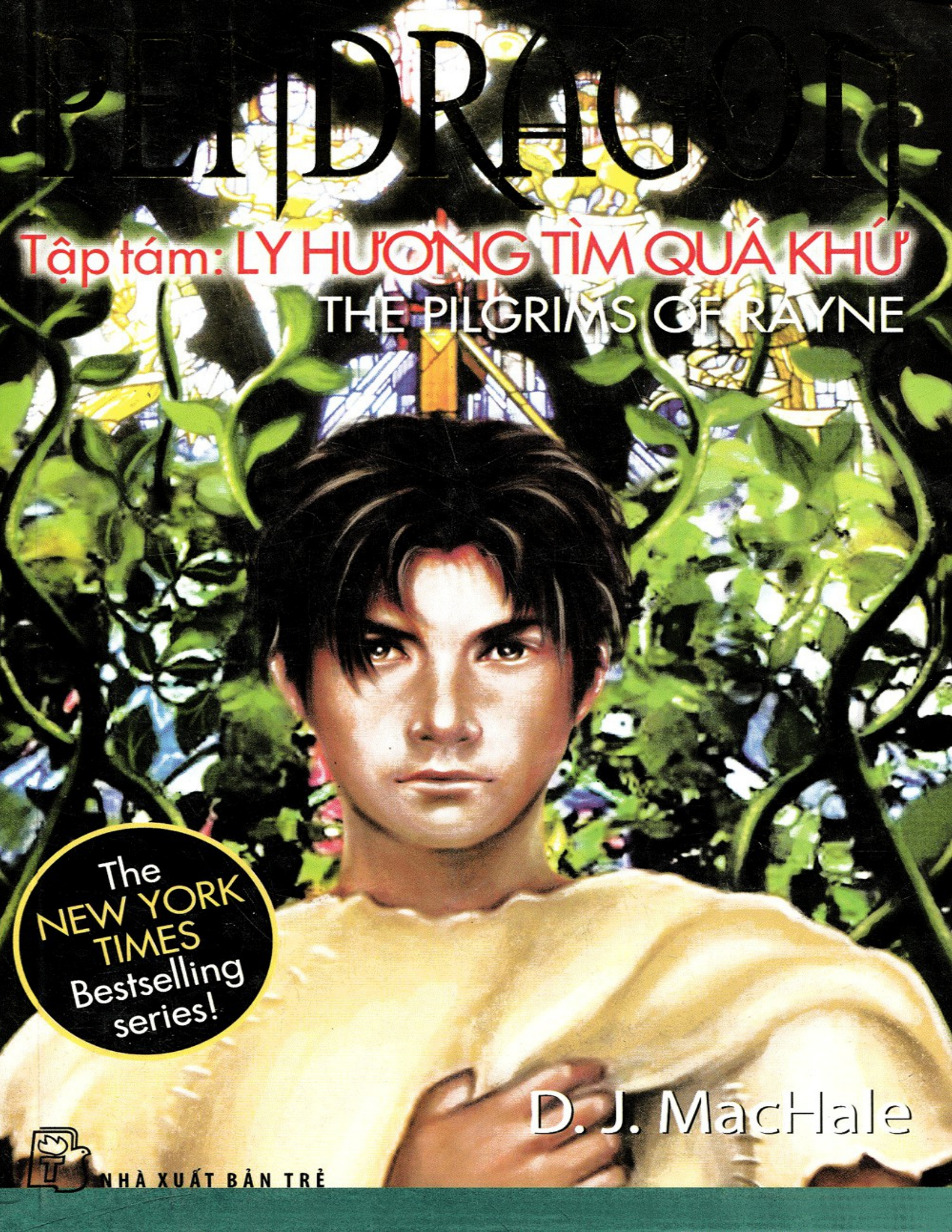

RED DRAGON

Tập tám: **LY HƯƠNG TÌM QUÁ KHỨ**
THE PILGRIMS OF RAYNE

The
**NEW YORK
TIMES**
Bestselling
series!

D.J. MacHale

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Ly Hương Tìm Quá Khứ

Series Pendragon Phần 8

D. J. MacHale

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]
[8]
[9]
[10]
[11]
[12]
[13]
[14]
[15]
[16]
[17]
[18]
[19]

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Tương lai không phải như những gì nó vốn là.

Tôi biết nói vậy nghe chẳng có nghĩa gì hết. Nhưng còn gì khác là mới mẻ đâu! Đâu phải mọi điều đều có nghĩa kể từ khi tôi ta khỏi nhà ba năm trước, để cố gắng ngăn chặn con quỷ thay hình đổi dạng đang âm mưu hủy diệt toàn thể nhân loại. Ít ra, tôi nghĩ đó là ba năm trước. Khó có thể nói chính xác khi người ta ở ngoài ký ức, ngoài không gian và thời gian. Tên tôi là Bobby Pendragon. Tôi là Lữ khách. Chính xác hơn: thủ lãnh Lữ khách. Công việc của Lữ khách là ngăn chặn một gã tên là Saint Dane đang mưu đồ thay đổi số phận tự nhiên mười lãnh địa của Halla, để nhấn chìm các lãnh địa đó vào hỗn mang.

Tôi đã thu hút được sự chú ý của các bạn chưa? Hãy kiên nhẫn đọc, còn nhiều điều tệ hại hơn nữa.

Nhiệm vụ của Lữ khách là bảo vệ Halla. Halla là tất cả. Bình thường và đặc biệt, phổ biến và không thể có. Halla là tất cả những gì hằng có và sẽ có. Tôi biết, nghe như một phim khoa học giả tưởng tồi. Nếu không đang sống – từng ngày – cùng nó, tôi cũng sẽ nghĩ như vậy. Khi rời khỏi nhà, tôi là một thằng con trai mười bốn tuổi bình thường, với bản khoản lớn nhất chỉ là: chẳng biết Courtney Chetwynde có thích mình không và... có chú ý tới cái mụn như con mắt thứ ba quái dị mọc ngay giữa trán mình không. Bây giờ tôi mười bảy tuổi và là thủ lãnh của một nhóm phải bảo vệ sự tồn tại của cõi vĩnh hằng. Tương lai trong tay tôi. Quá khứ trong tay tôi. Không ai khác có thể ngăn chặn Saint Dane.

Dường như cái mụn trên trán là một biểu hiện rất bình thường, đúng không?

Với tôi, vì sao Saint Dane tự gọi hắn là “Saint”^[1] vẫn là một bí ẩn. Còn lâu hắn mới là thánh. Thậm chí không là con người. Lúc đầu tôi nghĩ hắn thuần chất là ma quỷ, chuyên làm điều ác độc. Nhưng càng tìm hiểu về hắn, tôi càng nhận ra có những điều khác thúc ép hắn. Rất khó giải thích vì chính tôi cũng không hiểu, nhưng tôi nghĩ, vì một số nguyên nhân điên rồ, Saint Dane tin những gì hắn đang làm là đúng. Tôi biết, làm sao một kẻ đang xô đẩy các xã hội tới thảm họa lại tin được rằng hành động của hắn có thể bị phán xét đúng hay sai. Khi tìm ra câu trả lời đó, tôi sẽ làm sáng tỏ toàn thể bí mật những gì đã xảy ra với tôi. Vì sao tôi được chọn làm Lữ khách? Chuyện gì đã xảy ra với gia đình tôi? Saint Dane từ đâu tới? Vì sao hắn có quyền năng thay hình đổi dạng lạ lùng như thế? Ý hắn là gì khi nói tất cả Lữ khách chúng tôi đều là ảo ảnh? (Tôi đã mất ngủ vì câu nói này đó). Tất cả vụ này sẽ dẫn tới đâu?

Saint Dane nói về một thứ gọi là “Hội Tự”. Tôi không biết là gì, và không chắc là mình muốn biết. Nhưng vẫn phải biết. Đó là thứ do Saint Dane đang tạo ra hay do định mệnh đã an bài? Không có manh mối nào. Tôi chỉ biết một điều: Lữ khách phải đảm bảo sao, dù Hội Tự là gì, nó sẽ không được xảy ra theo ý muốn của Saint Dane. Đó là cách duy nhất đảm bảo cho Halla tiếp tục tồn tại.

Tôi viết những nhật ký này vì hai lý do. Một là để có tài liệu nói cho các thế hệ mai sau những

gì đã xảy ra với tôi. Bạn biết đấy, lịch sử là vậy mà. Một ngàn, không, một triệu năm sau, tôi tin để cho mọi người biết những gì đã xảy ra sẽ là điều quan trọng. Lý do kia là để những người bạn thân thiết nhất của tôi. Mark Dimond và Courtney Chetwynde là hai người duy nhất trên Trái Đất Thứ Hai biết sự thật.

Nhưng mọi chuyện đã thay đổi. Mark đang mất tích. Tệ hơn nữa, tôi sợ cậu ấy đã khởi động một chuỗi phản ứng gây nên những tổn thất nghiêm trọng trên khắp Halla. Văn hóa của các lãnh địa không được phép xáo trộn. Tôi đã có kinh nghiệm khắc nghiệt đó hơn một lần. Thôi được, nói thật ra là quá nhiều lần. Các lãnh địa có số phận riêng. Xáo trộn các lãnh địa là tạo ra sự hủy hoại. Saint Dane khoái hủy hoại. Có cơ hội là hắn xáo trộn các lãnh địa. Tôi tin, hắn đã lôi kéo được Mark tiếp tay cho hắn một cách không có ý thức để thực hiện chuyện đó tiếp. Ít ra là tôi hy vọng cậu ấy không ý thức được. Chứ tôi không hình dung nổi là có nguyên do khác. Ước sao tôi đừng để mình bị liên lụy vào tất cả chuyện này chỉ vì đã gửi cho cậu ấy những quyển nhật ký của tôi.

Còn Courtney Chetwynde thì lúc này đang ở bên tôi. Chúng tôi cùng đi tìm Mark và cố hết sức giảm thiệt hại. Courtney và tôi thân nhau từ hồi còn là những nhóc ganh đua ngang tài ngang sức. Cô ấy là phụ tá và là một trong những bạn thân nhất của tôi. Cũng như với Mark, tôi ước sao cô ấy đừng liên quan tới bất cứ điều gì trong vụ này. Cô ấy đã trải qua một thời gian cực kỳ khó khăn. Nhưng chúng tôi không thể nhìn lại quá khứ, mà phải thẳng tiến. Trên phương diện nào đó, đây cũng có nghĩa là nhìn lại quá khứ. Đừng lo, cứ tiếp tục đọc rồi sẽ hiểu.

Mark mất tích, Courtney đi cùng tôi, tôi không còn ai để gửi những trang nhật ký này nữa. Nhưng tôi vẫn phải tiếp tục viết. Vì lịch sử, cũng như vì chính tôi. Đúng còn lý do thứ ba vì sao tôi phải viết. Viết giúp tôi tỉnh táo. Giúp tôi ôn lại quá khứ và cố hiểu tất cả. Phần “cố hiểu” không thành công lắm, nhưng phần làm tôi “tỉnh táo” rất hiệu quả.

Bạn đọc, tôi không biết bạn là ai, hoặc nhật ký tôi tới tay bạn bằng cách nào. Hy vọng bạn đã thấy những nhật ký trước của tôi, vì tôi sẽ không nhắc lại những gì đã xảy ra. Những nhật ký trước – bắt đầu từ chương 1 – chứa đựng toàn bộ câu chuyện. Nếu chưa thấy, bạn hãy tới Ngân Hàng Stony Book tại thành phố Stony Book, Connecticut, Trái Đất Thứ Hai. Quê tôi. Tại đó có một hộp an toàn do Bobby Pendragon đăng ký. Đó là nơi lưu giữ nhật ký của tôi. Hãy tìm cách lấy chúng ra và bảo vệ chúng bằng mạng sống của bạn. Chúng chứa đựng một câu chuyện mà – khi hoàn tất – sẽ kể về những sự kiện dẫn tới sự hủy diệt, hoặc sự cứu vớt, tất cả những gì hiện hữu. Về Halla. Một quyển sách hấp dẫn đến nỗi nếu tôi mà là người đọc thì tôi không thể không ngừng đọc giữa chừng.

Khi tôi viết những nhật ký này, tôi và Courtney Chetwynde đã tới trái đất thứ ba. Thế giới quê nhà của chúng tôi vào năm 5010. Đây là tương lai ba ngàn năm kể từ thời điểm chúng tôi sinh ra. Đây là nơi chúng tôi hy vọng tìm thấy Mark. Chỉ sau một thời gian ngắn ngủi ở lại đây, chúng tôi đã phát hiện ra một sự thật kinh hoàng.

Tương lai không là những gì vốn là.

Đây là nơi bắt đầu chương tiếp theo trong chuyến phiêu lưu của tôi.

Và vì vậy chúng tôi phải tiến tới.

(Tiếp theo)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Hi vọng tôi đã không phạm sai lầm quá lớn khi rời khỏi Trái Đất Thứ Hai cùng Courtney Chetwynde.

Cô ấy không là Lữ khách. Chỉ Lữ khách mới được phép sử dụng các ống dẫn – xa lộ nối giữa các lãnh địa. Tôi đã có được bài học khi Mark và Courtney tự mình du hành tới Eelong. Ông dẫn đã sụp đổ làm hai Lữ khách Spader và Gunny bị kẹt tại Eelong và giết chết Lữ khách Kasha. Kể từ đó tôi hiểu ra được rằng miễn là một người dùng ống dẫn cùng một Lữ khách thì sẽ không có sự cố nào xảy ra. Ít ra là không tai hại đối với ống dẫn. Những gì xảy ra cho tương lai của một lãnh địa ngay khi một người không là Lữ khách bước vào ống dẫn lại là một vấn đề hoàn toàn khác. Như tôi đã viết, các lãnh địa không thể bị xáo trộn.

Đó chính là nguyên nhân những gì Saint Dane đang làm.

Hắn chủ tâm đưa con người, kỹ thuật, thậm chí cả loài vật từ lãnh địa này tới lãnh địa khác. Tôi không biết đó có phải là toàn bộ kế hoạch của hắn không, nhưng rõ ràng là hắn đang tiến tới mục đích đó, và mọi sự đang bị hủy diệt. Tôi sợ, khi chiếm được Quillan, hắn sẽ chiếm thế thượng phong trong cuộc chiến giành Halla. Hắn đang thắng thế. Tôi cảm thấy điều đó. Điều đó không làm tôi tuyệt vọng. Nhưng đã đến lúc phải cân bằng sân chơi. Có thể tôi đã chờ đợi quá lâu rồi. Vì sao người tốt luôn phải tuân thủ luật chơi, trong khi kẻ xấu muốn làm gì cũng được? Câu này được viết ra ở đâu nhỉ? Không phải tôi bắt đầu muốn gây xáo trộn các lãnh địa một cách tùy tiện. Không đâu. Nhưng nếu có thể có được lợi thế hơn Saint Dane bằng cách đưa một nguyên tố từ lãnh địa này tới lãnh địa khác, tôi sẽ làm.

Ngay lúc này, yếu tố đó là Courtney Chetwynde.

Mọi việc đã trở nên lạ lẫm trên Trái Đất Thứ Hai. Lịch sử đã thay đổi. Công nghệ đã thay đổi. Dù nguyên nhân là gì, đó là một phần kế hoạch của Saint Dane trên lãnh địa quê hương chúng tôi. Courtney là người có thể giúp làm sang tỏ bí ẩn của những gì đã xảy ra. Chúng tôi sẽ cùng nhau tìm hiểu sự thật, và cố gắng chấn chỉnh mọi chuyện. Tương lai của Halla đang bị đe dọa. Tương lai của Trái Đất Thứ Hai đang bị đe dọa.

Tương lai của Mark Dimond đang bị đe dọa.

Đưa cô ấy đi cùng có là một sai lầm không? Tôi không biết. Cậu Press luôn khuyến cáo tôi về việc làm xáo trộn các lãnh địa, nhưng không còn ở đây nữa. Đây có phải là một chọn lựa đúng đắn không? Tôi sẽ không biết cho tới khi nào trận chiến sau cùng kết thúc và các Lữ khách chiến thắng.

Hoặc... thất bại.

Trong chuyến đi, tôi và Courtney bỗng bồng bênh bên nhau, trên tấm nệm không khí điều kỳ, đưa chúng tôi lướt nhanh qua ống dẫn. Chúng tôi mặc quần jeans, áo thun, giày thấp cổ. Bạn biết mà, loại quần áo thông thường của Trái Đất Thứ Hai đó. Thú thật, chưa bao giờ tôi thấy Courtney xinh đẹp hơn thế. Từ lần gặp nhau sau cùng, cô ấy đã lớn hơn nhiều. Tất nhiên là cả hai chúng tôi đều đã lớn. Mái tóc nâu dài của cô được thắt bím gọn gàng sau gáy. Đôi mắt xám long lanh, phản chiếu ánh sáng từ những ngôi sao bên kia vách tường pha lê của ống dẫn. Tôi nhớ lần đầu tiên gặp cô trong giờ ra chơi tại trường mẫu giáo. Cô bé thoi tôi một cú ngay đầu, giật lại trái banh, chòng chọc nói:

- Không được chạm vào đồ chơi của tớ.

Tôi định cự lại, nhưng trong nụ cười vui vẻ của cô bé có điều gì đó cho tôi thấy: cô không phải loại chuyên bắt nạt bạn. Tôi không chảy nước mắt, cười cười nói:

- Đừng bày trò uỳnh lộn, cậu không thắng nổi tớ đâu.

Giật lại trái banh, tôi chạy. Cô bé đuổi theo ngay, luồn lách qua sân chơi đông đúc cả mười phút. Khi ngừng lại, thở hồng hộc, hai chúng tôi cười nắc nẻ. Đó là khởi đầu cho mối quan hệ yêu-ghét kéo dài cho tới hôm nay. Chúng tôi luôn là đối thủ thân thiết, cố gắng trội hơn nhau trong các môn thể thao. Có khi cô thắng, có khi tôi thắng. Chẳng đứa nào thật sự cảm thấy nổi trội hơn, nhưng điều đó không làm hai đứa ngừng cố gắng. Chuyện lạ là những năm đó, sự ganh đua của chúng tôi trở thành tình cảm nghiêm túc. Cái đêm tôi ra khỏi nhà với cậu Press để trở thành Lữ khách, lần đầu tiên Courtney và tôi đã hôn nhau.

Qua nhiều chuyện xảy ra kể từ đêm đó. Chúng tôi đã trở thành người khác. Cùng bỗng bồng bênh qua ống dẫn, tôi đã thấy điều đó trong mắt Courtney. Cô đã... già hơn. Nhưng "già hơn" không thật sự diễn tả hết được. Cả hai chúng tôi đã thấy những điều không đứa trẻ nào nên thấy, kể cả người lớn. Hai nhóc mười bốn tuổi hôn nhau đêm qua đó là chuyện xa xôi rồi. Bây giờ chúng tôi là những người gìn giữ Halla.

Courtney kể lại những gì đã xảy ra, khi cô theo lời chỉ dẫn của Mark, tới ống dẫn dưới hầm nhà Sherwood. Mark đã để lại nhẫn Lữ khách của cậu ấy cho cô. Thấy nhẫn, cô nhận ra ngay sự thật hãi hùng. Mark đã nhảy vào ống dẫn. Nhưng để đi đâu? Và vì sao? Mark không muốn là phụ tá nữa, điều đó đã quá rõ ràng, vì cậu ấy đã để lại nhẫn. Ống dẫn không bị hư hại, có nghĩa là cậu ấy đã ra đi cùng với một Lữ khách. Là ai? Có thể là Saint Dane không? Không biết phải làm gì khác, Courtney đã đeo nhẫn lên tay, ống dẫn chợt sống động. Vài giây sau, Saint Dane phóng ra từ đường hầm giữa các lãnh địa và bồi thêm rắc rối vào cái bí ẩn đó bằng cách tiết lộ bí mật động trời:

Hắn đã gần gũi chúng tôi suốt thời thơ ấu trên Trái Đất Thứ Hai.

Khi đang cùng bay qua ống dẫn, Courtney nói:

- Quá kỳ lạ! bạn tin nổi Saint Dane là Andy Mitchell ngay từ đầu không!

Tôi thản nhiên đáp:

- Tin.

- Ôi, mình quá kinh ngạc. Hắn đã theo dõi tụi mình suốt đời. Ớn thật! Hắn đã lừa gạt chúng ta.

Tôi chỉnh lại:

- Không, hấn lừa gạt Mark.

Sau cùng thì sự thật độc ác trong mưu đồ của Saint Dane trên Trái Đất Thứ Hai đã hé lộ. Phần nào hấn trở thành thằng du côn hèn hạ ăn hiếp Mark suốt nhiều năm. Sau khi tôi đi khỏi nhà để trở thành Lữ khách, Andy Mitchell đã cho Mark thấy một nhân cách khác của nó. Nó bỗng nhiên trở nên thông minh. Thông minh đến bất ngờ. Việc nó gia nhập Câu lạc bộ Khoa học lúc đầu làm Mark sững sờ. Courtney bảo, một thằng đàn như Andy thành linh thông minh đột xuất thật không thể nào tin nổi. Nhưng Mark tin. Chẳng bao lâu, nạn nhân bị kẻ hành hạ mình hấp dẫn.

Tôi nhắc cho Courtney nhớ:

- Đó là cách là hấn hành động. Giả bộ thân tình, rồi lôi cuốn người ta làm những chuyện mà hấn tưởng là đúng, nhưng thật ra là dẫn tới thảm họa. Hấn hãnh diện vì điều đó. Hấn tuyên bố, bất cứ chuyện gì xảy ra đều không do hấn làm. Hấn tin con người trên các lãnh địa tự quyết định số phận của họ.

Courtney nháy dưng:

- Quá ma mĩnh. Sao con người có thể tự quyết định số phận khi hấn thúc đẩy người ta vào ngã sai lầm chứ?

- Chính xác. Trên Trái Đất Thứ Hai, hấn thúc đẩy Mark.

Andy Mitchell và Mark nghiên cứu một đề tài khoa học. Hĩa đưa đặt tên là “Lò Rèn”. Đó là một quả cầu nhỏ bằng nhựa dẻo có bộ khung. Điều khiển bằng vi tính, có thể thay đổi khi được ra lệnh bằng lời. Khi cả hai chuẩn bị bay tới Florida để tham dự một cuộc thi khoa học toàn quốc, thì Andy yêu cầu Mark ở lại giúp dọn dẹp cửa hàng hoa của chú nó bị hư hỏng vì ngập nước. Vì vậy, cha mẹ Mark phải bay tới Florida trước.

Nhưng ông bà Dimond không bao giờ tới nơi. Phi cơ của họ đã biến mất trên Đại Tây Dương. Mọi người trên phi cơ đều mất tích. Saint Dane đã nhúng tay vào thảm kịch đó. Chắc chắn là vậy. Hấn đã giết cha mẹ Mark.

Countney nói tiếp:

- Việc cứu Trái Đất Thứ Nhất đã không làm thay đổi được gì đâu, Bobby. Saint Dane đang bám sát Trái Đất Thứ Hai và Trái Đất Thứ Ba.

- Mình cũng đã nhận ra điều đó.

- Không biết hấn đang âm mưu gì với Mark, nhưng hấn nói mối quan hệ của hấn và Mark đã tiến triển vào một giai đoạn hoàn toàn mới. Nghĩa là sao?

- Mình không biết. Nhưng mình nghĩ, sẽ có một manh mối khá rõ trong những gì sắp xảy ra.

Trái Đất Thứ Hai đã thay đổi. Đó là cách nói đơn giản. Thay đổi, Saint Dane đã nhảy vào ống dẫn, và Courtney bị hút theo hấn. Thay vì bị cuốn tới một lãnh địa khác, Courtney bị ném trở lại hầm rượu nhà Cherwood. Nhưng không phải cùng một chỗ cô mới dời đi chỉ một lúc trước.

Trái Đất Thứ Hai đã thay đổi. Courtney mau chóng nhận ra những thứ khác biệt lạ lùng, nhất là về công nghệ. Trở về nhà, cô phát hiện ra một máy tính tinh xảo mà cô chưa từng thấy, và một con mèo rô-bốt biết nói là cố gần chết ngất. Chính tôi cũng hết hồn khi thấy con mèo. Chúng tôi khám phá ra nó được sản xuất từ một công ty tên là Dimond Alpha Digital Organization. DADO. Có thể là ngẫu nhiên, nhưng rô-bốt trên Quillan được gọi là dado. Điều đó, cùng với sự thật hiển nhiên là công ty sản xuất con mèo máy có cùng họ như Mark, đã khiến sự ngẫu nhiên thành quá mức, không thể nào là ngẫu nhiên được nữa.

Tôi kết luận:

- Mình nghĩ, khi bạn làm một cú bật ngược qua ống dẫn lịch sử Trái Đất Thứ Hai đã bị thay đổi. Vì bạn ở trong ống dẫn, nên bạn đã không bị thay đổi theo. Bạn vẫn còn nhớ Trái Đất Thứ Hai như thế nào.

- Rất có thể là vì Saint Dane sử dụng Mark để tạo ra một công nghệ mới, một công nghệ mà sẽ dẫn tới bước ngoặt trên Trái Đất Thứ Hai. Giết ông bà Dimond làm cho Mark dễ tổn thương tình cảm. Làm sao biết được Saint Dane đã nói gì để cậu ấy rời bỏ Trái Đất Thứ Hai?

Courtney phản bác:

- Mình vẫn không thể tin là Mark đi khỏi Trái Đất Thứ Hai với con quái vật đó, cho dù cậu ấy đau khổ vì chuyện xảy ra cho cha mẹ đến thế nào.

Tôi khẽ đáp:

- Mình biết.

Courtney nghẹn ngào nói:

- Chúng ta phải tìm cậu ấy.

Tiếng nhạc dịu dặt vẫn luôn đồng hành với chuyến đi qua ống dẫn, lớn hơn và dồn dập hơn. Chúng ta gần điểm tới – Trái Đất Thứ Ba là nơi chuyển mở đầu cuộc điều tra. Patrick, Lữ khách tại đây sẽ có khả năng tra cứu những dữ liệu trong máy tính về Trái Đất trong năm 5010, để tìm ra công ty Dimond Alpha Digital Organization đã hình thành như thế nào và những gì có thể đã xảy ra cho Mark. Chúng tôi sắp bước vào tương lai để cố thử chấp vá các mảnh quá khứ. Nhưng khi chúng tôi chạm vào Trái Đất Thứ Ba...

Trái Đất Thứ Ba phản ứng lại.

Chân vừa chạm đất, tôi bị đánh bật ngược lại. Tối nhắm mắt mũi, ban đầu tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, cho đến khi cảm thấy một hơi nóng hổi phả lên mặt và cánh tay trái bị rách đau nhói. Tôi bị tấn công. Sau vài giây, tôi mới nhận ra vì sao. Đó là một con chó-quiv. Con quái vật mắt vàng khè chồm lên ngực tôi, những cái răng sắc như dao cạo nhe ra chực phập vào cổ tôi, trong khi nước dãi nhều nhả xuống mắt tôi.

- Đá nó! Đá nó!

Tôi hét lên, hy vọng Courtney chưa phải đối phó với con quiv nào. Con quái vật khỏe và có lợi thế và sự bất ngờ. Tôi liếc thấy nó đã xé toạc cách tay mình. Tôi không đủ sức ngăn nó lại. Chỉ vài giây nữa là răng nó sẽ phập vào cổ tôi.

Phụt! Tôi nghe âm thanh sắc gọn quen thuộc. Con quig ăng ăng tru lên, lão đảo. Tôi đứng bật dậy, chuẩn bị chờ cú tấn công mới. Không xảy ra. Con quái đáng ghét nằm mê man ngay miệng ống dẫn. Vội nhìn quanh, tôi thấy Courtney đang cầm một ống nhỏ bằng bạc, đường kính cỡ đồng 25 xu. Cô đưa vật đó lên như một vũ khí, vì đúng đó là một vũ khí. Khi tới nhà Sherwood để gặp Mark, cô đã đem theo hai bình xịt ớt phòng xa đựng đầy với quig. Sau hành trình khứ hồi trong ống dẫn, chúng đã biến thành hai ống bằng bạc, bắn ra một năng lượng như vũ khí trên Quillan. Đó là một ví dụ nữa về công nghệ trên Trái Đất Thứ Hai đã thay đổi ra sao.

Thở hỗn hển, tôi nói:

- Bắn tuyệt lắm!

Courtney trợn mắt run run hỏi:

- Có nguy hại gì không? Hay đáng lẽ mình nên để lại mấy khẩu súng gây mê này trên Trái Đất Thứ Hai?

Tôi vừa hỗn hển kêu lên:

- Nguy hại? Nếu bạn để lại đó thì mình mất cổ rồi.

- Đúng. Mình giết chết nó rồi hả?

Đá nhẹ quái quig bằng ngón chân, thấy nó không nhúc nhích, tôi nói:

- Mình mong thế. Đây là tin tốt.

Giọng Courtney đầy ngờ vực:

- Tốt thế nào?

- Nếu có quig tại đây, nghĩa là Saint Dane cũng đang có mặt tại đây. Chúng ta đã đến đúng chỗ. Lãnh địa này đang nóng.

- Mình nên... mừng hay sợ?

- Cả hai.

Nhìn cánh tay tôi, Courtney nhăn mặt. Cô nhẹ nhàng cầm tay tôi, cúi nhìn vết thương. Một vết cắt chừng mười phân chạy dài ở nửa cánh tay bên trên. Không sâu, nhưng chảy máu và... đau.

Tôi nói:

- Mình sẽ buộc áo quanh vết thương cho tới khi Patrick đưa mình tới bác sĩ.

Courtney giúp tôi cởi áo thun, nhưng không dễ, vì tôi không sử dụng được tay trái. Cô xé mảnh áo, buộc vết thương. Khi cầm được máu, cô ngắm nghía tôi, rồi lầu lỉnh cười, nói:

- Công tử, luyện tập đủ quá há?

Tôi bỗng mắc cỡ vì cười trần, nhưng cố nói với giọng cười cợt:

- Ê, cứ tập luyện như Looor đã bắt mình tập coi. Bạn trông cũng y chang thế này thôi.

Courtney nháy mắt chọc:

- À, không hẳn đâu.

Cảm thấy bối rối, mình đổi đề tài:

- Thay quần áo thôi!

Việc đầu tiên khi tới một lãnh địa là thay quần áo thích hợp. Một chồng quần áo đã đặt bên ống dẫn chờ chúng tôi. Một điều tuyệt vời nhất trên Trái Đất Thứ Ba là quần áo không quá khác biệt với Trái Đất Thứ Hai. Trừ mấy đôi giày. Tôi nhặt lên một quần xanh lục sẫm và một áo thun tay dài trắng giống y chang đồ hiệu Old Navy vậy. Courtney chọn cái quần trắng và sơ mi xanh hải quân. Chúng tôi quay lưng lại nhau cho lịch sự và thay quần áo.

Như thường lệ tôi vẫn giữ lại đồ lót.

Bộ đồ của tôi vừa như in. Nhưng Courtney thì không. Áo quá rộng, quần quá ngắn. Không hiểu sao quần áo tại ống dẫn luôn vừa vặn với tôi. Có lẽ vì tôi là Lữ khách. Tôi không biết nếu không vậy thì sẽ phải như thế nào, nhưng không nghĩ được cách giải thích nào khác nữa.

Courtney nhăn nhó nói:

- Trông mình như con dở hơi.

Quá đúng, nhưng tôi đâu dám đồng ý.

- Trông bạn rất tuyệt!

Tôi nói thật lòng. Dù quần áo như người khác, nhưng Courtney trông thật... choáng. Một con dở hơi làm người ta choáng váng.

Giày trông như những cái bánh rán kếp xù. Tôi nhặt lên đôi màu đen, xỏ chân vào. Lập tức chúng tự động co vừa khít chân tôi, thoải mái như đôi giày đế mềm. Courtney xỏ chân vào đôi màu trắng.

- OK, quái thật đấy.

Cô nói nhưng không phàn nàn, vì không như quần áo, đôi giày vừa khít chân cô.

Trở lại chồng quần áo, tôi lục lọi thấy ngay thứ muốn tìm. Đó là một tấm thẻ nhỏ bằng bạc cỡ thẻ bóng chày.

Tôi giải thích cho Courtney:

- Đây là máy liên lạc. Lần đầu tiên mình tới đây, ông Gunny đã báo cho Patrick biết bằng cách này.

Thế ông Gunny đã dùng có nút bấm trên mặt. Thẻ này không có. Trông nó “mượt” hơn nhiều, với một màn hình cảm ứng màu bạc. Tôi tự hỏi, đây có là một ví dụ nữa về những thay đổi trên các lãnh địa Trái Đất không. Dù cách nào đi nữa, tôi cũng mong thiết bị này đúng là máy liên lạc. Tôi chạm tay vào phím trên màn hình bạc, nó phát ra một âm thanh rì rì.

Courtney hỏi:

- Đúng nó không?

- Không biết, hy vọng là đúng. Ra khỏi đây đã.

Lối đi rất quen thuộc với tôi. Tôi dẫn Courtney tới một bức tường, với một cửa gỗ có lẽ đã ba ngàn năm tuổi. Tôi biết cửa gỗ cổ lỗ này không gọi chút khứa niệm vào về những kỳ quan hiện đại phía bên kia. Tôi mở cửa, ánh sáng chói chang tràn vào hang. Tôi ra hiệu cho Courtney đi trước. Chúng tôi bước vào đường hầm tàu điện ngầm sáng choang của Trái Đất Thứ Ba. Với một tiếng lách cách nhẹ, cánh cửa khép lại sau chúng tôi. Dấu hiệu duy nhất chứng tỏ sự hiện diện của cánh cửa là biểu tượng ngôi sao của ống dẫn. Đường xe điện ngầm giống hệt như tôi còn nhớ. Sạch bong với những vách tường gạch men trắng sáng bóng và hai đường ray bạc cách nhau chừng ba mét. Cho đến lúc này, Trái Đất Thứ Ba không có gì khác với lần trước, ngoài một chút thay đổi của máy liên lạc và vụ tôi xém bị con quái quig xoi mất cái cổ họng.

Vừa chạy tới nhà ga xe điện ngầm, tôi vừa nói:

- Đi lối này, mau lên không thì tàu tới. Đây đúng là nhà ga đã bị bỏ hoang trên Trái Đất Thứ Hai, nhưng có vài thay đổi.

Courtney quả quyết:

- Mình nhớ những gì bạn đã viết trong nhật ký mà.

Chúng tôi tới nhà ga hiện đại của Trái Đất Thứ Ba. Courtney leo lên sân ga trước để giúp tôi, vì tay tôi bị thương. Tất cả đều khá giống như những gì tôi nhớ về nơi này. Nhà ga tấp nập nhưng không quá đông người. Chúng tôi có thể lách vào sảnh ga mà không ai để ý. Thành lính Courtney chạy phăng qua sân ga. Tôi biết rất rõ cô ấy muốn gì.

Bên đường kia là một lan can. Phía dưới là một khu thương mại rộng lớn trong lòng đất trải sâu xuống năm mươi tầng. Một số tầng đầy cửa hàng và văn phòng. Những tầng khác là các căn hộ. Nơi nào cũng tấp nập người bộ hành vội vã hay lái những chiếc xe hai bánh phóng êm ru trên đường. Dưới nữa là một cái hồ trong nhà, nơi mọi người chèo thuyền và bơi lội. Đây là một thành phố được xây dựng hoàn toàn dưới lòng đất. Là những gì Trái Đất đã trở thành. Dân số quá đông buộc các thành phố phải mở rộng xuống lòng đất. Một phương án rất tốt, để bề mặt hành tinh được phục hồi. Môi trường ô nhiễm đã là chuyện quá khứ. Con người đã học cách vừa tôn trọng tài nguyên thiên nhiên, vừa tận dụng hành tinh một cách hữu ích nhất.

Courtney nhìn xuống thành phố không thể tin nổi của tương lai. Tôi lặng lẽ nhìn cô, trong khi cô nhìn những lời tôi viết trong nhật ký trở thành hiện thực:

Courtney nói như nghẹt thở.

- Thật kinh ngạc!

Tôi quan sát nhà ga, cố tập chung tư tưởng. Tất cả dường như đã tiến bộ đúng như cần thiết. Mọi thứ không khác chút nào với lần trước tôi tới đây. Thật nhẹ lòng...

Cho đến khi tôi bắt gặp một điều khác thường. Lúc đầu không rõ ràng, nhưng sau mấy phút, tôi chú ý đến một điều thoát nhiên có vẻ như không có thật. Tưởng mình lầm, tôi nhìn kỹ hơn. Những gì tôi thấy thật vô lý. Ngoài đủ loại hành khách trong ga, còn có hàng mấy chục nhân công đang làm việc. Một gã bán báo. Gã khác bán món ăn vặt. Một số người đang làm việc trong cửa hàng, lau sàn, đánh bóng lan can. Có người đưa thư, người nhận vé, người lau cửa sổ, và hàng trăm người đang làm những việc linh tinh khác của một nhà ga xe điện ngầm và những cửa hàng bán lẻ của khu phức hợp.

Cảm thấy sự căng thẳng của tôi, Courtney hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Nhìn những người đang làm việc kia.

Courtney quan sát sân ga. Lúc đầu cô chưa thấy gì. Rồi cô có phản ứng, nhú mào, lo lắng nhìn tôi. Tôi hỏi:

- Mình có bị điên không?

- Nếu bạn điên thì mình cũng điên. Mọi người trông giống hệt nhau. Mình lặp lại: giống hệt nhau! Lần trước bạn tới đây, có giống thế này không?

- Không. Như vậy mình biết có thể là vì chuyện gì. Bạn cũng biết.

Courtney gật, bật ra một từ mà tôi không muốn nhắc tới:

- Dado.

- Đúng. Bây giờ Trái Đất Thứ Ba có dado. Rất nhiều.

- Chúng ta đi tìm Patrick.

Nhẹ nắm cách tay Courtney, tôi đưa cô lên thang cuốn. Chúng tôi cần phải thấy toàn bộ Trái Đất Thứ Ba.

Trái Đất Thứ Ba *mới*.

NHẬT KÍ #28

(Tiếp theo)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Lần cuối cùng tới Trái Đất Thứ Ba tôi nhỏ hơn bây giờ mấy tuổi và cũng ngố hơn. Tôi vẫn còn nhớ cảm giác hồi hộp khi lên cầu thang cuốn và ra khỏi thành phố dưới lòng đất đó, để có cái nhìn đầu tiên vào tương lai. Lần này tôi cũng hồi hộp. Có lẽ hồi hộp không là một từ chính xác. Phải nói là nỗi sợ hãi đang cuộn xoáy thiêu đốt ruột gan tôi thì đúng hơn. Đúng, diễn tả như vậy chính xác hơn. Tương lai đã thay đổi. Những rô-bốt dardo trong đường hầm là bằng chứng cho điều đó. Vấn đề là tương lai mới tốt đẹp hơn, hay tệ hại hơn? Ruột gan tôi quặn thắt lo sợ điều tệ hại nhất.

Courtney rõ ràng là đang nôn nao. Cô ấy đã đọc nhật ký của tôi diễn tả về Trái Đất Thứ Ba. Nhưng đọc một chuyện và nhìn tận mắt chuyện đó là hai việc khác hẳn. Trước lúc ống dẫn đưa chúng tôi khỏi Trái Đất Thứ Hai, câu nói cuối cùng của cô là: “Mình muốn thấy tương lai”. Cô ấy sắp được thấy rồi.

Khi chúng tôi lên hết cầu thang cuốn và bước ra từ dưới ki-ốt màu xanh lá – nơi đánh dấu lối vào đường tàu điện ngầm, Courtney kinh ngạc tròn mắt, từ từ đảo một vòng đúng ba trăm sáu mươi độ. Tôi cảnh báo cô:

- Đừng quên thở đấy.

Courtney nói như đứt hơi:

- Không thể nào tin nổi!

Tôi nhẹ lòng khi thấy Trái Đất Thứ Ba có vẻ rất giống với những gì tôi còn nhớ. Không còn cảnh ngồn ngộn người chen chúc trong khu Bronx xi măng cốt thép của Trái Đất Thứ Hai. Thay vào đó là đồng cỏ như một công viên bao la. Không khí dịu ngọt thoang thoảng hương gỗ thông. Rải rác chung quanh chúng tôi là những ki-ốt xanh lá đánh dấu lối xuống thành phố dưới lòng đất. Không xa lắm là những tòa nhà hình hộp thấp – nơi một số người còn ở trên mặt đất cư ngụ. Những con đường uốn lượn còn đó, với những ô tô điện di chuyển êm ru. Vẫn còn người đi xe đạp.

Courtney bước khỏi tôi mấy bước để thu nhận tất cả quang cảnh này. Tôi bước theo cô, lòng bàng hoàng trước sự chuyển mình của Trái Đất, nhưng vẫn lo lắng về việc dardo có thể đã làm thay đổi sự cân bằng ra sao.

Courtney kêu lên:

- Cuối cùng thì con người đã đi đúng hướng. Không ô nhiễm. Tôn trọng môi trường. Không quá tải dân số. Không chiến tranh...

Tôi thêm vào:

- Và cả đồng rô-bốt làm tạp vụ.

- Ừa, cả chuyện đó nữa.

Xa xa, tôi nhận ra mấy tòa nhà còn lại của Manhattan, kể cả Empire State Building bây giờ đã phủ một lớp thép sáng ngời màu bạc. Trái Đất Thứ Ba dường như không có gì khác lạ.

Ngoại trừ vụ dado.

Chúng có mặt khắp nơi. Một số sửa đường. Số khác đang chăm sóc xén tỉa hàng héc-ta cỏ xanh tươi tuyệt đẹp. Tôi thấy một nhóm dado đang phủ một lớp sơn màu xanh dương tươi mới lên chân cây cầu vắt ngang con suối uốn cong. Một dado ngồi sau tay lái, vận hành một xe tải giao hàng, chạy êm ru. Nhiều dado đang leo ngoài tường mấy chung cư để lau chùi cửa sổ. Không hoạt động nào có vẻ lạ lùng, ngoại trừ tất cả công nhân trông đều giống hệt nhau. Đa số mặc áo liền quần màu đỏ sậm, nhưng cũng có một số mặc đồng phục được thiết kế cho một công việc đặc biệt, chẳng hạn như gã giữ trật tự giao thông đang đứng giữa đường ra hiệu cho xe cộ ngưng di chuyển, để một đám trẻ vừa rúc rích cười vừa chạy băng qua đường. Gã đó quàng một đai khăn trắng, như đám nhóc giữ trật tự trong trường tiểu học của tôi. Gã lái xe tải giao hàng mặc đồng phục trông như đám nhân viên giao hàng vẫn mặc đồng phục màu nâu.

Hình như tất cả dado đều là nam, nhưng rô-bốt làm gì có giới tính. Ít ra là tôi nghĩ vậy. Thôi, bỏ qua chuyện đó. Tất cả bọn chúng đều cắt một kiểu tóc hoàn hảo giống hệt nhau: đen, ngắn ngắn và rẽ giữa. Chúng cũng cùng một kích cỡ như nhau. Tôi đoán chúng cao chừng mét tám, với khối người trung bình. Điều quái lạ là mặt chúng y chang nhau. Không giống mặt những dado trên Quillan, nhưng rõ ràng chúng giống hệt nhau.

Courtney hỏi:

- Sao họ làm chúng y chang nhau vậy?

- Mình nghĩ, nếu chúng không giống nhau, chắc chắn không thể phân biệt chúng với người thật.

Nhìn quanh đám dado, Courtney gật:

- Đúng vậy. Gắn rìa cho một tên, hẳn có thể lẫn ngay vào đám đông. Ớn thật!

“Ớn” là từ chính xác. Tôi chưa cảm thấy ngay, nhưng có điều gì đó về đám dado làm tôi ghê ghê. Ý tôi là, ngoài sự thật là chúng đang ở đó, còn một điều khác nữa. Tôi chăm chú nhìn, cố tìm hiểu điều đó là gì. Ngay ở đó, nhưng tôi vẫn không thể nắm bắt được. Trông chúng giống người thật hơn đám rô-bốt trên Quillan. Nếu nhìn kỹ đám rô-bốt Quillan đó, sẽ thấy chúng di chuyển hơi cứng và gần như quá chính xác. Đó là sự khác biệt. Dado trên Quillan di chuyển quá chính xác. Người thật không di chuyển hoàn hảo. Dado của Trái Đất Thứ Ba cũng di chuyển không mấy hoàn hảo. Chúng giống con người từng li, như Courtney, như tôi vậy. Nếu chỉ thấy một tên, tôi không thể đoán nó là một dado. Nhưng nhìn cả trăm phiên bản giống hệt nhau, tôi mới biết chúng là rô-bốt. Có phải là điều đó không? Có phải điều làm tôi phát ớn chính là vì đàn dado này quá giống người thật?

Không.

Courtney nhận ra trước. Cô ấy hỗn hển nói:

- Hãy nhìn chúng. Chúng giống hệt nhau.

- Đúng. Mình thấy rồi.

- Không!

Cô nuốt nước bọt, nhìn tôi đau đớn, giọng lạc hẳn đi:

- Nhìn kỹ hơn đi! Tất cả bọn chúng đều giống hệt... Mark.

Tôi trừng trừng nhìn gã dado gần nhất. Chúng cao hơn, tóc ngắn, không có cái mụn nào, nhưng không thể làm được... những rô-bốt này giống hệt Mark Dimond. Tất cả bọn chúng. Chúng tôi đang nhìn hàng trăm bản sao vô tính của người bạn thân thiết nhất của tôi.

Courtney rên rỉ:

- Mình muốn khóc quá.

- Không sao đâu. Vậy nghĩa là tụi mình lần đúng hướng còn gì.

Tôi trấn an cô dù chính mình không yên tâm chút xíu nào.

Cô lắc đầu nói:

- Chắc chắn Mark đã làm gì đó có liên quan tới vụ này.

Một tiếng còi xe hơi hả làm ngắt quãng câu chuyện. Cả hai giật bắn người, quay lại và thấy một chiếc xe hơi nhỏ màu bạc trôi tới, thẳng gấp kể bên. Xe không mui, nên tôi nhận ra ngay người lái. Patrick rồi rít kêu lên:

- Pendragon!

Patrick là Lữ khách của Trái Đất Thứ Ba. Tôi đoán anh ta khoảng hai mươi tuổi. Khổ người cỡ tôi, với mái tóc nâu dài. Anh mặc bộ đồ giống như lần trước tôi đã gặp. Quần jeans và sơ mi tay ngắn. Trông anh giống một học sinh trường tư thục xin trên Trái Đất Thứ Hai hơn là thầy giáo và một thủ thư của năm 5010. Nhưng mà, tôi có biết một thầy giáo kiêm thủ thư năm 5010 trông như thế nào đâu. Điều tôi nhớ nhất về Patrick là anh luôn bình tĩnh và tự tin.

Nhưng không còn như thế nữa. Lại thêm một thay đổi trên Trái Đất Thứ Ba.

Patrick cho xe chồm lên rồi đạp thắng. Không còn chút trầm tĩnh nào. Gấp gáp, sợ hãi, lo lắng... là những từ phù hợp hơn để diễn tả về anh ta. Tôi mới chỉ gặp anh một lần, nhưng anh ta tỏ ra là một người rất tự chủ. Anh là một tri thức. Một người sống để học và dạy. Bây giờ trông anh như một gã điên dại, sống bất cần đời.

Không mở cửa, Patrick nháy ra khỏi xe, chạy tới nắm chặt hai cánh tay tôi. Hai mắt hoang dại. Tóc rối bù. Râu không cạo, lông thô lệch thếch. Anh ta hấp tấp hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra? Chuyện gì sắp xảy ra đây?

Tôi nhìn Courtney. Cô nhún vai. Tôi bảo anh:

- Patrick, tôi không kịp hiểu.

Trông Patrick như sắp nổ tung đầu. Anh nhìn Courtney hỏi:

- Ai đây?

Chạy lại nắm cánh tay cô, anh dồn dập hỏi:

- Cô là Lữ khách của lãnh địa nào? Cô biết chuyện gì đã xảy ra không?

Courtney cứng người:

- Không... không... Tôi không là Lữ khách... Tôi...

- Không là Lữ khách!

Patrick rít lên, lùi lại, gần như hoảng loạn:

- Pendragon, cậu không thể đưa một người không là Lữ khách tới đây. Cậu nghĩ gì thế? Hông hết rồi.

Tôi đặt nhẹ tay lên tay anh, cố trấn an:

- Bình tĩnh đã, được chứ? Chúng tôi tới đây để giúp giải quyết mọi chuyện.

Tôi cảm thấy anh ta bớt căng thẳng. Một chút thôi. Mắt anh đảo quanh như có những con ma vô hình đang tiến sát chúng tôi. Anh ta đang “trở lại” mặt đất. Hay nói chính xác là mặt đất của Trái Đất Thứ Ba.

Nuốt ực một ngụm không khí, anh nói:

- Tôi mất trí rồi, Pendragon.

Quá đúng.

- Cậu đã quen với việc bay nhảy qua các lãnh địa và xử lý những chuyện điên rồ này. Tôi chỉ là một thầy giáo. Tôi chẳng bao giờ nghĩ những chuyện như thế này có thể xảy ra tại đây.

Nhìn quanh, tôi tìm một nơi có thể nói chuyện kín đáo hơn. Chúng tôi vẫn đứng bên ngoài ki-ốt dẫn vào đường tàu điện ngầm, và rất đông người qua lại. Và cũng rất đông những rô-bốt trông giống Mark. Phát hiện thấy “ón” này vẫn rất... ón. Tôi đề nghị:

- Lái xe đến một nơi khác, được chứ?

Patrick lom lom nhìn cánh tay bị thương của tôi:

- Cậu bị thương.

- Quig. Dưới cổng ống dẫn.

Thình lình mắt Patrick trợn trừng. Đến mức này thì anh ta không bình tĩnh nổi. Anh ta lại lên cơn điên, la toáng:

- Quig! Cậu biết như thế là có nghĩa gì không? Saint Dane đang ở đây! Ngay tại đây! Chuyện đó đang khởi sự, đúng không? Vì vậy cậu đã tới đây, đúng không?

Đến lượt Courtney cố làm anh ta dịu lại. Cô choàng tay lên vai anh, nhẹ nhàng nói:

- Yên tâm đi. Chúng tôi đến đây để giúp.

Giọng điệu bình tĩnh, khích lệ của cô mau chóng chuyển thành một tràng kích động:

- Nhưng chúng tôi sẽ không thể làm gì, nếu không có anh tiếp tay. Được rồi! Bình tĩnh lại đi!

Courtney vốn thế mà. Kiên nhẫn không phải là sở trường của cô.

Tôi giả lả cười nói, kéo Patrick ra khỏi Courtney:

- Tốt rồi. Thư giãn một chút rồi chúng ta tìm một chỗ yên bình hơn.

Patrick nói:

- Tôi đưa cậu tới bác sĩ. Cậu cần được săn sóc vết thương.

- Sao cũng được. Đi thôi.

Ý nghĩ đầu tiên của tôi không phải là về vết thương, nhưng nếu để Patrick tập trung vào chuyện giúp tôi sẽ đưa anh trở lại tình trạng tự chủ, thì tôi sẽ không cản anh. Anh ta nhảy lên sau tay lái của cái xe bé xíu.

Courtney hỏi:

- Anh tin chắc là lái được chứ?

Cô không hứng thú ngồi trong một cái xe do một anh chàng điên cầm lái. Thú thật, tôi cũng vậy. Patrick hít mạnh một hơi, nói:

- Tôi ổn mà.

Rõ ràng anh ta đã bình tĩnh lại.

Chúng tôi lên xe. Courtney ngồi băng sau, tôi ngồi kế bên Patrick. Tôi có thể cảm thấy sự căng thẳng của Courtney tỏa ra từ phía sau. Patrick lên tiếng:

- Bác sĩ của tôi ở Manhattan. Ông ấy sẽ săn sóc cho cậu.

Tôi nói:

- Tốt. Không vội đâu.

Courtney tán đồng:

- Đúng. Không vội. An toàn là thượng sách. Tới nơi mà không ai sút mẻ là được.

Patrick nhìn cô, rồi nhìn tôi hỏi:

- Cô ấy không là Lữ khách?

Giọng anh cứ như tôi vừa đưa một người sao Hỏa vào đời sống của anh. Tôi nói:

- Ổn mà. Cô ấy tham gia vụ này cũng như chúng ta.

- Nhưng cô ấy không là Lữ khách.

Courtney đánh giọng:

- Đó chỉ là chuyện nhỏ trong vấn đề lớn của chúng ta.

Hy vọng là cô ấy nói đúng.

Patrick lo ngại nhìn tôi, rồi quay lại nổ máy. Máy xe êm ru. Một lúc sau, xe lăn bánh dọc con lộ yên bình, hướng về Manhattan. Chuyển đi giống hết như những gì tôi còn nhớ, chỉ trừ... dado. Lúc đầu tôi không đá động gì tới chúng, để bảo đảm Patrick hoàn toàn bình tĩnh. Tôi cũng muốn anh tập trung lái xe. Đâm vào một gốc cây sẽ không giải quyết được gì. Tôi để ý mắt anh ta đảo nhìn khắp nơi. Hình như mỗi lần vòng qua một khúc cua, anh ta lại thấy một thứ gây sốc, cảnh tượng thật sự làm anh ta căng thẳng và kiệt sức như thể vừa thấy bóng ma hay gì gì đó. Anh chàng như phát rồ. Rõ ràng là một khi thấy thêm một nhóm dado khác, là Patrick lại phát rồ.

Không thể nhịn được nữa, tôi hỏi:

- Được rồi, hãy cho tôi biết vì sao anh có thái độ lạ lùng thế.

Câu trả lời của Patrick là:

- Tôi hy vọng là chính cậu cho tôi biết.

Tôi đáp ứng:

- Ờ... Chúng tôi vừa mới tới. Chính anh là người có thái độ như kẻ mất trí.

Ngẫm nghĩ cả giây, Patrick nói:

- Cậu cũng sẽ phát rồ, nếu cậu thức dậy và nhận ra lãnh địa của mình không còn giống như trước khi đi ngủ nữa.

Tôi liếc lại nhìn Courtney. Cô nhướn mày tỏ vẻ quan tâm. Tôi đề nghị:

- Giải thích là sao đi.

Patrick lấy một hơi run rẩy:

- Đêm qua, khi tôi đi ngủ, mọi chuyện vẫn bình thường. Cậu biết sáng nay khi tôi thức dậy mọi chuyện ra sao không?

Tôi nhấn nại trả lời:

- Không.

- Một kẻ lạ mặt lay tôi dậy và bảo đã tới giờ ra khỏi giường đi làm việc.

Courtney hỏi:

- Kẻ đó là ai?

Patrick ha hả cười, nhưng không vì anh nghĩ đó là chuyện khôi hài. Anh ta la lên:

- Không phải là “ai”, mà là “cái gì”. Nó là một người máy! Tôi nhảy bật dậy gào lên, hỏi nó là ai, nhưng nó bối rối nhìn tôi, nói là người hầu da... da...

Tôi hỏi:

- Dado?

- Đúng. Dado! Nó nói là đã làm việc với tôi năm năm và không hiểu tôi đang chơi trò gì. Tưởng có kẻ nào đó đùa dai, tôi chạy ra khỏi nhà. Nhưng... người máy có mặt khắp nơi. Pendragon, khi tôi đi ngủ chúng không hề có tại đây. Bây giờ rô-bốt nhiều hơn người, mà hình như không ai ngạc nhiên cả, trừ tôi! Tôi có bị điên không?

Tôi đáp:

- Chẳng may là... không.

Patrick nói tiếp:

- Tôi sững sờ lái xe lòng vòng, không thể tin nổi những gì mình đã thấy. Cho đến khi máy liên lạc của tôi hoạt động, cho biết cậu đang ở cổng ống dẫn. Tôi biết đây không phải là chuyện tình cờ.

Anh rút tấm thẻ bạc ra khỏi túi:

- Nhưng đây không là máy liên lạc của tôi. Nó đã thay đổi! Sao có thể như thế được chứ?

Máy liên lạc này giống hệt máy tại ống dẫn.

Patrick hỏi:

- Cậu có thể giải thích tất cả vụ này, đúng không?

Tôi nhìn Courtney. Cô nhún vai bảo:

- Nói đi.

- Tôi chỉ có giả thuyết. Chúng tôi đến đây để tìm lời giải đáp thật sự.

Patrick kêu lên:

- Nhưng tôi không có lời giải đáp nào hết.

- Lịch sử có thể có lời giải đáp. Giống như đã xảy ra trên Trái Đất Thứ Hai. Phút trước, tất cả đều bình thường, phút sau công nghệ đã thay đổi. Hy vọng máy tính lưu trữ văn thư của anh sẽ cho chúng ta biết nguyên nhân.

- Cậu đang nói là... tất cả chuyện này đã xảy ra trong quá khứ?

- Tôi nghĩ vậy. Theo tôi, lý do không ai có phản ứng gì với sự thay đổi là vì nó đã xảy ra từ lâu, trước khi họ sinh ra. Những rô-bốt này bây giờ là một phần bình thường của Trái Đất Thứ Ba.

- Nhưng nếu nó xảy ra trong quá khứ, sao tôi lại nhận ra sự thay đổi? Nghĩa là... tất cả lẽ ra đều phải là bình thường với tôi chứ, đúng không?

- Trừ khi anh là một Lữ khách. Đây lại dẫn tới một chuyện hoàn toàn khác, nhưng từ những gì tôi được biết, Lữ khách không là người bình thường. Theo lời Saint Dane, chúng ta chỉ là ảo ảnh.

Patrick nhìn tôi bằng ánh mắt vô hồn. Cái xe lão đảo trên đường. Courtney la lớn:

- Này, giáo sư, nhìn đường đi chứ.

Patrick vội lái xe vào đúng vị trí:

- Pendragon, những gì cậu nói chẳng làm mọi việc dễ hiểu hơn.

Tôi tán thành:

- Tôi biết. Hãy để tôi giải quyết, cứ tới thư viện. Lời giải đáp chúng ta đang tìm kiếm sẽ được thấy trong quá khứ, và tôi tin anh là người duy nhất có thể tìm ra chúng.

Patrick cười:

- Suốt ngày nay, đó là điều đầu tiên tôi nghe thấy có lý.

- Patrick, nếu có ai đó giải quyết được vụ này thì... người đó chính là anh.

Patrick tự tin nói:

- Và tôi sẽ giải quyết.

Patrick đã tự chủ lại. Tôi biết anh ta sẽ tìm ra lời giải đáp. Bây giờ, điều làm tôi lo lắng là: lời giải đáp đó có thể là gì.

NHẬT KÍ #28

(Tiếp theo)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Trước hết chúng tôi tới bác sĩ của Patrick. Dù Lữ khách chúng tôi hình như lành bệnh mau chóng đến không ngờ (vì những nguyên nhân mà tôi chưa nghiệm ra), tôi không cần tri hoãn là một lúc vì một vết thương nhẹ. Xe qua cầu, tiến vào Manhattan và Courney lần đầu tiên nhìn vào tương lai của thành phố New York. Đảo Manhattan giống thành phố khu Bronx nhiều, nhưng cây cỏ xanh tươi vẫn nhiều hơn là xi-măng cốt thép. Cao ốc không nhiều và cách xa nhau, dù đường xá bây giờ mở thẳng thành những đường thẳng vuông góc. Qua cầu không bao xa, Patrick đậu xe kế bên một ki-ốt xanh lục, rồi chúng tôi vượt qua cầu thang uốn, dẫn xuống phần khác của thành phố bao la dưới lòng đất. Xuống được mấy tầng, chúng tôi ngừng lại trên một mặt sàn bao quanh bằng những cánh cửa màu bạc. Mỗi cửa được đánh dấu bằng một số có năm chữ số. Patrick dẫn chúng tôi vào một văn phòng không khác lắm với phòng khám của bác sĩ trên Trái Đất Thứ Hai.

Trừ một điều, tiếp tân là... một dado.

Patrick chờ người, thận trọng tiến lại bàn làm việc, e dè hỏi:

- Tiếp tân đâu?

Tên dado giống hệt như những dado khác, ngoại trừ hần mặc áo choàng trắng của ngành y tế. Bây giờ tôi biết nếu Mark mà là chuyên viên y tế thì sẽ trông như thế nào. Chuyên viên y tế rô-bốt. Tên dado vui vẻ mỉm cười, dịu dàng nói:

- Tôi là tiếp tân thường trực, thưa ông Mac.

Ông Mac. Trước đây tôi chưa hề nghe nói tới họ của Patrick. Tôi cũng chưa bao giờ nghe một rô-bốt nói bằng giọng của Mark. Đúng vậy, thậm chí dado *phát âm* giống như Mark. Tôi tự hỏi, chúng có được lập trình hơi lặp bập như Mark mỗi khi cậu ấy bối rối hay không. Chắc là không. Tôi không nghĩ là rô-bốt bị bối rối!

Giọng run run, Patrick hỏi:

- Anh biết tôi?

Dado cười lễ độ đáp:

- Tất nhiên. Ông là bệnh nhân của bác sĩ Shaw đã chín năm bốn tháng. Lần kiểm tra sức khỏe sau cùng của ông cách đây hơn hai năm. Ông đã quá thời hạn.

Chà. Rô-bốt này có khả năng – chỉ nhìn Patrick – lập tức nhớ ngay những thông tin về anh. Rõ ràng những dado này tiến bộ hơn đám rô-bốt trên Quillan.

Khó khăn nuốt nước bọt, Patrick nói:

- Bạn tôi bị thương. Bác sĩ Shaw có rãnh để điều trị cho anh ấy không?

Tên dado nhìn màn hình máy tính, bấm lách chách, rồi vui vẻ nói:

- Mời vào trong.

Oa! Lại lần nữa. Thật chóng vánh. Tại quê nhà, mỗi khi tôi gặp tai nạn bất ngờ, cần tới phòng cấp cứu là phải chờ dài cổ cả mấy tiếng đồng hồ mới được gặp bác sĩ. Đây là một thí dụ nữa về sự tiến bộ của Trái Đất trong tương lai. Dù có rô-bốt trông giống Mark hay không.

Tôi nhìn Courney:

- Có lẽ bạn nên chờ tại đây.

- Một mình? Với y tá rô-bốt? Không đâu. Mình cũng vào.

Patrick bảo:

- Được thôi.

Tay dado nói với theo:

- Hy vọng anh cảm thấy khá hơn.

Tôi nhìn lại gã người máy trông giống Mark. Cảm giác nhộn nhạo ớn ớn. Tôi đang nói chuyện với Mark, nhưng lại không phải là Mark.

Patrick đưa chúng tôi đi qua cánh cửa bên trong, xuống một hành lang, rồi lại đến một cánh cửa khác mở vào một phòng khám sạch sẽ, hiện đại. Một dado khác trong bộ áo y tế màu trắng đang chờ chúng tôi. Khi chúng tôi mở cửa, hắn đang đứng im lìm một mặt quay vào tường. Một giây sau khi chúng tôi bước vào, hắn hồi tỉnh, quay lại và mồm cười với chúng tôi. Hình như bước vào phòng nghĩa là chúng tôi đã khởi động hắn. Tôi đoán, nếu không có việc gì làm, các rô-bốt đều đứng nhìn vào tường.

Courney bật nói:

- Kỳ lạ thật.

Patrick nói với tên dado:

- Chúng tôi cần gặp bác sĩ Shaw.

Tên dado tiến lại và nhẹ nhàng nắm cánh tay tôi. Thoạt nhiên tôi rút tay lại, tôi không muốn được sờ bởi một rô-bốt, dù nó giống Mark hay không. Nhìn tôi với ánh mắt thân thiện, rô-bốt như muốn nói: “Yên tâm đi, tôi biết mình đang làm gì mà”. Tôi để nó khám. Trước hết, nó tháo lớp vải áo chúng tôi đã dùng để cầm máu.

Courney kêu lên:

- Ui da!

Miếng vải cứng cứng vì máu khô. Tôi không bận tâm. Cái chạm lạnh ngắt của rô-bốt mới là điều làm tôi ón hơn nhiều. Nó quan sát và thao tác y hệt con người, nhưng lại không phải người. Tôi đoán người máy không cần có nhiệt độ cơ thể như người.

Patrick hỏi:

- Không mời bác sĩ Shaw sao?

Tên dado trả lời lễ độ:

- Không cần đâu. Đây chỉ là một ca đơn giản thôi.

Nó bước tới một vách tường đầy những ngăn kéo bạc:

Tôi nhìn Patrick, hỏi:

- Được không vậy?

Patrick nhún vai. Anh ta không biết. Căng rồi đây. Tên dado rút ra một dụng cụ như một cái ống dày màu trắng, dài khoảng ba mươi ba phân, đường kính chừng mười phân. Nó thọc tay vào trong và bóc ra một miếng nhựa mềm trong suốt bọc toàn bộ bề mặt bên trong ống, giống như bạn rút một miếng băng sơ cứu.

Courney bước tới, đứng giữa tôi và tên dado, ra dáng bảo hộ, rần rỏi nói:

- Sao không mời bác sĩ hả, bà Người Thiếc?

Patrick trấn an:

- Không sao đâu. Bác sĩ cũng sẽ điều trị giống thế này.

Tên dado nở nụ cười dịu dàng với cô. Không biết phải làm gì nữa, Courney bèn miễn cưỡng lùi lại, lẩm bẩm:

- Mình đã bảo toàn bộ vụ rô-bốt giống Mark này thấy ớn lắm mà!

Gã dado đưa tay ra hiệu về phía cánh tay bị thương của tôi. Tôi nín thở, nâng cánh tay lên. Con rô-bốt nhẹ nhàng luồn cái ống trắng qua bàn tay tôi, rồi định vị lại vết thương. Nó nhẹ nhẹ bóp cái ống. Tôi cảm thấy ống siết chặt và nóng lên. Ngay khi tôi vừa định rên rỉ, cái ống nói ra và tên dado buông tay. Vết thương trên tay tôi đã khép lại. Trong ống giờ có gì nhỉ? Thuốc kháng sinh? Kháng khuẩn? Keo dán sắt? Dù là gì, nó đã tạo một lớp màng trong, hoàn toàn khép kín vết thương. Cũng không còn cảm giác đau nữa.

Tôi hỏi dado:

- Chỉ thế thôi sao?

- Anh đã bình phục. Ngày mai vết thương sẽ hoàn toàn biến mất.

Tôi hỏi Patrick:

- Phương pháp mới hả?

- Không! Y học đã tiến rất xa so với tời của cậu. Tôi chỉ là không quen thấy rô-bốt điều hành công việc này.

Chúng tôi ra khỏi phòng khám mà thậm chí không hề gặp bác sĩ. Không sao, suy cho cùng thì vết thương của tôi đã lành một cách diệu kì mà không phải trả một đồng viện phí nào. Patrick giải thích, trên Trái Đất Thứ Ba, toàn bộ viện phí do cộng đồng thanh toán. Không ai cần bảo hiểm y tế hoặc “te tua” vì những phiếu tính tiền khổng lồ hoang. Không tệ.

Ba đưa chúng tôi trở lại xe của Patrick và vào thành phố để tới điểm đến cuối cùng trên Trái Đất Thứ Ba: Thư viện công cộng. Tới thư viện này là lí do chính làm tôi và Courney có mặt tại Trái Đất Thứ Ba. Lần đầu tới đây với ông Gunny, tôi được biết cơ sở dữ liệu trong thư viện lưu giữ từng chi tiết nhỏ thông tin liên quan tới lịch sử Trái Đất từ khi thời gian bắt đầu được ghi lại. Nếu đã đọc Nhật kí #11 của tôi, hẳn là bạn biết tôi đang nói về chuyện gì. Máy tính không chỉ lưu giữ những tin tức thông thường bạn có thể lấy từ sách báo. Không đâu. Dữ liệu được thu thập từ hàng tỉ nguồn thông tin qua suốt thời gian, để làm thành một kho thông tin khá đầy đủ về lịch sử Trái Đất. Nghe có vẻ khó tin? Đúng là khó tin thật. Tôi biết cách hiệu quả nhất để kết nối những gì đã có thể xảy ra trên Trái Đất Thứ Hai là đi tới tương lai để nhìn quá khứ.

Khi chúng tôi bước trên những bậc thềm xi-măng, lên thư viện, Courney kêu lớn:

- Không tin nổi! Giống hệt Trái Đất Thứ Hai.

Cô ấy gần như có lý. Các bậc thềm giống hệt như những bậc thềm xi-măng dẫn lên khu thư viện New York trên Đại Lộ Số Năm, kể cả hai con sư tử đá quá khổ canh gác ngoài cửa. Mặc dù tòa nhà hiện nay nhỏ hơn và hiện đại hơn thư viện đồ sộ của Trái Đất Thứ Hai. Năm 5010 con người trên Trái Đất không còn sử dụng sách giấy chiếm nhiều không gian nữa. Buồn, nhưng là sự thật.

Là thầy giáo và là thủ thư, Patrick được toàn quyền sử dụng máy tính trong thư viện. Anh biết cách đào bới thông tin đến tận cùng. Đây là thế giới của Patrick. Lúc này đang đảm nhận nhiệm vụ, trông anh càng có vẻ tự tin hơn. Anh đưa chúng tôi qua khỏi những bậc thềm xi-măng rộng, bước vào một hành lang lát đá hoa cương của thư viện. Ý chang những gì tôi còn

nhỏ: những hàng ghế với nhiều người ngồi đọc trước màn hình máy tính. Một hành lang đi sâu hơn vào tòa nhà và những phòng máy. Kể từ lần trước tôi tới đây, chỉ có một khác biệt... nhỏ thôi, nhưng làm tôi lo lắng.

Courney là người đầu tiên nhận ra điều đó. Cô hỏi:

- Đâu rồi?

Tôi hỏi lại:

- Cái gì đâu rồi?

- Sách. Trưng bày. Bạn viết có sách trưng bày trong hành lang mà.

Cô nói đúng. Trước đây tại hành lang này từng có một cuốn sách cổ được trưng bày. Đó là một di sản quan trọng của quá khứ được đặt trong tủ kính để tất cả mọi người đều có thể chiêm ngưỡng. Đó là cuốn *Trứng Xanh Lục và Giấm bông* của Tiến sĩ Seuss. Bây giờ không còn nữa. Tôi đứng ngay tại đó, nhìn quanh, rồi hỏi Patrick:

- Họ chuyển vật trưng bày đi nơi khác rồi sao?

Mặt Patrick sa sầm:

- Không. Hôm qua vẫn còn tại đây.

Courney nói thêm:

- Đúng. Trước khi mọi sự thay đổi.

Tôi nhận xét cố vớt vát hi vọng:

- Chắc không có nghĩa gì đâu.

Courney nói ngay:

- Hoặc có nghĩa không phải mọi thay đổi đều tốt đẹp.

Ba chúng tôi đứng đó, cố không nghĩ tới thế giới thật sự sẽ khác biệt ra sao ngay khi chúng tôi đào bới dưới bề mặt của nó.

- Tiếp tục thôi.

Patrick vừa nói vừa đi vội xuống hành lang.

Tôi và Courney theo sau anh. Hầu hết các cửa đều đóng, điều đó có nghĩa là các thầy giáo khác đang sử dụng máy tính. Phòng cuối cùng mở cửa. Tốt. Tôi không thể chờ lâu hơn nữa. Căn phòng rất giống phòng tôi đã vào trong chuyến trước. Sáu cái ghế đen đặt quanh một bệ cao màu bạc bề ngang chừng hơn hai mét.

Patrick hỏi:

- Cậu muốn bắt đầu từ đâu?

Tôi đề nghị:

- Hãy bắt đầu từ những gì chúng tôi đã biết rồi. Để xem lịch sử nói gì về Mark Dimond.

Patrick gạt đầu và ngồi xuống một cái ghế đen. Tôi và Courney cũng ngồi xuống ghế của mình. Trên tay ghế của Patrick có một nút màu trắng tỏa sáng. Anh nhấn nút, nói rành mạch:

- Máy tính, truy cập mới.

Tiếng nói từ máy tính trả lời anh. Không là tiếng nói phụ nữ vui vẻ như lần trước tôi còn nhớ. Đây là giọng nam. Giọng của Mark. Tôi thấy vẻ ngạc nhiên của Patrick.

Giọng đó nói:

- Xin vui lòng cho nhận dạng.

Patrick nhăn mặt:

- Trước đây chưa bao giờ nó hỏi mật mã của tôi.

Cố gạt bỏ sự khó chịu, anh nói rõ ràng:

- Patrick Mac. Mã truy cập 3-17-90.

- Chào Patrick, tôi có thể giúp gì cho bạn đây?

Courney nghiêng sang tôi, thì thầm:

- Cái này choáng quá.

Patrick tăng hăng rồi nói:

- Dimond Mark...

Anh ta quay sang tôi và hỏi:

- Cậu ấy sinh tại đâu?

Courney trả lời:

- Stony Brook, Connecticut.

Patrick lại nhấn nút, nói:

- Sinh tại Stony Brook, Connecticut. Gần qua đầu thế kỉ hai mốt.

Một hình ảnh nhấp nháy hiện dần trên bề trước mặt chúng tôi. Dù tôi biết đó chỉ là ảnh ba chiều, nhưng tôi vẫn kinh ngạc.

Courney bật kêu lên:

- Mark!

Tôi tưởng cô ấy sắp khóc đến nơi. Chính tôi cũng suýt khóc. Chúng tôi đang thấy hình ảnh ba chiều với kích cỡ như thật của Mark. Thằng bồ tèo thân nhất của tôi. Trông nó chỉ khoảng mười tuổi, đội mũ, mặc áo choàng mà tất cả bọn tôi đều mặc khi tốt nghiệp trường Glenville. Thật đau lòng nhìn bạn mình đứng đó, dù chỉ là một hình ảnh. Nó làm tôi nhận ra mình nhớ bạn và nhớ đời sống cũ của mình đến ngần nào.

Patrick nói:

- Máy tính, thông tin mới nhất có giá trị về Mark Dimond.

Thêm hai người nữa xuất hiện sau Mark bằng hình ảnh ba chiều. Courney nghẹt thở. Đó là cha mẹ Mark.

Máy tính nói:

- Lịch sử của Mark Dimond kết thúc năm cậu ta mười tám tuổi. Dữ liệu cuối cùng là khi cả cha và mẹ cậu ta bị chết trong chuyến mất tích của một phi cơ thương mại.

Patrick hỏi:

- Cậu ta có chết không?

Máy tính đáp:

- Không biết.

Vừa nhấn nút Patrick vừa hỏi:

- Dự đoán sao?

- Tự tử.

Từ này làm tôi choáng váng. Chưa bao giờ tôi có ý nghĩ Mark tự tử. Tôi nhìn Courney, cô ấy nói ngay:

- Không đời nào. Thật vô lý. Máy tính ngu ngốc. Hỏi nó câu khác đi.

Patrick nói:

- Dự đoán bổ sung.

Máy tính trả lời:

- Có khả năng chạy trốn với đồng bọn.

Courney kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì? Đồng bọn nào?

Patrick yêu cầu:

- Hãy nói tên đồng bọn.

Tôi biết câu trả lời rồi. Hình ảnh ba chiều của Mark biến đi, thay vào đó là hình ảnh một cô gái. Cô mặc đồng phục khúc côn cầu của trường trung học Davis Gregory. Cô đang đứng dựa lên cây gậy đánh khúc côn cầu, trông rất chảnh.

Courney hỗn hển:

- Ôi trời!

Máy tính tuyên bố:

- Chetwynde Courney. Lần cuối cùng cha mẹ cô ta là cùng một ngày Mark Dimond được nhìn thấy lần cuối cùng.

Tôi và Patrick không biết phải nói gì. Courney trừng trừng nhìn hình ảnh của cô như thể đang nhìn bóng ma của chính mình.

Giọng Courney khản đặc:

- Đó là hôm tụi mình tới đây. Chỉ mấy giờ trước.

Patrick chỉnh lại:

- Đó là ba ngàn năm trước.

Tôi hỏi:

- Bạn có ổn không đó?

Courney nuốt nước bọt, mắt không rời hình ảnh của chính cô:

- Còn hơn cả ổn nữa. Nhìn mình kìa! Trông thật tuyệt vời!

Cô cố tỏ ra can đảm, nhưng lạc cả giọng. Cô run rẩy. Tôi đoán, cho đến lúc này thực tế việc cô rời khỏi nhà mới làm cô bàng hoàng. Mới mấy tiếng trước, cô còn ngồi bên bàn bếp, viết thư tạm biệt cha mẹ. Đó là theo đồng hồ của chúng tôi. Trên Trái Đất Thứ Ba, cô đã mất đi ba ngàn năm. Điều đó đủ cho bất kì ai cũng bị... lạc giọng. Cho dù người đó là Courney.

Cô yêu cầu:

- Tiếp tục đi.

Patrick nhấn nút nói:

- Máy tính, xóa rồi tìm kiếm mới.

Hình ảnh Courney biến mất. Hình ảnh Mark trở lại.

Patrick nóng nảy:

- Máy tính, xóa!

Máy tính trả lời:

- Không nhất quán.

Tôi nhìn Patrick. Anh nhún vai rồi nói với máy tính:

- Giải thích.

Máy tính trả lời:

- Tìm kiếm.

Courney hỏi Patrick:

- Nghĩa là sao?

- Chưa bao giờ tôi gặp chuyện này. Hình như có tham chiếu chéo ở vài dữ liệu truy cập khác nhau.

Tôi hỏi:

- Máy tính sẽ bị hỏng?

- Hỏng? Cậu nói gì vậy?

Tôi im lặng. Chắc máy tính trên Trái Đất Thứ Ba quá tiến bộ, không thể hư hỏng như cái máy cổ lỗ như thời kì đồ đá của chúng tôi trên Trái Đất Thứ Ba.

Sau cùng máy tính tuyên bố:

- Không nhất quán trong tìm kiếm sự biến mất của Mark Dimond. Nhiều dữ liệu truy cập đối nghịch.

Courney hỏi:

- Thế nghĩa là cái quỷ quái gì?

Patrick đề nghị:

- Giải thích.

Một hình ảnh khác xuất hiện bên Mark. Hình ảnh gốc là một Mark mười tuổi, đội mũ, mặc áo choàng. Hình ảnh thứ hai cũng là Mark, nhưng trông già hơn. Giống Mark hôm nay hơn, hay hôm qua, hay... nói sao cũng được. Cậu ấy trông khoảng mười bảy và cao hơn nhiều. Cậu ăn mặc kỳ lạ, quần dài, sơ mi trắng cứng đờ, thắt nơ đằng hoàng. Tóc cậu ấy cắt ngắn và rẽ giữa, tôi còn chưa bao giờ thấy cậu ấy để kiểu tóc như vậy. Cậu ấy còn đeo cặp kính tròn xoe, gọng kim loại. Hình ảnh này của Mark giống hệt đám dardo trên Trái Đất Thứ Ba. Nó làm tôi lạnh toát người.

Patrick yêu cầu:

- Chi tiết.

- Ghi chú cá nhân. Dimond, Mark. Cha đẻ Công nghệ Lò Rèn.

Courney kêu lên:

- Lò Rèn! Đó là thứ Mark đã phát minh!

Hình ảnh ba chiều của Mark trở nên sống động. Cậu ấy đưa tay vào túi, lấy ra một vật thể bằng cao su, rồi giữ nó trong lòng bàn tay để mở. Hình ảnh Mark nói: “Khối lập phương”.

- Oa!

Courney lăm bắm, ngồi lại xuống ghế.

Vật thể nhỏ vận vẹo, rồi từ một khối tròn chuyển thành khối lập phương hoàn hảo.

Tôi hỏi:

- Đó là cách vận hành? Là Lò Rèn hả?

Courney thần thờ:

- Ừa. Trời đất, ước gì mình có một trong mấy cái máy tính này.

Patrick nhấn nút:

- Chi tiết về Lò Rèn và Mark Dimond.

- Công nghệ Lò Rèn. Bằng sáng chế của Hoa Kỳ, số 2. 066. 313 cấp cho Dimond, Mark. Chủ tịch Dimond Alpha Digital Organization.

Courney hét lên:

- Dado!

Máy tính tiếp tục:

- Dimond Alpha Digital Organization, cùng công ty mẹ – công ty trách nhiệm hữu hạn KEM – đã phát triển công nghệ Lò Rèn. Kỹ thuật trở thành nền tảng để đổi mới hệ thống khoa học người máy. Nó thay đổi tiến trình sản xuất và tạo ra lãnh vực khoa học máy tính. Mark Dimond được coi như thiên tài có tầm nhìn xa, người bắt đầu cho thời đại máy tính.

Courney há hốc miệng kinh ngạc:

- Oa, lại còn thế nữa.

Tôi không ngăn được câu hỏi:

- Khi nào? Việc này đã xảy ra khi nào?

Patrick hỏi tiếp:

- Máy tính, giấy phép cho Lò Rèn được áp dụng từ ngày nào?

Hình ảnh “Mark nhỏ” với mũ cao su và áo choàng biến mất, để lại “Mark lớn” tay cầm vật phát minh của nó. Phát minh của Andy Mitchell. Phát minh của Saint Dane.

Máy tính trả lời:

- Giấy phép Hoa Kỳ số 2. 066. 313 được đệ trình ngày 6 tháng 10 năm 1937.

Tôi thì thầm:

- Trái Đất Thứ Nhất.

Courney kêu lên:

- Thì ra là vậy. Cậu ấy tới Trái Đất Thứ Nhất, mang theo Lò Rèn. Mark thay đổi dòng lịch sử, bằng cách giới thiệu cái máy tính đơn giản của cậu ấy nhiều năm trước khi nó được phát minh. Không, đừng nói là đơn giản. Vật đó là một sự tiến bộ, thậm chí theo tiêu chuẩn của Trái Đất Thứ Hai. Cậu ấy nhảy vào sự phát triển tự nhiên của khoa học máy tính cỡ sáu mươi năm. Đó là lí do vì sao Trái Đất Thứ Hai đã thay đổi. Đó là lí do làm Trái Đất Thứ Ba thay đổi. Đó cũng là nguyên nhân làm rô-bốt đáng sợ hiện diện khắp nơi. Mark đã làm thay đổi tương lai bằng cách đem Lò Rèn tới quá khứ.

Tôi muốn nói là mình bị bất ngờ, nhưng sự chính xác đó là điều tôi lo sợ. Dem sáng chế của cậu ấy vào quá khứ, Mark đã xáo trộn các lãnh địa và làm đảo lộn định mệnh tự nhiên của Halla. Tôi nín lặng. Đầu óc rối bời những khả năng có thể xảy ra.

Courney nóng nảy hỏi:

- Sao vậy? Đây chính là những gì chúng tôi nghĩ là đã xảy ra mà.

- Phải. Nhưng nó không giải đáp được vấn đề quan trọng nhất.

Patrick hỏi:

- Nó không cho chúng ta biết vì sao. Vì sao Mark đã làm như vậy? Cậu ấy biết là sai lầm đến thế nào. Saint Dane đã dẫn dụ cậu ấy ra sao?

Ba chúng tôi ngồi đó, nhìn xuống chân mình. Không ai có câu trả lời. Có lẽ máy tính cũng không. Nhưng tôi phải cố thử. Đứng dậy, tôi tiến tới bên Patrick, tự nhấn nút, hỏi:

- Máy tính, không nhất quán là gì?

Máy tính trả lời:

- Không có lịch sử của Mark Dimond trước khi cậu ấy được cấp bằng sáng chế Lò Rèn vào năm 1937.

Courney nói:

- Có lý. Cậu ấy thành linh xuất hiện từ tương lai.

Máy tính tiếp tục:

- Không có lịch sử của Mark Dimond ngay sau khi tuyên bố Dimond Alpha Digital Organization cộng tác với Công ty trách nhiệm hữu hạn KEM vào tháng Mười một năm 1937.

Patrick thắc mắc:

- Là sao? Mark Dimond biến mất hai lần?

Hình ảnh Mark mờ dần. Chúng tôi chờ đợi. Không có gì xảy ra. Chúng tôi đứng lặng, chờ cho thực tại lắng xuống. Patrick hỏi bằng quơ:

- Vậy thì chuyện gì đã xảy ra cho cậu ấy trên Trái Đất Thứ Nhất?

Tôi tuyên bố:

- Chúng tôi đã có được những gì cần tìm.

Nhưng, Patrick tiếp tục truy cập.

- Để làm gì?

- Để tìm kiếm bất cứ thứ gì cho chúng tôi manh mối chuyện gì đã xảy ra cho Mark trên Trái Đất Thứ Nhất.

- Rồi cậu sẽ làm gì?

Tôi nhìn Courney:

- Chúng tôi sẽ lần theo cậu ấy.

Tiến đến bên cạnh, Courney nhìn vào mắt tôi, hỏi:

- Chúng ta đã tới làm lãnh địa?

- Phải, chúng ta đã tới làm lãnh địa.

NHẬT KÍ #28

(Tiếp theo)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Patrick gấp rút lái xe đưa chúng tôi trở lại thành phố ngầm trong Bronx. Trên đường đi chúng tôi tranh thủ ăn một chút. Một điều tôi học được từ những chuyến dịch chuyển qua không gian và thời gian là: hãy ăn khi có thể. Vì bạn không thể biết bao giờ lại có cơ hội ăn hoặc là... bạn sẽ phát hiện ra mình đang ở tại một lãnh địa mà đồ ăn có mùi vị u như giày dép. Chúng tôi mua đồ ăn tại mỗi điểm dừng xe trên đường. Cổ lỗ dưới đường thì chính xác hơn, vì chúng tôi phải xuống dưới lòng đất để mua. Chúng tôi ăn ham-bơ-gơ kẹp phô-mai, khoai tây chiên và uống sô-đa. Cho dù bạn đang ở thế kỷ nào, thì vẫn có những thứ không bao giờ thay đổi. Trong khi Patrick lái xe tôi và Courtney ăn.

Tranh thủ thời gian đó, tôi kể cho anh nghe những gì đã xảy ra từ sau lần cuối cùng tôi gặp anh. Những thành công và thất bại. Các lãnh địa đã được ổn định và các lãnh địa đang gặp khó khăn. Tôi cho anh biết ông Gunny và Spader đang bị kẹt trên Élong, bao nhiêu Lữ khách đã bị chết, và Nevva Winter – Lữ khách của Quillan – đã theo phe Saint Dane như thế nào. Tôi cũng nói với anh về cái Hội Tu bí ẩn mà Saint Dane bảo đã gần kề. Tôi nói ngắn gọn, chỉ đề cập tới những vấn đề chủ yếu. Không thể kể toàn bộ mọi chuyện trong một lúc được. Nó cũng làm tôi ăn mất ngon, nhất là món bánh ham-bơ-gơ kẹp phô-mai. Tôi nói:

- Công ty trách nhiệm hữu hạn KEM là mấu chốt quan trọng. Mark không thể đột nhiên tự mình đưa sáng chế của cậu ấy vào thế. Phải có ai đó giúp cậu ấy.

Courtney hỏi:

- Như vậy nếu chúng ta tìm được cái công ty KEM này thì sẽ tìm được Mark?

Đầu óc tôi tính toán đến mọi khả năng có thể xảy ra. Courtney gằn giọng:

- Bobby, nghĩ gì vậy?

Tôi nói:

- Bước ngoặt trên Trái Đất Thứ Nhất qua rồi. Saint Dane đã cố ép mình cứu khinh khí cầu Hindenburg, nhưng mình đã không làm theo ý hấn và lịch sử đã tiếp diễn đúng như nó phải xảy ra.

- Thông tin cũ rích. Vậy thì sao?

- Thì... khi chúng ta bước vào ống dẫn và kêu lên Trái Đất Thứ Nhất, nó sẽ đưa chúng ta tới đâu?

Không, nó sẽ đưa chúng ta tới thời điểm nào. Nếu nó đưa chúng ta tới một thời điểm quá trễ để có thể ngăn chặn Mark? Hoặc quá sớm thì sao? Có thể chúng ta sẽ hoàn toàn bị mất phương hướng.

Patrick rầu rĩ nhìn tôi. Ngẫm nghĩ một lúc, Courtney nói:

- Bạn đã viết cả ngàn lần trong nhật ký là ống dẫn luồng đưa Lữ khách tới đúng nơi chốn, đúng thời điểm họ cần có mặt. Rõ ràng là chúng ta cần có mặt trên Trái Đất Thứ Nhất đúng thời điểm để giải quyết vụ Mark.

Tôi nhăn mặt:

- Đúng, chính vì vậy mình càng sợ.

Courtney sốt ruột hỏi:

- Vì sao?

- Nếu ống dẫn đưa chúng ta tới đúng thời điểm để làm một việc gì đó về Mark, như vậy có nghĩa Trái Đất Thứ Nhất có thêm một bước ngoặt nữa sao? Nghĩa là có thể tất cả các lãnh địa có nhiều hơn một bước ngoặt? Vậy các Lữ khách tiền bối đã rượt theo Saint Dane từ lãnh địa này đến lãnh địa khác để giải quyết hoài các bước ngoặt khi gió sao? Chuyện gì xảy ra sau chúng ta? Cuộc chiến này sẽ kéo dài vô tận sao?

Courtney luôn có câu trả lời cho đủ mọi thứ chuyện trên đời. Nhưng lần này thì không. Cô ấy chỉ biết tròn xoe mắt ngó tôi. Patrick còn không làm được vậy. Anh ta tròn xoe mắt ngó... đường đi. Tôi biết hai người đang nghĩ gì. Có thể tóm gọn vào một câu hỏi đơn giản: "Vấn đề là gì?"

Courtney bỗng lên tiếng:

- Khoan. Vấn đề là cứu Mark. Chấm hết. Chúng ta sẽ hóa rồ nếu cứ suy đoán hoài những gì đang xảy ra trong vũ trụ, mà chuyện đó sẽ chỉ làm chúng ta càng thêm rối trí. Lo lắng đến bất cứ điều gì khá chĩ lãng phí thời giờ thôi.

Tôi hỏi:

- Tất cả những chuyện này không là lãng phí thời giờ sao? Có phải là chúng ta đang tự giết

mình để kéo dài một điều tất yếu sẽ xảy ra? Nếu Saint Dane không thể bị tiêu diệt, nếu hắn có thể trở lại và giở trò với những lãnh địa mà chúng ta đã cứu, thì những chuyện này sẽ không có hồi kết thúc. Cho tới khi hắn... thắng.

Courtney chột vai, kéo ngược tôi lại, cho đến khi mũi chúng tôi gần sát nhau. Cô sôi nổi nói:

- Mình không tin chuyện đó. Bạn cũng không tin. Bạn chỉ đang có cảm giác chán chường. Nhưng bây giờ chúng ta đã đi quá xa và vượt qua quá nhiều chuyện, không thể bỏ cuộc được.

Cô ấy có lý, tất nhiên. Chúng tôi không còn chọn lựa nào khác. Cuộc chiến sẽ vẫn phải tiếp tục. Nhưng tôi quá chán chường. Đây sẽ là cuộc chiến không bao giờ có hồi kết thúc, với Saint Dane nhảy qua thời gian, xoay chuyển các sự kiện một cách tùy hứng, xóa trộn các lãnh địa và tạo ra những bước ngoặt mới, cho đến khi Halla rạn nứt mới thôi?

Courtney hỏi:

- Đồng ý với mình chứ, Bobby?

- Bạn biết mình đồng ý rồi mà.

Tôi không nỡ cho cô ấy biết những mối nghi ngại nghiêm trọng trong lòng. Patrick bỏ chúng tôi xuống tại một ki-ốt xanh lục trong Bronx, nơi dẫn xuống thành phố ngầm và ống dẫn. Anh nói với Courtney:

- Chỉ mới biết cô một thời gian ngắn, nhưng tôi có thể hiểu vì sao Pendragon muốn cô đi cùng.

Courtney đáp, đúng kiểu Courtney:

- Đáng lẽ tôi nên đi với cậu ấy ngay từ đầu. Đừng lo. Chúng tôi sẽ giải quyết mọi chuyện đâu vào đó.

Patrick nói với tôi:

- Nếu tìm ra thêm điều gì về Mark Dimond, tôi sẽ báo cho phụ tá của cậu.

Courtney xoay xoay cái nhẫn Lữ khách trên ngón tay, bảo:

- Người đó là tôi đây.

Một thoáng lúng túng. Không ai biết phải nói lời chia tay ra sao. Rồi chính Patrick là người "ngộ ra" vấn đề:

- Bắt đầu rằng rồi. Dù Hội tụ là gì, có vẻ như Saint Dane đang kết nối mọi sự bằng cách dàn xếp các sự kiện trên Trái Đất này.

Courtney hỏi:

- Kết nối hay xé rời:

Mình nói thêm:

- Từ lâu rồi, Saint Dane bảo tôi là hắn chỉ cần xô ngã một lãnh địa, những lãnh địa còn lại sẽ đổ nhào như những quân đô-mi-nô. Hắn bảo đầu tiên là Denduron. Nhưng không phải. Với việc các lãnh địa đang bị xáo trộn và lịch sử đang thay đổi, mình bắt đầu có cảm nghĩ dường như các quân đô-mi-nô rốt cuộc lại đang xếp thành hàng.

Chúng tôi nhìn nhau lo lắng. Courtney phá tan sự căng thẳng khi tuyên bố.

- Vụ này chưa kết thúc mà.

Chúng tôi nói lời tạm biệt, rồi tìm đường xuống ống dẫn. Sau khi chắc chắn là không bị ai dòm ngó, chúng tôi mau chóng trượt xuống đường ray, rồi chạy tới ngôi sao đánh dấu cổng ống dẫn. Tính toán thời điểm vừa khít. Vì ngay khi chúng tôi tới cổng thì từ xa, có ánh đèn pha của một đoàn tàu đang lờ lờ tiến tới. Tôi đẩy ngôi sao, cửa lập tức mở ra. Courtney và tôi lần vào trong, đóng cửa lại, còn nhiều thời gian trước khi đoàn tàu phóng qua. Đứng bên nhau, chúng tôi nhìn vào miệng ống dẫn. Cô ấy hỏi:

- Có nên mặc lại quần áo của Trái Đất Thứ Hai không?

- Không. Chỉ thay đồ khi qua tới đầu bên kia.

Cô gật đầu, rồi reo lên:

- Ê, lũ quig cút ráo rồi.

Chính xác. Con chó hung tợn đã bị cô ấy bắn tung vào cỏi mộng. Tôi không ý kiến gì, nhưng thầm cảm ơn vì không còn phải đối đầu với con quái nhe nanh múa vuốt nữa. Lấy vũ khí bạc từ túi ra, Courtney nói:

- Mình để cái này lại đây, vì nó không thuộc về Trái Đất Thứ Nhất.

Tôi nhìn cái ống bạc hình trụ. Nó cũng không thuộc về Trái Đất Thứ Hai hay Trái Đất Thứ Ba. Nó là một vũ khí phát triển trên Quillan.

Nhưng tôi quyết định:

- Cứ đem theo. Mình chán ngấy việc phải chơi theo luật rồi.

- Bạn chắc chứ?

- Không. Nhưng nếu Trái Đất Thứ Nhất lại nhập cuộc chơi, rất có thể tại đó có quig. Nếu thấy con nào, thì thanh toán con ấy.

Courtney gật, bỏ lại cái bình vào túi. Cô nắm tay tôi, nói:

- Mình không biết chúng ta hành động đúng không, nhưng chỉ còn cách đó.

Cùng nhau bước vào miệng ống dẫn, tôi kêu lớn:

- Trái Đất Thứ Nhất!

Ống dẫn sống động. Đường ngầm đá khổng lồ bắt đầu vặn vẹo. Xa xa, một đốm sáng xuất hiện, rồi mau chóng rực sáng khi nó tiến tới mang chúng tôi đi. Vách đá tối tăm tan thành pha lê, để lộ ra những ngôi sao lấp lánh trên vách. Tiếng nhạc rộn ràng lớn dần. Tôi cảm thấy một sức mạnh kéo chúng tôi vào cõi trống không... và chúng tôi lên đường.

Trong cuộc du hành xuyên trở lại thời gian, chúng tôi không nói gì nhiều. Tôi nghĩ, cả hai đứa đều đang quyết định không ó tiên đoán sẽ phát hiện ra những điều gì, mà chờ cho tới khi thật sự hiểu ra. Tuy nhiên tôi vẫn không thể ngừng suy nghĩ. Và lo lắng về Mark. Saint Dane đã làm cách nào để thuyết phục cậu ấy thay đổi dòng lịch sử? Chuyện đó đã xảy ra? Máy tính cho biết: cậu ấy biến mất vào tháng Mười một năm 1937. Sau đó chuyện gì đã xảy ra cho Mark? Cậu ấy tới một lãnh địa khác? Tôi chỉ còn biết hi vọng là đến nơi, chúng tôi sẽ có đủ thời gian để lần ra Mark và ngăn chặn cậu ấy du nhập công nghệ Lò Rèn của cậu ấy vào thế giới. Không. Không, nói vậy không đúng. Đó không hẳn là hy vọng duy nhất của tôi. Tôi còn một hy vọng nữa: mong sao chúng tôi không phải đối diện với bước ngoặt của Trái Đất Thứ Nhất.

Tôi không buồn nhìn ra cánh đồng sao. Dù biết chúng ở đó. Bên kia vách tường pha lê của ống dẫn là những hình ảnh đến từ mọi lãnh địa, bồng bềnh trong một biển thiên thể khổng lồ. Mỗi chuyến xuyên qua ống dẫn, lại thêm nhiều hình ảnh bất ngờ xuất hiện. Càng lúc càng đông đúc hơn. Không biết đó là hình ảnh thật sự, hay là những linh hồn, hay là biểu tượng gì đó, nhưng sự hiện diện của chúng quá rõ ràng. Những bức tường giữa các lãnh địa đang rạn nứt. Tôi đang thất bại.

Chuyến du hành chỉ kéo dài có vài phút. Nhạc lớn hơn và rộn ràng hơn. Chẳng bao lâu chúng tôi đã hạ xuống lại căn phòng trong hang đá. Trong nó giống hệt hang đá trên Trái Đất Thứ Hai và Thứ Ba. Sự khác biệt chỉ nằm bên kia cánh cửa gỗ.

Vui mừng thông báo là chúng tôi không bị con quig đầy nanh nào tấn công.

- Kìa?

Vừa nói, tôi vừa chỉ về phía một chông quần áo xếp gọn gàng gần miệng ống dẫn. Tôi tìm thấy bộ đồ giống trong chuyến tới Trái Đất Thứ Nhất lần trước. Tất cả đều sạch sẽ gọn gàng. Sơ mi trắng hồ bột, quần xám nhạt, áo vét xám đậm và đôi giày da. Thậm chí còn có quần lót ống rộng cổ lỗ sĩ từ đời ông nội mà tôi đã quá quen thuộc.

Courtney ghê tởm nói:

- Đẹp. Mình không mặc mấy thứ này đâu.

Cô cầm lên cái đầm dài với những đốm hoa li ti màu xanh dương, cái quần lót rộng thùng thình, trông như lưng quần phải kéo lên tới nách. Cầm lên áo nịt ngực trắng trông như hai cái nón nhọn hoắt, nối với nhau bằng một dải dây trắng, cô kêu toáng lên:

- Cái chết tiệt gì thế này? Bạn đùa hả?

Tôi phì cười:

- Cứ giữ đồ lót của bạn. Mình nghĩ chẳng ai thấy cái nịt ngực thể thao của bạn đâu.

Cô ấy liếc tôi đầy vẻ nghi ngờ:

- Sao bạn biết mình mặc nịt ngực thể thao?

Tôi vội nói:

- Chỉ đoán thôi mà. Nhưng bạn phải mặc cái đầm dài.

Tôi ôm quần áo của mình tới một góc khác trong hang. Vì ngượng và vì... lịch sự. Bây giờ đã cao thêm mấy phân và thêm cả đồng cơ bắp, tôi e quần áo không vừa nữa. Nhưng chúng vừa khít. Thật lạ lùng. Dường như vẫn là bộ đồ tôi mặc mấy năm trước, nhưng kích thước lại không giống nhau. Chắc là tôi phải ngưng để những chi tiết lật vạt làm mình đau đầu, cứ biết có đồ mặc là được.

Từ góc kia, tiếng Courtney ca cầm:

- Mình chúa ghét đầm dài.

Có lẽ cô ấy ghét áo đầm dài, nhưng áo đầm dài không ghét cô ấy. Trông Courtney thật... ấn tượng. Không giống bộ đồ trên Trái Đất Thứ Ba, cái đầm này thật hoàn hảo. Phía trên vừa khít, phần váy xòe rộng khi cô di chuyển. Gấu váy chỉ phủ qua khỏi gối. Màu hoa xanh dương tươi sáng như mùa xuân. Tay áo ngắn, và cô để ngỏ mấy nút áo trên. Thậm chí đôi giày cổ ngắn bằng da trông rất tiện dụng, nếu không nói là rất thoải mái,

Courtney nhăn nhó:

- Thật sự mọi người ở đây mặc như thế này hả? Sến thấy ghê luôn.

Tôi tán:

- Thôi nào. Trông bạn rất tuyệt. Đúng là một thiếu nữ.

Courtney nạt:

- Đẹp đi. Trông bạn thì bảnh bao, còn mình như một bà giáo già cổ lỗ sĩ.

Tôi chọc:

- Nay, mình nghĩ năm 1937 người ta không dùng từ "cổ lỗ sĩ" đâu.

- Họ nên dùng, vì mình trông đúng là cổ lỗ sĩ.

- Courtney, mình nói thật mà, trông bạn rất tuyệt. Nhưng nếu bạn thật sự ghét bỏ bộ đồ này, chúng ta có thể tìm một bộ khác khi...

Một tiếng rảng rắc làm tôi ngừng bật. Tôi biết âm thanh đó. Ống dẫn đang sống động lại.

Cả tôi và Courtney đều quay phắt lại nhìn vào đường hầm. Có người đang tới. Hai chúng tôi đứng sát vào nhau. Courtney hỏi:

- Đoán ra ai không?

- Không.

Ánh sáng rực rỡ hơn, rọi sáng vách hang đá. Courtney lo lắng:

- Có lẽ chúng ta nên chuẩn gấp.

Tôi hỏi:

- Nếu là bạn? Là Mark thì sao?

Tiếng nhạc tràn ngập căn phòng. Không là một giai điệu, mà chỉ là những nốt nhạc trong trẻo, du dương luôn đồng hành cùng Lữ khách xuyên qua ống dẫn. Từ từ khom xuống, Courtney nhặt lên cái quần của Trái Đất Thứ Ba. Tôi tưởng cô ấy định mặc vào, nhưng cô rút tay vào túi, rút ra vũ khí Quillan màu bạc.

Chúng tôi phải che mắt vì ánh sáng quá chói chang. Nheo mắt nhìn, tôi thấy một bóng đen xuất hiện nơi miệng ống dẫn. Ánh sáng quá chói, tôi không thể nhận ra là ai. Bóng đó tiến lên một bước. Ánh sáng không giảm.

Courtney thì thầm:

- Không ổn rồi. Nếu ánh sáng không tắt, nó cứ mãi...

Một giọng quen quen, mai mĩ:

- Ái chà, thật là kinh ngạc khi gặp hai người tại đây!

Tôi ghen thờ:

- Trời đất!

Đó là Andy Mitchell. Là Saint Dane.

Đứng ngay miệng ống dẫn, tay chống mạn sườn, đối diện chúng tôi, nó khụt khịt phun phì phì, vẫn chơi cái trò ghê tởm trên Trái Đất Thứ Hai.

Thằng Mitchell nói:

- Thật tuyệt khi thấy hai người lại sánh đôi. Còn Chetwynde này, mặc đầm cơ đấy! Thường ngày đâu có vậy.

Tôi hỏi:

- Saint Dane, Mark đâu?

- Đang hưởng thụ cuộc đời. Ta đoán vậy. Pendragon, bây giờ nó là một đại gia rồi. Với một thằng như thế, đúng là chuyện cổ tích thành sự thật. Ai cũng nghĩ nó là thiên tài. Nhưng, ôi trời,

nó đã khởi đầu một thứ đúng là tuyệt như thế. Đúng là tuyệt như thếQ

Mitchell hô hố cười. Nó làm tôi nổi da gà. Tôi muốn bóp cổ nó. Nhưng tôi vừa tiến lên một bước, nó lùi ngay một bước, và ánh sáng tỏa ra từ đường hầm bao bọc lấy nó. Tuy nhiên nó không bỏ đi. Nó biến hình. Tôi ngừng lại khi nó bước ra khỏi vùng sáng trong hình dạng quen thuộc. Nó mặc bộ áo liền quần màu đen mà tôi đã quá biết. Cái đầu sói lợi của nó bắt chéo vết theo đồ lõm như tia chớp. Nó vươn lên, đầy đủ chiều cao hơn hai mét. Tất cả những điều đó không làm tôi sững sờ bằng đôi mắt. Luôn luôn là đôi mắt. Chúng rùng rục, sáng hơn cả ánh sáng đang nhảy múa chung quanh hắt, đôi mắt ấy trừng trừng nhìn xuống tôi với màu xanh nhợt nhạt điên loạn. Khi nó nói, không còn là giọng thẳng Andy Mitchell nữa. Là giọng trầm đục của quý sứ Saint Dane.

- Những gì đã xảy ra, tất cả những gì mi thấy đều đã được lên kế hoạch ngay từ khi bắt đầu. Loài của mi thường khoái nói câu gì nhỉ? À, đúng rồi, đó là: "Chuyện phải thế thôi". A, các bạn của ta, đây thật sự là... chuyện phải thế thôi. Hội Tụ đã gần kề.

Bước tới sau tôi, Courtney gào lên:

- Mark đâu?

- Có vấn đề gì à? Các người không thể đảo ngược những gì nó đã làm đâu. Mặc dù ta rất khoái thấy hai người cố thử.

Hắn lùi một bước vào ống dẫn. Tôi không muốn để hắn đi. Chúng tôi cần manh mối để tìm Mark. Tôi la lớn:

- Khoan. Chúng ta cần nói chuyện với nhau. Về những điều mi đã nói với ta trên Quillan.

Hắn khinh khỉnh cười:

- Ta đã nói chuyện phải quấy với mi rồi, Pendragon. Tới lúc kết thúc cuộc du hành này rồi. Mảnh ghép cuối cùng của trò xếp hình đang chờ ta trên Ibara.

Hắn bước sâu thêm một bước vào ống dẫn. Ánh sáng tỏa quanh hắn.

Tôi gào lên:

- Không! Đợi đã!

Hắn nói thêm:

- Bây giờ mi nên tính đường chuồn khỏi đây đi, trước khi quá muộn.

Ánh sáng lóe lên rồi thu nhỏ lại khi cuốn Saint Dane đi. Chỉ vài giây, hiện tượng đó kết thúc. Đường hầm tối lại, yên tĩnh đến kỳ quái.

Courtney hỏi:

- Hắn nói vậy là có ý gì?

- Ai mà biết? Hắn luôn nói như đánh đố.

- Chẳng đánh đố gì ráo. Hắn bảo chúng ta nên đi khỏi đây trước khi quá muộn. Mình nghe khá rõ ràng.

Sâu thẳm trong đường hầm phát ra một âm thanh. Không là âm thanh của ống dẫn. Một âm thanh của thế giới thật.

Courtney hỗn hển:

- Có người trong đường hầm.

Cô nín chặt cánh tay tôi. Tiếng bước chân lớn dần. Nghe như hơn một người.

Tôi gọi lớn:

- Xin chào?

Không trả lời. Tiếng chân bước đều, nhịp nhàng như đi diễu hành. Rõ ràng là tiếng đế da cứng nện trên đá. Có người đang diễu hàng ra khỏi ống dẫn. Nhiều hơn một người đang diễu hành qua ống dẫn.

Hướng về cửa, Courtney nói:

- Không ổn rồi. Ra khỏi đây ngay.

Tôi vẫn đứng yên tại chỗ:

- Không. Chúng ta phải biết là gì đã.

Tiếng chân bước càng lớn hơn. Ai ở trong đó? Có người trên Trái Đất Thứ Nhất đã phát hiện ra ống dẫn và đang đi khảo sát hang. Tôi vẫn thường tự hỏi, chuyện gì xảy ra nếu người thường tiến sâu vào ống dẫn. Sẽ đi tới cõi vô tận? Tôi bắt đầu nhìn ra hình dạng con người trong đường hầm tối đen như mực. Chắc chắn trong đó đang có người, nhưng tôi không thể nói là bao nhiêu. Ba? Sáu? Họ bước sát nhau, di chuyển quả quyết từ đường hầm sâu thẳm, tiến ra miệng ống dẫn và tới chỗ... hai chúng tôi.

Courtney lo lắng:

- Bobby? Mình không thích vụ này đâu.

Tôi cũng vậy, nhưng chúng tôi phải ở lại đó để xem. Những người đang tiến lại còn cách miệng ống dẫn chừng hai mươi mét. Sau cùng tôi đã thấy một nhóm người. Một nhóm đàn ông cao lớn, mặt vuông cổ góc. Tôi biết những kẻ này. Tôi căm ghét những kẻ này.

Tôi hỗn hển nói:

- Dado! Đến từ Quillan.

Chúng tôi lùi ra khỏi miệng ống dẫn, trong khi đám dado không ngừng lừ lừ tiến tới.

Tiến về hướng chúng tôi.

NHẬT KÍ #28

(Tiếp theo)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Chúng ta là dado an ninh của Quillan. Không làm được. Tôi biết chúng quá rõ. Khuôn mặt vuông chành chạnh của Frankenstein làm chúng giống như người nhưng... không là người. Trên hông mỗi tên đều mang thắt lưng có bao đeo khẩu súng gậy mê bằng vàng. Điều khác thường là chúng không mặc đồng phục an ninh màu xanh lá. Quần áo chúng rách rưới tơi tả như vừa qua một cuộc chiến. Chính xác là tôi đã gặp những xác ướp trong *Đêm của xác chết sống dậy*^[2], chúng làm tôi rùng mình. Tóm lại: chúng không là bạn.

Tôi hét lên với Courtney:

- Ra khỏi đây ngay!

Tiến một bước về cửa, cô ngừng lại vì không thấy tôi theo.

- Lẹ lên!

- Mình sẽ đuổi kịp. Coi chừng tàu hoả.

Cô năn nỉ:

- Booby! Mình không để bạn lại đâu!

Tôi gào lên:

- Một trong hai đứa mình phải tìm ra Mark. Đi đi!

Courney do dự. Tôi biết cô không muốn đi, nhưng một trong hai chúng tôi phải ra khỏi đường hầm, nếu không muốn mất Mark. Cô biết điều đó, vì vậy cô chạy tới cửa, mở ra, liếc nhìn lại tôi, rồi chạy tiếp.

Tôi không biết lũ ngốc này đang theo đuổi chuyện gì, nhưng chắc chắn không là chuyện hay ho. Riêng sự hiện diện của chúng trên Trái Đất Thứ Nhất đã là điều không hay rồi. Tôi không thể để chúng ra khỏi hang động này. Vấn đề là chúng là một bầy, tôi một mình. Chỉ còn một cơ

hội, tôi phải nắm lấy. Tôi là lớn:

- Quillan!

Ổng dẫn sống động, tôi là quảng chúng về từ nơi chúng đến. Đám dado ngừng lại, tò mò nhìn lại vào đường hầm. Trông chúng như bầy chó bối rối không biết làm gì vì nghe một âm thanh lạ. Chúng phải trả giá cho sự tò mò. Ánh sáng bùng lên từ đường hầm, bao phủ chúng. Tôi không biết chúng có bao nhiêu tên trong ống dẫn, nhưng chúng bị hút ngược lại và ném trả về quê hương Quillan của chúng. Ý tưởng của tôi đã có hiệu quả. Tôi thở một hơi dài nhẹ nhõm...

Hơi quá sớm. Một tên trong đám nhận biết chuyện gì đang xảy ra. Trước khi bị sức hút của ống dẫn kéo đi, nó phóng tới trước, nhảy ra khỏi đường hầm, lao vào hang động. Tôi đã sẵn sàng, chờ hấn nhảy tới. Nhưng không, thay vì nhảy vào tôi, nó chạy qua tôi, hướng tới cánh cửa dẫn ra xe điện ngầm. Nhiệm vụ của nó có là gì, thì cũng không là gây hấn với tôi. Trong thoáng giây đó, tôi có cảm giác hải hùng: chúng không tới đây vì Courney và tôi – tôi sợ là chúng đang tới để xâm lăng Trái Đất Thứ Nhất.

Tôi phải tấn công. Nhưng tấn công không là việc tôi quen làm, thậm chí tôi không biết phải tấn công làm sao. Loor chỉ dạy tôi tự vệ, không dạy gây chiến. Hầu hết những bài luyện của cô là để cho đối phương tấn công và phạm sai lầm. Nếu làm đúng bài bản như thế, tên dado kia sẽ để yên cho tôi đứng đó một mình, khom người bên cổng ống dẫn, sẵn sàng... tự vệ. Trông ngu oi là ngu.

Ánh sáng chói chang tràn ngập hang động khi tôi xoay người lao tới từ phía sau gã dado, ôm ghì lấy hai cẳng nó. Nó đổ tới trước, vai đập vào một vách đá kế bên cánh cửa gỗ. Cực mạnh. Cú va chạm mạnh tới nỗi làm vách đá bung ra một mảnh. Gã rô-bốt thậm chí không bật ra một tiếng rên. Không ổn. Dado không có cảm giác đau đớn. Nghĩa là chúng không biết... sợ. Không biết phải làm sao, tôi cứ ghì chặt hai chân nó. Áo quần nó là tả tơi rơi rụng vải mục. Thật quái lạ. Nhưng tôi vẫn không buông tay. Chân rô-bốt rất mạnh. Nó là máy. Tôi thì không. Chỉ còn hy vọng cố sức kéo nó vào ống dẫn, để cả tôi và nó đều biến khỏi đây. Không cách gì hạ nổi một thằng du côn bằng máy mà không có vũ khí.

Vũ khí! Tôi vội vươn tới, chộp khẩu súng trong bao của nó. Ngốc. Chân nó được tự do. Nó thúc gối lên đầu tôi. Tôi bật ngược ra sau, quay mòng mòng. Trước mắt toàn sao là sao. Không phải sao trong ống dẫn đâu. Phải mau ra khỏi tình trạng này, nếu không vật bằng máy kia sẽ thoát ngay vào Trái Đất Thứ Nhất. Loạng choạng đứng dậy, tôi thấy mình đã cung cấp ý tưởng cho dado. Nó đưa tay xuống khẩu súng. Nguy rồi! Tôi nhìn quanh tuyệt vọng. Ánh sáng đang rút lại vào ống dẫn không? Không. Không kịp trước khi thằng người máy kia bùm cho tôi một phát. Chỉ còn một cách là... tấn công.

Lao tới, tôi phóng mình song song mặt đất, đâm sầm vào thằng rô-bốt vừa đúng lúc nó bắn và... *Phụt!* Gã dado ngã bật ra sau khi điện tích của vũ khí làm nát mặt vách đá. Tên dado ngã ngửa, tôi ngã đè lên nó. Trong một thoáng, mắt tôi gặp mắt rô-bốt, trừng trừng nhìn vào đôi mắt búp bê máy vô hồn của nó. Ớn!

Khoảnh khắc đó không kéo dài. Rô-bốt hất tôi lên như hất một thằng người rơm. Tôi chẳng còn nghĩ được gì hết, mà ngay từ đầu tôi cũng đâu có nghĩ ra được cái gì đâu. Tôi rơi phịch xuống đất, lăn lông lốc như miệng ống dẫn. tôi lại gào lên:

- Quillan!

Ổng dẫn sống động. Tôi chỉ nghĩ ra được cách đó, dù không biết phải làm sao để vật thằng

người máy bật ngược vào ống dẫn. Khi ánh sáng từ ống dẫn bắt đầu tràn ngập hang động, tôi đứng quay lưng lại cửa hang. Vậy là hoà. Không, tôi phải nói lại: tên dado đang nắm thế thượng phong. Tôi chỉ còn một cách là bước vào ống dẫn và biến khỏi đây. Gã dado nâng súng nhắm thẳng tôi. Theo bản năng tôi lùi một bước, nhưng rồi ngừng lại. Không thể bỏ đi. Thà để nó bắn. Ít ra, khi tỉnh lại tôi vẫn còn trên Trái Đất Thứ Nhất, và còn có thể tìm cách đuổi theo nó. Bỏ đi không là một giải pháp hay. Tôi gồng người, sẵn sàng chờ nó bắn.

Nhưng gã dado không bắn. Nó chĩa súng vào tôi, giữ tôi ở lại, trong khi nó lùi một bước tới cửa. Nó không quan tâm tới tôi. Tôi chỉ là một vật cản đường, không hơn không kém. Nó muốn tới Trái Đất Thứ Nhất. Nó biết tôi không thể làm gì được. Đôi mắt búp bê không rời tôi trong khi nó đưa tay ra sau tìm cổng ống dẫn. Với một động tác nhanh nhẹn, nó tra súng vào bao, mở cửa, phóng ra đường hầm...

Đúng lúc đó một đoàn tàu lao qua.

Tên dado đâm vào con tàu. Hay còn tàu đâm vào nó. Tôi nghi chi tiết đó không quan trọng. Điều thật sự quan trọng là nó quăng xuống dưới bánh xe của đoàn tàu đang phóng hết tốc lực. Lái tàu kéo thẳng. Hẳn ông ra đã hốt hoảng khi thấy một con người không biết từ đâu, thỉnh linh nhảy tới trước con tàu. Tiếng rít khiếp đảm tràn ngập đường hầm. Âm thanh lạnh lạnh như cắt xuyên qua óc tôi. Tiếp ngay sau đó là tiếng sắt thép cong vặn, va chạm loảng xoảng. nếu tàu đầy hành khách thì đây sẽ là một thảm họa.

Trong tiếng sắt thép vặn vẹo, con tàu lắc lư, thoáng chồm lên như sắp lật đến nơi. Không thể làm gì, tôi chỉ biết nhìn qua cửa. Tôi thoáng nhớ lại thảm họa *Hindenberg*. Vụ này rồi cũng sẽ đi vào lịch sử như một thảm kịch? Đây có phải là lỗi tại tôi không? Có phải vì sự hiện diện của tôi trên Trái Đất Thứ Nhất là nguyên nhân dẫn tới tai họa lịch sử này?

Tôi nín thở nhìn những bánh xe gần tôi phóng lên khỏi đường ray khi lướt qua. Tiếng thẳng rít lạnh người. Nhưng rồi bánh tàu đáp kèn kẹt lại xuống đường ray. Con tàu chưa “tiêu”. Nó từ từ giảm tốc. Sẽ không có hành khách nào bị thiệt mạng. Con tàu rên rỉ rồi ngừng hẳn lại. sẽ có một vụ tắc nghẽn khủng khiếp làm rối tung hệ thống tàu điện ngầm không biết tới bao giờ, nhưng sẽ không có thảm họa.

Tôi phải cố tỉnh táo lại. Cấp kỳ. Làm gì bao giờ? Trốn? Phóng qua ống dẫn, chuồn khỏi đây? Chạy theo Courtney? Tôi hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại. Tên dado. Tôi phải dọn dẹp tên dado, hoặc những gì còn lại của nó. Mùi dầu thắng nóng hổi nồng nặc khắp đường hầm. Tôi cảm thấy đủ an toàn để ló đầu ra quan sát cảnh tượng chết chóc này. Nhìn hai phía, tôi thấy con tàu chỉ có ba toa. Bên phải, cách tôi vài mét, bánh xe đầu máy trật khỏi đường ray. Hai toa kia vẫn bám vững trên đường ray, nhưng con tàu sẽ không chuyển động được nữa. Tôi đoán, bánh tàu bị trật là vì gã dado đã kẹt dưới toa đầu máy. Chẳng bao lâu, đủ mọi loại nhân viên cứu hộ sẽ tràn ngập đường hầm. Họ sẽ phát hiện ra vụ tai nạn và con rô-bốt đầy bí ẩn như rơi xuống từ một hành tinh khác. Vụ tai nạn thì tôi không thể giúp gì rồi, nhưng tôi phải che giấu bằng cớ gây ra sự cố này.

Mắt tôi cay xè vì khói mù mịt đường hầm. Chưa ai xuống khỏi tàu. Chắc tất cả vẫn còn bàng hoàng. Hoặc quá sợ đến không thể nhúc nhích nổi. Nhận thấy còn chút cơ hội, tôi di chuyển nhanh hết mức có thể, cố gắng không va chạm vào bất cứ vật gì. Vừa lần đường đến toa đầu máy, tôi vừa quan sát mặt đất tìm dấu vết của gã dado. Lúc đầu không thấy gì, tôi thoáng có ý nghĩ là tên rô-bốt còn sống sót. Không biết nó mạnh tới cỡ nào, nhưng nó đủ cứng rắn để làm trật bánh tàu. Nó có đủ mạnh để bước đi sau cú va chạm cỡ đó không?

Tiến thêm vài bước,... ồ, chỉ có vài bước thôi, tôi thấy: nằm kề bên đường ray là... đôi chân

của gã dado. Không nhúc nhích. Hấn tiêu rồi. Tôi không biết “tiêu rồi” đến cỡ nào cho tới khi tôi nắm hai bàn chân nó và bắt đầu kéo ngược về cổng ống dẫn. Dado nhẹ hơn tôi tưởng nhiều, là vì tôi đang kéo... một nửa thân thể nó. Gớm quá! Nó bị cắt làm hai từ thắt lưng. Cảm thấy quá kinh tởm, tôi buông rơi hai chân rô-bốt. Tôi phải ép mình nắm lại đôi chân nó. Chỉ là máy thôi mà. Không còn chút xíu gì là người, chỉ như cái lò nung.

Nhìn xuống dưới gầm toa, tôi thấy phần trên của nó. Có lẽ còn dễ sợ hơn là nhìn một cái lò nung bị cắt làm hai. Tuy nhiên, tôi cố không để cảm giác muốn ói ngăn cản mình hành động. Tôi đã nghe thấy tiếng la hét từ phía nhà ga, kêu gọi hành khách, hỏi họ có sao không. Phải di chuyển gấp. Nắm lại hai chân rô-bốt, tôi kéo về cổng ống dẫn. trong khi kéo, tôi lại nhận ra áo quần nó mỏng manh và mục nát. Dado an ninh trên Quillian mặc đồng phục xanh lục tươm tất. Bộ quần áo này xơ chỉ rách bươm, tan từng mảnh trong tay tôi. Không có thời gian để suy đoán vụ này là sao. Không biết có đủ thời gian để tôi phi tang phân nửa anh bạn này không nữa.

Kéo hai chân tới cổng ống dẫn, tôi xô chúng vào trong, rồi chạy về lo phần còn lại. di chuyển phần thân trên không dễ. Không vì nặng hơn, mà vì tôi có cảm giác giống như đang di chuyển một cơ thể thật sự. Nắm hai tay nó, kéo lê đi, tôi không thể rời mắt khỏi cái đầu nảy tung tung trên nền đá sỏi của đường ray. Tôi không cố ý làm cho có vẻ đáng sợ đâu, mà đáng sợ thật đó. Luôn phải tự nhủ: nó chỉ là một cái máy. Chỉ là một cái máy. Chỉ là một cái máy thôi. Một cái lò nung. Một máy xén cỏ. Một máy gặt lúa.

Rồi cái máy... nắm lấy chân tôi!

Tôi rú lên như một đứa bé gái. Vật ấy vẫn còn sống! Hay bất cứ từ nào tương đương từ “sống” đối với rô-bốt. Nó giật căng tôi, cố làm tôi ngã. Bàn tay nắm đầy mớ quần áo tả tơi, tôi ráng kéo nó vào hang có ống dẫn. Bây giờ tôi phải xoay sở với hai phần thân thể. Hai cẳng chân chết rồi. Phần thân trên thì chưa. Tôi đá mạnh, cố gắng làm vật ghê rợn này đứt ra. Suốt đời, tôi chưa từng trải qua điều nào tởm lợm đến thế. Sau cùng, với chân còn lại, tôi đá văng cánh tay nó ra. Không ngập ngừng, tôi chạy ngay lại ống dẫn, la hét:

- Quillian!

Ống dẫn sống động. Tôi quay lại để đối phó với nửa phần thân trên. Nó đang nằm sắp kề bên phần dưới. Bất động. Tôi tự hỏi, liệu nó có chộp tôi lại theo phản ứng vô thức, hoặc vẫn còn có thể suy nghĩ được không? Không muốn liều lĩnh, tôi thận trọng bước lại hai cẳng chân, mắt không rời phần thân trên đề phòng nó lại túm lấy mình. Tôi cúi xuống, chộp hai chân nó, kéo tới miệng ống dẫn. Phần dưới vẫn còn bao và súng. Định lấy khẩu súng, nhưng rồi tôi nhớ là luồng hơi năng lượng này không có tác dụng gì với dado. Làu bàu, tôi nâng hai chân nó lên, rồi sử dụng trọng lượng của chính đôi hông nó, tôi quăng cả đồng vào trong ống dẫn. Tới lúc thanh toán thân trên.

Chẳng may là, thân trên lại quyết định đã tới lúc... thanh toán tôi. Quay lại, tôi thấy tên dado bật dậy, chống hai tay như một con ma quái dị. Dê hơn nữa, nó chạy lại phía tôi. Y chang như trong phim kinh dị. Tôi chuyển qua hướng nào, cái thân trên quay theo hướng đó. Tôi giả bộ thụt lùi, rồi chạy vòng ra sau nó. Bây giờ thân trên của rô-bốt ở giữa tôi và ống dẫn. Nó có thể không hề nao núng, nhưng không mấy khi nhanh nhẹn. Nó quay lại nhìn tôi. Đúng, nhìn tôi. Cái đầu lộn ngược, nhưng đôi mắt gắn lấy tôi. Con mồi của nó. Nó nhất định không đầu hàng.

Tôi cũng vậy. Ánh sáng bùng lên và tiếng nhạc ra từ ống dẫn. Tôi nhào tới phần thân trên đó, bốc nó lên, xoay vòng và ném vào nguồn sáng. Thậm chí khi bay khỏi tôi, nó vẫn chộp tay vào không khí, cố nắm bắt tôi. Đó là một cơn ác mộng khó quên ngay được. Vật đó biến vào ánh sáng, trở lại Quillian cùng với cặp chân của nó. Thoát nợ.

Tôi cảm thấy sức kéo giật của ống dẫn, như muốn hút tôi đi cùng rô-bốt. Ý nghĩ bay qua ống dẫn, cùng những phần cơ thể ghê rợn đó cho tôi đủ xung lực kèm chặt hai gót chân tại chỗ, rồi lúi khỏi đường hầm. Tôi không cần vật nhau với nửa thân hình rô-bốt trong ống dẫn. Tôi cần có mặt trên Trái Đất Thứ Nhất, với Courney.

Courney. Đúng rồi. Cô ấy đâu? Tôi chưa xong việc. Tôi phải ra khỏi cổng, băng qua tai nạn tàu điện ngầm mà không để ai phát hiện vụ đâm tàu có phần lỗi của mình. Chỉ mới tới Trái Đất Thứ Nhất chưa quá mười phút, nhưng tôi đã nóng lòng tới nơi khác.

NHẬT KÍ #28

(Tiếp theo)

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Phải chuẩn gấp. Không thể để những nạn nhân hốt hoảng trên con tàu gặp nạn ngã nhào vào cửa, làm nó bật tung ra và thấy tôi đứng đó thở hồng hộc, trông như thằng ngốc. Tôi thận trọng mở cánh cửa gỗ và liếc ra ngoài. Toa cuối cùng của con tàu gồm ba toa nằm ngay đó. Máy chắn là cửa toa vượt qua khỏi cổng vào ống dẫn. Mọi người đang bắt đầu leo ra, giúp nhau tụt xuống đường ray. Khói dày đặc khắp nơi. Đó là lá chắn rất tốt cho tôi. Lén ra ngoài, tôi đóng cửa lại phía sau, rồi bước nhanh, hòa vào những người khác. Hy vọng không ai nhận ra có thêm một nạn nhân nữa.

Một lính cứu hỏa cầm cây đèn pin la lớn:

- Tiếp tục di chuyển! Mọi việc ổn rồi! Sân ga không xa đâu. Tiếp tục di chuyển đi!

Tôi cúi đầu và nối vào hàng sau một ông già đang lần bước trên sỏi đá gập ghềnh. Tôi nắm chặt cánh tay ông, giúp ông đi hết đoạn đường. Ông cụ cần một cánh tay mạnh mẽ. Tôi cần được che chắn. Tuyệt vời. Không ai hốt hoảng. Tôi nghĩ, mọi người quá sững sờ, không kịp hoảng sợ. Tôi giúp ông già tới những bậc xi măng lên sân ga. Giọng đầy biết ơn, ông nói:

- Cảm ơn con trai. Từ đây cụ đi được rồi.

Ông cụ run run, nhưng không sao. Ông leo lên những bậc thang và lẫn vào dòng người trong sân ga.

- Đi thôi! Đi thôi! Xong cả rồi, chỗ này không có gì để xem đâu!

Một cảnh sát hét lớn. Họ đang cố dồn mọi người tiến ra cửa thoát hiểm.

Thật ra có khối thứ để xem, nhưng chắc họ muốn giới hạn mọi chuyện tại đó. Đứng bên một cây cột ốp men trắng, tôi tách ra khỏi đám đông đang tiến về cửa ra. Bây giờ tôi trở lại là người ngoài cuộc với đám đông, đầu óc sẵn sàng đón chờ thử thách tiếp theo. Tìm Courtney. Nhà ga vẫn như những gì tôi còn nhớ. Đây là năm 1937. Mọi người ăn mặc chỉnh tề. Đàn ông mặc com-lê, đội mũ. Đàn bà mặc váy dài. Không hề thấy bóng quần jean giầy vải. Đầu bên kia sân ga, tôi thấy một quầy báo.

Quầy báo! Với những tờ báo. Với ngày tháng! Câu hỏi lớn vẫn còn đó – hôm nay là ngày tháng nào? Thành công hay thất bại trong chuyến tìm Mark sẽ tùy thuộc vào việc ông dẫn đưa chúng tôi tới Trái Đất Thứ Nhất vào đúng thời điểm nào. Tôi lách qua đám đông – không dễ vì không ai đi cùng chiều với tôi. Chẳng ai quan tâm mua tờ báo vào vào lúc này. Sau cùng tôi bước tới quầy, nhặt lên một tờ *New York Times*.

Ngày tháng à? Ngày 1 tháng Mười một năm 1937.

Vậy là tốt hay xấu? Tôi vut nhớ lại thư viện trên Trái Đất Thứ Ba. Lịch sử cho biết bằng sáng chế cái vật tên là Lò Rèn của Mark được lưu vào hồ sơ hồi tháng Mười. Chúng tôi đã quá trễ để ngăn chặn chuyện đó. Nhưng máy tính cũng cho biết một thông báo đã được thiết lập giữa công ty KEM và Dimond Alpha Digital Organization vào tháng mười một. Mark biến mất ngay sau đó. Theo tờ báo, hôm nay là ngày 1 tháng Mười một. Dù chuyện gì xảy ra với Mark, chắc là chưa xảy ra. Có lẽ chúng tôi đã tới đúng thời điểm để tìm hiểu chính xác chuyện gì đã xảy ra. Hoặc sẽ xảy ra. Hoặc... bạn hiểu rồi đó. Tôi không biết mình phải cảm thấy ra sao trước thông tin này. Phải, chúng tôi đã thử can thiệp vào lịch sử của Mark. Liệu đó có nghĩa Trái Đất Thứ Nhất sắp có một bước ngoặt khác không?

Một giọng cầu nhàu hỏi:

- Này, có định mua tờ báo đó hay không?

Ngước lên, tôi thấy vẫn đúng là lão bán báo đó ngồi sau quầy, chính hắn đã quát nạt tôi vì cùng một sự việc y chang thế này trong lần trước tôi tới đây. Con người lùn và mập thù lù đó vẫn mặc cái áo len đỏ sọc vuông. Vẫn bồm bẻm nhai mẩu xì gà nhỏ, râu ria vẫn không cạo.

Nhưng hắn không nói với tôi.

Tôi nghe tiếng một cô gái nạt lại:

- Ồ, bớt nóng đi, Yoda [\[3\]](#). Mọi người đang chạy thực mạng tìm đường sống, ai mà thèm mua mấy tờ báo ngớ ngẩn của ông!

Đó là Courtney. Cô đứng cách đó mấy mét và cũng đang cùng làm một việc như tôi: kiểm tra ngày tháng trên báo.

Tôi kêu lên, ngoác miệng cười:

- Yoda à?

Courtney toét miệng cười rạng rỡ, nhẹ nhõm. Cô ấy chạy lại, ôm lấy tôi như tưởng sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa.

- Bobby! Mình tưởng không bao giờ gặp lại bạn nữa!

Thấy chưa!

Cô ấy rồi rít hỏi:

- Sao rồi? Bạn không sao chứ? Chuyện gì xảy ra với gã dado? Có phải chính nó gây ra vụ hỏng...

Tôi la lên, ngắt lời cô:

- Được rồi! Ra ngoài nói chuyện.

Gã bán báo cầu nhàu:

- Đúng, ra ngoài đi, đừng có rờ mó lung tung lên báo của tôi nữa.

Courtney khịt mũi, cô ấy luôn phải là người “nã” phát đạn cuối.

- Toàn tin cũ xì. Chắc ông không biết, ngoài kia có một đoàn tàu gặp nạn kìa.

Hai chúng tôi hòa vào đám đông, ra khỏi nhà ga. Mọi người đều khá bình tĩnh, ngẫm nghĩ về những gì mới trải qua. Khi di chuyển trong dòng người, tôi bắt đầu hình thành một kế hoạch. Tôi sẽ không cho Courtney biết cho đến khi nào có dịp suy nghĩ kỹ và bắt đầu tiến hành. Nhưng càng ngẫm nghĩ về kế hoạch đó tôi càng nhận ra đó là cách tốt nhất cho hai chúng tôi hành động. Có thể là cách duy nhất.

Cho dù sẽ gay go đến thế nào.

Lên hết cầu thang, chúng tôi tiến vào ánh sáng rực rỡ của mặt trời tháng Mười một. Rất may là hôm nay ẩm áp, vì Courtney không có áo len hay áo khoác gì khác. Chắc cô ấy cũng chẳng quan tâm, vì mãi mê trở mắt ngắm nhìn quang cảnh mới. Có lẽ nên nói là quang cảnh cũ thì đúng hơn. Bronx của năm 1937 lại rộn ràng. Những chiếc xe hơi cổ lỗ nối đuôi nhau qua những ngã tư đông đúc. Hè đường đầy người. Thật kì lạ, những tòa nhà mặt tiền xi măng và cao ngất như thế này chẳng có vẻ gì xa lạ, vì chúng vẫn tồn tại trong thời đại chúng tôi. Trong năm 1937 này, trông chúng chỉ hơi mới hơn. Điều khác thường là những gì chúng tôi *không* thấy: không hề có một kiến trúc hiện đại bằng kính và sắt thép nào.

Mùi hóa chất nồng nặc, nhất là vừa ở trên Trái Đất Thứ Ba – nơi không khí quá trong lành. Tôi đoán, đó là hỗn hợp của xăng dầu, bụi, khí thải công nghiệp và hơi người. Mùi bình thường của một thành phố đông đúc. Những tấm bảng khổng lồ sừng sững trên đầu, quảng cáo đủ thứ từ xà phòng tới dầu xoa bóp. Không biết dầu xoa bóp gì, nhưng cứ theo như quảng cáo thì có vẻ như tôi đang thực sự cần để “GIẢM ĐAU VÀ ĐIỀU TRỊ BỆNH TẬT”. Tôi có cả đồng bệnh cần điều trị. Nếu có một chai thuốc thần hiệu thật sự làm được điều đó, tôi sẽ mua cả thùng. Dọc hè phố, mọi người vội vàng di chuyển tới nơi họ cần đến. Xe cứu hỏa nối hàng gần lối vào nhà ga càng làm đường phố thêm chật chội. Tiếng còi hú cho thấy còn xe nữa đang tới. Một ngày đầy bận rộn trong khu Bronx. Nhờ... chúng tôi.

Lúc đầu tôi không nói gì với Courtney, để cô ấy thẩm thía tất cả cảnh này. Tôi biết cảm giác khi tới một lãnh địa mới như thế nào. Điều kì diệu là được thấy một nơi hoàn toàn xa lạ. Đầu óc như mụ mẫm khi nhận ra mình đang đứng giữa nơi đó. Cho dù bạn có thường xuyên nhảy qua không gian và thời gian thì cũng không cách gì quen được với cảm giác này.

Courtney từ từ nhìn ngược xuôi mấy lần, rồi lom lom nhìn tôi, kết luận bằng một câu đơn giản:

- Một ngày quá sức tưởng tượng!

Tôi phá lên cười. Chỉ trong vài tiếng đồng hồ chúng tôi đã đi từ nhà Courtney trên Trái Đất Thứ Hai tới ba ngàn năm sau trong tương lai, chỉ để nhảy lại năm mươi năm trước khi chúng tôi được sinh ra. Đúng là một ngày không thể tưởng tượng nổi. Nhưng chưa hết.

Tôi nắm tay Courtney, kéo cô ra khỏi tất cả cảm giác phấn khích đó. Chúng tôi vượt qua mấy dãy nhà, tới một đại lộ rộng lớn, nơi tốc độ lưu thông chỉ nhanh hơn là bò. Cô ấy hỏi:

- Chúng mình đi đâu?

- Một nơi quen thuộc.

Tôi ngoắc một taxi màu vàng đang hướng về khu buôn bán. Vừa chồm lên ghế sau, Courtney bỗng lùi vội lại:

- Có tiền trả taxi không đó?

Đẩy nhẹ cô vào xe tôi bảo:

- Đừng lo.

Gã tài xế có vẻ mặt vui vẻ với cái mũ lưỡi trai hỏi:

- Đi đâu đây?

- Khách sạn Manhattan Tower.

Hắn huyết sáo trầm trồ:

- Oa! Sang quá ta!

Hắn đập ga, và chúng tôi trên đường về nhà. Ít ra là về nhà tôi trên Trái Đất Thứ Nhất.

Courtney hỏi:

- Sao? Kế hoạch thế nào?

Tôi chưa muốn tiết lộ, phải biết trước kế hoạch đó khả thi đã. Tôi chỉ trả lời cô ấy:

- Mình vẫn còn bạn bè tại khách sạn. Họ sẽ lo cho chúng ta.

Courtney reo lên:

- Tuyệt! Rồi chúng ta sẽ lần ra Mark.

Tôi đưa ngón tay lên môi như suýt một tiếng, rồi chỉ gã tài xế:

- Từ từ từng bước một.

Courtney bực bội “xì” một cái rồi im lặng. Suốt chuyến đi còn lại, cô chăm chú nhìn một kỉ nguyên khác qua cửa xe. Cô không nói gì, vì quá kinh ngạc trước quá khứ. Sau cùng gần tới khách sạn, cô nói:

- Cứ như đang xem một phim xưa, nhưng lại là thật, đúng không?

Tôi không trả lời. Không cần phải trả lời.

Từ từ ngừng xe sát lề đường, gã tài xế tuyên bố:

- Giữa đường Năm mươi chín và đại lộ Công Viên rồi đây.

Ngay lập tức một gã bồi khách sạn chạy tới mở cửa xe, cười toe toét:

- Chào mừng tới Manhattan Tower. Nhận phòng hôm nay, thưa ngài?

Ra khỏi taxi, tôi nhìn hắn nói:

- Trả tiền xe cho tôi, được chứ Dodger?

Dodger trở mắt nhìn tôi như tôi vừa nói tiếng Latvia. Tôi nhìn khuôn mặt bối rối của hắn rồi mỉm cười. Tôi biết phải mất mấy giây hắn mới hiểu ra. Một lúc sau vẻ mặt bối rối của hắn chuyển thành ngạc nhiên. Hắn sững sờ hỏi:

- Pendragon? Sao...

- Cậu biết mình đang hoàng mấy vụ này mà.

- A... ừ... đúng vậy, đúng vậy.

Cố tỉnh táo lại, Dodger thọc tay vào túi lấy ra một nắm tiền lẻ. Tiền bo của hắn.

Trong khi hắn trả tiền, tôi cúi vào trong xe, cười với Courtney:

- Ra đi, rồi cho mình biết những gì mình tả về nơi này có xứng đáng không

Nhảy ra khỏi xe, Courtney ngược nhìn tòa nhà bề thế màu hồng. Với tiêu chuẩn hiện đại thì không đồ sộ lắm. Chỉ cao ba mươi hai tầng. Nhưng vào năm 1937 thì tòa nhà này thật ấn tượng, với hàng chữ cao cả mét gần mái: MANHATTAN TOWER. Về đêm cả thành phố đều có thể nhìn thấy những chữ này rực sáng bằng ánh đèn neon màu xanh lục. Khách sạn chiếm trọn một khu phố, nằm giữa một vườn cây được chăm sóc tuyệt vời, như một ốc đảo giữa thành phố. Đang là tháng Mười một, lá cây đã chuyển sang những màu rực rỡ: đỏ, vàng, và cam. Những quả bí được đặt khắp nơi, có lẽ đó là trang trí cho ngày hội Halloween từ đêm trước.

Courtney không bình luận gì về ấn tượng của khách sạn, vẻ đẹp của vườn cây, hay ngay cả về diễn tả của tôi trong nhật kí chính xác như thế nào. Câu hỏi của cô mang tính cách Courtney hơn nhiều:

- Vụ đó xảy ra tại đâu?

- Cái gì xảy ra tại đây?

- Gã gãng-xơ đó rơi xuống đây khi bị Saint Dane ném qua cửa sổ?

Tôi lườm Courtney. Sự kiện ghê sợ đó chính là điều tôi cố quên. Giờ thì muốn quên cũng không được. Cảm ơn Courtney ghê!

Dodger chạy lại chúng tôi, mắt mở thô lỗ. Tôi đoán hắn chừng mười chín tuổi, tóc đen chải mượt ra sau. Hắn là một gã linh hoạt, nhỏ con, chỉ khoảng mét sáu. Hắn bù lại kích thước khiêm tốn của mình bằng sự hăng hái tích cực. Di chuyển không ngừng, mắt đảo dác nhìn quanh xem việc gì cần làm tiếp theo. Trên Trái Đất Thứ Hai người ta sẽ gọi hắn là “láu táu”.

- Ê bồ, tưởng bồ đi luôn rồi chứ?

Khi Dodger không nói chuyện với khách hàng của khách sạn theo đúng nghiệp vụ, hắn có kiểu nói như súng liên thanh mà hắn gọi là kiểu Brooklyn. Tôi thì thấy hắn giống như Bugs Bunny[4]. Hắn nói nhanh, liên tục đổi đề tài, chẳng cần câu trả lời. Nếu bạn không theo kịp, hắn qua mặt bạn luôn.

- Spader cũng trở lại chứ? Bồ biết ông Gunny mất tích chưa? Từ mùa xuân năm ngoái chẳng ai thấy ông hết.

Lom lom nhìn Courtney, hắn nghiêng sang tôi thì thầm:

- Ê, cái váy đó là ai vậy?

Courtney la lên:

- Cái váy?

Rõ ràng là hắn thì thầm không đủ nhỏ. Dodger dờ người kinh ngạc.

Courtney lầu bầu:

- Đó là thái độ phân biệt giới tính miệt thị con gái của cậu đó hả? Cái váy?

- Ê đừng nóng, búp bê...

Ồ ồ!

Courtney còn lạnh lạnh hơn:

- Búp bê! Ồ, vậy còn hay dữ nữa.

Cô xông tới, sẵn sàng gây chiến. Gã nhỏ con sợ hãi giật lùi. Tôi nghĩ hắn không quen đụng độ với một cái váy, ồ quên, một cô gái hiếu chiến như thế

- Tóm lại, cái tên Dodger là gì? Đó là tên một con chó.

Hắn lắp bắp:

- Chỉ là một bí danh thôi. Mình rất khoái bóng chày.
- Bóng chày? Cá là cậu chưa từng đặt chân tới Los Angeles.
- Los Angeles? Có ai nói gì với...

Chen vào giữa hai người, tôi trừng mắt nhìn Courtney:

- Tên thật của Dodger là Douglas. Cậu ấy tự gọi mình là Dodger, vì thích đội Dodgers. Đội *Brooklyn Dodgers*.

Mấy câu nói đó làm Courtney hạ nhiệt. Cô đã quên ráo về cuộc du hành qua thời gian. Phải hai mươi năm nữa đội Brooklyn Dodgers mới chuyển tới Los Angeles[5]. Quay qua Dodger tôi nói:

- Dodger, đây là em gái mình. Tên cô ấy là Courtney. Tụi mình sẽ ở trong căn hộ của ông Gunny một thời gian. Được chứ?

Tôi nghĩ, nên nói với mọi người Courtney là em gái mình thì tốt hơn. Không ai phát hoảng vì thấy hai đứa ở chung.

- Mình thấy ổn. Cậu may mắn đó, ngài Caplesmith chưa dọn ráo phòng, ông ấy nghĩ ông Gunny sẽ trở lại. Gunny có trở lại không?

Không biết phải trả lời sao. Tất nhiên là không thể cho hắn biết ông Gunny và Spader bị kẹt lại trên một lãnh địa có tên Eelong, một nơi đầy những con mèo biết nói và những con khủng long ăn thịt. Nhưng tôi mừng vì ông Caplesmith, quản lý khách sạn đã giữ lại căn hộ. Ông Gunny là đội trưởng phục vụ của khách sạn, đã làm việc tại đây gần như cả đời. Tôi cá là ông Caplesmith sẽ giữ căn hộ với hi vọng mong manh là ông Gunny sẽ trở về. Con người ông Gunny tuyệt vời như vậy đó. Đó cũng là điều may mắn cho chúng tôi. Nghĩa là chúng tôi có một chỗ ở.

Tôi thành thật trả lời Dodger:

- Tôi không biết. Hi vọng ông ấy sẽ trở về.

Ôi trời, tôi nhớ ông Gunny quá. Cả Spader nữa. Nhưng tôi không thể để mình dấn sâu vào nỗi nhớ. Than vãn chẳng giúp được gì.

- Không có hành lý à?

Dodger hỏi, vẫn lăm lét nhìn trộm Courtney, như sợ bị cô đập bóng lên nó lần nữa. Courtney chỉ trừng mắt nhìn lại.

Tôi bảo:

- Tụi mình du lịch gọn nhẹ thôi

Courtney hung hăng hỏi:

- Thế thì có sao không hả?

Dodger nói ngay:

- Với tôi thì chả sao cả. Nếu cô không cần thay đồ lót, thì đó là việc của cô, em gái à.

- Tôi không là em gái của cậu.

Courtney đốp chát rồi quay nhìn tôi cười:

- Tôi nghĩ, tôi là em gái *anh ấy*.

Cố dàn hòa tôi đề nghị:

- Chúng mình vào trong đã.

Dodger đi trước, dẫn chúng tôi qua bậc thềm rộng, vào khách sạn. Tôi nói nhỏ với Courtney:

- Bình tĩnh. Dodger được lắm.

Courtney xì một cái:

- Cậu ấy cố chơi nổi vì cậu ra lùn tịt.

- Sao cũng được. Chúng ta cần cậu ấy.

- OK... em sẽ tử tế, anh nhỏ.

Cô ấy nói với nụ cười tủm tỉm. Hai đứa giả bộ làm anh em, cảm giác thật kì quặc.

Khách sạn giống hệt như tôi còn nhớ. Đỉnh cao của xa hoa theo kiểu 1937. Hành lang có một mái trần kính màu cao vợi vợi. Những tấm thảm Đông phương sẫm màu rộng lớn phủ khắp nơi. Rất nhiều bàn ghế bọc da êm ái. Đây là nơi phục vụ cao cấp, đầy tính khoa trương. Vì vậy quan khách ăn mặc không chê vào đâu được. Phục vụ gọn gàng tươi tắn trông những bộ đồng phục viền chỉ vàng. Họ mặc những bộ đồng phục như tôi và Spader đã mặc khi chúng tôi sống và làm việc tại đây. Thật tình, tôi có rất nhiều kỉ niệm vui ở nơi này.

Cũng có những kỉ niệm chẳng vui gì.

Vừa khệnh khạng đi trong hành lang, Dodger vừa hỏi:

- Nghe tin quan trọng chưa?

Courtney lên tiếng:

- Nghe hả? Chúng tôi đã ở đó mà.

Dodger nhú mày:

- Đêm qua hai người ở Hollywood?

Courtney và tôi nhìn nhau. Tôi hỏi:

- Cậu không nói về vụ tai nạn tàu điện ngầm sao?

- Không, mình nói về Dewey Todd.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Cái cậu vận hành thang máy?

- Ừa. Hắn đã tới Hollywood, làm việc trong khách sạn mới của ông già hắn. Đêm qua đã xảy ra một tai nạn kì lạ. Hắn đang vận hành thì thang máy bị sét đánh.

Tôi choáng váng, hỏi:

- Cậu ấy có sao không?

- Đó mới là phần lạ lùng. Không ai biết cậu ta có sao không. Vì mọi người trong thang máy đều biến mất. Đêm Halloween. Khiếp không? Tội nghiệp thằng ngốc. Mình rất mến thằng nhỏ đó.

Courtney hỏi:

- Nhỏ hơn cậu á hả?

Dodger liếc vội Courtney, rồi làm lơ.

Tội nghiệp Dewey. Nó ngốc nghếch, nhưng tốt bụng. Tôi không hề muốn nghe thấy chuyện gì không hay xảy ra cho nó. Có vẻ như đó là một chuyện thật sự bí ẩn, nhưng tôi không thể để mình bận lòng. Tôi đã có quá đủ những chuyện bí ẩn phải giải quyết rồi.

Dodger đưa hai đứa tới thang máy. Tôi bảo:

- Chúng tôi đi thang bộ.

- Sao vậy? Sợ sét đánh hả?

Hắn cười hỏi, nhưng không ai cười theo. Dodger vội nói:

- Giỡn vô duyên thật. Cậu có chìa khóa rồi chứ?

- Tôi biết ông Gunny để đâu.

- Ok, nếu cần gì, cậu biết chỗ tìm tôi rồi đó.

Vừa bước đi, hắn quay lại như muốn nói với tôi điều gì. Tôi hỏi:

- Sao?

- Đừng hiểu lầm, Pendragon. Trông cậu khác quá. Ý mình là... cậu đi bao lâu rồi nhỉ? Bốn tháng?

Đúng vậy. Theo đồng hồ của tôi, tôi rời khỏi Trái Đất Thứ Nhất mấy năm trước. Nhưng ổng dẫn đưa chúng tôi trở lại đây không lâu sau khi tôi ra đi. Thêm một thí dụ nữa là các ổng dẫn được điều khiển bởi một quyền lực tinh khôn như thế nào.

Dodger hỏi:

- Sao cậu trông khác quá vậy?

Courtney nói tỉnh queo:

- Dậy thì.

Tôi chỉ nghĩ được một câu trả lời:

- Vì đó là bốn tháng đầy gian khổ.

- Có chắc là vậy không đó?

Dodger nhìn tôi một cách giễu cợt rồi nhún vai, bước đi.

Tôi gọi theo:

- Tôi sẽ đưa lại tiền taxi cho cậu.

- Tôi trả. Coi như một lời xin lỗi vì tôi đã lừa dối với em gái cậu

Hắn nhìn Courtney với nụ cười xin lỗi thành thật. Cô nói:

- Cám ơn nhiều, chàng tí hon.

Hắn nháy mắt với Courtney, rồi khệnh khạng trở vào hành lang.

Courtney khó chịu nói:

- Hắn nháy mắt với mình kìa. Để làm gì chứ?

- Sinh ra trong một thiên niên kỷ khác, hắn không thể không như thế được.

- Mình bỏ qua vụ cái váy, nhưng nếu hắn mà gọi mình là quý bà là hắn tiêu luôn

Tôi phì cười:

- Thôi bỏ đi được chứ?

- Cóc cần biết đội bóng chày đó chơi ở đâu, nhưng Dodger vẫn là tên của chó.

Ông Gunny có một căn hộ nhỏ ở tầng hầm thứ nhất. Nghe có vẻ tệ nhưng căn hộ không đến nỗi nào. Tôi đưa Courtney xuống thang, đi dọc hành lang, qua khu giặt ủi của khách sạn, buồng kho, phòng gửi hành lý. Căn hộ của ông Gunny nằm cuối dãy hành lang. Tôi đưa tay tìm trong một cái ống trên đầu. Quả nhiên chìa khóa của Gunny ở đó.

Courtney chế nhạo:

- An ninh chả cần mật gì hết.

- Không cần thiết. Thậm chí, ông Gunny gần như chẳng bao giờ khóa cửa.

Tôi vặn quả nắm. Cửa không khóa. Căn hộ tối om như bạn có thể tưởng tượng một căn hộ dưới tầng hầm ra sao. Vài cửa sổ hẹp gần trần, ngay trên tầm mắt đất. Ánh sáng không lọt vào nhiều, nhưng cũng đủ làm nơi này bớt đi cảm giác ngột ngạt tù túng. Bật đèn, tôi thấy căn hộ giống hệt khi ông Gunny ra đi. Phòng khách nhỏ với một trường kỉ và hai ghế dựa đặt quanh một radio to đùng, cổ lỗ – nằm trong một tủ gỗ – được sản xuất bởi một công ty có tên là Philco. Năm 1937 không có tivi. Radio là trung tâm giải trí tại gia. Một vách phòng khách là vách ngăn phòng bếp, với một bồn rửa và một bếp lò nhỏ kế bên tủ lạnh nhỏ xíu. Bên kia phòng khách là phòng ngủ của ông Gunny. Kế đó là phòng tắm. Vậy thôi. Ông Gunny không cần nhiều tiện nghi.

Không có nhiều đồ lặt vặt hoặc dấu tích cá nhân, chỉ có một bức tranh sơn dầu treo trên bức tường phía trên chiếc radio, vẽ cảnh Nội Chiến Mỹ, với những người liên minh thuộc Trung đoàn Bộ binh tình nguyện Massachusetts thứ Năm mươi bốn, một trong những binh đoàn da đen đầu tiên trong cuộc nội chiến. Ông Gunny thật sự hãnh diện về chuyện này.

Đứng trong phòng đó, tôi mong được thấy ông Gunny bước ra từ phòng ngủ, ngoác miệng cười chào hỏi: “ê, chào chú lùn!”. Điều đó sẽ không xảy ra. Lớp bụi mỏng phủ lên mọi thứ, là một lời nhắc buồn bã rằng chẳng có ai sống tại đây trong thời gian qua.

Hiếu ý tôi, Courtney buồn rầu hỏi:

- Có khi nào chúng ra gặp lại ông ấy nữa không?

Tôi lặc quan đáp:

- Mình nghĩ là có. Khi tất cả những chuyện này kết thúc.

Courtney trở về với công việc.

- Vậy thì hãy làm chuyện đó xảy ra đi. Chúng ta có thể sử dụng nơi này làm cơ sở trong thời gian tìm Mark không?

- Kế hoạch là vậy.

Tôi nói rồi bước lại cái bếp nhỏ xíu của ông Gunny và mở lò nướng ra, trông như một căn nhà nhỏ bằng gỗ.

Courtney hỏi:

- Bánh mốc hả?
- Thứ bánh quy này không bị mốc mà rất ngọt ngào.

Mở hộp thiếc, tôi rút ra một cuộn tiền cột bằng sợi dây thun.

Courrtney huýt sáo, kinh ngạc:

- Ái chà! Bộ ông ấy không biết ngân hàng là gì sao?
- Ông ấy giữ cái này phòng khi khẩn cấp. Mình nghĩ là bằng này đủ dùng rồi.

Tôi quăng cuộn tiền cho cô:

- Lương thực, thêm quần áo và những gì cần thiết khác.

Bối rối nhìn món tiền ketch xù, Courtney nói:

- Mình nghĩ, bạn quản lý vụ này sẽ tốt hơn. Tay mình vã mồ hôi đây này.

Đã đến lúc cho Courtney biết kế hoạch của tôi. Từ những gì tôi thấy, mọi chuyện đang xảy ra như nó phải thế. Căn hộ của ông Gunny vẫn còn đây; không phải lo chuyện tiền bạc, và mọi người trong khách sạn còn nhớ tôi. Cuộc truy tìm Mark có thể diễn ra tại nơi này. Đó là phần dễ. Tôi đưa Courtney lại trường kỉ, chúng tôi ngồi đối diện nhau trong khi tôi loay hoay lựa lời. Cô nói:

- Gì mà nghiêm trọng quá vậy! Mình hiểu là bạn tính tách nhau ra để hành động, nhưng vì tội mình còn chưa ra ngoài, nên mình không nghĩ là...
- Mình không thể ở lại Trái Đất Thứ Nhất.

Courtney trừng trừng nhìn tôi, không biết phải phản ứng ra sao. Cô bật cười lớn. Tự nhưng cười. Nhìn tôi tò mò. Rồi lại cười. Sau cùng cô lắc đầu nói:

- Chúng ta vừa mới tới đây. Chúng ta phải tìm ra Mark.
- Mình biết. Bạn cần làm chuyện đó một mình.

Courtney nháy dưng lên:

- Cái gì? Còn lâu nhé! Chắc chắn là... còn lâu.
- Mình rất tiếc.
- Đừng tiếc, nghiêm túc đi.

Hít một hơi, tôi cố giữ giọng bình tĩnh. Tôi rất đau khổ khi làm chuyện này, nhưng không còn

cách nào khác nữa.

- Mình đang rất nghiêm túc. Mình không thể ở lại đây, vì Saint Dane đã tới Ibara. Đó là nơi mình cần phải có mặt

Courtney nện gót tới lui. Không biết cô ấy giận hay sợ. Có lẽ cả hai.

- Courtney, hắn muốn đánh gục mình. Hắn *phải* đánh bại mình. Mình nghĩ, với hắn chuyện đó cũng quan trọng như chiếm quyền kiểm soát Halla.

Courtney rít lên:

- Vậy thì đừng để hắn có cơ hội. Bobby, hắn đang cố dụ bạn tới đó, không thấy sao? Hắn muốn bạn đuổi theo, để hắn có thể hạ bạn.

- Bạn nói đúng. Đó chính là lý do mình phải đi. Mình nghĩ, hắn không thể kiểm soát được Halla, cho đến khi hắn hạ được mình, một lần dứt điểm. Nhưng chuyện đó cũng dẫn tới hai hướng. Nếu chúng ta muốn ngăn chặn hắn. Ý mình là ngăn chặn hắn thật sự, vĩnh viễn, thì mình sẽ phải đánh gục hắn. Đó là cách duy nhất có thể kết thúc toàn bộ vụ này.

Courtney sụt sịt:

- Bạn không nghĩ như vậy là khá ngạo mạn sao? Ý mình là bạn đang cho rằng tương lai của mọi sự tồn tại chỉ liên quan tới bạn và hắn thôi.

- Không đúng. Nó liên quan tới cách tụi mình tác động lên những sự kiện, con người của các lãnh địa. Và những gì họ chọn lựa.

Courtney lắc đầu:

- Mình không hiểu.

- Ngay từ đầu điều này đã làm mình khốn khổ. Trên mỗi lãnh địa, mỗi cuộc xung đột, Saint Dane đã thách thức mình. Bạn đã đọc tất cả chuyện này rồi đó. Hắn luôn làm mình phải bám theo mục tiêu tiếp theo của hắn. Các Lữ khách làm hỏng mưu đồ của hắn nhiều lần. Dù hắn có là thứ gì đi nữa thì hắn cũng không là một thằng ngu. Hắn đã có thể chiến thắng từng lãnh địa một nếu không bị Lữ khách ngăn chặn. Nhưng Lữ khách chúng mình chẳng bao giờ có được những cơ hội đó nếu chúng mình không luôn luôn được biết hắn tới đâu. Vậy mà hắn luôn bảo cho mình biết. Bạn không thắc mắc sao?

Courtney ngồi phịch xuống một ghế dựa, làm một lớp bụi nhỏ bay lên.

- Có. Mình có thắc mắc. Ý bạn là hắn thực sự muốn bị thất bại?

- Không. Hắn muốn thắng, đúng vậy, nhưng với hắn, thắng không chỉ là làm sụp đổ một lãnh địa. Mà là phải đánh gục Lữ khách. Đánh gục mình. Mình nghĩ, cuộc chiến tại đây phức tạp hơn những gì chúng mình nhận biết. Không chỉ là chiến tranh, hay phá hủy, hoặc cố gắng của chúng ta bảo đảm cho con người của một lãnh địa có được cuộc sống thanh bình yên ổn. Mình thấy, điều quan trọng hơn là *cách* chuyện đó xảy ra. Những quyết định của con người. Những đường lối họ lựa chọn.

- Bạn làm mình rối trí rồi đó.

- Mình biết là đang đứng trên mặt đất đầy dao động này, nhưng càng biết rõ hơn về Saint Dane và cách suy nghĩ của hắn, mình càng nhận ra là hắn đang cố chứng minh một quan điểm nào đó. Hắn bảo, con người của các lãnh địa tham lam, kiêu ngạo và thiển cận. Hắn cho rằng, con người đáng phải chịu bất kì điều gì khủng khiếp xảy ra với các lãnh địa.

- Vì hắn là một con quái vật.

- Đúng, nhưng hắn không nghĩ thế. Hắn nghĩ là đang ban cho con người những gì họ muốn.

- Cái chết, hủy hoại và đau khổ?

- Mình hiểu, nói vậy là không ăn nhập lắm. Nhưng vấn đề là, hắn nghĩ là đang phục vụ cho một mục đích cao cả hơn. Mình không nghĩ điều đó chỉ đơn giản như hắn là một tên hung ác hoang tưởng kiểu Jame Bond, một kẻ muốn thống trị vũ trụ. Um...hà...hà...hà! Với đầu óc điên loạn, hắn nghĩ là hắn đang làm điều đúng đắn.

Courtney cãi:

- Nhưng chính là vậy. Hắn nghĩ điều đúng đắn là lèo lái con người trên các lãnh địa tới thảm họa. Làm sao có thể coi điều đó là đúng đắn được chứ?

- Mình không nói đó là điều tốt. Mình nói theo cách hắn suy nghĩ.

Nhìn quanh phòng, Courtney ngẫm nghĩ mớ lý thuyết rối bời của tôi, rồi nói:

- Như vậy, nếu Saint Dane đang tìm cách chứng minh đường lối điều khiển các lãnh địa của hắn là đúng đắn, và cách duy nhất hắn cảm thấy có thể làm điều đó là đánh gục các Lữ khách, vậy thì – theo cách nghĩ của hắn – Lữ khách là kẻ xấu.

Mấy lời nói của cô làm tôi sững sờ. Chưa bao giờ tôi suy nghĩ kiểu này. Nhưng nếu lý thuyết của tôi đúng thì Courtney có lý. Nếu Saint Dane nghĩ là hắn đang cứu các lãnh địa, trong thâm tâm hắn, những kẻ xấu cần phải triệt hạ chính là Lữ khách.

Courtney nói thêm:

- Không chỉ có thể thôi đâu, Bobby. Nếu Saint Dane đang cố chứng minh một điều gì đó, chính xác ai là người mà hắn đang cố chứng minh?

Cảm giác quá mệt mỏi, tôi ngồi chúi tới trước, dụi mắt, khẽ nói:

- Đó là nghi vấn lớn nhất.

- Sắp tới hồi kết rồi, Bobby. Dù Hội Tụ là gì, có vẻ như tất cả những chuyện này đều dẫn tới vụ đó. Mình nghĩ, trong hình dạng Andy Mitchell, những gì Saint Dane xúi giục Mark làm đã sụp đổ vĩnh viễn những bức tường giữa các lãnh địa. Dado có mặt trên Trái Đất Thứ Hai. Dado có mặt trên Trái Đất Thứ Ba và trên Quillan.

Tôi nhắc cô:

- Dado đã tiến vào Trái Đất Thứ Nhất. Với tất cả những gì mình biết, ngay lúc này chúng đang xuất hiện thêm nhiều.

- Định mệnh của bốn lãnh địa đã thay đổi. Dường như quân đô-mi-nô đó đang được dựng thành hành.

- Đồng ý. Đó là lý do mình phải tới Ibara. Mình không muốn nói ra điều này, nhưng mình sợ là đã quá muộn để đảo ngược những gì Mark đã làm. Quá nhiều sự kiện đã được đặt vào tầm hoạt động. Một Lữ khách đã liên kết với Saint Dane, nhớ không? Nevva Winter đang sát cánh bên hắn. Trên Quillan, cô ta đã nói với mình là sẽ thay thế Lữ khách trên Ibara. Tất cả dấu hiệu đều cho thấy Ibara đang là quân đô-mi-nô đầu tiên bị xô đổ.

Courtney nhìn xuống sàn. Tôi tiếp tục:

- Mình nghĩ, chúng ta không thể thay đổi tương lai bằng cách xoay chuyển lại quá khứ. Đã quá muộn để làm điều đó. Mình phải hướng về phía trước.

- Vậy là... bạn muốn bỏ rơi Mark?

Tôi gào lên:

- Không! Có thể là đã quá muộn để hồi lại những tổn thất Mark đã gây ra, nhưng chúng ta vẫn chưa biết vì sao cậu ấy làm chuyện đó. Không vì Halla, không vì Dado, mà vì bạn chúng ta. Theo máy tính của Patrick, Mark Dimond biến mất vào tháng Mười một năm 1937. Biến mất là điếm xấu. Mark là nạn nhân vô tội trong tất cả vụ này. Nếu có chuyện xấu sắp xảy ra cho cậu ấy, chúng ta phải cố gắng ngăn chặn.

Courtney bước lại trường kỉ, ngồi xuống bên tôi. Cầm tay tôi, cô nói:

- Không, mình *phải* cố ngăn chặn điều đó. Bạn phải tới Ibara.

Tôi đang kết thúc nhật kí này trong khi Courtney ngủ trên giường của ông Gunny. Tôi nằm viết trên trường kỉ. Không thể nào ngủ được. Đầu óc rối bời. Dự định của tôi là viết xong nhật kí này và để lại cho Courtney. Cô ấy sẽ tìm một nơi an toàn để giữ nó. Từ bây giờ, tôi sẽ gửi nhật kí cho cô qua nhẫn.

Courtney sẽ ở lại Trái Đất Thứ Nhất để lần theo dấu vết Mark. Nếu có ai có thể làm được chuyện này, thì người đó chính là cô. Giờ cô đã dấn thân vào vụ này nhiều như tôi. Ngay từ đầu cô đã ở bên Mark. Hai người là một tổ. Hay *đã* từng là một tổ. Dù lo lắng cho cả hai người bạn, nhưng tôi cảm thấy đây là một hành động đúng. Tôi đã hi sinh nhiều từ khi trở thành một Lữ khách, với danh nghĩa cứu Halla khỏi tay Saint Dane. Bây giờ tôi đang bỏ lại hai người bạn thân nhất của mình. Cảm giác ấy trống rỗng và u ám. Nhưng tôi có thể làm gì khác được? Tôi thành thật tin rằng chúng tôi không thể làm gì đám dado. Mỗi quan tâm thật sự ở đây là Mark. Cậu ấy đang ở đâu? Chuyện gì xảy ra khi cậu ấy chủ tâm thay đổi lịch sử? Cậu ấy có sao không? Tôi tin nhiệm vụ của Courtney trên Trái Đất Thứ Hai này không là cố chỉnh sửa lại Halla. Mà là để cứu mạng Mark. Biết sẽ không ở lại để giúp một tay, tôi buồn chết được, nhưng đó là một sự hi sinh. Tôi phải quyết định. Trong khi Courtney cố cứu Mark, tôi phải cố cứu Halla. Phải đối diện với Saint Dane trên Ibara. Đó là việc của hắn và tôi. Việc chứng minh Lữ khách không là những kẻ

xấu.

Tôi lại có cảm giác buồn nôn như mỗi khi sắp tới một lãnh địa mới. Sẽ khám phá ra điều gì? Nền văn hóa của họ ra sao? Hiện đại? Cổ kính? Văn minh? Nguyên thủy? Hay tôi sẽ hạ xuống ngay giữa một xã hội do rô-bốt trị vì?

Khả năng nào cũng có thể xảy ra. Nhưng có một điều tôi biết chắc.

Saint Dane đang ở đó, chờ tôi.

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Courtney cô đơn.

Suốt đời, cô chưa bao giờ cảm thấy cô đơn như thế này. Thậm chí, khi nằm bệnh viện, sau lần suýt bị Saint Dane giết chết, còn có người chăm sóc cô. Nhưng đó là chuyện trên Trái Đất Thứ Hai. Trên Trái Đất Thứ Nhất Courtney chẳng có ai. Thậm chí không ai biết cô đang tồn tại vì chính xác thì cô không tồn tại thật. Cô đang ở ngoài không gian và thời gian, và có chút cảm giác ở cả ngoài tâm trí của chính mình. Cô muốn khóc. Muốn về nhà khủng khiếp, nhưng không thể. Vì sử dụng ống dẫn mà không có một Lữ khách đồng nghĩa với thảm họa. Không, cô đã bị kẹt. Cô muốn nằm trên giường của ông Gunny, trùm chăn kín đầu, giả bộ như đang ở nhà với ba má.

Thay vì vậy, Courtney tập trung vào nhiệm vụ. Cô không ảm ức vì Bobby ra đi. Cô đồng ý để bạn tới Ibara. Nhưng không khỏi ước sao cậu ấy vẫn quanh quẩn tại đây. Điều níu cô không bỏ cuộc là hi vọng sớm tìm ra Mark. Lịch sử nói Mark đã biến mất. Cô biết đó là chuyện chẳng lành. Courtney phải tìm ra Mark trước khi bất cứ chuyện gì xảy ra, đã xảy ra. Thậm chí cô còn nuôi hy vọng: dù cho Bobby nghĩ gì đi nữa thì việc tìm ra được Mark và biết được lý do những gì cậu ấy đã làm rất có thể sẽ xoay chuyển lại dòng lịch sử, và đặt Halla vào đúng quỹ đạo. Nhưng còn một lý do nữa khiến cô phải tìm ra Mark. Cô cần Mark. Cần bạn. Cô cần ôm lấy Mark mà khóc và nghe những tiếng lấp bắp ngớ ngẩn của bạn. Cô cần sát cánh với người duy nhất trong Halla đi chung một con đường với cô. Mark là người bạn tốt nhất, là nguồn động lực, là tri kỷ của cô. Mark đã cứu mạng cô. Cô cần đáp lại ân huệ đó. Cô cần đem Mark trở về.

Ưu tiên hàng đầu của cô là mua mấy bộ quần áo mới. Cô rất ghét bộ đầm hoa hoét trong ống dẫn. Cho dù tiêu chuẩn thời trang của nền văn hóa tại đây là gì, đầm xòe con gái và Courtney Chetwynde không hợp nhau. Sau bữa ăn vội vàng tại phòng ăn khách sạn, với thịt heo, muối,

trứng, khoai tây và nước cam (với giá rất thoải mái: ba mươi hai xu) cô đi tìm cậu bồi khách sạn Dodger. Cô thấy cậu ta đang đứng đón khách ngoài cửa khách sạn. Thấy cô, mắt Dodger sáng lên. Không biết vì cậu ta mừng được gặp cô, hay khiếp đảm lo cô là hết lần nữa.

Cậu ta e dè nói:

- Chào. Mọi việc ổn chứ?
- Tất cả đều tốt. Nhưng tôi cần giúp đỡ.
- Nói đi.
- Cần mua ít quần áo. Gần đây có cửa hàng nào không?

Dodger cười hì hì:

- Cô giỡn hả? Bước ra là gặp ngay những cửa hàng lớn nhất thế giới. Pendragon biết mà.
- À... ừ, đúng.

Cô suy nghĩ, tìm một lý do hợp lý về chuyện Pendragon ra đi.

- Pendragon đã về nhà ở Stony Brook. Chuyện gia đình.

Dodger gật đầu:

- Không có việc gì nghiêm trọng chứ?
- Mọi việc vẫn ổn. Chỉ cho tôi cửa hàng ở đâu, được chứ?
- Còn hơn vậy nữa, tôi sẽ đưa cô đi. Tôi sắp hết ca trực rồi.
- Không cần đâu. Cứ chỉ đường cho tôi là được rồi.

Dodger xuýt xoa, cố tỏ ra là một cánh tay biết nịnh đầm:

- Chắc, chắc. Tôi và Pendragon quen biết nhau từ lâu, phải trải thảm đỏ mà tiếp đãi em gái cậu ấy chứ.

Courtney hơi hấp tấp hỏi:

- Em gái á? Sao anh biết Shannon...

Cô nín bật. Hổ rồi. Quên tịt màn đóng kịch.

- A, phải rồi, mình là em gái anh ấy. Tưởng anh nói tới đứa em khác nữa, Shannon ấy mà. Tất nhiên nó cũng là em tôi. Chúng tôi là anh chị em của nhau mà. Bobby là anh của chúng tôi, đúng không?

Dodger nhìn cô lạ lùng. Courtney cười, ra bộ ngây thơ. Mấy phút sau, cả hai đi dọc đường Năm Mươi Bảy, tiến tới những cửa hàng trên đường Madison.

Khi đi ngang qua một cửa hàng với mấy ma-nơ-canh mặc những bộ váy hoa như Courtney đang mặc, Dodger đề nghị:

- Cửa hàng xịn nhất đấy.

Courtney tiếp tục đi.

Tới một cửa hàng trưng bày những chiếc váy đầy tua ren và những cái nón rơm gắn hoa to đùng, Dodger lại nói:

- Rất nhiều cô gái thích cửa hàng này và...

Courtney vẫn bước đi. Dodger nhún vai, lóc cóc đi theo. Qua nhiều cửa hàng phục vụ quý cô và quý bà, nhưng Courtney vẫn không ngừng lại. Sau cùng, Dodger hỏi:

- Chính xác thì cô tìm gì?

Courtney thú thật:

- Tôi không biết. Một thứ gì đó ít... ít có vẻ Barbie hơn.

- Tôi chẳng hiểu cô nói gì. Nhưng có lẽ cô nên tới một nơi có đủ thứ hàng.

- Có một chỗ như vậy sao?

Sau mười lăm phút trên tàu điện ngầm, Courtney bước vào “Khu Cửa Hàng Lớn Nhất Thế Giới” trên đường Ba Mươi Bốn. Macy’s. Giống cửa hàng Macy’s cô từng biết tại quê nhà, có đủ loại hàng hóa, gồm cả một khu trưng bày cho Lễ Tạ Ơn. Dodger không đi theo vì đã hết giờ nghỉ. Càng tốt. Hẳn hỏi nhiều quá. Cô cảm thấy hẳn thể hiện rất đúng, theo lối cổ, cái kiểu: “Tôi là một gã lạnh lợi, biết cách tốt nhất để săn sóc một cô gái nhỏ yếu đuối.” nhưng cô không cần điều đó. Cô sẽ tránh xa Dodger như tránh xa bệnh dịch.

Bước đi trong Macy’s là một trải nghiệm thú vị. Không có gì giống với Macy’s trên Trái Đất Thứ Hai. Áo quần sẫm màu, nặng nề. Cửa hàng không có nhạc. Ánh sáng lờ mờ. Sàn gỗ. Thậm chí bậc thang cuốn cũng bằng gỗ. Nhưng vẫn là Macy’s, và Courtney biết là sẽ tìm ra những thứ gì mình cần.

Đi qua những cửa hàng của quý cô quý bà, Courtney tiến thẳng tới cửa hàng bán y phục nam giới. Tại đó, trong khi người đàn ông bán hàng, trong bộ vét gọn gang với bông cầm chướng trắng trên ve áo, bối rối nhìn cô – Courtney mua một cặp quần nam vải len và mấy cái sơ mi trắng vải cô- tông. Cô cũng mua mấy đôi vớ, một đôi giày da nâu, loại này thoải mái hơn đôi giày cô nhận được từ trong ống dẫn nhiều, và một cặp dây đeo quần màu xanh lục. Cô tìm được một mũ lưỡi trai bằng len màu xám có vành nhỏ và mềm, chiếc mũ đủ rộng để vén gọn mái tóc nâu dài của cô vào trong. Dút hai tay vào túi. Courtney ngắm nghía mình trong gương.

Người bán hàng cau có nói:

- Lễ hội Halloween qua hai ngày rồi, tiểu thư.

Courtney cười cười:

- Cháu thấy mình khá xinh đó chứ.

Đúng vậy. Courtney đang mặc đồ đàn ông đấy, nhưng không che giấu được sự thật cô là một thiếu nữ. Sau cùng, mua thêm một áo len cổ lọ màu xanh lục sẫm và rộng thùng thình, cô biết là sẽ cần đến nó khi trời lạnh. Hải lòng, cô trả tiền rồi quay ra.

Người bán hàng la theo:

- Tôi làm gì với cái này?

Ông ta đang cầm cái váy hoa Courtney mặc khi vào cửa hàng. Cô vui vẻ nói:

- Cháu không cần nữa. Halloween qua hai ngày rồi.

Người bán hàng cau mày đầy vẻ phản đối, Courtney bước ra ngoài. Cô còn một việc nhỏ nữa, trước khi tìm kiếm Mark. Courtney đi theo lộ trình cô đã từng đi nhiều lần trước đây, trong một kỉ nguyên khác. Từ đường Ba Mươi Bốn trong khu Manhattan, cô đi xe điện ngầm tới nhà ga trung tâm, với giá vé là năm xu. Từ đây, cô lên tàu lửa tuyến New Haven, về thị trấn nhà mình tại Stony Brook, Connecticut. Cuộc hành trình dài cả tiếng đồng hồ vừa quen vừa lạ. con tàu còn lâu mới bì được với sự tiện nghi thoải mái của những toa giảm sóc, bóng lạng trên Trái Đất Thứ Hai. Người cô cứ nảy tung lên như thể đang ngồi trên tàu trở hàng. Tiếng lộc xộc, cọt kết liên tục hình như không làm phiền ai, trừ cô. Nhất là vì cô đang đọc báo.

Nếu phải tìm Mark trên Trái Đất Thứ Hai, nơi dừng chân đầu tiên của cô sẽ là Internet. Trên Trái Đất Thứ Nhất chỉ có báo giấy và thỉnh thoảng có tin tức phát qua nhà phát thanh. Tại nhà ga trung tâm, cô đã mua năm tờ nhật báo khác nhau: New York Advocate, Manhattan Gazette, New York Daily Mirror, New York Post và New York Times. Cấp tốc tra cứu từng tờ, tha thiết tìm được một tiết lộ về Mark Dimond, Andy Mitchell, Dimond Alpha Digital Organization, hoặc công ty trách nhiệm hữu hạn KEM. Cô nghĩ, giới thiệu một công nghệ quá quan trọng như Lò Rèn của Mark, chắc chắn các nhà báo phải đưa tin, dù là một mẩu tin nhỏ.

Cô không tìm thấy gì hết. Tin tức lớn trong ngày là vụ trật đường ray bí ẩn của tàu điện ngầm ở Bronx. Máy trưởng thề là đã thấy một người nhảy vào đoàn tàu đang phóng nhanh nhưng không tìm thấy xác. Vụ đó mãi mãi là một bí ẩn.

Không tìm thấy tin tức nào về Mark, Courtney vừa bức bối, vừa an tâm. Không có gì trên báo, cô hi vọng thông tin về công nghệ Lò Rèn của Mark chưa được công bố. Cô hớn hỏ hẳn lên. Có thể vẫn còn hy vọng cứu vãn trước khi thảm họa xảy ra.

Đoàn tàu vào ga Stony Brook, Courtney bước xuống một sảnh gỗ đã mục nát từ ba thế kỷ trước khi mình ra đời. Cô rất muốn nhìn xung quanh, xem thị trấn của cô ra sao trong quá khứ, nhưng biết là không có thời gian. Cô đến đây với một mục đích rất đặc biệt. Trở lại New York sớm chừng nào tốt chừng đó. Từ nhà ga tới phố chính của Stony Brook chỉ là một đoạn đường ngắn, con đường mà nhiều năm sau, được tất cả đám nhóc gọi là “Đại lộ”. Courtney nhận thấy một số tòa nhà cũ xì trông không còn cũ nữa. Một điểm bán kem và giải khát sẽ trở thành cửa hàng bán xe đạp trên Trái Đất Thứ Hai, một tiệm hót tóc sẽ trở thành phòng triển lãm mỹ thuật vào thời đại của cô, chợ rau quả kia một ngày sẽ là cửa hàng của Apple, nơi ba má đã mua

cho cô một cái Ipod. Cuộc hành trình xuyên quá khứ vừa hấp dẫn, vừa lạ lùng.

Điểm đến của cô là Ngân Hàng Quốc Gia của Stony Brook. Đó là ngân hàng Bobby đặt một hộp an toàn để giữ nhật ký của cậu ấy đã viết trên Trái Đất Thứ Nhất. Khoảng sáu mươi năm sau, trên Trái Đất Thứ Hai, Mark và Courtney sẽ mở cửa hầm ngân hàng để tìm nhật ký. Đó là nơi Mark lưu giữ tất cả nhật ký của Bobby. Bây giờ họ giao phó lại cho cô, và cô sẽ tiếp tục công việc của Mark. Một chìa khóa luôn đeo trên sợi dây chuyền của cô và cô phải ghi nhớ số tài khoản và số hộp. Tuyệt đối tự tin, cô trình thông tin cho người quản lý cổ hủ. Người đó đưa cô vào hầm rồi để cô một mình. Trong cái hộp an toàn là những quyển nhật ký từ chuyến phiêu lưu trước của Bobby trên Trái Đất Thứ Nhất, đang chờ cô và Mark khám phá ra nó trên Trái Đất Thứ Hai.

Từ lúc ra khỏi khách sạn, cô luôn xách theo một túi vải lớn, trong đó là nhật ký thứ 28 của Bobby. Courtney bỏ chung nó vào cùng những quyển nhật ký trước, rồi khóa hộp lại. Trong một thoáng, Courtney tự hỏi: liệu cô và Mark có thấy nhật ký mới này khi mở hộp lần đầu trên Trái Đất Thứ Hai không. Có thể nào như vậy không? Rồi nhận thấy cứ mãi bốn cột với lịch sử có thể thay đổi tương lai ra sao chỉ làm cô đau đầu. Cô cần ra khỏi đây và trở lại New York tìm Mark.

Vài tiếng sau cô đã rảo bước trên Đại Lộ Công Viên dẫn tới khách sạn Manhattan Tower. Mới xế chiều nhưng bóng tối của Tháng Mười Một đã trải dài. Trời sẽ tối rất nhanh. Chương trình của Courtney là trở về khách sạn, ăn một chút trong phòng ăn rồi rúc vào chăn trên giường ông Gunny, cố nghĩ ra một kế hoạch xuất sắc để tìm Mark. Vừa tới lối vào khu vườn trước khách sạn, cô bỗng có cảm giác khác thường. Lúc đầu không biết là gì, cô vội ngừng lại. Mọi giác quan đều cảnh giác. Một giây sau, cô nhận ra chuyện gì.

Cái nhẫn đang khởi động.

Cô vội nhìn quanh để biết chắc không có ai dòm ngó. Ngốc. Cô đang đứng giữa thị trấn Manhattan và mọi người đang nhìn. Mặt đá đen của nhẫn đã chuyển thành pha lê. Cô đặt bàn tay kia lên che nhẫn lại và chạy vào vườn khách sạn. Vội vàng nhìn quanh tìm một nơi kín đáo, cô thấy một chỗ dưới đám cây cỏ được chăm sóc gọn gàng. Nhảy khỏi lối đi, cô vào một tán lá rậm rạp. Cái nhẫn đang nói rộng. Tiến tới khoảng trống nhỏ, có một ghế đá hoa cương trước ao đầy cá vàng. Không có ai tại đó. May quá. Vì dù cô muốn hay không, cái nhẫn sắp mở ra rồi.

Đặt nhẫn xuống đất, cô nhìn vòng tròn bạc nói rộng bằng cái đĩa, để lộ ra đường hầm dẫn tới các lãnh địa. Từ hố tối đen, những tia sáng tỏa ra cùng tiếng nhạc dịu dàng. Courtney liếc quanh để đảm bảo không ai chứng kiến sự kiện ma thuật khó tin này. Sau mấy giây, Courtney mới thở nổi. Sợ hãi chuyển thành hiếu kỳ, cô nhảy tới chiếc nhẫn, sẵn sàng chụp lấy nhật ký đầu tiên của Bobby gửi từ Ibara. Quỳ xuống, cô nhìn...

Không phải nhật ký của Bobby, đó là một bao thư màu xám. Tò mò lật lên, cô thấy đó là một phong bì bình thường ngày xưa vẫn dùng để gửi thư hàng ngày. Vì sao Bobby lại gửi cho cô? Vội xỏ nhẫn vào lại ngón tay, cô bần chồn xé bao thư bí ẩn. Bên trong là tờ giấy với chữ in. Courtney đọc một lần. Hai lần. Rồi chậm rãi đọc lại lần thứ ba để tin chắc là đã hiểu từng từ.

Không phải thư của Bobby, thư của Patrick. Gửi từ Trái Đất Thứ Ba. Rắc rối rồi.

Bobby và Courtney,

Tôi gửi thư này tới Trái Đất Thứ Nhất, với hy vọng hai bạn đang ở đó, và ông dẫn đã đưa bạn trở lại thời gian còn có thể can thiệp vào những gì xảy ra. Sau khi hai bạn rời Trái Đất Thứ Ba, tôi tiếp tục sưu tầm những gì có thể đã xảy ra cho Mark Dimond. Khi hai bạn ở đây, chúng ta đã được biết cậu ấy mất tích trong thời gian tháng Mười Một. Bây giờ tôi đã biết thêm vài điều phải báo cho các bạn.

Trước hết, tôi biết được công ty trách nhiệm hữu hạn KEM đặt tại Luân Đôn, Anh Quốc. KEM là viết tắt của Keaton Electrical Marvels. Các viên chức của công ty là những người đầu tiên được báo cáo về sự mất tích của Mark Dimond. Theo kế hoạch, cậu ấy phải gặ bọn họ vào ngày 13 tháng Mười Một năm 1937 tại Luân Đôn. Cậu ấy đã không tới buổi họp và không bao giờ xuất hiện lại nữa. Không một chi tiết nào về những gì đã có thể xảy ra với cậu ấy. Nghi ngờ cố kẻ chơi xấu, nhưng không có bằng chứng.

Tôi cũng đã tìm thấy một mẫu tin nhỏ trên một tờ báo phát hành tại miền Nam New Jersey. Ngày 20 tháng 11 năm 1973. Một xác chết dạt vào bờ biển thành phố Atlantic. Một xác nam đã bị phân hủy, không thể nhận dạng được nữa, tuy nhiên, nguyên nhân cái chết đã được làm rõ. Nạn nhân không bị chết đuối. Bị bắn. Có điều lạ là, anh ta mặc áo dạ hội, trong túi có một cái thìa bạc khắc mấy chữ, RMS Queen Mary.

Bobby và Courtney, tôi tìm được một hồ sơ cho biết, Mark Dimond đăng kí tới Luân Đôn bằng đường thủy trên tàu Queen Mary vào ngày 7 tháng 11. Sự trùng hợp thật đáng sợ. Khả năng tình cờ ngẫu nhiên là quá lớn. Tôi sợ, Mark Dimond đã không bao giờ tới được Luân Đôn. Tôi e là cậu ấy đã bị giết trên tàu Queen Mary và bị quăng xác xuống biển.

Nếu đúng trường hợp đó, thì mục tiêu của hai bạn đã rõ ràng. Cô tiếp cận với Mark trước ngày 7 tháng 11, ngăn chặn cậu ấy lên tàu, vì có kẻ trên con tàu đó mưu hại cậu ấy.

Nếu biết gì thêm, tôi sẽ gửi tới hai bạn. Hi vọng hai bạn nhận được thư này. Chúc may mắn.

Patrick Mac.

Một giọng nói ngay kế bên:

- Thì ra cái nhẫn đó hoạt động như vậy hả?

Courtney giật thót người, la lên. Có người đang quan sát cô. Vò vội thư của Patrick, nhét vào túi, cô đứng dậy để... đối diện với Dodger.

Tức giận đến nghẹn lời, cô nói:

- Anh... anh rình mò tôi.

Đầu óc cô quay cuồng, quá nhiều chuyện xảy ra quá nhanh.

- Xin lỗi. Thấy cô tiến vào khách sạn, rồi thỉnh linh run rẩy và chạy vào bụi cây. Tôi phải làm sao? Tôi lo cho cô mà.

Courtney chờ người. Hắn đã thấy được những gì? Về bối rối, Dodger nhìn cô như muốn nói một điều gì, nhưng không tìm ra từ chính xác. Cô quyết định cách tốt nhất để đối phó với hắn là bỏ đi.

Vừa quay đi, cô vừa sảng giọng:

- Bỏ ngay cái trò rình mò tôi đi.

- Khoan!

Courtney dừng chân, chờ thái độ của hắn.

Với giọng nói của một thằng bé sợ sệt, Dodger nói:

- Ông Gunny là bạn tôi. Ông ấy là một người tốt. Tôi sẵn lòng làm cho ông ấy bất kỳ điều gì.

Courtney không trả lời. Cô không biết hắn cố tình đưa câu chuyện tới đâu.

- Trước khi ra đi, chẳng biết đi đâu, ông ấy xin tôi một đặc ân. Chưa bao giờ ông Gunny xin ai một đặc ân, vì vậy, tôi đoán, hắn là một chuyên quan trọng. Ông ấy bảo có thể đến một lúc nào đó ông cần tôi giúp. Ông ấy không nói rõ, chỉ bảo ông có việc quan trọng phải làm. Ông ấy Pendragon và Spader. Cô biết ông ấy nói vậy là thế nào không?

Tất nhiên Courtney biết, nhưng cô không nói.

- Dù sao, ông ấy nói là sẽ đi một thời gian, nhưng có thể đến lúc có người tới đây tìm sự giúp đỡ. Ông yêu cầu tôi hãy làm những gì có thể cho họ. Tất nhiên tôi nhận lời. Tôi sẽ làm bất cứ việc gì vì ông. Nhưng khi tôi hỏi tất cả những chuyện tôi phải làm là gì, ông chỉ nói rằng ông hi vọng tôi sẽ không bao giờ phải biết. Bây giờ, tôi nghĩ, đã đến lúc được biết.

- Vì sao?

Dodger đưa bàn tay lên. Trên một ngón tay có cái khoen nhỏ bằng bạc. Hắn xoắn cái khoen, để Courtney thấy hắn đang đeo ngược nó. Khi cái khoen được xoay ra, Courtney nín thở.

Đó là nhẫn Lữ khách.

- Ông ấy yêu cầu tôi làm phụ tá. Tôi không biết phụ tá là gì, nhưng từ đó tôi vẫn đeo cái nhẫn này. Rồi thình lình, Pendragon trở lại với cô, rồi tôi thấy cô cũng đeo một cái nhẫn như vậy, rồi tôi thấy cô làm phun ra những tia lửa như pháo hoa ngày lễ độc lập. Tôi nghĩ đã đến lúc tìm hiểu những lời nói của ông Gunny.

Đầu óc Courtney bấn loạn. Cô phải làm gì? Rõ ràng cô đang cần một đồng minh. Nhưng liệu hắn có nói thật không? Trước đây, đã một lần cô đặt niềm tin vào một kẻ xa lạ và đã suýt bị giết. Liệu Dodger có chính xác là con người như hắn nói không? Một người bạn thật thà mà ông Gunny đã chọn làm phụ tá? Hay đây là một trò thám hiểm? Một kiểu ngụy trang nửa của Saint Dane?

Dodger chân thành nói:

- Tôi chỉ muốn làm những gì ông Gunny yêu cầu. Tôi muốn cô giúp tôi.

Courtney hỏi thẳng:

- Anh có phải làm Saint Dane không? Tôi không nghĩ là anh nói thật nếu anh là hắn, nhưng tôi phải hỏi để anh biết là tôi nghĩ rất có thể anh là hắn.

Dodger nhìn cô bối rối:

- Saint Dane? Cô lại định nói tới tên một con chó? Hay đó là thánh Bernard? Hay Dane vĩ đại? Cô làm tôi bối rối hơn rồi đấy.

Courtney không biết phải làm sao. Tin Dodger? Tổng hắn đi? Co giò tẩu thoát? Biết là phải đi tới một quyết định nhưng cô không thể.

Một lúc sau, sự quyết định tới với cô.

Cô hỏi:

- Anh nói là không biết gì về tất cả những chuyện này?

- Không một manh mối nào.

- Vậy thì đây là manh mối đầu tiên.

Courtney đưa tay lên. Bàn tay có nhẵn. Mặt đá lại đang tỏa sáng.

Dodger tròn tròn mắt:

- Cái gì...

Nhật kí mới của Bobby đang tới.

NHẬT KÍ #29

IBARA

Courtney, hy vọng bạn đang đọc nhật ký này.

Và hy vọng bạn vẫn được bình thường. Có lẽ nói vậy thì nhẹ quá. Để lại bạn một mình trên Trái Đất Thứ Nhất mình vô cùng khổ tâm. Ước gì mình có cách khác, nhưng mình không đủ

thông minh để nghĩ ra được cách nào khác nữa. Mừng là còn cô Dodger trong khách sạn. Cậu ta tỏ ra hơi mạnh bạo, nhưng bạn có thể tin tưởng cậu ấy. Vì ông Gunny đã tin tưởng cậu ấy. Nếu cần gì, đừng ngại hỏi Dodger.

Dù rất buồn vì để bạn tìm Mark một mình, nhưng việc mình tới Ibara là một điều tốt. Mình vẫn chưa kết nối được những gì Saint Dane đang làm tại đây, nhưng mình biết chắc một điều: Bước ngoặt đã cận kề. Dù chưa biết là gì, nhưng vài việc đã thấy làm mình tin lãnh địa này đang thay đổi lớn. Có thể là một sự thay đổi đáng sợ. Khi viết nhật ký này, mình đã tới đây được một tuần. Cứ với mỗi một mẩu thông tin mình mới có được, lại có nắm vấn đề nổi lên. Không có gì giống như mình vẫn tưởng, nhưng mình nghĩ là đã tìm ra cách kết nối những chuyện khó hiểu lại với nhau. Mình sắp lao vào một cuộc phiêu lưu và làm một điều mà chưa bao giờ mình nghĩ là có thể làm.

Mình sắp trở thành một kẻ sống ngoài vòng pháp luật.

Mình biết, chẳng là tin tốt lành gì, nhưng mình nghĩ đó là cách tốt nhất để đặt mình vào ngay giữa cuộc xung đột sẽ dẫn tới bước ngoặt của Ibara. Đó là lý do mình viết nhật ký vào lúc này. Chưa biết bao giờ mình mới lại có cơ hội viết, vì ngày mai mọi rắc rối sẽ bắt đầu.

Để mình tóm tắt nhanh gọn những gì đã xảy ra từ sau khi mình đi khỏi khách sạn Manhattan Tower. Chuyển đi tới Ibara không có gì bất bình thường.

Nhưng khi tới nơi thì có.

Mình rời căn hộ của ông Gunny trước khi bạn ngủ dậy. Chúng ta đã nói lời tạm biệt đêm hôm trước, và mình không thể trải qua sự đau khổ đó thêm lần nữa. Đi taxi tới ga tàu điện ngầm Bronx, mình thấy công nhân vận tải thành phố đã dọn dẹp vụ tai nạn tàu. Hệ thống dịch vụ đường sắt đã trở lại bình thường. Mình lên xuống đường ray, cấp tốc tiến tới cổng vào ống dẫn. Mình không lo quí, hay dado, hoặc bất cứ thứ gì khác ngăn chặn mình tới Ibara. Khi Saint Dane muốn mình tới một nơi nào, mình tới đó ngay. Mình cũng không quá bận tâm sẽ gặp gì tại lãnh địa mới đó. Mở cánh cửa gỗ, mình bước thẳng vào ống dẫn, thông báo "*Ibara*". Có lẽ mình sợ nếu do dự, mình sẽ đổi ý. Cánh chỉ kịp khép lại trước khi mình bị cuốn đi.

Đầu óc mình đang ở trong một nơi xa lạ cùng với... toàn bộ phần thân thể còn lại của mình. Vì một lần nữa, lại trở lại là chính mình, mình có cơ hội để suy nghĩ. Đó luôn là điều nguy hiểm. Phản ứng lại hoàn cảnh là việc mình khá hơn nhiều. Khi đầu óc vợ vẫn lan man ý nghĩ mình lại hướng đến những câu hỏi lớn hơn, những câu hỏi mình không có câu trả lời. Trên hết là câu nói của Saint Dane. Hẳn bảo Lữ khách tui mình là ảo ảnh. Ảo ảnh. Là nghĩa chết tiệt gì? Chắc chắn mình không cảm thấy là một ảo ảnh, dù rõ ràng mình không biết một ảo ảnh phải cảm thấy ra sao. Hẳn nói theo kiểu ẩn dụ, giống như: chúng ta không là kẻ chúng ta vẫn tưởng? Hay hẳn nói theo đúng nghĩa đen?

Hẳn bảo mình không là một Lữ khách cấp cao, nghĩa là mình không thể biến thành vật thể khác. Người chim, khối. Đúng. Nhưng Nevva Winter thì có thể. Hẳn bảo là đã dạy cô ta. Đơn giản vậy sao? Với một vài bài học và một chút tập luyện, mình có thể biết cách trở thành người khác? Một phương tiện ngay trong tầm tay. Nhưng ngay cả không có khả năng biến hóa, thì vẫn có vài sự thật về Lữ khách mà mình không có lời giải thích. Chúng mình bình phục dễ dàng. Không tức thì, nhưng dễ dàng. Chúng mình có thể chỉ phớt ý nghĩ của người khác, dù mình phải thú thật, chưa bao giờ mình làm rất tốt chuyện đó. Và, tất nhiên, sự thật hoang mang nhất là Loor đã bị giết chết, rồi qua sức mạnh ý chí gì đó mà mình có được, mình đã đưa cô ấy trở lại từ cõi chết.

Một vài điều đã biết đó làm mình tự nhủ, vụ ảo ảnh Saint Dane nói rất có thể là sự thật. Ý mình là, mình cảm thấy là một con người hoàn toàn bình thường. Nhưng người bình thường không thể sống lại. Chúng mình là máu và thịt? Hay là một thứ gì khác? Rắc rối là, mình không biết cái thứ khác đó là gì. Có lẽ nhiều người cho rằng biến hóa thành người khác là một điều rất tuyệt. Mình không ở trong số mấy người đó. Khái niệm thú vị hơn thực tế. Mình là Bobby Pendragon. Mình ra đời trên Trái Đất Thứ Hai. Mình có một ông bố và một bà mẹ tuyệt vời. Mình có một em gái nhỏ. Mình bình thường. Mình muốn cứ mãi bình thường. Không muốn là một ảo ảnh.

Mình cố không nghĩ hoài về điều này. Lo từng việc một thôi. Từng thử thách một thôi. Từng khủng hoảng một thôi. Trăn trở tất cả mọi chuyện cùng lúc làm mình quá khắc khoải. Mình chán trăn trở rồi. Mình muốn hành động.

Tiếng nhạc đã lớn hơn, báo hiệu mình sắp đi hết cuộc hành trình. Nhưng còn một âm thanh khác nữa. Một âm thanh mình không nghe trong cuối hành trình qua ống dẫn nước trước đây. Càng tới gần Ibara cái âm thanh nghe như tiếng xì-xào-xì-xào đó càng lớn hơn. Không còn đủ thời gian để thắc mắc đó là âm thanh gì, vì chỉ vài giây sau mình đã ở dưới nước.

Không hề cảnh báo. Mới giây trước mình đang bay đi, giây sau mình đã ướm sững. Sức mạnh của cú hạ cánh làm nước bắn tung lên tới mũi, cứ như mình vừa từ trên cao phóng chân xuống nước trước mà không bật mũi. Đau không là vấn đề tệ nhất. Tệ nhất là mình không thở được, vì... mình đang ở dưới nước. Chết đuối là cái chắc. Thật sự mình đã tự hỏi: nếu cư dân Ibara là cá, mình có thay đổi ý nghĩ không muốn có khả năng hóa thành sinh vật khác không. Mọc mang cá, hóa thành một con cá bơn ngay lúc này có ích lắm chứ. Mình không biết ngoi lên bằng cách nào, cũng chẳng biết đang chìm xuống bao sâu. Nhưng mình biết nếu không sớm tỉnh táo lại thì vài giây nữa mình sẽ tiêu luôn. Thư giãn, mình đẩy chút không khí quý giá còn lại trong phổi ra, để xem bọt nước trôi đi đâu. Chúng bập bênh qua mắt mình, trôi đến một vòng ánh sáng rộng. Chắc đó là mặt nước. Mình đạp chân tiến tới.

Vui mừng báo cho bạn biết, mình mới chỉ chìm xuống gần một mét. Mình vội vàng ngoi khỏi mặt nước, hốn hển hít thở. Mình không sao, chỉ bị nhức đầu vì nước tràn vào mũi. Tổng hết nước ra khỏi đầu, mình nhìn quanh. Mình đang đứng nước giữa một cái vạc tròn, được tạo bằng đá đen, trong một cái hang ngầm. Cái ao nước lớn này bề ngang chừng hơn bảy mét. Mình vội đạp nước tiến vào một bên vách, nắm lấy bờ đá để thở. Mình đã an toàn. Đã thành công. Đã ở trên Ibara.

Hang động được tạo ra bằng cùng một thứ đá giống như đá của cái ao, trông giống đá đen núi lửa. Mái trần không cao như cổng ống dẫn trên Cloral. Đây là một hang động nho nhỏ với bề nước khá lớn chiếm gần hết đáy hang. Đúng, ống dẫn đầy nước. Tóm lại, có khi nào cư dân Ibara là cá không?

Mình đu người lên khỏi ao. Thành ao cao khoảng tầm mười phân, tạo thành một vòng tròn đá lóm chồm, làm cái ao giống như một núi lửa nhỏ. Vất một chân ra ngoài, mình phát hiện bên ngoài ao là nền cát. Không là đất, mà là cát. Ngồi xuống mặt phẳng mềm, mình lại nhìn quanh. Ánh sáng lách qua những kẽ nứt dài trên vách hang đá, rải rác quanh mình. Điều đó có nghĩa hang động này không nằm quá sâu dưới đất. Hay dưới nước. Tất nhiên, bộ quần áo Trái Đất Thứ Nhất của mình ướm sững, nhưng mình không hề lạnh. Mình chỉ cảm thấy nóng và dính dáp khó chịu. Nhìn quanh, mình thấy một chồng quần áo sặc sỡ gần chỗ mình đang ngồi. Có mấy cái quần ngắn, trông như quần lửng. Có vẻ như dài qua đầu gối mình. Mình thắc mắc, có thể đây thật sự là những cái quần dài và dân Ibara là những người nhỏ bé. Nếu vậy, mình sẽ là người khổng lồ trên Ibara. Hay ít ra là một gã thật sự cao lớn. Vậy cũng hay đấy chứ. Mình luôn là một gã có chiều cao trung bình. Sẽ chẳng áy náy gì nếu một lần được là một anh chàng cao lớn. Cái quần đơn giản, không khuy nút, không khóa kéo, chỉ có một sợi dây nịt. Vải nhẹ giống

như vải bông, mặt sau không có nhãn hiệu. Mấy cái quần ngắn này cho mình biết, trên một mức độ nào đó dân Ibara là những người văn minh.

Có ba chiếc quần với ba màu chói lọi khác nhau: đỏ, cam và xanh lá. Sau vụ trên Quillan, mình không muốn mặc bất cứ thứ gì màu đỏ nữa. Vì vậy cởi bộ quần áo Trái Đất Thứ Nhất ướt sũng, mình xỏ vào cái quần ngắn màu xanh lá tươi rói. Tất nhiên là rất vừa vặn. Mình cân nhắc xem có nên mặc quần lót của mình không nhưng rồi thấy nó quá lộ liễu. Mình chơi kiểu người rừng luôn.

Còn có một chổng sơ mi. Ít ra mình nghĩ là sơ mi. Trông chúng giống như những cái áo vét... không tay. Mình không thể phân biệt mặt nào trước mặt nào sau. Mình đoán, điều đó không quan trọng. Nhặt lên cái áo màu xanh lá, phần nào “tông xuyệt tông” với cái quần cũng xanh lá, mình trông qua đầu. Rộng rãi thoải mái, rất tốt vì trời Ibara nóng. Cái nóng nhiệt đới. Nếu có thể tìm hiểu được điều gì qua quần áo, mình có thể biết người dân ở đây khá xuề xòa và sống trong thời tiết nhiệt đới ẩm áp.

Ồ! Và họ.. không là cá.

Cuối cùng là giày, hay một thứ trông giống giày. Một đôi xăng-đan như được đan bằng chất liệu thiên nhiên. Mình nhặt lên một đôi vừa khít. Nó tuột vào giữa ngón chân mình như đôi dép tông, nhưng còn có một quai vừa khít ngón chân làm chúng không hẳn là đi dép tông. Chúng thoải mái, tiện lợi hơn dép tông. Mang chúng mình có thể chạy nếu cần. Mình đã sẵn sàng. Đã tới lúc ra khỏi nơi này.

Mình muốn nhìn Ibara.

Quan sát vách đá, mình thấy có nhiều kẽ nứt chạy thẳng từ nền cát lên. Có những chỗ nứt trông rộng như đủ lách qua. Đút đầu qua vài khe nứt, mình chỉ thấy bít bùng toàn là đá. Mình tiếp tục tìm kiếm vòng quanh mép hang, tin chắc một trong những khe hở đó là lối ra. Trong khi khảo sát, mình cảm nhận các âm thanh rõ hơn. Vẫn là âm thanh xì-xào-xì-xào mình đã nghe khi còn trong ống dẫn. Dù là gì, âm thanh đó đến từ bên ngoài vách hang động này. Còn một âm thanh khác nữa. Tiếng vo ve mờ nhạt, xa xa. Mình chỉ nghe loáng thoáng, nhưng rõ ràng là có. Liên tục. đều đặn. Bí ẩn.

Đi gần trọn vòng hang, mình mới thấy lối ra. Khe hở này lớn hơn những khe khác. Đó là manh mối đầu tiên. Manh mối thứ hai là mặt cát trải dài bên trong. Chắc chắn đây là đường ra khỏi ống dẫn. Ra khỏi hang mình bước vào một đường hầm ngoằn ngoèo tăm tối. Hẹp tới nỗi, đôi lần mình phải quay ngang, mới qua lọt hai vai. Thỉnh thoảng đường đi dẫn vào một hang động khác, rồi lại thu hẹp lại. Qua những giao điểm, mình phải đoán nên đi theo lối nào. Những lối lắt léo bắt đầu gây cảm giác như một mê cung. Mình rẽ, bước mấy mét, và đâm ngay ngổ cụt. Đó là hàng loạt đường hầm rất phức tạp. Vây cũng tốt, vì nó ngăn cản những kẻ vô tình phát hiện ra ống dẫn. Nhưng mặt khác, nó gây khó khăn khi tìm lối ra.

Khi tiếp tục đi, mình nghe tiếng vo ve lớn hơn. Qua một khe đá, mình nghe âm thanh đó càng rõ hơn. Mấy lần mình rẽ, âm thanh đó không còn rõ nữa. Càng lúc sự tò mò về Ibara càng tăng. Hang động ngoằn ngoèo tối om. Thỉnh thoảng một khe sáng giúp mình tiếp bước, nhưng hầu hết thời gian mình phải lấy tay mò mẫm phía trước vì sợ va mũi vào đá.

Sau cùng vừa qua một khúc rẽ, mình cảm thấy có sự chuyển động. Rất nhanh. Nhanh tới nỗi mình nghĩ là đã tưởng tượng. Đó là một tia sáng thoáng hiện, rồi biến mất. Mình dừng lại, nhìn lên nhưng không thấy gì. Đi thêm vài bước, mình lại thấy tia sáng chuyển động. Mắt mình vừa kịp nhìn là nó biến ngay. Cứ như mình đang cố nhìn một ánh sao băng vậy. Trừ khi bạn đang

nhìn chăm chăm ngay nó trong lúc nó lóe lên, không thì bạn sẽ vuột mất nó.

Âm thanh xì-xào-xì-xào cũng trở nên lớn hơn. Có vẻ như mình đang tới gần bên ngoài. Mình rẽ, và thấy đang đứng trước một cái hang, nhỏ hơn hang có ống dẫn một chút. Mình nhận ra ngay sự thay đổi của âm thanh. Tiếng vo ve lớn hơn rất nhiều. Quá lớn, làm át đi âm thanh xì-xào-xì-xào. Dù vật gì đang tạo ra tiếng vo ve, thì mình cũng đang ở gần rồi.

Hang này không tối như phần mê cung kia. Nó tỏa ra một nguồn sáng mời gọi và thân thiện. Ánh sáng từ bên ngoài rọi qua những khe hở là ánh sáng trắng, như ánh sáng ban ngày. Nhưng ánh sáng tràn ngập hang này màu vàng kim. Mình đoán, chắc trong hang có một loại lân tinh. Tiến một bước qua khe hở, mình quan sát hang, tìm một khe hở khác để tiếp tục cuộc hành trình. Ngay khi mắt quen với nguồn sáng ấm áp, mình nhìn thấy... cuối hang, đối diện mình là một khe hở thẳng đứng. Đó là lối ra.

Không thể nói vì sao, nhưng ngay khi nhận ra lối ra, mình tràn ngập cảm giác khiếp đảm. Không có gì xảy ra. Chẳng có gì thay đổi. Chỉ là một cảm giác bồn chồn lo lắng. Giác quan thứ sáu cho mình biết cái hang này là một nơi không an toàn. Mình muốn ra khỏi đây thật nhanh, và bắt đầu bước về cuối hang. Mình mới đi được nửa đường, tiếng vo ve thoắt ngưng bật. Im lặng. Mình chỉ còn nghe âm thanh xì-xào-xì-xào. Cái gì làm nó ngừng bật? Câu hỏi đúng hơn là: cái quái gì tạo ra âm thanh đó? Mình có cảm giác, sự di chuyển đột ngột của mình qua hang đã làm âm thanh đó ngừng lại. Nhưng bằng cách nào? Đó có phải là một thứ gì bằng máy? Mình đã đi qua một cái nút làm tắt máy?

Tóc gáy dựng đứng, mình không biết nên tiếp tục di chuyển hay đứng im tại chỗ. Mình quyết định chờ một chuyện gì đó xảy ra. Không phải chờ lâu. Ánh sáng vàng kim bắt đầu sáng chói hơn. Tiếng vo ve trở lại. Lúc đầu thấp, nhưng khi ánh sáng tăng, tiếng vo ve tăng theo. Tiếng vo ve đều đều lớn hơn khi ánh sáng quanh mình tăng lên. Ánh sáng ấm áp.

Ánh sáng vàng.

Một vật gì đó lóe lên trước mắt mình. Đó là tia sáng biến nhanh như khi xuất hiện. Đúng tia sáng mình đã cảm thấy trong đường hầm. Lần này mình nhìn thấy. Một tia khác lướt qua. Nó phóng tới trước mình, ngừng lại, rồi vụt phóng qua ngã khác. Rất nhanh. Dù vật đó là gì, nó được điều khiển. Thêm một tia nữa vụt qua sát mặt mình. Mình nghe tiếng vù vù. Không là lân tinh. Đó là một loại côn trùng, giống như đom đóm. Thêm tia nữa vút qua, rồi một tia nữa. Ánh sáng vàng rực rỡ hơn. Tiếng vo ve lớn hơn. Mình nhận ra đó không phải là tiếng vo ve. Đó là tiếng vù vù. Ánh sáng chói lòa hơn, như một ngọn đèn lớn trên đầu đang tăng độ sáng rọi khắp hang. Từ từ ngược lên, mình thấy một quang cảnh diệu kỳ.

Toàn thể trần hang đang lấp lánh. Cứ như mặt đá được trang hoàng bằng hàng ngàn ngọn đèn Giáng Sinh màu vàng đến lóa mắt. Mái trần sống động hẳn lên. Đây là nguồn năng lượng thiên nhiên kỳ lạ? Hóa chất? Điện? Hay là...

- Uiii!

Một vật gì đó chạm vào chân mình. Vội vàng phúi văng nó đi, mình nhận ra đó là một con đom đóm. Những con vật nhỏ bé này chạm chích như ong.

- Ui da!

Một con khác chích ngay vai trái mình, đau điếng. Một con vù vù trước mặt mình. Hai con vù vù trên đầu. Thực tế ớn lạnh làm mình bàng hoàng. Ánh sáng trên mái trần không là hóa chất

hay điện. Cũng không là mái vòm thân thiện, ấm áp dẫn lối cho mình. Không. Mái trần phủ hàng ngàn những nữ thần báo tử nhỏ xíu. Chúng đang nổi giận, tiếng vù vù lớn hơn. Chúng đang tỏa ra màu vàng chói lọi. Tất cả tóm gọn lại một kết luận khủng khiếp:

Quig.

Quig trên Ibara là ong. Như có âm hiệu, mái trần sống động lên, những con quig-ong lao xuống như một bầy đom đóm hung dữ, nóng nảy. Chúng phóng tới mình! Mình co giò chạy lại một kẻ đá nứt. Cơn đông quig giận dữ. Mình không có đường thoát. Chỉ còn một hy vọng: chạy ra khỏi hang trước khi chúng tóm được mình. Hi vọng ánh sáng ban ngày sẽ ngăn chặn chúng. Tới khe nứt, vai va mạnh vào đá, nhưng mình không ngừng lại. Mình chỉ thoáng cảm thấy là bị va. Sợ thì đâu còn cảm thấy gì nổi. Mọi thận trọng đều tan biến trong khi mình nhảy nhót như điên qua cái hang lắt léo. Tiếng bầy ong lớn hơn, như tiếng cưa rì rì sau gót chân mình.

Phía trước, mình thấy đường hầm sáng dần lên. Chắc đã gần cuối đường hầm rồi.

Một con quig chích vào lưng mình. Rồi một con nữa. Vì sao chúng không nhào cả bầy, tấn công cùng một lúc? Mình không biết. Cốc cần biết. Điều đó chỉ làm mình chạy nhanh hơn.

Đường hầm sáng dần lên. Lối ra đã gần kề. Mình phải tới được đó. Phải thoát ra ngoài. Phải tới vùng sáng. Phải hy vọng những con bọ sát nhân này sẽ không đuổi theo nữa. Đó là cơ hội cuối cùng của mình. Thêm ba cú đau nhói nữa. Chẳng khác nào bị kim đâm. Mình không đập chúng. Làm vậy chỉ thêm chậm bước.

Mình rẽ qua một khúc cua và đã thấy nó – khoảng trống sáng chói dẫn vào hang động. Lối vào Ibara. Hy vọng an toàn duy nhất của mình. Phải thành công. Mình sắp ra khỏi hang, vào vùng sáng trước khi bị đám quig gây thương tích trầm trọng.

Tin tốt là: mình đã thành công.

Tin xấu là: thành công cũng vô ích.

Mình phóng ra ngoài, để rồi thấy mình đang đứng trên một bãi biển. Phía trước là đại dương êm đềm xanh ngắt, trông như một tấm burlap phủ vùng Ca-ri-bê. Mình nhận ra những cây cọ cao vút lắc lư trong làn gió nhẹ, mùi thơm ngọt ngào của hoa cỏ vùng nhiệt đới, và sóng vỗ dạt dào êm ả. Đó chính là cái âm thanh xì-xào-xì-xào: tiếng sóng vỗ. Hang đá có ống dẫn ở gần đại dương này. Khi chạy vào vùng sáng, mình cách bờ nước không tới ba mươi mét. Phóng qua cát, mình hướng tới bờ biển. Kế hoạch của mình là lao vào sóng, ngâm mình dưới nước để bảo vệ bản thân khỏi những con quig-ong kia.

Mình không thành công. Lũ quig tấn công. Đồng loạt. Ánh sáng mặt trời không ngăn được chúng mà còn làm cho chúng hung hăng hơn. Bây giờ đã ra ngoài, chúng không còn giống những con đom đóm phát ra ánh sáng vàng nữa. Bây giờ trông chúng giống những con ong bắn thủ, đen thui. Một bầy ong. Những con ong giận dữ. Cứ như có một làn sóng nhỏ ập lên mình từ phía sau. Tiếp ngay sau đó là cái đau nhức nhối. Như hàng trăm mũi kim nhỏ xíu bồng rập, lũ quig cắm phập ngòi chích vào mình. Chúng bu lấy chân mình. Một giây nhột nhột. Một giây ngứa ngáy thôi. Ngay sau đó là sự đau đớn. Dường như cả bầy châm chích cùng một lúc. Khó diễn tả nỗi đau như thế nào, vì mình chưa trải qua cảm giác này bao giờ. Chúng bu kín đầu mình. Chúng quá đông, đến nỗi bờ biển sáng rực dường như tối thui. Mình như bị một cái kén đen kịt bao phủ. Mình cố phui chúng đi. Vô ích. Chúng quá đông. Thay vì đánh đuổi chúng, mình che kín đầu, sợ chúng tấn công vào hai mắt.

Chúng chích hai cánh tay mình. Hàng trăm, hàng trăm lần. Chẳng khác nào bị tra tấn bằng những giọt a-xít rất bỏng. Má, mũi mình đều bị châm chích. Hai tai, hai nách cũng không thoát. Muốn gào lên, nhưng lại sợ chúng bay tọt vào trong miệng.

Tiếng vù vù đến chói tai. Chúng đã tóm được mình. Mình là của chúng. Đau đến không còn cảm giác. Đau đến quá tải. Bộ não mình tê liệt. Lơ mơ, choáng váng. Dù nọc độc chúng đang tống vào mình là cái gì, nó đang hoạt động. Mình lão đảo, cố tiến tới làn nước với hy vọng được nhào xuống, rửa sạch lũ quig. Không thể. Mình ở quá xa bờ nước. Bãi biển bắt đầu quay mòng mòng. Chỉ còn tiếng vù vù. Mình quy một gối xuống, cố tỉnh táo, dù không hiểu vì sao. Tỉnh táo đồng nghĩa với đau đớn. Mình nên đầu hàng nọc độc. Như vậy là giải thoát.

Ý nghĩ cuối cùng của mình là: mình không cách gì là ảo ảnh được. Ảo ảnh không thể nào đau đớn đến thế này. Rồi, tất cả trở nên tăm tối.

NHẬT KÍ #29

(Tiếp theo)

IBARA

Mình lại đang bơi.

Ít ra là mình cảm thấy giống như bơi. Mình trôi dạt, không trọng lượng. Không biết là lên, xuống hay ở giữa. Mình cũng thở được. Thoáng một giây, mình nghĩ có lẽ sau cùng thì mình đã mọc mang. Trong trạng thái lơ mơ đó, dường như không có gì là lạ lùng. Mình bị lôi kéo đâu đó về phía nam, và chawrnt chút lẫn lẫn nghĩ ngợi gì về điều đó.

Tình trạng đó không kéo dài. Mang mỗi đầu tiên cho biết mình đang trở về với thực tại chính là trọng lượng. Thân thể mình có cảm giác thật nặng nề. Nặng nề đến không ngời. Cứ như mình đang sống trong thân thể người khác. Mình không thích thú gì cảm giác này. Cảm giác như tê liệt. Và nóng. Rất nóng. Cứ như mình bị cuốn chặt trong một cái mền len ngứa ngáy, nhưng không thể đưa tay lên gãi. Dù sao thì mình cũng đâu biết phải gãi chỗ nào. Mình là một khối ngứa ngáy và bỏng rát. Sau cùng, mình đã đủ tỉnh táo để nhận ra là đang nằm, hai mắt nhắm tịt. Hé mắt ra là cả một nỗ lực, vì vật mình quyết định không cố nữa. Mình cũng sợ những gì sẽ nhìn thấy. Cảm giác như ai đó đang đặt hai bàn tay lên hai bên thái dương mình mà xiết chặt. Muốn bảo người đó dừng lại, nhưng môi mình không mở ra được. Hai môi mình gắn chặt vào nhau. Mình nuốt nước bọt. Ủi cha. Cổ họng như giấy nhám.

Thực tế dần dần trở lại. Thà đừng tỉnh lại, vì càng ý thức được, mình càng nhận biết đang đau đớn đến ngần nào. Sau cùng, mình hé một mắt. Ánh sáng cũng làm mình đau. Mình cố nhìn quanh. Chẳng hiểu vì sao phải bận tâm nhìn, vì chung quanh chẳng có gì. Mình đang nằm ngửa, nhìn lên một biển cỏ. Phải, toàn cỏ. Mình có tập trung, nhưng không nghĩ gì nổi ngoài cảm giác khó chịu. Cái đầu như bị bóp nát, mình cảm thấy như bị ngộ độc cây trường xuân, rất nặng.

Không, cây sồi. Độc cây sồi càng khiếp hơn. Nếu có gì khiếp hơn độc cây sồi, thì chính là những gì mình đang cảm thấy. Nhưng đây không là cây sồi độc. Đây là ong. Ong-qig. Mình đủ tỉnh táo để nhớ lại những con vật khốn kiếp đó. Nhìn cuống, mình thấy cánh tay đỏ lôm. Đây những vết sưng tấy đau nhức. Những vết chích. Ôi, mình hẳn đã bị chích không biết bao nhiêu lần. Ghi nhớ. Hãy tránh xa những tấm gương. Quá xấu! Mình đoán, trông mình như cái gã “Đến lúc bị đập te tua rồi!” trong *Bộ tứ siêu đẳng** (Fantasic Four: Bộ truyện tranh của Mỹ xuất bản năm 1961, được dựng thành phim hoạt hình, phim truyện và video game). Dù khốn khổ như vậy, nhưng mình cũng nhận ra một điều đáng mừng trong chuyện này: mình còn sống. Mình sẽ bình phục. Vụ này mình khá lăm. Chỉ không biết là đã đáp xuống đâu và bằng cách nào mình lại nằm đây.

- Anh tỉnh rồi.

Một giọng nữ dịu dàng. Tốt. Giọng nữ dịu dàng là tốt rồi. Nghe cũng không có vẻ gì là một con cá. Mình lạ hé mắt. Cô ta cúi xuống, đầu lộn ngược, nhìn vào mắt mình. Chính xác là nhìn vào một bên mắt. Trước hết, mình chú ý đến mái tóc. Mái tóc dài, đỏ sẫm, chải ngược ra sau được buộc bằng một dải ruy băng vàng. Rất phù hợp. Mắt màu xanh lục. Chưa bao giờ mình thấy một đôi mắt xanh thăm thẳm như thế. Chắc phải là màu của kính sát tròng thì mới đẹp đến vậy. Khá xinh, mình đoán thế. Vì, với một con mắt, nhìn ai đó đang cúi ngược xuống khó mà xét đoán cho chính xác.

Khi cô nhìn, mình thấy vẻ lo lắng trong đôi mắt xanh đó. Lo lắng là tốt. Vì chính mình cũng đang lo. Ít ra, chúng mình cùng một phe.

Mình khào khào hỏi:

- Bao lâu rồi?

- Anh đã ngủ ba ngày. Chúng tôi cho anh dùng thuốc ngủ. Anh cần phải bình phục. Anh thật may mắn.

Mình rên rỉ, cố làm ra vẻ mỉa mai:

- Thật ư!

Cô ta hiểu, mỉm cười, nói:

- Nọc độc của ong không làm chết người, trừ khi anh bị dị ứng với nó. Tôi đoán anh không bị dị ứng, nếu có thì anh chết rồi.

Đoán hay ghê!

- Anh cần phải nằm yên cho đến khi chất độc đi qua các bộ phận trong cơ thể anh.

Tốt. Sao cũng được, Mình cũng không hề muốn ngồi dậy. Hay bước đi. Hay nói chuyện. Hay là bất cứ thứ gì khác liên qua tới hoạt động và suy nghĩ. Vậy là loại trừ được hết mấy chuyện đó rồi, trừ chuyện ngủ thôi.

Cô ta ân cần nói:

- Chưa bao giờ tôi thấy qua nhiều vết chích như thế này. Anh có làm gì khiến bầy ong nổi giận

không?

Minh khào khào:

- Không.

- Uống cái này đi.

Cô đưa một tách nhỏ lên môi mình. Mình phải nhắc cái đầu đau buốt lên, cổ hóp vài ngậm, dù chảy xuống cảm nhiều hơn là vào cổ họng.

- Anh đang hồi phục nhanh khác thường. Tôi chưa hề thấy một ca nào giống vậy.

Mình đã từng thấy.

- Ngủ thêm một chút là anh đã có thể đứng dậy được rồi. Lúc đó chúng tôi mới có thể bắt đầu.

Cô cúi xuống nói:

- Chúng tôi cần tìm hiểu anh là ai, và vì sao lại ở trên Ibara.

Ồ, ra vậy.

Chẳng biết cô ta cho mình uống gì, nó thật sự đã làm mình buồn ngủ. Mình lại đang bơi. Mình thích thế. Trước khi trời lại hồ bơi, mình cố mở mắt lần nữa, để hỏi:

- Cô tên gì?

- Telleo.

Telleo. Một cái tên dễ chịu. Một mái tóc dễ chịu. Được biết có người săn sóc mình cũng thật dễ chịu, dù cô ta là ai.

- Cảm ơn cô, Telleo.

Nở nụ cười thân thiện, cô hỏi:

- Còn tên anh là gì?

Một câu hỏi dễ dàng. Những câu hỏi gay go sẽ tới sau. Mình sẽ phải chế ra vài câu trả lời. Nhưng không phải lúc này. Mình đi bơi cái đã.

- Là Pendragon. Chúc ngủ ngon.

Thức dậy, mình thấy khá hơn. Không khỏe hẳn, chỉ khá hơn. Những vết bỏng rát ngứa ngáy giảm còn một nửa. Hàng trăm vết ong chích đã đóng vảy. Đôi khi làm một Lữ khách cũng tốt.

Mình tự hỏi, gặp kiểu tấn công như thế, một người không phải là Lữ khách sẽ phải cần thời gian bao lâu bình phục. Đừng hiểu lầm, mình cũng vẫn là một đồng te tua. Nhưng có thể hoạt động được.

- Ngồi dậy được không?

Một giọng nói quen quen. Telleo xuất hiện cuối giường mình.

- Tôi nghĩ là được. Lần này tôi ngủ bao lâu vậy?

- Hai ngày. Sáng nay tôi ngưng cho anh uống thuốc. Đã đến lúc anh trả lời những câu hỏi của chúng tôi.

Mình tê cứng đến không thể nhúc nhích. Không biết vì nọc ong hay vì nằm suốt năm ngày. Có lẽ cả hai.

Mình lăm bắm qua hai hàm răng nghiến chặt:

- Bình Dầu.[\[6\]](#)

- Xin lỗi, anh nói gì?

- Không có gì.

Mình không nên nói đùa theo kiểu Trái Đất Thứ Hai nữa.

Khi Telleo giúp mình ngồi dậy, đầu mình nhẹ hẫng. Mình lèm bèm:

- Ui! Không được rồi.

Cô đặt mình nằm xuống:

- Để lần sau thử lại.

Mình nằm ngửa, nhìn lên trần. Trần đan bằng cỏ xanh. Không tưởng tượng nổi. Thật sự mình đang nhìn thấy cỏ. Đây là một căn lều đơn giản với cách gỗ. Mình đang nằm trên một cái giường các mặt sàn gỗ chừng ba mươi phân. Đệm giường thoải mái nhưng mỏng. Cửa thiết kế sơ sài bằng những thanh dài trông như tre. Đồ đạc cũng đơn giản, thẳng đuột và bằng gỗ. Vài cái ghế, một cái bàn làm bằng cùng một vật liệu trông như tre, giống cánh cửa. Trên bàn chất đầy những bình gốm đủ kích cỡ. Mình đoán đây là những bình chứa loại thuốc Telleo vẫn cho mình uống. Từ những gì mình có thể thấy, thì không còn phòng nào khác nữa. Chỉ có vậy thôi. Thoánh nhìn, nơi này giống như một căn chòi thời nguyên thủy.

Nhìn kỹ hơn, mình thấy có những thứ không hợp với những hình ảnh thô sơ mới thoáng nhìn. Gắn sát trần, trên mỗi bức tường là một đèn ống chạy dài, giống như bóng đèn nê-ông. Những con người này không lệ thuộc vào lửa để có ánh sáng. Họ có điện. Dù ở trong nhà, vẫn thoáng thoáng gió. Nhìn qua phòng, mình thấy một loại cánh quạt, đặt trong khung, quay chậm chậm. Lặp lại lần nữa: họ có điện. Điều kỳ lạ sau cùng xảy ra khi Telleo tiến tới cái bàn lủ khủ bình đất nung, cầm lên một dụng cụ nhỏ, màu kem, giống như bánh xà phòng.

Cô chạm vào vật đó vài lần rồi nói vào đó:

- Anh ta tỉnh rồi.

Đó là điện thoại. Mình chăm chú nhìn trong khi cô ta pha trộn một hỗn hợp trong mấy cái bình đất. Telleo là một cô gái nhỏ bé. Chỉ cao hơn mét rưỡi. Da sáng, nhưng rám nắng. Cô ta mặc một váy áo ngắn màu vàng, hình như cùng loại vải với quần áo của mình. Cùng kiểu, rộng rãi, không tay. Cô cũng đi một đôi xăng-đan giống mình. Mình đoán, cô ta lớn tuổi hơn mình, nhưng không nhiều lắm.

Nhìn cô làm việc, mình tự hỏi: cô ta sẽ đóng vai trò quan trọng đến đâu trong chuyến phiêu lưu của mình trên Ibara. Là bạn? Thù? Hay vai trò của cô sẽ kết thúc ngay khi mình rời khỏi túp lều này?

Cô đem cho mình một cốc gì đó màu nâu, rồi hỏi:

- Đói không?

- Tôi không muốn ngủ nữa.

- Không đâu. Đây là nước súp. Anh cần lấy lại sức.

Mình nhận cốc với vẻ biết ơn, rồi nhấp từng ngụm. Ấm, mặn và ngon. Mùi vị như súp gà. Mình đoán, dù ở đâu, khi nào, thì súp gà vẫn là món bổ dưỡng phổ biến. Trong khi mình nhấp nháp, Telleo trở lại với công việc trên bàn. Cô bận rộn làm việc gì đó không biết, nhưng luôn tò mò nhìn trộm mình. Cô không biết mình là ai, từ đâu tới. Phần mình, trái lại, không biết đang ở đâu và tới đây bằng cách nào. Cả hai đều mù tịt về nhau. Mình cần tìm hiểu về Ibara, nhưng phải thận trọng lựa lời. Mình nói:

- Cảm ơn cô đã săn sóc cho tôi.

- Có gì đâu, công việc của tôi mà.

- Cô là bác sĩ?

- Phụ tá bác sĩ.

- Vậy... đây là bệnh viện?

- Không. Đây là lều cộng đồng dành cho tòa án.

Tòa án. Mình đang bắt đầu tìm hiểu. Mình vẫn không biết xã hội này như thế nào. Từ những gì mình thấy trong lều này, đây là một sự pha trộn kỳ lạ giữa người nguyên thủy và hiện đại. Mình chợt có ý nghĩ: đây rất có thể là một khu nghỉ dưỡng. Bạn biết rồi đó, nơi người ta bỏ ra cả đồng tiền để ở trong những căn lều hoang sơ thú vị, và giả đồ như đang sống đời sống đạm bạc.

Telleo giải thích:

- Một nhóm dân chài thấy anh bị ong tấn công, họ đã đưa anh về làng. Nếu họ không tới kịp,

xua bày ong đi, không biết anh sẽ bị thương nặng tới cỡ nào.

- Tôi nghĩ mình đã thật sự may mắn.

Telleo trông có vẻ như có điều muốn nói, nhưng không biết có nên nói không. Mình hỏi:

- Có muốn nói gì?

Nhìn quanh như để biết chắc chỉ có hai chúng mình, cô ta quỳ xuống bên mình, vội vã nói như sợ không có đủ thời gian:

- Anh từ đâu tới? Tôi biết anh không phải là người ở đây.

Không có vẻ gây hấn hay gì khác, hình như cô chỉ thật sự tò mò. Rắc rối là, mình không biết phải trả lời sao. Đã đến lúc nói kiểu mơ hồ.

- Cô nói đúng. Tôi không phải là người ở đây.

Mình nghĩ đó là câu trả lời chung chung và thành thật mà mình có thể mạo hiểm nói. Cô nhìn mình với đôi mắt mở to, khờ khạo. Thành linh cô ấy có vẻ như trẻ hơn là mình mình nghĩ lúc đầu nhiều. Mình như đang chuyện trò với một cô gái nhỏ, ngây thơ.

Cô ta phản đối:

- Nhưng không có thuyền. Ít ra là không có thuyền tại nơi dân chài tìm thấy anh. Họ đã rà soát bãi biển.

Mình lại nói kiểu mơ hồ:

- Có nhiều cách đi.

Cô tò mò nhìn mình:

- Tôi không hiểu. Nếu không có thuyền thì còn cách nào khác nữa để anh tới đây?

Không nhắc tới ống dẫn, mình chỉ trả lời bằng một cái nhún vai không dứt khoát.

Cô lẩm bẩm như nói một mình:

- Quá nhiều điều mình không biết.

Rồi hai mắt trở nên sắc sảo, cô nhìn mình:

- Có người muốn bỏ mặc anh chết trên bờ biển. Nhưng tôi không để họ làm thế. Chúng tôi không phải là dân man rợ.

- Nghe vậy tôi rất mừng. Cảm ơn cô.

- Đừng cảm ơn tôi. Hãy cho tôi biết sự thật. Anh có phải là một kẻ Đào tẩu không?

Hả? Kẻ Đào tẩu? Mình không hiểu. Kẻ Đào tẩu là tốt hay xấu? Mình lại nói kiểu mơ hồ.

- Tôi không tới đây để gây rắc rối. Đó là một sự thật hoàn toàn.

Telleo lom lom nhìn mình một lúc, như để quyết định nên tin mình hay không. Sau cùng nở nụ cười nhẹ nhõm, cô nói:

- Tôi cũng không nghĩ anh là một kẻ Đào Tẩu. Trong anh chẳng giống một kẻ Đào tẩu tí nào. Tôi rất mừng.

Phù! Mình cũng mừng. Ghi nhớ cho mình: Kẻ Đào tẩu = Xấu.

Cô đứng dậy, phần chấn lại:

- Vậy nó cho tôi biết anh từ đâu tới đi. Chưa bao giờ tôi ra khỏi ranh giới Rayne. Chắc có nhiều điều thú vị lắm. Tôi nghe nhiều chuyện, nhưng làm sao bằng chính mắt chứng kiến được.

Rayne. Là gì thế? Ước sao mình có thể hỏi, nhưng làm vật sẽ để ra cả đồng câu hỏi trời lại. Mình đánh trống lảng:

- Tôi muốn ra ngoài.

Telleo cắn môi bối rối:

- Thế là không khôn ngoan đâu.

Mình cố gượng ngồi dậy, lần này rất từ từ.

- Tại sao? Tôi cảm thấy khỏe hơn. Tôi nghĩ mình có thể...

Cánh cửa bỗng bật mở. Ba người đàn ông bước vào. Tất cả đều mặc quần áo giống như mình. Đứng sát nhau, họ nhìn mình trừng trừng. Nhìn trừng trừng là điềm xấu rồi. Họ đều cỡ mình, hoặc to con hơn. Nghĩa là mình sẽ không là một gã cao lớn. Ồ, còn nữa. Tất cả đều để tóc dài gần tới thắt lưng, đeo đai da quanh bụng như dây nịt. Gài trong đai là những thanh gỗ ngắn. Vũ khí. Mỗi bên hông là một thanh. Đây không là một ủy ban tiếp đón.

Telleo lì lợm nhìn họ, hai chân dạn ra:

- Chưa thể đưa anh ta đi được.

Cô cố làm ra giọng ghê gớm, nhưng cô vốn đâu có ghê gớm nổi.

Gã đứng giữa – to lớn nhất đám – bước qua cô, cúi nhìn như mình là một tệ nạn, làu bàu:

- Mi đã bị bắt.

Ôi tuyệt vời! Mới tỉnh lại trên Ibara được mấy phút, mình đã gặp rắc rối rồi. Không muốn thách thức quyền uy của hắn, mình không đứng dậy, ngây thơ hỏi:

- Vì sao? Tôi đâu có làm gì nên tội.

Hắn nạt:

- Mi sẽ không có cơ hội để phạm tội đâu.

Mình kêu van:

- Các anh không thể bắt tôi vì những gì tôi *chưa* làm.

Telleo lên tiếng:

- Anh ta không phải là kẻ Đào tẩu. Anh ta vô hại.

Gã to lớn lạnh lùng nhìn cô, hỏi:

- Nhưng sao cô biết chứ?

Telleo nói rất thành thật:

- Vì anh ta nói với tôi và tôi tin anh ấy.

Hay quá, cố lên Telleo!

Hắn cười khểnh. Mình ghét cười khểnh.

- Đó là lý do cô săn sóc bệnh nhân, còn chúng tôi là an ninh.

Telleo không chịu thua:

- Anh ta phải ở đây cho tới khi khỏe lại.

Gã to con gầm gừ:

- Khỏe là điều chúng tôi *không* hề muốn nó có.

Hắn ra dấu cho đồng đội. Chúng lập tức sải chân tới mình. Ui da. Mình chưa kịp phản ứng, bị chúng nắm cánh tay, kéo bật dậy. Mình không chống lại. Không thể. Mình còn mải quay cuồng với đủ thứ suy nghĩ.

Telleo năn nỉ:

- Xin nhẹ tay thôi. Anh ta đang bệnh.

Gã to xác quát lên:

- Telleo, nhiệm vụ của cô hoàn tất rồi. Trở lại khu ý tể và quên là đã từng thấy gã này đi.

Mình gào lên:

- Ôi, không! Đừng bỏ tôi, Telleo! Tôi không làm gì, họ không thể bắt tôi. Đó không là cách sống ở đây, đúng không? Các người không phải là dân man rợ, nhớ chứ! Không bỏ mặc người ta chết, không làm đau người vô tội.

Thật dễ sợ. Thành linh một đám xuất hiện. Không hỏi han, không xét xử, không chứng cứ. Chàng trai đang bình phục bị kéo đi và không bao giờ được nhìn thấy nữa. Mình muốn chống lại nhưng không còn sức lực nữa. Chết tiệt! Thậm chí mình không còn tỉnh táo.

Khi chúng kéo mình tới cửa, Telleo nói:

- Đừng lo. Hội đồng thẩm phán sẽ hiểu. Nếu anh không sai phạm gì, họ sẽ chỉ trục xuất anh xa khỏi đây thôi.

Mình hiểu “xa” là gì. Quỷ tha ma bắt! Thậm chí mình chẳng hiểu “đây” là sao. Mình không hiểu rõ bất cứ điều gì, trừ một điều là đang bị ba gã ác ôn lôi đi xềnh xệch. Chúng nghĩ mình là kẻ phạm tội cho đến khi nào chúng mình được là mình vô tội. Nhưng tội gì?

Telleo nhìn mình, nở một nụ cười bất lực, buồn bã. Tự hỏi có bao giờ gặp lại cô nữa không, mình nói:

- Cảm ơn cô.

Gã to con đá cánh cửa bật tung, và mình bị kéo ra khỏi lều, để có được cái nhìn đầu tiên hình ảnh thật sự của Ibara – cái thế giới mình có nhiệm vụ bảo vệ khỏi Saint Dane. Cái thế giới vừa gán cho mình cái mác tội phạm.

NHẬT KÍ #29

(Tiếp theo)

IBARA

Bồng lai.

Không thể tìm được từ nào hay hơn để diễn tả Ibara. Đúng là một cõi bồng lai. Tất nhiên đó là cõi bồng lai mà mình suýt bị bảy ong sát nhân châm chích cho tới chết và đã bị bắt vì những tội mình không hề phạm. Ngoài hai vụ đó, đây quả là cõi bồng lai.

Bị dẫn ra khỏi túp lều mà mình đã được Telleo săn sóc, rồi bị lôi một cách thô bạo qua mặt cát phẳng, nhưng mình không chống lại. Chúng có ba thằng, mình chỉ có một. Tê hơn nữa, mình chỉ hoạt động với hai mươi phần trăm sức lực. Lẳng lẳng đi, mình cố quan sát chung quanh.

Mình muốn biết càng nhiều về Ibara càng tốt. Nhưng không dễ. Ba cái gã đang “áp tải” mình đâu phải hướng dẫn viên du lịch. Mình phải cố gắng nhìn trong khi bị lôi xềnh xệch qua thị trấn

Đúng, thị trấn. Gọi là một làng nhiệt đới có lẽ chính xác hơn. Không nhà cao tầng, chỉ toàn lều gỗ mái cỏ, giống như nơi mình đã nằm điều dưỡng. Hàng trăm căn lều đủ kích cỡ, nối hàng thứ tự, tạo thành những con phố trên cát. Những căn lều này được dựng lên đằng sau những lối đi phủ đầy cát và cách xa nhau. Thay vì những khu vườn, chúng được bao bọc bằng cây lá xanh tươi, lấm tấm những bông hoa đầy màu sắc: đỏ rực, xanh dương sẫm, cam tươi chói lọi, và còn nhiều màu nữa, tất cả đều rực rỡ trong ánh mặt trời nhiệt đới. Mỗi căn lều trông như nằm gọn trong một tổ chim đầy màu sắc. Thơm như một cửa hàng hoa, nhưng không quá nồng mà dịu ngọt. Không khí thật trong lành.

Không xe cộ. Mọi người đều đi bộ. Có người đứng trước lều, đọc sách. Người khác xách giỏ đồ ăn, hoặc những cái hộp chứa đầy thứ – gì – đó – mình – không – biết. Mình thấy có người đang sửa lều, đan cỏ tươi vào mái. Có người đang dựng lều mới. Tất cả đều mặc những bộ đồ đơn giản như mình đã tìm thấy trong ống dẫn. Nhiều đàn ông không mặc áo hay đi giày. Một số phụ nữ mặc váy ngắn. Tất cả trang phục đều nhẹ và đầy màu sắc. Cũng có nhiều trẻ con đang chạy nhảy như, ừm...như trẻ con

Ngôi làng được xây dựng trên một bờ biển xanh êm ả. Bãi biển rộng, cát trắng như bột, ngăn cách những căn lều với mặt nước. Chỉ thoáng nhìn, mình thấy nhiều chiếc thuyền đủ cỡ bập bênh ngoài bãi. Có thuyền buồm, có thuyền trông như thuyền chài nhỏ. Cũng có người đang câu trên bờ bằng cần câu dài. Bờ biển vòng cung tạo thành một vịnh lớn. Lối vào vịnh trông rộng chừng vài trăm mét. Nước trong vịnh êm như mặt hồ. Phía ngoài lối vào vịnh là những làn sóng trắng nhấp nhô. Đó là biển cả. Những căn lều dựng dọc theo bãi biển vòng cung. Nhưng không chen chúc. Rất nhiều khoảng xanh, cây cỏ và hoa. Những cây cọ cao cho đủ bóng râm, che ánh mặt trời gay gắt

Ngôi làng dường như được xây dựng trên một vị trí khá là dễ thương. Một bên được vịnh bao la che chở. Bên kia, vượt sừng sững khỏi làng, là ngọn núi xanh hùng vĩ vươn thành đỉnh nhọn. Mình thấy nhiều thác nước đổ xuống từ trên cao, cắt ngang mặt núi xanh tươi. Dưới chân núi, thêm nhiều ngôi lều rải rác trên triền dốc thoải. Thấy giống cảnh bồng lai chưa?

Đây không là một làng nhỏ. Nó giống thành phố nhiệt đới hơn. Một thành phố được bảo vệ hoàn toàn với một bên là nước, một bên là cảnh núi non ngoạn mục. Nó có vẻ như một làng chài thứ thiệt. Tuy nhiên vẫn có những nét kỳ quặc làm cho nơi này có vẻ hơi... khác thường thế nào. Mình không thể đoán nên văn minh này tiến bộ tới đâu. Liệu có phải những ngư dân này chỉ đơn giản sống bằng hái lượm và đánh bắt những gì họ cần từ biển cả không? Hay còn nhiều điều khác nữa? Chắc phải có, căn cứ vào kỹ thuật mình đã thấy. Ngoài điện thoại Telleo đã sử dụng và đèn trong lều, còn có những bóng đèn trên cây cối trong làng. Chúng tỏ họ có điện. Mình cũng đã thấy người ta chăm sóc hoa lá quanh lều bằng vòi tưới. Chúng tỏ họ có máy bơm. Như mình đã kể rồi đó, mình thấy có người đọc sách, có nghĩa là họ có khả năng in ấn

Có những dấu hiệu, lúc đầu không nổi bật, nhưng càng suy nghĩ về chúng, mình càng mù mờ. Những người này không là một nòi giống cá biệt. Mình thấy đủ màu da màu tóc mà bạn có thể tưởng tượng được. Nét mặt cũng pha trộn lung tung. Rõ ràng không là một chủng tộc thuần nhất. Mình không là một nhà nhân chủng học. Nhưng thử nghĩ, nếu một ngôi làng hẻo lánh chỉ do một bộ lạc dựng lên, mọi người trông phải giống nhau chứ. Nhưng không. Những con người này chắc chắn đã đến từ những vùng khác nhau trên Ibara. Mình thật sự bắt đầu cho rằng, ý nghĩ đây là một nơi nghỉ dưỡng có thể không là một ý nghĩ quá xa vời. rất đúng tiêu chuẩn: cảnh đẹp, bãi biển mê hồn, đa sắc tộc, thuyền bè câu cá, thời tiết quá tuyệt và tất cả mọi tiện nghi nhà cửa. Chỉ thiếu những con thuyền kéo người lướt sóng và mấy tay đánh trống thép (Steel drum – một nhạc cụ bằng thép xuất xứ từ Trinidad và Tobago). Có một khúc mắc duy

nhất trong giả thuyết của mình.

Tại khu nghỉ dưỡng, người ta không bị lừa gạt bắt bớ và giam giữ do nhầm lẫn. Điều đó sẽ làm hỏng kỳ nghỉ trầm trọng

Hầu hết những gì vừa kể lại đều là những gì mình đã thấy trong mấy phút bị kéo qua làng. Mình có quan sát, trong khi những người qua đường đều quay lại nhìn mình với ánh mắt đầy quan tâm. Tại sao không? Cảnh tượng một thằng lơ mơ, đầy những vết theo mới đóng vẩy, bị ba người kéo qua đường phố, đáng nhìn lắm chứ. Mấy người đứng ngoài vỗ tay, kêu lên ủng hộ những kẻ bắt mình:

- Giỏi lắm! Cám ơn các anh! Tuyệt vời!

Vậy là sao? Mình đã làm gì? Chẳng lẽ bị một bầy ong xoi tái là một trọng tội sao?

Trong khi di chuyển qua con đường cát, mình hỏi:

- Chúng ta đang đi đâu đây?

Gã to con càu nhàu:

- Đưa mi tới hội đồng thẩm phán. Họ sẽ quyết định làm gì với mi.

Hội đồng thẩm phán. Nghe như quan chức. Tốt hơn là mình nên bắt đầu nghĩ ra một chuyện hợp lý, như mình là ai, vì sao tới đây. Hình như điều tốt nhất có thể xảy ra với mình là được tống khứ khỏi đây. Ít ra, đó là theo lời Telleo. Mình không muốn nghĩ đến chuyện xấu nhất

Bỗng có tiếng đàn bà la lớn:

- Cứu với! Kẻ cắp!

Ngay lúc đó, hai gã trẻ tuổi chạy ra từ bên kia đường. Mỗi gã vác một bao tải và chạy như... như kẻ cắp. Trông chúng trẻ hơn mình. Một tóc đen dài dợn sóng, da đen, gã kia cũng tóc dài nhưng vàng hoe. Cả hai đều không mặc áo, không mang giày. Hai tên cười ha hả như vừa thoát một trọng án của thế kỷ. Rẽ qua hướng bọn mình, thấy tội mình, chúng ngừng phất lại.. và tắt tiếng cười.

Gã tóc vàng hỗn hển:

- Chết cha!

Chúng co giò chạy qua hướng khác. Mấy kẻ bắt mình sững sờ, không biết phải làm gì.

Mình đề nghị:

- Có lẽ các anh nên đuổi theo bọn tội phạm *thật sự*.

Gã to con quát tháo đồng đội:

- Đi! Tôi lo nổi thằng này.

Hai gã kia lao theo tên trộm. Bây giờ chỉ còn một-chơi-một. Mình và gã to con. Rất ngượng phải nói là hần có lý. Chắc chắn hần có thể “lo nổi” mình. Cuốn sợi dây thừng mảnh qua cổ tay mình, hần xiết chặt, rồi kéo cánh tay kia của mình ngoặt ra sau lưng, trói bằng đầu dây còn lại. Hần khóa tay mình. Rất lành nghề. Hần xô mạnh, mình loạng choạng tiến tới. Qua con đường hai kẻ cắp vừa tẩu thoát, mình thấy hai tay an ninh đã túm được tên trộm tóc đen. Hần tiêu rồi. Tên bạn tóc vàng của hần đã thoát. Nhìn cảnh này làm mình phân vân, thành phố nhiệt đới thanh bình này hình như không quá thanh bình. Hình như nơi này thật sự có vấn đề tội phạm.

Mình hỏi gã to con:

- Chính xác thì tôi đã làm gì sai?

Hất nạt, đúng kiểu đang thi hành công vụ:

- Mi là người ngoài. Người ngoài thì phải đưa tới hội đồng thẩm phán.

Không hay rồi. Mình không có cách nào thuyết phục bất cứ ai mình không là... người ngoài. Vậy nếu người ngoài là xấu, mình sẽ gặp rắc rối. Ít ra, vậy có nghĩa mình không phải giả bộ biết bất cứ điều gì về thành phố của họ. Mình hỏi:

- Chính xác thì hội đồng thẩm phán là gì?

- Là chính quyền của Rayne.

- Thành phố này được gọi là Rayne?

Gã không trả lời. Mình hỏi:

- Sao các anh lại chống đối người ngoài?

Lại không trả lời.

- Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu hội đồng cho rằng tôi có tội chỉ vì là một người ngoài? Điều xấu nhất có thể xảy ra là gì?

Gã nói thẳng thừng:

- Mi sẽ bị tử hình.

Ồ! Chắc chắn đây không phải là nơi nghỉ dưỡng rồi. Bắt đầu lo là vừa.

Chúng mình không nói gì thêm suốt thời gian còn lại của chuyến đi (bị lôi kéo đi) qua làng. Càng xa bờ biển, rừng cây càng rậm rạp. Cây cối dày hơn, tạo thành mái che trên đầu. Qua một bãi trống trong rừng, nơi những đứa trẻ chơi đùa, những căn lều lớn trông như nơi cộng đồng hội họp và thậm chí còn có một khu cửa hàng bán quần áo, dụng cụ, thực phẩm. Một căn lều rộng, trông như một trường học với đám trẻ ngồi thành hàng, đang chăm chú nghe một bà già giảng bài. Chúng mình ngang qua một công trình kiến trúc lớn, có mái che ngoài trời, nơi đang có một buổi trình diễn. Khoảng một trăm người đang ngồi trên cát, lắng nghe một nhóm nhạc công chơi những nhạc cụ làm bằng vật liệu thiên nhiên, như tre và gỗ. nghe cũng khá hay. Có

nhều bộ gõ nhịp, nhịp điệu sôi nổi đã khiến nhiều người bật dậy và... nhảy. Mình không ngại ngừng lại nghe một lúc. Chắc chắn sẽ thú vị hơn là bị lôi tới một nơi rất có thể bị xử tử hình.

Địa hình trở nên dốc hơn, rồi tụi mình phải leo lên những bậc đá. Mấy phút sau, chúng mình tới một vách đá thẳng đứng, trông như một đường cắt. Tới gần hơn, mình thấy tuốt trên cao, trên mặt đá dựng đứng là một lỗ hổng lớn cắt vào núi. Rốt cuộc, đây không phải là đường cùng. Tụi mình vào lòng núi. Quá đúng, con đường dẫn chúng mình vào một hang động đủ lớn để lái một ô tô xuyên qua. Không có gì đáng sợ, trừ khi bạn nghĩ trong đó có những con người quyết định bạn bị xử tử hay không. Một nơi tấp nập người ra vào. Tới gần hơn, mình thấy bên trong sáng trưng với những bóng đèn dài chạy dọc các vách tường. Gã to con đưa mình vào trong, đi học một hành lang dài, trông giống hang động đá đen nơi có ống dẫn. Có những cửa mở sang hai bên, dẫn vào những phòng lớn, nơi mọi người đang tất bật làm việc: may quần áo, chuẩn bị món ăn, sửa chữa những cỗ máy nhỏ. Quả núi này là một tổ ong với những căn phòng và đường hầm. Chắc chắn đây không là những đường hầm thiên nhiên, chúng quá phức tạp. Điều đó có nghĩa là dân làng đã cắt xuyên qua đá. Còn ấn tượng hơn nữa là chuyện có không khí mát mẻ, dù là ở sâu trong lòng núi. Họ có hệ thống thông gió. Ngọn núi sống này, một lần nữa, khẳng định sự thật: đây là một xã hội tiến bộ. Đây là một ngôi làng nguyên thủy hiện đại. Ibara là một điều bí ẩn.

Sau khi đi sâu vào lòng núi, gã to con đẩy mình tới một khoảng trống có những bậc đá lên trên. Mình đứng lại. Vẫn còn xây xẩm vì thuốc, khó chịu vì ong chích, và uể oải vì ngủ vùi suốt năm ngày. Không muốn leo lên bậc thang tí nào. Khổ cho mình là bị thằng cha to con thô bạo xô đẩy. Hai chân mình bắt buộc phải tiến lên. Cầu thang như không bao giờ kết thúc. Cuối cùng mình và hấn cũng lên tới đầu cầu thang, và đứng mặt ngay hai gã bảo vệ lù lù chặn đường. Thấy gã to con áp tải mình, chúng lùi lại nhường lối.

Chúng mình phải qua một tầng và một hang động lớn nữa. Cuối hang là lỗ hổng mình đã thấy từ dưới mặt đất. Ánh sáng từ bên ngoài tràn ngập căn phòng rộng mênh mông, sáng gần như ban ngày. Không gian rộng lớn nhưng trống vắng. Dấu hiệu duy nhất của sự sống là ở cuối phòng, trước lỗ hổng. Ba người đang nói chuyện ở đó.

Gã to con cười trối, đưa cho mình sợi dây, cảnh báo:

- Đừng giở trò ngu ngốc. Bảo vệ có mặt khắp nơi đó.

Mình gật, thoa nắn cổ tay, mừng vì dây thừng không còn cọ sát vào những vết ong chích đang lành nữa.

Mình hỏi:

- Hội đồng thẩm phán đó hả?

Hấn trả lời bằng cách xô mạnh mình tới phía họ. Thằng cha này bắt đầu làm mình bực. Chốc lát nữa thôi, tương lai của mình trên Ibara sẽ được quyết định. Mình phải nói gì với cái hội đồng này? Nếu là người ngoài là vi phạm luật pháp, thì mình có tội đứt đuôi rồi. Tội đó có đủ để mình phải bị xử tử hình không? Đầu óc mình rối lên, cố chế ra một câu chuyện hợp lý, vì sao mình không là người ngoài. Nhưng mình có biết tí gì về Ibara hay cái làng gọi là Rayne này đâu. Mình nhìn qua họ, qua cửa hàng. Lúc đầu, ngoài bầu trời mình chẳng thấy gì, rồi mình thấy bờ biển, cuối cùng là những túp lều của ngôi làng phía dưới. Cảnh tượng thật dễ sợ. Nó làm mình nhớ lại khi đứng trên võ đài cao ngất ngưỡng trong trận đấu Tato ở Quillán. Nhưng cảnh lúc đó cũng đẹp đến bất ngờ. Mình hấn đã thưởng thức nhiều hơn nếu không vì lên đó chiến đấu cho tính mạng mình. Hy vọng nguy nan đó không tái diễn trên Ibara

Một ý tưởng chợt đến với mình. Nhớ lại trận đấu Tato đã làm mình nghĩ ra ý đó. Chưa biết sẽ áp dụng ra sao, nhưng đây có thể là hy vọng duy nhất của mình.

Sau một bản dài và thấp là ba ghế rộng. Mặt bàn đầy giấy tờ và một điện thoại nhỏ. Đây là nơi làm việc của hội đồng. Mình thắc mắc vì sao họ phải sử dụng một căn phòng quá lớn đến thế. Mình đoán, đây là vấn đề an ninh. Không ai có thể tới gần họ mà không bị phát hiện từ xa. Nếu họ bị thần kinh hoang tưởng về người ngoài, còn nơi nào tốt hơn – để bảo vệ các cấp lãnh đạo – là giữa căn phòng mênh mông này?

Có hai phụ nữ và một đàn ông. Người đàn ông tóc hoa râm, còn hai phụ nữ trông giống như những bà mẹ bình thường. Một bà da rất đen, bà kia da trắng và có tàn nhang, đôi mắt hình trái hạnh. Quái lạ! Người đàn ông da trắng nhưng rất là rám nắng. Bộ râu muối tiêu làm ông trông như một thuyền trưởng già. Họ đều mặc y phục xanh lục, nhưng áo dài tay và quần dài. Mình đoán, chắc đây là quan niệm về sự trang trọng của họ. Cả ba bận rộn bàn bạc, cho đến khi người đàn bà da đen nhận ra mình. Bà tar a hiệu cho hai người kia. Họ ngồi ngay thẳng lại trên ghế. Người đàn ông ngồi giữa hai người phụ nữ. Mình được kéo tới một vạch đỏ trên sàn, rồi bị giật khựng lại.

Gã to con ra lệnh:

- Không được vượt qua vạch!

Mình đáp:

- Đừng lo.

Hội đồng thẩm phán bình thản nhìn mình. Mình cố làm ra vẻ vô tội, dù chẳng biết vô tội phải tỏ ra như thế nào. Chủ yếu là mình muốn được tôn trọng và không bị đe dọa. Mình và gã to con cứ đứng như thế trong mấy giây. Không biết họ đang cố làm mình mất tinh thần hay mình phải nói vài câu trước. Mình chọn sự im lặng và lặp đi lặp lại trong đầu những gì sẽ nói khi họ hỏi. Mình đã có một kế hoạch. Một điều chưa từng thử trên những lãnh địa khác. Dường như đây là thời điểm tốt nhất để thử.

Sau cùng người đàn ông ngồi giữa lên tiếng. Giọng trầm tĩnh, đầy uy quyền:

- Ta là Genj, chủ tịch hội đồng thẩm phán Rayne. Còn đây là Moman và Drea.

Người đàn bà da đen là Moman, bà da tàn nhang là Drea.

Sau cùng ông hỏi:

- Còn mi là ai?

Tới rồi. Thực hiện kế hoạch hay là chết. Đúng nghĩa đen. Mình trả lời:

- Tôi đang hy vọng các vị có thể cho tôi biết tôi là ai.

Rõ ràng cả ba đều bất ngờ. Genj nói:

- Ta không hiểu. Ta hỏi: mi là ai?

- Tôi nói là tôi không biết. Tôi nhớ tên tôi, nhưng chỉ thế thôi.

Drea hỏi:

- Tên mi là gì?

- Pendragon. Ít ra là tôi nghĩ vậy. Đầu óc tôi như... trống rỗng. Tôi nhớ là bị ong tấn công... nhưng chỉ lơ mờ. Sau đó, tôi nhớ là tỉnh dậy trong làng của các vị. Không biết đã tới đó bằng cách nào, không nhớ tôi là ai.

Ba thành viên hội đồng nhìn nhau. Không biết phải phản ứng thế nào. Phần mình, giả bộ mất trí là một hành động cực kỳ liều lĩnh. Nhưng không có cách nào có thể thuyết phục họ mình... không là người ngoài. Nếu là người ngoài đồng nghĩa với cái chết, thà mình để họ bán tín bán nghi, may ra mình còn đường thoát.

Moman hỏi:

- Mi định nói là không còn chút ký ức nào trước khi bị ong tấn công?

Mình đã có một lá bài nữa. Nếu gặp may, thì lá bài này sẽ làm họ bối rối hơn một chút.

- Tôi nhớ một điều nữa. Tôi nghĩ.. đó là một cái tên.

Genj hỏi:

- Là gì?

Mình biết chính xác một điều trên Ibara. Mình biết tên của một Lữ khách. Anh ta bị Nevva Winter lừa tới Quillan, bị giết chết trong trận tử thí Tato, một trò chơi chết người Quillan. Hy vọng anh sẽ vươn tay ra khỏi mồ để cứu mạng mình. Mình trả lời:

- Remudi.

Hiệu quả tức thì. Cả ba thành viên hội đồng ngồi thẳng dậy. Thậm chí gã to con đã bắt mình cũng cứng đờ người. Mình không hiểu vì sao cái tên đó lại gây sốc như vậy, nhưng rõ ràng đã có hiệu quả. Mình tiếp tục.

- Tôi không thể rũ bỏ cái tên đó khỏi đầu. Remudi. Biết đâu, có thể đó mới là tên tôi, và tôi không là Pendragon. Các vị biết tôi là ai không? Các vị biết người nào tên là Remudi không?

Trông họ hoang mang ra mặt. Tốt. Mình cần họ bối rối và tò mò đủ để giữ mình lại, tìm hiểu thêm.

Nhìn gã to con đã áp giải mình, Genj hỏi:

- Báo cáo chúng ta vừa nhận được chính xác không?

Hắn trả lời:

- Tôi nghĩ là chính xác.

Genj ra lệnh:

- Đưa hắn tới gần đây ngay.

Gã to con kính cẩn lùi lại, rồi chạy đi. Mình bị bỏ lại đó, mấy ngón chân sát mí vạch đỏ. Họ đang nói về báo cáo nào? Ai đang được đưa tới đây? Ba thành viên hội đồng lom lom nhìn mình. Mình cảm thấy như đang đứng với chỉ một cái quần tà lỏn. Mình đã làm những gì quyết định làm: làm họ bối rối. Mình không muốn nói thêm điều gì khác nữa, có thể khiến mọi chuyện rối tinh lên.

Genj nói:

- Mi suýt chết. Rất có thể lượng nọc độc ảnh hưởng đến trí nhớ của mi.

Tuyệt! Nếu họ nghĩ hàng ngàn con ong chích làm mình mất trí càng tốt.

Drea hỏi:

- Ngoài ra mi còn thương tích nào khác không?

Mình đáp theo kiểu để ngỏ tình huống:

- Tôi nghĩ là không. Tello bảo, tôi được dân chài cứu. Cô ấy đã giúp tôi rất tận tình.

Với vẻ hài lòng, Moman nói:

- Tello có tài. Nghề của cô ấy là giúp đỡ mọi người. Thậm chí nếu cần, cô ấy cũng sẽ săn sóc cho cả một kẻ Đào tẩu.

Mình thành thật nói:

- Tôi không biết kẻ Đào tẩu là gì

Họ lại nhìn nhau. Họ tin mình không? Có lẽ không. Mình cũng chẳng tin nổi mình. Không biết kẻ Đào tẩu là gì, sao mình biết chắc mình không là một kẻ Đào tẩu?

Genj phát biểu:

- Mi không là dân Rayne. Chúng ta biết chắc chắn như vậy. Nhưng mi có thể đến từ một vùng khác của Ibara. Việc mi biết tên Remudi làm chúng ta tin vậy. Một kẻ Đào tẩu không biết cái tên đó.

Có lẽ cái tên Remudi đã cứu mạng mình. Nhưng Genj nói, *có thể* mình tới từ một vùng khác của Ibara. Nghĩa là sao? Nếu mình tới từ một vùng khác của Ibara, ông ta sẽ nghĩ mình từ đâu tới? Họ có biết về những lãnh địa khác không?

Genj nói:

- Mi nên gặp một người. May ra có thể làm sáng tỏ vấn đề mập mờ này.

Mình cảm thấy có người đang bước tới phía sau. Mình không dám quay lại nhìn. Phải. Thú thật là... mình sợ. Mình nghe tiếng gã to con ra lệnh:

- Không được vượt qua vạch đỏ.

Tưởng hắn nói với mình, rồi mình nhận ra hắn đang cảnh cáo người hắn vừa dẫn vào. Hắn báo cáo:

- Nó ăn trộm mấy bộ quần áo và một số dụng cụ. Có hai tên. Nhưng tên kia đã chạy thoát.

Bước lên bên mình là gã an ninh to con cùng tên trộm tóc đen mà mình đã thấy bị bắt. Tên trộm trẻ giật tay ra khỏi gã to con, giận dữ nói:

- Buông ra. Tôi không chạy mất đâu.

Quay sang nhìn mình, hắn hỏi:

- Họ bắt *anh* vì tội gì?

Tên trộm trẻ chẳng chút e dè hội đồng thẩm phán. Hay mình.

Genj nói với hắn:

- Chuyện này đã thành một thói quen rồi đó, Siry. Một thói quen *xấu*.

Nhóc tên Siry bộp lại ngay:

- Tôi không làm gì xấu. Quần áo đó là của chúng tôi. Chúng tôi đã lao động để có được nó. Người đàn bà đó điên rồi.

Thụi một quả vào lưng Siry, gã to con ra lệnh:

- Lễ độ chút đi!

Siry phản đối:

- Ê! Tôi không có tội. Nói với bà ấy đi. Đáng lẽ bà ta phải trả lương cho chúng tôi.

Chú nhóc rất vênh váo. Về nghiêm nghị trên mặt hội đồng cho thấy họ không tin lấy một lời hắn nói. Mình có cảm giác trước đây họ đã từng thấy trò này.

Chỉ thẳng mình, Genj ra lệnh cho Siry:

- Hãy nhìn người thanh niên này.

Siry liếc qua mình. Mắt trơ trơ. Mình chẳng có ý nghĩa gì với nó. Nó cúi kính hỏi:

- Rồi, có chuyện gì?

Drea hỏi:

- Trước đây mi từng thấy hắn chưa?

Chẳng thèm nhìn lại mình lần nữa, nhóc kia đáp:

- Sao? Hắn cũng lại đổ tội gì cho tôi sao?

Vẻ mặt kiên nhẫn, Genj nói:

- Trả lời câu hỏi đơn giản đó ngay, Siry.

Siry cộc cằn đáp:

- Không hề biết hắn.

Moman nói:

- Hắn bảo tên hắn là Pendragon. Mi nghe tên này bao giờ chưa?

Siry bực bội gắt:

- Tôi nói rồi. Tôi không biết hắn.

Genj nói:

- Vậy mà hắn biết tên cha mi.

Mình vội nhìn Siry. Mình có nghe lầm không? Mình buột miệng hỏi:

- Đây là con trai Remudi?

Drea hỏi:

- Điều này có gợi cho mi nhớ thêm gì không?

Ôi trời, nếu có, đây không là điều mình muốn chia sẻ với họ. Mình đáp, đầu có quay cuồng:

- Có thể có nhiều Remudi.

Genj trả lời:

- Chỉ có một Remudi tại Rayne. Jen Remudi. Đây là con trai của anh ấy. Nhìn hắn đi. Có nét nào quen thuộc không.

Mình chăm chú nhìn hắn. Trông hắn chán ngắt. Thái độ như một thằng du đãng ngoài đường

phố. Mình chỉ được thấy Remudi trên màn hình rộng khi anh ta đấu trong trò chơi Tato trên Quillan. Trò chơi đã giết chết anh. Mình cố tìm nét giống nhau trên mặt Siry, nhưng không có tí gì nhắc mình nhớ lại Remudi. Rồi mình chợt nhớ. Remudi là Lữ khách của Ibara. Cho đến bây giờ, mình biết không Lữ khách nào biết cha mẹ ruột của họ. Như vậy có nghĩa: Lữ khách không có con ruột? Có thể Siry là con nuôi, vì vậy không có nét giống nhau?

Điều này dẫn đến một chi tiết khác. Một chi tiết mình rất cần được biết. Vô cùng muốn biết. Siry đang khoanh tay trước ngực, ra cái vẻ khó chịu và thách thức. Vì vậy mình không thể thấy hai bàn tay nó. Quăng sợi dây thừng mình đang cầm trong tay vào tên trộm, mình quát lớn:

- Bắt lấy.

Ngạc nhiên, Siry đưa tay đón bắt sợi dây. Trên ngón tay đeo nhẫn ở bàn tay phải có một cái vòng xám quen thuộc.

Mình đã tìm ra Lữ khách mới của Ibara.

NHẬT KÍ #29

(Tiếp theo)

IBARA

Siry không thích hợp với hình ảnh một Lữ Khách. Mỗi một Lữ Khách đều có một nét đặc biệt nào đó. Thậm chí kể cả trước khi họ chưa phát hiện ra điều gì về Lữ Khách, họ đều chứng tỏ là một người thông minh, có năng lực và, trên hết, đáng tôn trọng. Mình không thật sự nói về mình đâu, mình đã rời khỏi nhà khi còn khá nhỏ, nhưng mình nghĩ, mình là một đứa trẻ khá tốt. Mình không biết có thể nói thế về Siry không. Ít ra, đó là những gì mình nghĩ sau khi biết nó có 2 phút.

Siry nhìn sợi dây trong tay như một vật dơ bẩn, rồi nó quăng trả mình, giận dữ hỏi:

- Làm trò gì vậy?

Tiến một bước tới mình, nó sẵn sàng tung ra một quả đấm. Mình đứng im. Gã bảo vệ to con nắm lấy nó. Tốt. Mình không chắc là mình đủ sức tự vệ.

Genj quát lên:

- Đủ rồi!

Siry phàn nàn quát lại:

- Cái gì? Hắn ném vào tôi, ông thấy đó! Ông cũng bảo đó là do tôi sao?

Genj thở dài. Mình có cảm giác ông ta mệt mỏi vì phải xét xử Siry. Ông đứng dậy và đi tới đi lui, suy nghĩ. Ông ta đang gặp hai vấn đề: một thằng trộm đáng ghét và một thằng “nửa đáng ghét” bí ẩn với bệnh mất trí và những vết thương đóng vảy. Hai người đàn bà theo ông ta ra xa một chút để bàn xem phân xử ra sao. Ít ra là mình đoán vậy. Mình không nghĩ là họ đang bàn xem tối nay ăn gì. Gã to con đứng giữa mình và Siry, bảo đảm cho hai đứa khỏi choảng nhau.

Siry luôn đổi thế đứng, bồn chồn chán nản. nó nhỏ con hơn mình, trông khoảng mười lăm tuổi nhưng khoác trên người vẻ tự tin như già hơn tuổi mười lăm.

Tóc nó xoăn tít nhưng dài, thả xuống tận vai. Khi hắn cử động, những lọn tóc nảy lên như lò xo. Trang phục nó giống như mọi người, nhưng cũ và sờn rách. Sờ mi xanh dương sẫm, cắt tay, để lộ ra hai cánh tay gầy nhưng mạnh mẽ. Quần dài đã được cắt lên tới dưới gối, giấu quần tối tả. Mình không dám chắc, nhưng quần áo nó trông như lâu rồi không được giặt. Mình không nói là nó bốc mùi, nhưng vì mọi người trong làng mặc đồ mới, màu sắc rực rỡ, nên trông Siry giống như... giống như một nhóc bụi đời dơ bẩn. Mình đoán nó là một nhóc đường phố, kiểu nhiệt đới.

Siry bồn chồn thấy rõ. Mình tự hỏi, nó luôn như vậy, hay bồn chồn vì ba người kia đang bàn bạc về tương lai của nó. Da ngăm như Remudi, mình nghĩ trên Trái Đất Thứ Hai chúng ta gọi là da đen. Nó gầy nhưng trông rất mạnh. “Rắn rỏi” là từ chính xác nhất. Mình nghĩ Siry là một vận động viên. Đôi mắt nó nâu sẫm, gần như đen. Ánh mắt căng thẳng. Hay giận dữ? Ở quê nhà, nếu thấy người như vậy phăng phăng tiến tới, mình tránh ngay. Không vì nó to lớn đầy vẻ đe dọa, là vì nó giống như một kẻ “bụp liền không cần cảnh cáo”. Siry thuộc dạng người ta không muốn dây dưa vào.

Chẳng may là mình đang phải dây dưa với nó.

Sau mấy phút bàn bạc, hội đồng trở lại. Hai người đàn bà ngồi xuống ghế. Genj đứng nhìn tụi mình, rồi nói:

- Đây có thể là một cơ hội tốt. Jen Remudi là bạn của ta. Anh ấy là bạn của ba chúng ta và là một thành viên tín nhiệm của hội đồng này.

Cha cha! Remudi nằm trong hội đồng thẩm phán của Rayne. Anh ấy là một lãnh đạo. Một người được tôn trọng. Lại một người nữa đặc biệt trong đời tư, trên hết, anh ta là một Lữ Khách. Không hiểu vì sao con trai anh ta lại trở thành một thằng lười biếng nhót thây đến thế.

Genj nói tiếp:

- Chuyện anh ấy biến mất vẫn còn là một bí ẩn. Pendragon, nếu mi cho chúng ta biết sự thật, và chúng ta tin là mi sẽ nói, hy vọng mi sẽ giúp làm sáng tỏ chuyện gì đã xảy ra với người bạn của chúng ta.

Ồ ồ. Mình có thể cho họ biết *chính xác* chuyện gì đã xảy ra với anh ta. Nhưng mình sẽ không nói. Không đời nào.

Moman nói:

- Chúng ta muốn mi ở lại Rayne cho tới khi hoàn toàn bình phục. Hy vọng là trí nhớ mi cũng sẽ hồi phục theo. Mi có thể ở trong nhà công cộng mà Telco đã sẵn sóc mi. Thoải mái tìm hiểu làng. Nhưng mi sẽ bị theo dõi. Nếu gây rắc rối, mi sẽ bị đưa trở lại đây ngay. Hậu quả sẽ rất khác đấy.

- Đa tạ. Nếu có thể giúp các vị, tôi rất sẵn sàng.

Mình nói thật lòng, nhưng không chính xác như cách họ muốn. Tuy nhiên, nếu có cách có thể cho họ biết kết cuộc của Remudi, kiểu như cho họ biết toàn bộ sự thật, thì mình sẽ nói. Họ có vẻ là người tốt. Làng của họ có vẻ thanh bình, lương thiện. Một mục tiêu hoàn hảo dành cho Saint Dane. Mục đích của mình là: tìm hiểu điều gì trong làng này có thể tạo thành bước ngoặt ảnh hưởng tới toàn thể Ibara. Mọi chuyện đang có vẻ khả quan.

Genj bước tới trước mặt Siry. Thằng nhóc cười khẩy, như thách thức ông nói ra điều ông quan tâm.

Genj bắt đầu:

- Siry, cháu đã làm hội đồng, dân làng và cha cháu phải thất vọng. Cháu trộm cắp và nói dối.

Nếu những lời đó làm Siry bận tâm, thì nó cũng không để lộ ra. Nó đáng được gọi bằng những từ nặng nề hơn.

- Đây là lần thứ năm cháu bị đưa đến trước mặt chúng ta vì tội trộm cắp, gây rối, đánh lộn, phá hoại tài sản. Vì tôn trọng cha cháu, chúng ta chưa bao giờ xử phạt cháu thích đáng. Nhưng hôm nay thì khác.

Ông trở lại ngồi giữa hai người đàn bà.

Drea tuyên bố:

- Siry, cháu được chỉ định lao động khổ sai trong đội chài lưới một năm. Hy vọng của chúng ta là, với thời gian tập trung vào một công việc hữu ích và quan trọng, cháu sẽ học hỏi được giá trị của một chỗ đứng cá nhân trong xã hội chúng ta. Và sẽ trở lại xã hội đó như một công dân hữu ích và đáng được tôn trọng.

Siry trừng mắt:

- Cái gì...? Không! Chưa bao giờ tôi làm việc kiểu đó. Tôi không biết làm.

Sau cùng thì vẻ ngang tàng của cu cậu đã “rạn vỡ”. Moman trấn an nó:

- Cháu sẽ học. Hy vọng là cháu học được nhiều điều, kể cả biết thế nào là tự trọng.

- Tôi không đi đâu hết!

Nó gào lên, rồi chĩa ngón tay vào mình:

- Các người để một người ngoài tự do trong làng nhưng lại kết án con trai một thành viên hội đồng một năm lao động khổ sai sao? Bất công!

Ba thành viên nhìn nhau. Không biết họ hài lòng vì đã giải quyết xong vụ Siry, hay họ đổi ý định. Genj nói:

- Cháu có lý. Có lẽ còn cách khác.

Siry la lớn:

- Bất cứ cách nào khác cũng được!

Ông già lại đứng dậy, tiến gần chúng mình:

- Có lẽ chúng ta không nên để Pendragon quá thoải mái lang thang trong thành phố của chúng ta.

Ồ ồ! Bây giờ đến lượt mình kêu ca. Mình cố giữ bình tĩnh. Genj chưa nói xong mà. Đặt tay lên vai mình, ông nói tiếp:

- Siry, cháu sẽ thụ án một cách có ích hơn. Giám sát Pendragon.

Nó kêu lên:

- Cái gì?

Genj nói:

- Cháu sẽ chịu trách nhiệm về cậu ta. Có vấn đề gì, cháu chỉ việc báo cho an ninh. Hy vọng chuyện đó không cần thiết. Chúng ta muốn Pendragon hồi phục. Nếu có cơ hội để biết chuyện gì đã xảy ra với cha cháu. Cháu không thấy là chúng ta nên nắm lấy sao?

Nghiến chặt răng, Siry lom lom nhìn xuống chân.

Genj trở lại ghế ngồi, hài lòng nói:

- Tất nhiên cháu sẽ làm. Đây là chọn lựa của cháu, Siry. Giám sát Pendragon, hoặc ra khơi với đội chài lưới vào sáng mai.

Siry liếc xéo mình. Nó đang phân vân, nhưng mình biết nó sẽ quyết định chọn cách nào. Để đoán quá mà.

Mấy phút sau mình bước ra khỏi hang núi, tự do. Tuyệt hơn nữa, mình đi cùng Lữ khách kế thừa của Inbara. Tất cả đều tốt đẹp. A, gần như vậy thôi. Siry không là loại người sẵn sàng mạo hiểm tính mạng để cứu nhân loại. Kế hoạch của mình là tìm hiểu về cha con nó. Siry lại nghĩ khác. Vừa ra khỏi hang, không nói một lời, nó phóng chạy khỏi mình. Mình kêu lên:

- Ê, đi đâu đó?

Siry đứng lại, thở dài. Mình đã làm phiền nó. Bước lại, nó ghé sát mặt mình, đầy vẻ hăm he. Mình vẫn yếu như cọng rau ươn. Nó mà ra tay là mình bị đo ván liền. Giọng khinh miệt Siry nói:

- Nghe này, tôi cóc cần biết anh là người ngoài, kẻ đào tẩu hay một con ốc sên bò từ biển vào. Tôi sẽ không làm người giữ trẻ đâu.

- Không sợ họ đưa cậu lên thuyền đánh cá à?

Siry sùng cồ:

- Họ đừng hòng có cơ hội đó.

Không hiểu ý nó là gì, nhưng mình mặc kệ chuyện đó. Mình nói:

- Không muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cha cậu sao?

Nó nói thẳng thừng:

- Không.

- Tôi không tin.

Siry đập lại:

- Tôi cóc cần anh tin.

Nó xô nhẹ mình một cái, rồi quay đi. Mình nói theo:

- Cậu lấy cái nhẫn đó ở đâu?

Siry đứng khựng lại, xoay xoay nhẫn Lữ khách. Mình hỏi:

- Từ cha cậu đúng không?

Từ từ bước lại mình. Hai mắt nó đỏ rực lửa. Không biết vì tò mò hay tức giận. Nó sắp thoi mình sao? Mình xoay người né, phòng xa chuyện này dẫn đến ẩu đả.

Nó rít lên hỏi:

- Anh quan tâm làm gì?

Đưa tay lên, mình cho nó thấy cái nhẫn của mình.

Siry chùn lại.

Mình hỏi:

- Cha cậu đã nói gì về nhẫn này?

Siry bàng hoàng, hình như không còn quá tự tin nữa. Nó lắc đầu nói:

- Không thể nào.

Mình nhấn tới:

- Không thể cái gì?
- Đó là một câu chuyện. ông luôn kể chuyện.
- Chuyện gì, Siry?

Nó lo lắng nhìn quanh. Mình nghĩ, nó đang cân nhắc nên trả lời hay bỏ đi. Hay nó sẽ thoi mình một cái vì tất cả những gì mình biết. Mình mừng vì nó chọn... trả lời.

- Ông nói về một nơi gọi là Halla và... ông gọi là gì?

- À, Lữ khách. Nhưng ông luôn bịa ra những chuyện ngốc nghếch từ khi tôi còn là thằng nhóc. Toàn là chuyện không có thật.

- Ông còn nói gì khác với cậu nữa không?

Nó gắt lên:

- Tôi không biết! Thậm chí là tôi không thèm nghe.
- Có đấy, cậu đã nghe. Ông đã nói gì khác nữa?

- Ông nói về một gã nào đó, đang gây rắc rối, và các Lữ Khách phải ngăn chặn hắn. đó là lý do ông ra đi, để giải quyết gã đó.

- Chỉ có thế thôi?

Siry đã lấy lại bình tĩnh, vẽ kênh kênh:

- Ông nói, có thể một ngày sẽ có một gã xuất hiện, tìm sự giúp đỡ.

Chộp bàn tay đeo nhẫn của mình nó đưa lên nói:

- Ông nói tôi sẽ nhận ra gã đó bằng cái nhẫn của hắn. Ông ấy nói nếu lúc đó ông không có ở đây thì tôi phải giúp đỡ hắn. Nhưng... có một vấn đề.

- Là gì?
- Tôi không thích việc đó.

Nó buông tay mình ra. Mình nhìn thẳng vào mắt nó. Nó quay đi.

- Bây giờ cha tôi đã mất tích. Anh biết không? Tôi cóc cần. Ông đang ở đâu đó, làm ông lớn nắm quyền điều hành. Ông giỏi làm chuyện đó thôi. Điều hành. Ở bất kỳ đâu, ông cũng có thể là một người hùng. Tốt thôi. Không có ông ở gần cũng tốt.

Nó vừa quay đi mình vô cảm nói:

- Ông chết rồi, Siry. Cha cậu đã chết. Tôi đã thấy ông ấy chết.

Mấy câu nói của mình làm nó cứng đờ người. Mình không muốn nói kiểu đó, nhưng nó ương bướng quá, mình phải cứng rắn.

- Ông chết vì đã cố ngăn chặn Saint Dane. Đó là tên của gã mà ông đã kể với cậu. Saint Dane đã giết ông. Và bây giờ Saint Dane đang ở trên Ibara này.

Siry không nhúc nhích. Đi vòng đến trước mặt nó, mình thấy một điều không ngờ. Nước mắt. Mình nhẹ nhàng nói:

- Tôi tưởng cậu không quan tâm.

- Tôi tưởng anh mất trí nhớ.

- Cha cậu chết vì một điều ông tin tưởng. *Cậu* tin tưởng điều gì?

Siry khịt mũi, rồi ném cho mình một ánh nhìn. Con người hoang dã, nóng nảy đã trở lại với mỗi hận thù. Nó hỏi như thách thức:

- Anh muốn biết? Thật sự muốn biết không?
- Muốn.
- Theo tôi.

Gạt mạnh vai mình sang một bên, nó vượt qua, tiến về làng. Mình đứng đó tự hỏi vụ này sẽ đi đến đâu? Thật sự thằng nhóc tẻ hại này sẽ là Lữ khách mới của Ibara sao? Một đứa có những gánh nặng. Nhưng cho dù nó có những vấn đề khó khăn gì cũng không thể so sánh với thực tế mình sắp trút lên nó. Nó sẽ hành xử chuyện này thế nào đây? Sự thật chán ngấy là mình phải tin tưởng một thằng nhóc với thái độ ngổ ngáo, hống hách, và một tiểu sử phạm pháp. Ôi thú vị thật! Trước đây, mình từng đối đầu với những hoàn cảnh khó tin, nhưng chưa bao giờ gặp cảnh như thế này. Thành tình, ở tuổi mười bảy, mình phải là một người trưởng thành có trách nhiệm quản lý một thằng nhóc có vấn đề. Tẻ quá hả?

Mình làm một việc và là việc duy nhất có thể làm.

Mình đi theo nó.

NHẬT KÍ #29

(Tiếp theo)

IBARA

Mình đi theo Siry trên lối đi ngoằn ngoèo qua ngôi làng nhiệt đới. Suốt dọc đường nó không nói một lời. Thỉnh thoảng mình hỏi một câu, nó làm lơ. Kiệt sức nhưng mình không thể để lộ ra điểm yếu. Theo các lối rẽ vòng vèo qua những căn lều làm mình cảm giác như đang đi vòng vo. Lúc đầu mình tưởng nó muốn thử mình, hay cố làm mình kiệt sức mà bỏ cuộc. Nhưng không phải. Nó đưa mình xuyên một lộ trình không thể theo dõi. Mình sẽ không bao giờ tự tìm được đường. Khi ra khỏi ngôi làng có dân cư, tiến vào rừng, lối đi càng phức tạp hơn. Những căn lều bắt đầu thưa thớt và cách xa nhau. Rừng dày đặc hơn. Lối mòn càng hẹp hơn.

Mình đã bị mất phương hướng.

Tiến sâu hơn vào rừng, mình có cảm giác rờn rợn. Sợ không tìm lại được con đường này thì ít, mà cái chính là sợ không tìm được lối trở ra. Bắt đầu lo lắng, nhưng mình không biết làm gì khác, đành tiếp tục đi theo nó. Nó là Lữ khách của Ibara! Đừng bận tâm chuyện nó là một thiếu niên phạm pháp, một đứa ghét cay ghét đắng cha nó, và có lẽ ghét cay đắng luôn cả mình, đang

đưa mình vào bẫy. Mình phải đi. Thêm một ngày nữa trong cuộc đời kỳ lạ của mình.

Đường đi hẹp dần thành một đường mòn. Bụi rậm dày đặc quất lên cánh tay mình. Chúng chắc hẳn phải già lắm rồi. Mình hỏi:

- Còn bao xa?

Không trả lời. Mình bắt đầu chóng mặt. Những vết thương mới đóng vảy bóng rát. Mình không muốn tỏ ra yếu đuối, nhưng chuyến đi này thật ngu xuẩn. Lối đi mở ra một khoảng trống nhỏ. Mình ngừng lại.

- Nay, cậu phải cho tôi biết, chúng ta đi đâu.

Siry quay lại. Nó cười kiểu lồi đời. Mình chúa ghét kiểu cười đó. Gần như ghét kiểu cười khinh khỉnh vậy. Mình từng nói rồi, đúng không?

- Mệt rồi hả?

Nó hỏi với nụ cười giả tạo. Mình cũng chẳng ưa gì kiểu cười này. Mình thở hồng hộc, nói:

- Tôi tin cậu, theo cậu đến bất cứ nơi chết tiệt nào, nhưng tôi cần biết vì sao.

Mình có ngay câu trả lời. Không là câu trả lời mình mong muốn.

Rừng cây xôn xao. Trước khi kịp phản ứng, mình bị ba gã quật xuống đất. Cực mạnh. Đúng, đây là một cái bẫy. Chúng đã chờ đợi mình. Chúng bịt mắt mình, rồi kéo mình đứng dậy. Mình đứng đó, choáng váng, bị cả đồng bàn tay khỏe mạnh giữ chặt. Chúng không cần quá cố gắng. Mình đâu còn chút sức lực nào. Không một lời nói. Tất cả xảy ra chớp nhoáng và hiệu quả.

Ghé sát tai mình, gần tới nỗi mình cảm thấy hơi thở của nó. Siry thì thầm:

- Sợ không?

Cố làm ra vẻ chán ngấy, mình trả lời:

- Hãi quá.

Nó rin rít nói:

- Tôi có thể giết anh. Không ai biết. Không ai nhớ tới anh. Không ai bận tâm.

Mình bình tĩnh nói:

- Lầm.

- Vì sao?

- Vì cậu là mục tiêu. Tôi là người duy nhất có thể giúp cậu. Không có tôi, cậu sẽ tiêu.

Siry không trả lời. Hy vọng mấy câu nói của mình trúng đích, hay ít ra làm nó suy nghĩ. Mình cảm thấy nó di chuyển ra xa. Đầu óc mình căng thẳng. Nó có điên dại đến mức giết chết mình không? Mình phải sẵn sàng. Dù kiệt sức tới đâu, mình phải tự vệ. Mình không nhìn thấy gì. Chỉ biết cái chết sẽ đến trong vài giây nữa. Hít một hơi, thu hết chút sức lực còn lại, mình vừa sửa soạn tung cú đá vào mông mấy gã Ibara, thì Siry quát lên ra lệnh:

- Đưa hắn đi.

Mình ngừng lại. Chúng sẽ không làm hại mình. Ít ra là ngay lúc này. Mấy gã bắt mình bắt đầu bước đi, và một lần nữa mình lại bị kéo tới một đích đến không biết. Ít ra là không biết với mình thôi. Mấy gã này thì biết chính xác là chúng đang đi đâu. Gấp gáp tiến qua một thứ như rừng rậm. Mình chỉ còn có thể đi theo và hy vọng chúng đừng kéo mình chạy đập mặt vào một cây cọ. Mọi diễn biến chẳng hay ho gì. Đồng minh duy nhất của mình trên Ibara là một thằng trộm nhóc, hăm dọa giết mình và có cả một băng bạn bè giúp nó. Mình phải làm theo trò chơi của nó. Ít ra là trong một lát.

Chuyến đi kết thúc khi mình bị thô bạo ấn xuống một chỗ ngồi. Tay mình bị trói ngoặt ra sau lưng. Đám này không chuyên nghiệp như mấy gã an ninh làm việc cho hội đồng thẩm phán. Bị chúng trói nhưng mình cảm thấy dễ dàng bứt ra. Hành động sau cùng của chúng là giật bỏ khăn bịt mắt mình. Mình nheo mắt, lần đầu tiên nhìn thế giới của Siry.

Trông như một bãi chứa đồ phế thải trong rừng.

Chúng mình đang ngồi trong một bãi trống, cây cối rậm rạp đã được phát quang. Cây cối, dây leo chung quanh tạo thành một bờ rào rậm rì như không thể xuyên qua. Những tàn cây trên đầu tạo thành mái vòm che nắng. Một thoáng quan sát cho thấy chỉ có hai lối ra vào. Khắp nơi có những bụi cao dựng bằng tre. Có những bụi cao ngang tầm mắt, những bụi khác nằm trên mặt đất. Hai khối khung tre vươn cao tới vòm cây, với nhiều tầng từ đất lên đỉnh. Nhiều thang và cầu tạm buộc khối khung tre kết nối. Tất cả được buộc bằng thùng và dây bện. Vừa ấn tượng vừa thô sơ.

Cả khu vực tràn đầy đồ phế thải linh tinh. Vật dụng bằng gỗ và tre rải rác khắp nơi. Trên mặt bàn chất đầy ly bát dơ bẩn, cùng với trái cây ăn dở dang. Đây không là một băng nhóm ngăn nắp. Những ngăn tủ gỗ nhét dưới bụi. Quần áo treo khắp nơi, khiến nơi này y như một phòng ngủ bừa bộn. Sách và trống, giỏ và dụng cụ.

Nhưng không chỉ là một đồng bừa bộn bẩn thỉu, mình còn thấy cả mấy tác phẩm điêu khắc rất đẹp bằng đá đen. Đầu một cô gái, một bàn tay, thân trên của một người đàn ông. Rất đẹp và rất có thể là đồ lấy trộm.

Hầu hết những gì mình thấy dường như đều là đồ trộm cắp từ trong làng. Vài thứ không là đồ trộm cắp. Những tấm kim loại lớn được dùng làm mái lều. Trên một bụi cao là chiếc kính thiên văn đồng đặt trên giá ba chân. Một khung tranh đồng đưa trên một bụi khác. Khung bằng vàng chạm trổ phức tạp, nhưng không có tranh. Một thứ nổi bật mà mình không thể giải thích. Đó là một bảng hiệu kim loại treo giữa hai cây cột thẳng đứng, khoảng sáu mươi phân vuông, trông như bị ăn mòn một bên, chỉ còn lại phần bên trái. Tấm bảng đá có thời màu trắng, với những chữ đen mờ nhạt.

CÂ

ĐUƠ

T

TƯ

Mình thấy nó giống như một mẩu biển giao thông cũ. Nhưng trên Ibara làm gì có loại giao thông như thế. Nó làm cho lãnh địa này càng thêm bí ẩn. Mảnh đất trống này trông như tổ ấm của những kẻ đắm tàu sống sót trên hoang đảo, tận dụng những mảnh vỡ của con tàu và những gì có thể lấy được từ rừng để làm chỗ nương thân.

Những con người đang lấp ló trong ốc đảo nhỏ bé kỳ cục này hoàn toàn giống hình ảnh đó.

Mình đếm được mười lăm đứa. Tất cả đều độ tuổi thiếu niên, như Siry. Hầu hết là con trai, chỉ có vài đứa con gái. Tất cả đều nhếch nhác, quần áo tả tơi, và hình như không đứa nào quan tâm đến chuyện tắm rửa. Tuy nhiên cả bọn đều trông khá khỏe mạnh. Không bị đói khát trong rừng này. Đa số ló đầu ra từ những tầng cửa các khung tre, nhìn xuống cái gã mới đến. Mình đó. Nhóm đã phục kích mình, vây quanh mình dưới đất. Mình nhìn vào mắt từng đứa. Chúng đều có ánh nhìn giống như Siry. Đó là sự pha trộn kỳ lạ giữa buồn chán và giận dữ. Một sự kết hợp chẳng tốt đẹp gì.

Một đứa con gái gầy gò, tóc màu vàng xõa dài, nháy tới trước mặt mình, thử xem mình có bị nao núng không. Mình không. Nó cười ha hả, ghé sát lại, mũi gần chạm và má mình. Hít hà, rồi nó rúc rích cười:

- Sợ hãi. Mình nghĩ thấy mùi sợ hãi. Thật đó.

Nó hôn vội lên má mình, rồi lon ton chạy đi.

Một thằng bé to lớn tiến lại, đưa lên cốc nước, hỏi mình:

- Khát không?

Mình trừng trừng nhìn nó. Nó nói:

- Tớ cũng khát.

Rồi đưa cốc lên uống, nó để nước ròng ròng chảy xuống hai má. Ợ một cái, nó buông cốc rơi xuống đất. Cả đám cười rần.

Một thằng nhỏ con – mũi nhọn hoắt, mắt tí xiu như mắt chuột – phóng tới, kéo cổ áo mình xuống nhìn vào lưng, khịt mũi ghê sợ.

- Ong chích. Cả đống. Đau không?

-Không.

Con chồn nhỏ xòe bàn tay phát một cái bộp vào lưng mình.

- Bây giờ đau chưa?

Nó phì cười phóng chạy. Khiếp!

Đám này đúng là một bầy tiểu quỷ tinh nghịch. Siry bắt đầu có vẻ là đứa bình thường nhất. Nhìn qua đám nhóc đang chọc ghẹo mình, mình thấy Siry đứng với tên trộm tóc vàng lúc trước đã chạy thoát khỏi mấy gã an ninh. Cả hai đang nhìn vào cái bao tên tóc vàng chôm được. Tên tóc vàng rút ra một cái búa và hai cái cưa. Siry vỗ vỗ cánh tay nó như nói: “Giỏi lắm”.

Mình kêu lên với Siry:

- Nay, tôi đói rồi.

Siry đưa mấy dụng cụ lại cho tên tóc vàng, rồi chậm rãi tiến lại mình. Nó đầy vẻ tử mãn. Nó biết là nó hoàn toàn nắm quyền điều hành.

Giọng châm biếm, nó nói:

- Xin lỗi. Anh muốn tôi quan tâm à?

- Không. Tôi muốn cậu cho tôi chút gì để ăn.

Siry khịt mũi như nói: “Năm mơ hả?”. Nhưng nó ngoắc tay gọi con bé tóc vàng:

- Twig, lấy cho anh ta chút gì đi.

Nhỏ tên Twig bộp lại ngay:

- Tự đi mà lấy.

Siry trừng mắt nhìn. Con nhỏ vội chạy ra khỏi nhóm. Rõ ràng Siry là sếp tại đây. Một lúc sau, nó quay lại đưa cho mình một nửa quả trông như lê. Mình nhìn miếng trái cây, rồi nhìn nó:

- Cởi trói cho anh đi.

Nó bối rối, rồi tiến lại ghế. Mình tin là nó sẽ cởi trói cho mình cho đến khi...

Siry ra lệnh:

- Ngừng lại. Đút cho anh ta ăn.

Con nhỏ nhún vai, rồi đưa miếng lê lên miệng mình. Miếng lê như đã để ngoài nắng quá lâu, nhưng mình đang đói. Mình cắn ngay một miếng. Xốp và ngọt lịm. Ngon tuyệt. Mình đang cần năng lượng.

Mình thành thật nói:

- Cảm ơn em, Twig.

Nhỏ dịu lại, mỉm cười, đưa tiếp phần còn lại vào miệng mình.

Khi đám kia phá lên cười, con nhỏ lau bầu trước khi bỏ đi:

- Tự ăn đi.

Mình nghiêng răng, cắn một miếng lớn, phần còn lại rơi xuống đất.

Đứng trước cả nhóm, hướng mặt về mình, Siry nói:

- Anh đã hỏi tôi tin vào điều gì. Tôi tin vào Jakill.

Cả nhóm đồng thanh hoan hô:

- Đúng! Jakill!

Khi chúng im lặng lại, mình mĩa mai:

- Tên hay lắm. Nghĩa là gì vậy?

- Nghĩa là hội đồng ghét chúng tôi, vì chúng tôi tiêu biểu cho tất cả những gì họ sợ.

Tiếng la hét tán thành rầm rầm, kể cả những Jakill ló đầu từ khung tre bên trên.

Mình hỏi:

- Chẳng hạn là những gì?

- Thay đổi. Sự thật. Những lãnh đạo của làng này không dám đối diện với sự thật. Không để ai nhìn thẳng vào sự thật.

- Sự thật gì?

Siry nhìn quanh. Mọi cặp mắt đều dồn vào nó. Siry là lãnh đạo. Không nghi ngờ gì nữa.

Nó nói với sự diễn tả đầy kịch tính:

- Sự thật là... chúng tôi là tương lai của Ibara.

Cả nhóm hoan hô. Đó là điều chân thật nhất mình được nghe nó nói. Siry có sức hút lạ lùng. Nó biết cách trình diễn với người của nó.

Siry nói tiếp:

- Hội đồng sợ chúng tôi, vì họ biết chúng tôi sẽ chiếm quyền lực của họ.

Mình cười hỏi:

- Hả? Bằng cách nào? Bằng cách ló đầu ra từ trong rừng và ăn trái cây thối sao?

Tất cả im lặng. Những đứa trên sàn cao, ló đầu ra hơn một chút. Mình đã thách thức Siry và xúc phạm cả nhóm. Có thể đây là hành động ngốc nghếch, nhưng mình phải tỏ ra dũng cảm và

tự tin như chúng. Phải tỏ ra mình là một đối thủ xứng đáng của Siry.

Nó lom lom nhìn mình với đôi mắt thần thờ. Điều này còn tệ hơn là đôi mắt giận dữ. Giận dữ còn có thể đoán trước chuyện gì xảy ra. Siry tiến một bước tới mình, thấp giọng nói:

- Anh nói, cha tôi đã sẵn lòng chết vì niềm tin của ông, đúng không?

- Sẵn lòng ư? Không ai sẵn lòng với cái chết cả. Cha cậu cũng vậy. Ông đã chiến đấu cho lẽ phải.

- Vậy thì chính xác điều đó là gì? Nói đi. Nói cho tất cả chúng tôi biết đi.

Nó dang hai cánh tay, bước quanh nhóm, tiếp tục:

- Nay Lữ khách! Tất cả chúng tôi đều muốn biết. Anh nói cha tôi là một người chiến đấu với một con quỷ độc ác? Con quỷ này là ai? Nó muốn gì? Dem nó tới đây, tôi muốn thấy nó.

Tất cả cười vang trước bộ dạng huênh hoang của nó.

Mình lạnh lùng nói:

- Hẳn đã ở đây rồi.

Câu nói của mình làm tất cả im bật. Siry bối rối. Vài đôi mắt nhìn nó dò hỏi. Lấy lại bình tĩnh, Siry trình diễn tiếp. Nó gào vào rừng:

- Hê. Xin chào. Quỷ sứ. Mi ở đâu? Ta muốn thấy kẻ đã giết Remudi vĩ đại.

Có vài đứa nhóc hí hí cười, những đứa khác lo lắng nhìn quanh như thể một con quỷ sắp hiện ra thật. Chờ màn gây ấn tượng đạt hiệu quả, rồi Siry bước lại gần mình, nói:

- Nếu muốn tìm tội ác thật sự, anh đừng tìm đâu xa. Hội đồng thẩm phán của Rayne đó.

- Họ có tội gì?

Siry nói qua kẽ răng:

- Họ phạm tội xấu xa nhất. Họ đánh cắp linh hồn của chúng tôi.

Toooooe!

Một tiếng còi chói lói vang lên trong rừng. Tất cả kinh ngạc ngược lên. Thành linh hai đứa con trai từ trong rừng phóng vào trắng trống. Một đứa đang huýt còi. Cả hai đều thở dốc, đầm đìa mồ hôi, vẻ hoảng hốt. Một đứa hỗn hển nói:

- Chúng đang tới.

Siry hỏi ngay:

- Tới đây sao?

Đưa kia trả lời:

- Không. Tới Rayne. Chúng đang tiến tới làng. Tụi mình thấy chúng trong rừng. Khó biết là bao nhiêu. Nhưng đông hơn bao giờ hết.

Cả nhóm rì rầm lo lắng. Siry trừng mắt nhìn vào khoảng không, suy tính. Tên trộm tóc vàng chạy tới nó, hỏi:

- Chúng ta làm gì bây giờ?

Đảo mắt một vòng, Siry nhìn thẳng vào mắt từng đứa một. Tất cả đều nhìn thẳng lại mắt nó. Trước đây mình đã từng thấy cái nhìn này. Bất cứ điều gì nó yêu cầu chúng làm, chúng sẵn sàng làm ngay.

Siry nhìn mình nói:

- Anh nghĩ chúng tôi là tội phạm. Có thể đúng. Nhưng không có nghĩa là chúng tôi sai.

Nắm áo tên trộm tóc vàng, nó ra lệnh:

- Lên đường.

Tiếng rì rầm phấn khích khắp đám đông. Đó là điều chúng muốn nghe. Nhóc tóc vàng toe toét cười chạy qua bãi đất trống với hai đứa nữa. Chúng nhào tới ngay mấy ngăn tủ gỗ, mở tung, kéo ra mấy ôm vũ khí ngăn bằng gỗ, giống thứ vũ khí mình thấy mấy tên trong lực lượng an ninh đeo bên hông. Nghe tiếng ồn ào, nhìn lên mình thấy nhiều đứa trẻ đang từ trên đài cao tụt dây xuống. Tới đất, chúng nhập bọn cùng những đứa kia. Càng lúc chúng càng phấn khích, trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Tên tóc vàng và hai đứa kia trở lại, trao vũ khí cho cả nhóm.

Siry đứng trước mình, nói:

- Tôi muốn anh thấy chuyện này.

Với tay ra sau ghế, nó cởi trói cho mình:

- Nghĩa là nếu anh có thể tự lo nổi cho mình.

Xoa xoa hai cổ tay, mình đáp:

- Còn tùy vào việc tôi phải làm gì.

- Đi theo và quan sát. Tôi muốn anh thấy Jakill là gì.

- Tôi sẽ có mặt tại đó.

Mình cố tỏ ra mạnh mẽ hơn những gì đang cảm thấy. Nói thật, mình đang cảm thấy khá hơn. Sự hào hứng của nhóm đang lan tỏa sang mình. Tim mình bắt đầu đập rộn ràng. Khi nào vẫn chỉ là người quan sát, mình sẽ ổn. Đi quá chuyện đó, có lẽ mình tiêu luôn.

Mấy nhóc kia bắt đầu biến vào rừng. Mình hỏi Siry:

- Chuyện gì vậy?

Nhận một vũ khí gỗ từ gã tóc vàng, Siry nhét vào thắt lưng:

- Chúng ta đi săn.

- Săn gì?

- Những kẻ Đào Tẩu.

Nói xong nó chạy theo các bạn.

Còn lại một mình mình trong nơi cắm trại quái lạ! Mình sắp liên quan tới một chuyện có vẻ nguy hiểm. Mình tự nhủ, nếu hội đồng coi vụ này là một loại gây rối, thì không nên vướng vào. Trước khi có cơ hội suy tính, mình chạy vào rừng theo Siry và nhóm Jakill, sẵn sàng... mình không biết là sẵn sàng làm cái gì nữa.

NHẬT KÍ #29

(Tiếp theo)

IBARA

Mình phải chạy để bắt kịp nhóm Jakill xuyên qua khu rừng rậm. Không dễ tí nào. Chúng biết từng cái rễ, từng cục đá. Mình phải tập trung, lao tới mà không để đập đầu xuống đất. Chúng chạy như mèo rừng, nhảy qua cây đổ, chui dưới cành cây, không hề giảm bước. Mình thì chạy như một con rùa lúng túng, bị cành cây quất vào người và phải cố gắng để không bị gãy cổ. Đã vậy, mình còn luôn dõi theo xem chúng đi hướng nào.

Đúng hai phút sau, mình mất dạng chúng. Một mình trong rừng. Mình bị lạc rồi. Nhìn quanh, mình chuẩn bị chạy, nhưng chạy đi đâu? Mình mệt mỏi, điên cuồng và còn hơn cả bó tay.

Hít một hơi, quay lại, mình đối mặt ngay với tên trộm tóc vàng. Giật nảy người vì bất ngờ. Nó từ đâu ra vậy?

- Lối này.

Nó ra lệnh rồi chạy tiếp.

Không lưỡng lự, mình chạy theo ngay. Không bao lâu sau, chúng mình đã đang leo lên một sườn đá phủ đầy dây leo. Ghì cánh tay trên vách đá sắc, mình thọc cổ chân vào đám dây leo như đang vươn ra để tóm lấy mình. Đường như tên trộm tóc vàng chẳng gặp rắc rối gì. Nó di chuyển chậm chỉ là để cho mình theo kịp.

Sau cùng, vượt khỏi rừng cây, chúng mình lên một gò đá trên sườn núi. Nhiều Jakill đã ở đó rồi, kể cả Siry. Tất cả đều đang chăm chú nhìn xuống dưới, không biết mình đã tới.

Một quang cảnh không thể nào tin nổi. Ngôi làng trải ra bên dưới tụi mình. Xa hơn là vịnh xanh ngăn ngắt, rồi tới đại dương. Mình cảm thấy như đang ở trên một hòn đảo. Mình ngồi xuống thở và quan sát Siry. Nó khom người, lom lom nhìn xuống làng như một con mèo rình mồi, hai mắt lim dim tập trung. Không ai lên tiếng cho đến khi...

Nó chỉ tay và nói:

- Kìa.

Chúng mình nhìn theo và thấy xa xa bên dưới khu rừng có sự di động. Có vẻ như một nhóm người đang len lỏi qua rừng rậm, tiến tới rìa làng. Tụi mình ở quá cao và rừng quá dày nên khó thấy rõ chúng trông như thế nào. Nhưng cây cối lay động và những thân hình thấp thoáng cho mình thấy chúng đang tản ra và di chuyển một cách thận trọng.

Chú nhóc đã chạy về báo động đầu tiên lên tiếng:

- Không chỉ có chúng đâu. Còn nhiều đám khác nữa. Nhiều lắm.

Twig thì thào:

- Chúng đang làm gì vậy ta?

Trong khi tất cả không rời mắt khỏi sự di chuyển bên dưới, Siry nhìn sang hướng khác. Trước đó, thái độ của Siry chỉ là một kẻ giận dữ và bất cần đời. Nhưng lúc này, mình thấy nó đang tiến xa hơn thế. Tập trung. Động não. Rõ ràng là Siry khác xa với ý nghĩ đầu tiên của mình về nó.

Twig kêu lên:

- Nhìn kìa. Khói. Chúng đang đốt cái gì đó.

Mình thấy một làn khói mỏng tỏa lên từ đám cây nơi đám Đào tẩu đang di chuyển. Những gã này là ai? Chắc mình cũng sẽ sớm biết thôi.

- Đi nào.

Chú nhóc mắt chuột kêu lên. Nó vừa định leo xuống. Siry đưa tay ngăn lại, ra lệnh đầy uy quyền:

- Không.

Chú nhóc nhăn nhó:

- Sao lại không. Chúng ta có thể ngăn chặn chúng.

- Khoan.

Một giây sau, mình thấy khói bốc cao gần rìa làng. Twig nói đúng. Những kẻ Đào tẩu đang đốt gì đó. Twig lại kêu lên:

- Chúng đang đốt những căn lều.

Siry không phản ứng. Nó không rời mắt khỏi khu rừng bên dưới. Tập trung. Quan sát. Nó lẩm bẩm:

- Sẽ có còi báo động. Lực lượng an ninh sẽ ào ào chạy ra.

Chính xác. Một hồi còi rúc lên. Hồi còi lạnh lạnh, kéo dài đủ để dân làng nghe thấy.

Siry gật gù hiểu biết:

- Toàn thể lực lượng sẽ hấp tấp ào ra dập lửa, đụng độ kẻ thù, giống như những người hùng. Họ luôn nghĩ họ là người hùng mà. Đồ ngốc.

Nhóc mắt chuột cười ha hả:

- Quá đúng. Ngốc!

Nó nhăn mặt hỏi:

- Sao họ ngốc thế nhỉ?

Siry nhìn xuống làng. Mình nhìn Siry. Chỉ tay về một phía khác trong làng, nơi lửa đang bốc lên, nó thông báo:

- Đám cháy chỉ là bấy mồi. Còn những chuyện khác nữa.

Tất cả đều nhìn thấy có thêm nhiều sự chuyển động bên dưới khu rừng. Một nhóm Đào tẩu – chẳng hiểu chúng là gì – đang di chuyển từ hướng đối diện với đám cháy.

Tóc vàng tuyên bố:

- Chúng tiến tới ngọn núi. Tới hội đồng thẩm phán. Nếu toàn bộ lực lượng an ninh đều ở phía bên kia làng thì...

- Hội đồng không được bảo vệ.

Siry nói rồi đứng dậy, nhìn cả nhóm:

- Đó là nơi chúng ta cần có mặt.

Nó trườn xuống sườn núi. Nhóm Jakill tiến theo ngay. Mình theo sát chúng. Thật khó hiểu. Mình tưởng Jakill là một băng nhóm sống ngoài vòng pháp luật. Rõ ràng hội đồng nghị Siry là tội phạm. Họ đã kết án nó một năm lao động khổ sai. Vậy mà nó đang sốt sắng xông tới bảo vệ những con người gọi nó là “độc ác”. Chẳng có gì trên Ibara là dễ hiểu cả. Mình chỉ còn biết chạy theo và hy vọng tìm được lời giải đáp.

Mình cũng hy vọng không trượt ngã gãy xương khi chạy xuống sườn núi dốc phủ đầy dây leo. Đám Jakill lớn lên trong rừng. Chúng biết cách di chuyển qua địa hình mấp mô le làng như qua thảm cỏ nhân tạo vậy. Chúng cũng gần như không gây tiếng động. Âm thanh duy nhất mình nghe là tiếng huỳnh huých chính mình gây ra. Lần này không ai giảm tốc để giúp mình. Chúng phải xuống kịp để chặn đầu đám Đào tẩu trước khi bọn đó tới hang núi. Mình đoán, gờ đá tui mình đã đứng cao khoảng nửa dặm trên sườn núi. Khi tui mình bắt đầu đuổi theo tui chúng, tui Đào tẩu chỉ còn cách miệng hang – dẫn tới nơi hội đồng nhóm họp – chừng vài trăm mét. Nếu muốn bắt kịp, tui mình phải chạy thật nhanh, và đám Đào tẩu phải chậm bước lại.

Mặt đất đã bằng phẳng. Và mình... chưa té ngã. Nhóm Jakill cách mình khá xa, nhưng rừng thưa thớt dần, nên mình có thể thấy chúng. Hay hầu hết bọn chúng. Mình hoàn toàn mù tịt là đang đi đâu, cứ cầm đầu chạy thẳng tới trước. Đang ngon trớn, thỉnh thoảng mình bị mấy bàn tay mạnh mẽ tóm lấy, kéo vào một bụi rậm.

Lại là tên tóc vàng. Nó nhìn mình ra dấu thầm “suyt”. Không dễ để giữ thở không thành tiếng, nhưng mình đã cố. Nhìn quanh, mình thấy nhóm Jakill đã tản ra. Tất cả đều hướng mắt về phía trước. Tất cả đều ẩn nấp. Tất cả đều cảnh giác.

Một cái vỗ vai làm mình giật bắn người. Quay lại, mình thấy Siry đã trườn tới sát bên. Trời đất, nó lặng lẽ như ma. Siry thì thầm:

- Chúng ở ngay phía trước.

- Chúng là ai?

- Ở yên đây mà quan sát.

- Cậu định làm gì vậy?

Nó cười ngạo mạn:

- Cha tôi nghĩ chúng tôi là một băng nhóc vô trách nhiệm. Có thể ông đúng. Nhưng đừng, đừng bao giờ sỉ nhục chúng tôi.

- Siry, cậu định làm gì?

Nó ngoắc tay ra hiệu. Cả nhóm Jakill – mình đoán khoảng mười lăm đứa – khom người, từ từ lặng lẽ di chuyển. Mình giữ vị trí sau chúng. Mình có mặt tại đây chỉ để quan sát. Chúng bỏ qua bụi rậm, không nói một lời. Mình có cảm giác trước đây chúng đã từng làm chuyện này. Di chuyển chừng một phút, mình thấy một thứ phía trước. Đồng thời cả nhóm cũng thấy và ngừng lại.

Tụi mình đã bắt kịp đám Đào tẩu. Mình thấy sự di chuyển phía trước đang tiến qua bên phải. Chúng đi cùng hướng và trước tụi mình khoảng ba mươi mét.

Chúng không biết tụi mình ở đằng sau. Bây giờ gần hơn, mình đã có thể nhận ra vài chi tiết về nhóm “Đào tẩu” bí ẩn. Không biết mình đã mong thấy gì, nhưng chắc chắn không như thế này.

Hầu hết là đàn ông, tuy nhiên mình nghĩ là cũng thấy vài phụ nữ. Trông chúng không giống quân du kích đã được đào tạo, hay gì gì khác. Trái lại. Trông chúng như người bình thường. Chỉ có một điều nổi bật là quần áo của chúng. Nếu không biết rõ hơn, chắc mình đã bảo quần áo chúng là từ Trái Đất Thứ Hai. Có đủ loại quần áo, áo khoác. Trông cũ xì, *rất cũ*. Những cái quần rách, vá, tả tơi. Có người đi giày hai chiếc khác nhau. Mình thấy một gã chân xăng-đan, chân ủng. Mấy gã đội những cái mũ trông như từng bị nghiền trong máy xay sinh tố. Bọn chúng bèo nhèo như vậy đấy.

Những con người này thật dơ bẩn, râu tóc bờm xờm, người ngòm nhem nhuốc. Da chúng như màu xám. Đó là một điều lạ vì chúng sống trong môi trường nhiệt đới. Rõ ràng chúng không có vẻ gì là một nhóm biệt kích nguy hiểm. Trông chúng giống một đám rách rưới vô gia cư bị lạc trong rừng hơn.

Siry đưa tay lên. Nhóm Jakill dừng lại. Nó khoát tay thành một vòng tròn, đám Jakill nối đuôi nhau di chuyển sang trái. Mình di chuyển phía sau chúng. Có vẻ như Siry muốn chúng tạo thành một vòng tròn trước tụi Đào tẩu. Di chuyển qua trái chừng mấy mét, tụi mình vào một khoảng trống. Trở vào làng Rayne. Bên phải tụi mình là ngọn núi có hang động dẫn vào hội đồng. Dân làng đang chạy ra khỏi hang, tiến tới những căn chòi bốc cháy. Không hoàn toàn vì sợ, mà vì có nhiều người chạy xem chuyện gì đang xảy ra. Họ không hề biết là đang chạy qua đám Đào tẩu ẩn trong rừng, lặng lẽ chờ đợi. Sau cùng đã rõ vì sao tụi mình bắt kịp chúng. Chúng chờ cho đến khi mọi người ra điều tra đám cháy. Khi địa bàn được dọn, chúng sẽ tiến vào hội đồng.

Nhóm Jakill đang ở một vị trí hoàn hảo để cắt đường chúng.

Siry lẳng lẳng ra hiệu cho cả nhóm cấp tốc tiến tới hang. Chúng chạy từ chòi này qua chòi khác, di chuyển ngược chiều với đám dân làng đang ra khỏi núi, cố tránh tầm nhìn của bọn Đào tẩu. Sau cùng chúng tập hợp sau một chòi cách xa con đường cát từ rừng ra. Mình biết sáu tấm màn rậm rạp của rừng cây, đám Đào tẩu đang chờ đợi. Không xa tụi mình là cái hang dẫn vào lòng núi, và hội đồng thần phán.

Siry ra hiệu cho tất cả đứng chờ. Thêm nhiều người ra khỏi hang, chạy tới đám cháy. Tiếng còi báo động vẫn đang tiếp tục rúc lên. Sau cùng, khu vực đã trống. Mọi người đã đi hết. Hang để ngỏ. Đám Jakill rút vũ khí. Mình cảm thấy sự căng thẳng. Không sợ, chỉ căng thẳng. Chúng đã sẵn sàng chiến đấu.

Mình thấy một cái đầu ló ra từ rừng rậm bên kia đường. Rồi một cái đầu nữa, thêm một cái đầu nữa. Đám Đào tẩu đang bắt đầu hành động. Chúng lén lút ra khỏi những tán lá, như những bóng ma hiện ra từ thinh không. Một đám thật kỳ lạ. Hình như chúng không có thủ lãnh. Mạnh ai nấy đi, lơ ngơ ra khỏi lùm cây, rón rén tiến tới hang. Mình đếm chúng có mười tên. Mười Đào tẩu. Mười lăm Jakill. Mình mừng là ở phe Jakill.

Siry cười tự mãn, bảo mình:

- Quan sát đi.

Nó nâng vũ khí, tấn công đám Đào tẩu. Nhóm Jakill còn lại ở ngay sau lưng nó. Cả nhóm chạy thẳng đến những kẻ xâm nhập. Chúng không la hét xung phong, chúng muốn tạo bất ngờ từng giây. Thật tình, trông chúng không có vẻ được tổ chức và huấn luyện hơn những kẻ Đào tẩu bao nhiêu, nhưng mình không thể phê phán được. Chiến thuật của chúng thật hoàn hảo. Chúng đã nhận ra đám cháy là bẫy mồi, chúng phát hiện ra nhóm Đào tẩu thứ hai, chúng đã lặng lẽ chặn đầu, chiếm phần ưu thế, và đòn phản công hoàn toàn bất ngờ. Tất cả đều hoàn hảo. Trừ một điều.

Chúng không biết tác chiến.

Một tên trong đám Đào tẩu da xám phát hiện ra Jakill đang xông tới. Yếu tố bất ngờ không còn nữa. Siry gầm lên tiếng gầm máu lửa: “Daaaa!” Cả nhóm Jakill gầm theo. Nếu đám Đào tẩu bị bất ngờ, chúng không để lộ ra mặt. Chúng không hoảng sợ. Không chút cảm xúc. Chúng mau chóng tạo thành đội hình rất hiệu quả, sẵn sàng nghênh chiến. Chúng không có bất cứ thứ vũ khí nào. Hóa ra, chúng không cần vũ khí.

Không như nhóm Jakill, tụi Đào tẩu biết cách chiến đấu.

Jakill tấn công bất ngờ, hùng hổ vung tít những cây gậy ngắn, như cố làm chúng sợ mà phân tán ra. Chúng không hoảng hốt. Không phân tán. Khi một Jakill vung vũ khí lên tấn công, một tên Đào tẩu chống trả ngay hoặc né tránh, rồi đánh tên Jakill đó ngất lịm tới... tuần sau luôn. Chúng đoạt vũ khí gỗ của đám trẻ, rồi tàn nhẫn đập lại. Không một lời tranh cãi. Mình thật không ngờ. Siry và cả nhóm Jakill tỏ ra rất tự tin. Mình đã nghĩ đám Đào tẩu rách rưới không thể có cơ hội chống trả.

Thực tế là, nhóm Jakill không có cơ hội.

Mình đứng gần túp lều, nơi chúng mình đã núp để quan sát. Dù nhóm Jakill đang bị đập tơi tả, nhưng mình vẫn hy vọng sự hiện diện của bọn nhóc đủ làm nững tên Đào tẩu hoang mang bỏ chạy về bất cứ nơi nào chúng đã xuất phát. Nhưng không. Chúng ở lại chiến đấu. Nhóm Jakill vẫn đang bị đập. Nhưng lũ nhóc không đầu hàng. Phải nói như vậy là quá sức chịu đựng của bọn trẻ. Rất gan dạ, những Jakill tiếp tục gào thét, nhưng bị đập tới tấp. Siry bị đập khiếp nhất. Nó quay mòng mòng như một con quay mất kiểm soát, xoay tít cây gậy, cố nên một gã Đào tẩu một nhát. Nhưng nó chỉ đập vào không khí, theo sau là một cú nện trúng đầu. Lúc đầu, đám Đào tẩu lùi lại về phía rừng, nhưng sau khi thấy giải quyết Jakill quá dễ dàng, chúng càng gan lì hơn, tiếp tục tiến về hang núi.

Trận phản công của nhóm Jakill đã thất bại. Có thể mình không biết nhiều về Ibara, hay chính trị, hoặc lịch sử của làng Rayne, nhưng rõ ràng là đám Đào tẩu không phải là những người bạn. Thậm chí nhóm Jakill – những kẻ căm ghét hội đồng – cũng đã sẵn sàng chiến đấu để ngăn chặn chúng. Có vẻ như chuyện nhóm Jakill bị đánh đến bất tỉnh và đám Đào tẩu thoải mái vào hang để tấn công hội đồng chỉ còn là vấn đề thời gian. Không còn gì ngăn cản chúng nữa.

Phải, gần như không còn gì.

Trước đây mình đã nhiều lần viết về cái xung lực lạ lùng thế nào. Mình kiệt sức. Mình đang bệnh. Đang đói lả. Đang bị ghẻ lở vì ong chích. Nhưng nhìn trận đánh, mình quên ráo tất cả những chuyện đó. Đây là một cuộc cuồng sát. Nó có khả năng làm máu bạn sôi lên. Máu mình đang nóng lên hùng hục. Mình phải đi đến một quyết định. Mình có liên quan đến vụ này không? Mình không biết nhóm Jakill là ai, chúng ủng hộ chuyện gì, Siry là con trai của một Lữ

khách. Nó có nhẫn. Nếu lịch sử có bất cứ ý nghĩa gì, thì đó là: bây giờ Siry là lũ khách của Ibara... và mình phải giúp nó.

Muốn hay không, đã đến lúc chấm dứt làm một kẻ quan sát.

Mình nhặt lên một cây gậy ngắn bị đánh bật khỏi một Jakill. Mình cụp thêm một cây khác từ một Jakill đã bị ngắt không cần vũ khí nữa. Không quen sử dụng loại vũ khí ngắn này, nhưng mình chỉ có thể. Mấy cây gậy nhỏ nhưng chắc. Hít một hơi, hai tay cầm vũ khí, mình chạy tới, bắt đầu trận đánh cá nhân để cứu Ibara.

Không mất nhiều thời gian để được tham gia. Một kẻ Đào tẩu tấn công mình ngay. Mình lùi tránh, để hấn tiến theo, rồi quất cây gậy vào ngay gáy hấn. Tên Đào tẩu thứ hai lao vào, mình hụp xuống, đón toàn bộ sức nặng của hấn trên lưng, rồi hất văng ra... vừa kịp thấy một tên khác lao đầu vào bụng mình, làm mình bật ngửa. Mình đập lưng xuống đất cực mạnh, nhưng đà ngã cũng làm hấn đổ theo. Cả hai cùng lăn đi, rồi sử dụng chính sức xung kích của hấn, mình hất hấn bay qua đầu mình.

Mình đã thật sự bước vào cuộc chiến. Mọi đau đớn còn lại vì bị bày ong-quig tấn công đều tan biến. Đây là thời điểm sống còn. Trận đánh đã xoay chiều và đám Đào tẩu biết điều đó. Một gã cừ khôi đã nhập cuộc chơi. Chúng thận trọng khi tấn công mình. Chính xác đó là điều mình cần. Chúng có thể là những đối thủ khá hơn Jakill, nhưng chúng không được huấn luyện bài bản.

Mình thì khác.

Hy vọng nhóm Jakill đã gây thương tích đủ nặng để làm chúng bớt hăng một chút. Mười chơi một không phải là chuyện hay ho gì, cho dù mình tài giỏi đến đâu. Tụi Đào tẩu vẫn tiếp tục tấn công, nhưng e dè hơn, đủ để mình khai thác điểm yếu của chúng. Mình đập một cú trúng bụng một tên, xoay người, mình nện một gậy trúng bắp chân tên khác làm nó đổ nhào vì xương gãy răng rắc. Một tên tấn công từ phía sau. Mình không thấy, chỉ cảm nhận. Những bài học của Loor mình đã thuộc lòng. Nó vung tay lên. Mình chộp cánh tay nó, quăng nó qua vai mình.

Cảm giác như mình đơn lẻ trong trận đấu này, nhưng không. Nhóm Jakill vẫn đang tiếp tục chiến đấu. Thậm chí họ còn tung ra những chiêu bất ngờ. Mình thấy Siry đưa một đầu gậy lên miệng, thổi mạnh. Mình không hiểu nó làm gì cho đến khi một tên Đào tẩu ôm lưng rống lên. Những vũ khí này không chỉ là những cái gậy, chúng còn là những khẩu súng thổi, có thể bắn được. Gã Đào tẩu quy xuống, như bị mất phương hướng. Mình nghĩ, có lẽ Siry đã bắn một mũi phi tiêu tẩm độc. Gã Đào tẩu loạng choạng tiến vào rừng. Khả năng chiến đấu của nó đã hết.

Twig thổi vũ khí trúng chân một tên khác. Hấn thét lên, ôm vết thương, khập khiễng. Suốt thời gian đó, mình tiếp tục vừa tự vệ, vừa đập mấy gã Đào tẩu đã kém phần hăng hái. Chúng đã bỏ ý định vào hang, kiếm đường tẩu thoát. Một tên Đào tẩu kéo đồng bọn bị ngắt tới rừng. Mình biết hấn bị ngắt vì chính mình đã đánh ngắt hấn. Một tên khác vội vàng đến tiếp tay. Cả ba chạy vào bụi rậm.

Nhìn quanh, mình sẵn sàng chờ đợi đợt tấn công tiếp theo. Không có gì nữa. Mình mới chỉ lâm trận một hai phút, trận đánh đã kết thúc. Đám Đào tẩu đã biến vào rừng, đem theo những tên bị thương. Nhìn quanh trắng trống, mình thấy nhiều Jakill có vẻ sững sờ. Ba đứa bị ngắt. Trong đó có chú nhóc mắt chuột. Đa số đứng quanh, thở hồng hộc, chẳng ai muốn đuổi theo đám Đào tẩu.

Siry đứng giữa bạn tơ tằm của nó, thở hồng hộc. Trông nó như không còn đứng nổi, máu ứa ra từ mũi, trên má có một vết rạch. Hình ảnh đó làm mình nhớ lại vết thương vì bị quig tấn công

trên Trái Đất Thứ Ba. Mình nhìn xuống cánh tay. Vết thương đã hoàn toàn biến mất. Không biết vì khả năng phục hồi của Lữ khác, hay vì y học kì diệu của Trái Đất Thứ Ba. Kiểu gì thì mình cũng đã khá hơn. Trên mọi phương diện. Mình đã “rũ sạch” những ảnh hưởng cuối cùng từ vụ ong tấn công và thuốc men.

Siry nói như hụt hơi:

- Anh biết chiến đấu.

Mình trả lời bằng một cái nhún vai.

Mình ngược nhìn mặt núi với miệng hang mở vào hang động của hội đồng. Ba thành viên của hội đồng thẩm phán đang đứng tại đó. Ông già Genj và mình nhìn nhau. Mình ngỡ họ đưa người đi tiếp viện, hay vội kêu lên hỏi: “Không sao chứ? ” hoặc dù chỉ là một cái khoát tay tỏ ra là đã biết những gì mới xảy ra. Nhưng họ đứng im phăng phắc. Dưới chân họ, nhiều thiếu niên đang nằm, máu chảy ròng ròng. Họ có vẻ không quan tâm. Sao tệ vậy?

Mình không biết tụi Đào tẩu là ai, hay vì sao chúng theo đuổi hội đồng, hoặc vì sao Jakill lại chơi trò hai mặt. Một động thái rất lạ lùng đang xảy ra trên Ibara.

Siry quỳ xuống bên cậu bé mắt chuột, nhẹ nhàng quay đầu cậu ta sang một bên. Chú nhóc rên rỉ. Một vết bầm sưng vù trên má, ngay kế bên là một vết rạch trông còn khiếp hơn.

- Cậu ấy cần săn sóc.

- Siry tỏ ra lo lắng. Mình mừng khi thấy nó quan tâm tới đồng đội. Mình hỏi:

- Nhờ hội đồng được không?

Nó cười mai mỉa. Mình nói:

- Tôi không hiểu. Cậu vừa cứu họ khỏi đám Đào tẩu mà.

Siry chưa cay đáp:

- Pendragon, đối với họ chúng tôi chỉ là rác rưởi. Phần thưởng của họ sẽ là không bắt chúng tôi, mà cho chúng tôi lặn sâu lại vào rừng.

Nhìn lên, mình thấy Genj, Moman và Drea đã rời cửa hang. Siry nói đúng. Họ không quan tâm đến những Jakill bị thương. Họ không quan tâm tới Siry – con trai của một thành viên trong Hội đồng. Chuyên gì đang xảy ra thế này? Hội đồng không độc ác. Ít ra mình nghĩ vậy. Sao họ có thể là những kẻ độc ác được, nếu Remudi là một trong số họ? Không hiểu nổi. Mình không còn phân biệt được kẻ xấu với người tốt nữa.

Tên trộm tóc vàng quỳ bên Siry đề nghị:

- Telleo.

Siry gật:

- Đúng. Cô ấy sẽ giúp.

Mình nói ngay:

- Chúng ta có thể đưa những người bị thương về căn lều tôi đang ở. Có thuốc và...

Siry dữ tợn nhìn mình:

- Chúng tôi không cần anh giúp.

- Không ư? Cậu mau quên thật.

Tên trộm tóc vàng hòa giải:

- Sao không để anh ta đi cùng? Không có anh ta, chúng ta còn nhiều người đổ máu hơn nữa

Siry cự:

- Anh ta là đồng minh của cha tôi.

Gã tóc vàng cãi:

- Và anh ấy đã thắng trận vì chúng ta.

Siry nhìn mình u ám:

- Anh muốn gì, Pendragon? Vì sao anh tới đây?

- Chuyện dài lắm, nhưng cậu phải hiểu là tôi tới đây như một người bạn.

Siry khó xử. Nó muốn mình bỏ đi, nhưng mình đã lấy được chút tín nhiệm vì đã giúp chúng đánh đuổi đám Đào tẩu.

- Những gì tôi để anh thấy, là để anh biết tôi khác với cha tôi như thế nào. Cho dù ông ấy sống vì lẽ gì, tôi cũng không muốn dính dáng tí nào vào đó.

- Tôi hiểu.

- Đừng ngốc. Anh là người ngoài. Khi nào còn cần anh, hội đồng còn để anh yên. Nhưng nếu họ đổi ý, và nghĩ anh là một mối nguy hiểm...

Nó không nói hết câu. Không cần thiết.

Mình nói:

- Tôi bất chấp chuyện đó.

Mình nghe tiếng đánh hơi như con chó Marley của mình đang ở gần và trên tai mình có tiếng thít nướng. Quay phắt lại, mình thấy con bé tên Twig đang ghé mũi sát má mình.

- Anh không bốc mùi sợ hãi nữa.

Quay sang Siry, nó tiếp:

- Em thích anh ấy.

Tên trộm tóc vàng nói thêm:

- Có thể chúng ta sẽ lại cần tới anh ta.

Siry lại nhìn mình, rồi cau có nói:

- Đừng cản mũi tôi.

Mình đã được nhóm Jakill chấp nhận. Hy vọng đó là một điều tốt.

NHẬT KÍ #29

(Tiếp theo)

IBARA

Siry chọn ra bốn Jakill để giúp chuyển thương binh, kể cả thằng bạn tóc vàng của nó. Đám còn lại được lệnh phân tán. Sáu người tụi mình vung về vác mấy tên mê man qua làng, trở lại căn lều. Dọc đường dân làng nhìn tụi mình với ánh mắt lạ lùng. Một lũ nhóc bắn thủ, vác ba cái xác. Nếu là họ, mình cũng phải tròn xoe mắt mà nhìn. Nhiều người vội vàng quay đi và hấp tấp chạy vào nhà, như thể tụi mình đang vác mầm dịch vậy. Khi tới căn lều mình đã tỉnh dậy sau khi bị ong quig tấn công, mình thấy Telleo đang ngồi bên ngoài đọc sách. Trông cổ thật thanh thản. Nhưng không thanh thản được bao lâu. Cô đứng bật dậy hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Cô nhìn quanh lo lắng, như sợ có người trông thấy cảnh này.

Siry trả lời:

- Một nhóm Đào tẩu định tấn công hội đồng.

- Đưa vào trong ngay.

Telleo vừa chỉ dẫn vừa nhìn quanh lần nữa. Rõ ràng là cô không muốn ai thấy tụi mình. Vác ba tên bị thương vào trong lều, chúng mình nhẹ nhàng đặt chúng lên giường, Telleo nhanh nhẹn kiểm tra từng đứa, rồi kết luận:

- Phải mời bác sĩ.

Siry quát lên:

- Không.

Telleo phản đối:

- Chúng cần được chăm sóc.

- Vậy thì cô chăm sóc cho chúng. Tôi không muốn bác sỹ tới đây.

Telleo hơi hoảng:

- Nhưng tôi không thể...

Siry gay gắt:

- Không thể hay không muốn?

Telleo im bặt. Cô gật đầu:

- Được. Tôi sẽ làm những gì có thể.

Siry chỉ tay vào đồng bọn:

- Về nhà. Không còn việc gì tại đây nữa.

Ba tên kia bước ra ngoài ngay. Tên trộm tóc vàng đến bên mình, nói:

- Tên tôi là Loque. Cảm ơn anh.

- Tôi là Pendragon.

Hắn nhăn mặt vỗ nhẹ lên vai mình rồi quay ra.

Trước khi ra khỏi lều Siry bảo mình:

- Để cô ấy làm việc.

Chỉ còn mình và Telleo. Ít ra là còn hai người tỉnh táo. Cô có vẻ sợ hãi. Mình hỏi:

- Cô giúp chúng được không?

- Tôi sẽ cố.

- Sao Siry không muốn mời bác sĩ?
- Bác sĩ làm việc cho hội đồng. Cậu ấy không muốn dính dáng gì tới họ,
- Còn cô? Cô có phải là một Jakill không?

Ngạc nhiên nhìn mình. Telleo cười nói:

- Không. Thậm chí tôi nghĩ hội đồng không hề biết cái tên đó. Tôi ngạc nhiên vì anh biết.

Mình nhún vai đáp:

- À, tôi tiếp thu hơi bị nhanh.
- Hội đồng sẽ không hài lòng nếu biết tôi giúp chúng. Tôi có thể mất việc.
- Thế không phải là... sai sao?

Telleo nhún vai về cam chịu:

- Phức tạp lắm. Tôi mừng là hội đồng đã không tổng anh đi.
- Tôi mừng vì không bị họ xử tử. Thay vào đó, họ để Siry làm vú em trông chừng tôi. Nó giữ tôi tránh khỏi rắc rối. Khôi hài không?

Mặt tối sầm lại, Telleo nói khẽ:

- Thận trọng với cậu ta. Không là người xấu, nhưng cậu ta đang chơi một trò nguy hiểm.

Mình tiến tới cửa:

- Tôi sẽ thận trọng. Chúc các bệnh nhân này may mắn.

Telleo gật. Mình vừa bước ra khỏi cửa, Siry nhảy lại năm áo, ghé sát mặt mình hỏi:

- Cha tôi gửi anh tới đây, đúng không? Ông bảo anh ngăn cản tôi hả?

Mình có thể cho nó đo ván trong nháy mắt, nhưng làm như vậy cũng không ích gì trong việc lấy lòng tin của nó. Mình phải tỏ ra mạnh mẽ nhưng không đe dọa.

- Câu trả lời cho cả hai câu hỏi là... không.
- Vậy thì anh có mặt tại đây làm gì? Đừng nói với tôi đó là vì trận chiến với một con quỷ hảo huyền nào đó.

Nó đang làm khó rồi. Vì đó chính xác là lý do mình tới đây.

- Cậu sợ gì, Siry? Chuyện gì đang xảy ra tại đây?

Nó lùi khỏi mình, sôi sục cảm xúc, hầu hết là cảm xúc tiêu cực. Giận dữ, nghi ngờ, sợ hãi. Vừa mở miệng nói, nó ngừng ngay lại như khó nói thành lời. Nó đang cố gắng kiểm soát cảm xúc. Mấy Jakill kia đã đi rồi. Chỉ còn mình và nó. Mình nghĩ, nếu những tên kia còn đây, nó sẽ không để lộ cảm xúc như vậy.

Sau cùng nó hỏi:

- Chuyện đó thật không? Chuyện cha tôi đó?

Mình gật. Siry nhăn rúm mặt. Trong cái vỏ cứng rắn của nó còn có một con tim.

Mình giải thích:

- Tôi không quen biết ông. Nhưng biết rất nhiều về ông. Có lẽ tôi có thể giúp cậu hiểu ông ấy.

Nó hung hăng nói ngay:

- Tôi biết tất cả những gì tôi muốn biết.

Không hay rồi. Mình cần một đồng minh trên Ibara. Mình cần một Lữ khách, nhưng mình chỉ có được một thằng nhóc giận dữ, có vấn đề với cha nó. Không dễ làm nó chấp nhận vai trò Lữ khách và nhận cả đồng trách nhiệm khác nữa.

Mình bảo nó:

- Cha cậu đã nói thật. Tôi cần cậu giúp.

Siry đáp:

- Anh cứ làm như tôi quan tâm lắm. Cha tôi ở trong hội đồng. Ông ấy cũng tội lỗi như tất cả bọn họ.

Mình nài nỉ:

- Vậy thì hãy giúp tôi hiểu. Tội lỗi của hội đồng là gì?

Siry lom lom nhìn mặt đất. Có vẻ như nó muốn tin mình, nhưng không biết vì sao. Nó nói nhỏ:

- Anh đã bảo tôi là mục tiêu.

- Tất cả chúng ta đều là mục tiêu. Tất cả các Lữ khách. Cậu không muốn nghe, nhưng đó là sự thật. Cậu sẽ sớm hiểu ra. Tốt hơn là nghe tôi nói thay vì...

- Nghe Saint Dane?

Siry ngắt lời. Mình nói tiếp:

- Siry, tôi tới đây là để tìm hiểu sự thật. Có thể tôi cũng giúp được cậu tìm hiểu những gì cậu muốn. Nhưng cậu phải tin tôi. Tôi cần biết về hội đồng, về Jakill và tụi Đào tẩu.

Siry nhìn như mình đến từ sao Hỏa. Hay từ Trái Đất Thứ Hai.

- Thật sự anh không biết tí gì sao?

- Nói sao đây? Tôi đến từ ngoài thành phố.

Cái nhìn của nó làm mình thật sự ớn lạnh.

- Nếu anh làm điều gì có hại cho Jakill, tôi sẽ giết anh.

Nó nói thật đó.

Không thốt thêm một lời, Siry bước về phía vịnh. Nó dẫn mình dọc con đường cát, xuống bờ biển trắng như bột, đi dọc mé nước. Nước ấm như trên Cloral. Cảm giác thật dễ chịu khi vầy mình trong nước. Siry không nói gì. Mình nghĩ nó không quen cởi mở với bất kỳ ai, nhất là người lạ, mà mình lại là một gã lạ lẫm hoắc nó chưa gặp bao giờ. Nó tức giận. Tức giận hội đồng cha nó, và cả cuộc sống nói chung. Im lặng cho đến khi đã đi khỏi làng thật xa, không ai còn nghe lén được nữa, nó mới lên tiếng:

- Chúng tôi bị lừa gạt. Tất cả. Tất cả mọi người trong làng Rayne. Có lẽ tất cả mọi người trên Ibara đều bị lừa gạt.

- Ai lừa gạt? Hội đồng thẩm phán à?

- Bắt đầu là họ. Họ điều khiển tất cả chúng tôi. Họ nói đang làm những gì tốt nhất cho mọi người, nhưng không đúng sự thật.

- Họ nó dối chuyện gì?

- Mọi chuyện! Chỉ cốt để chúng tôi làm theo cách họ nghĩ. Cách họ sống. Sống trong làng này chẳng khác gì chết.

- Thật sao? Tôi thấy có vẻ dễ chịu lắm mà.

Siry gầm lên:

- Vì anh không sống ở đây. Vây thôi. Chẳng có gì hơn. Người ta sống một đời buồn chán trong những túp lều nhỏ, làm những việc cón con. Hàng ngày. Mỗi người có một chỗ riêng. Không có gì thay đổi. Mới bảy tuổi, anh đã bị định giá, và “được” bảo sẽ làm công việc gì cho đến cuối đời. Anh không có quyền chọn lựa. Biết họ chọn nghề gì cho tôi không? Làm nông. Tôi được chỉ định trồng lương thực để nuôi những người may vá quần áo rách của những người đánh cá cung cấp thức ăn cho những người sửa chữa đèn cho người vận chuyển nước tới cho những người dạy những người khác làm tất cả những công việc buồn chán ngay từ đầu. Không bao giờ kết thúc. Ngày nào như ngày ấy. Đó không là sống. Mà là sống mòn.

- Vây thì sự lừa gạt đến từ đâu?

- Còn nhiều điều khác trong thế giới này. Đời sống này. Mà hội đồng đã giấu chúng tôi.

- Bằng cách nào?

- Họ kiểm soát thông tin. Có cả đồng sách, nhưng không có sách nào nói gì về lịch sử của chúng tôi, hoặc những gì xảy ra ngoài cái thế giới nhỏ bé này. Thậm chí đừng có hỏi. Sẽ không có câu trả lời. Tệ hơn nữa, nếu hỏi quá nhiều sẽ bị họ tống đi. Đó là tội tò mò.

- Tôi không hiểu. Tổng đi là gì?

- Bốc hơi. Mới hôm trước, một gã nêu thắc mắc vì sao không được phép chuyển sang làng khác, hôm nay anh ta biến mất. Cả gia đình anh ta biến mất. Chẳng ai biết họ đi đâu hay vì sao. Họ chỉ... biến mất, và không bao giờ được nhìn thấy nữa.

- Vậy sao người ta không bỏ đi.

Siry gào lên:

- Vì không ai được phép rời khỏi đảo!

Mình ngạc nhiên hỏi:

- Đây là một hòn đảo à?

- Phải. Rayne là làng lớn nhất, nhưng còn nhiều làng khác nữa. Tôi đã được đến vài làng với cha, nhưng du lịch không được tán thành. Từ khi ra đời, chúng tôi được huấn luyện để sống cả đời trong ngôi làng nhỏ mình sinh ra và phải cảm thấy hạnh phúc vì điều đó. Tôi cóc hạnh phúc. Chẳng một Jakill nào cảm thấy hạnh phúc. Chúng tôi biết ngoài kia còn nhiều điều khác nữa. Jakill chúng tôi sẽ tìm ra điều đó.

- Khoan, nói lại đi. Đây là hòn đảo mà mọi người chưa bao giờ rời xa?

- Đúng.

- Vậy thì những kẻ Đào tẩu là ai? Những người cố ra đi?

- Không. Chúng tới từ đảo khác. Đó là lý do hội đồng sợ chúng. Họ lo sợ tội Đào tẩu đầu độc cách sống của chúng tôi. Lực lượng an ninh luôn tìm cách xua đuổi chúng, nhưng thỉnh thoảng như hôm nay, một số đã lên tới đảo.

- Chúng từ đâu tới?

- Chuyện là ở đó. Không ai biết cả. Nếu hội đồng biết, họ cũng không nói. Vấn đề gay go là, bọn Đào tẩu là những kẻ man rợ. Nếu chúng thân thiện, may ra chúng tôi có thể tìm hiểu từ chúng. Nhưng không, chúng là loài động vật ăn xác thối. Cướp bóc nông trại, trộm cắp bất cứ thứ gì có thể mang theo. Chúng tấn công dân làng, phá hoại nhà cửa. Tất cả là sự tàn bạo ngẫu hứng. Bây giờ chúng quay sang truy lùng hội đồng.

- Như vậy, hình như hội đồng lo sợ chuyện đó hơn là việc chúng đầu độc cách sống của Rayne.

Siry gật đầu. Mình hỏi:

- Chán ghét nơi này đến thế, sao cậu còn bảo vệ hội đồng thoát khỏi tay đám Đào tẩu?

Siry lắc đầu, nhếch mép cười, như mình là một thằng đại ngốc.

- Pendragon, chúng tôi không muốn hủy hoại Rayne. Nếu mọi người hạnh phúc với cuộc sống của họ, thì đó là sự chọn lựa của họ. Chúng tôi chỉ muốn mọi người biết sự thật và sống theo cách họ muốn. Chúng tôi không là những kẻ nhẫn tâm. Jakill cũng có gia đình. Chúng tôi muốn thay đổi, chứ không phá hoại. Chúng tôi muốn giúp người dân Rayne, chứ không làm họ đau đớn. Đó là lý do chúng tôi đánh lại lũ Đào tẩu.

Trả lời rất hay.

- Đó là những gì kết nối Jakill lại với nhau? Các cậu muốn thay đổi cuộc sống?

- Đa số chúng tôi là con trai con gái của các lãnh đạo làng. Từ khi lớn lên, chúng tôi được nghe một số điều. Những điều nhỏ nhỏ mà cha chúng tôi hé lộ. Những điều làm chúng tôi phải suy nghĩ. Từ khi bắt đầu chia sẻ thông tin với nhau, những câu hỏi liên tục được đặt ra. Chúng tôi là ai? Vì sao chúng tôi phải kẹt cứng ở đây? Vì sao chúng tôi không thể biết về phần còn lại trong thế giới của mình?

- Cha cậu đã nói sao?

Siry cười lớn:

- Ông ta tệ hại nhất. Không hề quan tâm tới thế giới bên ngoài. Tôi khó tin nổi ông ấy lại là một "Lữ khách". Tôi buồn vì ông đã chết. Thật sự rất buồn. Khi tôi còn nhỏ ông là một người tốt. Nhưng từ khi tôi có quan điểm riêng của mình, cha con tôi không còn hợp nhau nữa.

- Còn mẹ cậu?

- Tôi không biết bà. Tôi được Remudi nhận là con nuôi từ khi còn là một đứa bé.

Không là một bất ngờ. Đó là sự sắp đặt sẵn của Lữ khách. Mình đang có một hình ảnh rõ hơn về Ibara. Remudi là Lữ khách. Mình không thể không nghĩ: nếu anh ta nhúng tay vào chính sách che giấu thông tin như Siry nói, rất có thể đó là chuyện có liên quan tới tương lai Ibara. Bước ngoặt. Mình có cảm giác là đã đi đúng hướng. Không gần, nhưng ít ra là đúng hướng.

Siry nói:

- Chúng tôi chỉ muốn sự thật. Anh đã thấy trắng trổng của Jakill trong rừng. Anh đã thấy những đồ vật tại đó. Không có gì đến từ bất cứ làng nào trên đảo. Qua nhiều năm, chúng đã trôi dạt vào bờ. Đó là những gì không bị lực lượng an ninh tịch thu và phá hủy, đã được chúng tôi bí mật chuyển nhau và cất giấu. Có thể chỉ toàn là đồ tạp nham không đáng giá, nhưng rất có ý nghĩa với chúng tôi. Mỗi thứ là một minh chứng cho những gì tồn tại bên ngoài bờ biển của hòn đảo này. Chúng tôi muốn biết sự tồn tại đó là gì.

Mình cảnh báo:

- Có lẽ vậy. Chúng tôi muốn có cơ hội tự khám phá cho mình.

- Có thể cậu sẽ không thích đâu.

Mình gật đầu thấu hiểu:

- Tôi đã thành thật với anh. Bây giờ tới lượt anh. Thật sự anh muốn gì tại đây?

Đây là lúc quyết định. Siry không tin mình, nhưng đã thổ lộ với mình. Điều đó làm mình có hy vọng về một mối liên minh. Mình bắt đầu:

- Tôi nghĩ là cậu có lý. Hội đồng giữ những bí mật. Cha cậu giữ những bí mật. Tôi muốn biết những bí mật đó là gì.

- Vì sao? Vì sao anh lại quan tâm?

- Tôi biết cậu không đồng ý với cha hoặc bất cứ thứ gì ông ủng hộ. Nhưng tôi đồng ý với ông. Vì ông là Lữ khách, điều đó có nghĩa là có nhiều chuyện đang xảy ra tại đây hơn, thậm chí hội đồng cũng không nhận ra.

Mấy câu nói làm Siry phấn khởi hẳn lên. Nó khoái cái ý nghĩ có thể có những bí mật được giấu kín mà hội đồng không biết. Mình nói tiếp:

- Tôi biết cậu không quan tâm tới chuyện làm một Lữ khách, nhưng tôi nghĩ: những gì cậu muốn, những Jakill muốn cũng chính xác là những gì tôi muốn. Có thể lý do của chúng ta khác nhau, nhưng chúng ta cùng đứng về một phía. Cả hai ta đều muốn sự thật. Hãy để tôi giúp cậu tìm ra.

Siry nhìn xoáy vào mắt mình, như muốn đọc mọi ý nghĩ của mình và đánh giá xem có nên tin hay không. Nó là một thiếu niên sôi nổi. Tốt. Nó còn là một tay trộm cắp, một đứa thích gây lộn, căm ghét chính quyền. Chẳng hay ho gì mấy. Nhưng mình đồng ý với triết lý sống của nó. Người ta nên chịu trách nhiệm số phận của chính mình. Siry trung thành, quan tâm tới bạn bè, và muốn chúng được hưởng quyền lợi của chúng. Tóm lại, có thể nó có những đức tính của một Lữ khách.

Sau cùng nó nói:

- Được. Nhưng tôi nói là làm. Nếu anh phản bộ chúng tôi, tôi sẽ giết anh.

Cho đến lúc này mình luôn thận trọng với nó, nhưng đã quá mệt mỏi phải đóng kịch. Mình ghé sát mặt nó, nói:

- Dù cậu có tin hay không, thì cậu cũng không đủ khả năng làm chuyện đó đâu. Tôi yêu cầu cậu giúp, nhưng chẳng bao lâu nữa cậu sẽ cần tôi giúp nhiều như tôi cần cậu. Đừng hăm dọa tôi, Siry.

Siry chớp mắt. Mình đã bắt đúng bài. Nó có thể là đủ thứ, nhưng không là một thằng giết người. Nó hỏi:

- Anh muốn giúp? Thật sự muốn giúp chúng tôi ư?

- Đúng thế.

- Vậy thì theo tôi.

Nó chạy xuống bãi biển. Hy vọng đường không xa, vì xung lực từ trận đánh đang cạn dần, mình cảm thấy đuối sức. Chỉ muốn ngủ một chút, chứ không muốn đi. Nhưng đây là màn thể hiện của Siry. Nếu nó sắp cho mình thấy một chuyện gì đó quan trọng, mình phải ráng đi theo. Nó dẫn mình đi dọc vịnh, vào khu rừng rậm gần ranh giới giữa làng Rayne với bên ngoài. Có vẻ như Siry chọn đại một chỗ để tiếng vào rừng, nhưng rồi mình chợt nhận ra là đang đi trên một lối đi nhỏ. Khi còn ở Stone Brook, mình biết từng con đường ngoắt ngoẻo, từng lối mòn, ngã rẽ, tảng đá, cây cổ, rãnh nước trong rừng cây sau nhà mình. Siry cũng vậy. Nó biết chính xác đang đi đâu. Chúng mình vượt qua lối nhỏ ngoằn ngoèo trong nhiều phút. Những tàn lá rậm rạp làm khu rừng tối tăm thêm. Lối đi dần dần lên cao rồi rất dốc, tưởng như sắp phải trườn lên bằng tay. Chúng mình leo lên cao rất khó khăn. Khi thấy lại ánh sáng, mình biết đã tới cuối đoạn đường. Siry leo lên tảng đá nhô ra khỏi bìa rừng, rồi quay lại nhìn mình với đôi mắt đầy phấn khích. Nó tuyên bố:

- Chúng tôi không là một băng nhóm trẻ con hung dữ. Chúng tôi nói và làm, và chúng tôi sắp làm một việc để chứng minh điều đó.

Nó ra hiệu cho mình nhìn. Leo lên bên nó, mình thấy chúng mình đang đứng trên một gò đá vươn cao khỏi bãi biển. Chúng mình đang đối diện với đại dương bao quanh vịnh rộng được bảo vệ. Ngoài xa chỉ là biển xanh ngấn ngát. Nhìn xuống, mình thấy một quang cảnh kỳ lạ. Thấy vì một bãi cát, bờ biển này lốm chốm đá. Nhô ra khỏi bờ là những cầu gỗ dài chừng hai mét. Mỗi bên cầu đều có những thuyền buồm neo buộc. Tất cả là mười thuyền giống hệt nhau. Mình thấy chúng giống như tàu cướp biển cổ xưa, với những cột buồm đôi bằng gỗ. Mình đoán chừng, chúng dài khoảng ba mươi mét, có một khối kết cấu ở đuôi tàu. Chúng giống hệt nhau, chỉ khác màu sắc. Toàn màu sơn chói chang của vùng nhiệt đới: Xanh lục sáng, xanh dương chói lọi, hồng đậm. Một cảnh tượng thật oai nghiêm. Những con thuyền tỏa sáng dưới mặt trời. Màu sắc rực rỡ làm chúng trông giống những con thuyền chở khách trong công viên giải trí hơn là những con thuyền thực sự. Tại quê nhà, mình đã được thấy thuyền buồm cổ trong Mystic Seaport, nhưng chưa bao giờ mình thấy quá nhiều thuyền buồm neo cùng một chỗ như thế này. Đây là một hạm đội nhỏ.

Mình nhận xét:

- Trông chúng mới lắm.

- Đúng. Chỉ mới được dong buồm thử kiểm tra một chuyến ngắn thôi.

- Đây là đội chài lưới hả?

- Không. Chúng lớn hơn bất cứ thuyền đánh bắt cá nào. Chính thức thì hội đồng nói chúng sẽ được thay thế những thuyền đánh cá đã cũ, nhưng theo lời những người đã từng được lên thuyền thì chúng không thích hợp cho việc đánh bắt cá.

- Cậu nghĩ chúng được dùng vào việc gì?

Nhìn xuống hạm đội đầy màu sắc, suy nghĩ một lúc, Siry nói:

- Tôi không biết. Không quan tâm. Nhìn những con thuyền này, tôi chỉ nghĩ đến một điều.

- Là gì vậy?

Nó nhìn mình vô cùng nghiêm túc, và nói:

- Bỏ trốn.

- Cái gì?

- Ngay từ khi mới biết đi, nhiều Jakill đã từng được lên thuyền. Họ biết điều khiển thuyền buồm. Không khó khăn gì trong việc lái một trong những thuyền kia...

- Ôi, khoan đã. Cậu không định...

- Đúng, chúng tôi đang định. Chúng tôi sẽ lấy trộm một chiếc và rời khỏi đảo.

- Còn lực lượng an ninh? Chúng không canh gác những thuyền này sao?

- Chúng lo ngại tại Đào tẩu từ biển tiến vào hơn. Chúng không nghĩ là có hiểm họa từ làng Rayne. Đó là một phần của vấn đề, Pendragon. Con người ở đây đã từ bỏ. Không, tệ hơn thế, hình như tinh thần phiêu lưu của họ đã không còn phát triển nữa. Họ chấp nhận, sống trên bờ biển, câu cá, hái lượm trái cây, ca hát. Nơi này không có sự sống. Không có thú vui nào cả. Nói là một nền văn hóa chết. Jakill sẽ thay đổi tất cả.

Mình quyết liệt nói:

- Tôi không phản đối, nhưng tôi đã thấy các cậu chiến đấu. Nếu lực lượng an ninh vào cuộc, các cậu đừng hòng đặt chân lên một trong những con tàu kia, chứ đừng nói tới chuyện lái đi.

Bước tới trước mặt mình, Siry khoanh tay mỉm cười:

- Đồng ý. Chính đó là điều làm chúng tôi chưa thể thi hành kế hoạch. Nhưng tôi nghĩ, chúng tôi đã giải quyết được chuyện đó rồi.

Nó toát miệng, cười kiểu mèo Cheshire[7]. Hiểu ngay ý nó, mình vội nói:

- Cậu giỡn hả?

- Anh đã nói là muốn giúp chúng tôi mà.

- Đúng, nhưng chúng ta đang nói về chuyện trộm cướp đấy!

- Pendragon, tôi còn nhớ rõ một điều cha tôi nói. Ông bảo Ibara đang cận kề bước ngoặt. Ông bảo quê hương chúng tôi tùy thuộc vào bước ngoặt như thế nào. Tôi nghĩ ông có lý và tôi nghĩ Jakill là bước ngoặt đó. Chúng tôi muốn thoát khỏi cái xã hội kìm kẹp này và khám phá Ibara. Chúng tôi muốn làm nơi này tốt đẹp hơn. Anh nói là muốn giúp? Hãy đưa chúng tôi lên một trong những con thuyền kia. Tôi nghĩ đó là điều cha tôi muốn anh làm.

Mình bước qua Siry và nhìn xuống hạm đội thuyền buồm màu sắc rực rỡ. Lãnh địa này là một điều nghịch lý. Dường như những con người sống trên đảo này đang được bảo vệ khỏi thế

giới rộng lớn hơn bên ngoài. Nhưng vì sao? Ngoài kia là gì? Hội đồng biết không? Họ đang bảo vệ dân làng? Hay giam hãm họ như tù nhân? Sự thật to lớn nằm đâu đó bên kia đại dương. Nhưng mình tin, dù là gì, nó có liên quan tới Saint Dane. Mình cần phải biết ngoài kia là gì, không cùng lý do với Siry và nhóm Jakill, mà là vì toàn thể lãnh địa này.

Mình làm điều đó bằng cách nào?

Mình có thể tới hội đồng để cố tìm hiểu. Nhưng dù có mối quan hệ sơ sơ với Remudi, mình vẫn là người ngoài. Nếu hội đồng điều khiển hoàn toàn đời sống của từng người trong làng Rayne, mình làm sao có cơ hội để khiến họ chân thực với mình. Rõ ràng chẳng có cơ hội nào hết. Hình như hy vọng tốt nhất để có thể tìm hiểu sự thật về Ibara là mình phải gia nhập băng đảng của đám nhóc nổi loạn, những kẻ đang thêm khát phiêu lưu.

Mình hỏi:

- Bao giờ chúng ta đi?

Courtney, mình sẽ kết thúc nhật ký này tại đây và gửi tới bạn. Như đã nói, mình sắp thành một kẻ sống ngoài vòng pháp luật. Mình đã quyết định theo Siry và nhóm Jakill, giúp chúng lấy trộm một thuyền buồm. Ông dẫn luôn đưa Lữ khách chúng mình tới đúng nơi chốn, đúng thời điểm chúng mình cần có mặt. Mình không nghĩ chuyện mình đáp xuống Ibara đúng lúc Lữ khách kế thừa sửa soạn một hành động liều lĩnh như thế là một sự tình cờ. Trên đảo này sắp có chuyện xảy ra. Sự thay đổi đang hình thành. Jakill đang ở thế tiên phong. Sự tỉnh ngộ của chúng đối với hiện trạng chẳng khác nào một cuộc cách mạng. Rõ ràng mọi sự đã lên đến cực điểm. Theo những gì đã thấy, đám Đào tẩu là lòng bắt đầu xâm nhập nhiều hơn. Là lòng không kém là đội thuyền buồm bí ẩn mà hội đồng đã thành lập. Để làm gì? Vì sao họ tỏ ra quá bí mật về đội thuyền này?

Lạ nháy là: mình cần biết chuyện gì nằm ngoài bờ đảo này. Mình cảm thấy như chưa từng biết gì về Ibara. Mình chỉ biết hòn đảo nhỏ tách biệt này. Toàn bộ Ibara có giống thế này không? Những tên Đào tẩu là ai, vì sao chúng quấy phá dân làng Rayne?

Và tất nhiên, Saint Dane đang ở đâu và hắn liên quan đến đâu? Mỗi khi mới gặp một người, mình lại nghĩ ngay người đó rất có thể là Saint Dane. Thật căng thẳng khi phải sống trong tình trạng hoang tưởng liên tục như vậy. Mình phải dựa vào bản năng trực giác, và bản năng bảo mình: muốn làm sáng tỏ bí ẩn của Ibara, mình phải trở thành một Jakill.

Không, mình cần phải trở thành một tên hải tặc.

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Trong căn hộ lẻ loi của ông Gunny dưới tầng hầm khách sạn Manhattan Tower, Courtney đọc nhật ký của Bobby, một mình. Những trang giấy vuông vức màu hạnh đào, mỗi chiều rộng khoảng ba mươi phân. Bobby đã viết thư bằng mực đen rồi đặt vào một cái túi dẹt không thấm nước, cuộn túi lại và cột chặt. Khi chuyển trên Ibarra mở dẫn trên những trang giấy trước mắt cô, Courtney lại nhận ra cô nhớ Mark đến gần nào. Một mình đọc những vấn đề của Bobby, cô cảm thấy vừa cô đơn vừa đau khổ. Cô cần Mark. Cần một người bạn. Cô muốn tìm Dodger, nhưng sau những gì xảy ra với Whitney Wilcox trên Trái Đất Thứ Hai, cô không thể quá hấp tấp đặt niềm tin vào một kẻ xa lạ. Vì vậy khi Dodger chứng kiến vụ nhật ký của Bobby hiện ra trong khu vườn bên ngoài khách sạn, Courtney đã hoảng hốt nhật lên, chạy vào khách sạn.

Dodger vừa đuổi theo vừa kêu lên:

- Ê! Cô đi đâu đó?

Courtney la lên, vẫn không ngừng sải chân bước:

- Mặc tôi.

- Cái đó thỉnh linh xuất hiện. Sao cô làm được vậy?

- Ảo thuật. Tôi là một nhà ảo thuật. Làm khá chứ, hả? Nhưng màn trình diễn kết thúc rồi. Đi đi.

Cô bước vội lên mấy bậc thềm. Dodger bám sát theo:

- Cô không là nhà ảo thuật gì ráo. Vụ này có gì khác đây. Cô không là người ngoài hành tinh chứ?

Courtney đứng phắt lại:

- Anh giỡn hả? Không tin đó là một trò ảo thuật, mà lại chấp nhận chuyện tôi tới từ Diêm Vương* tình à? (Pluto: Diêm Vương Tinh, hành tinh xa nhất trong hệ mặt trời)

- Tôi không chấp nhận gì hết, chỉ muốn biết chuyện gì đang xảy ra thôi.

Courtney thấy Dodger là một gã coi bộ cũng được. Bobby tin hẳn. Ông Gunny cũng tin hẳn. Trước kia như vậy đã đủ để cô tin, nhưng bây giờ thì không. Cô la lên:

- Anh nói đúng. Tôi là người ngoài hành tinh. Đừng bép xép, nếu không tôi cho anh bốc hơi luôn đó.

Vừa cố quay đi, cô đã bị Dodger níu vai lại. Courtney giận dữ giật ra. Dodger nói:

- Nghe này. Ông Gunny yêu cầu tôi giúp bất kỳ ai xuất hiện với một cái nhẫn như thế này. Sao tôi có thể làm được điều đó nếu cô không trung thực với tôi chứ?

Courtney muốn tin anh chàng nhỏ con này. Muốn lắm lắm. Cô thành thật nói:

- Tôi rất tiếc, nhưng không phải lỗi của anh.

Để Dodger đứng ngẩn ngơ trên bậc thềm, cô chạy vội vào căn hộ của ông Gunny, rồi suốt mấy tiếng sau đó nghiền ngẫm từng chữ trong nhật ký của Bobby. Đọc những cuộc phiêu lưu của Bobby không là công việc mới lạ gì với Courtney, nhưng lần này cô cảm thấy khác hẳn. Ngoài lần tới Nước Đen, Courtney luôn cảm thấy cô chỉ là một người quan sát. Những sự kiện Bobby viết ra, không ảnh hưởng trực tiếp tới cô.

Những ngày đó đã kết thúc rồi.

Các lãnh địa đang tự xáo trộn vào nhau. Bọn dado đã xuất hiện trên Quillan và ba lãnh địa Trái Đất. Chúng xuất hiện trên quê nhà cô trong hình dạng một con mèo máy. Courtney biết, những gì Bobby diễn tả không chỉ xảy ra trên Ibara. Vấn đề đang trở nên phức tạp hơn. Trận chiến với Saint Dane thành linh không còn là chuyện đấu tranh từng lãnh địa. Bây giờ là chuyện chung của toàn thể Halla.

Ngồi một mình trong căn hộ đó, Courtney biết rằng tìm Mark không chỉ là cứu bạn, mà có thể còn ảnh hưởng tới những sự kiện trên cả ba lãnh địa của Trái Đất. Ảnh hưởng tới Bobby trên Ibara. Ảnh hưởng tới từng sinh vật trong Halla. Saint Dane đang làm cú đẩy cuối cùng để xô ngã các lãnh địa. Nhận thức đó làm cô choáng váng. Cô lo lắng cho Bobby và những gì cậu ấy phát hiện ra trên Ibara, nhưng cô cũng biết mình không thể làm gì được. Cô còn phải tập trung vào nhiệm vụ trên Trái Đất Thứ Nhất.

Cô phải tìm Mark.

Chuông điện thoại reo làm cô giật nảy mình. Tiếng chuông lớn đến chói tai, không êm dịu như chuông điện thoại trong bếp nhà cô trên Trái Đất Thứ Hai. Điện thoại của ông Gunny reo như tiếng còi cứu hỏa. Bình tĩnh lại, cô nhắc ống nghe màu đen nặng trĩu lên, ngập ngừng nói:

- A lô.

Tiếng Dodger khẩn khoản:

- Đừng cúp máy.

Cô không đặt ống nghe xuống, nhưng cũng không trả lời vì không biết phải nói gì.

Tiếng Dodger:

- Tôi đoán ra rồi. Pendragon và cô là tội phạm đang chạy trốn hả?

Courtney phì cười:

- Tội phạm chạy trốn? Còn anh là gì, đạo chích hả?

- Không. Tôi không dính dáng gì tới tụi chúng. Thật đó

Courtney cố tập trung lại. Không thể nhìn thế giới này với quan điểm của Trái Đất Thứ Hai. Đây là năm 1937. Một lãnh địa khác với những quy luật khác.

- Nghe này Dodger. Tôi hiểu những gì mới nhìn thấy đã làm anh hoảng hốt.

- Là sao?

- Ý tôi là, anh đã thấy một điều... không bình thường, nó làm anh... bối rối.

Dodger đồng ý:

- Nói lại đi, em gái.

- Đừng gọi tôi là “em gái”, hay “cái váy”, hoặc “ghệ” hay “gái” hay bất cứ từ hạ cấp nào mà đám con trai có thể nghĩ ra.

- Xin lỗi.

- Ước gì tôi có thể tin anh. Nhưng tôi không thể. Tôi đã từng bị hố. Ý tôi là tôi đã từng bị lừa.

- Ồ, tôi hiểu rồi. Cô đã bị một thằng bạn trai ngu ngốc cho rơi, đúng không?

- Phải, nói vậy cũng có phần đúng.

Courtney cười thầm, nghĩ rằng Dodger không thể nhận ra hần nói sát với sự thật đến mức nào. Dodger nói tiếp:

- Vậy thì đâu có vấn đề gì! Tôi đâu muốn làm bạn trai cô. Tôi không có thời gian cho mấy cái váy, à... ừm, cho mấy cô gái. Xin lỗi, lỡ miệng.

Courtney mềm lòng. Dodger đang lấy được sự tin tưởng của cô, nhưng cô biết đó chính xác là kiểu cách Saint Dane sẽ làm. Đưa ra những gì cô đang cần nhất: tình bạn và sự giúp đỡ. Courtney sáng giọng:

- Cám ơn, Dodger. Nhưng cũng không cám ơn đâu. Có lẽ khi nào có dịp tôi sẽ giải thích, nhưng không là hôm nay.

Courtney cúp máy. Cô chỉ vừa kịp thu dọn những trang nhật ký và cho vào cái túi không thấm nước thì có tiếng gõ cửa. Nhìn quanh tìm chỗ giấu nhật ký, cô chọn chỗ giấu ưng ý của ông Gunny: bếp lò.

Vừa cấp tốc đóng cửa lò, Courtney vừa hỏi:

- Ai đó?

Một giọng nam đầy chuyên nghiệp vang lên:

- Phục vụ phòng.
- Tôi không gọi gì hết.

Lại có tiếng gõ cửa. Courtney bắt đầu hoảng. Phòng này không còn lối ra nào khác nữa. Chạy lại cửa, nhìn qua lỗ nhỏ, cô thấy...

Dodger đang cười cười nhìn lại cô. Cậu ta phải nhón gót để cao bằng lỗ hổng, vui vẻ nói:

- Bữa tối miễn phí đây!

Courtney không thể ngăn được nụ cười. Hoặc cậu ta là một gã ngốc chân thật, hoặc Saint Dane đóng kịch tài giỏi hơn cô tưởng. Ngập ngừng, cô mở khóa rồi mở rộng cửa. Dodger đứng sau một xe đẩy đầy các đĩa đồ ăn được đẩy bằng nắp bạc. Bụng Courtney sôi ùng ục. Cô nghi hoặc hỏi:

- Sao anh tới đây nhanh quá vậy?

Dodger chỉ một cửa cách đó vài mét, cuối hành lang:

- Tôi gọi cô bằng điện thoại trong phòng giặt ủi đằng kia. Đoán là cô đói sau khi phóng qua vũ trụ. Diêm Vương tinh, đúng không?

Hắn nở một nụ cười rất hồn nhiên chân thật.

- Vào đi. Nếu anh định gây khó dễ cho tôi, chắc để tôi no bụng rồi gây khó dễ cũng được.

- Ồ, không đâu. Trong khuê phòng của quý bà là không được như vậy đâu.

- Đó không là... Tôi muốn hỏi... đó không là công việc của anh sao?

- Đúng, nhưng tôi không tới đây vì công việc chính thức. Tôi tới đây vì việc của ông Gunny.

Courtney lom lom nhìn Dodger. Mùi thơm tỏa ra từ những đĩa đầy kín làm miệng cô túa đầy nước bọt. Cô nói:

- Cho anh biết. Nếu anh nói thật, chắc anh sẽ gọi đó là “thật thà”, thì tôi xin lỗi vì đã quá bí mật với anh. Còn nếu anh không nói thật, thì anh quá rõ tôi từ đâu tới rồi đó. Vậy thì biến đi!

- Chà, cô làm tôi bối rối quá. Cô nên hiểu là tôi nợ ông Gunny nhiều lắm. Cô biết không, tôi không phải là một đứa trẻ ngoan đâu. Ông Gunny đã đưa tôi vào đây, cho tôi một việc làm. Ông tin tôi. Trước đó chưa ai từng đối xử với tôi như vậy. Tuy nhiên, tôi nghĩ mình cũng đã làm tốt công việc. Tất cả là việc ông Gunny đã cho tôi cơ hội. Vì vậy nếu ông yêu cầu tôi bơi sang Đức, “bộp” một phát ngay miệng lão Adolph, tôi sẽ “bơi” và “bộp” ngay. Theo tôi thấy, việc giúp cô là chuyện nhỏ như con thỏ.

- Thôi được! Tôi chịu thua rồi! Chà, anh làm tôi khóc đây này... Tôi bắt đầu có vẻ mến anh rồi đó. Thật không tin nổi.

Dodger cười láu lỉnh:

- Tôi có tài thuyết phục người ta mà.

- Này, phải theo điều kiện tôi đặt ra. Đừng đặt câu hỏi. Đừng theo dõi tôi. Và chỉ làm những gì tôi yêu cầu, nếu anh đồng ý, tôi sẽ vui lòng nhận sự giúp đỡ của anh.

Dodger toác miệng cười chân thành, đặt tay lên vành mũ, chào nói:

- Sẵn sàng phục vụ quý bà. Khi nào chúng ta bắt đầu?

- Sáng mai. Chín giờ. Và đừng gọi tôi là quý bà.

- Vậy gọi bằng gì?

- Courtney. Không tước hiệu. Không màu mè tiếng lóng. Chỉ “Courtney” thôi.

- Rõ. Chín giờ. Gặp cô tại hành lang?

Courtney không giấu nổi nụ cười:

- Rõ. Cám ơn, Dodger. Nhưng hãy nhớ, nếu anh là Saint Dane, tôi sẵn sàng cho anh biết tay.

- Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ hiểu ý nghĩa câu nói của cô là cái chết tiệt gì. Bây giờ hãy thưởng thức bữa ăn ngon. Hẹn gặp cô vào sáng sớm mai, thật tươi tỉnh nhé.

Hắn lại đưa tay lên mũ chào, rồi trở ra đẩy xe đồ ăn vào phòng. Những ý nghĩ về Dodger, Saint Dane và Ibara đều tan biến trong mấy phút cô thưởng thức bữa tiệc thịnh soạn. Dodger đã đem đến một bữa ăn ê hề thịt gà tây cắt lát, khoai tây nghiền, hành nhân trộn nước sốt thịt, nước sốt trái nam việt quất, đậu cô-ve xào bơ. Chẳng khác nào lễ Tạ Ơn đến sớm mấy tuần. Vừa định ngấu nghiến đồ ăn, Courtney chợt nghĩ, bằng cách nào đó Saint Dane biết cô mê tiệc Tạ Ơn đến thế nào, và bữa ăn này là một cách khác lấy lòng tin của cô. Hắn tinh quái đến thế thật sao? Courtney quyết định là cô quá đói, cóc cần thận trọng. Đẹp bỏ nỗi sợ “bị-mua-chuộc-bằng-thịt-gà” ra khỏi đầu. Courtney cho miếng thịt vào miệng. Ngon tuyệt. Vì ăn quá nhanh, kết quả là cô cảm thấy mình căng phồng, nhưng Courtney không quan tâm. Dodger thật là chu đáo, kèm cả món bánh bí ngô và sữa. Cô quyết định để tiêu hóa bớt mới ăn tới món bánh bí ngô. Nhưng món bánh quá hấp dẫn, nên chỉ năm phút sau cô sà xuống miếng bánh, không bỏ sót một mẩu vụn nào.

Trời đã khuya. Courtney kết thúc bữa tiệc lúc gần mười giờ đêm. Vào giường với cái bụng căng phồng là đại đột, nhưng chất bổ dưỡng của gà tây làm cô buồn ngủ rũ rượi. Cô không thể nường nổi mắt để đánh răng và cởi quần áo trước khi lăn xuống giường, đi ngay vào giấc ngủ. Ý nghĩ cuối cùng của cô là: bữa ăn thịnh soạn của Dodger đã tặng cô thêm một phần thưởng. Cô sẽ ngủ thẳng một giấc, không giãy giụa trở mình như cô thường phải chịu đựng mỗi khi có việc phải suy nghĩ lo lắng. Như vậy sẽ rất tốt, vì cô biết ngày mai sẽ là một ngày bận rộn. Cô sẽ bắt đầu tìm kiếm Mark trong cái thế giới xa lạ này.

Sáng hôm sau, tiếng chuông điện thoại chói lói làm Courtney thức giấc. Cô bật dậy, sẵn sàng vơ quần áo và chạy ra khỏi tòa nhà để tránh hỏa hoạn. Một giây sau cô mới nhận ra đó chỉ là tiếng chuông điện thoại. Cô tự nhủ:

- Mấy người-ngày-xưa này bị gì vậy? Họ bị điếc cả sao?

Cô nghe điện thoại. Là giọng nói thân thiện của Dodger:

- Đổi ý rồi hả?

Courtney liếc nhìn đồng hồ bên giường. Chín giờ rưỡi. Cô đã ngủ gần mười hai tiếng.

- Ôi, xin lỗi. Tôi ra ngay.

Không kịp tắm, Courtney tròng vội cái quần len và sơ mi trắng. Cô mang vớ, buộc dây giày da, rồi mặc áo lạnh màu xanh lục. Sau cùng là cái mũ mềm để nhét hết tóc vào trong. Chưa biết sẽ tìm thấy gì trên Trái Đất Thứ Nhất nhưng cô biết chắc một điều: không muốn bất cứ ai đối xử với mình như một cái vớ. Hải lòng, Courtney ra khỏi phòng, tiến tới cầu thang.

Hành lang khách sạn rộn rịp người. Courtney thấy Dodger đang đứng dựa vào cây cột cẩm thạch, gần phòng tiếp khách. Cô quan sát một lúc. Trông hắn khá vô tư. Quần đen, áo khoác ngắn màu xám tro. Trông hắn còn nhí hơn khi không mặc đồng phục. Đã vậy lại còn lùn nữa chứ. Hắn đứng đó, tươi cười vẫy tay với những khách quen đi qua. Dù không trong ca trực, hắn vẫn vội chạy tới giúp một bà lão đem hành lý vào bàn tiếp tân. Vì mấy anh bồi khách sạn đang bận rộn, không nhìn thấy bà. Dodger không có gì để Courtney có thể nghĩ hắn là Saint Dane, trừ khi cô nghĩ ai cũng có thể là Saint Dane. Cô sẽ không ngừng cảnh giác, nhưng cô cần sự giúp đỡ để tìm kiếm Mark. Cũng đáng để liều. Ra khỏi cửa, đút tay vào túi, cô bước tới Dodger. Thấy cô, Dodger tươi tỉnh hẳn.

- Cô đây rồi. Chúc buổi chiều vui vẻ.

- Phải, rất vui. Chúng ta đi nói chuyện.

- Tuân lệnh, thưa quý bà.

Nói xong, Dodger nhăn mặt:

- Tôi định nói là đồng ý, Courtney.

Courtney cùng Dodger vào phòng khách đầy người đang chuyện trò xã giao. Cô ngừng lại, nói:

- Không được. Có chỗ nào riêng tư một chút không?

Nghĩ một giây, cô nói thêm:

- Riêng tư nhưng phải có người.

- Cô muốn một chỗ riêng tư nhưng lại có cả người khác?

- Ừ... đúng vậy.

Cô thấy câu hỏi của mình thật tức cười. Dodger hỏi:

- Vẫn chưa tin tôi sao? Kể cả sau bữa tối với gà tây?
- Nhất là sau bữa tối có gà tây. Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh.
- Không có chi. Xin theo tôi.

Dodger đưa cô qua phòng khách sang trọng. Anh chàng thấp nhỏ đi nghênh ngang như là chủ nhân của nơi này. Hắn đưa Courtney qua nhà hàng của khách sạn, vào nhà bếp bận rộn. Một anh bếp gọi:

- Ê, Dodger. Hôm nay không phải là ngày nghỉ của cậu sao?

Dodger trả lời nhanh nhẩu:

- Không, tớ làm việc suốt.

Một anh bếp khác huýt sáo, rồi kêu lên:

- Dodger! Búp bê Kewpie[8] đó của ai vậy?

Courtney la lại:

- Này anh bạn, anh phải gọi là “quý bà”.

Mấy anh bếp cười, vờ như sợ hãi lắm. Dodger cũng cười ha hả. Courtney thấy hắn rất được mọi người yêu thích.

Saint Dane có được mọi người yêu thích không? Cô vội bỏ qua ý nghĩ đó, nó chỉ làm cô thêm điên đầu.

Dodger đưa Courtney ra sau bếp. Đây là nơi rửa bát đĩa. Nóng và đầy hơi nước, chỉ có vài người đang làm việc.

Dodger hỏi:

- Nơi này thế nào? Yên tĩnh nhưng không quá yên tĩnh, không ai làm phiền chúng ta và có vài nhân chứng phòng xa tôi làm điều gì cô không thích. Cô chỉ phải chịu đựng hơi nước và mấy cái đĩa dơ bẩn thôi.

- Nơi này tốt rồi.
- Nào, tôi có thể giúp cô chuyện gì?

- Nếu anh là người như anh nói, anh sẽ không hiểu những gì tôi sắp nói. Nếu anh không là người như anh nói, anh đã hiểu tất cả những gì tôi sắp nói rồi. Vì vậy, tôi nói hay không, sẽ không quan trọng. Hiểu chứ?

Dodger nhìn Courtney chua chát:

- Sau câu “Nơi này tốt rồi” thì tôi chẳng hiểu cô nói gì hết.

- Tốt. Vấn đề là thế này. Tôi đang cố tìm một người. Cậu ấy là bạn của tôi. Cũng là bạn của Bobby và ông Gunny.

- Cậu ta cũng là một tội phạm bị truy nã?

Courtney lớn tiếng:

- Không. Không ai trong chúng tôi là tội phạm truy nã.

Một anh chàng rửa bát quay lại nhìn. Dodger la lên:

- Yên tâm, Tony, không có gì đâu.

Tony nhún vai trở lại công việc.

Courtney tiếp tục:

- Việc chúng tôi tìm cậu ấy là vô cùng quan trọng. Tôi sẽ không cho anh biết nguyên nhân, vì chuyện quá dài và chưa chắc anh sẽ tin.

- Và... nếu tôi là tôi, tôi sẽ không hiểu, nhưng nếu tôi không là tôi thì tôi đã hiểu rồi, nhưng tôi chẳng hiểu cô đang nói gì, vì vậy tôi là cái quái gì đây?

- Anh bắt đầu nôn nóng rồi. Đây là chuyện nghiêm túc.

- Xin lỗi. Hãy cho tôi biết về anh bạn cô đang tìm.

- Tên cậu ấy là Mark Dimond. Mười bảy tuổi, tóc xoăn đen, đeo kính.

- Ồ, chuyện nhỏ như con thỏ. Ở New York này có cả triệu gã giống hình ảnh đó.

Courtney thêm vào:

- Cậu ấy cà lăm khi bị bối rối.

- Thu hẹp xuống còn nửa triệu. Chúng ta sắp tìm được rồi.

Courtney quát:

- Đừng làm trò nữa!

Cả hai nhìn Tony. Lần này anh chàng rửa bát không quay lại. Dodger nói:

- Xin lỗi. Không có chi tiết nào đặc biệt hơn một chút sao?

- Có một thứ. Nếu ở nhà, tôi nghĩ là có thể dùng để tìm ra dấu vết cậu ấy. Nhưng tôi không ở nhà. Tôi không hiểu mọi chuyện ở đây hoạt động như thế nào. Đó chính là lý do tôi đang nói

chuyện với anh đó.

Courtney bắt đầu nóng máu. Tony lại quay qua nhìn. Cô la lớn:

- Ê Tony, lo việc của anh đi!

Dodger đưa Courtney vào khu nhà kho, chung quanh là những kệ chất đầy bát đĩa sạch. Hấn trấn an cô:

- Được rồi. Cho tôi biết sự thể đi.

Courtney hít một hơi, lấy lại bình tĩnh rồi nói:

- Ngày 6 tháng Mười, Mark nộp hồ sơ xin chứng nhận phát minh tại Văn phòng Phát minh Hoa Kỳ. Theo tôi, khi xin bằng sáng chế, người ta sẽ yêu cầu phải có địa chỉ hay một thứ gì đó, để có thể liên lạc. Tôi hy vọng nếu chúng ta có được thông tin đó, có thể chúng ta sẽ biết tin cậu ta từ đâu.

Dodger chờ cho Courtney nói thêm. Nhưng Courtney chẳng nói thêm gì nữa. Hấn hỏi:

- Có vậy thôi.

- Có vậy thôi.

- Tất cả chỉ có vậy để chúng ta tiến hành tìm kiếm?

- Tôi e là vậy.

- Cô nói anh chàng bí ẩn này là một nhà phát minh?

Courtney vừa định nói “không”, nhưng chính xác Mark là như vậy. Cô nói:

- Đúng. Mark là một nhà phát minh. Nếu có ông Gunny ở đây, ông ấy sẽ cho anh biết vì sao việc tìm ra cậu ấy quan trọng như thế nào. Nhưng ông không ở đây. Chỉ có tôi. Anh giúp tôi được không?

Courtney nhìn Dodger nhú mày, nện gót tới lui, gãi đầu. Rồi lại nện gót tới lui. Chẳng cử chỉ nào của hấn làm cô yên tâm. Tinh thần suy sụp, cô thú thật:

- Tôi biết là vô vọng. Chẳng cách nào tìm một người theo kiểu này được.

- Không. Tìm cậu ta không là vấn đề. Tôi có bạn bè làm trong chính phủ.

Phấn chấn lại, Courtney la lên hỏi:

- Không đùa chứ? Sao trông anh có vẻ lo lắng thế?

- Tôi không hình dung nổi cái tên nhóc phát minh nào đó thì có gì mà quan trọng đến mức ông Gunny muốn tôi phải tìm ra cho bằng được.

Courtney nắm ve áo Dodger kêu lên:

- Khi nào gặp Gunny, anh hãy hỏi ông ấy. Còn bây giờ chúng ta đi tìm Mark ngay. Nghe không Tony?

Anh chàng rửa bát nhún vai, trở lại công việc.

Mấy phút sau, Courtney đứng ngoài bộ điện thoại gần hành lang, chờ Dodger gọi điện. Cửa đóng, nên cô không nghe được gì. Nhưng cô thấy hần vừa cười nói vừa vung vẩy tay nhấn mạnh lời hần nói. Cuối cùng, sau một hồi lâu như một đời người, Dodger treo ống nghe, mở cánh cửa kính ra khỏi bộ điện thoại. Hần nhìn Courtney không nói một lời. Mặt tỉnh bơ. Cũng không vung vẩy tay ra hiệu. Cô nóng nảy hỏi:

- Sao?

- Người ta cứ nghĩ bồi khách sạn chỉ là những thằng chuyên xách va ly và vẫy taxi, cô biết chứ? Nhưng chúng tôi có quyền lực mà hầu hết mọi người không thấy. Thí dụ, nếu một sếp đại gia nào sắp tới thành phố, mà khách sạn đã được đặt hết phòng, tôi có thể làm cho một gã thật sự hãnh diện bằng cách lo cho sếp của hần một phòng. Vì tôi biết có những phòng đặc biệt dành cho các nhân vật VIP vào phút chót.

Dodger hãnh diện cười với Courtney. Courtney thần thờ nhìn Dodger.

- Anh nói với tôi chuyện này vì...

- Vì một người bạn cần tôi giúp đỡ, và tôi sẽ lo cho sếp của anh ta một căn hộ hảo hạng trong khách sạn này. Bây giờ anh bạn đó nợ tôi một đặc ân, hiểu chứ?

- Không hiểu lắm.

Dodger đứng uốn người, vuốt mái tóc đã được chải chuốt rất kỹ lưỡng:

- Tình cờ anh bạn này đang làm việc tại Washington và được tiếp cận một số hồ sơ không luôn được phép công khai. Nếu cô hiểu ý tôi...

Courtney la to:

- Nói ngay đi.

- Hai Bốn Mươi Waverly Palace.

- Đó là...

Dodger tự hào thông báo:

- Đó là một chung cư trong làng, nơi cậu bạn Mark Dimond của cô đang ở. Bây giờ cô nghĩ tôi là tôi chưa?

Courtney vòng tay ôm chặt Dodger:

- Tôi không biết anh là ai, và ngay lúc này tôi cóc cần biết, vì có thể anh vừa mới cứu toàn thể nhân loại khỏi bị hủy diệt hoàn toàn.

Cô buông Dodger, chạy ra phía cửa. Hấn đứng đó một lúc, đắm mình trong vinh quang.

Rồi hấn tắt nụ cười, vừa chạy theo Courtney vừa kêu lên:

- Mình vừa mới làm gì cơ?

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

(Tiếp theo)

Từ trung tâm thành phố Manhattan tới Waverly Place chỉ mất một cuộc taxi ngắn. Càng tiến sâu vào vùng lân cận của Manhattan, Courtney càng bớt cảm thấy mình đang ở trong quá khứ. Các ngôi nhà trông không khác lắm với Trái Đất Thứ Hai, nhất là khi xe qua làng Greenwich^[9]. Hầu hết là nhà ba hoặc bốn tầng. Tầng trệt có quán ăn, cửa hàng quần áo, tiệm giặt ủi. Những tầng trên trông như chung cư. Rất giống trên Trái Đất Thứ Hai. Nhưng không có Starbuck^[10]. Chỉ một dấu hiệu rõ ràng, hiển hiện ngay trước mắt, cho thấy mọi sự không như ở quê nhà cô là: ô tô. Đường phố chật cứng vì những con quái vật gầm rú, với những búng còi-rôm chói sáng. Chúng có những cái tên như Studebaker, Hudson, và Cord. Không thấy một chiếc Honda, Volkswagen, hoặc Volvo nào.

Đường phố trong làng Greenwich hẹp hơn những đại lộ rộng lớn trong khu trung tâm. Chúng cắt ngang nhau tại những góc bất ngờ, với những cái tên khó hiểu: Bethune, Gansevoort, hoặc Bleeker. Courtney mừng vì tay tài xế taxi rất thông thạo đường. Hấn dứt khoát rẽ từ đường Ngân Hàng vào Waverly Place, ngừng lại trước một quán ăn cổ lỗ có tên là “Lữ quán Ye Waverly Place”. Dodger muốn trả tiền xe, nhưng Courtney không cho. Dù sao, đây là nhiệm vụ của cô. Ra khỏi xe, Dodger nhìn quanh con phố hẹp, lắc đầu, vẻ ngạc nhiên:

- Đến nơi này, cảm giác cứ như hành trình vào quá khứ.

Courtney cười khểnh:

- Anh mà biết cái gì.

Dodger đội lên đầu cái mũ màu nâu làm Courtney phì cười. Hấn ngậy thơ hỏi:

- Cười gì?

- Anh định làm Indiana Jones^[11] hay gì vậy?

Dodger bực bội lắc đầu:

- Cô biết tôi muốn gì không? Chỉ mong một lần cô nói một điều dễ hiểu.
- Đừng mơ.

Kế bên quán ăn là lối vào tòa nhà gạch bốn tầng – Số 240.

Courtney e dè nói:

- Chính là đây.
- Bây giờ cô tin tôi rồi chứ?
- Chưa.

Dodger lấy mảnh giấy nhỏ ra khỏi túi:

- Bạn tôi nói bằng sáng chế cấp cho Mark Dimond theo địa chỉ này. Căn hộ số 4A.

Bỏ lại mảnh giấy vào túi, hần hỏi:

- Cô lấy được số bằng, sao không lấy được địa chỉ?

Tiến lại cửa, Courtney trả lời:

- Tôi không biết. Theo tôi, máy tính không phải là không có sai lầm.

Vừa đi theo Courtney, Dodger vừa lèm bèm:

- Nữa, lại nói kiểu khó hiểu.

Ngừng lại trước chân cầu thang dẫn lên cánh cửa màu đen, Courtney lẩm bẩm:

- Sẽ chỉ là rách việc.
- Lại có vấn đề gì nữa?
- Tôi đang phân vân chuyện để anh cùng vào.

Dodger rên rỉ:

- Cái gì? Tôi đã đưa cô đến tận đây, đúng không?

Courtney gật.

- Vậy thì vì sao cô lại không tin tôi?

Courtney nhìn hắn, ngẫm nghĩ, rồi nói:

- Anh có thể vào cùng. Nếu anh là Saint Dane, thà tôi biết anh đang ở đâu.

- Tốt.

Lên hết thang, Courtney quan sát cánh cửa. Dodger hỏi:

- Cô tìm gì?

- Bảng nút an ninh để bấm chuông.

Dodger nhìn cô lạ lùng, rồi mở cửa. Cửa không khóa.

- Ồ!

Courtney ồ lên rồi bước vào trong. Lại thêm một dấu hiệu tinh tế cho thấy cô đang ở một thời đại khác.

Tòa nhà quá nhỏ nên không có thang máy. Cả hai leo cầu thang bằng đá cẩm thạch lên lầu bốn. Tòa nhà không đẹp nhưng sạch sẽ. Mùi nấu nướng tỏa trên cầu thang. Rất thơm ngon. Courtney nghĩ là sốt mì Ý, hoặc một món súp tuyệt ngon. Nó tạo cho tòa nhà có cảm giác hấp dẫn ấm cúng. Courtney mừng vì Mark đã “đáp” xuống một nơi ở thoải mái như thế này.

Mark. Mỗi bước lên thang Courtney càng thêm căng thẳng. Sẽ nói gì với cậu ấy đây? Quan trọng hơn, cậu ấy sẽ nói gì với mình? Cô không thể nghĩ ra nổi một lời bào chữa nào về việc Mark đã đem kỹ thuật từ quê nhà tới một lãnh địa khác. Cậu ta biết rõ là sai lầm đến thế nào mà. Cô không tưởng tượng nổi một kịch bản có thể giải thích chuyện này. Càng tới gần giây phút sum họp với Mark, cô càng không biết mình cảm thấy gì. Tức giận? Đau đớn? Sợ hãi? Thương cảm? Tất cả những cảm giác trên. Tốt nhất là lần lượt từng bước một. Trước hết, tìm ra Mark và biết chắc là cậu ta không sao. Sau đó, mọi việc sẽ rõ ràng. Ấy là cô hy vọng thế.

Tới lầu bốn. Năm cánh cửa dẫn vào những căn hộ khác nhau. Số 4A cuối dãy bên phải.

Dodger hỏi:

- Chúng ta sẽ làm gì?

Courtney tiến thẳng tới cửa phòng Mark. Trước khi có thể đổi ý, cô mạnh bạo gõ cửa. Không trả lời. Cô gõ lần nữa, lớn hơn. Vẫn không trả lời. Hai người chờ cả phút, gõ thêm mấy lần nữa. Dodger nói:

- Không có ai ở nhà, hoặc họ không muốn tiếp khách.

Courtney quả quyết:

- Tôi sẽ không rời khỏi đây, cho đến khi chúng ta biết ai ở trong căn hộ này.

- Điều cô nói trước đây, chuyện cứu nhân loại khỏi bị hủy diệt hoàn toàn đó, là nói đùa, phải không?

Courtney nghiêm trang nhìn hắn. Không xác nhận, cũng không bõn cọt nói: “Ừa, chỉ là đùa thôi!”

Dodger trầm ngâm:

- Được. Không sao. Tôi cũng không muốn biết.

Cuối cùng Courtney cũng nói:

- Tôi chưa thể cho anh biết chuyện đó lớn đến thế nào.

- Được rồi. Bây giờ thử cho chắc.

Nói xong, Dodger lùi một bước khỏi cửa, xoay vai, vặn cổ, rồi thành lĩnh lao vào cửa phòng 4A.

Courtney kinh ngạc kêu lên:

- Ê!

Nếu không nhảy tránh kịp, cô đã bị hắn húc trúng người. Vai Dodger đập mạnh vào cánh cửa. Với một tiếng rắc lớn, cánh cửa bật mở, va mạnh vào tường bên trong. Dodger đồ nhào vô trong, ngã quỵ xuống. Courtney chạy theo kêu lên:

- Anh điên rồi!

- Tí ti thôi.

Cô giúp hắn đứng dậy, hỏi:

- Không sao chứ?

Dodger xoa xoa vai, lơ đãng đáp:

- Tất nhiên. Đầu phải lần đầu tôi phá một cánh cửa. Cũng không là lần cuối. Làm nghề phục vụ không hoàn toàn hấp dẫn đâu.

Courtney vội vàng đóng cửa. Cô không muốn hàng xóm tò mò nhìn thấy hai kẻ lạ phá cửa vào nhà.

Dodger nói:

- Hình như chúng ta quá muộn rồi.

Courtney nhìn căn hộ nhỏ trống trơn, với những bức tường trắng. Một hành lang ngắn dẫn tới phòng khách nhỏ. Bên phải, một cánh cửa mở vào nhà bếp. Bên trái, một hành lang ngắn khác dẫn vào phòng ngủ và buồng tắm. Không tranh ảnh, không cây kiểng, không thảm lót sàn. Không một manh mối nào để biết ai đang sống tại đây. Courtney vào bếp. Chỉ có một cái bàn và một bếp lò nhỏ. Ra khỏi bếp, cô đi qua phòng khách, vào phòng ngủ. Một giường nhỏ không

chăn mền, không khăn trải giường. Đồ đạc độc nhất là một bàn viết. Courtney như quả bóng xẹp hết hơi.

Dodger nói:

- Nếu cậu ta từng ở đây thì cũng đã đi từ lâu rồi.

Cả hai vừa định ra khỏi căn hộ, chợt Courtney thoáng thấy một thứ. Trên sàn, dưới cánh cửa phòng chứa đồ lộ ra góc mẫu giấy trắng. Cô quì xuống, kéo mảnh giấy ra. Đó là miếng giấy chữ nhật khổ 10 x 15. Courtney lật lên. Khi nhìn thấy mảnh giấy đó là gì, cô bật khóc.

Dodger hỏi:

- Gì thế?

Courtney chùi nước mắt:

- Đây là một sự ngẫu nhiên, chắc chắn không phải nó được bỏ lại một cách cố ý đâu.

Cô trao tờ giấy cho Dodger. Dodger nhìn thật lâu rồi khẽ nói:

- Đây là cậu ấy?

Courtney gật. Đó tấm ảnh có thể là đã được chụp trong một cửa hàng dược phẩm địa phương trên Trái Đất Thứ Hai. Hậu cảnh giả trông như một bãi biển ở Cape Cod^[12]. Courtney biết là hậu cảnh giả vì cô nghĩ Mark chưa bao giờ tới Cape Cod, và không ai trong ảnh mặc trang phục đi biển. Đó là tấm ảnh của Mark và cha mẹ cậu ấy. Người cha và người mẹ đã chết, chính cái chết bất ngờ chấn động của cha mẹ đã ném Mark vào khó khăn hiện nay, và cũng là rắc rối cậu đã đem tới Halla.

Courtney nói:

- Hình này trông cậu ấy khoảng mười bốn. Bây giờ cậu ấy đã lớn hơn rồi.

- Cha mẹ cậu ta à?

Courtney gật đầu, lấy lại tấm ảnh. Cô muốn nhìn lại. Cô muốn thấy Mark ngày xưa. Cậu bé Mark ăn quá nhiều cà rốt và mê truyện tranh Nhật. Mark là bạn thân nhất của Bobby và đã trở thành bạn thân nhất của cô ngay khi cửa vào Halla mở. Cô muốn nhìn lại Mark đó. Cô muốn nghe tiếng cậu lấp bắp cà lăm. Cô muốn biết vì chuyện quái quỷ gì mà cậu làm chuyện đã làm.

Courtney lau mắt, đứng dậy, nhét tấm ảnh vào túi sau. Cô đã bình tĩnh lại.

Dodger hỏi:

- Bây giờ chúng ta làm gì?

Courtney nghiêm trang tuyên bố:

- Nói chuyện với hàng xóm. Phải có người biết cậu ấy. Có thể họ biết cậu ấy đi đâu.

Bắt đầu từ lầu bốn, lần lượt suốt đường đi xuống, hai đứa gõ cửa từng căn hộ và hỏi thăm những người hàng xóm khả nghi xem họ có biết gì về Mark và biết cậu ta đã đi đâu không. Câu trả lời gần như giống hệt nhau. Nhiều người đã thấy Mark, nhưng không ai đã nói chuyện với cậu. Cũng không ai có chút manh mối chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy. Sau mấy tiếng đồng hồ vô ích, Courtney và Dodger trở lại trước tòa nhà, chẳng biết gì hơn trước khi bước vào.

Giọng Dodger đầy hy vọng:

- Ít ra chúng ta biết là cậu ấy đã từng ở đây. Có lẽ tôi nên gọi về tòa thị chính hoặc bưu điện xem cậu ấy có để lại địa chỉ mới không.

Courtney tươi tỉnh hẳn:

- Ý kiến hay đó.

- Cảm ơn. Tin tôi chưa?

- Chưa. Không có ý xúc phạm cậu đâu, nhưng chưa tin.

- Cũng như không. Trở về khách sạn thôi.

Như có tín hiệu, một chiếc taxi trắng kết sát lề, kể bên hai người. Dodger reo lên:

- Thấy chứ? Sự việc có vẻ khả quan rồi!

Cả hai vào xe, sẵn sàng cho chuyến vào thành phố, Dodger nói:

- Khách sạn Manhattan Tower. Đừng chạy vòng vòng ngắm cảnh đấy.

Gã tài xế hồ hởi nói:

- Không, thưa ngài. Tôi sẽ đưa ngài đúng ngay nơi muốn tới.

Courtney lạnh toát người. Cô biết giọng nói này. Chỉ mất hai giây xử lý thông tin, cô quyết định, hét bảo Dodger:

- Ra khỏi xe!

- Cái g...

- Ra khỏi xe!

Cô gào lên, nắm lấy quả nắm cửa xe. Cửa đã khóa. Cô tìm khóa cửa. Khóa bị cưa. Nhào qua người Dodger, vô lấy cửa xe bên phía hẳn. Khóa cũng đã bị cưa.

Dodger bối rối hỏi:

- Cô làm gì vậy?

Gã tài xế lên tiếng:

- Ừ, cô làm gì vậy? Không muốn dạo một vòng với tôi sao?

Không cần nhìn cô cũng biết hắn là ai, nhưng cô vẫn nhìn. Một tấm kính ngăn ghế trước và băng sau, nhưng cô vẫn có thể thấy rõ tài xế. Đội cái mũ vải mềm của tài xế taxi New York, đang lom lom nhìn lại cô và Dodger, chính là thằng Andy Mitchell.

Courtney thì thầm:

- Saint Dane!

Dodger hỏi:

- Ai?

Mitchell khịt mũi, cười cười, reo lên:

- Lăn bánh thôi.

Chiếc xe lao tới, đánh bật Dodger và Courtney vào ghế. Dodger gào lên:

- Ê! Khùng hả?

Mitchell bật cười lớn:

- Nếu mỗi lần ai hỏi câu đó, tớ lại được một đồng năm xu thì...

Dodger hỏi Courtney:

- Hắn là ai vậy?

- Là kẻ xấu.

Mitchell chạm tay lên vành mũ:

- Rất vui được gặp anh. Tên tôi là Mitchell.

Dodger hỏi Courtney:

- Tưởng cô bảo tên hắc là Saint Dane.

Chiếc xe rít lên, quẹo một cua gấp, hình như chỉ trên hai bánh xe. Courtney đổ nhào sang Dodger. Bánh xe chúi xuống mặt đường. Chiếc xe phóng tiếp.

Courtney thét lên:

- Mark đâu?

Mitchell ha hả cười:

- Bạn tới quá muộn rồi. Bây giờ cậu ấy là ông lớn. Không sống trong đồng rác như thế nữa đâu.

Còi xe vang lên khi chiếc taxi luồn lách qua dòng giao thông.

Dodger đập kính, ra lệnh:

- Ê! Chậm lại!

- Sao vậy, cậu bồi? Không muốn phiêu lưu một tí à?

Dodger giật mạnh cửa xe. Chỉ phí sức. Courtney rít lên hỏi:

- Sao mi làm được chuyện đó, Saint Dane? Sao mi đưa được Mark tới đây?

Mitchell cười lớn, nhún vai nói:

- Ha! Ta làm vậy đó.

Mitchell bẻ mạnh tay lái, cắt ngang xe khác, đẩy xe đó lao khỏi lộ, phóng lên lề đường, rồi khoái trái la lên:

- Daaaa!

Dodger la lớn không kém...Vì khiếp đảm.

Mitchell bẻ ngoặt tay lái sang hướng khác, va mạnh vào lề đường, rồi lao qua ba làn xe. Xe cô quay vòng, va chạm vào nhau, cố tránh chiếc taxi điên. Dodger dựa lưng vào ghế, đá tới tấp vào kính ngăn giữa hai người và Saint Dane, gào lên:

- Ngừng... xe... lại!

Courtney thét lên:

- Sao phải làm thế này? Nếu muốn giết ta, mi có thể làm cả ngàn lần rồi.

- Ta không muốn giết mi, Chetwynde. Ta chỉ muốn giải trí chút thôi.

- Hành hạ ta chỉ làm mi thêm hèn hạ.

Cô cố giữ giọng bình tĩnh. Dù sợ chết khiếp, cô cũng không muốn Saint Dane biết.

Hắn nói:

- Vậy thì cứ coi đây là một đặc ân.

- Đặc ân?

Dodger kêu lên, đập mạnh vào kính. Kính quá dày, không thể đập vỡ được.

Mitchell bẻ lái. Courtney đã thấy dòng sông Hudson ngay trước mắt. Tên quỷ sứ lại bẻ lái, xe vào xa lộ West Side, tiến về phía nam, song song với con sông rộng.

Cố tập trung và nén cơn sợ hãi, Courtney hỏi:

- Saint Dane, vì sao đây lại là một đặc ân?

- Việc của mi xong rồi, Chetwynde. Mi đã hoàn thành chính xác những gì ta cần mi làm. Giờ là lúc mi lững thững về nhà.

Dodger gào lên:

- Tôi không phá được kính.

Courtney chỉ lơ mờ nhận ra sự có mặt của Dodger. Cô tập trung vào thằng Andy. Vào Saint Dane. Cô hỏi:

- Ta đã làm gì?

Thằng Mitchell hô hố cười:

- Không đủ rõ sao? Rất tiếc mi đã suýt chết ở Vermont, nhưng này, chuyện đã xảy ra, cho qua luôn. Mừng là thấy mi không què quặt nữa.

Mitchell cười lớn, lách qua hai xe chạy rất chậm. Họ bóp còi. Hắn rúc rích cười, vẫy tay.

Courtney hỏi:

- Mi đang nói về chuyện gì vậy?

- Mi ngu hay giả bộ? Chúng ta – ta và Mark Dimond – tới cứu mi. Đó là một mối liên kết không ngoan thực sự. Sau khi ta giúp cứu mạng mi, nó nhìn ta như một người hùng. Từ đó, nó tin tưởng ta, tất cả đều nhờ mi.

Mitchell cho xe va mạnh vào dải phân cách, bánh xe trước bên phải nổ tung. Xe chúi qua phải, nhưng hắn vẫn điều khiển cho xe phóng tới.

Courtney hỏi:

- Đó là nguyên nhân mi đã ép ta vắng khỏi lòng đường ở Massachusetts? Nhờ vậy, mi và Mark có cơ hội tới cứu ta?

Rời mắt khỏi đường, Mitchell quay hẳn lại, nhìn thẳng Courtney và nhe răng cười:

- Chấp nhận sự thật đi, Chetwynde. Mi đã trao Mark Dimond cho ta. Bây giờ ta đã nắm được Halla.

- Không!

Courtney gào lên, đập mạnh mặt kính. Nắm tay cô chỉ cách Andy Mitchell – Saint Dane – vài phân kính. Cô muốn làm nó đau đớn. Muốn đập vào cái mặt vênh vênh, tự mãn của nó. Cô muốn nó phải chết.

Dodger la lên:

- Coi chừng!

Chiếc taxi bay xuống dải giảm tốc, rồi vọt lên mặt đường. Mitchell lơ đãng nhìn lại phía trước, bẻ bánh lái cho xe tách khỏi rào chắn xi măng, rồi nói tỉnh bơ:

- Ủi chà! Xém bị thương nhĩ.

Bánh xe xẹp bị xé tan tành, nhưng xe vẫn lao tới. Những đốm lửa bắn ra từ vành bánh kim loại – bây giờ là bánh xe thứ tư. Xe vào tới phần cuối của Manhattan, nơi con sông mở rộng thành bến cảng. Những chiếc cầu dài nhô ra mặt nước. Xe cộ đông đúc nhưng Andy Mitchell không giảm tốc.

Courtney đập mặt kính, gào lên:

- Cậu ấy đâu? Cho ta biết cậu ấy đâu?

Mitchell bẻ bánh lái lần cuối, cắt ngang một đầu xe, phóng qua đường, lao lên lề, tiến tới một cây cầu vươn ra mặt sông. Nhiều người đang thông thả đi dạo ngắm cảnh. Nhưng ngay khi nghe tiếng taxi lao tới, họ dạt hết sang một bên để tránh bị nghiền nát. Chiếc taxi phóng lên cầu.

Dodger la lớn:

- Ê! Đường cụt!

Mitchell hồn nhiên hỏi:

- Vậy sao? Chà chà.

Courtney không quan tâm. Sự việc đã vượt quá tầm quan tâm của cô.

Mitchell bình thản nói:

- Chetwynde, về nhà đi. Về gặp cha mẹ. Ôm ấp con mèo máy của mi. Mi có mấy người anh, phải không? Vui đùa với họ. Trận chiến kết thúc rồi. Chẳng còn gì cho bất kỳ ai làm nữa đâu, chỉ việc ngồi nhìn ta bay bổng thôi.

Courtney trở nên bình tĩnh – dù xe đang lao tới cuối cầu – cô khoanh tay trước ngực, ngồi dựa vào ghế, bình thản nói:

- Mi lầm rồi. Chưa gần tới hồi kết cục đâu. Bobby sẽ không để chuyện đó xảy ra, và ta cũng vậy.

Andy Mitchell quay phắt lại nhìn vào băng ghế sau. Chỉ có điều nó không là thằng Andy Mitchell nữa. Mặt nó biến thành Saint Dane. Đôi mắt trắng xanh rực lửa. Mạch máu trên cái đầu sói lộ lóe sáng. Hắn rít lên:

- Vậy thì mi phải chết!

Dodger rú lên.

Chiếc xe đâm gãy hàng rào gỗ ở cuối cây cầu và bay vào khoảng không. Saint Dane tan thành làn khói đen, thoát ra ngoài cửa xe. Chỉ còn lại Courtney và Dodger trong lúc cái xe lao xuống và chạm mặt nước với cú rung động buốt tận xương.

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

(Tiếp theo)

Courtney đọc một lần. Rồi hai lần. Đọc xong lần thứ ba, cô đặt lá thư xuống, nhắm mắt lại. Không biết là mình nên khóc hay cười. Suốt một thời gian dài, suốt mấy năm qua, cô vẫn tự dằn vò vì những gì đã xảy ra trên Eelong. Sau khi đọc thư của ông Gunny, cô không thanh thản hơn chút nào về cái chết của Kasha, nhưng cảm thấy an lòng hơn một chút khi biết quyết định của cô và của Mark là những quyết định thông minh. Eelong là một chiến thắng rất lớn và điều đó giúp cô giảm được một chút xúu nổi đau. Có lẽ là nhiều hơn một chút xúu nổi đau.

Một lần nữa, nó lại làm cô nhớ Mark.

Theo như trong thư, ông Gunny cảm thấy việc xáo trộn các lãnh địa, trong một số trường hợp là tốt. Eelong là một bằng chứng. Nhưng ông đã không thấy được những kết quả tiêu cực

có thể xảy ra khi các lãnh địa bị xáo trộn. Số phân bốn lãnh địa đang thay đổi, với nguy cơ còn đổi thay nhiều hơn nữa. Cô mừng cho Eelong, nhưng không khỏi lo sợ những gì sắp xảy ra với Halla. Như Bobby đã nói nhiều lần, không chỉ là chuyện thắng những trận lẻ tẻ, mà là phải chiến thắng cuộc chiến tranh này. Eelong là một trận thắng. Chiến thắng thì còn lâu mới tới hồi kết thúc.

Để Courtney trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng Dodger tăng hăng hỏi:

- Như đã nói, tôi biết chuyện gì đang xảy ra.

Courtney gấp lá thư, đưa lại cho Dodger bỏ vào hộp, rồi nói:

- Anh biết nhiều, nhưng chưa là tất cả.

Courtney kể với Dodger tất cả những gì cô biết. Bắt đầu là cuộc sống trên Trái Đất Thứ Hai trước khi Bobby rời khỏi nhà để trở thành một Lữ khách. Từ đó, cô kể về những chỗ thiếu mà hần chưa biết, vì ông Gunny cũng chưa từng biết. Cô nói về Denduron và Cloral, Nguồn Sáng Đời Sống trên Veelox, trận chiến trên Zaada, những trò chơi trên Quillan, và quan trọng nhất là cách Saint Dane – trong lột Andy Mitchell – đã là một phần trong đời họ từ khi họ là những đứa trẻ con. Cô nói về Câu Lạc Bộ Khoa Học, và ngôi trường Standsfield, nơi Saint Dane đã biến thành một cậu trai làm Courtney si mê tin tưởng. Sự si mê mù quáng đã suýt giết chết cô. Cô kết thúc bằng cái chết của cha mẹ Mark, và kỹ thuật Lò Rèn đã dẫn tới việc tạo ra dado – những rô-bốt giống người thật đã làm thay đổi dòng lịch sử của ba Trái Đất và trên Quillan. Sau cùng, Dodger đọc lá thư của Patrick nói về chuyến du lịch bằng đường biển của Mark trên tàu Queen Mary, và việc cậu ấy biến mất.

Courtney thấy việc giải thích tất cả mọi chuyện dễ dàng hơn cô nghĩ. Dodger đã chấp nhận khái niệm về Halla và các lãnh địa, Lữ khách, và tất nhiên, về Saint Dane. Tất cả những gì cô đã làm là phần cộng thêm vào toàn bộ câu chuyện, và đưa nó tới nơi hai người đang đứng này.

Dodger tiếp thu tất cả, rồi nói:

- Vì vậy cô muốn tìm Mark để ngăn chặn cậu ấy đem món đồ của tương lai vào thời đại của chúng tôi?

- Vì chuyện đó, và cũng để cứu cậu ấy khỏi hiểm họa cậu ấy đang vướng vào. Tôi tin kế hoạch về Trái Đất Thứ Hai của Saint Dane đã bắt đầu, từ khi chúng tôi gặp Andy Mitchell trong nhà trẻ. Tất cả là một kế hoạch âm thầm lén lút, để lôi Mark vào việc tạo ra Lò Rèn, chiếm được lòng tin của cậu ấy, làm cho cậu ấy phát triển sáng chế đó tới các lãnh địa khác. Ngay từ khi chuyện đó hoàn tất, tôi nghĩ Mark đã không còn cần thiết nữa và...

Courtney không nói hết câu. Dodger huýt sáo, kinh sợ hỏi:

- Liệu Saint Dane có nghĩ xa đến thế không?

- Thời gian không có nghĩa gì với hần. Hần nhảy tới nhảy lui giữa các lãnh địa như bước qua đường. Saint Dane luôn nói về một điều gọi là Hội Tự. Bobby nghĩ, dù điều đó là gì, nó chính là mẹ đẻ của tất cả những bước ngoặt. Bước ngoặt của Halla. Bằng cách xáo trộn các lãnh địa, Saint Dane muốn chắc chắn phải đi theo ý hần. Không còn là chuyện của những lãnh địa đơn lẻ nữa. Cũng có thể là chưa từng. Hần đang xếp hàng những quân đô-mi-nô. Chúng ta phải đẩy vài quân đô-mi-nô ra khỏi hàng.

Dodger thô lỗ mắt nhìn Courtney.

- Tôi khoái nghe cô nói vậy hơn là khi tôi tưởng cô từ Diêm Vương tỉnh tới.

Courtney quơ tờ báo trên giường. Trên đường trở lại khách sạn, cô đã mua tờ báo này vì tấm hình lớn trên trang nhất. Đó là hình một con tàu lớn đang neo tại cảng Manhattan. Nhìn tấm hình, Courtney nói:

- RMS[13] Queen Mary. Một con tàu lớn.

- Lớn nhất. Mỗi khi nó cập bến, khách sạn đông nghịt hành khách vừa vượt biển về. Họ bảo nó quá choáng.

- Nó làm sao?

- Nó là một con tàu đẹp. Giống như một khách sạn nổi.

Courtney lom lom nhìn tấm hình:

- Theo dữ liệu trên Trái Đất Thứ Ba, Mark Dimond lên tàu để sang Anh vào ngày 7 tháng 11. Nhưng cậu ấy không bao giờ xuất hiện tại Anh.

- Cô nghĩ là xác cậu ấy dạt vào Jersey vài tuần sau đó?

- Patrick nghĩ vậy. Cũng có lý.

Buông rơi tờ báo, cô lui tới, lăm bắm:

- Mark đăng kí bản quyền Lò Rèn tại Văn phòng cấp bằng phát minh Hoa Kỳ vào tháng 10. Cậu ấy có lịch họp với một công ty Trách nhiệm hữu hạn tên là KEM tại Luân Đôn vào ngày 13 tháng 11, và đã đặt chỗ trên tàu *Queen Mary*. Cậu ấy lên tàu nhưng không bao giờ xuất hiện tại buổi họp, và không ai nhìn thấy cậu ấy nữa. Vài tuần sau, xác một hành khách trong bộ đồ da hội trôi dạt vào bờ New Jersey, với một cái thìa của tàu *Queen Mary* trong túi. Người đó bị giết bằng một viên đạn. Cái xác đã không còn nhận diện được nữa.

Dodger nói thêm:

- Và không ai lập hồ sơ báo cáo một người mất tích.

- Vì tại đây không ai biết Mark. Tôi thấy, tất cả đều trùng khớp.

- Trừ một điều. Cô nói tất cả vụ này xảy ra trong lịch sử.

Nhặt tờ báo lên, hần chỉ lên dòng đầu:

- Ngày 2 tháng 11. Năm ngày nữa Queen Mary mới lên đường. Việc đó chưa xảy ra.

Courtney reo lên:

- Chính xác.
- Trừ khi chúng ta chặn cậu ấy lại.
- Đúng, trừ khi chúng ta chặn cậu ấy lại.

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

(Tiếp theo)

Mấy hôm sau là những ngày tất bật. Trong khi Dodger phải lên ca tại khách sạn. Courtney làm tất cả những gì có thể để tìm dấu vết Mark. Cô gọi hàng tá cuộc điện thoại tới những văn phòng khác nhau trong thành phố, cô tìm người thuê cũ của căn hộ số 4A, 240 Waverly Place. Cô gọi cơ quan nhà đất, công ty dọn nhà, sở cảnh sát, sở cứu hỏa,, ngân hàng, công ty điện thoại, kể cả gọi lại Văn phòng cấp bằng sáng chế. Câu trả lời luôn luôn là: “chúng tôi không giúp được gì cho cô”. Tức điên lên được. Mất quá nhiều công sức dò la để rồi chỉ được nghe họ bảo cô: “Quên đi”. Không có Internet. Cô không thể để lại tin nhắn trên máy trả lời tự động của mọi người vì cái thứ đó năm mươi năm nữa mới được phát minh. Trở lại với báo chí, cô cố truy tìm thông tin về Mark, hay Dimond Alpha Digital Organization, hoặc công ty trách nhiệm hữu hạn KEM.

Hai ngày trước khi tàu Queen Mary nhổ neo, cô tìm được một thứ. Đó là bản tin nhỏ trên tờ New York Times, đưa tin về một công ty của Anh tên là Keaton Electrical Marvels. Họ thông báo những kế hoạch sản xuất những máy hát xách tay mới. Thậm chí Courtney không biết là gì. Cô phải trở lại cửa hàng Macy's mới biết đó là một cái máy để nghe đĩa hát. Những đĩa hát duy nhất Courtney được thấy là chồng đĩa cổ lỗ sĩ mà cha mẹ cô chẳng bao giờ rờ tới. Nhưng năm 1973 máy hát rất phổ biến. Theo quảng cáo của công ty KEM thì đây là một sự cải tiến phi thường, với khả năng dự trữ năng lượng trong pin, cho phép hát hoạt động trong thời gian ngắn, không cần cắm điện. Theo bản tin, đây là một bước đột phá ngoạn mục của khoa học. Tất nhiên, với Courtney, sự ngoạn mục đó chẳng khác gì một cây đèn pin. Nhưng biết công ty KEM có liên quan đến kỹ nghệ điện làm sự việc có vẻ hợp lý. Cô nhận ra một công ty như thế rất có thể đã dùng phát minh của Mark, và thực sự làm nên chuyện với nó.

Những mảnh rắc rối đang được kết nối lại với nhau.

Tuy nhiên, ngày 6 tháng 11 – một ngày trước ngày tàu Queen Mary nhổ neo – việc tìm kiếm Mark cũng không tiến triển gì hơn ngày 2 tháng 11. Càng lúc càng như cách duy nhất để ngăn chặn cậu ta lên tàu là chặn ngay tại tàu. Cô đi xe lửa trở lại Stony Brook, nơi cô cất nhật ký mới nhất của Bobby trong hộp an toàn. Không biết mong sẽ trông thấy gì vào ngày hôm sau, nhưng cô biết, bằng cách này hay cách khác, mọi chuyện sẽ xảy ra. Cô muốn nhật ký phải được an toàn. Nơi dừng chân cuối cùng trong ngày là cửa hàng Macy's. Cô mua cho mình một mũ vải mềm thay thế cái mũ đã bị mất trong taxi. Cô cũng mua cho Dodger một mũ phớt màu nâu. Cái

mũ làm hấn giống Indiana Jones. Cô thích vậy. Dù chỉ là một Indiana Jones lùn xịt. Cô hy vọng hấn cũng có được sự may mắn của nhân vật hư cấu này.

Đêm đó thật khó ngủ, cô biết nhiệm vụ của mình trên Trái Đất Thứ Nhất sẽ kết thúc vào ngày mai. Hoặc cô thành công trong việc ngăn chặn Mark lên tàu, hoặc cô thất bại, và lịch sử sẽ đi theo con đường mà máy tính trên Trái Đất Thứ Ba đã nói. Cô thề sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Sáng hôm sau là một ngày nắng ấm đối với tháng 11. Tàu Queen Mary đã được lên lịch rời cảng vào lúc 1 giờ trưa. Theo kế hoạch, Dodger và Courtney sẽ phải tới cảng sớm, để ngăn chặn Mark trước khi cậu ta đặt chân lên cầu tàu. Cả hai tới cảng lúc 9 giờ sáng, còn sớm nên chưa hành khách nào xuất hiện. Cô và Dodger chọn vị trí ngay đầu cầu tàu, sẵn sàng quan sát từng hành khách. Dodger được trang bị bằng tấm hình gia đình Dimond, tuy nhiên Courtney không tin Mark còn giống như trong hình nữa. Cô không thể trông cậy Dodger nhận ra Mark. Việc này là của cô. Cô đứng ngay chính giữa đầu cầu. Hai đứa đã lường trước mọi tình huống...

Trừ vụ đám đông đồ sộ. Đến 11 giờ sáng, mọi người đã chen chúc nhau. Dòng người đổ tới bằng xe hơi lớn nhỏ, xe buýt, cả xe ngựa,...Cứ như đi trẩy hội. Mỗi phút bến cảng càng thêm đông. Thêm cả một ban nhạc chơi gần tam cấp dẫn lên cầu tàu. Mọi người ôm nhau, khóc cười, mê mẩn vì viễn ảnh sắp được đi trên con tàu vĩ đại nhất trong thời đại của họ. Phu khuân vác rộn ràng với những xe đẩy chất đầy vali, túi xách, rương hòm. Ngựa và xe cộ được đưa xuống hầm. Cần cẩu kéo những thùng lớn lên, rồi hạ xuống khu chứa hàng hóa.

Cả Courtney và Dodger đều không còn nhận ra ai với ai. Như làm cho tình hình xấu hơn, đa số đàn ông đều đội mũ, nên không thể nhìn rõ mặt họ. Với Courtney, tất cả mọi người đều giống như Indiana Jones. Cô đứng trên bệ chắn bằng xi măng, tuyệt vọng quan sát đám đông, nhưng vẫn sợ Mark đi ngang mặt mà cô không biết.

Nửa giờ trước khi tàu nhổ neo, Dodger chạy lại cô, kêu lên:

- Kiểu này không được rồi.

Courtney gần như hoảng hốt.

- Cậu ấy dễ dàng đi qua chúng mình. Có thể là đã lên tàu rồi.

- Tôi có ý này hay hơn.

Hấn nắm tay cô, kéo qua đám đông. Courtney không cãi lại. Cô nghĩ làm gì cũng được, may ra còn có cơ hội chặn được Mark hơn là cứ đứng ì tại đó. Cả hai va vào người khác nhiều hơn là né tránh, nhưng không ngừng lại cho tới khi đến chân cầu dài dẫn lên tàu.

Dodger tuyên bố:

- Chúng ta phải gặp người quản lý tàu.

- Ai cơ.

- Người quản lý khách hàng. Ông ta có thể cho chúng ta biết phòng của Mark. Khi biết rồi, chúng ta tới đó, nắm cậu ta, kéo ra khỏi tàu, mà vẫn còn dư thời gian.

Courtney thẳng thốt kêu lên:

- Khoan. Anh muốn chúng ta lên tàu hả?

- Không sao đâu. Gia đình và bạn bè hành khách được cho lên tàu để tham quan cho tỏ tường con tàu. Họ phải xuống trước khi tàu rời bến. Tin tôi đi.

Dodger kéo cô tới một viên chức trong trang phục giống như sĩ quan hải quân. Ông đang đứng dưới chân cầu tàu, kiểm tra tên hành khách trong một kẹp giấy. Dodger chạy lại, nói bằng giọng Anh:

- Xin chào tướng quân! Chúng tôi tới vừa kịp để tiễn chân anh trai.

Chưa bao giờ Courtney nghe một giọng Anh tệ đến thế.

Viên sĩ quan nhìn Dodger với vẻ chán ngấy, cũng không quan tâm đến chất giọng của hắn. Nhưng ông ta lịch sự và chịu giúp.

- Tên anh cậu là gì, chàng trai?

Giọng Dodger càng tệ hơn:

- Dimond. Mark Dimond. Anh ấy là một nhà phát minh, thật mà. Trở lại xứ thần tiên[\[14\]](#) để tìm vận may.

Ông ta dò bảnh danh sách. Courtney cắn môi hồi hộp. Cô ước sao Dodger nói một cách bình thường thôi. Liệu kiểu nói láo của hắn có được việc không? Tên Mark có trong danh sách không? Dodger liếc xéo Courtney. Có thể hắn đang làm ra vẻ tự tin, nhưng cũng đang hồi hộp như cô.

Sau cùng, viên sĩ quan lên tiếng:

- Đúng. Mark Dimond.

Courtney mừng rỡ hỏi – không bằng giọng Anh:

- Anh ấy lên tàu chưa ạ?

- Rồi. Hai người có đủ thời gian để chúc anh ta thượng lộ bình an.

Dodger hỏi:

- Phòng số mấy, thưa tướng quân?

- Chàng trai, vụ này tôi không biết. Cậu nên hỏi sĩ quan kiểm soát trên tàu.

- Chúng tôi sẽ hỏi, cảm ơn ngài!

Dodger chạm tay lên vành mũ chào, rồi kéo Courtney lên cầu tàu. Hai đứa chạy như bay lên lối đi dốc. Viên sĩ quan nói theo:

- Lẹ lên. Hai mươi phút nữa chúng tôi nhổ neo rồi.

- Rõ, thưa tướng quân.

Courtney mỉa mai hỏi:

- Cái màn “tướng quân” này là gì vậy?

- Ê, đừng cảm ràm chứ. Màn này đưa chúng ta lên tàu, đúng không?

Lên tàu, hai người thấy đang đứng trên một boong tên là “Boong Đạo Mát”. Thậm chí còn đông người hơn trên bến. Giữa những hành khách náo nhiệt, phu khuân vác, thủy thủ đoàn, ban nhạc là người nhà và bạn bè họ đang chúc thượng lộ bình an. Giống như một nhà thương điên chật ních.

Dodger nắm tay một sĩ quan trên tàu hỏi:

- Chúng tôi tìm để chào tạm biệt một người anh. Tìm phòng anh ấy như thế nào?

Courtney thở phào vì hắn đã bỏ cái giọng nói góm ghiếc.

Viên sĩ quan trả lời:

- Thử hỏi văn phòng quản lý xem. Phía trước boong này là các cửa hàng phố Regent. Từ đó đi thang máy xuống một tầng, cậu sẽ thấy văn phòng.

Cả hai vội chạy, không kịp cảm ơn. Họ tranh thủ từng giây. Chẳng khác nào vượt qua một bài tường thuật tả cảnh tiệc tùng náo nhiệt của những năm 1930. Mọi người đều phục trang sang trọng như đang dự một đại vũ tiệc chứ không phải đi du thuyền. Tất cả đều hớn hỏ cười nói oang oang. Courtney và Dodger tìm thấy nơi gọi là “Phố Regent”, với hai dãy cửa hàng sang trọng, đầy người. Những cửa hàng bán đồ trang sức ngọc ngà và pha lê, đồ ăn vặt, đủ loại. Courtney chưa bao giờ lên con tàu xa hoa nào và cô không thể tin nổi những cửa hàng này thực sự hiện diện trên tàu.

Những hồi chuông vang lên.

Courtney hỏi:

- Cái gì vậy?

- Không biết. Không quan tâm.

Dodger trả lời. Hắn đang làm nhiệm vụ, nhưng len lỏi qua cái đám đông này gần như là nhiệm vụ bất khả thi. Courtney và hắn đâm sầm vào một bà già bước ra từ một cửa hàng nữ trang, dắt một con chó xù nhỏ lông trắng, con chó hoảng hốt y hệt Courtney và Dodger.

- Ôi!

Bà ta gào lên như thể vừa bị Courtney và Dodger xô ngã và đánh đập. Lập tức, con chó nhép sủa ầm lên.

Courtney rối rít nói:

- Xin lỗi, xin lỗi.

Bà già nhìn như hai người là tù vượt ngục:

- Đây không là khu vực cho đám lưu manh. Sĩ quan!

Bà ngoắc tay gọi một sĩ quan như đầy tớ của mình.

Đưa tay lên mũ chào, ông ta hỏi:

- Có chuyện gì, thưa bà?

Bà ta hống hách thét lên:

- Mấy đứa du đảng này phải bị tổng tới... tới... chỗ khác.

Courtney sờ người, bóp chặt tay Dodger, thì thầm:

- Chúng ta nên ra khỏi đây.

- Chưa.

Dodger nói rồi quay lại viên sĩ quan, với giọng vô cùng lịch sự:

- Xin lỗi đã gây náo động, thưa ngài. Nhưng chúng tôi đang tìm anh của chúng tôi. Anh ấy cùng ra khơi với ngài hôm nay. Chúng tôi không là hành khách trên tàu, nhưng chắc chắn anh chúng tôi và... UI DA!

Courtney lại bóp tay Dodger, rít lên nho nhỏ:

- Đi thôi.

Viên sĩ quan nói:

- Tôi e là không kịp tiễn chân anh cậu rồi. Mọi người đi tiễn đang lên bờ. Vui lòng trở lại cầu tàu đi.

Bà già tiếp ngay;

- Đúng. Càng sớm càng tốt.

- Được thôi.

Courtney nói rồi kéo Dodger đi. Nhưng không đi về phía cầu mà tiến sâu hơn vào tàu.

Viên sĩ quan hỏi:

- Làm gì đó? Chúng tôi sắp nhổ neo rồi.

Courtney lí nhí bảo Dodger:

- Chúng ta không thể xuống tàu.

- Sao không?

Courtney đưa tay lên. Nhẫn của cô đang sáng lên. Chỉ vài giây nữa nó sẽ phát ra ánh sáng và tiếng nhạc trước mặt hàng trăm người.

Không lưỡng lự, Dodger nắm lấy tay cô, rồi cả hai chen lấn qua đám đông, không chút e dè chen lấn qua mọi người. Hắn nhìn quanh, tìm một chỗ, bất kỳ chỗ nào, để tiến tới.

Courtney kêu lên:

- Kia kia.

Đây là khu buồng khách. Gần hai người là một cánh cửa mở không biết dẫn vào đâu. Nhưng không quan trọng, phải ra khỏi đám đông này. Chạy qua cửa, hai đứa thấy đang ở trong khu chế biến món ăn, nhân viên phục vụ mặc áo bờ-lu trắng đang tíu tít làm đồ uống cho hành khách.

Courtney nắm chặt tay che chiếc nhẫn, cố giữ ánh sáng không lọt qua. Chạy tới cuối phòng, hai người vào một nhà bếp nhỏ. Mọi người đang quá bận rộn, không ai chú ý hoặc quan tâm. Courtney biết chỉ vài giây nữa thôi, sẽ có một cảnh tượng xảy ra khiến mọi người phải chú ý và quan tâm nhiều chưa từng có. Dodger kéo Courtney tới một cánh cửa, có tay nắm bằng thép nặng nề ở cuối bếp.

Dodger nói:

- Kho lạnh, giống như trong khách sạn. Có lẽ chúng ta gặp may rồi.

Đúng vậy. Hắn mở cửa. Bên trong không có ai. Courtney nhảy vào, vội vàng tháo phăng sợi dây chuyền tròng cổ qua đầu. Một đốm sáng đang tỏa ra. Dodger đóng cửa. Thoáng nhìn quanh, hai người thấy đây là một kho chứa rau củ. Có mấy trăm lon rau diếp, hàng đông cà rốt, và những bao hành – đủ chuẩn bị mấy ngàn bữa ăn cho hành khách và thủy thủ đoàn trên khách sạn nổi này. Trong khi Dodger đứng ngay cửa – sẵn sàng xô ra bất kỳ ai bước vào tìm một củ khoai – thì Courtney tháo nhẫn, đặt xuống sàn. Chiếc nhẫn đã nói rộng gấp ba lần và tỏa sáng khắp không gian nhỏ hẹp. Tiếng nhạc lớn hơn. Courtney hi vọng cánh cửa kho lạnh cách âm. Và ngăn cả ánh sáng nữa. Cả hai che mắt khi chiếc nhẫn thi hành công việc quen thuộc của nó. Nhìn lại xuống sàn, Courtney và Dodger thấy chiếc nhẫn đã trở lại bình thường. Kế bên là một túi không thấm nước khác. Nhật ký mới của Bobby gửi từ Ibara đã tới.

Vừa tiến lại cửa, Dodger vừa nói:

- Nhật lên, chúng ta đi thôi.

- Không.

- Không là sao? Tàu sắp nhổ neo rồi.

- Chúng ta chưa tìm thấy Mark.

- Tôi biết, nhưng.... Cô không định...?

Courtney điềm tĩnh cúi xuống nhặt nhạnh và nhặt ký của Bobby:

- Phải, tôi định sẽ ở lại trên tàu. Tôi thông cảm nếu anh xuống tàu, nhưng tôi thì không thể.

- Chúng ta sẽ là những kẻ đi lậu. Họ sẽ bắt chúng ta và.... và... không biết họ sẽ làm gì, nhưng chắc chắn là tôi sẽ bị mất việc tại khách sạn.

- Rất có thể như vậy. Nhưng nếu con tàu này ra khơi mà không có tôi, cũng có nghĩa là Mark sẽ chết, lịch sử sẽ đổi thay, dardo sẽ tràn vào phá hoại các lãnh địa. Tôi không muốn anh bị mất việc, nhưng nếu Saint Dane thành công, các lãnh địa Trái Đất thay đổi, tôi không bảo đảm rằng anh sẽ thấy mình trong một thế giới có khách sạn Manhattan Tower tồn tại.

Dodger nhú mày suy nghĩ:

- Tôi phải nói thế này, khi ông Gunny yêu cầu tôi giúp người nào xuất hiện với chiếc nhẫn kia, tôi đã không ngờ tới chuyện này.

Courtney nhún vai.

Dodger thở dài, gạt đầu cam chịu. Hắn dựa lưng vào một cái kệ, rồi trượt lưng xuống sàn, nói:

- Cũng êm ái đấy chứ.

Courney mỉm cười, ngồi xuống cạnh hắn, tay giữ chặt nhật ký của Bobby. Cô ghé người qua Dodger:

- Cảm ơn nhiều.

- Ê, đừng có làm trò sụt mướt với tôi nha.

- Hồng dám đâu.

Courtney không đọc nhật ký ngay lúc này, vì biết trước hết phải tìm một chỗ an toàn cho cả hai, giả dụ có một chỗ như thế cho hai kẻ đi lậu trên con tàu đông đúc này. Hai người chờ khoảng nửa tiếng, cho mọi hồi hộp lắng xuống. Chúng có thể ngồi lâu hơn nữa, nếu cửa kho lạnh không mở. Một đầu bếp bước vào với một cái tô bạc to dùng để lấy rau củ. Thấy Courtney và Dodger, anh ta đứng sững lại.

Courtney reo lên:

- Tạ ơn chúa. Tưởng chúng tôi bị kẹt trong này suốt chuyến đi rồi chứ!

Cô bước ngang qua, hôn lên má anh đầu bếp đang ngăn người kinh ngạc, nói “cảm ơn” rồi đi thẳng ra ngoài.

Anh đầu bếp chết lặng. Khi bước qua, Dodger nói:

- Cảm ơn ông anh. Đừng lo, tôi không hôn ông anh đâu.

Bỏ lại anh đầu bếp đang ngẩn tò te trong phòng lạnh, bối rối đến không nhúc nhích nổi, Courtney và Dodger chậm rãi ra khỏi bếp, xuyên qua khu lương thực và phòng ăn. Không còn gì phải hấp tấp nữa. Điều quan trọng bây giờ là phải trà trộn vào đám đông. Trở lại khu hành khách, chúng thấy lượng người thừa thớt hẳn. Tất cả những người đi tiễn đã rời khỏi tàu. Chỉ còn lại hành khách và thủy thủ đoàn.

Cùng Courtney và Dodger.

Thận trọng đi qua phố Regent với những cửa hàng sầm uất. Courtney và Dodger tiến tới Boong Đạo Mát. Vừa bước ra boong, ánh sáng tràn ngập, điều đầu tiên Courtney nhìn thấy là cầu tàu. Đó là cây cầu Saint Dane đã phóng taxi qua với cô và Dodger bên trong. Cây cầu mà lần đầu tiên hai người nhìn thấy tàu Queen Mary. Bây giờ nó đã cách xa mấy trăm mét.

Con tàu đã rời khỏi New York. Hai xà lan đang đẩy nó khỏi đất liền, vào cảng New York và Đại Tây Dương. Courtney và Dodger đang trên đường tới Anh quốc. Họ đứng bên lan can, nhìn thành phố New York đang nhỏ dần.

Dodger hỏi:

- Cô đang nghĩ gì?

- Nghĩ là... muốn đọc nhật ký.

NHẬT KÍ #30

IBARA

Bạn phải tìm bằng được Mark.

Courtney, mình nghĩ, tới Ibara là một sai lầm lớn của mình. Sau khi thấy những gì đang xảy ra trên lãnh địa này, bây giờ thì sự thật về những gì Saint Dane đã thực hiện thật rõ ràng. Rõ ràng một cách đáng sợ. Sự lo sợ của chúng ta là rất chính xác. Không còn là chuyện của từng lãnh địa đơn lẻ nữa. Saint Dane đang xé toang những đường biên của Halla. Mình không nghĩ chuyện mình tới đây đã làm mọi việc xấu hơn, nhưng mình cũng không giúp được gì nhiều. Thật ra, đáng lẽ mình nên ở lại với bạn trên Trái Đất Thứ Nhất, tìm kiếm Mark. Bạn nói đúng, Saint Dane đã nhử mình tới Ibara và mình theo hắn như con chuột đói đánh hơi thấy mùi phô-mai.

Miếng phô-mai trong bữa.

Ngay lúc này, mình quá bối rối, khó suy nghĩ tỉnh táo nổi. Trên Trái Đất Thứ Nhất, mình đã nói với bạn là mình e đã quá muộn để làm đảo ngược những gì Mark đã làm. Hy vọng là mình lắm. Tương lai của Halla tùy thuộc vào chuyện đó. Không quá lời đâu. Ngăn chặn Mark có thể là mấu chốt để ngăn chặn Saint Dane.

Sao mình có thể ngốc đến nỗi đã không nhận ra điều đó? Một câu ngớ ngẩn. Mình biết vì sao. Đó là vì tính tự kiêu của mình. Mình luôn cho rằng, để kiểm soát được Halla, Saint Dane cần phải hạ gục mình. Mình vẫn nghĩ điều đó là đúng, nhưng sau những cuộc đấu trí dai dẳng với hắn, mình đã bị chuyện hạ hắn như hắn bị ám ảnh vì muốn hạ mình. Hình ảnh của hắn cứ bám riết lấy đầu óc mình, Courtney ạ. Nó trở thành một cuộc tỉ thí giữa mình và hắn. Thật sai lầm. Bức tranh toàn cảnh mới là chuyện quan trọng. Nhưng vì quá nôn nóng hạ hắn, mình đã bỏ qua điều đó. Đó là lý do mình tới Ibara thay vì nên ở lại Trái Đất Thứ Nhất. Trong khi mình đuổi theo một mình hắn, thì hắn bận rộn điều khiển tất cả những gì còn lại.

Trực giác đầu tiên của chúng mình là đúng. Phải chặn Mark lại. Đó có lẽ là cách duy nhất để cứu Halla. Vấn đề là: có lẽ quá muộn mất rồi. Mình không biết Trái Đất Thứ Nhất tồn tại, liên quan với các lãnh địa khác từ bao giờ. Đúng nó là quá khứ của Trái Đất Thứ Hai và Ba, nhưng các lãnh địa khác có tồn tại trong tương lai của Trái Đất Thứ Nhất không? Hay đã tồn tại từ trước nó. Hay có lãnh địa tồn tại sau? Mình không biết. Thắc mắc đó làm mình đau đầu.

Khi rời khỏi Trái Đất Thứ Nhất, mình đã nói: điều quan trọng nhất là cứu Mark khỏi bất cứ định mệnh khắt khe nào. Tất nhiên mình muốn bạn mình, bạn chúng mình, được cứu. Nhưng từ những gì mình thấy trên Ibara, mình cũng muốn cậu ấy ngừng lại. Cơ hội duy nhất chúng ta có được để hạ Saint Dane – một lần và mãi mãi – là ngăn chặn cậu ấy đưa kỹ thuật Lò Rèn vào Trái Đất Thứ Nhất. Muốn hiểu vì sao, bạn cần phải đọc nhật ký này.

Đọc thật nhanh.

Xin lỗi Courtney. Mình rất ân hận vì đã bỏ bạn lại một mình và quá ngu ngốc, không nhận ra là nên nghe theo lời bạn. Mình cũng rất tiếc vì đã sắp đặt mọi sự ra với bạn như thế này và trút trách nhiệm lớn lao lên vai bạn. Mình biết bạn đang làm tất cả để cứu Mark, nhưng mình không đủ mạnh dạn để nói với bạn không chỉ là cứu cậu ấy, mà là phải ngăn chặn cậu ấy lại.

Mình đã viết xong nhật ký này. Mình đã bắt đầu viết nó từ ngay khi mình bắt đầu hiểu được những gì đang thật sự xảy ra tại đây và trở lại từ đầu để nói với bạn điều này. Không phải là thuyết phục bạn, vì ngay sau khi đọc nhật ký này, mình nghĩ bạn sẽ hiểu rõ như mình. Đó là bạn, Courtney, chính bạn là hy vọng cuối cùng tốt nhất để cứu Halla.

Mình ước là chưa quá muộn.

Mình và Siry rời gò đá trông xuống đội thuyền buồm đầy màu sắc, đi trở lại làng Rayne. Mình rất cần được nghỉ ngơi. Ăn uống nữa. Tối rìa làng, Siry ngừng lại, đứng trước mặt mình

- Anh theo chúng tôi không?

- Bao giờ chúng ta đi?

- Khi mọi người có thể. Các Jakill bị thương phải hồi phục đã.

Mình gật. Nó nhìn mình, cảnh cáo:

- Nếu anh nói với hội đồng về kế hoạch của chúng tôi thì...

Nó bỏ lửng lời đe dọa. Mình hỏi:

- Vẫn không tin tôi sao?

Nó nhún vai, bước đi. Mình gọi theo:

Tôi hỏi một điều thôi. Nghĩa của Jakill là gì?

Lắc đầu không trả lời câu hỏi của mình, nó chỉ nói:

- Anh nói đúng. Tôi không tin anh, chưa tin.

Tốt thôi. Cứ vậy đi. Trong đầu mình lúc này chỉ nghĩ đến một điều: ngủ. Mình mệt rã rời, cố lê hai chân trên cát. Vì lẽ của mình trở thành bệnh xá tạm thời cho các Jakill, nên mình không biết nên trở lại đó không, nhưng cũng chẳng biết phải đi đâu khác nữa. Nhưng khi trở lại, mình thấy không còn gì phải lo ngại. Các Jakill bị thương đã rời khỏi chỗ đó. Chỉ có Telleo đang chờ mình. Mình hỏi:

- Họ đâu rồi?

- Tôi đã làm những gì có thể và giúp chúng về nhà rồi. Chúng sẽ bình phục. Anh đói không?

- Tôi muốn tỏ ra lịch sự để nói là cô đừng bận tâm, nhưng tôi đói lắm rồi.

- Tôi nghĩ vậy, nên đã chuẩn bị ít súp và rau củ dứt lò.

Mình và cô ấy ngồi bên cái bàn gỗ, ăn một bữa tối ngon lạ thường. Thật ra, có lẽ cũng không quá tuyệt vời đâu, nhưng mình đói tới nỗi có thể ăn hết bàn mà cứ tưởng đó là bữa thiết đãi dân sành ăn. No bụng rồi mình sẵn sàng ngủ li bì cả tháng, nhưng vậy có vẻ hơi bị thô lỗ. Mình nói với Telleo:

- Hãy kể cho tôi nghe về cô đi. Cô làm việc cho hội đồng, nhưng lại liều lĩnh giúp Jakill. Như vậy có là chơi trò hai mặt không?

- Tôi không nhìn vấn đề theo cách đó. Tôi yêu ngôi làng này và những người dân làng tôi. Thế thôi. Siry và bạn bè nó cũng là người làng này. Tôi không phân biệt đối xử.

- Tôi đã nghe điều đó về cô.

Telleo e thẹn đỏ mặt, tiếp tục nói:

- Tôi không hiểu vì sao Siry tức giận đến thế. Anh thấy lối sống của chúng tôi có sai lầm không?

- Tôi nghĩ, giấu diếm mọi người sự thật là một sai lầm. Cô không bao giờ thắc mắc ngoài kia

còn có gì khác nữa sao? Ngoài hòn đảo này?

Telleo vội đáp:

- Không. Tôi không thể tưởng tượng còn có cuộc sống nào tốt đẹp hơn thế này.

- Nhưng đó là sự lựa chọn của cô. Tôi không bảo là mình tán thành chúng, nhưng Siry và nhóm Jakill muốn có nhiều sự lựa chọn hơn. Chúng muốn biết thế giới này còn đem lại những gì khác nữa.

Telleo nhún vai:

- Chắc tôi là người ích kỷ. Tôi sợ ngoài kia có những điều sẽ làm thay đổi Rayne.

- Hoặc cũng có thể có những điều lạ thường sẽ làm đời sống tại đây tốt đẹp hơn.

- Tôi không hiểu sao lại thế được.

- Thậm chí cô không có chút hiểu kỳ nào sao?

- Tôi tò mò về đám Đào tẩu. Tôi lo lắng vì chúng càng ngày càng táo tợn.

- Cô không nghĩ, tìm hiểu chúng là ai là một hành động khôn ngoan sao? Có thể chúng sẽ bị ngăn chặn.

Telleo khẽ đáp:

- Lực lượng an ninh trên đảo sẽ bảo vệ chúng tôi.

Trời đất, cô ta thật cả tin. Mình hỏi:

- Còn hội đồng? Siry bảo họ giấu diếm những điều bí mật với dân làng.

Telleo có vẻ bứt rứt:

- Tôi tin hội đồng cho chúng tôi biết những gì cần biết. Sao phải bận tâm với những điều chúng tôi không thể thay đổi được chứ?

- Nhưng cô không muốn biết lịch sử của làng sao? Người làng này từ đây tới vậy?

- Cuộc sống là tương lai, không là quá khứ.

- Người ta có thể học hỏi từ quá khứ!

Telleo hơi gắt:

- Mọi sự tại Rayne đều tuyệt vời. Chúng tôi có thể học hỏi gì để giúp sự hoàn hảo này hoàn hảo hơn nữa chứ?

- Nhưng...

- Ngoài ra tôi rất tin tưởng cha cô.

Hả? Thấy rõ vẻ kinh ngạc của mình, Telleo vui vẻ hỏi:

- Anh không biết à? Tôi tin tưởng anh làm việc cực nhanh, biết hết chúng tôi là ai rồi chứ.

- Không đâu. Cha cô là ai?

- Tên họ đầy đủ của cha tôi là Telleo Genj. Cha tôi là chủ tịch hội đồng.

Ôi trời! Âm thanh tiếp theo là tiếng cái hàm của mình đập xuống mặt bàn.

- Tôi tin tưởng ông sẽ làm những gì tốt đẹp nhất cho ngôi làng của chúng tôi.

- Oa!

Mình nghệt thở, đầu óc rối bời, có tính toán sự việc bất ngờ này có ý nghĩa gì.

- Tôi biết nhóm Jakill không tin tưởng hội đồng. Tuy nhiên chúng đã bảo vệ họ khỏi đám Đào tẩu. Chúng quan tâm tới Rayne. Chúng chỉ... đi làm đường. Lớn lên chúng sẽ biết ơn những điều tuyệt vời chúng tôi có tại đây và sẽ thôi hành động một cách đại dột.

Mọi chuyện chỉ là một trò lừa phỉnh tinh xảo. Mình đoán họ luôn luôn như vậy, vì mình quá ngốc nên mới không nhận ra. Telleo không sao, nhưng cha cô là cả một vấn đề. Theo lời Siry, ông ta là nhân vật chính luôn lừa dối mọi người. Telleo nghĩ đó là một điều tốt. Siry không nghĩ thế. Ai đúng? Đừng hỏi mình. Mình chỉ là khách qua đường Telleo thuộc loại... nói sao nhỉ? Khờ. Chắc là vậy. Cô ta không ngu, nhưng tin tưởng một cách mù quáng vào tất cả những gì nhà cầm quyền nói với cô. Cô sống trong một cái bong bóng an toàn, không muốn liều lĩnh làm vỡ tung. Sao trách cô được? Cô sống trong cũi bồng lai mà.

Mặt khác, hình như Ibara còn nhiều thứ khác hơn là cái đảo nhỏ bé hoàn hảo này. Ngôi làng có vẻ như thiên đường, nhưng mình có thể thấy có người coi nó như một nhà tù. Sự việc càng rối thêm, với việc Remudi đã từng ở trong hội đồng, như vậy cũng có nghĩa một Lữ khách đồng ý với họ toàn bộ sự việc cất-giấu-quá-khứ-như-một-điều-bí-mật. Tóm lại, mình không biết ai đúng. Nhưng việc của mình không phải là đưa ra lời phán quyết. Mình có mặt tại đây là để khám phá việc làm của Saint Dane, chứ không can thiệp vào nội bộ của họ. Hình như Telleo không biết kế hoạch cướp thuyền và rời khỏi đảo của Siry. Tốt. Mình sẽ không cho cô ấy biết.

Telleo nói:

- Tôi muốn cho anh xem một thứ. Anh đi cùng tôi chứ?

Mình chỉ muốn nằm xuống, đánh một giấc, nhưng làm sao mình có thể từ chối được. Cô gái này đã giúp cứu mạng mình và đang tận tình săn sóc mình. Không muốn xúc phạm cô, mình đứng dậy, nở nụ cười tươi nhất:

- Tất nhiên.

Đêm đã buông xuống làm Rayne. Các lối đi sống động với những ngọn đèn vàng lấp lánh trên những chùm cây cao hai bên đường. Hiệu ứng của nó thật diệu kỳ, cứ như đêm Giáng sinh nhiệt đới ấy. Telleo đưa mình tới trung tâm làng. Mình nghe tiếng nhạc thoảng vọng lại từ xa.

Cô giải thích:

- Đêm nay bắt đầu kỳ lễ của người dân Ibara, gọi là “Lễ hội Zelin”. Đây là thời gian của tiệc tùng, vui chơi. Anh có mặt tại đây đúng lúc này là rất tuyệt vời. Anh sẽ thấy một Rayne tươi đẹp nhất.

- Ý nghĩa lễ hội này là gì?

- Cảm ơn hòn đảo tuyệt vời chúng tôi đang sống. Tôi nghĩ đó là một cái cớ để mở tiệc.

- Giống như Lễ Tạ Ơn của Ibara.

- Giống như gì?

- Đừng bận tâm.

Càng tới gần trung tâm làng, tiếng nhạc càng lớn hơn. Telleo dẫn mình tới mái lá rộng lớn mà mình đã thấy ban nhạc trình diễn trước đây. Khán giả đông nghịt. Trên sân khấu cao hình vòng cung, một ban nhạc đang chơi nhạc sống âm ỉ, làm mình nhớ lại tiếng nhạc Ailen rộn ràng vui tươi trên Trái Đất Thứ Hai. Rất nhiều bộ gõ và trống nhỏ chơi nhịp dồn dập, còn mấy cái cây sáo thì chơi giai điệu sôi nổi, tươi vui. Telleo nắm chặt tay mình và dạn dĩ dắt mình đi xuyên qua đám đông đến gần sân khấu mới dừng lại. Mình lọt thỏm giữa biển người đang tươi cười vỗ tay. Nước uống được chia tới khắp mọi người. Mình được chuyển cho một tách. Mình ngáp một ngụm, cảm thấy giống như bia nguyên chất. Không biết có phải là rượu hay không, nhưng mình không thể từ chối lòng hiếu khách của họ.

Có những khuôn mặt quen quen. Mình nhận ra là gã an ninh to lớn đã bắt mình và gã đã đưa mình tới hội đồng. Lúc này trông chúng không có vẻ đe dọa, mà cười ha hả, nháy từng từng theo tiếng nhạc. Nhìn qua sân khấu, mình thấy ba gã thành viên hội đồng ngồi trên một bệ đài dựng cao khỏi mặt đất. Họ không lắc lư như đám đông, nhưng có vẻ cũng đang thích thú thưởng thức. Hai người đàn bà vỗ tay còn Genj thì nhịp chân theo nhạc.

Không hề thấy một Jakill nào trong đám đông. Đúng thôi. Nếu không tán thành đời sống trong làng Rayne này, sao chúng phải tới dự bữa tiệc Lễ Tạ Ơn của Ibara?

Còn mình? Chẳng có gì phải lẩn tránh, mình thoải mái vui chơi. Không biết vì sự sôi nổi của đám đông, hay vì chất uống sủi bọt họ đang chuyền tay nhau, hoặc vì âm nhạc, nhưng thành linh mình nổi hứng. Không cưỡng lại nổi với tiếng nhạc. Telleo bắt đầu nháy. Cô khoác tay mình nhanh chóng quay tròn theo tiếng nhạc. Mình không biết nháy một điệu vũ cổ truyền Ibara như thế nào. Thật ra mình cũng không biết một điệu vũ cổ truyền nào trên Trái Đất Thứ Hai. Nhưng mình cứ theo nhịp điệu. Mình quay vòng với Telleo và vỗ tay, khoác tay những người hoàn toàn xa lạ và có một khoảng thời gian thật tuyệt vời.

Cuộc liên hoan là một thí dụ nữa về cuộc sống êm đềm của làng Rayne. Mọi người sống trong một thế giới nhiệt đới diễm viên, trên bờ đại tây dương ấm áp. Tất cả những gì họ cần đều có ngay tại đó. Họ đã tạo ra một xã hội không tưởng, nơi mỗi người đều có một vai trò trong việc chu cấp cho toàn thể. Trong khi nháy giữa mọi người, mình tự nhĩ, có thể Siry đã sai. Tục ngữ

xưa nói sao nhỉ? Ngu si là hạnh phúc? Những người nào có thể mù tịt về phần còn lại của Ibara, nhưng họ hoàn toàn hạnh phúc. Có thể đó không là một điều tệ hại.

Rồi mình nhớ tới những kẻ Đào tẩu.

Và những người biến mất một cách bí ẩn.

Và... người ngoài, những kẻ bị xử tử hình.

Và những điều bí mật.

Thình lình mình không còn hứng thú nháy nhót nữa.

Chắc cảm thấy thái độ thay đổi của mình, Telleo nói:

- Thôi. Trông anh mệt lả rồi.

Một từ chính xác. Mình mệt lả. Cô cầm tay mình, len lỏi qua đám đông chìm đắm trong niềm vui.

- Xin lỗi. Anh cần nghỉ ngơi. Chỉ vì tôi muốn anh thấy một chút đời sống tại đây như thế nào.

- Tôi rất mừng vì cô đã làm như vậy.

Trong chùng mực nào đó. Trong khi bước theo cô về lều, mình thật sự bứt rứt. Đường như Rayne là một nơi khá yên bình. Với nhiều người, đó là một nơi có hoàn hảo. Mình mong muốn có cứ hoàn hảo như thế với họ. Cướp một con thuyền để khám phá phần còn lại của lãnh địa này là bảo đảm hay phá hoại sự hoàn hảo đó?

Về tới lều, Telleo thân mật ôm mình, nói:

- Ngủ ngon nhé, Pendragon. Sáng mai tôi sẽ đem cho anh vài món ăn.

- Cảm ơn nếu tôi làm được gì cho cô...

- Chắc có đấy. Có lẽ ngày mai a có thể nói cho tôi biết sự thật về anh là ai. Nghĩa là... nếu chứng mất trí nhớ của anh không còn là vấn đề nữa.

Telleo cười láu lỉnh, như bảo không tin chút xíu nào là mình mất trí nhớ. Mình nói:

- Chúc ngủ ngon.

- Chúc ngủ ngon.

Telleo chạy trở lại con đường mòn dần tới núi. Mình nhìn theo cho đến khi cô ta khuất sau những rặng cây cọ và ánh đèn lấp lánh. Mình mẩn Telleo. Cô ta thông minh, ân cần và không hề bị quan yếm thế. Có thể cô ta có lý. Có thể không nên làm hỏng những gì dường như rất hoàn hảo. Bất hạnh là: ý nghĩ đó lại dẫn mình đến một ý nghĩ khác. Một ý nghĩ u ám hơn. Xáo trộn những gì dường như hoàn hảo là lẽ sống của Saint Dane. Dù quá khứ của Ibara là gì, dù tương lai ra sao, mình tin là Saint Dane đang cố gắng hủy hoại. Chuyện mình đồng ý với hội đồng, hay

ủng hộ nhóm Jakill không là vấn đề quan trọng. Vấn đề rõ ràng là mình phải biết ngoài kia là gì.

Lê chân vào lều, mình đã bỏ đôi xăng-đan, thả người xuống chõng, sẵn sàng ngủ như chết, Mới nằm thẳng cẳng được hơn ba mươi giây, mình chìm vào quên lãng.

Không biết mình ngủ lịm đi trong bao lâu. Sáu tiếng? Một tiếng? Hay chỉ mới hai phút? Mình chỉ biết giây trước nhắm mắt, giây sau có người nhè nhè đánh thức mình. Không ngạc nhiên cũng không sợ. Thân thể mình như tê dại. Đầu óc lơ mơ. Cố gắng lắm mình mới có thể tập chung vào người quấy rầy mình nghỉ ngơi.

Nhìn xuống là một bóng người trong tối. Mình không nhảy dựng lên, không cố tự vệ, vì nếu người này định làm hại, thì mình đã chết rồi. Thành linh mình chợt nhận ra là những căn lều này không khóa cửa. Mình không nhúc nhích. Vận dụng mọi sức lực để... suy nghĩ.

Một giọng quen quen hỏi:

- Anh tỉnh chưa?

- Siry? Sao...

Mình cố ngồi dậy, nhưng nó đặt tay lên miệng mình và đẩy mình nằm xuống lại, thì thầm:

- Sẵn sàng chưa?

Nó buông tay ra. Mình hỏi:

- Sẵn sng làm gì?

- Chúng ta có một tiếng trước khi trời sáng. Đã tới lúc lấy một con thuyền.

- Bây giờ? Ngay đêm nay?

- Anh đổi ý rồi à?

- Tôi tưởng phải chờ cho mấy Jakill kia khỏe hẳn.

Có tiếng nói lí nhí từ bên kia lều:

- Anh nghĩ một chút u đầu có thể làm chúng tôi chậm trễ được sao?

Nhìn xuống cuối chõng, mình thất còn ba người nữa trong lều. Tên trộm tóc vàng tên Loque, đứa con gái khoái đánh hơi tên Twig, và chú nhóc mắt chuột – bây giờ quấn băng quanh đầu. Nhóc chuột bước lại, vỗ lên cái đầu băng có, nói:

- Đau đớn khiến mình luôn minh mẫn.

Gớm chưa.

Tỉnh táo hẳn, mình hỏi:

- Vụ này nằm trong kế hoạch, đúng không? Các cậu dự trù lấy thuyền trong dịp lễ hội.

Siry nhún vai:

- Tiệc tùng nhảy nhót sẽ còn sôi nổi. Đây là thời điểm tốt nhất.

- Sao cậu không cho tôi biết trước?

- Tôi không tin anh. Chưa tin. Chúng mình là tôi sao đi.

Bốn Jakill nhìn xuống mình. Chúng đã sẵn sàng.

Mình cũng vậy.

Tới lúc lấy trộm một con thuyền.

NHẬT KÍ #30

(Tiếp theo)

IBARA

Chúng mình vội vã đi qua làng Rayne tĩnh mịch trước khi trời rạng sáng. Xa xa, mình nghe âm thanh của bữa tiệc thâu đêm. Tất cả mọi người đều đang nhảy nhót hay đang ngủ. Tất cả, trừ nhóm Jakill. Và mình. Mình cố không loạng choạng, để kịp bước theo mấy tên phiến loạn trộm cắp đang lặng lẽ tiến tới mục tiêu của chúng.

Mình đang do dự. Nếu thất bại và bị bắt, hội đồng sẽ xử Jakill với hình phạt nào. Mình thì khác. Mình là người ngoài. Nếu người ngoài bị xử tử vì tội là người ngoài, mình không muốn nghĩ về những gì họ sẽ làm đối với một tên người ngoài ăn cắp một trong những thuyền buồm mới tinh của họ. Mình đã quyết định sai lầm? Đây có phải là cách tốt nhất để truy lùng Saint Dane? Quá muộn để bắn khoan rồi.

Tất cả bọn chúng dường như đều biết chính xác đang đi tới đâu. Trừ mình. Tất cả đều di chuyển lặng lẽ dọc bờ biển, vào rừng. Con đường mòn chỉ rộng hơn vai mình một chút. Cây cối dày đặc quất vào mình từ mọi phía. Nếu không nhờ ánh sáng từ bầu trời đầy sao, sẽ không thể thấy gì nổi. Cách duy nhất để không chạy lạc vào rừng là cứ nhắm vào bóng những Jakill đi trước.

Đường mòn đưa tụi mình vòng qua ghềnh đá mà hôm qua Siry và mình đã đứng nhìn xuống đội thuyền buồm rực rỡ. Thay vì leo lên, chúng mình giữ ngang tầm với biển. Sau khoảng hai mươi phút chạy qua rừng tối, mấy cái bóng trước mình bước chậm lại. Tiến ra bờ biển, như có

tín hiệu, tất cả đều khom người xuống. Tên Jakill phía trước nín thở, ra hiệu cho mình tiến lên. Mình lom khom, nhanh chóng di chuyển lên hàng đầu.

Siry đang chờ mình. Nó quì gối bên bờ rừng, chăm chú quan sát bờ biển toàn đá với vẻ căng thẳng mình chưa hề thấy trước đây. Vẻ vênh vác của một thằng bé nổi loạn đã biến mất. Không còn lửa phẫn vớ vẫn ở đây nữa. Nó đang đối diện với canh bạc của chính mình. Hay chỉ vì nó đang sợ. Sao cũng được. Đây là chuyện nghiêm túc. Sóng dội vào đá núi lửa, tạo ra một âm thanh xì xào không ngớt, lấp đi những âm thanh tại mình gây ra.

Siry nói nhỏ:

- Tất cả chúng tôi đều biết lái thuyền. Chỉ cần lên thuyền, con thuyền sẽ thuộc về chúng tôi.
- Kế hoạch ra sao?

Siry ra dấu cho mình theo nó ra bờ biển. Nó quay ngoắt lại để ra hiệu cho đàn em chờ. Nó bò tới trước, sát mép bờ rừng. Mình bò ngay theo sau lưng nó. Được vài mét, Siry ngừng lại, chỉ tay. Mình thấy chiếc cầu đầu tiên trong năm cây cầu tàu dài, cách mình chừng một trăm mét. Một thuyền buồm buộc dọc theo phía hai chúng mình, mũi hướng ra biển. Dưới ánh sao, trông có màu vàng nhạt.

Siry giải thích:

- Mỗi thuyền có năm lính gác. Ba trên cầu tàu, hai trên thuyền. Chúng ta có mười sáu người, kể cả anh. Mười người sẽ bơi ra tàu, sử dụng súng thối để thở và ở sâu dưới nước.
- Như ống thở.
- Như cái gì?
- Không có gì. Tiếp tục đi.
- Mười người này có dây và móc, để leo lên thuyền. Tôi sẽ cùng nhóm thứ hai trên bờ. Ngay khi thấy nhóm thứ nhất bắt đầu leo, chúng tôi sẽ vào vị trí gần cầu tàu. Khi biết chắc là họ đã lên được thuyền, chúng tôi sẽ dùng súng thối hạ lính gác trên cầu tàu, rồi lên thuyền. Từ đó chúng tôi biết phải làm gì. Anh không cần phải lo vì chuyện đó.
- Vậy thì tôi phải lo chuyện gì?
- Anh là một trong mười người bơi ra. Anh biết bơi, phải không?
- Nếu tôi nói là... không?
- Chúng tôi sẽ để anh ở lại đây.
- Tôi bơi được.
- Ngay khi lên thuyền, việc của anh là loại bỏ hai lính gác trên đó.
- Loại bỏ?

- Đó là phần yếu nhất trong kế hoạch. Sau khi bị ướn, phi tiêu của ống thổi không hoạt động được. Cách duy nhất để vượt qua lính gác là chiến đấu với chúng. Không ai trong chúng tôi có khả năng hạ nổi một tên, chứ đừng nói tới hai tên. Nhưng anh...

Aaaa! Giờ thì mình hiểu. Chúng coi mình như một tên lính đánh thuê. Mình đâu phải. Mình nói ngay:

- Tôi chẳng khác gì cậu đâu.

Siry nhìn tôi đầy ngờ vực:

- Cho tôi thử chút đi!

Mình hỏi:

- Nếu tôi không có ở đây thì cậu sẽ làm sao?

- Anh đang ở đây. Anh nói là không muốn giúp chúng tôi? Đây là chuyện cần giúp. Tôi không biết anh từ đâu tới, thật sự vì sao anh có mặt tại đây, có lẽ đây là chuyện... phải thế thôi.

- Cậu nghe câu đó ở đâu?

Nó nhún vai:

- Đó là câu cha tôi thường nói.

Bàn cãi được gì chứ? Dù chẳng khoái bị nghĩ mình là một tên “cơ bắp” chuyên nghiệp tí ti nào. Lờn huấn luyện và cho mình phương tiện để tự vệ, chứ không phải đi lung tung để “loại bỏ” mọi người. Có thể đó không phải là... chuyện phải thế thôi. Hay đúng là như vậy?

Siry tiếp tục:

- Chúng ta phải hành động thật nhanh và âm thầm. Nếu đám gác kia nghe thấy lộn xộn, chúng sẽ chạy tới, mọi người không tránh khỏi tổn thất.

Mình nói:

- Chúng ta không muốn chuyện đó xảy ra.

- *Thật sự* chúng ta không muốn điều đó xảy ra. Họ sẽ tưởng tượng chúng ta là đám Đào tẩu.

- Là sao?

- Họ sẽ giết chúng ta.

Ồ!

Nó hỏi:

- Hiểu chứ?

Mình gặt đầu.

Siry ra dấu cho đồng đội tiến lên, rồi vớ tay lấy túi vải buộc sau lưng, lấy ra một trong số súng thối và sợi dây với một đầu buộc vào cái móc ba chìa. Đưa cho mình hai vật đó, nó nhìn mình u ám:

- Đừng có cản trở chúng tôi đấy, Pendragon.

- Yên tâm.

Đám Jakill kia đã tới nơi, ngồi lom khom dọc bờ rừng. Siry nhìn chúng thì thầm:

- Đã bắt đầu là không trở lại. Chúng ta sẽ là tội phạm. Có thể chẳng bao giờ trở về Rayne nữa. Nếu ai dối ý lúc này là cơ hội cuối cùng.

Không ai lên tiếng. Siry mỉm cười:

- Ngoài kia là cả thế giới bao la dành cho chúng ta khám phá.

Tất cả phần khởi nhìn nhau. Chúng đã sẵn sàng.

- Hãy thận trọng, khôn ngoan. Tiến lên nào.

Tất nhiên là không có tiếng hoan hô. Những Jakill âm thầm, nhanh nhẹn tiến dọc bờ rừng tới cầu tàu. Một cái kéo tay làm mình quay lại. Loque, tên trộm tóc vàng. Nó vừa nói vừa tiếp tục di chuyển:

- Anh đi với tôi.

Mình vội nhìn Siry. Nó gật. Mình tiến theo Loque. Nửa đường tới cầu tàu, Loque chỉ tay ra mặt nước. Lập tức nó và tám Jakill nữa tách khỏi nhóm mình. Chúng nằm sấp, bò như cua ra biển. Mình cũng nằm sấp xuống và bò theo. Khoảng cách từ bờ rừng tới biển khoảng bốn mươi mét trên nền đá. Mình cảm thấy khá tốt. Ý mình là về thể trạng. Những vết ong chích không còn làm phiền mình nữa. Sức khỏe mình đã hồi phục. Một chút đồ ăn và giấc ngủ đã đem lại một điều đáng kinh ngạc. Nó còn giúp xung lực mình tràn trề. Tới gần mặt nước, chúng mình nhảy xuống sau những tảng đá thấp, cách những đợt sóng nhấp nhô mấy mét. Tụi mình nhìn về phía con thuyền. Không một bóng người di chuyển. Không có tiếng báo động. Cho đến lúc này mọi chuyện đều ổn.

Mình hỏi Loque:

- Bây giờ làm gì?

- Bơi. Lừa đúng con sóng. Đánh nhanh rút lẹ trước khi trời sáng.

Đúng, không phải chuyện đùa. Sóng không lớn, nhưng chúng đánh thẳng vào bờ đá. Nếu không chọn thời điểm chính xác, tụi mình sẽ bị quăng ngược lại vào đá. Bị va đập như thế sẽ

kết thúc nhiệm vụ rất chóng vánh. Tất cả đều cần vũ khí gỗ giữa hai hàm răng, và dây cuốn quanh thắt lưng. Mình cũng vậy. Chúng đã được tập luyện thực hành trò này. Phải chỉ mình cũng được tập vài buổi. Loque bò sát gần bờ nước, quan sát sóng. Một đợt sóng lớn đang tiến vào. Lần lượt ba con sóng nối nhau dội vào bờ.

Nó căng thẳng thì thầm:

- Tiến!

Tất cả bọn mình chạy qua mấy mét bờ đá cuối cùng, rồi nhào xuống nước. Mình trườn nhanh qua vùng sóng vỗ trước khi đợt sóng mới ủa vào. Chân tay vẫy đập liên tục. Mấy lần đầu mình bị va đập. Vài giây sau, tụi mình đã trôi khỏi vùng sóng vỗ.

Không cần thêm chỉ thị, tất cả bắt đầu bơi ếch chậm chậm tới con thuyền. Cố không gây nhiều tiếng động. Lặng lẽ quan trọng hơn tốc độ. Bơi ếch không nhanh, nhưng êm ru. Trong khi cả đám chậm rãi tiến gần con thuyền, mình tự hỏi vì sao lại đích lú vào nhiệm vụ đặc công điên rồ này. Mình đang ở đây với một băng nhóc – thậm chí còn nhỏ tuổi hơn mình – những kẻ định cướp một chiếc thuyền buồm, vượt biển, để tìm kiếm những điều mà chúng không biết chắc có thật hay không. Tụi mình sẽ trở thành những kẻ phạm pháp, phản nghịch. Mình có mất trí không? Mình chỉ còn biết bám vào một điều duy nhất: Siry là Lữ khách, dù nó muốn hay không. Những gì xảy ra trên Ibara, Siry là một phần trong đó. Mình phải tin, nhiệt tình tìm hiểu sự thật về lịch sử Ibara của nó là đúng. Chỉ mong sao chuyến đi tới đó sẽ không là một cuộc phiêu lưu quá hiểm nghèo.

Còn cách thuyền chừng hai mươi mét, đám Jakill lấy vũ khí gỗ khỏi hai hàm răng, rồi ngậm một đầu. Không cần lệnh hay tín hiệu. Nói rồi mà, chúng đã được tập luyện. Mình làm theo. Cái ống gỗ không là ống thở tốt nhất thế giới, nhưng giúp tụi mình hụp đầu dưới nước. Như vậy là tốt, vì mình thoáng thấy hai người đi trên sàn thuyền. Lính gác. Họ không thấy tụi mình. Nếu thấy, chắc chắn họ đã chỉ trở, la toáng lên rồi. Trái lại họ đi với vẻ lơ đãng, không tỏ ra chút cảnh giác nào. Vì sao phải cảnh giác chứ? Chưa từng có ai tấn công đội thuyền này. Cho đến đêm nay.

Nắm tay bơi nhô khỏi mặt nước, tiến tới mũi tàu. Mình nhìn Loque với vẻ thắc mắc. Nó lấy ống thở ra khỏi miệng, thì thầm:

- Năm người bên này, năm người bên kia mũi tàu. Theo thủ hiệu của tôi, bơi tới thuyền rồi đợi. Tôi ở lại đây, quan sát lính gác. Khi sàn thuyền trống trải tôi sẽ ra hiệu để quăng móc câu lên thuyền. Anh phải leo hết sức nhanh. Ngay cả khi anh lên trên thuyền...

- Vâng, biết rồi. Loại bỏ lính gác.

Nó chỉ tay, vào chiếc thuyền, nói:

- Nhìn kỹ đi. Chúng đi theo một lộ trình. Từ mũi tới đuôi thuyền, rồi trở lại. Suốt đêm. Ngay khi chúng rời mũi, tôi sẽ ra hiệu. Anh có thời gian để leo lên thuyền, cho đến khi chúng từ đuôi thuyền trở ra.

Nhìn lên, mình thấy chính xác những gì Loque miêu tả. Hai lính gác đang tiến tới mũi tàu. Không chút vội vàng. Có thể vì buồn tẻ. Sắp hết buồn tẻ ngay thôi. Khi họ rời mũi tàu và bắt đầu đi ngược lại, Loque thì thầm ra lệnh:

- Đi!

Bốn người chúng mình lặn lẽ bơi nhanh tới thuyền. Tới nơi, tụi mình bập bênh đứng nước tại đó. Vòng sóng không mạnh lắm, nên tụi mình không bị va đập vào thân thuyền. Nhìn lên, mình đoán sàn thuyền cao trên tụi mình chừng chín mét. Có vẻ không dễ leo. Mình làm theo mấy Jakill kia, cắn lại ống thở giữa hai hàm răng, để hai tay thoải mái tháo vòng dây quanh bụng. Tụi mình phân tán dọc mạn thuyền, để lưỡi móc không vướng nhau khi quăng lên. Siry nói có vẻ dễ, nhưng khi nhấp nhô tại đó, mình không dám chắc quăng nổi lưỡi móc đủ cao tới sàn thuyền. Sao mình đồng ý làm chuyện này chứ? Mình đang nghĩ gì vậy?

Dựa lưng vào thân thuyền, mình chờ tín hiệu của Loque. Trông nó nhưng cái bong bóng đen thui bập bênh trên mặt nước. Hy vọng khi nó ra hiệu mình có thể nhận ra. Mình không ngại phải thú thật là mình bắt đầu hơi hoảng. Bồng bênh chờ đợi cả năm phút. Chờ đợi làm mình căng thẳng.

Sau cùng mình thấy một cử động nhanh gần bong bóng đen. Phải tín hiệu không? Nhìn sang hai bên, mình thấy mấy tay kia đang quăng lưỡi móc lên thuyền. Tới giờ rồi. Nắm lưỡi móc, mình có hết sức quăng lên. Lưỡi móc chỉ lên được mới nửa đường, rồi đảo thành vòng cung, rơi thẳng xuống... mình. Mình vội che đầu, tránh né. Khổ thật. Mình thử lại lần nữa. Mình đạp chân để cố nhồi người lên khỏi mặt nước càng nhiều càng tốt, tay trái nắm sợi dây, tay phải đu đưa lưỡi móc rồi thấy lên, như quăng thông lọng. Lần này lưỡi móc chạm thân thuyền vang lên một tiếng *thịch* rồi rơi tòm xuống nước.

Liếc nhìn, mình thấy cả ba Jakill kia đã ném được lưỡi móc lên thuyền và đang đu đưa lên khỏi nước. Cảm thấy như một thằng ngốc, nhưng thôi, mình có được tập tành trò này đâu! Vừa định cố thử lần nữa, sợi dây bỗng như đang bị kéo khỏi tay mình. Loque. Nó cầm sợi dây, bơi lùi khỏi thuyền gần một mét, vung vẩy, rồi thả sợi dây bay lên phía mạn thuyền. Lưỡi hái bay thẳng lên, rồi hạ xuống sàn thuyền. Với một cú giật, Loque gắn chặt lưỡi móc vào mặt gỗ. Nó kéo mạnh sợi dây, bảo đảm đã an toàn, rồi trao lại mình. Không có thời giờ để cảm ơn. Tụi mình phải gấp rút cho kịp kế hoạch.

Mấy Jakill kia đã leo lên được nửa thân thuyền. Thời gian còn đủ để lên tới nơi trước khi hai lính gác trở lại vòng tuần tra tiếp theo không? Thắc mắc và chờ đợi chẳng giúp được gì, mình nắm dây, chân đạp vào mạn thuyền và bắt đầu leo. Mình nhìn cách mấy Jakill kia leo và mình bắt chước. Chân đạp thân thuyền, mình đi lên trong khi tay này tới tay kia, lần lượt nắm dây trèo lên. Dọc chiều dài sợi dây mảnh có nhiều nút nhỏ, nên cũng dễ bám víu. Lúc đầu leo rất khó, vì nước tạo nên một lực hút mình xuống, nhưng ngay sau khi mình cố ngoi lên khỏi nước, leo dễ dàng hơn. Ngậm ngang ống thở gỗ giữa hai hàm răng như một hài tặc uớt sừng, mình nhích dần lên sàn thuyền.

Mình sớm nhận ra leo trèo không còn khó khăn nữa và đầu óc nghĩ ngay tới thử thách kế tiếp, tất cả tùy thuộc vào mình thôi. Mình phải loại bỏ hai tên lính gác trên thuyền. Phải làm cách nào đây? Không thể vung ống gỗ, nhả vào chúng mà rú rít. Vậy thì... man rợ quá. Cho bạn biết, chiến đấu không giống như trên ti- vi đâu. Người ta đổ gục vì một cú đâm, rồi cứ thế là thiếp đi. Đánh người khác bị thương, có thể mình cũng sẽ bị thương. Mình không tin ai có thể đánh chúng chết ngất, vậy mình phải làm gì?

Trong khi leo lên mấy bước cuối cùng, mình quyết định: cách tốt nhất là rút dây lên, lần lượt tóm từng tên lính gác, trói chúng lại. Thậm chí mình còn nghĩ, trên thuyền chắc phải có một chỗ để mình giam giữ chúng. Không hiểu sao Siry nghĩ mình có thể giải quyết vụ này, vì mình hoàn toàn không biết chắc phải làm gì.

Mấy Jakill kia bám dây, treo người dưới mặt sàn khoảng ba mươi phân. Mình lấy làm lạ là sai chúng chưa leo lên? Có lẽ chúng đang chờ mình.

Không đúng. Tên gần mình nhất ngoắc tay ra hiệu “Dừng lại”, rồi chỉ lên trên. Mình đã hiểu. Hai tên lính gác đã trở lại. Chúng mình phải trả giá vì đã leo lỗ giờ. Tội mình phải chờ họ đi tới mũi tàu rồi trở lại, đi qua tội mình. Rắc rối là, tội mình không thể nhìn lên sàn thuyền, vì vậy không cách nào biết được khi nào an toàn mà leo lên.

Loque đu lên kế bên mình. Vẫn nắm dây, nó chĩa một ngón tay vào mình như nói: “Chờ”. Thận trọng, nó đu cao hơn, lén nhìn qua lan can. Quá mạo hiểm, vì nó biết chắc lính gác đang có mặt ở đó. Chúng mình nhìn nó từ từ lên cao và liếc trộm vào thuyền. Không biết mấy tên kia thì sao, còn mình thì như nín thở.

Không biết tội mình lơ lửng tại đó bao lâu, nhưng cánh tay mình đã bắt đầu tê dại. Cánh tay tê dại thì không đủ mạnh để chiến đấu. Sau cùng, Loque đặt một tay lên sàn thuyền, tay kia ra hiệu cho mình – một mình mình – leo lên. Giờ đã điểm. Không còn cơ hội để suy nghĩ, tính toán, cân nhắc chiến thuật nữa. Màn diễn sắp bắt đầu, và mình là người đầu tiên bước lên sân khấu. Mình leo lên hết phần còn lại và trườn lên thuyền. Tới sàn, mình lặn người tới lan can gỗ, hy vọng mình khuất tầm mắt.

Sàn thuyền trơn trượt. Không lính gác. Không báo động. Không có gì cấp báo một tên đặc công da mới đóng vẩy sắp cướp con thuyền màu vàng của họ. Dù con thuyền mới tinh nhưng với mình nó trông như một vật từ thời cổ lỗ. Sàn làm bằng những thanh gỗ dài. Một phòng gỗ gần mũi, trông như một lều gỗ lớn. Một phòng rộng hơn gần đuôi thuyền. Con thuyền có hai cột buồm nặng nề. Mình không hiểu biết nhiều về thuyền buồm, nhưng mình đoán người ta gọi đây là thuyền vuông, vì những cánh buồm như được thả xuống từ những sào ngang ở giữa cột buồm. Cột buồm nào cũng có một sào ngang thứ hai ngắn hơn nằm trên cao hơn. Dây nhợ chằng chịt khắp nơi. Hy vọng Siry đúng khi nói tất cả Jakill đều biết điều khiến con thuyền này, vì mình hoàn toàn mù tịt.

Chỉ có tiếng gào của biển và tiếng rên rỉ của con thuyền khi căng khỏi dây neo trên biển.. Trong một thoáng, mình cảm thấy như bước vào một thế giới khác, một con tàu hải tặc cổ xưa. Kỳ lạ hơn nữa, chính mình là một tên hải tặc.

Nhìn ra, mình thấy còn chín con thuyền nữa neo tại bến. Chúng cũng hoang vắng, yên tĩnh như con thuyền này. Mình thấy tự tin dần, nghĩ: có khi sự trì hoãn mình đã gây ra lại làm nhiệm vụ này được dễ dàng hơn. Nó cho lính gác thêm cơ hội làm một vòng trở lại đuôi tàu. Nếu Siry và các Jakill kia tấn công bằng súng thối, có thể tất cả lính gác sẽ ào ra cùng một lúc, công việc của mình coi như tiêu. Thành công mọi việc có vẻ quá ngon lành. Mình tự tin đến nỗi, đứng dậy, nghiêng qua lan can, nhìn xuống thì thầm với mấy Jakill kia:

- Tốt rồi.

Thì...

- Aaaaa!

Mình bị vồ từ phía sau. Một tên lính gác la lên, ghì lấy mình, quăng mình xuống sàn. Hẳn từ đâu ra vậy? Chắc hẳn đã nghe tiếng chúng mình leo lên và núp trong buồng gỗ gần mũi thuyền, chờ đợi. Chỉ từ đó hẳn mới nhào ra nhanh như vậy. Không sao. Sự bất ngờ đã qua rồi. Hẳn sắp lao vào mình như con cọp mặt quỷ của đảo Tasmania. Cuộc chiến cướp thuyền buồm vàng đã bắt đầu.

Bật ngựa trên sàn, mình thấy không phải bị một tên lính gác tấn công, mà là hai. Tên thứ hai đang chờ mình. Mình trả ơn bằng một cú ngay chân hấn. Hấn co chân lên đập. Mình lặn đi. Cả hai nhào vào tấn công mình. Chúng to lớn hơn mình, nhưng dù lợi thế về cơ bắp, chúng thiếu linh hoạt. Và kinh nghiệm. Mình nhận ra ngay điều đó. Cả hai đều hùng hục như bò mộng. Mình đứng bật dậy và dễ dàng né tránh chúng.

Hai tên không bỏ cuộc. Một tên lại tấn công. Mình né được, nhưng tên thứ hai thúc ngực giáo dồn mình vào buồng gỗ. Đồng thời, hấn vung vẩy ống gỗ, sẵn sàng khện vào người mình. Mình chặn cú đánh bổ xuống bằng cánh tay phải, rồi cũng với cánh tay đó, mình quất ngược lên má hấn. Hấn không kịp thấy để chống đỡ. Có lẽ đám này chưa bao giờ đụng độ với một người như mình. Mình đã được học tập với những người tài giỏi nhất và từng chiến đấu với những chiến binh dày dạn chiến trường. Hai gã bảo vệ miền nhiệt đới to con lưng lửng thật, nhưng khó có cơ hội hạ nổi mình. Đó là tin tốt.

Tin xấu là chúng sắp có người hỗ trợ.

Tiếng còi vang lên xé tan sự yên tĩnh trước bình minh. Những ngọn đèn to lớn soi rọi khắp con thuyền. Yếu tố bất ngờ thật sự kết thúc. Không còn chuyện loại bỏ một nhóm lính gác nữa. Toàn thể lực lượng an ninh bảo vệ những con thuyền này sắp lao tới chúng mình.

Mình liếc thấy mấy tay bơi Jakill đang đu lên, leo qua lan can gần mũi thuyền. Tưởng chúng tới giúp, nhưng mình lầm. Chúng tới buồng gỗ và nhảy vào trong, tới đâu thì mình không biết. Số còn lại rải dọc cầu tàu và lanh lẹ tháo dây buộc thuyền. Chúng không giải cứu mình. Công việc của chúng là đưa con thuyền này ra khơi. Mấy tên lính gác là vấn đề của mình.

Đây là một cuộc chạy đua. Nhóm Jakill phải đưa được thuyền ra khỏi cầu tàu, và ra khơi trước khi toàn thể lực lượng an ninh xuất hiện. Mình chỉ còn có thể giữ chân hai tên lính gác trên con thuyền bị chiếm này, để nhóm Jakill có cơ hội hoàn thành công việc của họ. Với cú móc trái, mình đâm một lính gác lão đảo bật ra sau. Tên thứ hai từ sau ôm mình cứng ngắc. Mình cúi xuống, nâng bổng hấn lên, lùi ra sau và ép hấn vào cột buồm. Hấn hự lên một tiếng. Vội khom người mình vùng hai tay ra trước, buộc hấn phải thả vòng ôm. Lập tức, mình lia chân đá hậu, làm hấn đổ ụp xuống.

Tên thứ nhất lao tới tấn công ngay. Hấn ra đòn. Mình hụp xuống. Hấn lại ra đòn. Mình né. Hấn đã thấm mệt. Cơ hội hạ hấn là đây, mình nắm lấy ngay. Hấn tấn công lần cuối. mình tránh được. Hấn bị mất đà. Tuyệt. Mình phóng gót chân ngay vào gáy hấn. Một cú đá hoàn hảo. Hấn loạng choạng ngã nhào tới lan can. Mình có thể ngăn hấn lại. Nhưng không. Trái lại, mình đẩy từ phía sau và hấn lộn nhào qua lan can và rơi xuống nước.

Một tên đã ngã xuống. Theo đúng nghĩa đen.

Mình cảm thấy con thuyền rung lên bần bật. Dù con thuyền này trang bị động cơ gì, nó đang khởi động. Thậm chí mình không biết thuyền này có động cơ. Tuy nhiên nó có, và nhóm Jakill đang cho nổ máy.

Có tiếng la hét trên bờ. Cách đó vài trăm mét, mình thấy một nhóm an ninh hung tợn đang chạy dọc bãi đá, tới cầu tàu. Nếu chúng kịp tới trước khi thuyền ra khơi, tội mình coi như tiêu luôn.

Tên lính gác thứ hai đang nhắm vào mình. Đã rút được kinh nghiệm từ sai lầm, hấn không tấn công, không lao vào mình ngay. Hấn đứng cách mình vài mét, khụy gối, hai nắm tay đưa

lên, sẵn sàng chiến đấu. Rắc rối rồi. Nếu tên này kiểm soát được tình huống, hắn sẽ đấu hay hơn rất nhiều, và mình có khả năng đoàn tụ với bạn hắn dưới nước. Nhìn quanh, mình thấy một lợi thế. Mình dựa lưng vào lan can. Lưỡi móc của Jakill vẫn cắm vào lan can gỗ. Rồi mình quay lưng lại tên lính gác. Mình nghĩ hắn không biết phải làm sao, vì hắn đã ngập ngừng. Đó là tất cả những gì mình đang cần. Tay mình nắm lấy một sợi dây. Và khi cảm thấy hắn tấn công, mình quay phắt lại, vút mạnh sợi dây như quất roi da, trúng ngay cánh tay tên lính gác. Hắn đau đớn thét lên. Có thể là vừa đau vừa bất ngờ. Và không biết bị vật gì đánh trúng. Lợi dụng khoảnh khắc đó, mình giật lưỡi móc khỏi mặt gỗ.

Bây giờ mình đã có vũ khí mới, sợi dây với đầu móc ba chĩa sắc bén, hiểm hóc. Tay trái cầm dây, tay phải đóng đưa lưỡi móc, mình thử hăm dọa hắn. Mắt mở thô lỗ, hắn sợ lưỡi móc xuyên qua da thịt. Nhưng màn này sẽ không thể kéo dài. Lưỡi móc chỉ đủ để hăm dọa. Nếu hắn tấn công, mình sẽ làm gì? Quăng lưỡi móc vào hắn? Tệ nhất thì hắn cũng chỉ trầy xước tí ti. Hy vọng hắn không nhận ra vũ khí này thật sự dõm đến thế nào. Mình cần thời gian. Càng giữ chân hắn càng lâu, các Jakill càng có thêm thời gian đưa con thuyền quái quỷ này ra khỏi cầu tàu.

Mình cảm thấy con thuyền tròn trĩnh. Tui mình đang di chuyển! Liệu có kịp không? Tim mình đập loạn lên. Tên lính gác cũng vậy. Hắn đã nhận thấy chuyện gì xảy ra và biết là phải hành động gấp. Hắn phóng tới mình. Mình lùi lại, quăng lưỡi móc. Thành công, hắn đứng sững lại, như bị đóng băng tại chỗ. Mồm há hốc. Chuyện quái quỷ gì vậy? Một giây sau, tên lính gác quì gối, lảo đảo đập mặt xuống sàn thuyền, vang lên một tiếng “thịch” rợn người. Hắn đổ xuống, không nhúc nhích. Nhìn lên, mình thấy đứng sau hắn là Siry, tay cầm súng thối trên môi. Cắm trên lưng tên lính gác là mũi phi tiêu nhỏ màu xanh lục.

Vẻ hài lòng, Siry nói:

- Khá hồi hộp, đúng không?

Nó thật sự thích thú. Nó và đám Jakill đi tìm sự phiêu lưu. Chúng đã tìm thấy rồi. Mình nói:

- Chúng ta thành công chứ?

Gài súng thối vào thắt lưng, nó đáp:

- Sẽ sớm biết thôi. Giúp tôi một tay.

Cúi xuống, nó nâng tên lính gác hôn mê lên. Mình giữ phần vai, Siry kéo phần chân. Cả hai cố sức đưa hắn tới cầu tàu. Siry bảo:

- Thả hắn xuống.

Nó buông chân tên lính ra ngoài lan can, mình nhào ra càng xa càng tốt, trước khi thả hắn xuống. Tên lính mê man rơi xuống cầu tàu, rũ rượi như một con búp bê vải. Mình nói:

- Hy vọng chúng ta không làm hắn bị thương.

- Còn hơn để hắn bị chết chìm.

Cậu bé mắt chuột vừa chạy lên, vừa chỉ tay lên bờ.

- Chúng tới rồi kìa!

Đúng vậy. Đám an ninh ác ôn đã rẽ lên cầu tàu và đang phóng tới tụi mình. Mình bảo Siry:

- Phải gấp rút lên mới được.

Siry chạy tới bánh lái. Một bánh lái to dùng bằng gỗ, gắn trước cột buồm ở đuôi thuyền.

Nó gào lên!

- Tăng ga!

Động cơ thuyền nổ rì rì. Mình nghe thấy tiếng máy và cảm thấy chân mình rung động. Chầm chậm, con thuyền rời bến. Đám an ninh hung dữ vừa gào thét vừa tiếp tục phóng tới. Chúng đang tới rất gần. Con thuyền di chuyển, nhưng chậm như rùa. Chỉ vài giây nữa thôi là tụi mình thoát.

Siry ra lệnh:

- Đẩy đi!

Mình nhìn về hướng cầu tàu và thấy những bàn tay vươn ra từ những lỗ cửa sổ ngay trên mặt nước. Mỗi tay đều có một sào gỗ dài, dùng để đẩy con thuyền tách khỏi cầu tàu. Chúng mình không cần phải đi thật xa, chỉ cần một khoảng cách xa hơn một bước nhảy từ cầu tàu xuống thuyền. Mình không ngờ Siry đã tính toán từng chi tiết, kể cả việc bố trí Jakill xuống dưới để đẩy thuyền ra.

Đám an ninh chạy dọc cầu tàu đến đuôi thuyền. Quá muộn. Một tên cố nhảy lên. Tay hắn chỉ lướt qua lan can trước khi lộn nhào xuống nước.

Chúng mình đã thoát. Máy nổ mạnh hơn. Con thuyền mau chóng rời cầu tàu và vùng nguy hiểm. Mình không thể tin nổi. Tụi mình đã thành công! Đám nhọc này đã thật sự cướp được một con thuyền. Mình đã can dự vào một cuộc phiêu lưu mà mình luôn nghĩ là một nhiệm vụ bất khả thi. Có khi vậy lại hay, vì hóa ra mọi sự chẳng bất khả thi chút nào. Nhìn lại cầu tàu, mình thấy cả chục tên an ninh đứng đó, tuyệt vọng, nhìn theo một trong những con thuyền mới tinh, tuyệt đẹp của chúng đang nổ máy ra đi.

Tất cả Jakill chạy lên khoang thuyền, ôm lấy nhau mà reo hò mừng rỡ. Mình không biết chúng đã dự trù kế hoạch này trong bao lâu, nhưng đây thật sự là khoảng khắc vinh quang.

Loque tiến lại, bắt tay mình:

- Anh làm tôi lo lắng mất một phút.

- Cậu lo không bằng nửa tôi đâu.

- Pendragon, tôi mừng vì anh có mặt trên thuyền.

Chúng mình lên đường, nhưng tới đâu? Siry lái thuyền dọc bờ biển, hướng ra cửa vịnh dẫn tới làng Rayne. Xa xa, trên đại dương, mặt trời đang lên. Đó là một hình ảnh tuyệt đẹp. Khởi đầu một chương mới trong lịch sử Ibara. Một khoảng khắc thật trang nghiêm.

Nhưng không kéo dài.

Bùm! Không dẫn đo, mình lặn ngay xuống sàn. Các Jakill không nhúc nhích. Một giây sau, một vật rít qua đầu tụi mình. Các Jakill đứng đó, bối rối.

Mình gào lên:

- Nằm xuống! Chúng đang bắn chúng ta đó!

Siry kêu lên:

- Bắn? Anh nói sao? Âm thanh đó là gì vậy?

Bùm! Một tiếng nổ nữa. Trừ mình, không ai nhúc nhích. Mình vòng tay che đầu. Một tiếng rít nữa khi một vật bay qua. Mình lại gào lên:

- Nằm xuống!

Siry thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra. Mình thấy mặt các Jakill chỉ có sự bối rối. Không sợ. Bối rối thôi. Mình nhận ra, chúng chưa hề nghe nói tới loại vũ khí bắn ra hỏa tiễn, hay đạn đại bác, hoặc bất cứ thứ gì đang nhắm vào chúng mình. Chúng không có lý do để sợ, cho đến khi... tụi mình bị bắn trúng.

Loque kêu lên:

- Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Mình gào lại:

- Tôi không biết! Nhưng nếu bị bắn trúng, con thuyền này sẽ chìm.

Siry la lên:

- Tôi không hiểu.

- Chúng đang cố đánh đắm thuyền. Tách ngay khỏi bờ biển. Phải ra khỏi tầm vũ khí của chúng.

Siry hét:

- Không! Rayne không có vũ khí nào để làm được chuyện đó.

Bùm!

Mình gào lên trước khi tiếp tục vòng tay che đầu:

- Vậy thì cái gì đó?

Một quả đạn rơi gần thuyền, nước nóng ào ạt úp xuống tụi mình.

Cậu bé mắt chuột lí nhí hỏi:

- Sao chúng làm được vậy?

Twig bình tĩnh chỉ tay ra biển, nói:

- Nhìn kìa.

Mình đứng dậy, chạy theo mọi người tới lan can để nhìn.

Một con thuyền khác, cách mạn trái mũi thuyền tụi mình vài trăm mét, ở thể sẵn sàng chiến đấu.

Mình hỏi:

- Thuyền gì vậy?

Siry trả lời:

- Tôi không biết. Không phải thuyền của Rayne.

Bùm! Một tiếng nổ nữa. Lần này tụi mình thấy hướng xuất phát. Một cột khói phát ra từ con tàu bí ẩn. Dù là gì, con thuyền đó có đại bác, và đang bắn tụi mình. Thêm một quả nữa hạ xuống chỉ cách mũi thuyền vài mét. Nước tung tóe văng lên.

Loque kinh sợ hỏi:

- Đó là cái gì?

Siry trả lời:

- Tôi nghĩ, đó là cái nhìn đầu tiên của chúng ta về thế giới bên ngoài.

Trong toàn bộ kế hoạch của Siry, nó không tính toán tới vụ bị con tàu bí ẩn tấn công bằng một thứ vũ khí nó chưa hề được thấy.

Và... ngày mới chỉ bắt đầu.

NHẬT KÍ #30

(Tiếp theo)

IBARA

Tụi mình bị tấn công. Mấy quả đại bác đầu tiên bắn ra từ con tàu bí ẩn đã xém trúng con thuyền hải tặc bé nhỏ của tụi mình. Không biết con thuyền này được làm chắc đến cỡ nào, nhưng mình nghĩ nó sẽ không trụ được lâu nếu tiếp tục bị dội đại bác. Không là chuyên gia về hải chiến, nhưng mình nghĩ con thuyền nhỏ bé này có oách cỡ nào, nó cũng không là con tàu chiến đấu bọc thép.

Mình chạy tới mũi thuyền để nhìn rõ hơn con tàu đang tiến tới. Nhưng mặt trời đang lên, rọi ngay mặt mình, làm con tàu chỉ trông như cái bóng – như một con tàu ma. Nó bé hơn con tàu của tụi mình nhiều, với mũi thuyền dốc và sắc nhọn hơn. Không có buồm hay cột buồm, điều đó cũng có nghĩa là con thuyền đó hiện đại hơn chiếc thuyền buồm của tụi mình.

Bùm! Khói bốc lên từ sàn con tàu tấn công. Mình hụp xuống che đầu cho tới khi biết chắc đạn trúng thuyền hay không. Không trúng. Lại một đợt nước khổng lồ văng lên tung tóe. Lạ lùng là, lần này đạn cách mục tiêu xa hơn những lần trước. Một là xạ thủ đã gặp may khi bắn phát trước, hoặc là chúng không cố tình bắn trúng tụi mình.

Siry tiến lại trong khi mình đang lén nhìn qua lan can thuyền. Nó nhìn sang tàu kia bằng một kính viễn vọng kiểu cổ bằng đồng. Mình hỏi:

- Cậu chắc con tàu đó không của Rayne chứ?

Giọng hiểu kì hơn là sợ, nó nói:

- Tôi chưa bao giờ thấy bất cứ thứ gì như thế này. Nó bắn một thứ như phi tiêu.

Một thứ như phi tiêu. Ôi trời! Mình vẫn không hiểu Ibara vận hành như thế nào. Một mặt, họ có điện, đèn, nước máy, mặt khác họ không biết gì về vũ khí tối tân. Ít ra là, dân làng Rayne không biết. Rõ ràng có những người khác trên Ibara biết, vì họ đang bắn vào tụi mình.

Thêm một phát đại bác nữa. Mình hụp xuống. Không cần thiết. Đạn rơi xuống làm tung nước phía trước tụi mình còn xa hơn mấy lần trước. Mình kết luận:

- Theo tôi, chúng không cố ý bắn chúng ta.

Siry bối rối hỏi:

- Vậy thì chúng định làm gì?

Mình nhìn về bờ bên phải. Chúng mình đang đi song song với bờ biển tiến vào vịnh lớn và làng Rayne. Mình nhớ là đã viết rồi: lối vào vịnh rộng mấy trăm mét. Ven bờ là bãi đá, rồi tới khoảng trống, xa hơn nữa lại là bãi đá. Giữa hai mũi đá là lối vào vùng đất xanh tươi của làng Rayne.

Siry nhú mày. Mình hỏi:

- Chuyện gì?

Nó nâng kính viễn vọng nhìn lại con tàu:

- Những kẻ Đào tẩu. Không nhằm vào chúng ta, mà chúng tiến vào Rayne.

Nó đưa ống nhòm cho mình. Vị trí tàu tụi mình đã thay đổi, con tàu kia đã thay đổi, con tàu kia không là một cái bóng nữa. Trông nó như một tàu quân sự. Dài chừng hai mươi lăm mét với một ca-bi-n thấp và phẳng. Đã có thời nó màu xám, nhưng sơn đã tróc, loang lổ khắp nơi. Thậm chí mình còn thấy những dấu hiệu quân sự mờ mờ nơi mũi tàu. Nhưng bong tróc gần hết, không đọc được. Trông nó như một thuyền tuần tra bạn từng thấy trong những phim về Thế Chiến Thứ Hai. Dù là gì, nó đã qua thời huy hoàng từ lâu rồi. Mình không hiểu sao nó còn nổi lên đênh với đầy lỗ thủng và rỉ sét như thế. Chỉ một vật độc nhất không cũ kĩ rỉ sét là: khẩu đại bác trên mũi tàu. Đó là vật còn hoạt động tốt.

Trên boong tàu có năm người. Tất cả đều trông như đàn ông, nhưng mình không chắc lắm. Hai người đứng bên đại bác, mấy người kia ở đuôi tàu và đang cầm lái. Tất cả đều tóc dài, áo quần rách bươm. Tụi Đào tẩu. Khi mình nói con thuyền của tụi mình như thuyền hải tặc là mình nói tới kiểu hải tặc bạn thấy trong phim. Hải tặc lý tưởng hóa. Hải tặc tiểu thuyết. Hải tặc kiểu Disney. Những tên Đào tẩu trên con tàu kia không hát “Hay hây hây. Một chai rượu rum”. Không đâu. Chúng là hàng thật. Một băng nhóm liều mạng sống ngoài vòng pháp luật, trên một con tàu không tí ti lãng mạn nào.

Siry lên tiếng:

- Chúng hù dọa cho bọn mình sợ mà bỏ đi. Chúng đang mở đường vào vịnh.

Nhiều Jakill tụ tập ở mũi tàu cùng tụi mình. Twig lo lắng hỏi:

- Chúng định làm gì?

Siry tuyên bố:

- Tiến vào làng Rayne.

Logue tiếp lời Siry:

- Chúng có thể làm nhiều người bị thương với vũ khí đó.

Tất cả đứng chết lặng, trừng trừng nhìn con tàu cách xa chừng trăm mét. Nó đang lướt qua tụi mình. Siry nói đúng. Những phát súng là để chặn tụi mình lại. Chúng sắp tấn công Rayne.

Siry quay nhìn nhóm trẻ tuổi nổi loạn. Nó quan sát từng đôi mắt như đã nhìn lúc trước, trước khi bắt đầu nhiệm vụ. Nó hỏi:

- Các cậu nghĩ sao?

Mình là kẻ duy nhất không hiểu ý nó hỏi gì. Tất cả Jakill kia đều biết chính xác câu nói của nó.

Giọng Twig run run:

- Gia đình chúng ta ở Rayne.

Cậu bé mắt chuột nói thêm:

- Chúng ta không còn lựa chọn nào khác nữa.

Siry hỏi:

- Ai không đồng ý?

Không ai có phản ứng. Mình chẳng hiểu quái gì hết, nên không thể đồng ý hay không đồng ý. Tốt nhất là không bỏ phiếu.

Loque nói:

- Nếu chúng ta làm chuyện này, cuộc tìm kiếm sẽ kết thúc trước khi bắt đầu. Có thể chẳng bao giờ còn cơ hội được sống ngoài bờ biển của chúng ta nữa.

Siry đáp lại ngay:

- Nếu chúng ta *không* làm, chúng ta sẽ không thể sống với *chính mình*.

Loque gật:

- Cậu nói đúng.

Tiếng rì rào sôi nổi lan khắp nhóm. Chúng bàn tán gì vậy?

Siry cười tươi rói:

- Chúng ta mong muốn một chuyến phiêu lưu. Chúng ta đã có rồi.

Tất cả đều vui mừng hoan hô. Siry chạy trở lại bánh lái, quát lên ra lệnh:

- Các máy trưởng, xuống dưới. Giọng buồm. Chúng ta mở cuộc chạy đua!

Tất cả đều chạy tới những điểm đã được ấn định trước. Mình đứng trơ trọi, cảm giác ngu ơi là ngu. Mình đã nói là lơ mơ với tất cả những gì trên Ibara chưa? Chẳng biết phải làm gì, mình đi theo Siry, nhìn nó tiến tới sau bánh lái, hỏi:

- Cậu định làm gì?

- Chúng ta sẽ ngăn chặn tụi Đào tẩu.

- Bằng cách nào? Các cậu không có vũ khí. Không, thậm chí các cậu không biết vũ khí là gì!

Mình nghe tiếng phần phật lớn khi cánh buồm chính vươn cao. Với một tiếng răng rắc, cánh buồm no gió, và con thuyền bé nhỏ của chúng mình lắc lư tiến tới.

Siry hãnh diện nói:

- Pendragon, tôi đã nói với anh, chúng tôi lái thuyền quanh vùng nước này cả đời rồi.
- Nhưng các cậu không có vũ khí.

Nó cười láu lỉnh:

- Anh đang đứng trên cái gì đó?

Mất mấy giây mình mới hiểu ý nó. Ước gì mình đừng hiểu.

- Cậu định lao vào chúng?

- Động cơ thuyền của chúng ta không mạnh. Nhưng gió sẽ giúp chúng ta. Chúng ta sẽ đuổi kịp quái vật nhỏ màu xám kia và... chẻ nó ra làm hai.

- Nhưng nếu chúng bắn. Mà lần này nhắm thẳng vào chúng ta thì sao?

- Kiểu gì chúng ta cũng vẫn sẽ bị chìm. Không thể để đám Đào tẩu vào vịnh.

Mình muốn cãi lại. Thật vậy. Nhưng nó có lý. Dân làng Rayne yếu ớt, không có khả năng tự vệ. Chỉ tội mình có thể ngăn chặn chúng. Tất nhiên là mình đã ước gì đừng có mặt trên ngư lôi cảm tử này. Bây giờ chỉ còn biết cúi đầu hi vọng những điều tốt đẹp nhất.

Siry và nhóm Jakill làm mình bất ngờ. Chúng là một băng nhóc nổi loạn, không tôn trọng chính quyền, tinh bơ lầy trộm một con thuyền. Nhưng chúng không là những kẻ nôn nóng kiếm tìm một chuyến đi vui vẻ, mà thật sự muốn tìm hiểu sự thật về thế giới của chúng. Lòng khát khao hiểu biết đó mạng mẽ tới nỗi, chúng sẵn lòng trở thành những kẻ ly hương sống ngoài vòng pháp luật. Nhưng ngay lúc này, chúng dẹp bỏ ước mơ để bảo vệ xóm làng. Trường hợp khả quan nhất, chúng ngăn chặn được những kẻ Đào tẩu nhưng bị mất thuyền, và trở lại làng Rayne để bị bắt. Còn tệ nhất, ôi, mình không muốn nghĩ tới. Cách nào thì giấc mơ khám phá toàn thể Ibara của chúng sắp kết thúc rồi. Thậm chí không một lời bàn cãi. Tất cả đều đồng ý.

Khi nhìn những thủy thủ trẻ điều khiển thành thạo con thuyền vào nơi tự sát, mình chợt nhận ra một điều quan trọng. Dù chuyện gì xảy ra với trận hải chiến này, dù chuyện gì xảy đến với Jakill, thì chính thứ tinh thần và lòng hiếu kì này sẽ dẫn dắt Ibara xuyên qua bước ngoặt và bước vào tương lai. Mình không tìm ra ngôn từ nào để diễn tả lòng khâm phục và ngưỡng mộ đối với nhóm nhóc lạ lùng này. Bây giờ mình mới tin chắc là đã quyết định đúng. Mình mừng vì đã đi cùng nhóm Jakill.

Những cánh buồm bồi thêm tốc độ. Khoảng cách giữa con thuyền vàng của tội mình và con tàu chiến mau chóng được rút ngắn. Những cánh buồm có ích là bởi vì đám Đào tẩu không tăng thêm tốc độ. Tới gần hơn, mình nghe tiếng máy tàu của chúng nổ bình bịch. Từ những tiếng ùng ục, tắc nghẹn, khúc khúc có thể thấy động cơ của con tàu chiến đó cũng hom hem như cái vỏ của nó. Nếu có thể xả hết tốc độ để tránh khỏi tội mình, chúng đã làm rồi. Mình cố phỏng đoán khi nào tội mình và chúng băng qua nhau, và tính toán sao để va chạm đúng trước khi con tàu đó vừa tới cửa vào vịnh. Cách duy nhất để ngăn chặn tội mình là chúng phải bắn.

Chính xác đó là những gì chúng cố làm.

Bùm!

Một phát súng gầm lên hướng về phía tụi mình, đạn bay gần tới nỗi mình cảm thấy gió rít khi nó vụt qua. Chúng không hù dọa nữa. Bây giờ, tụi mình là mục tiêu.

Siry ra lệnh:

- Tăng tốc nào các bạn. Xoay buồm!

Nhiều Jakill phóng ra, kéo dây, xoay buồm theo hướng gió. Chúng thật sự thông thạo điều khiển thuyền buồm. Mình chỉ là một hành khách có hứng thú.

Bùm! Một phát nữa. Phát này đánh bật một sườn ngang của cột buồm phía trước. Chúng đang tiến gần. May mà chúng chỉ có một khẩu đại bác. Cần có thời gian nạp lại đạn. Theo mình, trước khi thuyền buồm đâm vào tàu đó, chúng sẽ còn bắn ra được hai phát nữa. Tất nhiên khi gần nhau đến thế, chúng sẽ bắn trực diện vào tụi mình. Hy vọng duy nhất là: thuyền của tụi mình còn nổi trên mặt nước, đủ để lao vào chúng, trước khi chìm nghỉm.

Bùm! Lại một phát đạn lao vút về phía bọn mình. Lần này đạn trúng ngay mũi thuyền. Con thuyền rung bần bật. Chúng mình sắp chìm rồi sao? Mình chạy tới mũi thuyền, quan sát tổn thất. Đạn xuyên một lỗ sâu hoắm ngay trên sườn ngang chắn ngay mũi thuyền. Quá may. Chỉ chệch sang hai bên chừng ba chục phần là thân thuyền gỗ bị rách toạc. Chúng mình không bị chìm. Chưa!

Vượt qua những ngọn sóng, tụi mình tiến gần con tàu hơnm đủ để thấy vẻ mặt của những kẻ Đào tẩu. Chúng bơ bơ không chút lo lắng, bất chấp một thuyền buồm lớn gấp đôi tàu của chúng lao tới, sẵn sàng đâm thẳng vào mục tiêu. Mặt hoàn toàn vô cảm, chúng lảng xảng bận rộn. Hai tên nạp đạn, chuẩn bị nã thêm phát nữa để đưa tụi mình xuống đáy đại dương. Chúng nhanh nhẹn vác một thứ, giống như trái hỏa tiễn màu bạc nặng nề, tới bên khẩu đại bác bằng thép. Đây không là vũ khí cổ lỗ – nạp đạn từ họng súng và phóng đi những viên đạn đại bác đen ngòm nặng trĩu. Không, đây là loại vũ khí hiện đại.

Siry quay bánh lái, đặt chúng mình vào thế sẵn sàng nghênh chiến với con thuyền cướp bóc kia. Đây là một cuộc chạy đua. Tụi mình sẽ lao vào tàu chúng trước, hay chúng sẽ bắn chìm thuyền của tụi mình trước? Câu trả lời sẽ tới chỉ trong vài giây nữa thôi. Mình chạy ngược lại và định vị gần cột buồm sau. Không hiểu vì sao mình lại làm vậy nữa. Có lẽ vì mình cảm thấy nó chắc chắn. Hoặc vì mình muốn có nơi ẩn nấp khi trái hỏa tiễn bạc kia vù vù phóng tới đầu mình. Còn mấy giây nữa là đụng độ rồi. Mấy kẻ Đào tẩu vẫn lảng xảng quanh khẩu đại bác, cố gắng chuẩn bị bắn phát súng sinh tử cuối cùng. Mình vòng tay ôm chặt cột buồm. Đám Đào tẩu nạp đạn xong, hướng vũ khí về phía tụi mình. Tụi mình sắp thua trong cuộc chạy đua này rồi. Câu hỏi duy nhất còn lại là: liệu đà phóng tới của thuyền tụi mình có đủ nhanh để kịp lao vào chúng, hay tụi mình sẽ đứng khựng lại trên mặt nước?

Siry cảnh giác:

- Bám chặt vào một thứ gì đó đi.

Giọng nó chìm trong một âm thanh kì lạ. Tiếng động cơ. Không phải tiếng phát ra từ hai con thuyền. Một âm thanh hoàn toàn xa lạ. Siry cũng bối rối như mình. Âm thanh đó lướt qua mặt nước, như một động cơ ma quái đang khởi động. Âm thanh bí ẩn đó giúp tụi mình không bị bắn trong một thoáng giây, vì đám Đào tẩu cũng đang bị bất ngờ. Chúng ngừng tay nhìn quanh kinh ngạc. Âm thanh gì vậy?

Twig là người đầu tiên nhìn thấy, cô bé kêu lên, chỉ tay qua mạn phải ở mũi tàu, về lối mở vào vịnh:

- Kìa!

Giữa hai móm đất, nước sôi sùng sục. Bọt nước trắng xoáy tròn. Một lúc sau, một vật từ dưới nhô lên. Thật tình lúc đầu mình tưởng con rắn biển hai đầu. Mình biết không phải ý nghĩ đầu tiên của ai cũng như vậy. Nhưng với tất cả những gì đã trải qua từ khi rời khỏi nhà, thì với mình dường như không chuyện gì là không thể xảy ra. Sinh vật đó từ từ vươn khỏi mặt nước. Da nó màu bạc, ướt nước, phản chiếu ánh nắng ban mai. Tất cả – những kẻ Đào tẩu, nhóm Jakill và... mình – đều đứng như bị thôi miên.

Đúng là một con vật hai đầu, nhưng không là rắn biển. Điều mình thấy thật không thể tin nổi, nhưng lại là sự thật. Ngay lúc đó mình nhận ra là tụi mình đang ở trong một nơi rất xấu. Mình gào lên với Siry:

- Quay ra ngay!

- Cái gì?

Nó bối rối gào lại. Mình la lên:

- Hãy ra khỏi chỗ này!

Nó không nhúc nhích. Tụi mình chỉ còn cách con tàu của đám Đào tẩu vài giây. Chúng không có thời gian để nã đại bác. Chúng không còn là mối đe dọa lớn nhất đối với tụi mình nữa. Nhảy tới Siry, mình gào vào mặt nó:

- Tránh khỏi tàu của chúng *ngay*!

Siry bối rối, không biết phải làm gì. Không còn thời gian giải thích, mình xô hấn ra, nắm chặt bánh lái, bẻ mạnh sang trái. Mũi thuyền tụi mình di chuyển chậm như rùa về hướng cảng và tránh đâm sầm vào tàu của đám Đào tẩu.

- Anh làm gì vậy?

Siry la lớn, nhảy lại, quyết giành quyền kiểm soát. Không còn cách nào khác, mình đâm một phát ngay bụng nó. Siry gập người, há hốc miệng thở. Mình giữ lái bẻ ngoặt vào cảng. Tụi mình chỉ cách con tàu của bọn Đào tẩu không tới một mét. Gần tới nổi, khi lướt qua, mình cảm thấy như ngửi được mùi của chúng. Đám Đào tẩu hôi rình rích không biết phải quay tàu sang ngã nào. Chúng bối rối giữa việc tránh va chạm với tụi mình và há hốc mồm nhìn con vật hai đầu màu bạc sừng sững vươn cao, chặn lối vào làng Rayne.

Loque chạy tới mình, phần nộ la lên hỏi:

- Anh làm gì vậy? Chúng ta đã tóm được chúng rồi.

Siry nhìn thẳng mắt mình:

- Anh làm trò gì thế?

Không cách nào làm chúng hiểu được. Mình là người duy nhất biết là phải tránh xa vùng nguy hiểm, vì vậy mình không buông bánh lái. Mình đứng không? Câu trả lời sắp tới rồi.

Trong khi mình lái thuyền tránh xa khỏi thuyền của tụi Đào tẩu, thì con tàu quân sự vẫn tiếp tục tiến tới. Một tiếng kim loại vang lên khi con quái vật hai đầu hoàn tất việc vươn cao. Hai “đầu” của nó là hai ống dài, phần dưới lớn, thon dần lên tới một đầu hẹp và rỗng. Hai “đầu” cũng quay về một hướng. Với tiếng quay của bánh răng cơ sắt, hai ống rỗng hướng lên con tàu của những kẻ Đào tẩu.

Mình đã đoán đúng.

Cậu bé mắt chuột kinh ngạc hỏi:

- Máy con thú đó là giống gì vậy?

- Chúng không phải là thú.

Như để minh chứng lời nói của mình, cả hai ống bạc dài đều khai hỏa. Đó là hai khẩu súng. Mình không biết đó là loại đạn gì. Âm thanh không sắc, mà ùng ục. *Ùm, ùm, ùm, ùm*. Chúng nã đạn trực diện vào con tàu của bọn Đào tẩu. Sau mỗi phát, chúng rút lại, ổn định vị trí để bắn phát tiếp theo.

Đám Đào tẩu không còn cơ hội nào nữa. Đạn xé gió phóng vào tàu chúng. Có lẽ mình nên nói là: đạn xé tàu chúng thành từng mảnh. Không có tiếng nổ. Giống như bị những quả bom la-de nhỏ rạch nát tàu hơn. Thuyền tụi mình đủ gần để rung rinh vì chấn động. Siren nhảy tới bánh lái. Lần này mình để nó điều khiển. Bây giờ nó đã biết sự thật là tụi mình cần phải ra khỏi đó. Nó ghi chặt bánh lái, tập trung đưa thuyền ra khỏi vùng nguy hiểm.

Đám Đào tẩu nhảy khỏi con thuyền bất hạnh, tuyệt vọng chạy trốn khỏi cuộc tấn công. Chỉ trong vài giây, con tàu tan nát. Mình không biết có tên nào bị giết chết không, nhưng nếu còn tên nào dưới boong, chắc chắn không thể sống sót. Hai khẩu súng tiếp tục bắn dữ dội. *Uỳnh, uỳnh, uỳnh*. Tiếng xé kim loại nóng nghe như tiếng móng tay cào lên bảng đen. Hai khẩu súng màu bạc như được một bàn tay vô hình điều khiển. Đồ sộ như vậy mà chúng hoạt động nhẹ nhàng êm ru như một món đồ chơi. Trong hai mươi giây con tàu của đám Đào tẩu trở thành dĩ vãng. Những gì còn lại chỉ là những bọt nước sủi trên mặt biển đánh dấu nấm mồ của nó và một vài kẻ Đào tẩu đang hụp lặn. Mình tin là chúng sẽ bơi vào bờ và sẽ bị lực lượng an ninh bắt được.

Nhiệm vụ hoàn tất, hai khẩu súng ngừng bắn. Với tiếng kim loại chuyển động vo vo, chúng trở lại vị trí trung tâm, rồi chìm xuống nước. Tất cả sự kiện này – từ khi nghe âm thanh vo vo đầu tiên tới lúc mọi dấu vết về chúng biến mất – chỉ xảy ra trong một phút. Một phút khốc liệt.

Nhóm Jakill đứng thần thờ nhìn lại cửa ngõ vào Rayne. Chung quanh lặng ngắt. Mặt trời vẫn đang lên trong một ngày mới. Trông như thể chẳng có gì từng xảy ra.

Nhưng chẳng có gì như cũ nữa.

IBARA

Về mặt bàng hoàng của các Jakill nói lên tất cả. Trong vài giây ngắn ngủi đó, chúng đã được biết về sức công phá của súng đạn và hậu quả thảm khốc của nó.

Twig lắp bắp:

- Thật... thật... khủng khiếp!

Loque hỗn hển:

- Có ai biết về vũ khí đó chưa?

Không ai biết.

Cậu bé mắt chuột nhăn nhó nói:

- Còn tàu của đám đào tẩu nữa chứ. Chúng cũng có vũ khí. May là chúng ta không chìm xuống đáy biển kể bên chúng.

Twig nhỏ nhẹ:

- Mình sợ.

Chúng lao xao bàn tán. Không còn là những tên cướp háo hức liều mạng lao vào tàu của những kẻ Đào tẩu nữa. Đám sầm vào tàu khác thì chúng còn hiểu nổi. Tàn phá bằng sức mạnh hủy diệt của vũ khí thì chúng không thể hiểu.

Siry ra lệnh:

- Thôi đi!

Tất cả im lặng. Suốt cuộc bàn tán sôi nổi, Siry chỉ dõi mắt về chân trời. Nó điều khiển bánh lái như không có gì xảy ra. Diễn khá hay. Mình thấy sự thật. Hai bàn tay nó run run. Khi nói, nó vẫn nhìn phía trước. Mình đoán nó không muốn gặp ánh mắt ai, vì e các Jakill nhận ra nó cũng đang run như mọi người. Nó hỏi:

- Các cậu đã mong thấy gì?

Cậu bé mắt chuột láu táu lên tiếng:

- Không mong vụ đó.

Siry bộp lại ngay:

- Vây thì tỉnh lại đi! Chúng ta ở đây là để khám phá sự thật về thế giới của chúng ta, Thật sự các cậu nghĩ là sẽ thích tất cả những gì chúng ta khám phá ra sao?

Loque bình tĩnh nói:

- Siry, đây không phải là phần còn lại của thế giới. Vũ khí đó là tại đây, nơi chúng ta đang sống. Vì sao chúng ta không biết?

Giọng Siry đầy phần nộ:

- Vì cùng một nguyên nhân là chúng ta không biết gì về thế giới bên ngoài hòn đảo này. Hội đồng giam giữ chúng ta trong ngu dốt. Tôi không biết vũ khí đó là gì, ai đặt tại đó. Đó chính là toàn bộ vấn đề. Vì sao chúng ta không biết? Vì sao họ phải giữ bí mật?

Đám Jakill bối rối nhìn nhau. Siry nói tiếp:

- Chẳng có gì thay đổi, ngoài chuyện chúng ta vừa nếm thử lần đầu cuộc sống bên ngoài ngôi làng trú ẩn của chúng ta.

Sau cùng, nó nhìn đàn em, sôi nổi nói:

- Chúng ta còn muốn tìm hiểu thêm nữa không? Hay như thế đã đủ để chúng ta quay lại, chạy về với đời sống êm ả mật mù nhưng những đứa trẻ nhát gan?

Những ánh mắt thăm dò trao nhau, nhưng không đứa nào đưa tay lên.

Siry gật gù:

- Tốt. Tất cả trở lại vị trí. Phía trước đường còn dài.

Cả nhóm lặng lẽ tan hàng, nhưng không hăng hái lắm.

Siry ra lệnh cho Loque:

- Giữ bánh lái.

Loque gật, tiến tới điều khiển con thuyền. Có vẻ như nó là người bạn được Siry tin tưởng nhất. Mình hiểu vì sao. Loque là một người tốt. Siry nhìn thẳng vào mắt mình. Giọng hơi run, nó bảo mình:

- Theo tôi.

Thằng nhóc khó lòng kiềm chế nổi nữa. Mình biết nó có câu hỏi. Mình cũng có cả đồng câu hỏi. Nó đưa mình tới ca-bin đầu thuyền. Bên trong là những cây sào, dây nhợ. Những đồ nghề thông thường trên thuyền. Không có gì lạ hết. Vừa bước vào trong, nó bỗng quay phắt lại, lao

vào mình. Quá bất ngờ, mình không kịp phản ứng. Nắm áo mình, nó đẩy mình vào sát vách gỗ. Cực mạnh. Nó thật sự điên tiết, rít lên:

- Đừng bao giờ làm trò đó nữa.

- Trò gì?

Mắt long sòng sọc, vì tức giận hay sợ, nó nói:

- Tôi là chỉ huy của chúng. Tôi cóc cần biết anh là ai nhưng đừng chiếm quyền như thế nữa.

Mình hiểu nó đang nói về vụ mình chiếm bánh lái và đưa thuyền khỏi con tàu của đám Đào tẩu. Mình bình tĩnh nói:

- Được thôi, Siry. Lần sau, chúng ta sẽ cùng nhau chết hết, và cậu sẽ bị đóng băng, còn tôi rút lui để cậu không bị coi thường. Không thành vấn đề.

Nó sắp nổi sung. Mình nghĩ nó muốn đập mình. Nhưng không, nó chỉ xô mình ra, rồi bước đến góc bên kia ca-bin. Trông nó có vẻ đau khổ. Mình hỏi:

- Có thật sự là vì tôi đã cứu con thuyền không?

Siry lừa bàn tay vào mái tóc quăn, vẻ tự tin trước mặt đám Jakill không còn nữa. Giọng nó run run:

- Chúng nó tin tưởng tôi. Tôi đã đưa chúng nó vào chuyện gì chứ?

- Muốn quay lại à?

- Không. Tôi chỉ muốn giữ đoàn kết.

Mình trấn an:

- Cậu sẽ làm được điều đó. Cậu không đơn độc. Không cần phải có tất cả mọi lời giải đáp.

Nó cười mỉa mai:

- Giải đáp? Giải đáp gì? Tất cả những gì tôi có được là những câu hỏi. Hãy tới xem tôi đã thấy gì bên dưới.

Mình theo nó xuống thang gỗ, tới một sàn thấp hơn. Chúng mình leo xuống một tầng và tiến về cuối thuyền. Trần thấp, mình phải thận trọng để tránh va đầu. Qua một hành lang ngắn với những cánh cửa ở hai bên, đi xa thêm vài bước là đường cùng với một khung cửa, nó ra hiệu cho mình bước vào. Vượt qua nó, mình bước vào bụng thuyền. Khu vực rộng lớn này chiếm gần hết phần thân thuyền. Nơi đây trống không, chỉ trừ những hàng kệ gỗ nổi thành hàng hai bên. Mỗi kệ dài khoảng hai mét, rộng chừng sáu mươi phân. Đơn giản, không dấu hiệu hay chi tiết gì đặc biệt. Mình ước chừng khoảng một trăm kệ. Mỗi bên năm mươi kệ, chồng thành hai tầng.

Nó hỏi:

- Anh nghĩ những cái này để làm gì?

- Trông như những cái giường. Cậu biết rồi đó, để nằm ngủ.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Đây không phải tàu đánh cá. Nó được làm để chuyển người. Nhưng là ai? Và chuyển đi đâu?

Mình thành thật trả lời:

- Ước gì tôi biết.

Siry nghĩ hoặc nhìn mình:

- Anh là ai, Pendragon? Thật sự anh là ai? Tôi đã tin anh, nhưng thậm chí anh vẫn chưa cho tôi biết anh từ đâu tới.

- Tôi tưởng cậu không muốn nghe về Lữ khách và Halla. Cậu nghĩ đó toàn là những chuyện hoang đường mà cha cậu đã tưởng tượng ra.

- Anh có thể trách cứ tôi sao?

Mình không thể. Siry sợ hãi và mất phương hướng. Trước khi con tàu của những kẻ Đào tẩu xuất hiện, nó vẫn nghĩ nó được trang bị khá là đầy đủ. Ý tưởng đó chấm dứt ngay từ lúc viên đạn đầu tiên được bắn ra. Nó chói với. Đây là cơ hội đầu tiên có được để tiếp cận nó. Mình nhẹ nhàng nói:

- Trước hết hãy cho tôi biết về cha cậu. Ông ấy như thế nào?

Siry bồn chồn tới lui, tay vuốt dọc khung những chiếc kệ gỗ. Có vẻ như có quá nhiều cảm xúc đối nghịch đang đấu tranh trong đầu nó. Sau cùng nó bắt đầu nói:

- Ông là một người cứng rắn. Mọi người kính trọng ông. Khởi đầu là một nhân viên an ninh, nhưng nhờ thông minh nên ông đã trở thành một thành viên trong hội đồng.

- Nếu không biết rõ hơn, tôi sẽ bảo là cậu rất hạnh diện về ông ấy.

Nó nhếch mép cười:

- Với tôi ông cũng cứng rắn. Ông muốn tôi trở thành, nói sao nhỉ... hoàn hảo. Ông luôn nói con trai của một thành viên hội đồng phải là một tấm gương. Ông bảo, một ngày kia tôi sẽ thay thế ông. Trong hội đồng, anh biết đấy. Tôi đã từng muốn làm ông hạnh diện vì mình.

- Vậy chuyện gì đã xảy ra?

- Tôi phát hiện ra hội đồng đã nói dối chúng tôi. Hầu hết dân làng không có ý kiến gì. Nhưng tôi biết. Không cần phải là một thiên tài mới nhận ra ngoài kia còn những điều khác nữa. Tất cả là nhờ những gì trôi dạt vào bờ. Biết có những sự thật vĩ đại hơn là một sự, nói sao nhỉ, bút rút khôn nguôi. Biết hội đồng đã dối gạt về chuyện đó lại càng khổ tâm hơn. Dân làng chúng tôi tin tưởng họ, vậy mà họ đã phản bội chúng tôi.

- Mà... cha cậu là một người trong số họ?

Siry gật đầu.

- Vậy đó là lúc cậu thành lập nhóm Jakill?

- Tôi không là người duy nhất cảm thấy bị phản bội. Nhưng chúng tôi đủ khôn ngoan để giữ kín ý nghĩ cho riêng mình, không như những người bị biến mất vì đã đặt ra quá nhiều câu hỏi. Chúng tôi chỉ chia sẻ ý nghĩa với nhau khi an toàn khỏi tai mắt hội đồng. Nhưng tất cả không chỉ vì phần nộ. Ít ra không là lúc đầu. Chúng tôi cũng có những trò vui đùa. Mọi người trên đảo cư xử rất, nói sao nhỉ, đúng phép tắc. Tôi nghĩ, chúng tôi đã gây ra vài trò rắc rối. Đó chỉ là cách phản đối những đối trá mà chúng tôi phải sống cùng. Hội đồng nghĩ chúng tôi là một băng nhóc gây rối. Họ không biết chúng tôi chỉ muốn mở mắt cho tất cả mọi người trên đảo. Nhưng để làm chuyện đó, trước hết chúng tôi phải tự mở mắt mình cái đã. Đó là lý do chúng tôi có mặt tại đây.

Nhìn thẳng vào mặt mình, thái độ ngênh ngang trở lại chút đỉnh, nó nói:

- Chuyện của tôi là vậy. Còn anh?

Đã đến lúc không cần e dè tế nhị gì nữa.

- Cậu đang ở giữa một trận chiến lớn hơn cậu tưởng nhiều. Nhưng cậu nói đúng một điều: cha cậu thật sự muốn cậu thay thế ông... trong vai trò Lữ khách.

Nó lại nhếch mép cười, nhưng lần này mình cảm thấy có lẽ đó chỉ là một thói quen.

- À, phải rồi. Saint Dane, Halla, tương lai của mọi sự vật tồn tại! Hừ, cha tôi đã dối gạt mọi người. Sao tôi phải tin những lời ông ấy nói chứ?

- Vì đó là sự thật. Cậu đã nói là muốn biết sự thật, thì đó là sự thật. Tôi không biết vì sao ông ấy làm những gì đã làm, nhưng ông ấy là một Lữ khách, hẳn phải có một lý do chính đáng.

- Còn anh là gì trong tất cả chuyện này?

- Tôi được chọn là thủ lĩnh Lữ khách. Vì sao ư? Tôi không biết. Ai đã chọn? Tôi không biết luôn.

- Vậy thì anh biết gì?

- Tôi đã theo Saint Dane tới bảy lãnh địa. Năm lần chúng tôi ngăn chặn được hắn. Hai lần thất bại. Không đủ. Tôi nghĩ, những gì đang xảy ra trên Ibara có thể là khởi đầu trận đánh kết thúc vì Halla. Siry, hẳn đang có mặt tại đây. Tôi chưa biết ở đâu, nhưng tôi bảo đảm là hắn đang có mặt tại đây, và tôi tin hắn đang cố gắng ngăn chặn cậu.

Siry kinh ngạc hỏi:

- Tôi? Thậm chí hắn không biết tôi là ai.

- Lầm. Bây giờ cậu đã là một Lữ khách. Hẳn biết tất cả về cậu. Hẳn biết tất cả về chúng ta. Tôi bảo đảm, hẳn cũng biết sự thật của Ibara mà cậu đang cố tìm hiểu. Vấn đề là, hẳn sẽ sử dụng sự thật đó ra sao để làm đảo lộn lãnh địa này, và thu xếp cho hẳn thắng cuộc chiến sau cùng? Đó là lý do tôi có mặt tại đây. Tôi cũng đang cố tìm hiểu sự thật như cậu. Chỉ khác là, tôi chiến đấu vì Halla, không riêng vì lãnh địa này. Dù tin hay không, cậu cũng vậy.

Siry trầm ngâm gật đầu, ngồi xuống một cái phản trống. Không biết tôi đã làm nó hiểu ra, hay nó đang nghĩ là tôi điên. Giọng mệt mỏi, nó nói:

- Tôi không muốn lãnh trách nhiệm về tương lai của mọi sự vật hiện hữu. Tôi chỉ nghĩ là mọi người nên có khả năng chọn lựa số phận của chính họ.

- Cậu biết như thế có nghĩa là gì không?

- Là gì?

- Là cậu đã thay thế vị trí của cha cậu.

Siry gần như mỉm cười. Gần như thôi.

- Tôi ghét phải thú nhận điều này. Chúng tôi đã không thể tiến xa được tới đây nếu không có anh giúp.

- Nghĩa là... bây giờ cậu đã tin tôi?

Nó đưa tay xuống áo, cởi cái đai rộng bản màu xanh lơ cuốn quanh bụng, rồi mở ra. Đó là một cái bao không thấm nước. Lùa tay vào bao, nó lấy ra một mảnh giấy ố vàng.

- Tôi thấy cái này trên bờ biển từ lâu rồi. Nó được bỏ trong một cái ống. Ống đã bị vỡ.

Nó nâng niu mảnh giấy như một báu vật, rồi nhẹ nhàng mở ra, trịnh trọng đặt lên mặt phản gỗ.

Nó nói trước khi mình nhìn mảnh giấy:

- Đây là bằng cớ hội đồng nói dối. Đây là những gì đã đưa Jakill đến với nhau và dẫn chúng tôi đến cuộc phiêu lưu này.

Nó tránh sang một bên để mình có thể nhìn mảnh giấy bí mật. Đó là một bản đồ. Một bản đồ quá cũ, nhàu rách, thô sơ, không giống một tấm bản đồ hiện đại với rất nhiều chi tiết. Nó giống một bản đồ vẽ tay cổ lỗ hơn. Không thể đoán bản đồ này xưa cũ đến thế nào. Hầu hết chữ viết đều nhòe nhoẹt, nhưng mình còn có thể thấy chi tiết của những vùng đất rộng. Mình hỏi:

- Tôi đang nhìn gì đây?

- Tôi biết rõ từng chi tiết trên đảo của chúng tôi. Từng vùng nước, từng dòng suối, từng ngọn núi.

Chỉ vào một đường viền trên bản đồ, nó nói:

- Đây là vịnh, nơi làng Rayne được thành lập. Đây là núi, nơi hội đồng trú ngụ. Tất cả đều có trên bản đồ này.

Mình không quan tâm nhiều tới những chi tiết trên đảo, mà chú ý tới những vùng đất rộng khác trên bản đồ. Vùng đất gần đảo nhất quá lớn, ranh giới kéo dài tới hết mảnh giấy. Mình hỏi:

- Đó là gì?

- Đó là nơi chúng ta đang tiến tới. Nếu muốn tìm một đời sống khác, thì đó là nơi để chúng tôi bắt đầu.

Có một bán đảo nhô lên từ vùng đất rộng đó, đỉnh của nó là phần đất gần đảo nhất. Đáng quan tâm hơn là trên bán đảo đó có những chữ đã mờ. Nó có một cái tên. Không đọc nổi, mình cầm mảnh giấy mỏng manh tới ô cửa sổ, để ánh sáng rọi từ sau tới. Mấy mẫu tự đã mờ và không ngay hàng, nhưng mình có thể nhận ra là chữ “Rubity”.

Siry nói:

- Rubity. Đó là nơi chúng ta sẽ tới.

- Đưa mảnh giấy lên ánh sáng, mình còn thấy một chữ nữa mờ mịt dọc bên một ranh giới. Những con chữ không thẳng hàng và không rõ nét, nhưng mình không thể làm. Chữ đó là “JAKILL”.

Mình chưa kịp hỏi, Siry đã nói:

- Tôi nghĩ, đó có thể là tên người vẽ bản đồ.

Nó cười ranh mãnh, nói thêm:

- Một bí mật đã được giải đáp, đúng không?

- Thuyền đi bao lâu mới tới đó?

- Tùy theo hướng gió, nhưng không xa đâu. Một ngày. Có thể lâu hơn.

Mình thật sự bất ngờ.

- Vậy là gần thôi.

- Đó là lý do chúng tôi chọn nơi đó. Nhưng cũng quá liều. Nếu Rubity có dân cư, rất có thể chúng ta sẽ gặp một điều không muốn gặp.

- Là gì?

- Những kẻ Đào tẩu.

Mình không có nhiều việc để làm trên thuyền. Không, mình chẳng có gì làm, ngoài việc đi loanh quanh và bị ấn tượng vì Jakill quả là những thủy thủ tài năng.

Chúng khéo léo chuyển hướng buồm, giữ dây nhợ chẳng chặt như lưới nhện khỏi bị rối, điều khiển con thuyền như chúng được sinh ra để làm chuyện đó. Mình có cơ hội chuyện trò với vài đứa và được biết trò chơi thú vị nhất của chúng hồi nhỏ là được lái những con thuyền nhỏ. Thậm chí có đứa đã từng được lên những tàu đánh cá lớn, có đứa đã được các thủy thủ dày dạn truyền nghề. Nhờ vậy chúng có đầy đủ khả năng lèo lái con thuyền hải tặc nhỏ này.

Chuyến đi thật ngon lành. Nước êm, thời tiết ấm áp. Xế trưa, khi mặt trời thật sự nóng, tụi mình du từ dây cột buồm qua lan can, phóng xuống làn nước ấm của biển nhiệt đới. Tuyệt vời.

Mình cũng có cơ hội khám phá toàn thể con thuyền. Động cơ nhỏ đúng như Siry đã nói. Chỉ đủ sức chạy thao diễn. Loque giải thích, máy chạy bằng nhiên liệu chiết xuất từ cây cối. Tuyệt không? Nhiên liệu thực vật!

Trên thuyền có rất nhiều bình chứa nước uống, nhưng không nhiều thực phẩm. Đó là một phần Jakill phải hy sinh trong kế hoạch. Với cách cướp tàu như thế, không thể đem theo lương thực trong cuộc hải hành. Hy vọng là chúng sẽ tìm đủ lương thực tại điểm đến.

Rubity.

Rubity là gì? Khái niệm có một thế giới bên ngoài đảo là có lý theo lý thuyết, nhưng nhìn bản đồ và biết một cái tên làm nó trở thành hiện thực. Dù rất hồi hộp, nhưng mình vẫn không khỏi nghĩ: nhóm Jakill sẽ phát điên lên với những gì đang mong đợi. Có thể cũng sẽ hơi hoảng sợ.

Đêm xuống, mình có thời gian viết nhật ký này. Mình tìm được mảnh giấy này trong ca-bin cuối thuyền, chắc là khoang của thuyền trưởng. Trong khoang có một cái giường, một bàn viết. Trên tàu không có đèn nhân tạo, vì vậy mình ngồi bên cửa sổ viết dưới ánh sao. Ngồi đây một mình, viết bằng ánh sáng của sao, mình cảm nhận một cách chắc chắn: càng tới gần đất liền, mình càng tới gần cuộc hội ngộ kế tiếp với Saint Dane hơn.

Đó không là lý do duy nhất làm mình băn khoăn. Sống cùng Jakill và thấy chúng bất chấp tất cả để được tự quyết định cuộc sống của chúng, làm mình nghĩ đến đời mình. Mình tự hỏi, cuộc truy lùng này còn kéo dài tới bao giờ? Mình còn mù quáng chấp nhận số phận, nhảy từ lãnh địa này tới lãnh địa khác để săn đuổi Saint Dane tới bao giờ? Dù đúng hay sai, Jakill đã nắm quyền kiểm soát định mệnh của chúng. Đã đến lúc mình cũng làm như vậy với số phận của mình chưa?

Đêm đó, mình ngủ thiếp đi cùng với những ý nghĩ rối bời trong đầu. Thật lạ là, mình ngủ được. Nằm trên phản trong ca-bin, mình cố xua đuổi những ý nghĩ tiêu cực khỏi đầu. Sau cùng mình cũng ngủ khì suốt đêm. Khi từ từ ra khỏi cơn mơ, bụng mình sôi ùng ục. Ý nghĩ đầu tiên là: đã lâu mình chưa ăn gì. Ý nghĩ thứ hai là: có ai đó đang kêu gào trên boong.

- Ê! Ê! Mọi người ơi!

Mình cố thức giấc, quăng hai chân khỏi phản, đứng dậy. Trời còn sớm. Bầu trời mới bắt đầu chuyển từ đen sang xanh thẫm. Mặt trời sắp lên.

Giọng phấn khích đó lại vang lên:

- Mọi người ơi! Lên boong mau lên!

Mình xoa mặt cho tỉnh táo, rồi ra ngoài. Dọc hành lang hẹp dẫn tới cầu thang, mình gặp Loque và Cậu bé mắt chuột. Mình ngái ngủ hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Loque trả lời:

- Không biết.

Chúng mình lên thang, tiến ra ngoài boong. Nhiều Jakill đang đứng kề vai nhau dọc lan can, nhìn ra biển. Lúc đầu mình tưởng chúng thấy một con cá voi hay một tàu khác. Mình hy vọng vậy, vì không muốn lại đụng đầu với một tàu chiến của những kẻ Đào tẩu. Mình bước lại, nhập với cả nhóm, nhìn theo hướng chúng đang nhìn, và mình... ghen tở. Thật sự ná tở luôn. Xa xa phía chân trời, có lẽ khoảng một vài giờ đi thuyền là đất liền. Chúng mình đã tới bờ biển vùng đất rộng lớn trên bản đồ của Siry.

Siry tới bên tụi mình, nói:

- Gần hơn tôi tưởng.

Twig xuýt xoa:

- Đẹp quá!

Siry nói:

- Từ xa mọi thứ đều đẹp.

Mình không thể tự hỏi: khác Jakill đang nghĩ gì. Những nghi hoặc của chúng đã đúng. Bản đồ là có thật. Có đất ngoài hòn đảo của chúng. Những gì đang thấy nơi chân trời là điều không Jakill nào từng thấy trước đây. Mình thì thấy rồi, nhưng nhìn cảnh đó trên Ibara này, biết đó có ý nghĩa gì, làm đầu gối mình bủn rủn. Trước mắt tụi mình, trên bán đảo có đánh dấu “Rubity” trong bản đồ cổ, là một thành phố. Thành phố hiện đại từ chân trời, đỉnh các cao ốc xuất hiện đầu tiên. Chúng tỏ đó là một thành phố lớn. Rất lớn. Lớn chọc trời. Lớn như Chicago. Lớn như New York.

Cậu bé mắt chuột kinh ngạc hỏi:

- Những chớp nhon đó là gì?

Mình không trả lời. Để nó tự thấy. Những người dân đảo Rayne chất phác đang sắp có được những gì mong muốn. Chúng sắp khám phá được sự thật về quê hương chúng.

Còn mình, trái lại, có những mong muốn hoàn toàn khác. Mình tin chắc đâu đó trong thành phố bí ẩn kia, Saint Dane đang chờ mình.

NHẬT KÍ #30

(Tiếp theo)

IBARA

Mình bàng hoàng vì sự tĩnh lặng.

Không phải lúc nào người ta cũng gặp một cảnh tượng tĩnh lặng gây ấn tượng đến thế. Tuy nhiên dường như nhóm Jakill chẳng bận tâm tới điều đó. Từ lúc nhìn thấy thành phố, chúng ngất ngây như đang ở trên cung trăng (giả sử Ibara có trăng). Suốt nhiều năm chúng chỉ bí mật thì thầm với nhau, về những gì có thể nằm ngoài hòn đảo của chúng. Chúng gặp nhau trong rừng để thảo luận và lên kế hoạch. Chúng bị dồn ép vào cơn đói khát sự thật, sẵn lòng trở thành những kẻ bị ruồng bỏ để tìm ra sự thật.

Kế hoạch tìm kiếm lâu dài của chúng sắp kết thúc tại một nơi gọi là “Rubity”.

Những đứa không phải điều khiển buồm hoặc động cơ bên dưới háo hức nhào người ra khỏi lan can, cứ như thêm mấy phân đó chúng sẽ được thấy thành phố kỳ diệu rõ hơn. Lúc đầu chỉ hoàn toàn là lòng háng hái nhiệt tình. Nhưng thuyền tới gần hơn, cảm xúc của chúng không

được rõ ràng. Nhìn mặt chúng, mình có thể đoán vì sao. Mình cũng cảm thấy điều đó, dù cảm giác của mình không mạnh bằng các Jakill. Tất nhiên hàng hái vẫn còn, nhưng cũng có cả lo lắng. nếu thực tế của Ibara chỉ là một cảnh tượng ảm đạm thì sao? Thật đáng buồn, nhưng cũng có nghĩa: tìm hiểu sự thật không đáng để chúng hy sinh như thế. Không ai nói. Không ai cười. Không ai suy đoán về những gì đang thấy. Tất cả đều im lặng, giữ những suy nghĩ riêng trong đầu. cách này hay cách khác, đời sống của chúng sắp đổi thay. Mình chỉ còn biết mong cho giấc mơ của chúng sẽ không còn ác mộng.

Từ mũi thuyền, Loque la lên:

- Một cầu tàu! Chúng ta có thể neo thuyền tại đó.

Nó chỉ qua mạn phải mũi thuyền về một kiến trúc thấp được xây dựng trên nước. có mấy chiếc tàu đang neo tại đó. Một điểm tốt để chúng mình nhắm tới. Siry điều chỉnh hướng, cho thuyền lướt nhẹ vào cầu tàu.

Với mình, buổi trình diễn thật sự bắt đầu. mình cảm giác như đang tiến gần tới Saint Dane. Nghe có vẻ khó hiểu, nhưng sự tĩnh lặng kỳ quặc của thành phố làm mình nghĩ tới hần. có lẽ do mình cảm thấy được. đám Jakill kia không biết thành phố có gì, nhưng mình biết. và mình biết có điều không ổn. lúc đầu, vì quá xa, không ai nghe được gì ngoài âm thanh rì rào quanh tiếng reo hò, la lớn ; tiếng âm nhạc... bất cứ thứ tiếng động nào. Không có gì ngoài âm thanh lẻ loi dội lại của gió thổi luồn qua khoảng trống của những toà nhà.

Siry trao bánh lái cho Loque, kéo mình sang một bên, thì thầm:

- Nào, Lữ khácshm anh nghĩ gì về chuyện này?

- Đây là một thành phố. Hãy nghĩ tới Rayne rồi nhân lên vài nghìn lần. chuyện nhỏ thôi.

Câu nói đó hình như làm siry bớt căng thẳng. Nhưng không kéo dài, vì mình nói thêm:

- Nhưng có điều kỳ lạ. Nó quá yên tĩnh. Thành phố chỉ là thành phố khi nó đầy người và náo động. Tôi không nghe một tiếng động nào.

Siry lắng nghe một lúc, rồi nhú mào nói:

- Tôi không biết mình phải nghe gì.

- Sự sống. nếu nhiều người ở một nơi, họ phải gây nên tiếng động. Rayne còn ồn ào hơn nơi này.

Siry nhìn những toà nhà bây giờ đã hiện rõ là những cao ốc chọc trời. giống như bất cứ thành phố nào bạn thấy trên Trái Đất Thứ Hai. Không có gì khác thường, trừ sự im lặng. Siry trở lại bánh lái, bảo Loque:

- Để tôi lái vào.

Loque gật đầu, rồi gọi lớn:

- Toàn neo đậu, theo tôi!

Năm Jakill rời lan can, chạy tới bên Luque, chuẩn bị buộc thuyền vào cầu tàu. Mình thơ thẩn tiến tới mũi thuyền, nhìn lần nữa thành phố cao ngất ngút. mình thấy có gì đó dường như hơi khác thường, nhưng vẫn còn xa nên không thể biết chắc là gì. Phải kiên nhẫn cho đến khi gần hơn, chắc chắn mình sẽ thấy rõ hơn.

Mình nhìn xuống nước. nước xanh lấp lánh như nước tại đảo. dưới mặt nước, mình nhận ra có những hình thù gì đó. Lúc đầu mình tưởng là đá. Hoặc có thể là đá ngầm. nhưng khi tiến vào vùng nước nóng hơn, sự thật trở nên rõ ràng theo đúng nghĩa đen. Dưới đó có những con tàu. Mực nát. Rất nhiều. toàn tàu lớn. Không thể biết chắc là lớn cỡ nào, vì mình không biết nước sâu đến đâu, nhưng một số tàu chìm đồ trông rất đồ sộ. mình đang nói về những tàu biển chở khách đồ sộ. thuyền của tụi mình lướt qua những con tàu đắm đủ kích cỡ. bây giờ nước đã đủ trong để thấy sự khác biệt giữa du thuyền, thuyền lao động và thuyền chở hàng. Tụi mình lướt trên một bóng đen khổng lồ, chắc chắn đó là một tàu khách đi biển, vì về phía đuôi tàu mình thấy màu xanh dương nhạt của một hồ bơi. Mình lạnh toát người. mình đang nhìn xuống một bãi tha ma đầy những con tàu đắm.

Mình vụt nhìn lại những toà nhà. Khi tụi mình tiến gần hơn, sự thật dần lộ diện. những toà nhà cũng đã chết như những con tàu dưới nước. mình có thể nhận ra từng chi tiết. các công trình loang lổ, nứt nẻ. kính cửa sổ nát còn nhiều hơn những cánh cửa nguyên vẹn. nhiều cây gỗ lớn rời rụng khỏi nhà. Không biết những dấu rạn nứt đó là vì bị tấn công, hay chỉ đơn giản là mực nát. Nhìn lên một đường phố rộng giữa hai dãy nhà, mình thấy cả một toà nhà to lớn đã sụp đổ. Đại lộ rộng lớn bị toà nhà chọc trời đồ nát này chắn lối hoàn toàn. Mặt đất phủ đầy gạch đá, những đồng bê tông khổng lồ vỡ vụn, sắt thép vụn vẹo. toàn cảnh lóng lánh những tia sáng diệu kỳ đẹp mắt, cho đến khi mình nhận ra đó là ánh sáng phản chiếu từ hàng tấn kính vỡ vụn. cũng có cả xe cộ. rất nhiều. có những xe bị chôn vùi, nhưng đèn trước vẫn lộ ra, như cố gắng nhìn lần cuối ánh sáng ban ngày.

Chỉ có một thứ mình không thấy. Con người.

Mấy Jakill đã hạ buồm chính. Tụi mình nhò vào động cơ, từ từ tiến vào cầu tàu. Bây giờ mình đã có thể thấy mấy con tàu neo tại đó. Trông chúng như tàu quân sự nhỏ, na ná con tàu của đám Đào tẩu đã sử dụng để tấn công Rayne. Bên ngoài những con tàu này còn thảm hại hơn tàu của đám đào tẩu nhiều. Nhiều mảng rỉ sét lớn ăn thủng thân tàu. Mình lấy làm lạ khi chúng còn có thể nổi trên mặt nước. có một chiếc tàu đuôi đã chìm trong nước, chuyện nó sẽ xuống mồi cùng những con tàu kia chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nhìn đám Jakill, mình thấy chúng bối rối hơn lo ngại. chúng không biết một thành phố phải trông như thế nào. Với chúng, đây là chuyện bình thường. tất nhiên, câu hỏi lớn là: chuyện gì đã xảy ra? Vì sao thành phố trống vắng? Không, không chỉ là trống vắng. Mà là hoang phế. Đã có một cuộc chiến? Một ý nghĩ thoáng qua: có thể một loại dịch bệnh đã quét sạch cư dân thành phố này và tụi mình đang sắp bị phơi nhiễm. nhưng cho dù là chuyện gì thì chuyện đó cũng không phải là vừa mới xảy ra. Nơi này đã chết từ lâu. Nếu có vi trùng độc hại thì cũng đã “tiêu đời” lâu rồi. Ít ra mình nghĩ thế.

Siry khéo léo đưa thuyền vào bến. Cả đám hơi chuech choạc dọc mạn phải mũi thuyền khi Loque và mấy Jakill cầm dây, nhảy qua lan can, buộc vào một cọc lớn. khi những Jakill dưới hầm đã lên hết, Siry tập hợp tất cả nơi đầu thuyền. Giọng đầy tự tin, nó tuyên bố:

- Pendragon nói, trước đây anh ấy đã thấy những nơi như thế này. Nó được gọi là thành phố.

Cậu bé mắt chuột bèn hỏi:

- Trước đây Pendragon đã thấy thành phố ở đâu?

Tất cả nhìn mình. Trả lời sao đây? Mình úp mở:

- Tôi đã nghe nói đến những nơi như thế này. Nhưng tôi nghe chúng là nơi náo nhiệt đông người. thành phố này trông như... trông như...

Loque rầu rĩ nói:

- Chết.

Mọi con mắt lại hướng về thành phố đổ nát. Siry lên tiếng, đầy vẻ năng động:

- Kế hoạch như sau. Một toán nhỏ lên trước để thăm dò. Những người khác ở lại bảo vệ thuyền.

- Chống trả cái gì?

Cậu bé mắt chuột hỏi. Chắc hẳn mình phải tìm ra tên nó. Gọi một người là “Cậu bé mắt chuột” không được lịch sự lắm.

Siry trả lời:

- Có thể có những kẻ Đào tẩu ở đây.

Twig hỏi:

- Ai sẽ đi?

- Tôi, Twig và Loque.

Mình nói ngay:

- Tôi cũng đi.

Siry khó chịu nhìn mình, như mình lại vừa bước lên uy quyền của nó. Quá tệ. nhưng mình sẽ không ở lại thuyền. mình cần tìm hiểu thành phố này. Không muốn tỏ ra tranh giành quyền lực, mình vội nói:

- Nếu chỉ đi vài người, các cậu cần phải có bảo vệ.

La chưa? Mình đang tự đặt mình vào nhiệm vụ của một... lính đánh thuê. Hay là một dạng chiến binh như... Loor. Siry suy nghĩ rồi gật đầu:

- Thôi được, Pendragon sẽ cùng đi.

Nó nói với cả nhóm như đó là ý kiến của nó. Không sao. Nó cần giữ thể diện, còn mình sẽ được đi trinh sát.

Siry lại dặn dò nhóm ở lại:

- Không được để bất cứ ai lên thuyền. nếu có chuyện gì xảy ra cho chiếc thuyền này...

Nó bỏ lưng ý nghĩ đó. Nó không cần nói hết câu. Không ai muốn lâm vào tình trạng đó. Tất cả đều gật đầu đồng ý.

Siry, Twig, Loque và mình chuẩn bị súng thối bằng gỗ và túi phi tiêu. Mình chưa bao giờ thử nên không chắc có sử dụng hiệu quả súng thối hay không. Nhưng mình đoán, vũ khí gỗ này còn lợi hại hơn gậy ngán. mình gài túi phi tiêu và súng thối vào lưng quần.

Siry tuyên bố:

- Chúng tôi không đi lâu đâu.

Bốn đứa mình leo qua lan can, nhảy xuống cầu tàu. Mặt gỗ dưới chân mềm nhũn như bột biển. mình kêu lên:

- Gỗ mục rồi. Đi cẩn thận. Coi chừng lộn chân.

Tụi mình rón rén tiến lên bờ, mắt không ngừng nhìn xuống, né tránh những thanh gỗ mục gày có thể quăng mình xuống nước. dọc đường, tụi mình đi qua thêm mấy tàu trông như tàu chiến. nhìn gần chúng càng thảm hại hơn. Thân rỉ sét, sàn trông như mục nát như cầu tàu. Tuy nhiên có một thứ làm mình hơi lo lắng. Dù tàu hư hỏng, những khẩu súng ở đầu mỗi đầu tàu – giống loại súng đã bắn vào tụi mình tại Rayne – nhìn khá sạch sẽ. không sáng bóng, nhưng mình thấy thật sự chúng còn có thể hoạt động. Tạm quên ý nghĩ đó, mình tiếp tục di chuyển.

Qua khỏi cầu tàu, tụi mình bước lên đất liền. Điều đầu tiên làm mình chú ý là một bảng chỉ đường gần như bị chôn vùi trong đồng cỏ nát. Đã có thời đây là một tấm bảng màu xanh dương với hàng chữ lớn màu trắng. màu sắc đã phai nhạt từ lâu. Hàng chữ thành màu xám. Nhưng mình còn đọc được. dưới mũi tên lớn là mấy chữ: CẦU ĐƯỜNG THỨ TƯ. Mình tự hỏi, thật sự đây là tiếng Anh, hay khả năng của một lũ khách đã dịch ra cho mình.

Bốn chúng mình lặng lẽ đứng nhìn những gì còn lại của một thủ phủ đã có thời sầm uất. nói đây là một đồng lộn xộn là nói cho nhẹ đi. Thành phố là cả một đồng cỏ nát. Mình sợ, một cơn gió mạnh cũng có thể làm những kiến trúc đồ sộ này đổ nhào lên tụi mình. Cảm giác như đây là một thành phố khổng lồ, mỏng manh làm bằng những lá giấy.

Giọng thiếu tự tin hơn trước, Siry nói:

- Chúng ta thử nhìn quanh xem sao.

Tụi mình chậm chậm đi qua gạch đá ngồn ngang, xăng-đan nghiêng trên những mảnh vụn. khu vực gần cầu tàu trông như đã từng là một nơi không gian mở. có thể là công viên hoặc là nơi tàu bè vận chuyển hàng hoá. Bây giờ là một sân chứa đồ phế thải khổng lồ. hầu hết những thứ phế thải đó không còn định dạng được. Thỉnh thoảng mình bắt gặp những thứ còn có thể đoán nó từng là cái gì. Một cái va ly, khung một cái ô, chai lọ đủ hình dạng và màu sắc khác nhau, thậm chí có cả vài chiếc giày. Những chiếc giày trống rỗng. Rợn cả người.

Hít một hơi thật sâu, Twig nói:

- Không có gì mọc lên ở đây.

Mình đồng ý:

- Đúng vậy. Tôi nghĩ tình trạng này đã xảy ra từ lâu lắm rồi.

Siry hỏi:

- Sao anh biết?

- Vì Twig nói đúng. ở đây không có thứ gì như chất hữu cơ cả. chúng không thấy bất kỳ sự sống nào, nhưng cũng không thấy cái chết.

Loque hỏi:

- Là sao?

Mình rầu rĩ đáp:

- Không có xương. Các chất hữu cơ đã trở thành bụi. Việc đó không thể xảy ra trong một đêm.

Loque hỏi:

- Anh nghĩ chuyện gì đã xảy ra?

- Chúng ta thử tìm hiểu xem.

Mình lên dẫn đầu, len lỏi qua mê cung đổ nát. Mình xem xét tỉ mỉ, cố tìm những gì còn lại của một vụ nổ, hay động đất hoặc bất cứ manh mối nào về những gì có thể đã xảy ra. Không có gì làm mình chú ý. Hình như sức mạnh tàn phá những toà nhà này chỉ là thời gian. Mình nói:

- Chúng ta nên tiến vào sâu hơn. Vào một trong mấy toà nhà kia chẳng hạn.

Loque trầm ngâm nói:

- Tất cả trông đều có vẻ mong manh quá.

Siry hỏi:

- Ai muốn trở lại?

Không có ai. Tụi mình tiến bước.

Mình đi đầu cả nhóm, tiến tới dãy nhà đầu tiên trên con phố có vẻ khá quang đãng. Bước qua toà nhà đầu tiên giống như bước vào một hẻm núi. Những toà nhà hai bên đường tạo thành những bức tường khổng lồ che gần hết ánh sáng. Nhưng vì vậy không khí mát hơn nhiều. Tụi mình đi qua mấy xe ô tô chỉ còn là những bộ xương kim loại. bên trong đã tan rã thành tro bụi từ lâu.

Loque thì thầm như tội mình đang đi qua một nghĩa trang:

- Chúng ta nên tìm kiếm gì đây?

Siry trả lời:

- Dấu hiệu của sự sống.

Chúng mình tiếp tục xuyên qua mấy con đường, đi xa hơn vào thành phố. Tầng trệt của những toà nhà trông như đã từng là những cửa hàng. Sự hiếu kỳ bảo mình nên vào trong xác minh. Ý thức của mình lại bảo làm vậy có thể tự sát. Tội mình qua hết dãy nhà bỏ hoang này tới dãy nhà bỏ hoang khác nhưng không thấy có một manh mối nào về chuyện gì đã xảy ra. Không gì có vẻ bất thường. Thành phố chỉ hoàn toàn đơn giản là bị bỏ hoang. Chỉ một thứ có vẻ không ăn nhập. nó ở xa xa phía trước tội mình. Không thể biết là xa đến đâu, vì một đám bụi mù trong không khí làm khó mà nhìn xa được. Trông nó như một bức tường đen. Lạ lùng hơn, độ dốc của bức tường dường như xiên góc với con phố 45°. tất cả mọi toà nhà đều hình hộp với những đường ngang hoặc dọc, làm vết cắt nghiêng màu đen đó nổi bật hẳn lên. Không hiểu vì sao, nhưng hình ảnh bức tường đen đó làm mình bất an. Mình muốn tới đó tìm hiểu xem đó là gì thì Siry đứng lại, ra lệnh:

- Ngừng lại. Chúng ta đi quá xa thuyền rồi.

Mình đề nghị:

- Thêm một chút nữa thôi.

- Không. Ở đây không có gì để chúng ta tìm kiếm. Đi thêm mấy tiếng nữa cũng thế thôi.

- Cuộc tìm kiếm để khám phá sự thật của cậu thì sao? Bây giờ chúng ta không thể trở về được nữa.

Siry sững sờ:

- Chúng ta không trở về. Tôi nghĩ, chúng ta đã đến lầm địa điểm vì một lý do không đâu. Nơi này không có ai. Những toà nhà trông như sắp sụp đổ. Chúng tôi không muốn bắt đầu và kết thúc tại đây.

Loque đồng ý:

- Lý do duy nhất chúng ta tới đây, vì đó là điểm gần nhất trên bản đồ. Có lẽ chúng ta nên đi lên vùng duyên hải.

Khó cãi lại lý lẽ của chúng, nhưng mình vẫn muốn tiếp tục. mình nhìn vượt qua vai Siry, hướng mắt về phía bức tường đen xa xa. Đó là gì?

Twig lên tiếng:

- Mình đói. Chúng mình chưa ăn gì từ hôm qua.

Loque nói thêm:

- Đúng. Chúng ta cần tìm đồ ăn và nước ngọt.

Twig hào hứng:

- Mình có ý kiến. Trở lại Ibara, chờ đêm xuống, rồi cứ một nhóm nhỏ lên bờ chôn thực phẩm.

Siry hỏi:

- Nếu chúng lại bắn loại vũ khí đó vào chúng ta thì sao?

Loque nói ngay:

- Nếu muốn bắn chìm thuyền của chúng ta, chúng đã làm từ hôm qua rồi. Ý của Twig có thể hay đây. Tôi có thể bơi với một nhóm nhỏ. Nửa nhóm chôn thực phẩm, nửa nhóm tìm một xuống nhỏ và...

- Khoan.

Mình bật nói. Mình nghe chúng bàn tán, nhưng một câu của Twig làm mình chú ý:

- Twig, em đã nói gì?

- Em nói nên trở về nhà và chôn thực phẩm.

- Không. Chính xác em đã nói gì?

Ba đứa nhìn nhau thắc mắc. chúng không hiểu mình sẽ đi tới đâu với vụ này. Mình cũng đâu có chắc mình hiểu. Twig nói:

- Em không hiểu.

- Em nói chúng ta nên trở về đâu?

- Ý anh là Ibara?

Mình kêu lên:

- Đúng! Em đã nói là nên đưa thuyền tới Ibara.

Siry hỏi:

- Có vấn đề gì thế, Pendragon?

Tim mình đập rộn lên:

- Twig nói nên quay thuyền trở lại Ibara. Vì sao nó nói vậy?

Loque nóng nảy:

- Để lấy lương thực.

- Không! Ý tôi là sao Twig không nói là Rayne?

Ba đứa bối rối nhìn nhau. Loque nói:

- Vì Ibara là tên của hòn đảo. Có gì rắc rối đâu?

Bây giờ đầu óc mình chạy đua cùng nhịp tim. Mong sẽ có một giải thích dễ hiểu cho chuyện này, mình hỏi:

- Các cậu gọi hòn đảo có làng Rayne là “Ibara”?

Loque đáp:

- Đúng! Ibara là tên đảo. Rayne là tên làng. Anh không biết sao?

Chắc chắn là không.

- Còn tất cả những nơi khác được gọi là gì?

Siry nhếch mép. Loque nhìn mình lom lom. Twig có vẻ hơi hoảng. Nó thấy đây là cuộc trò chuyện không bình thường. Mong là con bé đúng. Siry hỏi:

- Anh đang nói gì vậy, Pendragon?

Mình cảm thấy như sắp thở hỗn hển:

- Hành tinh này. Thế giới này. Gì cũng được. Toàn thể nơi này, không chỉ là hòn đảo, có một cái tên không?

Loque phì cười:

- Đương nhiên !

Chứa chan hi vọng, mình hỏi:

- Là Ibara?

Loque đáp:

- Anh giỡn à? Ibara là tên hòn đảo của chúng tôi.

Mình gào lên:

- Vậy thì tên hành tinh này là gì?

Siry lên tiếng:

- Tôi không biết anh đang chơi trò gì, nhưng...

Mình gào:

- Làm ơn đi! Thế giới này tên gì? *Toàn thế* thế giới này tên gì?

Siry trả lời với một từ đơn giản, choáng váng:

- Veelox.

Chung quanh không có gì lay động, nhưng rõ ràng mình như bị một cơn lốc cuốn đi. Cảm giác như những toà nhà thành linh xoay tít. Tất nhiên là chúng không xoay. Tất cả chỉ là trong đầu mình. Cái tên đó đập vào đầu mình quá mạnh, mình cảm thấy gần như ngã gục. không thở nói. Mình nói như rên:

- Veelox? Siry, tên lãnh địa này là Veelox sao?

Twig và Loque nhìn nhau cố nín tiếng cười rúc rích. Chúng nghĩ mình hoá rồ. Chúng có lý. Ngay lúc này mình cảm thấy điên rồ thật. Siry nhú mày. Chắc nó không thích phản ứng của mình. Nó hỏi:

- Anh không sao chứ?

Mình không thể trả lời có hay không. Chắc vậy có nghĩa là không. Mình lẩm bẩm:

- Rubity. Không phải là Rubity. Mà là thành phố Rubic. Đây là thành phố Rubic.

Loque kêu lên:

- Ố ồ !

Ừ. Ố ồ. Đó cũng là một cách diễn đạt.

Siry hỏi:

- Bây giờ mình làm gì?

Mình ngược nhìn Loque. Nó không cười nữa. mặt nó vô cùng nghiêm trọng. Mọi ý nghĩ về một anh chàng Bobby Pendragon điên khùng – choáng váng thết hỏi cái tên của một hành tinh – đã tan biến hết. Thậm chí nó không nhìn mình. Nó đang nhìn một thứ sau mình, thứ làm nó thật sự vụt nghiêm trọng.

Cố nén cảm xúc, nó nói:

- Chúng ta không cô độc.

(Tiếp theo)

IBARA

Đó là âm thanh kì lạ đầu tiên mình nghe kể từ lúc đặt chân lên Rubity. Nói lại: thành phố Rubic. Tụi mình đang ở trên Veelox. Thật không tin nổi. Nhưng đó là sự thật. Không hiểu gì hết. Chuyện đó không quan trọng. Ít nhất là ngay lúc ấy. Tụi mình không cô độc. Đó mới là quan trọng. Âm thanh sột soạt vút vút nổi tiếp nhau. Đầu óc mình vẫn chưa kịp tỉnh táo để nhận biết chuyện gì đang xảy ra. Thực tế trở lại quá nhanh.

Tiếng Twig thét lên:

- Aaaaa!

Cô gái bé nhỏ bị một nhóm Đào tẩu kéo xuống đất, lôi xềnh xệch qua đường phố đầy gạch đá. Sau cùng thì chúng mình đã tìm thấy chúng. Hay có lẽ nên nói là chúng đã tìm ra tụi mình. Chúng đã mở cuộc tấn công. Chúng rất đông. Quá đông, tụi mình không thể chống cự lại.

Twig gào lên khiếp đảm:

- Cứu với!

Âm thanh vút vút là tiếng dây thừng. Thông lọng. Tụi Đào tẩu quăng dây bắt tụi mình. Chúng cuốn Twig về phía chúng như một con cá tuyệt vọng. Loque nhào tới, nằm sòng soài trên đường, chặn ngang người cô bé, cố ngăn cô bị kéo hơn nữa. Mình nhảy lại, giật sợi dây, nhưng lập tức cảm thấy một vòng thông lọng siết quanh cổ. Lẹ tới mức mình không kịp phản ứng. Mình bị giật tới trước, kéo xuống đất. Sợi dây siết chặt làm mình nghẹt thở. Mình chỉ còn cách nắm sợi dây, kéo ngược lại. Thật mạnh. Tên Đào tẩu nắm đầu dây kia chắc không ngờ bị mình kéo ngã. Đồ ngu. Đáng lẽ nó nên buông dây ra. Mình có đủ thời gian nói lỏng, và tháo thông lọng ra khỏi cổ.

Tụi Đào tẩu kết thành một nhóm, trông như một lũ vừa đội mồ sống lại, với quần áo mục nát tả tơi. Mắt chúng thao láo, vô cảm như đám Đào tẩu mình đã thấy tại Rayne. Ibara. Trên đảo. Không phải trên lãnh địa. Mình đang ở trên Veelox! Chúng vung dây, chuẩn bị cố bắt tụi mình lần nữa. Mình chuẩn bị tấn công chúng, nhưng nhiều tên khác lại ào ra. Tràn ra từ một tòa nhà, chúng như bầy chuột hăng tiết sau khi ngón đồng rác thối rữa. Tụi mình khó lòng chống trả.

Loque giải thoát cho Twig. Siry quì gối bên mình, nâng khẩu súng thối lên môi. Mình kêu lên:

- Đừng. Chạy thôi.

Mình không cần nói tới hai lần. Nó kéo mình đứng dậy. Bọn chúng mình chạy ngược lại. Tụi mình phóng như điên khỏi đám tấn công, trở lại thuyền.

Chưa được bao xa, một nhóm Đào tẩu xuất hiện ngay phía trước tụi mình, đang trèo lên một

đồng xà bần. Tụi mình chạy thẳng tới chúng. Mình rút súng thối bằng gỗ, hạ thấp tay, sẵn sàng phang tên Đào tẩu đầu tiên nào lọt đúng tầm đánh. Tưởng chúng nhào tới cả bầy, nhưng chỉ một trên lao tới. Không là chiến binh, nhưng hấn can đảm, bất chấp an toàn bản thân, vung vẩy hai tay, hy vọng tung ra một cú đâm ăn may. Mình lùi lại, sẵn sàng ngăn chặn mọi thế đánh hấn tung ra. Húc đầu ngay vào ngực mình, hấn gồng chân, đẩy mình lùi lại như một con búp nhún rơm. Xoay người né tránh dễ dàng, mình lợi dụng chính sức hấn, hất hấn qua hông. Đám Đào tẩu rất hung tợn nhưng không biết chiến đấu. Thoáng nhìn, mình thấy Loque và Siry mỗi đứa đang đấu với một tên Đào tẩu. Vẫn chưa là gì đâu. Có ít nhất mười tên khác đang nhảy qua đồng đồ nát. Sao chúng không tấn công đồng loạt? Phóng tới Siry, mình tương cả hai chân ngay xương ức đối thủ của nó. Tên Đào tẩu hự lên một tiếng rồi bật ngửa, chết ngất.

- Twig!

Siry la lên, giọng hốt hoảng làm tim mình thất lại. Mấy giây sau là đau đớn. Kế hoạch của bọn Đào tẩu đã rõ ràng. Chúng không ngu như tụi mình tưởng. Siry, Loque và mình đấu với từng tên là vì cả đám còn lại nhảy vào Twig. Chúng xé lẻ tụi mình. Twig tội nghiệp là mục tiêu đầu tiên.

Cô bé tuyệt vọng gào lên:

- Siry! Cứu Em!

Nó bơi giữa một đám Đào tẩu và đang bị kéo lê tới... một nơi nào đó. Mình phải quyết định. Một quyết định khó khăn nhất mình từng đưa ra. Siry tiến tới giúp Twig nhưng... mình ngăn lại.

- Không! Cậu không giúp được đâu.

- Pendragon!

- Nhìn kìa.

Mình chỉ tay qua khỏi những kẻ đang kéo lê Twig đáng thương. Đám Đào tẩu tấn công tụi mình đợt đầu tiên đang lớn dần lên. Phải đến năm mươi tên đang tiến về phía tụi mình. Chạy tới cứu Twig là tiêu đời luôn cả bọn. Siry hiểu. Dù không kém đau đớn, nhưng nó hiểu. Mình nghĩ, sẽ không bao giờ quên nỗi ánh mắt khiếp đảm Twig nhìn lại tụi mình khi bị kéo đi. Chỉ còn biết hy vọng cô bé sống sót qua khỏi thử thách khủng khiếp này, và tụi mình sẽ có cơ hội cứu cô bé.

Mình bảo Siry:

- Chúng ta sẽ giúp Twig nhưng không là lúc này.

Vẻ mặt nó đầy đau khổ. Vụ này là một cái giá quá đắt cho quyết định làm một chuyến phiêu lưu lớn cùng bạn bè để khám phá Ibara.

Không, để khám phá Veelox.

Mình la lên:

- Đi thôi.

Siry miễn cưỡng lùi lại. Chúng mình cùng quay đầu chạy. Loque đã hạ đối thủ, chạy theo hai đứa mình. Tụi mình còn lại ba người. Ai sẽ là mục tiêu tiếp theo? Phía trước, bên phải tụi mình thêm nhiều tên Đào tẩu tràn ra từ một tòa nhà khác, cắt ngang đường, chặn lối trở lại thuyền.

- Ngả này!

Loque kêu lên, rẽ trái, tiến đến một ngôi nhà vô chủ.

Một hành động nguy hiểm. Chúng mình chỉ có ba người còn bọn chúng có hàng chục tên. Nếu khôn ngoan, và gặp may, tụi mình có thể sẽ thoát khỏi chúng bằng cách ẩn nấp trong một tòa nhà trống. Nếu không may, tòa nhà sẽ đổ ụp xuống đầu tụi mình. Nếu ở lại giữa đường, chúng mình sẽ bị bắt. Chỉ còn cách nhảy vào một tòa nhà. Loque biết vậy. Siry và mình chạy theo gã trộm tóc vàng qua cửa ngôi nhà đầu tiên tụi mình đã đi qua. Bên trong ngổn ngang bàn ghế và kệ đồ gãy. Nơi này có thể đã từng là một cửa hàng. Một văn phòng. Hay một sở thú thì mình cũng cóc quan tâm. Mình chỉ muốn thoát khỏi tay đám Đào tẩu. Rồi mình nhận ra ngay, mình đang gặp những tay chuyên nghiệp. Có thể không là chiến binh, nhưng Siry và Loque đã có kinh nghiệm lẩn tránh chính quyền. Chúng đã có quá nhiều lần thực tập chạy trốn lực lượng an ninh tại Rayne. Với chúng, chạy qua mê cung ngoằn ngoèo trong tòa nhà này chẳng khác gì chạy veo veo trong cánh rừng rậm nhiệt đới gần nhà. Mình vất vả vừa chạy theo cho kịp hai đứa khi chúng nhảy qua đồng đồ nát, vừa luôn phải tìm lối thoát tốt nhất.

Bọn Đào tẩu còn gặp nhiều khó khăn hơn để đuổi kịp tụi mình. Chúng quá đông. Chỉ có ba đứa chắc chắn là lợi thế hơn. Loque đưa tụi mình qua nhiều đồng gạch ngói ngổn ngang. Cứ như nó biết phải đi đâu. Sau cùng nó phóng qua một khung cửa, tiến vào sảnh chính rộng lớn của tòa nhà. Sau khi chạy qua những căn phòng tối tăm toàn đồ phế thải, thật là kinh ngạc đến sững sờ khi thình lình tiến vào một không gian rộng rãi.

Đây là một căn phòng khổng lồ bằng kính. Trần và hai vách làm bằng kính màu. Có thể nơi này đã có thời là một thánh đường. Một bức tranh khảm tuyệt mỹ tả cảnh biển với những bầy cá, san hô, cá voi, thực vật sống động. Màu sắc sống động đến không ngờ, càng sống động hơn vì mặt trời rọi qua làm chúng trông như thật. Toàn thể bức tranh khảm còn nguyên vẹn đến kinh ngạc, dù chung quanh hàng trăm mảnh vỡ, để mặt trời rọi trực tiếp qua, tạo thành những tia sáng trắng như tia la-de đan chéo nhau khắp không gian. Ba chúng mình đứng dưới vòm kính, sững sờ ngược nhìn lên. Đó là một quang cảnh trang nghiêm mà mình muốn được nhìn ngắm mãi, nếu không đang phải chạy để sống còn.

Hít một hơi, Siry nói:

- Chúng ta phải quay lại. Chúng đã bắt Twig.

Mình nói ngay:

- Và chúng sẽ bắt chúng ta. Chúng ta sẽ quay lại khi có thể.

Nó kêu lên:

- Đáng lẽ tôi không nên đưa nó đi. Đáng lẽ tôi không nên đưa ai đi hết!

Loque lên tiếng:

- Đó là sự lựa chọn của chúng tôi. Dù đã có nhiều cơ hội để từ chối.

Mình nhắc nhở:

- Không phải lúc để ca cẩm đâu hai cậu. Sau này các cậu tha hồ tự trách mình. Bây giờ mau thoát khỏi đám ác ôn kia trước cái đã.

Rắc!

Tiếng động vang ra từ căn phòng tui mình mới chạy qua. Đám Đào tẩu đang phá đường mở lối. Mình vội vàng quan sát gian đại sảnh, tìm đường thoát thân tốt nhất, rồi kết luận:

- Chúng ta không kịp vượt qua căn phòng này đâu. Phải tìm chỗ ẩn nấp, hy vọng chúng sẽ chạy qua.

Không còn thời gian bàn cãi, Loque chạy tiếp dọc bức tường cho đến khi phát hiện một khung cửa khác. Nó nhảy vào. Mình và Siry chạy theo. Đó là một phòng nhỏ, không đèn đóm, không cửa ra. Nếu bị đám Đào tẩu phát hiện, tui mình sẽ dính luôn. Nhưng không thể quay lại nữa vì chúng đã tiến vào thánh đường.

Siry nhảy tới sau một vật đồ nát có thể là một cái tủ, hoặc một bàn viết. Mình và Loque nhảy theo, cố thu mình ẩn nấp. Mình nằm sấp sau món đồ cũ nát đó, tìm một khe hở để liếc qua. Từ đây mình nhìn ra cửa rất rõ. Ngay khi vừa yên chỗ, mình thấy nhiều kẻ Đào tẩu chạy qua thánh đường, tới phía bên kia. Có vẻ như kế hoạch của tui mình sẽ thành công. Chúng tưởng tui mình đã chạy ra ngoài. Nhưng chúng quá đông, có thể phân tán để lục soát. Tui mình phải bảo đảm an toàn tuyệt đối mới có thể di chuyển tiếp.

Trong phòng này nóng khủng khiếp. Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, mình vừa đưa tay lên định lau mồ hôi trên mũi, thì thấy một bóng đen đi qua khung cửa trước mặt tui mình. Mình lạnh toát người. Một tên Đào tẩu đang rón rén bước qua đây cảnh giác. Chúng đang tìm kiếm tui mình. Mình không dám thở, thậm chí không dám hạ tay xuống, vì sợ gây tiếng động. Nhưng hắn chỉ liếc vào phòng rồi tiếp tục đi. Tốt. Nhưng mình vẫn nằm im. Ngay sau đó, thêm một tên nữa, vươn đầu quan sát quanh các góc và nhìn thẳng vào phòng. Hắn thấy tui mình không? Hắn có gọi thêm mấy đồng bọn vào, lục tung căn phòng này lên không? Mình chuẩn bị tinh thần, tưởng tượng cảnh chúng bước vào phòng và tính toán thời điểm thích hợp nhất để nhảy lên tấn công chúng.

Tên Đào tẩu tiến một bước vào trong nhìn quanh, rồi bước ra, tiếp tục đi. Mình nghĩ, đám này không can đảm như mình tưởng, vì vậy chúng phải đi cả bầy với nhau. Mình sợ gây tiếng động nên không dám nhìn sang hai bên xem Siry và Loque đang ở đâu. Thêm một tên Đào tẩu nữa đi qua phòng, nhưng cũng chỉ liếc vào. Rồi lại một tên nữa. Mình thấy thêm nhiều tên ở giữa thánh đường đang tìm kiếm tui mình. Hy vọng tăng dần. Nếu chúng chưa vào phòng này, rất có thể chúng sẽ không vào. Nhiều phút trôi qua, những tên côn đồ vào thánh đường và đi qua cửa thừa thốt dần. Tuy nhiên, mình vẫn chưa dám nhúc nhích. Có thể chúng đang cùng nhau ở ngoài cửa, chờ tui mình ngu ngốc bước vào ổ phục kích. Không thốt một lời, tui mình biết phải chờ cho tới khi biết chắc chúng đã đi hết.

Thời gian trôi đi. Năm phút. Mười phút. Mình mất luôn ý niệm về thời gian. Sau một lúc lâu thật lâu không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào, mình mới dám liều quay lại nhìn. Siry đang ở cách mình gần một mét. Nó không nhìn ra cửa, mà ngồi quay lưng lại cửa, tay bó chặt gối, vô hồn nhìn trừng trừng khoảng không trước mặt. Trông nó thảm hại quá. Không sợ. Còn thảm hơn cả sợ. Thần thờ. Mình có thể đoán vì sao. Cuộc tìm kiếm huy hoàng của nó đã trở thành một cuộc phiêu lưu khiếp đảm. Twig đã bị bắt. Cô bé chính là điểm yếu của cả nhóm. Bây giờ

nằm trong tay đám Đào tẩu, chẳng biết còn sống hay không. Chúng có tàn ác đến thế không? Chúng có thật sự là những kẻ sát nhân máu lạnh không?

Mình cảm thấy có một bàn tay chạm lên vai, làm mình suýt bật kêu lên. Ngồi phắt dậy, mình bị va đầu. Không đau, nhưng tiếng động lớn như tiếng nổ. Có ai nghe thấy không? Đó là Loque. Hai đứa mình chờ người, chờ xem tụi Đào tẩu có nghe thấy gì không. Mấy phút trôi qua. Không tên nào xuất hiện. Tụi mình thêm tự tin. Không nghe tiếng động lớn như vậy, chắc chắn chúng đã đi hết rồi.

Loque thì thầm:

- Tôi sẽ ra ngoài xem, nếu an toàn, tôi sẽ ra hiệu, chúng ta sẽ bắt đầu chạy ra.

Mình gật. Siry không nhúc nhích. Loque thoáng cười:

- Đừng lo. Chúng ta sẽ ra khỏi đây và sẽ cứu Twig.

Siry không phản ứng. Loque nhìn mình lo lắng, rồi lặng lẽ bước ra. Nó là đứa thích hợp nhất để ra ngoài lúc này. Xét từ chuyển đi lên lút qua rùng trước đây của tụi mình, Loque có đủ khả năng làm một trinh sát thầm lặng. Còn mình thì trượt chân, va chạm lung tung gây đủ thứ tiếng động để gọi đám Đào tẩu quay lại!

Mình thì thầm hỏi Siry:

- Cậu ổn chứ?

Vẫn lom lom nhìn ra trước, vô hồn, nó khẽ nói:

- Đáng lẽ không nên như thế này.

- Tôi biết.

- Tôi sẽ không rời thành phố khủng khiếp này mà không có Twig.

Mình không cãi lại nó. Ích gì? Sự việc sẽ cho tụi mình biết phải làm gì. Hy vọng những việc làm đó gồm cả việc giải cứu Twig. Dù rất muốn, nhưng mình còn đủ sáng suốt để biết việc giải cứu Twig không là việc mấu chốt. Phải lần lượt từng việc một. Rời khỏi Siry, mình rón rén bước ra cửa, khom gối, cẩn trọng nhìn ra ngoài thánh đường. Mình nhìn khắp mặt sân, cho tới khi thấy Loque đang men theo bức tường bên phải mình. Nó di chuyển nhanh qua đồng hồ phế thải, vừa cố ẩn mình vừa quan sát.

Siry đến gần mình, quì gối nhìn ra ngoài từ cạnh cửa bên kia. Tụi mình trao đổi một cái nhìn. Nó gật đầu, cười cho mình yên tâm. Trông nó như một đứa trẻ sợ hãi, nghĩa là giống y chang mình mấy năm trước. Hay bây giờ?

Loque đi vòng căn phòng rộng mênh mông, tiến gần hơn tới bức tường hoàn toàn bằng kính màu. Tấm tranh khảm khổng lồ trải dài từ sân tới mái vòm kính. Tuyệt đẹp. Mình bỗng cảm thấy buồn vì toàn bộ thành phố và cư dân không còn nữa. Đây là Veelox. Saint Dane đã đập Lữ khách chúng mình tơi tả tại nơi này. Tụi mình đang ở trong tương lai của thời gian đó ư? Đây là những gì xảy ra cho một lãnh địa khi Saint Dane chiến thắng sao? Quá nhiều câu hỏi, nhưng phải đợi khi nào tụi mình an toàn ra khỏi đây – hy vọng có cả Twig.

Ngước mắt nhìn khắp bức tranh kính khổng lồ, mình không thể nói đó có phải là một kiệt tác hay không, vì mình không am hiểu hội họa. Nhưng việc nó chiếm toàn thể một bức tường bằng nửa sân banh làm mình khá ấn tượng.

Loque đã đi được nửa đường men theo chân bức tường đồ sộ đó. Niềm tin của mình tăng theo từng bước chân nó: tụi Đào tẩu đã biến hết rồi. Chúng đang tìm kiếm tụi mình ở một nơi khác. Hoặc có thể chúng đã hết quan tâm và rút lại vào cái hang chuột nào đó mà chúng đã chui ra. Thây kệ. Điều quan trọng là tụi mình đã né được một phát đạn khá lớn. Nhưng vẫn chưa an toàn. Tụi mình còn phải tìm đường trở lại thuyền và từ đó mới quyết định sẽ làm gì.

Loque đứng cách mình và Siry gần tám mươi mét. Trông nó nhỏ xíu dưới bức tường khổng lồ. Nó đứng thẳng lên, nhìn quanh lần nữa, rồi ngoắc hai đứa mình. Êm rồi. Nó muốn hai đứa mình đi theo. Mình nhìn Siry. Nó đã sẵn sàng. Mình đứng dậy... và nhìn thấy một thứ làm mình lạnh người. Mình vội thì thầm:

- Khoan.

Siry khựng lại. Mình nhìn bức tranh khảm khổng lồ. Tuy là vách tường, nhưng làm bằng kính, nên mình có thể nhìn xuyên qua. Một vật đang di chuyển bên ngoài tòa nhà. Một vật to lớn. Những miếng kính màu làm mình không thể biết chính xác đó là vật gì. Nó di chuyển chậm chạp từ trái sang phải. Dù là gì, đó là một vật rắn chắc. Nó di chuyển không tự nhiên. Mình chỉ tay, cố làm cho Loque chú ý. Nhưng nó không nhìn mình. Mình không dám la lớn, vì có thể không có gì, mình không thể liều lĩnh để lộ sự hiện diện của tụi mình.

Mặt trời rực sáng hơn. Chi tiết của cái bóng kỳ lạ trở nên rõ ràng. Vật thể đó cao hơn Loque. Mình nhận ra một đường sọc mảnh nằm ngang bằng bành trong không khí. Đó là một đường sọc màu bạc, có thể là được gắn trên một vật thẳng đứng. Sọc ngang đó xoay quanh trục, làm mặt trời phản chiếu trên bề mặt nó. Đó là tất cả những gì mình cần thấy. Trong thoáng giây khiếp đảm đó, mình biết nó là gì.

Chạy tới giữa thánh đường, mình gào lên với Loque, không cần giữ gìn nữa:

- Tránh xa ra! Tránh xa khỏi cửa sổ ngay!

Hai tay đưa cao, mình vẫy rối rít, cố bảo Loque ra khỏi nơi đó.

Loque ra hiệu với hai bàn tay úp xuống, như bảo:

“Bình tĩnh. Im lặng nào.” Thậm chí nó còn đưa ngón tay lên môi “suyt” thầm.

Mình không thể nào bình tĩnh và im lặng được nữa. Chạy tới bên mình, Siry níu tay mình thì thầm:

- Thôi đi.

Mặc. Mình gào tiếp với Loque:

- Chạy sang lối này ngay!

Loque nhìn quanh bối rối. Nó không hiểu vì sao mình la toáng lên như thế. Chậm rãi, nó bắt

đầu bước trở lại phía mình. Quá chậm rãi. Nó kêu lên hỏi:

- Có gì đâu? Chúng đi ráo rồi.

- Không đâu. Chúng chưa đi. Chúng ở bên ngoài và có một...

Bùm! Một phát súng. Mình đã nghe âm thanh này. Đó là một trong những khẩu đại bác trên con tàu chiến, giống con tàu đã bắn vào tụi mình. Đám Đào tẩu chưa bỏ đi. Chúng biết tụi mình còn trong thánh đường.

Chúng muốn biến thánh đường thành ngôi mồ của tụi mình.

Chỉ một thoáng giây sau tiếng súng, khung cửa khổng lồ bằng kính màu nổ tung thành hàng triệu tia sáng rực rỡ. Sẽ là một quang cảnh ngoạn mục nếu không quá khủng khiếp. Cứ như đang đứng trong lòng một hỏa tiễn bắn pháo hoa. Những mảnh kính li ti bay vù qua tụi mình. Nhưng không chỉ mình và Siry gặp nguy hiểm. Hàng tấn mảnh kính sắc nhọn trút như mưa xuống thẳng Loque.

Siry thét lên:

- Không!

Mình còn đủ tỉnh táo để ngừng chạy, chộp lấy Siry kéo lại. Hai đứa mình cũng không hoàn toàn an toàn trước những mảnh kính bay. Siry quá bàng hoàng, đến nỗi không chống cự lại. Mình kéo nó chạy càng nhanh càng tốt, trở lại căn phòng nhỏ mà chúng mình đã trốn. Vào trong rồi, cả hai đứa đều quay nhìn lại.

Một hình ảnh thật khủng khiếp, lạ lùng, kỳ ảo. Lúc tiếng nổ vang lên, Loque đứng khựng lại vì bất ngờ. Hay vì hiểu kỳ. Đó là điều tệ nhất. Nó quay lại nhìn, đúng lúc bức tường nổ tung. Nó không chạy. Không co rúm người lại. Mình đã tưởng những gì xảy ra không ảnh hưởng tới nó, như vậy lại tốt. Siry và mình nhìn Loque ngơ ngàng ngược lên một thác thủy tinh đầy màu sắc... đang rơi xuống. Vài giây sau, hàng tấn kính sắc nhọn trút lên anh trộm tóc vàng. Bạn thân nhất của Siry. Không thể nhìn cảnh đó, mình vùi mắt vào hai cánh tay. Âm thanh đủ nói lên tất cả rồi. Chói lói như cả triệu con chim kêu rít. Mình nghe sức nặng của thủy tinh đổ xuống. Như tiếng sấm, tiếp theo là hàng loạt âm thanh sắc nhọn của hàng tấn kính tan nát trên sàn. Những mảnh li ti cắm vào tay mình đau nhói khi cơn bão thủy tinh trút xuống. Lẽ ra phải núp sau vách tường, nhưng mình sững sờ đến không nhúc nhích nổi. Mình để cho chúng cắm vào mình. Mình muốn cảm nhận cảm giác bỏng rát đó.

Tiếng kính rơi vỡ kéo dài mấy giây rồi dịu dần. Khi cảm thấy đủ an toàn để liếc nhìn lên, ý nghĩ đầu tiên là mình tưởng có ai vừa mở cả tấn đèn pha trong thánh đường. Nhưng không phải. Không còn bức tường, ánh sáng không lọc qua lớp kính màu nữa. Nơi từng là bức tường màu rộng lớn, bây giờ là những lỗ hồng lổm chổm, ánh sáng trắng chói lọi. Chân tường là một đồng kính vỡ cao đến năm mét. Trùng trùng nhìn cái gò lổm lảnh, mình mong thấy Loque bước ra từ đó. Mình muốn được thấy cậu ta trồi ra khỏi đồng đổ nát, chạy trở lại với hai đứa mình. Nhưng Loque đã không làm thế.

Siry nhào ra khỏi phòng, chạy tới đồng thủy tinh, đau đớn gào lên:

- Loque!

- Đứng. Khoan đã!

Mình la lớn. Nó không ngừng lại. Mình đành phải chạy theo. Nó phóng tới đồng kính vỡ, tuyệt vọng kiếm tìm dấu vết của bạn.

Mình năn nỉ:

- Chúng ta không thể ở lại đây nữa. Nhìn kia!

Qua lỗ hổng, bây giờ chúng mình đã thấy khẩu súng rõ ràng. Giống hệt khẩu đại bác của đám Đào tẩu. Đang đứng quanh khẩu đại bác là tụi Đào tẩu. Chúng biết chính xác việc chúng đang làm. Bọn chúng không thể tìm ra tụi mình nên quyết định chôn tụi mình. Chúng chỉ giết được một mình Loque.

Siry há hốc miệng. Nó đang nhìn một thứ trên sàn. Mình nhìn theo, và thấy một vật làm đầu gối mình bủn rủn. Một chiếc xăng-đan. Của Loque. Siry tiến lại đồng kính vỡ, như sẵn sàng đào bới bằng hai bàn tay trần. Nếu không ngăn lại, hai tay nó sẽ rách bươm. Mình thét lên:

- Chúng ta phải đi. Ngay lập tức!

Đám Đào tẩu đã bắt đầu tiến vào, thận trọng sục sạo đồng kính vỡ. Chắc chắn để tìm kiếm bằng chứng là tụi mình đã chết.

Siry nước mắt lưng tròng. Nó đã mất hai Jakill trung thành. Loque còn là bạn nó. Có lẽ là người bạn thân thiết nhất. Cơ hội giải cứu Twig thì mơ hồ, nhưng ít ra còn có thể. Với Loque, thế là hết. Mình không dám tưởng tượng hình hài nó ra sao dưới đồng thủy tinh vỡ khổng lồ kia. Chiếc xăng-đan là vật còn lại duy nhất của tên trộm tóc vàng. Mình vội rũ bỏ hình ảnh đó khỏi đầu.

Mình nói nhỏ nhưng cứng rắn:

- Đi thôi, Siry.

Run run thở dài, Siry ngược nhìn đám Đào tẩu đang tiến tới, rồi quay đầu chạy trở lại lối tụi mình đã vào thánh đường. Mình chạy ngay sau nó, cố xua những ký ức khủng khiếp của mấy phút trước khỏi đầu. Không bao giờ mình quên nổi hình ảnh Twig bị kéo lê đi và Loque chết dưới dòng thác thủy tinh. Chúng sẽ theo mình mãi mãi. Nhưng không thể để những kỷ niệm đó làm tụi mình mất tinh thần. Sau này sẽ khóc thương. Sau này sẽ cố giải thoát Twig. Vấn đề là phải sống. Không thể để lọt vào tay đám Đào tẩu. Hy vọng Siry cũng nghĩ giống mình.

Mình không biết điều nào quan trọng hơn: tốc độ hay kín đáo. Càng ở lâu trong thành phố này, đám Đào tẩu càng có thêm cơ hội phát hiện ra tụi mình. Trở lại thuyền là việc cần thiết, nhưng nếu không thận trọng, tụi mình sẽ chạy ngay vào lũ chuột kia. Không cách nào biết chúng ở đâu. Thành linh thành phố giống như ngôi nhà cũ nát tràn ngập mối mọt. Không thể thấy chúng, nhưng biết chúng có tại đó. Hàng ngàn con. Có thể chúng đang theo dõi tụi mình từng bước. Siry và mình ra khỏi thánh đường, chạy dọc theo lối cũ. Mình hy vọng đám Đào tẩu không ngờ tới chuyện đó. Sau khi lén lút chạy qua những căn phòng chằng chịt, mình ngừng lại trước ngưỡng cửa dẫn ra đường. Mình không muốn nhảy ngay vào một ổ phục kích nữa. Hai đứa mình cúi gập người, tạm nghỉ và bàn tính. Thở hồng hộc, mình nói:

- Hy vọng chúng nghĩ tụi mình chết rồi. Như vậy sẽ đủ thời gian trở lại thuyền và ra khơi.

Hai mắt vô hồn, Siry thần thờ nói:

- Chúng giết cậu ấy. Chúng giết người bạn thân nhất của tôi. Vì sao chứ?
- Tôi không biết. Tôi không biết một tí gì về chúng.

Siry vẫn tiếp tục lăm bắm như không nghe mình nói gì:

- Báo thù ư? Tất cả những gì chúng tôi làm chỉ là để bảo vệ quê hương. Chúng là những kẻ gây hấn, đâu phải tội tôi.

Mình túm lấy Siry, lắc mạnh. Nó nhìn mình kinh ngạc. Mình rít lên:

- Thôi đi. Tỉnh táo lại. Nếu ở lại đây, chúng ta cũng sẽ chết.

Siry khẽ nói:

- Không sao.

- Còn các Jakill kia? Cậu có quan tâm tới họ không? Cậu biết là họ sẽ tới tìm chúng ta. Nếu không trở lại báo cho họ biết, họ sẽ bước ngay vào bẫy như chúng ta.

Mấy câu nói của mình làm Siry tỉnh lại ngay. Với giọng chỉ huy, nó nói:

- Nên giữ vị trí gần những tòa nhà, chúng sẽ khó thấy chúng ta.

- Không được. Chúng đầy trong những tòa nhà này. Nếu ở gần, chúng sẽ tấn công trước khi chúng ta kịp phản ứng.

- Vậy phải làm sao?

- Chạy. Chạy hết sức có thể ra giữa đường. Càng xa các tòa nhà càng tốt. Với cách đó chúng ta sẽ thấy chúng tiến tới.

- Nếu chúng thấy mình tiến tới thì sao?

- Chúng sẽ thấy. Nhưng nếu chúng ta ở giữa đường, chúng ta sẽ có vài giây để phản ứng.

Mình thấy nó động não, tính toán mọi khả năng có thể xảy đến. Lặng lẽ gật gù đồng ý, Siry tiếp tục gật đầu như để lên tinh thần khi đếm:

- Một... hai... ba...CHẠY!

Nó nhảy qua ngưỡng cửa. Mình chạy theo. Hai đứa phóng ra khỏi tòa nhà chọc trời vô chủ, tiến ra chính giữa đường phố rộng, rồi rẽ trái, tiếp tục chạy. Những tòa nhà lớn sừng sững trên đầu khi chúng mình xé tìm phố, chạy về hướng biển. Tội mình luôn quan sát phía trước, cảnh giác dấu hiệu chứng tỏ đám Đào tẩu nhìn thấy hai đứa mình. Mỗi khi vượt qua một đồng đồ nát, mình chuẩn bị tinh thần chờ đón một nhóm Đào tẩu nhảy ra tấn công.

Gần tới cuối dãy nhà sau cùng, trước khi tới khoảng trống giữa các tòa nhà và cầu tàu, chân mình đau nhói. Mình bị xóc hông. Mình gần như không thở nổi, nhưng vẫn phải tiếp tục chạy. Mới hai hôm trước mình còn nằm trên giường để phục hồi sau khi bị một bầy ong khổng lồ châm chích. Giờ lại đang phải chạy nhưng để thoát thân. Xem ra cuộc chạy này chẳng là gì đối với Siry. Thậm chí nó chẳng cần thở hùng hục. Qua khỏi những tòa nhà cuối cùng, chúng mình chạy vào vùng nắng nóng. Ánh sáng chói chang làm mình gần lóa mắt. Nhưng chúng mình vẫn chạy. Sắp ra khỏi những tòa nhà đầy nguy hiểm. Mình tự tin hẳn lên. Chúng mình sắp thành công rồi. Mình tự tin đến nỗi nghĩ ngay tới hành động tiếp theo. Đưa thuyền ra khỏi cảng là điều quan trọng nhất. Ra khơi rồi, tụi mình sẽ quyết định việc của Twig. Mình biết Siry sẽ làm tất cả vì chuyện này và các Jakill chắc chắn sẽ đồng ý. Mình cũng muốn đi tìm Twig như chúng, nhưng còn hơn thế nữa. Mình cần tìm hiểu về thành phố Rubic và chuyện gì đã xảy ra cho Veelox. Chưa phát hiện ra Saint Dane, nhưng mình cảm thấy hắn hiện diện trong mọi thứ quanh mình. Dù bằng cách nào, mình biết là mình sẽ phải trở lại Rubic.

Giữa hai đứa mình và cầu cảng là nhiều đồng xà bần đổ nát. Chúng cao tới nỗi che khuất tầm nhìn con thuyền của tụi mình. Nhưng đã gần tới nơi, nên mình nghĩ là có thể nghỉ ngơi một chút. Hai đứa đã chạy gần cả dặm trong cái nóng nhiệt đới rồi. Một khi xung năng đã cạn kiệt thì sự mệt mỏi cũng sẽ tràn vào. Thở hồng hộc, mình nói:

- Chậm chậm lại thôi.

Siry không phản đối. Sau cùng nó cũng đã thấm mệt. Chúng mình chạy chậm lại, rồi chỉ còn là những bước nhanh. Cà hai cố hít thở, không nói năng gì. Mình chỉ nghĩ đến việc lên thuyền, rồi bến trước khi có chuyện xảy ra.

Siry nhìn thấy khói trước. Nó há hốc miệng, chỉ tay nói:

- Nhìn kia!

Phía trên những gò đồng trước mặt tụi mình, về hướng cầu tàu, khói đen cuộn cuộn bốc lên. Hai đứa ngừng lại, lom lom nhìn, rồi quay lại nhìn nhau. Giờ nghỉ đã kết thúc rồi. Tụi mình cảm đầu chạy. Thành linh hai đứa không cảm thấy quá mệt mỏi nữa. Phóng tới những gò đồng đổ nát, chạy vòng qua, mình và Siry thấy cầu tàu và... một điều khiếp đảm.

Con thuyền màu vàng của tụi mình đang chìm trong lửa. Hai tàu chiến của bọn Đào tẩu đang bập bênh ngoài biển. Tụi mình bàng hoàng đứng nhìn khi cả hai tàu chiến nã đạn vào con thuyền bạc mệnh, làm nổ tung thân thuyền đang bốc cháy. Một phát nữa trúng ngay chân cột buồm trước. Mình nghe tiếng rầm rắc khi cột buồm đổ gục xuống sàn, làm tóe lên những đốm lửa. Con thuyền nghiêng về một bên. Chỉ vào phút nữa, nó sẽ chìm xuống đáy nước cùng tất cả những con tàu đắm khác.

Giọng khản đặc như không còn thốt thành lời, Siry hỏi:

- Họ đâu rồi?

Mình không có câu trả lời. Không thấy một Jakill nào. Chúng có kịp thoát khỏi thuyền trước cuộc tấn công? Hay đã bị thiêu trong lửa? Mình chỉ còn biết nhìn trừng trừng con tàu bạc mệnh.

Siry lại hỏi:

- Sao tụi Đào tẩu làm như vậy? Chúng đúng là... thú vật.

Mình có một giả thuyết. Hay ít ra, một ý nghĩ. Tất cả những gì về lũ Đào tẩu này làm mình tin: bằng cách nào đó, chúng bị ảnh hưởng tinh thần quyền lực của Saint Dane. Mình vẫn không hiểu vì sao. Vẫn không biết chúng là ai, hoặc chúng nghĩ là sẽ được gì khi tấn công dân làng Rayne. Nhưng mình sẽ khám phá ra. Phải khám phá ra. Đây là công việc của mình.

Siry nói:

- Chúng ta bị mắc kẹt rồi. Bạn bè tôi biến mất, còn tôi và anh thì kẹt lại đây. Làm gì bây giờ?

- Giữ an toàn và tìm lời giải đáp.

- Bằng cách nào?

- Chúng ta phải là Lữ khách. Đã tới lúc cậu chấp nhận chuyện đó. Đó là hy vọng duy nhất chúng ta có được.

NHẬT KÍ #30

(Tiếp theo)

IBARA

Ưu tiên số một của chúng mình là tìm một nơi an toàn. Không có nhiều chọn lựa. Chạy trở lại vào thành phố Rubic là chạy lười nhện. Tuy nhiên chúng mình vẫn phải thử. Cả hai đều nấn ná cho đến khi một phát đại bác nổ ngay trên mặt đất, cách tụi mình chỉ mấy mét. Đúng, có kẻ đã phát hiện ra hai đứa mình. Đã tới lúc phải chuồn tới một nơi khác. Không nói một lời, mình và Siry lẩn lút qua những đồng đồ nát, trở lại hướng những tòa nhà của thành phố Rubic.

Bùm!

Một đồng đất cát bay tung tóe bên phải tụi mình, bụi và mảnh bê tông trút xuống như mưa. Trong một thoáng giây mình như bị mù, nhưng vẫn không ngừng chạy. Tụi mình quá gần mấy khẩu đại bác đó. Vừa chạy mình vừa dụi mắt và rồi... Bùm! Đất đã nổ tung sau lưng chúng mình. Siry bị hất văng tới trước, ngã quỵ xuống. Vừa chạy mình vừa kéo nó lên. Sau cùng, hai đứa mình tới dãy nhà đầu tiên vừa đúng lúc một phát đại bác làm nổ tung một bức tường ngay bên phải hai đứa. Mảnh bê tông sắc cứa lên lưng mình, nhưng mình không sao. Tụi mình đã được an toàn. An toàn? Mình thật sự viết vậy hả? Có thể hai đứa đã ra khỏi tầm đại bác của mấy tàu chiến, nhưng tụi mình lại trở về đất của đám Đào tẩu. Chảo rán? Lò lửa? Là gì, bạn nói đi.

Mình hỗn hển nói:

- Chúng đã thấy chúng ta vào thành phố từ đâu. Tránh khỏi chỗ này càng xa càng tốt.

Tới ngã tư đầu tiên, tụi mình rẽ phải, tránh đi theo lối cũ. Không biết làm vậy có thể đánh lạc hướng chúng không, nhưng hình như là chuyện nên làm. Mình muốn tìm một nơi nghỉ ngơi và tập trung suy nghĩ. Ngoài việc phản ứng lại, tụi mình đã không làm gì. Phải có một kế hoạch. Chúng mình đi nhanh xuống một con phố hẹp, tìm một nơi ẩn nấp.

Siry chỉ tay, kêu lên:

- Kìa!

Có một cửa bên dưới tầng trệt. Mình đoán là cửa vào một cửa hàng dưới tầng hầm. Trông có vẻ là một nơi trú ẩn tốt. Mình gật đầu, rồi hai đứa chạy tới đó. Khi chúng mình mở cửa, một âm thanh kỳ lạ vang lên. Đó là một cái chuông kiểu cổ treo trên cửa, kêu leng keng khi cánh cửa chạm vào. Đó có thể là tín hiệu vui vẻ cho chủ cửa hàng biết khách tới. Trong hoàn cảnh này, chẳng có gì vui vẻ cả.

Cửa hàng có những quầy và tủ trưng bày dài, tất cả đều trống rỗng. Đương nhiên. Nơi này trông như một cửa hàng tạp hóa nhỏ. Mình nói vậy là vì thấy nhiều bảng hiệu màu vàng treo chung quanh, quảng cáo cho nhiều loại gloid khác nhau. Ôi, gloid. Mình đã tưởng không bao giờ nghe lại món này nữa. Đó là món ăn dẻo như thạch, được cho là chứa tất cả thành phần dinh dưỡng. Đó là thực phẩm chính của người dân Veelox. Veelox. Đầu óc mình đang bế tắc quanh khái niệm này. Nhưng những manh mối nhỏ như gloid luôn không ngừng bảo mình phải khắc phục chuyện đó. Mình đang ở trên Veelox. Bây giờ vấn đề quan trọng là: vì sao Saint Dane có mặt tại đây?

Hai đứa mình đi xuyên qua cửa hàng, vào một phòng nhỏ phía sau. Cuối phòng có một cửa mở ra sân. Có vẻ như đây là một nơi an toàn mà chúng mình mong có được. Nếu đám Đào tẩu vào từ cửa trước, tụi mình có thể chạy ra đằng sau. Nếu chúng vào từ lối sau, thì tụi mình chạy ra cửa trước. Nếu chúng bao vây chúng mình... ồ, cứ lo những gì không thể kiểm soát nổi lắm chi cho mệt. Mình muốn nghỉ ngơi và suy nghĩ. Ngồi xuống, mình ngược nhìn những tòa nhà cao bao bọc chung quanh. Liệu có tụi Đào tẩu sau những cửa sổ kia, đang nhìn hai đứa mình không? Siry ngồi gục đầu bên cửa. Không còn nữa một tên nổi loạn tự đắc, đầy sức thu hút người khác, một kẻ không chấp nhận một cuộc sống giả dối. Gã trai ngồi đó trông thật đau khổ. Nó bơ bơ nói:

- Hết rồi. Tất cả bạn bè của tôi đã chết hết rồi.

Mình không tin là nó lắm, nhưng không muốn làm nó đau khổ hơn. Cố lấy giọng tích cực, mình nói:

- Không thể biết được. Có thể họ đã trốn thoát. Có thể Twig chỉ là tù nhân thôi.

Nó thần thờ hơn là đau khổ:

- Đó là một con thuyền chết. Tôi đã yêu cầu họ không để ai lên thuyền. Tôi biết họ sẽ làm như thế. Cho tới khi kết thúc.

- Các Jakill trung thành nhưng không ngốc. Ngay khi thuyền bị tấn công, tôi tin chắc họ đã bỏ thuyền. Chắc chắn phải có người thoát.

Siry rên rỉ:

- Là lỗi của tôi. Họ chết là vì tôi. Để được gì chứ?
- Họ đã tình nguyện tới đây. Đừng tự hành hạ mình nữa.
- Tại sao không?
- Vì tôi cần cậu.
- Hết rồi, Pendragon.

Đây là lúc phải quyết định. Mình đang mất Siry. Mặc cảm tội lỗi làm mất bạn bè hình như đã vò nát nó. Mình nói:

- Tôi biết cậu không muốn nhúng tay vào trận chiến chống lại Saint Dane. Tôi không trách cậu. Tôi cũng mất một thời gian dài mới chấp nhận chuyện đó. Nhưng có những điều tôi tin, và tôi muốn cậu cũng tin. Không, tôi cần cậu tin. Tôi không biết có bao nhiêu Jakill đã bỏ mạng trong ngày hôm nay. Có thể tất cả, có thể không. Cái chết của họ không uổng phí đâu.

- Sao anh có thể nói thế chứ?

- Vì cậu đi tìm sự thật và đã thấy. Siry, cuộc tìm kiếm tất cả các cậu khỏi xương có thể đã cứu Veelox khỏi thảm họa.

Siry không biết nói sao. Mình tiếp:

- Cậu có lý. Có nhiều chuyện xảy ra tại đây hơn những gì hội đồng đã nói. Bây giờ tôi tin chắc như vậy. Tôi biết họ đang giữ bí mật điều gì với các cậu. Ít ra là tôi biết một phần nào.

Hoàn toàn bối rối, nó lom lom nhìn mình.

- Siry, trước đây tôi đã từng tới Veelox. Lâu lắm rồi. Có lẽ đã mấy thế hệ.

- Cái gì? Sao anh không cho tôi biết?

- Vì chính tôi cũng không biết. Có những lãnh địa ở trên cùng một thế giới, nhưng khác thời điểm. Ở chỗ tôi có ba lãnh địa. Điều làm nên một lãnh địa không chỉ là vị trí. Mà là bước ngoặt. Saint Dane đã phát hiện mười bước ngoặt của Halla. Hắn phát hiện những khoảnh khắc lịch sử, khi một sự kiện xảy ra, sẽ định đoạt tương lai của lãnh địa. Nếu sự kiện xảy ra tự nhiên, lãnh địa sẽ tiếp tục yên bình, đó là chuyện phải thế thôi. Saint Dane đã cố lái những bước ngoặt này vào con đường sai lệch, và nhấn chìm từng thế giới vào hỗn mang. Siry, đó là điều hắn muốn. Hắn muốn các lãnh địa của Halla tan tành thành từng mảnh, để hắn nặn đắp lại theo cách riêng của hắn. Chúng tôi đã chiến đấu trên bảy lãnh địa và bị mất hai. Một là Quillan, nơi cha cậu bị hy sinh. Lãnh địa kia là Veelox.

Siry cau mày, lắc đầu, hỏi:

- Trước kia, trong quá khứ, anh đã đến đây chiến đấu với Saint Dane và thất bại?

- Chính xác.

- Vậy thì, nếu Veelox tan tành, sao chúng ta vẫn ngồi đây?

- Tôi không biết. Hình như đảo Ibara đã thoát khỏi số phận mà Saint Dane đem tới cho Veelox sau chiến thắng của hắn. Nhìn thành phố này đi. Bị tàn phá hoàn toàn. Tôi nghĩ, hầu hết Veelox trở thành thế này. Đây là sự thật đã được giữ bí mật với người dân Ibara.

Siry bước tới và chống tay lên một bức tường. Vội vã rụng rời từng mảnh. Với hai đứa mình, đó là một hình ảnh tượng trưng. Veelox đã rụng rời từng mảnh.

Vẻ nghi hoặc, Siry nói:

- Giả dụ tôi tin những lời anh nói. Nghĩa là Ibara cũng sẽ sụp đổ. Họ không thể tránh né những kẻ Đào tẩu mãi mãi. Nếu Veelox thật sự đã thất bại, vấn đề là gì?

- Vấn đề là: đây là một lãnh địa. Remudi đã là một Lữ khách. Bây giờ cậu là Lữ khách.

Nó nhếch mép cười. Mình thản nhiên tiếp:

- Mỗi lãnh địa có một bước ngoặt. Nếu tôi được đưa tới đây, nghĩa là có bước ngoặt. Tại nơi này. Điều đó cũng có nghĩa: có thể chúng ta có một cơ hội để cứu Veelox. Cậu nghĩ các Jakill đã chết vô ích ư? Còn tôi thì nói: họ đã cho chúng ta cơ hội để cứu thế giới này. Nếu chúng ta không cố thử, nếu cậu không cố thử, tính mạng họ mới thật sự phí hoài.

Siry muốn tin. Mình nhìn thấy điều đó trong mắt nó. Nhưng hơi quá sức chịu đựng của nó. Ok, có thể là quá quá sức. Mình phải thuyết phục nó. Nhưng dường như không thể... cho đến khi mình nhớ lại một thứ mới nhìn thấy.

- Tôi sẽ cho cậu thấy bằng chứng những gì tôi nói là thật. Đó là điều cậu muốn ngay từ đầu, đúng không? Sự thật ư? Nếu muốn tìm hiểu toàn bộ sự thật về Veelox, cậu phải đi theo tôi.

- Đi đâu?

- Cậu đã thấy một kim tự tháp bao giờ chưa?

Mấy phút sau tụi mình thận trọng tiến sâu hơn vào thành phố. Mình biết chính xác phải đi đâu. Khi mới nhìn thấy, mình đã không nhớ ra. Bây giờ mình biết đó là gì. Đó là bức tường đen đã gây cho mình cảm giác bất an. Bây giờ mình đã hiểu vì sao. Mình và Siry vọt chạy tới đó. Đến cuối một dãy nhà, tụi mình ngừng lại, sửa soạn rẽ qua một góc đường. Mình nói:

- Nếu chúng ta muốn dẫn dắt tương lai Veelox, trước hết phải làm sáng tỏ quá khứ của nó.

Chúng mình rẽ qua góc đường. Siry há hốc miệng. Mình cũng sẽ y chang nó, nếu không biết trước những gì sẽ thấy. Vậy mà nó vẫn làm mình rùng mình. Đó là một kim tự tháp đen khổng lồ. Nó nổi bật giữa những thứ chung quanh không chỉ vì kích cỡ, mà còn vì không giống với bất cứ kiến trúc nào trong toàn thành phố. Khác xa. Mình biết còn nhiều kim tự tháp như thế này trên khắp lãnh địa. Những khối đen này là nguyên nhân thất bại của Lữ khách trên Veelox. Kỹ thuật lạ thường mà chúng chứa đựng đã đưa lãnh địa này vào con đường hủy diệt. Không, không đúng. Kỹ thuật không có lỗi. Chính là lỗi của những con người đã trở thành nô lệ của kỹ

thuật.

Nguồn Sáng Đời Sống.

Siry lắp bắp hỏi:

- Cái... cái gì vậy?

Làm sao mình có thể giải thích về bộ máy thực tế ảo lạ lùng này cho một thiếu niên lớn lên trong lều cỏ?

Mình nghĩ sẽ dễ cắt nghĩa hơn khi nó trực tiếp nhìn.

- Cứ vào trong xem cái đã.

Kim tự tháp lớn tới nỗi mình và Siry phải chạy qua mấy dãy nhà nữa mới tới nơi. Mình nhớ các kim tự tháp có lớp vỏ ngoài đen bóng. Nhưng đó là chuyện ngày xưa. Thời gian đã làm chúng thay đổi. Bề mặt của chúng đã tróc lở nhiều nơi, để lộ cả khung sườn. Màu đen bóng đã mất từ lâu, có thể vì đã bị phơi mưa nắng. Nhưng trong bao lâu? Lần trước mình tới đây là bao giờ? Mấy thập kỷ trước? Hay mấy thế kỷ rồi? Khi đó, thành phố Rubic đã bắt đầu suy tàn. tuy nhiên thành phố vẫn còn kỹ thuật, với nước máy và điện, nhưng con người đã quay lưng lại với mái ấm, từ bỏ thực tế để bước vào thế giới kỳ diệu của Nguồn Sáng Đời Sống.

Kim tự tháp này rất giống với kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống mà mình đã vào trong lần đầu tới thành phố Rubic. Với đồng hồ của mình thì chỉ là vài năm trước. Ký ức còn tươi rói trong mình. Dưới chân kim tự tháp đầy rác rưởi, những mảnh dấu tích còn lại của một nền văn minh. Những đồng đất đá chất cao cả mét. May là lối vào cửa xoay không bị lấp. Đây là chút xíu may mắn của tụi mình trong ngày hôm nay. Đó là một cửa xoay kích thước bình thường, nhưng trông như một vết ổ nhỏ dưới chân kiến trúc khổng lồ này. Mình xô cửa, nhưng nó không bung ra. Siry phụ với mình, cả hai tì vai vào cánh cửa, đập bằng chân. Cánh cửa sắt từ từ, khó nhọc, hé ra một chút. Xoay nó không nhẹ nhàng gì, nhưng hai chúng mình có thể dịch chuyển nó vừa đủ rộng để có thể lách vào trong.

Trước mắt tụi mình là một hành lang dài. Đây là hành lang khử trùng, nơi có những ống đèn tím tiêu diệt mọi vi khuẩn đã “quá giang” người tới đây. Bây giờ những bóng đèn tím tối om, có nghĩa là hành lang cũng tối. Ánh sáng ban ngày chỉ đủ để mình nhìn thấy vài mét trước mặt, rồi nhường chỗ cho một khoảng không rộng lớn, tối om bên trong.

Siry hỏi:

- Chúng ta làm gì?

- Cuối hành lang còn một phòng nữa. Hy vọng trong đó có đèn.

Tôi nắm tay nó. Hành lang hẹp nhưng đủ để tụi mình vừa giữ chặt tay nhau, còn tay kia lần theo vách. Tay rời vách, chúng mình từ từ lê bước, phòng xa gặp vật cản đường. Hành lang tối như mực. Nếu có vật gì lù lù ngay trước mũi, thì chỉ khi va vào rồi mình mới nhận ra. Mới đi được khoảng mười mét mình đã trúng một thứ. Giống như một đồng củi khô. Mình báo Siry:

- Đá sang một bên.

Dù chúng là gì, tội mình cũng dễ dàng gạt khỏi lối đi và tội mình tiếp tục tiến tới. Gần tới cuối hành lang, mình đã nhìn thấy khung cửa. Nhờ ánh sáng từ đầu đó rơi vào. Tội mình đã có thể di chuyển nhanh hơn tới phòng chờ rộng rãi của Nguồn Sáng Đời Sống. Ánh sáng ban ngày lách qua những kẽ nứt của vách tường kim tự tháp. Không sáng lắm, nhưng đủ để tội mình có thể hành sự. Căn phòng giống như mình còn nhớ. Đây là nơi những người nhảy vào Nguồn Sáng Đời Sống đăng ký cho những cuộc nhảy của họ. Sau quầy tiếp tân là một thứ làm mình mỉm cười. Đó là bức chân dung sơn dầu đã phai màu của một gã mười sáu tuổi.

Siry hỏi:

- Ai vậy?

- Tiến sĩ Zetlin. Người phát minh ra tất cả những thứ này.

- Chính xác đây là gì?

- Tôi cho cậu thấy vài thứ trước, lúc đó sẽ dễ giải thích hơn.

Qua khỏi khu tiếp tân là một cánh cửa mà mình biết là dẫn tới trung tâm – khu trung tâm kiểm soát kim tự tháp. Cánh cửa mở hé. Chỉ cần đẩy nhẹ là mở hẳn. Mình thấy hành lang quen thuộc với hai vách kính. Đa phần kính còn nguyên, dù cũng có nhiều mảnh vỡ lớn. Hoặc bị mất. Hai bên hành lang, sau lớp kính, là các trạm kiểm soát. Nơi các phader làm việc, giám sát những cuộc nhảy trong Nguồn Sáng Đời Sống. Hình ảnh này gợi nhớ rất nhiều kỷ niệm. Không phải tất cả đều là kỷ niệm đẹp.

Ánh sáng chỉ đủ nhìn. Hai đứa mình đi qua vài trạm kiểm soát và hàng mấy trăm màn hình giúp các phader theo dõi những cuộc nhảy khác nhau. Tất nhiên các màn hình đều tối thui. Mình tự hỏi, kể từ người nhảy cuối cùng tới nay là bao lâu rồi. Siry lom lom nhìn những phương tiện kỹ thuật, mắt tròn xoe kinh ngạc. Đi thêm mấy bước, một thứ chợt làm mình chú ý. Trong một trạm kiểm soát phía trước, sắc ánh sáng khác hẳn. Cho đến lúc đó, tội mình vẫn phải dựa vào ánh sáng xuyên qua kim tự tháp nứt nẻ. Ánh sáng phía trước có vẻ ấm áp hơn. Tội mình bước vào trạm kiểm soát. Trông giống hệt các trạm kia. Tối tăm, buồn tẻ, bụi bặm. Trừ một điều.

Siry hỏi:

- Cái gì đây?

Ghế kiểm soát trống trơn. Như mình còn nhớ, bảng kiểm soát của mỗi trạm được gắn trên tay ghế. Ghế này không có gì bất thường, trừ một điều: đèn phát sáng. Đó là một vòng tròn nhỏ màu cam bao quanh một nút màu bạc. Nó không tỏa ra nhiều ánh sáng, nhưng đủ tạo ra quang sáng ấm áp làm tội mình chú ý.

Mình tuyên bố:

- Nếu cái này phát sáng, chứng tỏ là có điện. Chúng ta có thể tìm cách bật mấy ngọn đèn.

Trạm kiểm soát Nguồn Sáng Đời Sống rất phức tạp. Có thể mình vặn đủ các nút cả tháng vẫn không tìm ra công tắc bật đèn. Nhưng mình phải thử. Mình đoán, chỗ tốt nhất để bắt đầu sẽ là cái nút đang phát sáng. Có lý, đúng không? Cúi xuống ghế, mình chạm vào vòng tròn sáng.

Một màn hình trước mặt tụi mình bật sáng.

- Cái g...

Nhảy lùi lại, Siry kinh ngạc kêu lên. Đây là một kẻ chưa từng thấy ti-vi. Mình bảo:

- Không sao đâu. Cái này nó vận hành vậy đấy.

Có điện rồi. Ý nghĩ đầu tiên của mình là bây giờ đã có thể giải thích cho Siry hiểu về Nguồn Sáng Đời Sống, tiến sĩ Zetlin và Con Bọ Thực Tế. Mình nghĩ, thấy phần cứng vi tính, nó sẽ dễ chấp nhận hơn. Hay ít ra sẽ hiểu. Hoặc ít ra sẽ không nghĩ mình là thằng khủng tưởng tượng ra mọi chuyện. Màn hình nhấp nháy rồi lờ mờ sáng. Mình đoán, nếu mở thêm mấy cái, tụi mình sẽ đủ ánh sáng thấy chung quanh.

Nhưng mình không bao giờ có cơ hội đó.

Màn hình sáng trắng, tiếp theo là một xoáy màu tạo thành một hình ảnh. Hình ảnh đó thật sự làm mình bủn rủn, nếu không ngồi xuống ghế kiểm soát của phader, chắc mình đã ngã nhào.

Siry hỏi:

- Chuyện gì vậy? Ai đó?

Mình không nói nổi, nhưng không sao. Hình ảnh trên màn hình sắp nói với cả hai chúng mình. Giống y như ngày xưa. Màn hình hiện lên cận cảnh một cô gái mà mình biết rất rõ. Cô ta có mái tóc dài màu vàng buộc đuôi ngựa sau gáy, mắt xanh thăm thẳm, và đôi kính gọng nhuộm vàng. Cô vẫn mặc bộ áo liền quần xanh dương sẫm của một phader, giống như lần sau cùng mình thấy cô. Cô nhìn thẳng hai đứa mình, vẫn với đôi mắt thông minh đầy cảm xúc mà mình còn nhớ như in.

- Tên tôi là Aja Killian.

Cô nói sắc gọn, chính xác. Đó là Aja. Không thể làm được.

- Tôi là phader trưởng tại kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống trung tâm của thành phố Rubic. Tôi cũng là Lữ khách của lãnh địa Veelox. Đây là Nhật Ký Số Mười Hai của tôi. Đây có thể là nhật ký cuối cùng tôi có cơ hội viết. Hy vọng ai đó, một ngày nào đó, sẽ nghe nhật ký này.

Ngày đó đã tới

NHẬT KÍ #12

CỦA AJA KILLIAN VEELOX

"Xin chào. Dù bạn là ai. Nếu bạn đang theo dõi hình ảnh này, tôi hy vọng bạn đã biết hoàn cảnh tuyệt vọng của chúng tôi trên Veelox rồi. Thiết bị tạo thực tế ảo gọi là Nguồn Sáng Đời Sống đã chứng tỏ có sức hấp dẫn vượt quá xa khỏi một trò giải trí, thậm chí ngoài cả dự kiến của người phát minh ra nó, tiến sĩ Zetlin. Người ta đến những kim tự tháp này, chui vào những ống nhảy

Nguồn Sáng Đời Sống, sống trong mộng ảo của riêng mình, và quyết định không trở ra nữa. Thế giới ảo tưởng mà Nguồn Sáng Đời Sống tạo ra quá thật và quá hoàn hảo làm họ không thể dứt ra được. Đó là lý do tôi đã phát minh ra Con Bọ Thực Tế. Tôi cố làm cho thế giới ảo bớt hấp dẫn. Nhưng đã thất bại. Để tránh một thảm họa nghiêm trọng hơn, các bạn tôi – Bobby Pendragon và Loor – đã phá hủy con bọ thất bại đó, và cứu được hàng ngàn sinh mạng. Việc đó chỉ kéo dài một sự kiện không thể tránh được. Từ đó, Veelox chết dần mòn trong thống khổ. Tôi không biết là cách giải quyết nào tệ hại hơn.

Đầu tiên là cơ sở hạ tầng của thành phố bị xuống cấp. Nước uống khan hiếm vì không có ai vận hành phương tiện bơm và lọc nước. Đường sá hư hỏng. Hệ thống cống rãnh cũng hỏng luôn. Khi đường cống vỡ, nước cống đầy rác ra khắp đường phố. Thành phố tối tăm tăng dần, vì nguồn điện hiếm hoi dần hết cho các kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống hoạt động. Không còn ai nghe nói tới thực phẩm tươi. Gloid, lương thực chính của chúng tôi, trở thành mặt hàng quý hiếm. Lương thực dự trữ chất đông để nuôi hàng triệu người trong các cuộc nhảy, nhưng nhà máy sản xuất gloid đã ngừng hoạt động. Vì không có người làm. Ai cũng nghĩ là thế nào cũng có người khác lo toan công việc. Nhưng không, ai nấy đều trong Nguồn Sáng Đời Sống.

Gần như tất cả mọi người.

Tôi hãnh diện nói: nhiều phader và vedder đã làm việc không mệt mỏi để giữ cho Nguồn Sáng Đời Sống hoạt động và giữ an toàn cho người nhảy. Hy vọng của tất cả chúng tôi là một ngày nào đó, bằng cách nào đó, sẽ có đủ người tỉnh táo mà từ bỏ Nguồn Sáng Đời Sống. Lúc đầu, chúng tôi tưởng sẽ có đủ người hội nhập lại thực tế, để cùng chúng tôi phục hồi thế giới. Nhưng thời gian thật tàn nhẫn. Các thành phố mục nát nhanh hơn sữa chữa. Chỉ còn hy vọng rồi sẽ có đủ người từ bỏ Nguồn Sáng Đời Sống để cùng bắt đầu xây dựng một xã hội mới. Nhưng ngày đó đã không bao giờ tới. Tất cả xảy ra nhanh đến không ngờ. Tôi không thể hiểu nổi, phải mất bao công sức để giữ cho một xã hội hoạt động, và nó thành linh suy tàn nhanh đến thế nào.

Sau cùng thì điều gì phải đến cũng đã đến. Những người nhảy trong Nguồn Sáng Đời Sống lần lượt chết dần. Trước hết là người già, rồi đến người bệnh. Trên toàn lãnh địa các màn hình tối thui. Chúng tôi đã phải ngừng chuyển xác chết ra khỏi ống nhảy. Vì không đủ người chôn người chết. Kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống trở thành những nấm mồ. Những cái chết hiển nhiên kéo dài sự suy tàn của lãnh địa. Ít người nhảy hơn, đồng nghĩa với việc ít phải sử dụng năng lượng hơn, nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian. Chúng tôi mau chóng tiến đến điểm không thể thoái lui.

Sau cùng, mọi người đã bắt đầu ra khỏi Nguồn Sáng Đời Sống, để phát hiện sự khủng khiếp họ đã gây ra vì sự thờ ơ với xã hội của mình. Họ rời bỏ cuộc sống mộng tưởng hoàn hảo để trở lại cái thực tế đã trở thành ác mộng. Có người nhảy ngay lại vào Nguồn Sáng Đời Sống, sống tiếp những ngày hạnh phúc còn lại, bất kể thời gian ngắn ngủi đến đâu. Nhiều người tránh xa ống nhảy, xây dựng lại thế giới của họ. Đó là nhiệm vụ bất khả thi. Thành phố đã trở thành một nơi nguy hiểm. Thú hoang ngang nhiên lang thang khắp đường phố, lòng sục thức ăn. Chúng tấn công trẻ con và người già yếu trước tiên. Người rơi rụng dần. Ban đêm tràn ngập tiếng kêu thét của những nạn nhân bị những sinh vật hoang dã kéo đi ăn thịt.

Phải làm một điều gì đó. Phải đưa ra biện pháp bức thiết. Chúng tôi biết Veelox đã bị diệt vong. Ít ra, Veelox mà chúng tôi đã từng biết. Chúng tôi không thể tái thiết xã hội, vì vậy chúng tôi quyết định tạo ra một xã hội mới. Những phader và vedder còn lại đã cùng nhau bắt đầu một đời sống mới.

Đảo Ibara được chọn làm nơi khai sinh một nền văn minh mới. Đó là một nơi xinh đẹp và yên bình, đã từng được dùng làm căn cứ quân sự. Từ mấy thế hệ qua, lực lượng quân sự không cần thiết nữa, nên hòn đảo bỏ trống. Kế hoạch của chúng tôi là đưa càng nhiều người tới Ibara càng tốt. Tại đó, chúng tôi sẽ thành lập một xã hội mới và đơn giản hơn. Chúng tôi nhất quyết sẽ không

bao giờ để kỹ thuật cai trị tâm trí và kiểm soát đời sống chúng tôi. Một nhóm trong số chúng tôi được bầu lên để gìn giữ Ibara như một nơi của sự hòa hợp và phát triển. Điều quan trọng nhất, đó là nơi để con người tương tác với nhau, chứ không phải với kỹ thuật.

Một thành phần hùng mạnh đáng sợ tại thành phố Rubic này cố ngăn chặn chúng tôi. Chúng tôi bị phân tán là hai nhóm: những người quyết định ra đi để làm lại từ đầu và những kẻ không muốn phải động tay động chân để tái thiết xã hội. Đó là những kẻ sống ngoài vòng pháp luật, tui đâm thuê chém mướn, cướp bóc bất kể thứ gì để sống còn. Chúng bất chấp luật pháp. Không có lực lượng cảnh sát để ngăn chặn chúng. Tôi đoán, bạn có thể gọi chúng là hải tặc, Là bọn trộm cắp. Hay kẻ cướp. Cảm thấy như được khai sinh từ Nguồn Sáng Đời Sống, nên chúng tự gọi nhau là... những kẻ “Đào tẩu”. Chúng là mối nguy hiểm đối với tất cả chúng tôi – những người muốn bắt đầu xây dựng lại từ đầu. Đó là lý do thứ hai khiến đảo Ibara đã được chọn làm nơi tị nạn của chúng tôi. Nơi đó có thể phòng thủ. Chúng tôi sẽ có khả năng tránh khỏi đám Đào tẩu. Đó cũng là nơi thật sự hoàn hảo để cố gắng cứu vãn một xã hội. Hoặc hơn nữa, để tạo ra một xã hội mới.

Chúng tôi có thành công không? Không thể biết được. Có thể việc tạo ra một xã hội lý tưởng chẳng khác nào một giấc mơ cùng quẩn. Chọn sự ra đi để tới Ibara là một quyết định khó khăn. Chúng tôi phải quyết định từ bỏ Veelox của ngày xưa, cũng có nghĩa là bỏ lại Nguồn Sáng Đời Sống và những người nhẩy còn lại. Những ai còn lưu lại trong đó đã đến ngày tận số. Điều an ủi duy nhất là họ đã tận số rồi. Sự ra đi của chúng tôi chỉ làm cho kết cuộc tới sớm hơn. Chúng tôi cũng phải bỏ lại cả một thế giới. Thành phố Rubic sẽ bị bỏ lại cho thú hoang và những kẻ Đào tẩu. Cũng đâu có khác biệt mấy. Tôi không thể nói thay cho toàn thể Veelox. Có thể những nhóm khác cũng đang lên kế hoạch tương tự. Tôi hy vọng thế. Nếu không, chúng tôi phải tồn tại đủ lâu, để một ngày nào đó, bằng cách nào đó, chúng tôi có thể rời Ibara một cách an toàn, và làm cho toàn thể Veelox hồi sinh. Một điều tôi biết chắc, để Veelox hồi sinh, thì trước hết nó phải chết.

Thêm một điều nữa, tôi không biết ai sẽ đang theo dõi nhật ký này hay là khi nào. Nếu bạn tới từ Veelox, nhật ký này giúp bạn hiểu phần nào vì sao thế giới của chúng ta đã diệt vong. Còn nếu bạn là một Lữ khách, bây giờ tôi nói với bạn đây.

Tôi cũng là một Lữ khách. Trách nhiệm của tôi là bảo vệ lãnh địa của chúng tôi khỏi Saint Dane. Tôi đã thất bại. Thất bại thảm hại. Saint Dane đã thắng. Veelox đã rơi vào hỗn mang. Bây giờ hy vọng duy nhất của tôi là giữ lại những gì còn lại của một xã hội từng rất tuyệt vời. Saint Dane đã đánh bại các Lữ khách trên Veelox. Hắn đã đánh gục tôi. Tôi không biết âm mưu của hắn trên lãnh địa này là gì, và ý định sử dụng lãnh địa này để kiểm soát Halla của hắn là như thế nào, nhưng tôi biết một điều: cuộc chiến chưa kết thúc. Tôi đã nói với Pendragon: tôi muốn đối đầu với Saint Dane lần nữa. Bằng cách tạo ra một thế giới mới trên Ibara, tôi tin là mình đang làm điều đó. Thời gian sẽ cho biết tôi thành công tới đâu. Hy vọng Pendragon và các Lữ khách khác thành công, đánh bại được tên quái vật đó nhiều hơn những gì tôi đã làm trên Veelox. Nhưng tôi hứa, tôi chưa đầu hàng. Veelox chưa đầu hàng. Dù là ai, bạn phải biết là Veelox không chết. Veelox sinh động và đang sống trên đảo Ibara. Sẽ có một ngày, những con người dũng cảm đã ra đi, sẽ đem Veelox trở lại. Có thể là con trai con gái họ. Hoặc cháu chắt họ. Dù ngày đó lâu tới đâu, họ sẽ không bỏ cuộc. Là Lữ khách của Veelox, tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để giúp họ.

Đây là Aja Killian, đang ghi lại tất cả những gì có thể sẽ là nhật lý cuối cùng của mình. Tôi hy vọng dù là ai đang theo dõi, người đó đang được sống trong một thời đại tốt đẹp hơn thời đại chúng tôi đang sống.”

(Tiếp theo)

IBARA

Hình ảnh Aja mất đi. Mình ngồi nhìn trùng trùng lên màn hình trống trơn một màu trắng. Tất cả những điều cô ấy nói đã xác nhận những gì mình lo sợ. Saint Dane đã thành công trong việc hủy hoại một lãnh địa. Đây là điều hắn đã toan tính cho Halla? Hắn đã từng nói, Halla cần phải sụp đổ trước khi được tái tạo. Mình có thấy Veelox được tái tại gì đâu. Còn bao lâu nữa Quillan sẽ hoàn toàn trở thành một đồng gạch vụn?

Siry hỏi:

- Anh biết cô ta?

Mình gật. Nó nói nhỏ:

- Tôi cũng biết.

Mình quay lại nhìn nó. Nó vội vàng nói tiếp:

- Tôi không *thật sự* quen biết cô ấy. Tôi chỉ biết về cô ấy.

- Là cái quỷ gì vậy?

- Tôi đã thấy những văn thư lưu trữ của hội đồng. Có những văn thư có phác thảo theo đường lối xây dựng và điều hành Ibara. Chỗ nào cũng có tên Aja Killiant. Tiếng nói của cô ấy mạnh mẽ... không luôn theo đường lối đại chúng. Cô ấy là một kẻ chống đối theo cách riêng của mình, để đấu tranh cho quyền lợi của toàn thể mọi người. Đó là lý do chúng tôi đã lấy tên của cô ấy.

Mình thực sự bối rối:

- Tôi không hiểu.

- Tắm bản đồ. Tôi không nhạt được trên bờ biển đâu. Tôi lấy trộm trong văn thư lưu trữ của hội đồng. Tôi nghĩ chính cô ấy đã viết ra. Có những thứ đã bị nhòe, nhưng tôi tin chính là cái tên đó.

Mình lẩm bẩm:

- Aja Killian... Jakill.

- Cô ấy là một huyền thoại. Chúng tôi cũng muốn được là những huyền thoại.

Mình không thể không mỉm cười thú vị:

- Giống hệt Aja. Dù không ở đây, nhưng cô ấy vẫn chỉ huy.

- Cô ấy là Lữ khách?

- Đúng. Chúng tôi mất lãnh địa, nhưng cô ấy không bao giờ chịu đầu hàng.

- Chúng tôi cũng vậy.

Mình thích giọng nói chắc nịch của nó. Đó là câu nói tích cực đầu tiên của Siry. Mình nói:

- Aja và những con người đó đã cho Veelox cơ hội thứ hai. Đó là nguyên nhân Saint Dane có mặt tại đây. Hẳn sợ mất những gì đã chiếm được. Veelox có bước ngoặt khác.

Siry gật. Hít sâu một hơi, giọng nó gần như cố không bật khóc:

- Nhìn những gì xảy ra cho thành phố Rubic... Tôi không biết. Có lẽ tôi hiểu được một ít vì sao đời sống trên Ibara lại như vậy.

Chuyện này thật khắc nghiệt với Siry. Nó thở dài:

- Ước gì bạn bè tôi có mặt tại đây để được thấy cảnh này. Đây là sự thật mà tất cả chúng tôi đều khao khát muốn biết.

- Hòn đảo đó là tất cả những gì sót lại từ nền văn minh của dân tộc cậu. Đó là tương lai của toàn thể một thế giới. Tôi bảo đảm, Saint Dane đã ngó nghiêng vụ này.

- Làm cách nào chúng ta ngăn chặn được hẳn?

Mình mỉm cười. Siry đã về phe mình. Mình chưa kịp thốt một lời, màn hình khác khởi động. Rồi một mình hình khác nữa. Thêm một màn hình khác. Lần lượt từng màn hình trong phòng kiểm soát bật sáng. Những màn hình trong phòng kế bên, kể cả các phòng bên kia hành lang, cùng bật sáng.

Siry hốt hoảng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Mình không biết. Chẳng bao lâu, toàn khu trung tâm rực sáng. Đèn màu trên tất cả ghế kiểm soát cũng tỏa sáng. Sau mấy giây, cả trung tâm trông sống động như lần cuối cùng mình có mặt tại đây, khi Nguồn Sáng Đời Sống còn hoạt động.

Siry hỏi:

- Aja có thể làm được chuyện này sao?

Mình không có câu trả lời. Nhưng người khác có.

Một giọng nói quen thuộc vang vang từ tất cả các loa phóng thanh:

- Aja, Aja, Aja!

Siry bịt chặt hai tai. Nó chưa từng nghe một thứ gì như vậy. Không may là mình đã từng nghe.

Giọng nói đó oang oang:

- Nhờ thất bại thảm hại, con nhỏ gây rối đó cũng có được chút tiếng tăm. Đồng ý không, Pendragon?

Siry khiếp đảm, lo lắng nhìn mình. Tội nghiệp nó. Mình biết chuyện gì sắp xảy ra. Bao nghi ngờ còn lại về cha nó sắp tan biến hết. Trong mấy tiếng vừa qua, nó đã phải hứng nhận nhiều sự thật khắc nghiệt. Nó lại sắp được nhận thêm một sự thật khắc nghiệt nữa.

Giọng run run, nó hỏi:

- Pendragon? Ai đó?

Mình bình tĩnh trả lời:

- Hẳn là nguyên nhân chúng ta có mặt tại đây.

Chỉ một màn hình, nó kêu lên:

- Nhìn kia!

Trên màn hình, trôi nổi trên nền trắng, là đôi mắt xanh lè, dữ dội. Mắt quỷ. Trên đôi mắt, xuất hiện vết thẹo đỏ lờm nham nhở. Rồi nổi lên một khuôn mặt. Sau cùng, khuôn mặt rõ từng nét. Saint Dane. Chính hẳn. Chỉ là một hình ảnh, nhưng cứ như hẳn có thể nhìn thấy hai đứa mình. Trên màn hình kế bên, thêm một hình ảnh nữa của hẳn xuất hiện. Rồi tới màn hình khác, thêm một màn hình khác nữa. Chẳng bao lâu, hàng ngàn khuôn mặt góm ghếc của Saint Dane trùng trùng nhìn tụi mình. Siry không biết quay hướng nào. Nhìn đâu nó cũng thấy gã Lữ khách quỷ sứ.

Tiếng nói vang vang từ loa phóng thanh:

- Hội Tụ gần kề rồi, Pendragon. Ta không thể không quan tâm tới cái hội sơ khai thảm hại này. Ta đã tình cờ chọn Ibara làm điểm khởi đầu của ta.

Siry hoang mang hỏi:

- Hẳn nói vậy là sao?

Mình cố giữ bình tĩnh và nhìn quanh những màn hình khác nhau. Không biết phải tập trung vào đâu, nhưng mình nghĩ điều đó không quan trọng. Saint Dane sẽ biết là mình đang nói với hẳn. Mình nói lớn:

- Ta không tin. Mi không làm gì do ngẫu hứng cả. Mi cần Ibara cũng nhiều như cần bất kỳ lãnh địa nào. Bọn ta đã có một cơ hội khác, và lần này chúng ta sẽ thắng.

Tất cả những khuôn mặt Saint Dane đồng loạt hô hố cười. Mình thấy ớn lạnh. Không biết Siry đang cảm thấy ra sao.

- Ta tán thưởng sự tự tin của mi, Pendragon. Ta luôn luôn tán thưởng. Màn trình diễn xuất sắc của mi thu hút thật, nhưng lại khó tin nổi. Thứ lỗi cho ta, nếu ta không cảm thấy bị đe dọa bởi một kẻ vừa mới đây còn không biết mình đang ở trên lãnh địa nào.

Mình đi quanh và nhìn vào mắt hắc trên mỗi màn hình, đập lại:

- Chẳng sao hết. Ta biết mi hành động thế nào. Mi thuyết phục những kẻ Đào tẩu tấn công Ibara. Nhưng chỉ phí thời gian. Họ phòng thủ quá mạnh. Aja đã đoán trước chuyện này. Đúng, một nhóm kẻ Đào tẩu có thể lên đảo, nhưng không đủ gây nên bất kỳ tổn thất đáng kể nào. Ibara rất mạnh mẽ. Nền văn hóa ở đó đang trở lại. Chiến thắng của mi tại đây chỉ là tạm thời. Chúng ta sẽ lấy lại Veelox.

Mình không biết bao nhiêu phần trăm trong đó là sự thật, nhưng... nghe có vẻ hay. Thật ra mình chỉ muốn khiêu khích, làm hắc phát cáu mà phun ra kế hoạch thật sự của hắc.

Giọng kiên nhẫn vờ vịt, Saint Dane nói:

- Pendragon, như thường khi, mi chỉ đủ hiểu biết để tỏ ra như một thằng ngốc thôi.

- Vậy thì hãy hãy cho ta biết ta sai lầm đến thế nào. Hãy làm ta lóa mắt bằng tài năng kiệt xuất của mi đi.

Hàng ngàn khuôn mặt của gã quỷ sứ nhìn lại mình từ hàng ngàn màn hình. Hắc cười khùng khục:

- Mi trưởng thành rồi đó. Nhiều lần chiến thắng làm mi có cảm giác là một kẻ bất khả chiến bại.

- Mi chiếm được hai lãnh địa. Bây giờ, có vẻ như một trong hai lãnh địa đó đang trở lại ám ảnh mi. Kết thúc rồi. Halla sẽ không bị sụp đổ. Mi thất bại rồi. Con người trên các lãnh địa quá mạnh. Mọi chuyện đang diễn ra như chuyện phải thế thôi.

Saint Dane nhếch mép cười:

- Ta tò mò muốn biết, điều gì làm mi tin chắc đường lối của chuyện phải thế thôi lại không là đường lối *của ta*?

Mấy lời của hắc làm mình bàng hoàng, nhưng cố không để lộ ra:

- Ta không tin. Nếu có tí cơ hội nào có thể xâm chiếm Ibara, những kẻ Đào tẩu đã làm từ lâu rồi. Kể từ khi hòn đảo ổn định đến nay là bao lâu rồi? Một chục năm? Một thế kỷ?

Saint Dane cười lớn:

- Còn lâu. Theo năm tháng của Trái Đất Thứ Hai thì thành phố Rubic bị bỏ hoang từ hơn ba thế kỷ rồi.

Ôi, một thời gian quá dài.

Mình nói:

- Ba trăm năm, Ibara lớn mạng hơn trong suốt thời gian đó. Những kẻ Đào tẩu không có được một cơ hội nào.

Saint Dane hô hố cười. Mình rất ghét kiểu cười đó.

- Pendragon, mi làm ta thất vọng đấy. Nên biết là thời gian chẳng có ý nghĩa gì. Điều quan trọng là những quyết định, thời cơ và bước ngoặt. Ibara sắp chạm tới bước ngoặt của nó, mà mi thì vẫn không có một chút xíu khái niệm đó sẽ là gì.

Mình im lặng. Không cần phải nói. Hẳn quá rõ mình mù tịt như thế nào rồi.

Saint Dane đề nghị:

- Vào kim tự tháp đi. Dem theo cả thằng bạn Lữ khách ngớ ngẩn của mi. Đáng tiếc là cha nó không có ở đây để thấy rõ những gì hai người sắp thấy. Mặc dù, ta nghĩ vì lỗi của ta mà hẳn bị giết.

Mình liếc nhìn Siry. Hai mắt nó sáng rực. Mấy câu nói của Saint Dane đang đưa đẩy nó trở thành một Lữ khách. Nó rít lên qua kẽ răng:

- Tôi sẽ giết hẳn.

Mình cảnh giác:

- Bình tĩnh. Đây mới chỉ là bắt đầu.

Mình cảm thấy sự căng thẳng và lòng căm hờn của Siry. Saint Dane đã tạo ra một kẻ thù. Mình không biết như vậy có tốt không, hay đó chính là điều Saint Dane mong muốn. Không biết chắc bất cứ điều gì, trừ một điều là mình cần tìm hiểu thêm. Nếu Saint Dane muốn cho chúng mình biết, mình rất sẵn lòng.

Hình ảnh Saint Dane lại nói:

- Vào kim tự tháp để bước vào tương lai đi, Pendragon.

Mình cứng cỏi nói:

- Mi không thể đoán được tương lai của Ibara đâu.

- Ibara ư? Ta quan tâm tới tương lai của Halla hơn.

Đó là câu trả lời lạnh lùng của hẳn.

(Tiếp theo)

IBARA

Nhẹ nhàng nắm cánh ta Siry, mình bảo:

- Đi thôi.

Siry để mình dẫn đi, nhưng căng thẳng như một sợi lò xo. Mình nghĩ điều đó có thể giúp ích nhưng không là ngay lúc này. Mình kéo nó ra khỏi trạm kiểm soát, đi dọc hành lang kính, tiến tới trung tâm kim tự tháp. Từ hàng ngàn màn hình, hình ảnh Saint Dane cười khẩy nhìn theo tội mình. Chẳng khác nào trong một ngôi nhà siêu thực ngộ nghĩnh, nơi đám hề quỉ quái còn vui đùa nhiều hơn chúng ta.

Mình bảo Siry:

- Chúng ta đang vào trung tâm kim tự tháp. Tất cả ống nhảy đều ở đó. Dù trong đó có gì, đó là thứ Saint Dane muốn chúng ta nhìn thấy.

- Sao chúng ta phải làm theo ý hắn?

- Để khám phá mưu đồ của hắn là gì. Phải luôn cảnh giác. Tại những nơi cần phải thoát ra ngay, hãy làm theo lời tôi, đừng lưỡng lự.

Siry gật. Mình đẩy cánh cửa cuối trung tâm, rồi cả hai cùng bước vào trung tâm rộng lớn của Nguồn Sáng Đời Sống. Thật đáng kinh ngạc, nơi này không khác gì nhiều so với lần trước mình tới đây. Ba thế kỷ trước. Rộng mênh mông như một hang động với nhiều ban-công dọc những vách xéo. Sân rộng như hai sân bóng đá liền nhau. Các cạnh bốn bên được xây thành góc dốc lên tới một đỉnh nhọn trên nền trời – đỉnh kim tự tháp. Một trụ trung tâm gắn thang máy chạy từ sàn lên đỉnh kim tự tháp là đường dẫn ra hàng trăm ban-công. Hàng trăm lối đi tỏa ra từ trụ tới các tầng khác nhau. Mình đã có lần đi dọc những cây cầu treo hẹp đó. Ký ức làm tay mình toát mồ hôi. Chẳng khác nào đi qua một sợi dây căng làm xiếc.

Mỗi ban-công có hàng ngàn phòng chứa ống nhảy Nguồn Sáng Đời Sống. Từ sàn nhìn lên, mình thấy nhiều cánh cửa đóng, giống như những gì mình còn nhớ. Nhưng lần này không có đèn sáng ngoài cửa để báo hiệu bên trong có người nhảy. Đây không còn là Nguồn Sáng Đời Sống nữa. Nó là một lăng tẩm. Sau quá nhiều năm, những người nhảy chỉ còn là những bộ xương khô. Hay cát bụi. Ý nghĩ hai đứa mình đang nhìn lên nắm mồ của hàng ngàn con người làm mình lạnh toát cột sống.

Mình liếc nhìn Siry. Nó khiếp sợ, dù mình nghĩ là nó không có chút khái niệm nào về Nguồn Sáng Đời Sống hoặc về việc nơi này đã trở thành nơi của người chết. Không sao. Chuyện đó đã là lịch sử xa xưa. Nhìn qua mặt sàn, mình nhận ra Siry không sợ hãi hoàn toàn vì sự rộng lớn.

Còn một điều khác. Một điều đáng lo hơn. Đứng cách tui mình khoảng hơn mười mét, khoanh tay trước ngực, là Saint Dane. Bằng xương bằng thịt. Hay bất cứ thứ gì tạo nên hắn. Thấy hắn đứng đó, một mình, bất động, làm mình nổi da gà. Trong hình dạng bình thường, hắn đứng cao gần hai mét với bộ quần áo toàn một màu đen. Bộ đồ đen càng làm nổi bật cái đầu sói lại bóng lưỡng của hắn. Dù xa như vậy, mình vẫn có thể thấy hắn cười cười, trừng trừng nhìn hai đứa mình với đôi mắt lạnh như băng.

- Mừng mi trở lại, Pendragon.

Giọng cười mỉa mai nham hiểm của hắn dội vang khắp kim tự tháp.

Siry tiến lên một bước, gầm lên:

- Twig đâu?

Mình vội kéo nó lại:

- Ôi, làm thế không có ích gì đâu.

Saint Dane tỏ vẻ ngây thơ hỏi:

- Chính xác thì một cái que[15] là gì ta?

Siry lại gào lên, giằng khỏi mình:

- Tốt hơn là mi không được làm hại cô ấy.

Mình chụp lấy tay nó, để nó bình tĩnh lại.

Saint Dane lắc đầu thất vọng:

- Mi chưa giải thích cho nó hiểu là có nhiều điều còn đáng quan tâm hơn là mạng sống một con nhóc hay sao?

Siry giận dữ kêu lên:

- Mi là ai?

Mình ghì nó chặt hơn, kéo lại.

Saint Dane hí hửng nói:

- Mi không biết ư? Ta là ông kẹ đây.

Mình thì thầm với Siry.

- Bình tĩnh lại. La hét với hắn chẳng ích gì đâu.

Siry vẫn chưa hết căng thẳng, nhưng nó lùi lại.

Mình quát:

- Mi muốn cho chúng ta thấy cái gì?

Nhấn nha đạo bước, Saint Dane ngược nhìn lên những ban-công, nói:

- Mi biết không, đó là về Veelox từ khi khai sinh. Đây là nơi ta chuẩn bị cho cuộc chinh phục Halla. Mi có thể nói là ba trăm năm chuẩn bị. Ngay khi Ibara ngoẻo, Hội Tụ sẽ bắt đầu.

- Mi chưa cho ta biết Hội Tụ là gì.

Saint Dane dừng bước, nhìn mình, mỉm cười:

- Ta chưa nói sao?

Lúc này hắn cũng không nói. Khó lòng lừa hắn phun ra câu trả lời.

- Thật tình, Ibara không quan trọng. Ta chỉ coi như một bài tập huấn luyện thôi.

- Huấn luyện ai? Để làm gì chứ?

Làm bộ ngạc nhiên, hắn kêu lên:

- Sao, Pendragon? Ta tưởng mi đủ khôn ngoan để đoán ra rồi chứ?

Như một ám hiệu, mình nhận ra sự di chuyển. Siry căng thẳng. Rón rén bước ra từ bóng tối như lũ chuột, là đám Đào tẩu. Cả mấy chục tên. Không, như cả trăm tên. Phía sau, thêm nhiều tên khác xuất hiện, ép hai đứa mình phải bước tới gần Saint Dane hơn. Chúng tạo thành một vòng tròn khổng lồ vây quanh bọn mình. Mớ quần áo rách rưới, mục nát của chúng giờ đã giải nghĩa tất cả. Chúng là ví dụ sống cho những gì đang xảy ra cho thành phố. Quần áo tả tơi từng mảnh, vì hàng mấy thế kỷ qua nơi này không sản xuất ra quần áo mới nữa. Chúng như loài gặm nhấm, sống trong dơ bẩn khôn cùng. Không có gì ngạc nhiên là Saint Dane có thể tổ chức cho chúng tấn công Ibara. Bất cứ thứ gì hắn hứa hẹn cũng sẽ tốt đẹp hơn những gì chúng đang có.

Mình nói với Saint Dane:

- Thật không xứng tầm với mi. Đây là những con người tuyệt vọng. Họ sẽ làm bất cứ điều gì mi yêu cầu. Thách thức ở chỗ nào?

- Đúng vậy. Quả là không khó.

- Vậy thì mấu chốt của vấn đề là gì? Mi luôn huênh hoang triết lý những nguyên nhân cao cả để nhăm vào một lãnh địa và chứng minh lòng tham, tính ngạo mạn, sự đói khát quyền lực của con người như thế nào. Bài học lớn ở đây là gì? Mi đang cố chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ là mi có thể cổ động một lũ người thất bại trong tuyệt vọng vào cuộc tấn công Ibara? Toàn bộ chuyện này có vẻ... thảm bại quá.

Mình hy vọng chọc tức được hắn. Không ăn thua. Hắn cười hô hố. Nhắc lại, mình đã nói ghét giọng cười đó bao nhiêu lần rồi, chỉ chừng trăm lần thôi, đúng không?

- Pendragon, con trai ta ời, ta đã từng hy vọng một ngày mi sẽ nhận ra nỗ lực của mi lạc lối đến thế nào. Ta đã cố, rất nhiều lần, giải thích: con người trên các lãnh địa là kẻ thù tồi tệ nhất của chính chúng. Nhưng bài giảng của ta chẳng bao giờ được ghi nhận. Ta đành miễn cưỡng thú nhận là đã thất bại trên mặt trận đó. Ta chịu, không giúp được gì nữa rồi. Mi đã có thể ở bên ta khi Halla vừa được tạo ra. Nhưng ta e là lời đề nghị đó không còn giá trị nữa. Bây giờ tất cả những gì còn lại là hoàn tất công việc ta đã khởi xướng.

Vòng vây của đám Đào tẩu khép chặt dần. Chúng trùng trùng nhìn hai đứa mình với những con mắt chết. Nhưng cái nhìn vô hồn của chúng không làm mình bận tâm bằng mấy câu nói của Saint Dane. Có cái gì đó ở hắn thay đổi. Vẫn tự tin như bao giờ, nhưng có điều khác. Hình như hắn không còn quan tâm tới mình nữa. Mình đã luôn có cảm giác, để chinh phục Halla, hắn cần phải hạ gục mình. Thái độ của hắn lúc này làm mình có cảm tưởng chuyện đó không thành vấn đề nữa. Tệ hơn, mình có cảm giác là đã bị hạ gục rồi. Cần phải “bám càng” lại vào cuộc chơi vậy, mình cười khẩy:

- Mi đùa, đúng không? Đây là tương lai của Halla sao? Thật sự mi tin cái đám uế oải chán chường kia có thể chinh phục được thứ gì sao? Đúng, chúng có thể đánh bại một lũ nhóc trẻ con, nhưng mi không nghiêm túc tin chúng có thể là mối đe dọa Ibara chứ? Và rồi mi định làm gì? Đưa những kẻ rình mò hôi rình rách này đến điều hành trên Trái Đất Thứ Hai? Trên Trái Đất Thứ Ba? MÀN HỘI TỤ lớn của mi là thế sao? Ha ha? Tiến lên đi! Nhưng nhớ làm ơn bảo đảm sao cho ta có mặt, để được theo dõi trò vui ngộ nghĩnh đó.

Saint Dane tiếp tục mỉm cười. Mình cũng cố giữ nụ cười. Không dễ, vì mình biết hắn còn giờ nhiều trò nữa.

Với nụ cười đầy nham hiểm, hắn nói:

- Tất nhiên. Điều ta muốn nhất là mi có mặt để được thấy cuộc vui.

Thình lình kim tự tháp tràn ngập âm thanh. Lúc đầu mình không biết là gì. Nó giống như tiếng cọt két chói lọi. Âm thanh đó đến từ khắp nơi, vang ra từ những bức tường kim tự tháp và dội khắp các không gian như hang động này.

Siry lo sợ hỏi:

- Cái gì vậy?

Mình chú ý đến một sự chuyển động bên trên. Khắp chung quanh tui mình, trên tất cả các tầng, cánh cửa vào những ống nhảy bật mở. Tất cả. Mình thoáng nghĩ, đó là hồn ma người chết đang đội mồ xuất hiện. Bất hạnh là không phải. Mình thích ý nghĩ người chết từ mồ đứng dậy hơn sự thật nhiều. Từ từ bước ra khỏi các phòng nhảy – nếu mỗi phòng là một người thôi – cũng đủ khoảng mười ngàn tên xuất hiện.

Siry hỗn hển nói:

- Những kẻ Đào tẩu.

Đám người đó từ từ, cứng ngắc bước ra khỏi cửa, tiến tới chắn song ban công, nhìn xuống trung tâm kim tự tháp.

Siry gần như thất thần:

- Chúng ta không thể nào chống lại một đám đông như thế.

Mình lom lom nhìn lên mấy ngàn khuôn mặt đang lừ lừ tiến tới chấn song, nhìn xuống hai đứa mình. Cổ họng mình thắt lại. Mình biết là đang nhìn thấy gì, nhưng thâm tâm mình không chấp nhận. Trong thoáng giây đó, mưu đồ của Saint Dane rõ ràng đến khủng khiếp. Một lần nữa, mình lại đánh giá hăn quá thấp. Từ những gì mình đang thấy, hăn hoàn toàn có khả năng xâm chiếm Ibara. Không, còn khủng khiếp hơn nữa. Mình hiểu vì sao hăn coi Ibara chỉ là một bài tập huấn luyện. Hòn đảo tí hon ấy không thể chống lại đoàn quân này. Đầu óc mình quay cuồng. Mọi khả năng đều quá khủng khiếp đến không thể hiểu nổi. Mà đây *có thể* chỉ là sự khởi đầu.

Saint Dane cười khùng khục:

- Vẫn muốn có mặt để chứng kiến chứ, Pendragon?

Kế hoạch của hăn với Ibara đã rõ ràng. Kế hoạch hăn với Veelox đã rõ ràng. Kế hoạch dùng Veelox là bước đầu để hủy diệt Halla của hăn đã rõ ràng. Sự thật, đang ở khắp chung quanh, trùng trùng nhìn xuống hai đứa mình từ trên cao.

Giọng run run, Siry nói:

- Pendragon, những người đó không là kẻ Đào tẩu.

Cũng quần áo rách bươm như những kẻ Đào tẩu, nhưng đó là điểm giống nhau duy nhất. Những con người này to lớn hơn nhiều. Mình có thể nói là béo tốt. Nhưng mình biết lý do rồi. Mình biết những gã này. Mình đã từng chiến đấu với chúng. Trên Trái Đất Thứ Nhất. Tại cổng ống dẫn. Mình đã nắm một mớ quần áo và nó tan rã trong tay mình. Bây giờ mình đã hiểu vì sao. Chúng đi thành một bầy. Trên Trái Đất Thứ Nhất chỉ có vài tên. Tại đây, chúng có hàng mấy ngàn, chưa biết phía sau chúng còn bao nhiêu tên nữa.

Mình bảo Siry:

- Chúng không là những kẻ Đào tẩu. Chúng được gọi là dado, và Ibara hết cơ hội rồi.

NHẬT KÍ #30

(Tiếp theo)

IBARA

Vòng vây của những kẻ Đào tẩu từ từ xiết chặt hơn, trong khi mấy ngàn dado từ trên nhìn xuống tụi mình. Khi bản chất thật sự của những gì hai đứa mình đang đối mặt trở nên rõ ràng, mình bỗng bị một làn sóng cảm xúc tràn ngập. Không biết phải diễn tả thế nào, ngoài cách nói là cảm giác thất bại. Không chỉ trên Veelox. Mà khắp mọi nơi.

Saint Dane lên tiếng:

- Về đám Đào tẩu, Pendragon, mi nói đúng. Làm sao chúng với tới nổi vai trò lực lượng mà ta cần. Nhưng chúng hoàn toàn có ích. Chúng ta đang thử kiểm tra sức phòng thủ của Ibara. Sự cần cù siêng năng của chúng sẽ bảo đảm số lượng tổn thất là tối thiểu khi cuộc vui bắt đầu.

Cuộc vui. Hẳn sắp xâm chiếm Halla với đội quân người máy. Nói về việc xáo trộn các lãnh địa đấy! Tất cả những chuyện khác sẽ lần lượt xảy ra. Với đạo quân như thế này, hẳn sẽ trút sự tàn phá lên Ibara. Và Trái Đất Thứ hai. Rồi Trái Đất Thứ Ba. Và rồi là tất cả những lãnh địa không biết đối phó cách nào với một kẻ thù không thể đánh bại như thế.

Hắn lại khùng khục cười:

- Như ta đã nói, muộn rồi, Pendragon.

- Muộn để làm gì?

Mình hỏi mà không thực quan tâm đến câu trả lời. Hẳn làm bộ thương cảm:

- Để mi theo ta. Không giống như trước nữa đâu. Bây giờ mi biết là đã thất bại. Ta muốn có mi khi mi nghĩ là vẫn còn cơ hội thắng ta. Bây giờ, ôi, nếu mi năn nỉ cầu xin thì nhục nhã quá. Đừng làm thế nhé. Trừ khi mi cảm thấy quá bức thiết.

Siry thì thầm:

- Chúng ta phải làm gì?

- Không làm gì cả. Hết rồi.

- Không thể.

Nó giận dữ rít lên. Mình chỉ muốn bò ngay vào một ống Nguồn Sáng Đời Sống, biến nó thành “nhà” mình mãi mãi. Siry giật mạnh cánh tay mình.

Ha hả cười, Saint Dane kêu lên:

- Aaaa! Tên Lữ khách trẻ ảo tưởng này vẫn còn chút tinh thần tranh đấu. Có lẽ mi nên giải thích cho nó biết hoàn cảnh mi chẳng còn tí hy vọng nào đi.

Mình sững sờ. Thay vì cố tính toán phải làm gì, mình chỉ tưởng tượng đến cảnh một đoàn quân dado diễu hành trên đường phố Washington. Hay New York. Hoặc Xhaxhu. Mỗi giây trôi qua mình càng thêm rầu rĩ, trong khi đó.... tụi Đào tẩu càng vây chặt hơn.

Kéo cánh tay mình, Siry bắt mình phải quay lại nhìn nó. Mắt nó rực lửa. Ghé sát mặt mình, nó phần nộ thì thầm:

- Chúng ta không thể bỏ cuộc được.

- Siry, chúng là rô-bốt. Là người máy. Chúng không thể chết. Thậm chí, nếu một tên chết, sẽ có hàng chục tên khác thế chỗ ngay.

Siry vẫn thì thầm:

- Chúng ta phải báo cho Ibara. Họ cần được biết chuyện gì sắp xảy ra. Họ có quyền biết để cố gắng tự vệ.

- Đây là chuyện lớn hơn Ibara.

- Không phải ngay lúc này. Chúng ta không thể bỏ cuộc.

Mình nhìn nó lom lom. Trong mấy ngày qua Siry đã trưởng thành. Đối đầu với cái chết và trận tử chiến cuối cùng có khả năng làm nên điều đó. Trong khi mình lơ mơ nghĩ đầu đầu, nó đang suy nghĩ thật sáng suốt. Liếc qua vai nó, mình thấy vòng vây của tụi Đào tẩu xiết chặt hơn. Hai đứa mình đang ở giữa một vòng tròn lớn tiến tới Saint Dane.

Giọng khiêu khích nhạo báng, hần nói:

- Thì thầm bàn tán gì nữa? Các người thật sự nghĩ là có thể ngăn chặn được một đội quân dado sao?

Nhìn Siry, mình thấy rõ sự quả quyết. Nhìn Saint Dane, mình thấy rõ sự ngạo mạn. Đây là động lực mình đang cần. Lòng căm thù thằng cha này lại sôi sục trong mình. Có thể đã mấp mé bờ vực hiểm nghèo, nhưng tụi mình quyết định liều mạng một phen. Mình thì thầm bảo Siry:

- Theo sát tôi.

Trước khi dứt lời, mình phóng tới trung tâm kim tự tháp. Siry ngay sau lưng mình. Hy vọng lớn nhất của mình là, hai đứa làm đám Đào tẩu bất ngờ, không bị chuẩn bị ngăn chặn lại. Mình phóng tới tên nhỏ nhất, huých vai thẳng vào nó. Với một tiếng "hự", mình quất gã lang thang đổ nhào. Hai đứa ra khỏi vòng vây.

Tiếng cười của Saint Dane vang vang khắp kim tự tháp. Hần vẫn đang khoái trá. Tốt. Chúng mình mới chỉ vượt qua khỏi hàng rào thứ nhất. Còn rất nhiều nữa, nhưng mình đã có kế hoạch. Một kế hoạch vô vọng, nhưng phải làm trong hoàn cảnh này. Mình đột ngột lao tới cầu thang máy. Nếu vào trong và đóng cửa lại được, tụi mình có thể lên tầng trên và tẩu thoát. Kế hoạch này có cả đồng khe hở. Dado có mặt khắp mọi nơi. Thang máy có thể không hoạt động. Hoặc có thể thùng thang máy không đang ở tầng trệt. Một kế hoạch vô vọng, nhưng ít ra cũng là một kế hoạch.

Sau cùng, đám Đào tẩu nhận ra chúng phải làm một điều gì đó. Chúng đuổi theo hai đứa mình. Đầu phải chỉ có chúng là thông minh nhất. Hai đứa mình tới lối vào trụ trung tâm trước chúng.

Siry hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

- Lên trên.

Cửa mở. Thùng thang máy ở dưới tầng trệt. Tụi mình còn cơ may. Hai đứa lao vào trong và mình bắt đầu rứt rít bấm các nút. Mình không biết cách điều khiển loại thang máy này, nên cứ bấm tất cả, hy vọng cửa sẽ đóng. Giả dụ thang máy có điện.

Đám Đào tẩu đang phóng tới.

Cửa vừa đóng lại, Siry liền nói:

- Chúng ta bị mắc kẹt rồi.

Mình nghe tiếng thình thịch bên ngoài khi tụi Đào tẩu dấn vào cửa. Chúng dấn bằng nắm tay, cứ như làm vậy có thể làm cửa mở. Sao mở nổi! Mình thấy một cái trục, hy vọng đó là núm bật cho thang máy đi lên. Mình không nhớ Aja đã điều khiển như thế nào. Sợ bấm lầm, cửa sẽ mở ra, và rồi: “Ngạc nhiên chưa, các bạn Đào tẩu? Giỡn chút thôi mà!” Mình đẩy trục tới trước. Thang máy lắc lư. Có điện!

- Chúng ta đang di chuyển hả?

Siry khiếp sợ hỏi. Chưa bao giờ nó thấy thang máy. Mình trả lời.

- Chúng ta lên trụ trung tâm.

- Để... đến đâu?

- Không biết. Chúng ta sẽ đi lên hết chiều cao thang máy, để xem tìm thấy gì.

Nó thành thật nói:

- Cám ơn anh, Pendragon. Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.

- Cậu nói đúng. Nếu không cố gắng và không báo tin cho Ibara là chúng ta sai lầm. Người ta có quyền lựa chọn số phận của riêng mình, đúng không?

Siry cười, rồi buồn rầu gật đầu nói:

- Không còn hy vọng nữa, phải không?

Tình hình vẫn không chút sáng sủa. Nhưng ít ra chúng mình còn sống và đang di chuyển. Tụi mình phải cố thử. Đây là công việc của tụi mình. Mình nói:

- Luôn luôn còn hy vọng. Hy vọng là điều duy nhất Saint Dane không thể hủy hoại được.

- Như vậy, tất cả đều là sự thật? Tất cả những gì cha đã nói với tôi?

Mình gật.

- Vậy thì tại sao ông lại ở trong hội đồng? Nếu ông quan tâm tới bước ngoặt của Veelox, thì chuyện này liên quan gì tới hội đồng?

Thình lình như một tia sáng xuyên qua màn đêm mù mịt. Với một nhận xét đơn giản, Siry làm lóe lên một ý nghĩ, làm mình nhận ra: có thể chưa hề tuyệt đường chút nào.

- Saint Dane đã không cho chúng ta biết tất cả mọi sự việc. Đây không là một bài tập huấn luyện. Hắn muốn điều khiển bước ngoặt. Đó mới chính là điều hắn làm.

Siry bối rối:

- Anh nói như đó là một tin tốt lành vậy.

- Đúng. Vấn đề không bao giờ là một trận đánh. Vấn đề là sự quyết định. Một sự lựa chọn. Đó là những gì xoay chuyển các lãnh địa. Nếu chỉ là chuyện thắng một cuộc chiến hay đánh đắm kẻ thù, thì Saint Dane đã chiếm được mọi lãnh địa rồi. Saint Dane đẩy con người đến chỗ đưa ra những quyết định tồi tệ, vì hắn cần chứng minh một điều.

- Chứng minh gì? Với ai?

- Với ai, tôi không biết. Nếu biết tôi đã có thể làm sáng tỏ toàn bộ chuyện này rồi. Nhưng tôi biết hắn đang cố chứng minh. Hắn muốn chứng tỏ con người trên khắp Halla đều ích kỷ và khiếm khuyết. Hắn từng nói với tôi, tất cả những gì hắn làm sẽ chẳng thể xảy ra, nếu con người không muốn chúng xảy ra.

- Đúng vậy không?

- Không! Hắn bẻ cong mọi sự việc. Hắn làm người ta tin là họ đang làm đúng, nhưng thực tế là hắn đang đẩy họ tới sự hủy diệt. Bước ngoặt là thời điểm then chốt trong lịch sử một lãnh địa. Nếu Remudi ở trong hội đồng, chắc chắn bước ngoặt phải có liên quan gì đó tới Ibara. Đó là lý do vì sao Saint Dane muốn tấn công. Không vì chuyện xâm chiếm một hòn đảo, mà vì muốn thúc đẩy con người có những quyết định sai lầm. Để rồi hắn có thể tuyên bố: tất cả là do lỗi lầm của con người ngay từ đầu.

- Chúng ta phải làm gì?

- Trở lại hội đồng, báo cho họ biết về dado. Nhưng chúng ta cũng phải tìm hiểu bước ngoặt là gì. Nếu khám phá ra điều đó, có thể trận chiến không còn là vấn đề quan trọng nữa.

Siry nhăn nhó:

- Tôi hoàn toàn chẳng hiểu gì cả.

Thang máy từ từ ngừng lại. Mình chuẩn bị tấn công. Hay bị tấn công. Thang máy ngừng hẳn. Một khoảnh khắc dài dằng dặc trôi qua. Cửa mở. Mình chờ đợi cú ra đòn của một dado. Trái lại, mình bị quất bởi ánh sáng chói lòa và một cơn gió lộng. Sức gió đẩy bật cả hai đưa vào cuối thang máy. Mình quỳ gối, chắc vì bản năng. Siry bò tới, bám khung cửa. Mình cũng bò tới, hấp háy mắt cố chống lại ánh sáng.

Siry hốt hốt nói:

- Chúng ta đang ở trên mây.

Nó nói đâu có gì sai mấy. Thang máy mở ra tại đỉnh của kim tự tháp. Nhiều thế kỷ đã ăn khoét thành những lỗ hổng lớn trên những bức tường nghiêng. Như vậy có nghĩa là tụi mình đang nhìn xuống thành phố Rubic từ điểm cao nhất. Nói sững sờ là quá nhẹ. Trước mắt hai đứa mình là toàn cảnh thành phố. Qua khỏi đó là đại dương. Những tòa nhà chọc trời quá đồ sộ khi nhìn từ mặt đất, bây giờ trông chúng như đồ chơi Lego bên dưới tụi mình. Mình vừa kinh sợ vừa buồn. Không mấy người được thấy một cảnh như thế này. Những thành phố là những “tác phẩm” phức tạp và đồ sộ đến choáng váng. Từ điểm chọc trời này, tụi mình thấy toàn thể cảnh tượng đó. Cảm giác choáng ngợp này chỉ càng thêm đau đớn, khi biết đây là một thành phố chết.

Mặt sàn giữa cửa thang máy tới bức tường bên ngoài khoảng ba mét. Hay đó chỉ là những gì còn lại. Sàn không khá gì hơn những bức tường mục nát. Nhìn xuống những mảnh sàn lớn bị mất, mình cảm giác Siry:

- Bước cẩn thận đấy!

Mình sợ rằng dù cẩn thận đến đâu cũng không giúp được gì. Cả mặt sàn trông “rắn chắc” nhưng mảnh giấy khô cứng. Cả hai đứa đều không vội vàng ra khỏi thang máy, cho tới khi cửa bắt đầu khép lại. Mình la lên:

- Ra ngay!

Hai đứa nhảy ra. Mình nín thở, sợ sàn sụp đổ dưới sức nặng của tụi mình. Cửa khép lại. Mình nghe tiếng thang máy đi xuống. Mình tin nó sẽ sớm trở lên, chứa đầy đám Đào tẩu. Hoặc dado.

Siry hỏi:

- Bây giờ làm gì?

Có vẻ như mình đã đưa hai đứa vào đường cùng. Kế hoạch trốn chạy của mình chỉ làm trì hoãn một điều hiển nhiên. Tụi mình vẫn là tù nhân, chỉ có được tầm nhìn thoáng đãng hơn thôi. Mình thận trọng bước ngang qua sàn tới bức tường xiên đã bục. Gió thổi qua lỗ hổng, tạo những âm thanh như tiếng huyết sáo. Mình e dè nhìn qua lỗ hổng, xuống sườn kim tự tháp. Cảnh tượng làm mình lão đảo. Màng nhĩ mình như bị bịt kín. Mình lùi lại, nhắm tịt mắt cố chống lại sự chóng mặt.

Siry hỏi:

- Anh nhìn gì vậy?

Vẫn nhắm tịt mắt, mình đáp:

- Tuốt bên dưới. Chắc tại độ nghiêng của tường làm tôi hơi chóng mặt.

Đúng lúc đó một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu mình. Hít một hơi, mở mắt, mình nhìn lại ra ngoài. Lần này mình đã biết trước sẽ thấy gì, nên không bị lão đảo. Không cách nào để biết tụi mình đang ở độ cao bao nhiêu. Tường không xuống thẳng, vì đây là kim tự tháp. Nó xiên ra ngoài. Nhiều thế kỷ trước, mặt tường đen và láng. Bây giờ loang lổ những lỗ hổng lớn nhỏ. Những khúc khung sườn lòi ra khắp nơi. Trông giống một bãi rác ngổn ngang hơn là một bức

tường kim tự tháp.

Với mình, nó giống như một lối thoát.

Mình thông báo:

- Chúng ta leo xuống bên ngoài.

Siry hoảng hốt hỏi:

- Cái gì?

- Độ nghiêng của tường không quá dốc. Có nhiều chỗ để bám tay. Trừ khi cậu có ý kiến nào hay hơn, tôi thấy chúng ta nên theo cách này.

Đến bên mình, nó liếc ra ngoài, nhìn trừng trừng một lúc, rồi quánh lại ngó mình lom lom.

- Anh điên rồi, biết không?

- Biết, nhưng chỉ vài phút nữa, cái thang máy kia đụng đất và Saint Dane sẽ đem một đám đồng bọn của hắn lên, để tóm chúng ta lại. Cậu muốn xuống kiểu nào?

Trông Siry như bị bệnh. Có lẽ trông mình cũng thế. Mình không tự tin vào kế hoạch điên rồ này như đang cố tỏ ra. Không chờ Siry quyết định, mình đưa chân ra ngoài lỗ hổng, quay lưng lại nó, bước lên bề mặt kim tự tháp. Lúc đầu, vấn đề lớn nhất là gió. Mình có thể tìm được chỗ chắc chắn để đặt chân lên một mảnh khung sườn, nhưng sợ gió thổi mình bay đi. Mình ép bụng vào bức tường dốc, cố áp càng sát càng tốt. Mình kêu lên với Siry:

- Đừng nhìn xuống.

- Đừng lo.

Thận trọng, mình bắt đầu leo xuống. Quan trọng nhất là tìm chỗ bám chắc chân tay. Bề mặt kim tự tháp lỗ chỗ, tạo ra nhiều điểm bám. Mình không ngừng lại để suy nghĩ việc này điên rồ đến thế nào. Mình đang treo người bên ngoài tòa nhà một trăm tầng. Không sợ rơi, mà sợ trượt chân. Mình biết, chỉ một cú sẩy chân là trượt một lèo luôn không thể nào ngừng lại. Vậy cũng tệ như rơi thôi.

Siry ngay phía sau mình. Chính xác là ngay phía trên mình. Hoặc... là gì gì đó. Bạn hiểu ý mình mà. Nó mà sẩy chân là sẽ trượt xuống ngay mình, và “xin chào vĩnh biệt” cả hai.

Mình kêu lên:

- Cậu ổn chứ?

- Vẫn còn đây.

Tốt rồi. Mình luôn có bốn chọn lựa cho bước tiếp theo. Một trong hai tay và hai chân quờ quạng tìm chỗ bám thấp hơn. Cách này rất hiệu quả. Tụi mình đang xuống dần. Bây giờ là lúc bắt đầu lo Saint Dane phát hiện ra hai đứa đang lặn mò xuống ở bên ngoài kim tự tháp, hoàn

toàn không có khả năng chống cự.

Không phải vậy. Mình nghe một tiếng “rắc”.

- Aaaa!

Siry thét lên. Nó bị trượt chân và bắt đầu trôi xuống. Chỉ một thoáng, nó trôi qua mình. Mình vươn tay bắt lại. Sai lầm rồi! Tay trái vừa đưa ra, mình cảm thấy mình cũng trôi đi. Vội vàng rút tay về, bám chắc lại, nếu không mình cũng đã trôi tuốt theo nó. Mình khiếp đảm nhìn theo Siry đang trôi vùn vụt xuống. Nhìn xuống, mình nhận ra kế hoạch của mình ngu ngốc đến ngần nào. Nhìn nó đang lao đi rồi nhìn xuống dưới mặt đất xa tít mù, lại làm mình chóng mặt. Chỉ còn cách nhắm mắt, ép má vào bề mặt kim tự tháp, mình mới không bị tuột tay. Mình muốn đâm vào kim tự tháp vì nổi tức giận.

Mình nghe một tiếng rầm và tiếng thét từ dưới vang lên. Nghe không ổn chút nào. Có tiếng gậy đổ và tiếng thét nào nghe ổn không? Hít sâu một hơi, mình nhìn xuống và... không thấy gì. Siry đã biến mất. Không thể tin nổi. Nó không thể rời khỏi tầm nhìn nhanh đến thế.

Mình nghe một giọng bàng hoàng:

- Pendragon?

Mình kêu lên:

- Cậu không sao chứ?

- Tường lún xuống. Tôi lọt vào trong.

Nó còn sống. Ít nhất là trong lúc này. Mình lại bắt đầu di chuyển. Chậm rãi, từ từ, mình lần mò xuống chỗ phát ra tiếng nói của Siry. Chỉ thêm mấy mét, mình nhận ra bề mặt kim tự tháp đang bất ổn. Chưa kịp nghĩ ra cách đối phó, tấm ván dưới chân mình đang rã rời gãy, rồi sụp xuống. Mình rơi vào trong kim tự tháp, ngã vào đám gạch đen trút xuống như mưa. Mình rơi xuống ngay bên Siry. Nó đang ngồi, còn sống nhưng sưng sờ. Hai đứa mình lom lom nhìn nhau. Nó nói:

- Đừng làm vậy nữa.

Hai đứa mình ổn. Bàng hoàng. Chỉ bị vài vết xước nhỏ, nhưng ổn. Mình thấy hai đứa đang ở trong phòng nhỏ có hai ống nhảy.

Siry hỏi:

- Mấy cái đó là gì vậy?

Nó chỉ hai cửa tròn trên tường, che các ống nhảy. Cả hai cửa đều đóng. Mình sẽ không mở chúng đâu. Mình không muốn biết bên trong có gì. Đèn kiểm soát tối thui. Các cuộc nhảy đã kết thúc từ lâu rồi.

Mình cắt nghĩa:

- Đây là ống nhảy. Nơi người ta bước vào Nguồn Sáng Đời Sống.

- Trong đó có người à?

- Không còn nữa.

Không đi sâu thêm vào chi tiết, mình thận trọng đứng đây, để biết chắc xương cốt còn nguyên. Nhưng bị trầy vài chỗ, nhưng chỉ có vậy. Thậm chí Siry còn bị nhẹ hơn. Hai đứa đã thoát chết một cách đáng kinh ngạc, nhưng vẫn còn bị kẹt trong kim tự tháp nhưng nhúc dado.

Mình nhẹ nhàng đẩy cánh cửa. Điều đầu tiên mình thấy là hai dado đang đi qua. Mình lạnh toát người. Chúng thấy mình không? Không. Hoặc chúng không đang tìm kiếm hai đứa mình. Dù sao, chúng đã không ngừng lại. Ngó ra, mình thấy là hai đứa đã trôi xuống một phần kim tự tháp. Rốt cuộc thì ý tưởng của mình cũng không đến nỗi điên rồ lắm. Một phần nào đó. Ok, có thể là tụi mình xem chết, nhưng nhờ ý tưởng đó mà tụi mình đã chạy thoát. Ít ra là thoát được một lúc. Hai đứa mình đang ở ngay chính giữa một ban-công dài, với những phòng nhảy trải dài hai bên. Ban-công rộng gần hai mét, nhìn ra trung tâm kim tự tháp nhộn nhịp đầy dado. Chúng chậm rãi bước trong trật tự dọc những ban-công viền quanh phía trong kim tự tháp. Nhiều tên khác đi dọc những lối đi nhỏ dẫn tới trụ trung tâm và thang máy.

Siry thở dài:

- Chúng mình không bao giờ vượt qua chúng nó.

Nhìn quanh, mình tìm... không biết tìm gì. Có thể bất cứ thứ gì. Nhìn lại vào phòng có hai ống nhảy mình thấy mấy bộ quần áo xếp gọn gàng nơi góc phòng.

- Có phương tiện bắt đầu rồi.

Mình kêu lên, nhảy lại vào phòng. Xếp gọn gàng tại góc phòng là mấy cái quần đen, áo màu sáng. Cả giày nữa. Trông giống hệt quần áo người ta mặc trên Veelox... ba trăm năm trước. Mình nhặt lên, chúng rã rời tơi tả trong tay. Một ý nghĩ ghê tởm chợt lóe trong đầu: quần áo này là của những người có thể vẫn còn đang ở trong ống nhảy, vẫn đang mặc bộ đồ màu xanh lá như tất cả những người khác. Có thể bộ áo liền quần màu xanh, cũng như những con người đó chẳng còn lại gì nữa. Những gì còn lại chỉ là bộ đồ họ mặc trước khi vào cuộc nhảy.

Cởi bỏ bộ đồ đầy màu sắc của Ibara, mình bảo:

- Mặc vào. Chúng có thể nghĩ chúng ta là những kẻ Đào tẩu. Chúng ta sẽ trà trộn vào chúng.

Hai đứa vội vàng thay bộ đồ Ibara bằng quần áo Veelox cổ xưa. Phải rất thận trọng, vì vải vụn nát trong tay. Nhưng như vậy mới tốt. Càng rách bươm càng trông giống Đào tẩu hơn. Quần áo quá rộng với Siry, quá chật với mình, nhưng không sao.

Đứng lên cho mình ngắm, Siry hỏi:

- Anh thấy sao?

- Trông cậu như mớ giẻ rách ấy. Tuyệt!

Mấy bộ đồ mặc vô khó chịu chết đi được. Không chỉ vì chúng như giấy nhám, mà còn vì ý nghĩ mặc quần áo của người chết làm mình cảm thấy ghê ghê. Chúng mình chỉ giữ lại hai đôi xăng-đan. Hai đôi giày rách bươm, mà chúng mình có thể sẽ cần phải chạy. Tóc hai đứa không quá giống tổ quạ như đám Đào tẩu, nhưng không thể làm gì hơn được nữa.

Mình nói:

- Ngoài thang máy chính, chắc phải còn lối đi xuống khác nữa.

- Thử tìm xem.

Hai đứa chuồn ra khỏi phòng, ra ngoài ban-công. Hầu hết đám Đào tẩu đã rời ban-công, đi dọc theo lối đi nhỏ để tới thang máy. Đáng quan tâm hơn là những dado đi về hai đầu ban-công. Mình nói:

- Chắc đó là lối đi xuống.

Mình bước tới và mình nhìn qua thành ban-công. Những gì nhìn thấy làm ruột mình thắt lại. Không vì tội mình đang ở trên quá cao. Trên mặt sàn, tuốt dưới đó, dado đang tập hợp. Chúng tràn ra từ thang máy và bốn góc kim tự tháp.

Siry kêu lên:

- Nhìn chúng đang đổ ra từ đâu kìa. Chắc chắn mỗi góc có một lối đi xuống.

Nó nói đúng. Tội mình sẽ tìm được đường đi xuống. Nhưng đó không là điều mình bàng hoàng. Mỗi lúc càng thêm nhiều dado xuất hiện trên sàn, rảo bước như đội hình quân sự. Chúng tạo thành những nhóm chính xác hàng ngang hai mươi, hàng dọc bốn mươi. Giữa mỗi nhóm, một dado đều bước, kiểm tra cho đội hình thật chuẩn xác. Đội hình rô-bốt đứng nghiêm chờ lệnh.

Mình thì thầm:

- Đó là một đạo quân. Một đạo quân có tổ chức. Chúng đang chuẩn bị.

- Để làm gì?

- Tấn công Ibara.

- Pendragon, cho dù ra khỏi đây, làm sao chúng ta trở lại Ibara để báo cho họ được?

- Chuyện đó dễ thôi.

Siry nhìn mình bối rối. Mình tự tin nói:

- Tôi có thể đưa chúng ta tới Ibara. Điều quan trọng là phải tìm ra cách vượt qua bầy ong sát nhân.

IBARA

Phải trở lại Ibara bằng mọi giá.

Mọi người phải biết một cuộc tấn công – không giống như bất kỳ điều gì họ từng thấy trước đây – sắp xảy ra. Khỉ thật, không giống như *bất kỳ ai* từng thấy trước đây. Đánh đuổi một nhóm Đào tẩu rách rưới là một chuyện. Bảo vệ hòn đảo khỏi hàng mấy ngàn sát thủ dado là trận cầu khác hẳn. Nhớ lại những khẩu súng tự động làm nổ tung tàu chiến của đám Đào tẩu trên nước, mình hy vọng có nhiều hơn những cậu bé xấu tính đó quanh Ibara. Chiến đấu với dado bằng phi tiêu tẩm thuốc độc sẽ không nhằm nhò gì.

Siry và mình chạy dọc ban-công, tới góc đường đầu tiên. Chính xác. Tại đó có một cửa dẫn tới cầu thang bộ. Tụi mình mau chóng lao xuống. Mình đã nói là mau chóng hả? Đường xuống như bất tận vì tụi mình không xuống thẳng. Đây là kim tự tháp. Cầu thang xuôi ít hơn cầu thang bình thường. Thời gian di chuyển khỏi trung tâm kim tự tháp cũng lâu như thời gian đi xuống. Dọc đường, tụi mình vượt qua hàng trăm dado trật tự, từ từ xuống thang. Lúc đầu mình lo bị chúng tóm lại. Nhưng không. Chắc chúng tưởng hai đứa mình là dân Đào tẩu. Hoặc chúng chẳng nghĩ ngợi gì hết. Dù sao, chúng là rô- bốt mà. Chúng làm mình nhớ lại đám an ninh ác ôn mít đặc trên Quillan, với những cái đầu vuông vức và thân hình to quá khổ. Mắt chúng cũng vô hồn như mắt dado trên Quillan. Với những gì mình đã biết, đây chính là dado đến từ Quillan. Saint Dane đã đem chúng từ nơi khác tới. Mình thấy trên Veelox người ta còn không thể làm được quần áo, nói chi sản xuất ra những con rô- bốt tinh xảo. Những bức tường giữa các lãnh địa gần sụp đổ rồi.

Mải lo chạy, mình không thể lo nghĩ nhiều hơn về những mối liên quan đến vụ này. Mình đoán phải mất nửa tiếng mới xuống tới đáy kim tự tháp.

- Tới đây bắt đầu gay go rồi đó.

Mình nói với Siry cứ như cho đến lúc này chưa hề có gay go nào.

Xuống gần tới tầng trệt, tụi mình bắt đầu thấy đám Đào tẩu lẫn lộn cùng dado. Chúng đều rách rưới như nhau, nhưng không thể làm được. Dado cao lớn, trông mạnh mẽ với cái đầu vuông đáng sợ. Đám Đào tẩu nhỏ con hơn mình nhiều. Có lẽ là kết quả của nhiều thế kỷ lương thực tồi tệ. Hay không lương thực. Mình nghĩ, không tên nào từng cắt tóc. Không bao giờ. Và... chúng hôi rình rích. Ích ra, dado không bốc mùi ghê tởm đó. Hôi khủng khiếp, nhân lên mấy ngàn lần.

Lạ là không tên Đào tẩu nào thèm liếc tới tụi mình một giây. Mình bắt đầu nghĩ năng lượng nào của chúng cũng không nhiều gì hơn đám dado rô- bốt. Nếu chỉ thay quần áo là đã lừa được

chúng thì ba trăm năm tiến hóa đã không giúp gì nhiều cho sự phát triển trí thông minh. Oải! Vào tới khu trung tâm kim tự tháp, mình thấy những kẻ Đào tẩu đã biến Nguồn Sáng Đời Sống thành nơi trú ngụ. Nhiều tên ngủ dọc các vách tường, rác rưởi tràn lan. Quần áo rách rưới hôi hám chất đống khắp nơi. Có lẽ đây là phòng giặt ủi của chúng. Phòng giặt ủi “*sạch sẽ*” của chúng. Hôi hám kinh khủng. Không có chút vệ sinh nào.

Chỉ tay vào giữa khu rộng lớn, Siry thì thầm:

- Nhìn kia.

Là Saint Dane. Chắp tay ra sau, hắn đang đi trước một hàng dado, như một vị tướng đang duyệt binh. Mình không biết nên diễn tả đội quân dado là đáng thương hay đáng sợ. Chúng không ăn mặc như một đội quân. Không đồng phục. Tất cả đều rách bươm như đám Đào tẩu. Nhiều bộ áo liền quần tả tơi màu đỏ, lam sẫm hay lục sẫm – những bộ quần áo đã từng thuộc về các phader, vedder và những người đã nhảy vào Nguồn Sáng Đời Sống. Chúng cũng không có vũ khí gì.

Nhưng chúng là dado. Không thể bị giết. Tên này giống hệt tên kia. Cao gần hai mét, vai rộng, bàn tay to đùng. Trông chúng như những người đàn ông lực lưỡng, tuy nhiên mình đoán Rô-bốt không có cơ bắp, một cách cơ bản. Những cái đầu vuông bự tổ chẳng làm chúng giống một đạo quân quái vật Frankenstein. Đáng sợ hơn nữa là chúng quá đông. Quảng cả mấy ngàn tên vào Ibara, nếu bị tiêu hết, sẽ có ngay mấy ngàn khác thay thế. Chúng không cần tài giỏi, kinh nghiệm hay bất cứ chiến thuật nào. Chúng chỉ cần lù lù tiến tới.

Từ cính xác nhất để diễn tả quang cảnh này là... “trên cả áp đảo”

Siry hỏi:

- Sao Saint Dane không truy lùng chúng ta?

- Có thể hẳn nghĩ chúng ta vẫn còn đang kẹt trong kim tự tháp. Hẳn không nghĩ chúng ta điên rồ tới mức trượt xuống từ bên ngoài.

- Tôi cũng không tin nổi chúng ta điên rồ đến thế.

Hai đứa mình lom khom xuống, chờ cho Saint Dane đi đủ xa để không thấy được tội mình, rồi di chuyển nhanh dọc tường, tiến tới hành lang kính cửa trung tâm và cửa ra. Tội mình lách qua đám Đào tẩu đang ngủ, hoặc đang gặm những khúc xương (mình không muốn biết xương đó từ đâu ra), hay nhìn cảnh tượng đám dado đang tập hợp. Chúng không quan tâm tới hai tên Đào tẩu hơi hơi sạch sẽ, hai kẻ không hứng thú làm gì ngoài chuyện tìm mọi cách chuồn ngay ra khỏi nơi này. Đánh một vòng chu vi, trở vào trung tâm không gặp vấn đề gì, hai đứa mình nhanh chóng tiến vào những phòng kiểm soát Nguồn Sáng Đời Sống sau những bức tường kính. Thật kinh ngạc, sau ba trăm năm kim tự tháp vẫn có điện. Mình không ngừng lại để cố tìm hiểu vì sao và bằng cách nào.

Trước khi ra khỏi kim tự tháp là bước rợn cuối cùng. Nhớ mình đã viết về những cây củi khô tội mình đã đá sang một bên khi vào đây không? Bây giờ có đèn sáng tội mình đã thấy đó là gì. Xương. Xương người. Cả đồng. Mình biết là xương người, vì còn có cả đồng đầu lâu nữa. Siry chết sống. Nó chưa bao giờ thấy một cảnh như thế này. Nghĩ lại, mình cũng chưa. Tiếp cận gần xương nhất là lần mình đứng bên chuồng quig, trong lâu đài của Bedoowan trên Denduron. Mình đã gọi thành phố Rubic là nơi “của chết chóc”. Lúc đó mình chưa được thấy tận mắt những gì còn lại của cơ thể con người. Mình nói với Siry:

- Đây là kế hoạch “vĩ đại” của Saint Dane để tái tạo Halla. Cậu cần nhìn thêm nữa không?

Hai mắt Siry thần thờ. Nó rón rén bước qua mớ xương cốt rải rác, cố gắng không làm xáo trộn chúng. Một lúc sau, hai đứa mình đã trở lại ánh nắng ấm áp của thành phố Rubic.

Siry nói:

- Tôi không nghĩ chúng mình lại thoát ra được.

- Chưa thoát đâu.

- Bây giờ trở lại Ibara bằng cách nào?

Mình cười nói:

- Chuyện đó dễ thôi. Trong thành phố Rubic có một ống dẫn. Mau.

Đây là chuyện đơn giản. Ống dẫn có thể đưa chúng mình trở lại đảo trong vòng mấy phút. Mình chưa bao giờ du hành trong lòng một lãnh địa, nhưng vì ống dẫn luôn đặt Lữ khách tội mình vào đúng chỗ tội mình cần có mặt, nên mình hoàn toàn tin tưởng rằng hai đứa có thể bước vào đường hầm trong thành phố Rubic và bước ra là đã ở trên Ibara. Ok, có thể chỉ tin tưởng một nửa thôi, nhưng phải thử thôi. Người dân Rayne càng có nhiều thời gian chuẩn bị càng tốt. Điều lo lắng nhất là vượt qua lũ ong-quig. Thôi, tới đâu hay đó vậy.

Theo đồng hồ của mình thì mình tới Veelox mới chỉ vài năm, vì vậy mình còn nhớ chính xác

lỗ hổng dẫn xuống đường hầm xe điện ngầm và ống dẫn. Tụi mình chạy qua đường phố hoang vắng, thậm chí không sợ đụng đầu với đám Đào tẩu, vì bây giờ trông tụi mình giống hệt chúng. Lũ ngốc, chẳng bao lâu hai đứa đã tới con đường có ống dẫn. Chỉ có một vấn đề.

Con đường đã biến mất. À, không thật sự biến mất. Có thể bảo là vẫn còn đó, nhưng đã bị chôn vùi dưới đồng đồ nát của những tòa nhà chọc trời. Nhìn quanh, mình nghĩ – không, hy vọng – là lầm đường. Nhưng không. Cả một khu phố nằm dưới ba tầng đồ nát.

Siry đề nghị:

- Chúng ta có thể đào.

- Bằng gì? Tay không à?

Hai đứa trừng mắt nhìn vào đồng đồ nát như vừa bị chiến tranh tàn phá, nơi này từng là con phố có hai dãy nhà bằng đá nâu xinh đẹp và những hàng cây. Ống dẫn đã tắc. Cả hai đứa đều biết phải làm gì. Không thốt một lời, chúng mình co giò chạy tới cầu cảng. Đây là kế hoạch B. Phải tìm một chiếc thuyền đưa tụi mình trở lại Ibara. Chúng mình mau chóng chạy tới dãy phố có con đường lần đầu vào thành phố Rubic. Đã nhìn thấy cầu cảng và.. con thuyền hải tặc màu vàng của chúng mình đang neo tại đó. Dù nó không còn là màu vàng nữa. Giờ đây nó là một đồng than đen bốc khói nghiêng hần về bên phải, mũi thuyền ngóc lên như đang cố nuốt chút khí trời.

Siry và mình đứng bên lề mấy tòa nhà, lom lom nhìn đồng tro tàn ảm đạm. Nó hỏi:

- Anh nghĩ có ai còn sống không?

Mình trả lời không chút tin tưởng

- Rất có thể.

- Chúng ta vẫn chưa tìm được Twig

- Chúng ta may mắn thoát được. Khi vụ này kết thúc, chúng ta sẽ tìm họ. Tất cả.

- Khi vụ này kết thúc, có thể làng Rayne cũng kết thúc như thành phố Rubic rồi.

Hai đứa nhìn nhau quyết tâm.

- Thử tìm xem có con thuyền nào không.

Chiếc tàu chiến rỉ sét đã tấn công tụi mình không còn đó nữa. Quan sát bến cảng, mình tìm một con thuyền còn sử dụng được. Không có gì. Không một con thuyền trong tầm mắt. Ngoài cầu tàu có con thuyền của tụi mình đang âm ỉ cháy, có hai cầu tàu nữa nhô vào trong bến cảng. Không con thuyền nào đang neo tại đó.

Mình trầm ngâm nói:

- Vô lý. Nếu Saint Dane định đưa hàng ngàn dado tới tấn công Ibara, chúng sẽ tới đó bằng cách nào?

Mắt mở lớn, Siry tháo dây nịt có cái túi giữ bản đồ cổ của Aja. Nó mở ra, chỉ lên bản đồ nói:

- Chúng ta đang ở trên bán đảo này. Theo như bản đồ, cả hai bên bờ biển đều khá gồ ghề.

Mình quan sát bến cảng. Nước phẳng lặng êm ả. Mình thắc mắc:

- Sao chúng neo tàu ở nơi khác chứ không ngay tại chỗ gần thế này?

- Phải là một tàu thật lớn mới vận chuyển được đám dado kia. Có thể không chỉ một tàu đâu. Chắc chúng phải neo ngay tại mấy cầu tàu này.

Cầu tàu. Mình nhìn cả ba cái. Có gì đó không ổn. Hai cầu trông giống nhau, nhưng cầu bên phải tụi mình có vẻ hơi khác. Nó cao hơn. Những cột sắt bên dưới hai cầu kia có thể thấy rõ khi thủy triều xuống, còn cầu này trông như một kiến trúc vững chắc, hai bên thành chạm đáy nước.

Vừa bước đi mình vừa nói.

- Tôi muốn nhìn cái cầu đó gần hơn.

Băng qua đồng gạch đá ngổn ngang, hai đứa mình càng tới gần càng thấy cầu tàu này trông như một kiến trúc khép kín. Mình nói:

- Ờ, phải có gì đó. Bên trong cầu tàu.

Siry nghi hoặc:

- Là gì chứ? Nó không đủ cao cho một con tàu.

Mấy giây sau càng thêm bí ẩn. Hai tên Đào tẩu xuất hiện sau đồng gạch đá đầu cầu tàu. Mình kéo Siry xuống sau một đồng sắt vụn. Hai tên Đào tẩu tiếp tục thận trọng đi theo chiều ngang cầu tàu.

Siry hỏi:

- Chúng làm gì vậy?

- Tôi đoán chúng canh gác những gì bên trong

- Trong đó chắc chắn phải có gì đó.

Chỉ một cách có thể khám phá ra, là phải vượt qua hai tên Đào tẩu. Mình cần vũ khí. Chung quanh không có gì ngoài mấy đồng gạch đá vụn và... những thanh sắt dài cổ lỗ. mình cầm một ống dài khoảng gần hai mét, dày chừng năm sáu phân, kiểm tra trọng lượng và sức mạnh, rồi xoay tròn và thu hồi về thể tác chiến. Tuyệt.

Siry hỗn hển:

- Ui chao! Anh học ở đâu vậy?

- Chuyện dài lắm.

Đã tới lúc áp dụng kỹ năng của Loor vào công việc. Với ống sắt nắm chặt bên hông, mình lặng lẽ mon men tiến tới, lẩn lút qua những đồng gạch đá. Hai tên Đào tẩu này không thật sự là đối an ninh hòa thuận. Chúng đang cãi nhau. Vì chuyện gì, mình không biết và không cần biết. Chúng bắt đầu xô đẩy nhau. Chỉ nổi sùng, không dữ dội lắm.

Vậy thì sắp dữ dội rồi. Mình sắp nhảy vào cuộc.

Chúng quá tập trung vào nhau, nên không thấy mình mon men tiến lại. Có chừng mười giây vô cùng thuận lợi. Mình len lén núp sau đồng gạch đá cuối cùng. Khoảng trống giữa mình và con mồi chừng hai mươi mét. Tiến gần hơn nữa mình sẽ bị lộ. Siry rón rén tiến tới sau lưng. Mình thì thầm:

- Ngay khi tôi bắt đầu ụpnh. Cậu chạy tới cầu tàu nhé.

Nó gật. Mắt thô lỗ khiếp sợ, nhưng nó đã sẵn sàng.

Bây giờ việc của mình chỉ là tấn công. Nhảy khỏi nơi ẩn nấp, mình phóng tới hai tên Đào tẩu. Nếu quay lại, chúng sẽ phát hiện ra ngay. May là chúng chỉ tập trung vào nhau. Mình đoán là sẽ có được cú tấn công ngon lành trước khi bị chúng nhìn thấy.

Mình lằm.

Còn cách năm mét, ống sắt đã đưa ra sau sẵn sàng nện chúng, thì một tên nhìn thấy mình. Về ngạc nhiên trên mặt hấn gần như khôhài. Gần như thôi. Đây là chuyện rất hệ trọng.

- Aaa!

Hấn gào lên, quay lại tự vệ.

Mình lao tới tên đó, tung một đòn giả, làm như vung ống sắt sang một bên. Khi hấn vung tay lên tự vệ, mình quất ống sắt sang ngã khác.. cực nhanh. Hấn xoay vòng, né tránh. Nhanh nhẹn hơn mình tưởng. Nhưng không sao. Hấn không nhảy lên chiến đấu. Không bao giờ xảy ra chuyện đó. Vì hấn bỏ chạy. Mình nghiêm túc đấy! Hấn quay đầu và bỏ chạy. Mình nhận ra là còn một tên Đào tẩu ở sau lưng nữa, nên mình lập tức xoay lại phía sau, sẵn sàng trả đòn tấn công của hấn. Đòn tấn công ấy không bao giờ tới. Cả hai cầm đầu phóng chạy khỏi mình. Rõ ràng chúng không là những tay bảo vệ tận tụy. Chưa bao giờ mình gặp một trận đánh ngon ơ đến thế. Chúng sợ hãi bỏ chạy. Mình nghĩ đã có thể thoải mái tiếp cận nhà kho/ cầu cảng.

Một lần nữa mình lại lằm.

Một trong hai tên vừa lúi lại vừa rút từ trong cái áo rách ra một thứ, đưa lên miệng. Tiếng còi chói lói xé không gian và hai tai mình. Hấn đang gửi đi một lời báo động. Từ một tòa nhà cách vài trăm mét, các cửa bật mở, và những kẻ Đào tẩu tràn ra, tiến về phía tụi mình. Chúng đông tới nỗi làm mình nhớ lại bầy nhện quig trên Quillan. Hai đứa mình bị kẹt cứng rồi. Biển sau lưng, tụi Đào tẩu trước mặt. Chỉ còn cách vào trong cầu cảng. nếu trong đó có tàu, hai đứa mình còn chút hy vọng mong manh cho tàu ra khơi trước khi chúng kịp tới. Hy vọng rất mong manh. Hai đứa quay đầu, lao lên cầu tàu. Sàn tốt hơn cầu tàu tụi mình đã lên lúc đầu. Nó bằng xi-măng và vững chắc – một sự thật cho mình thêm hy vọng thật sự bên dưới phải có thứ gì đó mà

chúng đang bảo vệ. Sự kiện đó, và việc hàng trăm kẻ Đào tẩu đang phóng tới để bắt hai đứa mình tránh xa thứ đó.

Siry kêu lên:

- Mình vào trong đó bằng cách nào?

Mình quan sát cầu tàu. Phẳng lì. Không cửa, không thang, không có một thứ gì là lối đi xuống dưới. Thành linh mình sợ là hai đứa đã lầm, có thể đây chỉ là một cầu-cảng-chắc-chắn-hơn-bình-thường. Nhìn vội lại phía sau, mình thấy đám Đào tẩu đang tới gần hơn. Mình vừa định đề nghị chạy tới cuối cầu, phóng xuống nước- vì bơi là cách duy nhất để chúng mình thoát khỏi đây – thì Siry chạy tới trước, kêu lên:

- Kìa!

Nó phát hiện ra một ô vuông gần một mét trên sàn, có thể là một cửa sập. Rờ rẫm trên mặt phẳng, nó cố tìm thứ để nắm được. Nó bật kêu lên:

- Thấy rồi!

Có một vòng tròn gắn trên bề mặt ô cửa. Siry lùa mấy ngón tay vào vòng tròn đó rồi kéo mạnh. Ô vuông được nâng lên. Chúng mình đã có đường vào, nhưng vào cái gì? Không còn thời gian để cân trọng nữa. Không lưỡng lự, Siry thả hai chân xuống lỗ hổng. Có một thang sắt và nó leo xuống thoăn thoắt. Mình theo sát sau. Trước khi xuống hẳn bên dưới, mình nhìn lại đám Đào tẩu đã tới gần cầu tàu. Hết hy vọng. Cho dù dưới đó có thuyền bè, chúng mình cũng không cách nào kịp gióng thuyền ra khơi. Mình đóng cánh cửa sập lại. Mình biết, không nhiều, nhưng làm chậm bước chúng dù chỉ một giây cũng là điều quan trọng. Ngay khi cửa sập xuống, mình vội vàng xuống thang, nóng lòng nhìn xem có gì bên dưới.

Từ khi bắt đầu chuyến phiêu lưu này, không thể đếm xuể bao nhiêu lần mình viết về những gì mình không ngờ tới. Đây là một trong những lần đó. Mình có thể yên tâm nói rằng: đây là lần gần với danh hiệu “quán quân” nhất trong bảng xếp hạng bất ngờ. Mình hy vọng sẽ thấy một con tàu. Một con tàu thích hợp để Siry có thể biết cách vận hành. Mình đã ước như vậy... cả hơn mấy ngàn lần. Nhưng thứ mình thấy trong cầu cảng này, đang bập bênh trên mặt nước, không phải một con tàu. Hay hai hoặc ba con tàu. Mình chỉ có thể phỏng đoán số lượng, vì trước mắt hai đứa mình là, ít nhất, một ngàn thuyền trượt nước. Mình nói thuyền trượt nước, vì chúng không là tàu. Đó là điều thực sự bất ngờ.

Chúng là những thuyền trượt nước. Đến từ Cloral. Bồng bềnh bên nhau là những thuyền nhỏ bóng láng giống những thuyền trượt nước các thủy vụ trên Cloral vẫn thường lướt vù vù trên mặt biển. Đây là cách Saint Dane sẽ đưa lũ dado tới Ibara. Mỗi thuyền có thể dễ dàng vận chuyển nửa tá dado. Bạn còn nhớ thuyền trượt nước, đúng không? Chúng như những tàu trượt nước hiệu Jet Ski quá khổ, với nhưng pông-tông hai bên để giữ thăng bằng. Những cái thân trắng sáng chói làm chúng giống như hỏa tiễn nước. Chúng phóng cực nhanh và có thể queo cua cực gấp; nghĩa là chúng dễ dàng né tránh những phát đại bác bắn ra từ Ibara. Hơn nữa, nếu vài chiếc trúng đạn, thì hàng trăm chiếc chiếc sẽ từ sau tiến lên.

Nhìn một biển thuyền trượt nước bập bênh trên mặt nước như nhìn mảnh ghép cuối cùng trong trò chơi xếp hình đem sự tàn phá tới Ibara. Chỉ một điều có thể gọi là tốt đẹp trong chuyện này: mình đã biết sẽ ra khỏi nơi này bằng cách nào.

Siry kinh ngạc há hốc miệng nhìn cả biển thuyền nhỏ. Không còn thời gian giải thích. Mình

đã nghe tiếng chân thành thịch của đám Đào tẩu trên cầu tàu, ngay trên đầu hai đứa mình.

- Đi thôi.

Mình ra lệnh, rồi phóng dọc lối đi hẹp song song với những thuyền trượt nước.

Vừa chạy theo, Siry vừa kêu lên:

- Pendragon, những cái đó là gì? Từ đâu tới vậy?

Mình gào:

- Nói sau!

Mình nghe tiếng cửa sập mở phía sau. Đám Đào tẩu bắt đầu xuống thang rồi. Thêm nhiều tiếng cửa sập được kéo lên. Đám Đào tẩu đang tràn xuống. Chúng sắp tới gần.

Mấy giây sau, hai đứa mình đã tới thuyền trượt nước đầu tiên. Mình mừng rỡ thấy đầu cầu chưa khép kín. Trước mặt là biển cả. Vật duy nhất giữ những thuyền trượt nước không trôi ra ngoài là những sợi xích lớn treo ngang khoảng trống.

Mình gào lên với Siry

- Gỡ chúng xuống!

Mình không cần giải thích. Nó nhảy vào những sợi xích, tháo gỡ đủ một khoảng trống để một thuyền trượt nước lách qua. Mình nhảy lên một thuyền trượt nước đầu hàng. Hồi hộp đến nín thở, vì nếu không có nhiên liệu, thì chuyến đi của chúng mình coi như chấm dứt ngay tại đó. Nhìn lại, mình thấy đám Đào tẩu đầu tiên đã tiến lên lối đi nhỏ phía sau, đang chạy tới. Mình cố tập trung, hy vọng còn nhớ cách lái thuyền trượt nước. Lần lượt, mình rồi rít xoay từng cần gạt trên bảng điều khiển và được tưởng thưởng bằng một tiếng rít chói lói. Máy nổ. Mình suýt reo lên: "yeah!".

Siry vẫn đang vật lộn với những sợi xích. Nếu không gỡ chúng xuống đủ để lách qua thì dù thuyền trượt nước mạnh tới đâu, tụi mình cũng sẽ bị kẹt. Mình xoay hai cần gạt cuối cùng. Những pông-tông chìa ra từ hai bên thuyền như những cái cánh bắt đầu kêu o o rồi hạ xuống mặt nước. Chúng phải chìm hết xuống nước mới đầy đủ lực đẩy. Nhưng những thuyền trượt nước này nằm quá sát nhau, có vẻ các pông-tông húc vào thuyền bên phải mình, còn bên trái thì bị ép vào lối đi nhỏ, nên những pông-tông không thể hạ xuống. Phải đưa thuyền trượt nước ra khoảng nước rộng để pông-tông có thể hoàn toàn mở rộng, nhưng những sợi xích vẫn cầm chân tụi mình.

Siry hoảng hốt la lên:

- Giúp tôi!

Mình nhảy khỏi thuyền để tiếp tay nó gỡ một mắt xích bị rối. Đám Đào tẩu chỉ còn cách năm mươi mét. Mình la lên:

- Kéo đi!

Cả hai đứa nắm sợi xích nặng trĩu móc qua một cái khoen bên sườn cầu tàu. Nặng ghê. Chúng mình phải cùng hợp sức, tay nối tay kéo sợi xích ra khỏi cái khoen càng nhanh càng tốt. Tiếng thép loảng xoảng khi sợi xích được kéo qua khoen. Đám Đào tẩu bắt đầu la hét. Mình không biết chúng nói gì, nhưng rõ ràng là rất tức giận. Chúng phẫn nộ. Nếu bắt được tội mình, không thể biết chúng sẽ làm gì.

Vội cú giật cuối cùng, sợi xích tuột khỏi khoen, rơi xuống nước. Đường đã mở. Siry nhảy lên lối đi nhỏ, nhìn lại đám Đào tẩu, thúc giục mình:

- Lẹ lên!

Nó nhảy xuống thuyền trượt nước. Mình cũng nhảy theo. Động cơ gầm rú. Mấy công-tông hạ xuống lối đi nhỏ và thuyền trượt nước kế bên, cố hạ xuống thấp hơn, nhưng chỉ khi tội mình di chuyển tới trước chúng mới hạ xuống nước được.

Mình la lên bảo Siry:

- Ngồi xuống!

Nắm tay lái điều khiển như ghi-đông mô tô, mình tăng tốc. Thuyền trượt nước rì rì di chuyển. Chỉ khi đầu các công-tông chìm hẳn xuống nước nó mới có đầy đủ sức bật. Mình nấn nĩ:

- Mau lên, làm ơn mau lên mà!

Nhưng thuyền trượt nước không biết nghe. Đi quá chậm.

Siry lo lắng kêu lên:

- Pendragon!

Không cần nhìn mình cũng biết nó nói gì. Đám Đào tẩu đã gần sát tội mình. Mấy đầu công-tông lê loét xoẹt trên lối đi nhỏ và thuyền trượt nước kế bên. Chỉ còn không tới một mét nữa thôi. Mình sợ nó lại bị kẹt vào một vật nào đó và không thể hạ xuống nước được. Nếu vậy tội mình coi như tiêu luôn.

Tên Đào tẩu đi đầu đã tới. Hắn chúi đầu phóng xuống, ghì lấy Siry. Siry ngã nhào dưới chân mình. Mình quay lại, túm lấy gã hôi hám nhỏ con ném sang một bên. Thêm một tên Đào tẩu đang lao tới. Mình nhìn Siry đang nằm ngửa, khiếp đảm trợn mắt nhìn lên mình. Mình ra lệnh.

- Bám chặt.

Nó lặn người, bám lấy một bên sườn thuyền trượt nước. Hai công-tông chìm hẳn xuống nước. Khụy gối, nắm cần lái, mình tăng tốc.

- Hô hây hô, lên đường!

Tên đào tẩu thứ hai nhảy xuống thuyền trượt nước đúng lúc tội mình phóng đi. Hắn “hết đời” rồi. Chân vừa chạm sàn, sức bật của thuyền trượt nước đang lao về phía trước làm hắn mất thăng bằng. Hắn trụ trên thuyền được đúng một giây, thì đổ nhào ra sau, rơi xuống nước.

- Oaaa!

Siry reo lên khi thuyền trượt nước bay tới trước. Chúng mình lướt trên mặt nước, nhẹ nhàng thoải mái như mình còn nhớ khi lướt trên vùng nước Cloral. Thậm chí mình không nhìn lại cầu cảng và thành phố Rubic. Chúng mình vừa vượt qua một rào cản và đang trên đường trở lại Ibara

Courtney, mình chấm dứt nhật ký này tại đây. Mình vừa viết những dòng cuối trong khi ngồi trong trắng trống của Jakill trên Ibara. chúng mình đã trở lại, không có vấn đề gì. Ok, có thể còn chút vấn đề. Với người dân Rayne thì tui mình là những kẻ phạm pháp. Chúng mình đã phải tìm một bãi đá hoang vắng, cặp thuyền vào đó để không bị nhìn thấy. Cũng dễ thôi, vì khi chúng mình trở lại thì trời đã tối. Mình đoán đây cũng là cách những nhóm trinh sát Đào tẩu từ thành phố Rubic đi vào Ibara.

Chuyến đi nhanh hơn khi đi bằng tàu hải tặc nhiều. Thuyền trượt nước chạy cực nhanh. Mình không muốn dân làng Rayne thấy thuyền trượt nước. Có lẽ là mình vẫn giữ quy tắc không được phép xáo trộn các lãnh địa. Thuyền trượt nước tiêu biểu cho nền kỹ thuật mà những con người này không nên biết. Có thể đây là một sự lo xa hơi bị ngốc. Vì chẳng bao lâu nữa họ sẽ thấy cả một đoàn thuyền trượt nước. Siry và mình phải tìm cách tiếp cận hội đồng, báo cho họ biết những gì sắp xảy ra. Đó là chuyện phải làm. Dù mình không thật sự hy vọng người trên đảo Ibara có thể đẩy lùi đoàn quân dado xâm lăng. Ibara sẽ thất thủ. Mình nhắc lại: chỉ một điều duy nhất may ra có thể ngăn ngừa được chuyện đó.

Courtney, hãy tìm Mark. Nếu bạn ngăn chặn được cậu ấy du nhập kỹ thuật Lò Rèn vào Trái Đất Thứ Nhất, có thể sẽ xoay chiều lịch sử trở lại đường hướng... chuyện phải thế thôi. Có thể chặn đứng việc phát minh dado. Có thể chặn đứng cuộc xâm lăng. Rất có thể.

Mình phải cố tìm hiểu cho ra, bước ngoặt thứ hai của Veelox là gì. Không thể là vụ tấn công của dado. Không thích đáng. Phải có một điều gì đang xảy ra trên Veelox một cách tự nhiên mà Saint Dane đang cố tác động lên đó. Nếu mình có thể biết bước ngoặt này là gì thì vẫn còn hy vọng. Nhắc lại: có thể còn hy vọng.

Courtney, mình sẽ kết thư bằng cách nói một lần nữa: rằng mình xin lỗi. Đáng lẽ mình nên ở lại. Trái Đất Thứ Nhất. Tính tự cao đã đưa mình tới Ibara, tới Veelox. Mình không tin Saint Dane còn hứng thú với mình nữa. Chúng mình thoát khỏi kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống một cách quá dễ dàng. Mình tàn rồi sao? Giá trị Lữ khách của mình đã hết rồi sao? Saint Dane đã hạ gục mình? Mình không chấp nhận điều đó. Mình sẽ phải tiếp tục chiến đấu, cho dù tình trạng âm ảm đến thế nào.

Hãy tìm Mark. Ngăn chặn cậu ấy. Mình tin đó là cơ hội cuối cùng và tốt nhất của chúng ta.

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Tàu viễn dương chở khách Queen Mary sang trọng được sáu tàu kéo nhỏ hộ tống qua cảng New York một cách an toàn. Thân hình đồ sộ của nó làm mấy tàu kéo trông còi cọc tí teo, khi chúng vừa đẩy vừa kéo thành phố nổi qua tượng Nữ Thần Tự Do, xuyên Verrazano Narrows[16], tiến vào hào nước sâu của Đại Tây Dương, tới đây chúng tách ra và chào tạm biệt trong khi con tàu lớn tiếp tục hành trình tới Anh Quốc

Courtney và Dodger không thấy tất cả những cảnh đó. Chúng đã tìm được một phòng ăn nhỏ yên tĩnh, chưa tới giờ hoạt động, tại tầng dưới. Chẳng bao lâu nữa nơi này sẽ rộn rịp hành khách nôn nóng nếm thử món ngon của những bếp ăn danh tiếng. Cho đến lúc đó, đây là nơi tốt nhất để đọc nhật ký của Bobby

Courtney đọc xong trước. Cô để những trang giấy lại cho Dodger, nhìn ra đại dương qua ô cửa tròn. Chưa bao giờ đi tàu biển, nên cô không biết sẽ mong thấy điều gì. Cô không cảm thấy sự di chuyển nào hết, chỉ có tiếng o o đều đều của máy tàu. Khi nhìn về phía chân trời, cô biết mình sẽ phải làm gì, nhưng không có manh mối nào để bắt đầu.

Sau cùng Dodger lên tiếng:

- Vậy là yên tâm rồi. Chúng ta đã hành động đúng. Chúng ta nên ở trên con tàu này.

- Thật điên đầu. Tôi chẳng còn biết chắc điều gì là đúng là sai nữa. Saint Dane đã làm sụp đổ hàng rào giữa các lãnh địa, và điều đó dẫn tới sự hủy diệt chung cuộc của Veeelox. Nhưng Mark và tôi đã can thiệp vào Eelong và cứu được lãnh địa đó! Bây giờ tôi ở trên một con tàu của quá khứ, cố gắng thay đổi tương lai trở lại như trước. Tất cả đều quá lạ lùng.... Đến không thể tin nổi.

- Lạ lùng?

Dodger hỏi, rồi đến bên ô cửa với Courtney:

- Tất cả những gì tôi biết là qua những trang nhật ký này và những gì cô nói với tôi. Tôi không thể bảo làm xáo trộn lãnh địa này với lãnh địa khác là đúng hay sai. Với tôi, tất cả cứ như truyện khoa học giả tưởng. Nhưng Saint Dane đang đưa những dardo đó đến gây đau khổ cho rất nhiều người. Chắc chắn việc đó là sai. Nếu chúng ta có thể ngăn chặn hắn bằng cách ngăn chặn Mark, thì còn chọn lựa nào khác nữa chứ?

Courtney nhìn Dodger. Mắt cô ươn ướt. Hắn không hỏi vì sao, mà có hỏi, Courtney cũng không có câu trả lời. Có quá nhiều lý do. Cô hỏi:

- Anh thật sự tin chúng ta có thể cứu Veeelox bằng cách ngăn chặn Mark?

Dodger cười hì hì:

- Tôi đoán là có thể, nhưng cô hỏi lầm người rồi. Với lại, chúng ta đâu còn trò gì khác để làm trên con tàu này chứ? Chẳng lẽ chơi trượt ván à?

Không muốn nhưng Courtney cũng phải phì cười:

- Vụ này sẽ rất căng. Chúng ta đi tàu chui, nhưng lại không thể ẩn nấp, vì còn phải lục soát khắp tàu.

Dodger tự tin:

- Không thành vấn đề. Đi lậu vé mà trốn tránh mới là hành động *tệ hại nhất*. Cứ thản nhiên đi loanh quanh như thể chúng ta là chủ tàu ấy. Cứ để mọi người thấy tội mình. Mọi người sẽ không biết chúng ta có phòng hay không. Courtney, cô chọn đúng bạn đồng hành đó. Tôi quá rành khách sạn, mà con tàu này là một khách sạn nổi. Chúng ta sẽ tìm thấy Mark. Sau đó mới là căng.

- Ý anh là sao?

- Chúng ta phải ngăn chặn anh ta. Vụ này tôi không giúp cô được.

Courtney lại nhìn ra biển. Câu hỏi lớn nhất vẫn chưa được giải đáp. Vì sao Mark rời bỏ Trái Đất Thứ Hai để đổi thay lịch sử? Chưa biết được điều đó, cô vẫn không biết sẽ thuyết phục bạn như thế nào để ngăn chặn cậu ấy. Cô nhắc nhở:

- Chúng ta không có nhiều thời gian.

- Có chứ. Chúng ta có sáu ngày cho tới khi cập bến. Ồi thời gian.

- Nhưng không. Lịch sử nói một xác chết từ tàu Queen Mary trôi dạt vào New Jersey. Có thể là Mark, có thể không, nhưng dù là ai – trừ khi anh tìm một cái xác có thể trôi giữa đại dương về với tận New Jersey – thì phát súng đó sẽ được bắn trong khi chúng ta vẫn còn gần nước Mỹ.

Dodger huýt sáo, bàng hoàng nói:

- Tôi quên nghĩ đến điều đó

Courtney kết luận:

- Vậy thì, việc đầu tiên là chúng ta phải giải quyết một vụ giết người trước khi nó xảy ra.

Dodger hăng hái thông báo:

- Còn chờ gì nữa. Bắt đầu ngay. Chúng ta tách ra. Cô lục soát các boong. Tôi cá là Mark đang đi dạo. Không ai đi biển mà lại ru rú một mình trong phòng.

- Anh không biết Mark đâu. Rất có thể cậu ấy đang ăn cà rốt và đọc sách trong phòng.

- Cà rốt?

- Đừng bận tâm.

- Được, tôi sẽ tới đó. Tôi sẽ tìm trong danh sách hành khách, xem cậu ấy ở phòng nào.

- Làm sao anh có danh sách được?

- Nói rồi, tôi rành khách sạn mà. Tin tôi đi.

Courtney nhún vai. Dodger với tay lột cái mũ vải mềm của cô, nói:

- Cô là một thiếu nữ xinh đẹp. Đừng cố làm cho có vẻ như một đứa con trai. Ăn mặc thế này, cô càng làm cho người khác chú ý.

Courtney nhìn xuống cái quần dài và chiếc áo len của mình. Bất thành linh, cô ước gì mình đã nghĩ đủ xa để mặc một trong những thứ quần áo rợn người mà cô đã thấy trong cửa hiệu ở New York.

Courtney thú nhận:

- Trông tôi như dân nhập cư trong bức tranh đảo Ellis^[17] vậy.

- Đừng lo. Tôi sẽ tìm cho cô mấy thứ khác.

- Tôi sẽ tìm anh ở đâu?

Dodger suy nghĩ rồi nói:

- Một tiếng nữa, mình gặp nhau tại mũi tàu. Thận trọng, cứ thế mà đi tới. Tránh nhân viên thủy thủ đoàn, nhưng đừng có lộ liễu. Họ chưa biết hết mặt hành khách đâu.

- Ok. Chúc may mắn.

- Chúc sẵn lòng hiệu quả.

Dodger đưa tay lên mũ chào, rồi lủi ra khỏi cửa. Courtney lại một mình. Nhiệm vụ trước mắt cực kỳ khó khăn nhưng rõ ràng. Tìm Mark. Ngăn cậu ấy lại. Cứu cậu ấy, nhưng phải ngăn cậu ta lại. Cô biết là không được thất bại. Tất cả là vì phát minh Lò Rèn của Mark. Cô phải thuyết phục Mark hủy bỏ bản mẫu. Một khi bản mẫu ấy tiêu tùng, cô tin chắc lịch sử sẽ thay đổi, tất cả sẽ như... chuyện phải thế thôi. Dado sẽ không còn tồn tại trên Veelox nữa và chiến tranh sẽ không bao giờ xảy ra trên Ibara. Bobby sẽ an toàn. Mark sẽ an toàn. Halla sẽ an toàn.

Courtney nhét cái mũ vào túi sau, buộc tóc lên cao, sao cho càng “coi được” càng tốt. Cô cởi áo lạnh, kéo áo sơ mi trắng khỏi lưng quần, rồi buộc áo len quanh hông. Hy vọng trông cô giống một cô gái phong cách “ thể thao” hơn là một con bé đi lậu vé. Cô nhìn mình trong tấm gương chiếm trọn bức tường phòng ăn, lật cổ áo lên để có vẻ thời trang hơn. Vô ích. Cô càng nổi bật như... Ôi, như một con nhỏ đi tàu chui. Cách tốt nhất để không bị nhân viên tàu bắt là: đừng để họ nhìn thấy. Với nhiệm vụ khó khăn trong tâm trí, cô bắt đầu đi tìm Mark.

Kế hoạch của cô là cứ quanh quẩn chỗ đông người nhất. Cô nghĩ, tại đó sẽ có nhiều cơ hội tìm ra Mark hơn. Quan trọng là có thể trà trộn vào đám đông. Nhưng ngay khi bước lên Boong Đi Đạo, bao hy vọng đều tiêu tan hết. Đây là một boong rộng nhưng khép kín, với mái trần và những cửa sổ để bảo vệ khỏi mọi thời tiết. Dù không còn náo nhiệt như khi mới lên tàu, nhưng trên boong vẫn đầy người. Chẳng ai trông giống Courtney.

Không thể trà trộn vào họ được. Tất cả phụ nữ đều mặc váy dài hoặc áo vét với váy cắt may ôm gọn. Đàn ông đều com-lê, cà vạt. Courtney luôn tưởng tượng đi tàu biển là nơi mọi người ăn mặc đơn giản, với quần ngắn, chạy quanh vui đùa. Nhưng đó không là quang cảnh của năm 1937. Cô cảm thấy như một đứa con nít giữa bữa tiệc của những người vô cùng đỉnh đạc. Mà đúng thế còn gì. Tệ hơn nữa, một đứa trẻ dự tiệc chui. Tốt nhất là đừng quan tâm tới bất kỳ điều gì, ngoài việc tìm Mark. Nếu e dè lén lút, chắc chắn sẽ có người nhận ra và giao cô cho nhân viên tàu. Cô mau chóng đi qua nhiều nơi một cách rất có phương pháp. Trước hết, băng qua Boong Đi Đạo, rồi trở lại nơi bắt đầu. Dọc đường, cô nhìn mặt những người đàn ông, hy vọng một trong số họ là Mark. Cô chỉ gặp những cái nhìn xa lạ.

Sau đó, cô leo lên Boong Mặt Trời. Nơi này mang tên đó vì không có mái trần, chỉ có một lan can dọc thành tàu. Đi trên boong này cảm giác như đang ở trên một con tàu hơn. Cô cảm nhận được mặt trời, gió và những hạt nước biển li ti. Những thuyền cứu hộ treo cao trên boong làm cô nhớ tới phim *Titanic*. Cô xua đuổi hình ảnh đó khỏi đầu. Không cần nghĩ đến thảm họa đại dương đó cũng đã đủ chuyện để lo rồi.

Mặt trời chiều đang xuống, tỏa ánh sáng ấm áp lên làn nước. Courtney ước sao có thể dùng chân thưởng thức cảnh hoàng hôn trên biển cả, như những hành khách khác đang nghiêng mình qua lan can để ngắm nhìn. Nhưng không thể. Cô đang làm nhiệm vụ. Đi qua mấy người, mà cô có thể thề đó là những ngôi sao cô đã thấy trong những bộ phim cổ điển. Tên họ là gì? Clark Gable? Cary Grant? Cary Gable? Cô thấy một người đàn ông mập ú, trông như một diễn viên phim hài thời xưa, nhưng không biết chắc đó là Laurel hay Hardy. Hoặc chẳng là ai cả. Cô cố không nghĩ những con người này thuộc về quá khứ, vì trên Trái Đất Thứ Nhất, họ thật sự đang sống trong hiện tại. Cô đã thấy hàng trăm người, nhưng không có Mark.

Courtney cảm thấy thoải mái hơn trên Boong Thể Thao. Tại đây, hành khách đang chơi tennis và trượt ván. Những hành khách có tâm hồn thể thao hào hứng ra ngoài, chơi trong ánh nắng đang tàn. Courtney vui mừng thấy những người này không mặc váy dài và com-lê. Đàn ông mặc quần dài và áo len. Đàn bà mặc váy rộng thoải mái. Cô muốn nấn ná thêm một chút tại đây, bởi vì ít nhất cô không quá nổi bật với bộ đồ đang mặc. Đây cũng là cơ hội duy nhất được nhìn mọi người chơi thể thao trên boong một con tàu đang di chuyển, dưới chân ba ống khói đồ sộ màu cam và đen. Đây là một cảnh thật sự thú vị, nếu như không phải nó đang níu giữ chân cô trong khi cô đang cố gắng cứu toàn thể nhân loại.

Sau gần một giờ tìm kiếm không thành công, đã tới lúc cô phải tới mũi tàu để gặp Dodger. Cô chán nản nhận thấy việc tìm kiếm Mark sẽ khó khăn đến thế nào. Tìm được cậu ấy là cả một sự may mắn lớn. Hy vọng Dodger đã tìm được phòng của Mark ở đâu, vì tình cờ đâm sầm vào Mark là chuyện dường như không tưởng. Con tàu này quá lớn. Trên đường tới đầu tàu, cô cố suy nghĩ giống Mark. Cậu ấy đi đâu? Làm gì? Cậu trả lời rõ ràng là: ở trong phòng và đọc sách. Đó là Mark. Nhưng Mark cũng hiểu kỳ. Cậu ấy chưa bao giờ lên một con tàu. Cậu ấy phải muốn biết một con tàu hoạt động ra sao. Cậu ấy phải khám phá. Một trong những việc đầu tiên cậu ấy sẽ làm là gì? Cô không nghĩ là cậu ấy dành toàn bộ thời gian trên tàu để đọc sách.

Đọc. Hiện thực đơn giản như nó vẫn vậy. Thư viện. Đó là nơi cậu ấy tới. Trên con tàu này có thư viện không? Chắc phải có. Vì họ có đủ mọi thứ khác. Bất chấp nếu bị hỏi cô là ai, có trả tiền cho chuyến đi không, cô tiến thẳng lại một tiếp viên đang phục vụ nước uống cho một đôi rúc vào nhau trên ghế. Cô lễ độ nói:

- Xin lỗi, làm ơn chỉ cho tôi thư viện ở đâu
- Được, thưa cô. Thư viện trên đường Regent. Đi từ....
- Hiểu rồi, cảm ơn nhiều

Nói xong, Courtney chạy đi ngay. Thậm chí không quay lại nhìn những gì đã biết: những ánh mắt tò mò nhìn theo cô gái xông xáo trong chiếc quần dài. Cô biết rõ đường Regent ở đâu, làm sao để tới đó. Mới chỉ sau vài giờ trên tàu *Queen Mary*. Cô đã rành đường lối. Chạy vội xuống nhiều cầu thang gỗ hẹp, trở lại Boong Đi Dao, cô bước vào khu mua sắm đường Regent, bước nhanh qua những cửa hàng lộng lẫy. Cô chỉ muốn tới ngay thư viện. Cuối đường, cô tìm thấy thư viện. Cuối đường, cô tìm thấy thư viện. Cô phóng qua cửa, làm người đàn bà ngồi sau quầy – Courtney nghĩ là một thủ thư – giật bắn người kêu lên:

- Ôi!
- Xin lỗi.

Courtney quan sát căn phòng nhỏ. Bao quanh phòng là những kệ đầy sách bọc da. Rất nhiều sách, nhưng không có người.

Lấy lại bình tĩnh, người đàn bà lớn tuổi vui vẻ hỏi:

- Cần giúp gì không, cô gái?
- Dạ không, cảm ơn bà.

Courtney mau mắn trả lời. Chợt nảy ra một ý tưởng, cô tiến lại gần bàn hỏi:

- Có thể bà giúp được. Một người bạn của cháu bảo là đã đăng ký trước mấy cuốn sách, nhờ cháu lấy giúp anh ấy. Bà kiểm tra lại giúp cháu được không ạ?

Giọng bà ta thoáng chút âm hưởng Anh:

- Được chứ. Tên cậu ấy là gì?
- Dimond. Mark Dimond

Courtney biết cô chỉ nói hú họa, nhưng biết đây lại giúp hé ra thông tin gì thì sao.

Bà thủ thư reo lên:

- Mark Dimond? Cháu tới hơi trễ rồi cưng. Cậu ấy vừa lấy sách chưa đầy năm phút trước

Cảm giác như vừa bị đập bằng búa, cô lắp bắp hỏi:

- Cậu.... cậu ấy... lấy rồi? Bà chắc tên cậu ấy là Mark Dimond ạ?

Nhìn qua chồng thẻ, bà dịu dàng nói:

- Chắc. Tôi đánh vần không lầm đâu. Cậu ấy nói nói rõ, không có “a” trong chữ Dimond. Một chàng trai thật dễ thương.

Courtney vẫn choáng váng:

- Tóc đen? Da không tốt lắm? Đeo kính?

- Đúng rồi cưng, đúng là cậu ấy. Có gì rắc rối sao?

- Không. Không có gì. Phòng cậu ấy số mấy ạ?

Bà ta ôm chồng thẻ sát ngực. Courtney bỗng cảm thấy một luồng khí nghi ngờ. Bà thủ thư nói cộc lốc:

- Xin lỗi. Tôi không được phép cung cấp thông tin đó. Cháu đã nói tên cháu là gì nhỉ?

Vừa lùi ra cửa, Courtney vừa nói:

- Cháu chưa nói tên. Cậu ấy có nói là định tới đâu không ạ?

- Có chứ. Cậu ấy định lên đuôi tàu ngắm hoàng hôn cùng người bạn. Cảnh đẹp lắm.

- Cảm ơn bà. Cảm ơn bà nhiều.

Vừa bước tới cửa, Courtney đứng khựng lại, quay nhìn bà thủ thư:

- Ngắm cảnh cùng người bạn?

- Phải. Một cô gái xinh lắm. Cậu Dimond chắc phải là người hấp dẫn lắm mới có hai tiểu thư dễ thương đến vậy theo đuổi.

Courtney lao ra khỏi thư viện, gấp rút chạy lên Boong Đi Đạo. Cô suýt xô ngã một nhân viên phục vụ khi phóng ra khỏi phố Regent, chạy dọc boong gỗ, để tới đuôi tàu. Bất chấp những ánh mắt nhìn cô khó chịu. Mark ở trên tàu, cô vừa lơ dật gặp cậu ấy. Tim cô đập rộn lên, không vì đang chạy.

Boong tàu không còn đông đúc nữa. Chắc mọi người đã vào trong, sẵn sàng cho bữa ăn tối thịnh soạn. Tốt. Càng ít người càng đỡ phải né tránh. Tới cuối phần khép kín của Boong Đi Đạo, cô chạy ra ngoài, và đối diện với mặt trời màu cam đang hạ xuống bờ biển Hoa Kỳ. Những hành khách còn ở ngoài như những cái bóng trên nền quả bóng màu cam. Nên khó thấy từng chi tiết. Cô chạy tới lan can cuối tàu của Boong Đi Đạo, nhìn xuống những boong dưới.

Nhiều người còn ở ngoài thưởng thức cảnh hoàng hôn. Mọi đôi mắt đều hướng về phía tây. Không ai nhìn lại cô. Courtney càng thêm bức. Không thể nào nhìn rõ ai với ai. Vừa định chạy dọc từng boong, để nhìn mọi người gần hơn, cô chợt thấy: bên dưới, cách hai boong, một cặp đứng sát bên nhau. Họ mặc áo choàng lên dài màu xám để tránh cái rét căm căm của biển. Người đàn ông đội mũ phớt. Người phụ nữ cao hơn vài phân, tóc nâu sẫm, cắt ngang vai, rẽ ngôi sang bên và được chải gọn gàng dưới cái mũ nhỏ màu xám. Dù gió biển, không một sợi xơ

ra. Quay lưng lại mặt trời khi nói chuyện với đàn ông, nghĩa là mặt chị ta hướng về phía Courtney. Dù ở xa, Courtney có thể nói là người phụ nữ đó xinh đẹp. Nhưng những chi tiết đó không quan trọng bằng việc người đàn ông cầm hai cuốn sách bìa da dưới cánh tay. Người này rất có thể mới từ thư viện ra

Người đó quay lại nhìn người đàn bà. Courtney thấy gương mặt nhìn nghiêng của anh ta. Đeo kính gọng kim loại. Một lọn tóc quăn màu đen lộ ra khỏi nón.

Courtney nghẹn thở. Cô vừa mở miệng kêu “Ma...” thì bị kéo mạnh khỏi lan can và xô ép vào vách tàu. Cô bị va đập mạnh vào vách thép.

Một giọng quen quen lên tiếng:

- Chào, Chetwynde

Courtney lom lom nhìn kẻ mới tấn công cô. Hắn mặc áo choàng đen, đang nhìn cô qua vành mũ xám.

- Không gì làm máu huyết lưu thông tốt bằng chút không khí biển, đúng không?

Nói xong, hắn khụt khịt, rồi nhổ toẹt một bãi đờm lên boong.

Courtney hỗn hển:

- Mitchell.

- Đón mừng lên tàu.

Andy Mitchell nói với nụ cười đều.

Saint Dane đã trở lại sàn diễn.

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

(Tiếp theo)

Mitchell ghé tỏm hỏi:

- Làm sao mi lại không chết trong chiếc taxi đó nhỉ?

Courtney choảng lại:

- Đừng hỏi ta kiểu đó. Mi biết chúng ta thoát ra khỏi đó được mà. Nếu mi muốn giết thật, ta đã chết rồi.

Mitchell cười khểnh:

- Vẫn tự tin quá nhỉ, Chetwynde. Tự tin cho tới chết.

Hắn mặc comple, áo choàng dài như nhiều hành khách khác, làm hắn có vẻ già hơn tuổi mười bảy. Mái tóc nhợt nháp màu vàng đã được cắt ngắn càng làm hắn già hơn. Đương nhiên Courtney biết thật sự hắn làm sao mà mười bảy tuổi được.

Cô dựa vào vách như con thú mắc bẫy. Không thể kêu cứu vì Saint Dane không làm gì sai trái. Nếu cô kêu lên chẳng khác nào gọi thủy thủ đoàn chạy xuống. Cô nói:

- Ta không biết mi đã làm gì để đưa Mark tới Trái Đất Thứ Nhất, nhưng ta sẽ ngăn chặn cậu ấy đưa Lò Rèn vào lãnh địa này. Ta đã đến đây đúng lúc để làm chuyện đó.

Mitchell phá lên cười sằng sặc rồi chuyển sang ho khan như kẻ hút thuốc lá. Courtney co rúm người.

Rồi hắn rên rĩ:

- Đúng lúc? Mi nghĩ là đã đuổi kịp thời điểm để ngăn cản lãnh địa này tìm hiểu về Lò Rèn ư? Thời gian không ủng hộ gì mi đâu. Thử nghĩ ta lấy cái vật bằng nhựa đó từ đâu? Trái Đất Thứ Ba. Hơn ba ngàn năm sau kể từ bây giờ.

Courtney rít lên:

- Ta biết mi không phát minh ra thứ đó. Ruột nó là bộ khung máy tính của Mark, khung là cái vỏ bằng nhựa dẻo. Việc của mi chỉ là phối hợp kỹ thuật của các lãnh địa khác nhau. Lần nữa.

- Chính xác! Du ngoạn qua thời gian là một điều tuyệt vời. Tính theo năm của Trái Đất, Nguồn Sáng Đời Sống sẽ chỉ được phát minh năm thế kỷ sau Trái Đất Thứ Ba. Một thế kỷ sau đó dado trên Quillan mới được tạo ra, rồi hai thế kỷ sau nữa mới dẫn tới sự đổ nát của thành phố Rubic. Thật sự mi còn nghĩ thời gian là một vấn đề gây khó cho ta không? Ta có tất cả thời gian trong Halla!

Đầu óc Courtney quay cuồng vì những khả năng đó. Những khả năng không thể tin nổi.

Mitchell nhạo:

- Thôi nào, Chetwynde. Mi thật sự nghĩ là đã tới đây đúng lúc sao? Vì sao điều đó lại quá quan trọng đến thế chứ? Mi đang cố ngăn chặn những kẻ Đào tẩu hủy diệt Ibara? Đúng vậy không nào? Mi đang cố giúp Pendragon? Đó là trò đùa thôi. Cuộc chiến đó sẽ chỉ xảy ra sau mấy ngàn năm nữa.

- Không.

Courtney ngạo mạn tiến lên một bước. Cô tức giận tới nổi – trước khi kịp nhớ ra hẳn là Saint Dane – cô tưởng cô có thể đe dọa hẳn theo cách cô vẫn làm.

- Đây là chuyện Mark. Chuyện phát minh của cậu ấy. Không là chuyện thời gian. Đây là chuyện lừa gạt còn người trên các lãnh địa, để họ tự gây khổ đau cho chính họ. Đó là những gì quan trọng với mi. Bằng cách nào đó, mi đã dụ dỗ Mark làm điều sai trái. Ta sẽ làm thay đổi điều đó.

Ghé sát vào mặt Mitchell, cô nanh nọc nói thêm:

- Và... mi không ngăn cản được ta đâu.

Đôi mắt Andy Mitchell lóe lên xanh lè, làm Courtney choáng váng trở lại thực tế. Đây không là thằng Andy Mitchell xấu tính thương thẳng thế giới. Đây là Saint Dane ác độc thương thẳng Halla. Một cách vô thức, cô lùi lại cho đến khi chạm vách.

Mitchell gầm gừ:

- Đừng quên mi đang nói chuyện với ai. Andy Mitchell không có thật.

Cô lấy lại bình tĩnh, Courtney nói:

- Không, nhưng Mark có thật. Ta sẽ cứu cậu ấy.

Chạy tới lan can, cô kêu lên:

- Mark!

Nhưng Mark không còn đó. Vội nhìn quanh, cô hy vọng thấy hai người đó đang bước đi. Quá muộn. Vầng dương đã chìm xuống chân trời. Đèn đã tỏa sáng các boong tàu.

Quay lại, cô lẩm bẩm:

- Mình sẽ tìm ra cậu ấy, rồi mình sẽ...

Mitchell không còn một mình nữa. Đứng bên hẳn là hai sĩ quan của tàu, cả hai đều mặc đồng phục xanh đen, rất nhà binh.

Mitchell lịch sự nói với hai sĩ quan:

- Tôi không là kẻ chỉ điểm. Nhưng cô ta cứ chạy quanh đây làm phiền nhiều người. Tôi nghĩ, đó là một kẻ đi lậu vé tàu.

Một giây đông cứng. Hai sĩ quan nghiêm khắc nhìn Courtney. Andy Mitchell đứng giữa họ, thoáng cười ngạo mạn. Hẳn đưa tay lên, vẫy vẫy một cách khả ố mà chỉ có cô nhìn thấy.

Hai sĩ quan tiến tới, một người nói:

- Này cô, theo chúng tôi. Vui lòng đừng giở trò rắc rối nhé.

Courtney quyết định ngay. Cô chạy. Không biết sẽ tới đâu, nhưng cô cứ chạy. Cô phải tìm Mark. Tìm Dodger. Trước hết, không để bị bắt. Vì nếu bị bắt là cô không làm gì được nữa. Mark sẽ tiêu. Halla sẽ tiêu. Courtney chạy xuống cầu thang, tới boong bên dưới, vòng trở lại vào trong tàu. Điều duy nhất có thể làm bây giờ là chạy. Cô biết, trong cuộc đua tốc độ, cô có thể hạ bất cứ ai. Đây là lúc cô phải chạy nước rút, len lỏi qua những hành khách còn dạo bước trên boong. Cô biết lợi thế của mình, cô không thuộc đường trên tàu, nhưng những kẻ truy đuổi không biết cô sẽ đi hướng nào. Cô nghĩ, giống như bóng đá, phòng thủ gay go hơn tấn công nhiều, vì người cầm bóng nắm thể chủ động. Courtney đang nắm thể chủ động.

Chạy cho tới khi gặp cầu thang trong tàu, cô lên lại Boong Đi Đạo. Kế hoạch của cô là càng đi theo đường vòng càng tốt, để làm họ mất dấu. Lên hết thang, cô chạy trở lại cuối tàu. Oa! Một sĩ quan còn đó và đang đi về hướng cô. Anh ta chưa thấy cô. Courtney vội lẩn vào cánh cửa đầu tiên cô nhìn thấy.

Cô lọt vào một phòng ăn sang trọng rộng mênh mông. Trần cao chói vót trên đầu. Những bóng đèn chữ nhật tỏa ánh sáng ấm áp xuống khắp phòng. Hai bên là hai dãy cột gỗ sáng bóng, làm căn phòng trông như căn phòng khiêu vũ theo kiểu một ngôi đền cổ. Cuối phòng là sân khấu, ban nhạc đang chơi một bản nhạc êm đềm (chán ngắt). Hàng trăm chiếc bàn phủ khăn trắng và chén đĩa sứ sang trọng. Mọi người đang tiến vào dùng bữa tối. Đàn ông mặc dạ phục, đàn bà váy dài lộng lẫy. Courtney sững lại nghĩ, không ngờ trên con tàu đang bồng bềnh trên nước lại có một cảnh xa hoa như thế. Nhưng giờ không phải lúc nấn ná chiêm ngưỡng, cô chạy xuống giữa phòng, tiến tới ban nhạc. Bên trái sân khấu là một cửa quay. Cô đã thấy nhân viên phục vụ ra vào tại đó, cô tính theo lối đó và tẩu thoát qua nhà bếp.

Kế hoạch phải thay đổi khi một sĩ quan bước vào cửa quay. Courtney quyết định ngay. Không dừng bước, cô phóng lên sân khấu, vượt qua nhạc trưởng, lách qua các nhạc công đang trở mặt ngạc nhiên, nhưng không ai chơi lỡ một nốt nhạc. Courtney tìm được một lối ra sau sân khấu và vào một hành lang hẹp. Bây giờ đi đâu? Từ thời điểm này, cô hành động theo bản năng hơn bất cứ kế hoạch nào. Cô muốn những kẻ truy đuổi mất phương hướng đủ lâu để ngừng lại, suy nghĩ cho hành động tiếp theo.

Hành lang đưa cô tới sau một nhà bếp tấp nập với hàng chục đầu bếp đang chuẩn bị cho bữa tiệc cầu kỳ. Không ai chú ý khi cô lách qua họ, tiến tới cầu thang phục vụ. Lựa chọn năm mươi – năm mươi. Lên hay xuống? Cô chọn đi xuống. Càng đi sâu xuống lòng tàu, cô càng tin là đã cắt đuôi được họ trong mê cung những hành lang và ca-bin. Ngừng lại tại boong D, cô chọn boong này để tiếp tục cuộc chốn chạy.

Cô biết mình phải tới đâu. Dodger đang chờ tại mũi tàu. Cô phải tới đó cho anh ta biết những gì đã xảy ra. Cô là kẻ chạy trốn. Trước sau gì cũng bị bắt. Bây giờ nhiệm vụ tiếp cận Mark được đặt lên vai anh ta. Hy vọng thủy thủ đoàn không biết có tới hai kẻ đi lậu vé. Hy vọng mong manh, nhưng cũng là một hy vọng.

Tiếp tục chạy tới trước, Courtney băng qua một tiền sảnh, mong sẽ tìm thấy một hành lang để phóng ra ngoài. Vừa mở cửa. Cô dội ngược vì một làn hơi nước nóng hổi. Có tưởng cô đã lọt vào phòng máy. Nhưng không, cô đang ở trên một ban công dài, nhìn xuống hồ bơi. Giật mình, vì biết mình đã xuống quá sâu dưới lòng tàu, Courtney thấy nơi này như một cơ ngơi Châu Âu với những bức tường chạm trổ và những tác phẩm gạch men. Không ai bơi. Cảnh hoang vắng tạo một cảm giác rờn rợn. Cô tự hỏi vì sao người ta lại phải làm một cuộc hải hành, chỉ để bơi lội sâu dưới lòng tàu heo hút. Không có gì ở cái năm 1937 này làm Courtney hiểu hay thích thú cho lắm.

Chạy dọc ban công, qua khỏi đoạn cuối hồ bơi, cô thấy mình tiến vào một phòng ăn khác. Không giống chút nào phòng khiêu vũ sang trọng gần Boong Đi Đạo. Phòng này trần thấp đầy

người và bàn ăn, đã sẵn sàng cho bữa tối. Không ai mặc dạ hội phục hay váy dài. Cô đoán đây là nơi dành cho hành khách hạng ba. Cô tự nhủ, những người này đã bao giờ có cơ hội thấy được những gì ở tầng trên chưa. Chắc là không. Nếu có thì thế nào cũng có một cuộc nổi loạn cho coi. Cô đi nhanh qua phòng, cố gắng không gây chú ý. Ra khỏi phòng ăn, cô phát hiện một cầu thang nữa. Đoán là đã gần tới mũi tàu, cô lên thang. Lên mãi lên mãi từ dưới lòng sâu thẳm của con tàu đồ sộ.

Sau cùng, cảm thấy buốt lạnh vì không khí buổi chiều tối, cô thấy mình tiến vào một nơi như một hộp đêm xa hoa. Quầy rượu uốn cong, với những người đang vừa nhâm nhi vừa tán chuyện. Đúng là một không khí liên hoan vui vẻ. Nhiều người đang lắng nghe một nữ ca sĩ đứng bên một cây đại dương cầm màu trắng, hát một bài ca mà Courtney mơ hồ nhớ là đã nghe trong một phim cũ. Cô nhận ra là mình đã không còn ở khu dành cho hành khách hạng thấp nữa, vì mọi người tại đây đều mặc dạ phục và đầm dài. Đang quan sát căn phòng, tìm lối đi, cô bỗng thấy toàn thể một vách tường hộp đêm là một cửa sổ hình cung nhìn ra mũi tàu đồ sộ. Cô đã thành công! Lăn ra khỏi cửa, cô bước vào trời đêm lạnh buốt, vòng theo lối đi nhỏ, ngang qua cửa sổ hình cung.

Những boong phía trước của tàu trải dài thành từng lớp trước mặt cô hội thành một điểm nơi mũi tàu. Biển tối đen, nhưng các boong rực rỡ ánh đèn. Trên một cột buồm nặng nề là đài quan sát. Cô biết, thủy thủ trên đó đang nhìn ra đại dương, phòng xa sự cố. Hy vọng họ không nhìn xuống phòng xa sự cố từ bên dưới, vì cô đã gặp nhiều “sự cố” rồi. Không như đuôi tàu, boong trước không được che chở bằng những phần kiến trúc bên trên của tàu, nên không khí lạnh buốt. Gió biển lộng rít qua những hàng lan can. Càng tốt, vậy nghĩa là sẽ không có nhiều người ra ngoài. Cô càng có cơ hội mau chóng tìm ra Dodger. Cô đưa tay lên che ánh sáng chói lóa. Mũi tàu trông như còn cách xa cả trăm mét. Nheo mắt nhìn, cô thấy một bóng người đứng rất gần mũi tàu. Cô biết đó là Dodger.

Courtney muốn kêu lên gọi nhưng Dodger đứng quá xa và tiếng gió biển quá lớn. Cô phải tới gần anh ta. Mà kiến trúc con tàu không dễ để cô làm chuyện đó. Phải xuống thang từ Boong Đi Đạo, tới Boong chính, trèo xuống một thang nữa để tới Boong A, chạy 30 mét, leo một thang nữa lên Boong Chính. Từ đó chạy thêm hai mươi mét nữa mới tới mũi tàu, tới Dodger.

Cô chạy, hy vọng không sĩ quan nào đang truy đuổi cô bước vào hộp đêm, nhìn qua cửa sổ lớn để thấy một kẻ đi lậu vé đang cố chạy qua các boong. Không có gì xảy ra cho tới khi cô leo lên thang cuối cùng để trở lại Boong Chính thì Dodger nhìn thấy cô. Hắn kêu lên:

- Ê! Tôi chết công ở đây rồi. Cô ở đâu vậy?

- Nghe thôi. Đừng nói.

Cô kéo Dodger ngược lại đường cô vừa qua. Hắn nói:

- Courtney, cậu ấy ở đây. Tôi tìm ra là cậu ấy đang ở trên tàu.

- Tôi bảo đừng nói. Tôi đã thấy Mark. Cả Saint Dane nữa.

Dodger sững sờ:

- Cái gì?

Hai đứa đi tiếp xuống thang, tới Boong A.

- Tôi lần theo dấu Mark qua thư viện. Cậu ấy lên tàu với một phụ nữ.

- Đúng. Công ty KEM mua vé cho ba người. Tôi chỉ biết đến thế, nhưng không biết số phòng.

- Nghe tôi nói đã! Họ biết tôi đi lậu vé rồi, tôi đã phải chạy trốn nhân viên tàu suốt nửa giờ qua.

- Ồ, không hay rồi.

- Không biết họ biết về anh chưa. Có thể Saint Dane không biết có mặt anh ở trên tàu. Nhưng sớm muộn gì họ cũng bắt được tôi. Bây giờ là phận sự của anh. Anh phải tìm Mark. Còn tấm hình của cậu ấy không?

Dodger chọc tay vào túi áo choàng, rút ra tấm hình cũ của Mark và cha mẹ. Courtney nói tiếp:

- Trông cậu ấy không giống như thế này nữa đâu. Tóc cắt ngắn, đeo kính gọng kim loại, mặc com-lê. Trông cậu ấy như một người lớn. Nhưng không phải vậy. Cậu ấy vẫn chỉ là... Mark.

Hai người đi ngang Boong A, lên thang và trở lại Boong Chính. Courtney hỗn hển tiếp:

- Saint Dane trong hình dạng Andy Mitchell. Nhớ tên tài xế suýt làm mình chết chìm không?

- Làm sao quên được.

- Hẳn đó. Không biết người phụ nữ là ai. Trước đây tôi chưa nhìn thấy chị ta bao giờ.

- Tôi nghĩ cô ta là một diễn viên. Biết không, kiểu đàn bà Hollywood đó.

- Sao?

- Vì cô ta dùng tên giả.

- Anh khám phá ra tên cô ta?

- Nói rồi, tôi tìm thấy ba cái tên trong danh sách hàng khách. Mark Dimond, Andy Mitchell và một quý bà. Ít ra, tôi nghĩ đó là một quý bà. Chưa bao giờ nghe một cái tên như thế.

- Tên gì?

Vươn tay về phía cánh cửa mở vào khu khép kín của Boong Chính, Dodger nói:

- Nevva Winter. Có ai nghe một cái tên khủng điên như thế chưa?

Courtney lạnh toát người.

Tay Dodger chưa kịp chạm tới, cửa đã bật mở, cậu ta bị ép sau cánh cửa. Hai sĩ quan của tàu bước ra. Nếu đầu óc Courtney không bị ám ảnh vì cái tên người phụ nữ, chắc cô đã quay lưng bỏ chạy. Không kịp nữa rồi. Hai sĩ quan nhảy ra, nắm chặt lấy cô. Một sĩ quan nói:

- Một đêm lang thang thể đủ rồi, cô gái.

Cô bị đưa vào trong. Cánh cửa đóng lại sau lưng họ. Họ không hề nhìn thấy Dodger.

Sau khi được sĩ quan an ninh tàu thẩm vấn suốt mấy giờ (cô chỉ giữ im lặng), và bị cho là một kẻ đi lậu, Courtney thấy mình ở trong một phòng giống như phòng bệnh viện, phía cuối tàu, được gọi là “khu cách ly”. Đây là nơi giữ những người có bệnh truyền nhiễm, biệt lập hoàn toàn với những hành khách khác. Không thể mê ngủ. Phòng có bốn giường chần gối sạch sẽ và một bồn rửa mặt. Khá thoải mái, và không có ai đang ở. Cánh cửa sắt đóng lại, vang lên một tiếng keng, rồi được khóa từ bên ngoài. Ô cửa tròn độc nhất trên cánh cửa, cho phép người bên ngoài kiểm tra người bên trong phòng mà không phải thở cùng một bầu không khí. Dù trông như bệnh viện, nhưng Courtney biết thực sự nơi này là gì. Một phòng giam. Cô bị tuyên án tù giam cho đến hết chuyến đi.

Việc tìm Mark, và ngăn chặn cậu ấy, chính thức thuộc về Dodger.

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

(Tiếp theo)

Courtney nện gót tới lui trong căn phòng bệnh viện nhỏ, cố tìm ra một kế hoạch. Bất cứ kế hoạch nào. Cô nghĩ gì đi nữa thì cũng quay lại về với chuyện làm sao để ra khỏi nơi giam giữ này, mà đó lại là chuyện bất khả thi. Thời gian đang cạn dần. Mark thì đang lâm nguy. Nếu những sự kiện đi theo dòng lịch sử mà cô đã thấy trên Trái Đất Thứ Ba, thì sẽ có người bị bắn và quảng xác khỏi tàu. Chẳng còn bao lâu nữa. Cô không thể làm gì, nhưng hy vọng Dodger – bằng cách nào đó – tiếp cận được Mark trước kẻ sát nhân.

Courtney thử vặn nắm cửa lần thứ năm mươi. Khóa cứng ngắc y chang như bốn mươi chín lần trước. Mặt người canh gác cô xuất hiện ngay ô cửa tròn. Anh ta đủ thân thiện để tự giới thiệu là sĩ quan bậc sáu Taylor Hantin. Công việc của anh ta là trông chừng, sao cho Courtney ở nguyên bên trong. Courtney nghĩ anh ta không cần phải bận tâm, vì làm sao cô thoát được nhà ngục bằng thép này được chứ. Vừa định thử vặn nắm cửa lần thứ năm mươi một, bỗng một ý tưởng quá đơn giản chợt lóe lên trong đầu, Courtney tự trách sao không nghĩ ra sớm hơn. Bây giờ thủy thủ đoàn đã biết cô có mặt trên tàu, chẳng còn gì bó buộc nữa. Cô nghĩ: có thể cô không đến được với Mark, nhưng Mark có thể tìm đến cô. Nhảy tới cửa, Courtney đập lên ô kính tròn, lễ độ nói:

- Xin lỗi, cho tôi hỏi.

Sĩ quan bậc sáu Hantin xuất hiện ngay ô cửa. cô nghĩ anh ta chỉ khoảng hai mươi, quá trẻ để thành một sĩ quan, nhưng dù sao anh ta cũng là sĩ quan bậc sáu. Cũng không lấy gì làm cao

trong cấp bậc sĩ quan.

Hanti lịch sự hỏi:

- Được, thưa cô.

Courtney mừng vì không bị đối xử như một tội phạm nguy hiểm. Thủy thủ đoàn người Anh lịch sự thật. Hay, ít ra lịch sự như thế với một người bị nhốt trong cái hộp thiếc và được trông chừng với khẩu súng đã được nạp đạn kè kè bên hông.

Cố tỏ vẻ ngây thơ vô hại, Courtney hỏi:

- Tôi biết là tôi không đáng được hưởng một cứu xét đặc biệt nào, nhưng tôi cần gặp một hành khách rất là quan trọng.

- Tôi e là việc đó trái qui luật, thưa cô.

Giọng anh ta ân cần thông cảm. Courtney phụng phịu nói:

- Em biết. Nhưng em đang gặp quá nhiều rắc rối tại đây. Chẳng có ai để nhờ vả ngoài người bạn đó. Thậm chí anh ta chưa biết em đã lên tàu, nhưng anh ấy sẽ muốn biết.

Toàn là những câu nói mơ hồ, nhưng lại toàn là sự thật.

- Tôi không biết là...

Courtney cảm thấy anh ta đang mềm lòng. Cô nài nỉ:

- Ít ra anh có thể cho bạn ấy biết em đang ở đây chứ?

Sĩ quan Hantin nhìn Courtney qua ô cửa kính. Courtney cố làm ra vẻ thiếu não. Sau cùng anh ta mỉm cười hỏi:

- Tên cậu ấy là gì?

Courtney trả lời ngay:

- Mark Diamond. Cảm ơn nhiều lắm, anh sĩ quan. Anh không biết là đang làm một điều tuyệt vời đến thế nào đâu.

- Phải gọi là “sĩ quan bậc sáu” và hy vọng tôi không bị quăng vào cùng xuồng với cô.

Hantin quay đi. Courtney mừng rỡ dấm mạnh tay vào không khí. Cô biết chắc khi Mark biết cô có mặt trên tàu, sẽ tới gặp cô ngay. Cô thấy việc bị bắt có thể lại là điều tốt nhất từng xảy ra. Saint Dane đã giao nộp cô cho thủy thủ đoàn, hành động đó sắp trở thành cú phản đòn lại hần.

Từ việc điên đầu tìm cách ra khỏi phòng giam, Courtney quay sang vò đầu tính toán những gì phải nói với Mark. Quá nhiều điều cậu ấy cần được biết. Mark chưa đọc nhật ký nào của Bobby gửi về từ Quillan. Cậu ấy chưa biết cô gái đi cùng – Nevva Winter – là Lữ khách của Quillan, và cũng là kẻ phản bội đã theo phe Saint Dane. Không vì Nevva Winter, Quillan đã không bị thất

bại. Cô ta phản bội dân tộc mình và Lữ khách.

Courtney cố chuẩn bị những gì cần nói, nhưng không biết tư tưởng của Mark ra sao. Cậu ấy bị ép buộc tới trái đất thứ nhất? Cậu ấy bị lừa gạt? Hay một điều không tưởng tượng nổi xảy ra? Cậu ta cũng theo phe Saint Dane như Nevva Winter? Cố loại trừ khả năng cuối này. Dù sao đi nữa cô biết, phải làm bằng được hai việc: ngăn chặn cậu ấy đưa kỹ thuật Lò Rèn vào Trái Đất Thứ Nhất và cảnh báo cho cậu ấy biết có kẻ trên tàu định bắn cậu ấy. Nếu làm được hai việc đó, thì việc đương đầu với Saint Dane và Nevva Winter sẽ ít khó khăn nhất.

Một giờ trôi qua. Mark không xuất hiện. Cả sĩ quan bậc sáu Hantin. Courtney bắt đầu lo. Con tàu này lớn thật, nhưng không lớn tới nỗi Hantin phải đi tìm Mark lâu đến thế. Hay anh ta đã đổi ý? Hoặc có lẽ anh ta đã gặp Mark, nhưng Mark không muốn gặp cô? Hay chuyện tệ hại nhất đã xảy ra rồi? Có thể Mark đã bị bắn? Mọi khả năng đó quay cuồng trong đầu óc Courtney, làm cô lại giậm chân tới lui trong phòng. Mỗi phút trôi qua cô càng thêm bồn chồn lo lắng. Vừa định đập cửa, yêu cầu được gặp một sĩ quan trên tàu, cô bỗng nghe tiếng lách cách.

Có người đang mở khóa cửa.

Courtney chờ người. Cổ họng tắc nghẹn. Tim đập nhanh hơn. Cô sắp gặp lại Mark. Cửa mở. Sĩ quan bậc sáu Hantin lò đầu vào. Thấy Courtney, anh ta nói:

- Bây giờ không phải chuyện đùa nữa đâu, cô nương.

Courtney lặng lẽ gật đầu. Hantin lùi ra ngoài hành lang. Courtney nghe tiếng anh ta nói:

- Cô chắc không sao chứ?

Không có tiếng trả lời. Cửa mở rộng hơn một chút và một người bước vào.

Nevva Winter.

Lữ khách sa ngã đứng đối diện Courtney, trông hoàn toàn là một phụ nữ của năm 1937. Bộ váy áo dạ hội lấp lánh dưới bóng đèn duy nhất trong phòng giam. Khoác ngoài là một áo lông thú ngắn để chống với hơi đêm lạnh giá. Tóc và mặt trang điểm thật hoàn hảo. Cô ta nhìn Courtney như một ngôi sao điện ảnh quyến rũ của thời đại hoàng kim Hollywood.

Trông cô ta cũng giống một kẻ phản bội. Courtney chỉ muốn xé rách cổ họng vô ta ra.

Nevva hỏi:

- Cô có biết tôi là ai không?

Courtney lạnh lùng hỏi lại:

- Cậu ấy đâu?

- Courtney, tôi không là kẻ độc ác. Saint Dane cũng vậy.

Không biết nên cười hay nên khóc, Courtney mĩa mai nói:

- Không, hẳn là một kẻ vĩ đại. Phải, hẳn đã hủy diệt được một vài nền văn minh, nhưng chuyện đó ai mà không làm nổi chứ?

Vẫn điềm tĩnh, Nevva nói:

- Đây là một cuộc cách mạng. Cách mạng nào cũng có thương vong. Bất hạnh, nhưng không tránh khỏi. Tương lai toàn thể nhân loại đang lâm nguy. Nếu có nghĩ theo cách đó, thì không giá nào là quá cao đâu.

Bùng bùng bốc giận, Courtney hỏi:

- Cô thật sự tin như thế? Ý tôi là cô nghiêm túc tin vậy sao? Hẳn là kẻ sát nhân máu lạnh. không, tôi rút lại lời. Không có gì là lạnh lẽo trong vụ này. Phải nói là hẳn *thích thú* trò đó. Sao cô có thể nghĩ, bất cứ hoạch định gì hẳn đã dành cho Halla lại có thể được biện minh bằng những nỗi khổ đau mà hẳn đã gây ra?

- Vì tôi biết tương lai đó là gì.

- Vậy thì làm ơn chia sẻ với tôi đi! Hãy cho tôi biết là tôi đang làm. Hãy nói là Bobby và các Lữ khách đang làm. Hãy nói là hàng ngàn – không, hàng triệu sinh mạng hẳn đang hủy diệt, tất cả sẽ tốt đẹp hơn vì sự độc ác của hẳn. Tôi đang khao khát được nghe tất cả những điều đó đây.

Courtney tiến lại gần Nevva hơn. Mỗi bước, cô càng thêm sôi sục lửa giận. Nevva vẫn đứng im. Vừa lúc tưởng như không còn kèm được nữa, Courtney khựng lại khi thấy một người khác bước vào phòng. Ngượng ngùng đứng trước cửa là Mark... Dimond. Thấy bạn, Courtney suýt bật khóc. Lập tức, Nevva không còn có ý nghĩa gì nữa.

Mark chỉ nói được một câu:

- Chào, Courtney.

Ý nghĩ đầu tiên của Courtney là: dù trong hoàn cảnh cực kì bất ngờ này, Mark không còn lắp bắp. Ý nghĩ thứ hai: Mark đã có vẻ trưởng thành. Mái tóc đen dợn sóng đã được cắt ngắn và, một sự thay đổi là, được chải gọn gàng. Cặp kính gọng kim loại làm cậu ấy có vẻ già hơn mười tuổi. Bộ lễ phục dự tiệc mà Mark đang mặc hoàn tất cái hình ảnh kì dị đó. Không còn là một cậu nhóc ngu ngơ của Stony Brook nữa. Trông Mark như một người đàn ông. Thở còn không nổi, làm sao Courtney có thể thốt nên lời.

- Tôi để hai người thoải mái.

Bevva nói rồi tiến ra cửa. Trước khi đi, cô ta quay lại nói với Mark.

- Tôi ở ngay ngoài này.

Mark và Courtney đối diện nhau lần đầu tiên, kể từ buổi chiều nhận nhật ký #25 của Bobby gửi từ Quillan tới Trái Đất Thứ Hai. Chính ngay đêm hôm đó cha mẹ Mark đã chết trong chuyến bay mất tích trên Đại Tây Dương. Đó là khởi đầu cuộc phiêu lưu dẫn tới việc hai người lom lom nhìn nhau, lúng túng trong phòng giam của con tàu viễn dương trên Trái Đất Thứ Nhất. Cả hai đều không biết phải nói gì. Sau cùng, Courtney lên tiếng trước:

- Sao, đội Yankee thế nào?

Mark phì cười, Courtney cười theo. Băng giá đã tan... chút chút.

Courtney làm bộ vui vẻ hỏi:

- Thấy phòng riêng của mình thế nào? Dễ thương hả? Muốn mình gọi nhà bếp đem lên vài món không?

Mark nói nhỏ:

- Courtney, đáng lẽ bạn không nên tới đây.

Courtney nhận thấy giọng cậu ta trầm hơn, quả quyết hơn. Cô nói ngay:

- Không, mình nên tới. Chính bạn mới là người không nên tới đây. Nhưng bạn đã có mặt ở đây rồi.

- Bạn không biết những gì đang xảy ra...

- Có. Mình biết. Biết tất cả.

Thấy mình đang quá xúc động, hít một hơi, cô mới nói tiếp:

- Mark, có quá nhiều chuyện mình phải nói với bạn, nhưng mình muốn nghe bạn nói trước. Vì sao bạn tới đây? Chuyện gì đã xảy ra trong cái đêm...

Courtney không nói hết câu. Mark nói tiếp giùm cô:

- Đêm cha mẹ mình chết?

Cô gật. Mark ngồi xuống cái ghế gỗ. Courtney dựa lưng vào giường. Bây giờ cô sắp được nghe những lời cô đã chờ đợi từ quá lâu, Cô không chắc mình muốn nghe những gì Mark sắp nói, vì cô sợ những gì cô sắp biết.

Mark có vẻ bồn chồn lo lắng. Đây là một chuyện khó nói. Trong một thoáng, Courtney nghĩ, cậu ta lại giống như trước đây: một anh chàng thiếu tự tin. Nhưng không. Khi nói, cậu ta rất có uy, không hề lắp bắp.

- Đêm đó mình và Andy Mitchell tới dọn dẹp cửa hàng hoa của chú nó. Vòi phun bị vỡ, cửa hàng là một đồng hỗn độn. Nếu tụi mình không kịp cứu những hoa bán mùa Giáng Sinh đó, thì công việc buôn bán của chú nó tiêu tan. Đó là lý do hai đứa mình ở lại, còn ba má mình thì bay tới Florida trước.

- Mình nhớ tất cả chuyện đó.

- Rồi... bạn biết chuyện gì đã xảy ra rồi đó. Máy bay rơi xuống Đại Tây Dương. Không còn ai sống sót.

- Mark, mình rất tiếc.

- Gần nửa đêm mình mới biết tin. Suốt thời gian đó hai đứa mình lo dọn dẹp cửa hàng. Hăng hăng không tìm ra số di động của mình. Lúc đầu mình tưởng là một trò đùa. Những chuyện như thế không xảy ra trong đời thật, đúng không? Mình chỉ xem qua kênh CNN người ta mới thấy là thật. Mình... mình đã cố gọi bạn.

Mark ngập ngừng. Hồi tưởng lại ký ức thật quá khó khăn.

Courtney ngen ngào:

- Mình biết. Vì khóa máy nên tới sáng mình mới nhận được tin nhắn. Phải chi mình...

- Không sao. Bạn cũng sẽ không làm được gì. Nhưng có người làm được.

Courtney chợt cảnh giác:

- Ai?

- Nevva Winter. Lữ khách của Quillan. Bạn biết Saint Dane chiếm được Quillan rồi, đúng không?

- Phải, mình có nghe về vụ đó.

Rồi cô sẵn hỏi:

- Nevva Winter đã tới Trái Đất Thứ Hai?

- Cô ấy đã trốn thoát trước khi Quillan sụp đổ. Chình cô ấy đã cho mình biết Saint Dane đang phá hủy ranh giới giữa các lãnh địa và Bobby cần mình giúp.

Courtney mai mỉa:

- Ồ, cô ta đã nói thế? Cậu bạn Andy Mitchell của chúng ta đã nghe tất cả chuyện này rồi chứ?

Mark gục đầu như ngượng ngùng:

- Phải. Đúng ra cậu ấy không nên nghe, nhưng lúc đó mình không được tỉnh táo. Mình mới nghe tin ba má mất. Tuy nhiên mình đã cố nói chuyện riêng với Nevva, nhưng cô ấy nói cũng cần cả Andy giúp.

Giọng Courtney càng mỉa mai hơn:

- Đúng, mình cá là cô ấy cần.

- Andy không bị bất ngờ như bạn nghĩ đâu. Đúng là nó hơi khủng khiếp, nhưng nhớ không, nó đã đọc nhật ký đầu tiên của Bobby, vì vậy không hoàn toàn bất ngờ. Mình đã thú thật với nó là những nhật ký không phải do mình và bạn đã viết. Mình không biết phải làm gì khác. Bây giờ Andy đã biết về Lữ khách. Biết tất cả.

Courtney nhận ra, Mark vẫn chưa biết Andy Mitchell chính là Saint Dane. Cô nóng lòng cho bạn biết sự thật, nhưng muốn nghe hết mọi chuyện trước.

Mark tiếp tục:

- Navva cho biết, sau khi mất Quillan, Bobby thấy cách duy nhất để hạ Saint Dane là dùng chính chiến thuật của hắn để chống lại hắn. Mọi hy vọng giữ cho các lãnh địa tách biệt nhau đều đã tiêu tan. Mục tiêu tiếp theo của tên quỷ sứ là Trái Đất Thứ Hai. Courtney, đó là điều chúng ta luôn lo sợ. Chúng ta biết sẽ có ngày chuyện đó xảy ra, và sau cùng thì ngày đó đã tới. Nhưng Nevva có cách chặn hắn.

Courtney chưa chát nói:

- Mình nóng lòng nghe đây.

- Cô ấy bảo, bằng cách thay đổi quá khứ, chúng ta có thể tạo ra một tương lai mới mà Saint Dane không thể ngờ tới. Đó là lý do tại sao mình tới Trái Đất Thứ Nhất.

Thì ra vậy. Courtney gật đầu hiểu biết. Tất cả đều do Nevva, giống hệt lần trên Quillan. Cô nói:

- Mình hiểu thế này, đúng không? Nevva bảo bạn và cô ấy nói là việc đó sẽ làm thay đổi dòng lịch sử, để làm Saint Dane thất bại trên Trái Đất Thứ Hai?

- Đúng.

Courtney gào lên:

- Và bạn đã tin?

- Còn hơn cả tin.

Cùng lúc Courtney càng thêm phẫn nộ:

- Tôi hy vọng thế. Mark, tôi yêu cậu đến chết đi được, nhưng tôi không thể nào tin là cậu làm một việc quá lớn như thế chỉ vì lời nói của một kẻ cậu không hề quen biết.

Mark khẽ nói:

- Còn nữa. Nevva nói, nếu thay đổi quá trình sự kiện thì... ba má mình sẽ sống sót.

Courtney định gào tiếp, nhưng kìm lại. Tất cả đã rõ ràng. Nevva và Saint Dane đã lừa để Mark tin rằng, cậu ấy không chỉ bảo vệ Trái Đất Thứ Hai, mà còn cứu được cha mẹ. Tội nghiệp Mark ngây thơ. Courtney đã luôn e sợ tên quỷ sứ, nhưng bây giờ cô căm thù hắn. Cô sẽ phải cho Mark biết sự thật. không gì có thể mang ba mẹ bạn ấy sống lại được. Thật đau lòng. Mark tưởng là đang làm điều đúng. Trái lại, cậu ấy đã trao công cụ cho Saint Dane hủy diệt Halla.

Dù khiếp sợ, Courtney vẫn cảm thấy một tia hy vọng. Mark không phải con người độc ác. Cậu ấy không bị Saint Dane đặt để. Những gì đã làm, cậu ấy vì mục đích cao cả. Mark vẫn là Mark. Đáng mừng hơn nữa, cậu ấy chưa đưa Lò Rèn vào lãnh địa. Ông dẫn đưa cô tới đúng nơi, đúng thời điểm cô cần có mặt. Vẫn còn thời gian ngăn chặn cậu ấy. Nhưng để làm điều đó, cô sẽ phải cho cậu ấy biết một vài sự thật khủng khiếp.

Quì xuống bên Mark, cô nắm bàn tay bạn:

- Nghe mình nói này, Mark. Mình hiểu vì sao bạn làm chuyện này. Không thể tưởng tượng nổi đầu óc mình sẽ ra sao, nếu thành linh mất cả cha lẫn mẹ. Ôi trời, chắc chắn mình sẽ không tỉnh táo nổi. Nếu có ai ném cho mình một sợi dây cứu sinh, và họ nói là họ sẽ làm chuyện tốt đẹp hơn, thì mình sẽ nắm lấy ngay. Đây không là lỗi của bạn.

Mark ngạc nhiên:

- Lỗi? Mình không hiểu.

Hít một hơi sâu, Courtney tiếp:

- Bạn đã bị lừa. Một cú lừa ngoạn mục. Giống như tất cả những lời dối trá hay ho khác, luôn có đủ chút sự thật để khiến lời dối trá có vẻ hợp lý. Đúng, các Lữ khách đã mất Quillan. Đúng, ba mà bạn đã chết trong tai nạn máy bay. Và, bằng cách đem kỹ thuật Lò Rèn tới Trái Đất Thứ Nhất, bạn có thể thay đổi tương lai của Trái Đất Thứ Hai, cũng đúng luôn. Nhưng chính ở chỗ đó mà sự thật lại đi theo một hướng khác xa với những gì bạn được nghe nói.

Mark trừng trừng nhìn thẳng vào mắt Courtney “bám” lấy từng lời cô nói. Courtney căng thẳng:

- Mình không biết phải nói sao với bạn về chuyện này.

- Cứ nói đi.

- Mark, Andy Mitchell là Saint Dane. Từ khi chúng ta biết nó, nó đã là Saint Dane rồi. Nó tìm cách len lỏi vào đời sống của chúng ta, trở thành bạn của bạn, để cùng tạo ra Lò Rèn và làm đúng những gì bạn đang làm với cái kỹ thuật đó. Nhưng điều đó sẽ không cứu Trái Đất Thứ Hai đâu, Mark. Kỹ thuật Lò Rèn sẽ bắt đầu một chuỗi sự kiện dẫn đến sự khai sinh một lực lượng để Saint Dane sử dụng bóp nát Halla. Đó là âm mưu từ đầu của hắn, Nevva Winter không là bạn của bạn. Cô ta là Lữ khách, nhưng đã giúp Saint Dane chiếm được Quillan. Ước gì mình có nhật ký của Bobby để cho bạn thấy. Nevva Winter là kẻ phản bội. Hai đứa chúng đã lừa gạt để tin bạn tin rằng đang làm điều đúng, nhưng thật ra không gì sai lầm hơn thế.

Mark nhìn xuống sàn. Courtney không biết cậu ta nghĩ ngợi gì. Cô thật tình không muốn phải nói với bạn những lời như vậy.

Sau cùng, Mark hỏi:

- Vì sao bạn nói những điều này?

- Mình rất tiếc, nhưng bạn cần phải biết.

- Nhưng bạn làm rồi.

Đứng bật dậy, Mark đi tới cuối phòng. Courtney phản đối:

- Mình không làm. Biết là bạn khó chấp nhận, nhưng đó là sự thật. Hôm sau ngày ba mà bạn

mất, mình đã làm theo lời bạn yêu cầu. Nhớ không? Đi tới ống dẫn. Khi mình tới đó, đã có chuyện xảy ra. Mark, mình biết Lò Rèn sẽ thay đổi Trái Đất Thứ Hai. Mình đã thấy điều đó. Bạn đã thúc đẩy cho sự phát triển của kỹ thuật xảy ra sớm hơn. Mọi sự không như cũ nữa. Nhưng có một điều không thay đổi.

- Điều gì?

Courtney lưỡng lự. Cô muốn nói một cách nhẹ nhàng, nhưng nhận ra Mark cần được thuyết phục, vì vậy cô không nường nhẹ nữa:

- Mark, ba mà bạn vẫn chết. Những gì bạn đã và sắp làm trên Trái Đất Thứ Nhất cũng không thay đổi được chuyện đó. Họ mất rồi.

Mark vẫn lom lom nhìn xuống sàn. Courtney nói tiếp:

- Đó là bằng chứng Navva đã lừa dối bạn. Ba mà sẽ không được cứu sống. Chúng lừa bịp bạn như cách Saint Dane đã từng lừa bịp rất nhiều người khác. Chúng dụ hoặc bạn với lời hứa cứu vớt Trái Đất Thứ Hai. Giúp đỡ Bobby. Bảo vệ Halla. Đưa cha mẹ trở lại từ cõi chết. Tất cả điều đó sẽ không xảy ra đâu.

Mark đổi thế đứng. Courtney tưởng bạn sắp toát mồ hôi vì sợ. Cô kêu lên:

- Nhưng chưa quá muộn! Đó là lý do mình có mặt tại đây. Bây giờ đã biết sự thật, bạn có thể ngừng lại. Bạn có thể đặt Halla trở lại dòng chảy tự nhiên. Ngay tại đây. Ngay lúc này.

Mark lau mắt. Courtney nghĩ, với những gì cô trút lên cậu ta, Mark kiềm chế cảm xúc khá tốt. Mark lí nhí nói:

- Mình không hiểu.

- Cứ hỏi. Bất cứ chuyện gì. Mình biết tất cả.

Mark nhìn cô với đôi mắt đỏ ngầu

- Mình không hiểu vì sao bạn lại nói dối mình.

Courtney bàng hoàng, há hốc miệng, rồi lấp bấp:

- Mình... mình không nói dối. Sao bạn có thể tin Navva hơn tin mình chứ?

Tiếng đàn bà gọi ngoài cửa:

- Mark.

Courtney nhận ra giọng đó, nhưng không nhớ là ai.

Mark lên tiếng:

- Mời vào.

Hai người bước vào phòng. Vừa thấy họ, Courtney gần ngất xỉu. Đầu nhẹ hẫng, cô không hiểu mình đang nhìn thấy gì. Vô lý. Đứng không nổi nữa, cô phải ngồi xuống mép giường.

Mark nói với hai người vừa mới tới:

- Con cũng vừa định đi.

Courtney ngược nhìn lên người đàn ông và người đàn bà đứng bên Mark. Người đàn ông mặc bộ dạ phục. Người đàn bà mặc váy dạ tiệc. Trông họ hoàn toàn bình thường. Thật không thể tin nào tin nổi.

Cảm thấy sự bối rối của Courtney, người đàn bà ân cần nói:

- Courtney, hai bác biết. Biết tất cả rồi. Mark đã giải thích hết. Lữ khách, lãnh địa và cả những gì đã xảy ra với Bobby Pendragon.

Người đàn ông nói thêm:

- Hai bác hãnh diện vì cháu, Courtney. Hai bác biết cháu đã quá căng thẳng vì vụ tai nạn và tất cả mọi chuyện. Khi tới Luân Đôn, hai bác được đảm bảo là tất cả những lời buộc tội sẽ được bỏ qua, hai bác sẽ trả tiền chuyển đi cho cháu. Hai bác chỉ muốn cháu hoàn tất những gì đã bắt đầu, để giúp Bobby ngăn chặn Saint Dane.

Người đàn bà nói thêm:

- Bobby cần cháu. Halla cần cháu. Hãy cố nghỉ ngơi một chút đi.

Courtney không thốt được một lời. Đầu óc cô tìm mọi cách bác bỏ sự thật: đứng trước mặt cô là ông bà Dimond, cha mẹ của Mark. Còn sống. Trên Trái Đất Thứ Nhất.

Bà Dimond nói:

- Sáng mai chúng ta sẽ gặp cháu.

Ông Dimond tiếp lời vợ:

- Chúc cháu ngủ ngon.

Hai người ra khỏi phòng, để Mark lại với Courtney. Mark nhìn Courtney như một phụ huynh bất mãn:

- Có thể ngày mai bạn sẽ cắt nghĩa cho mình biết thật sự đang xảy ra chuyện gì.

Cậu ra ngoài rồi khép cửa lại. Tiếng khóa rin rít vang khắp cái căn phòng như một bệnh xá khắc khổ này. Courtney không nhúc nhích. Tất cả những điều cô tin là thật đã đảo lộn hết. Có lẽ cô sẽ ngồi như thế suốt đêm, nếu không bị cái nhẫn vụn vẹo kéo cô trở lại thực tế.

Nhẫn đang khởi động.

Nhật ký mới của Bobby sắp tới.

NHẬT KÍ #31

IBARA

Mình sắp nổ tung đây.

Tất cả những gì có thể làm chỉ là chờ đợi. Mình phát điên lên được. Chỉ vài giờ nữa tương lai của Ibara, của Veelox, của Halla sẽ được định đoạt. Cứ như đang chờ một cơn dông bão đang từ từ tiến tới. Biết nó sẽ tới, nhưng không cách gì biết khi nào. Hay tại đâu. Mình muốn nó tới sớm, vì mình đã sẵn sàng đập lại. Cực mạnh. Mấy ngày qua mình đã chuẩn bị rồi. Mấy ngày? Mình vừa nói “mấy ngày” hả? Mình không còn biết từ khi mình và Siry thoát ra khỏi thành phố Rubic tới nay là bao lâu rồi. Mấy ngày hay mấy tuần? Mình biết là nghe khó hiểu, nhưng đọc xong nhật ký này bạn sẽ hiểu.

Courtney, trong khi viết những dòng này, mình phải tin là bạn chưa tìm thấy Mark. Hoặc có thể bạn đã tìm được, và chuyện đó không thay đổi được gì. Bây giờ những gì sắp xảy ra trên Ibara dường như chắc chắn là không tránh khỏi. Mình sẵn sàng. *Rất* sẵn sàng. Mình không thể đoán trước mọi chuyện sẽ diễn tiến ra sao, nhưng nếu mất Ibara, sẽ không là vì chúng ta đã không cố gắng. Không đâu. Ngay lúc này, mình tràn đầy năng lượng, không thể chờ cho đến khi chuyện đó bắt đầu xảy ra. Mình chỉ muốn gây náo loạn. Phải hết sức tập trung mình mới ngồi viết được nhật ký này. Đây là một nhật ký quan trọng. Courtney, kỳ tới khi mình viết cho bạn – giả dụ mình còn có thể lại viết cho bạn lần nữa – tương lai của Halla sẽ được quyết định. Saint Dane sẽ phải tiêu, hoặc là Hội Tự sẽ bắt đầu. Cách nào thì mình cũng muốn bạn biết vì sao mình phải làm những gì đã làm. Bây giờ mình đang chơi theo luật của Saint Dane. Nghĩa là: chẳng theo luật lệ nào hết. Vì mình thấy không còn cách nào khác nữa. Mong sao, khi sự rối loạn này lắng xuống, Halla sẽ được an toàn một lần cho mãi mãi.

Cho đến lúc đó, tình hình đang có vẻ xấu đi.

Để mình trở lại đêm cùng Siry lái thuyền trượt nước từ thành phố Rubic tới Ibara. Như đã nói, mình không biết là mấy ngày hay mấy tháng trước. Với mình thời gian đã mất hết ý nghĩa.

Như đã viết, mình và Siry lên bờ sau khi trời tối. Chúng mình kéo thuyền trượt nước lên bụi rậm gần bãi đá hoang vắng, rồi phủ lên bằng lá cọ. Từ đó, tụi mình xuyên rừng, tới khu đất trống của Jakill. Nhìn khoảng trống vắng vẻ trong ánh trăng, vừa kỳ quái vừa buồn. Đây là nơi từng tràn đầy nghị lực và hy vọng. Bây giờ cảm thấy như dài kỷ niệm của những giấc mộng không thành chính là đây. Mình có thể hình dung Siry đang cảm thấy gì. Giấc mơ của nó đã tan tành. Bạn bè đã mất. Mình phải cố làm cho nó tập trung và tiến bước. Sau này vẫn còn thời gian để tiếc thương. Lúc nào cũng có thời gian để tiếc thương.

Hai đứa mình cần nghỉ ngơi, ăn chút thực phẩm còn lại. Nỗi sợ hãi ngày tận diệt sắp xảy ra khiến mình ăn mà chẳng thấy ngon lành gì. Nhưng mình cứ ăn. Biết khi nào có cơ hội ăn nữa?

Mình cũng đã viết xong nhật ký trước. Nhắc lại lần nữa, biết khi nào mới lại có cơ hội viết nữa? Mình đoán là hai đứa đã ngồi trong trắng trống chừng ba tiếng. Chẳng đứa nào ngủ. Phùng phùng xung lực. Sau cùng mình nói:

- Ngốc thật. Tôi không biết cậu thì sao, nhưng tôi cứ bùng bùng đến không ngủ được. Chúng ta phải tới hội đồng, báo cho họ biết về vụ tấn công.

- Không dễ đâu. Chúng ta là những kẻ phạm pháp. Có thể họ sẽ bắt giam chúng ta trước khi ta kịp nói một lời.

- Vậy thì làm sao để báo cho họ được?

- Telleo. Người làm Genj phải lắng nghe, chỉ có thể là con gái ông ta.

- Cô ấy sẽ làm chứ?

Siry nhìn mình nghiêm nghị:

- Tôi biết là cô ấy sẽ làm. Pendragon, chúng ta phải làm tất cả những gì có thể, để ngăn chặn chúng.

Mình cố làm ra vẻ lạc quan:

- Chúng ta sẽ làm.

Nhờ ánh sáng trắng, hai đứa mình trở lại làng, dọc theo đường rừng nhỏ hẹp. Mắt mình không rời Siry. Nó nhảy, mình nhảy. Nó né tránh, mình né tránh. Mình chỉ vấp ngã một lần. Tới bờ biển, Siry chậm bước lại, đi sát bờ rừng. Còn mấy tiếng nữa mặt trời mới lên. Ngôi làng vẫn đang ngủ yên. Thời điểm hoàn hảo để tụi mình tới gặp Telleo. Siry đưa mình qua căn lều mà mình đã tỉnh dậy lần đầu tại Ibara, qua ngôi làng tối tăm, tới Núi Hội Đồng. Cuối cùng chúng mình ngừng lại trước một lều nhỏ, không xa khu hội họp, nơi Telleo và mình đã nhảy trong lễ hội Zelin. Zelin. Đó có phải là cách đọc chệch nhiều thế kỷ qua của từ Zetlin không?

Siry vung tay như bảo: “Cô ấy ở đây”. Nó đưa ngón tay lên môi làm hiệu “suyt”, rồi bước vào lều.

Ngôi lều nhỏ chỉ có vài thứ đồ đạc bằng tre nhưng rất nhiều hoa cắt từ cành. Telleo thích được vây quanh bằng những thứ tươi đẹp. Mình vội vã theo Siry đang lén lút bước nhanh qua phòng đầu tiên, tiến vào phòng thứ hai. Telleo đang ngủ trên cái giường thấp. Cô ngủ trong bộ đồ cùng kiểu với đồ cô vẫn mặc ban ngày. Siry lặng lẽ quì xuống bên giường. Telleo trở mình trong giấc ngủ. Siry vội vàng nhẹ bịt một tay gần miệng Telleo, một tay giật cánh tay cô, thì thầm gọi:

- Telleo.

Uể oải hé mắt, Telleo nhìn nó trong cơn ngái ngủ. Rồi, như bị điện giật, cô hốt hoảng mở bừng mắt, ngồi bật dậy, định la lên. Siry đã tính trước, nó nhẹ nhàng bịt miệng cô, trấn tĩnh:

- Không sao đâu. Tôi và Pendragon đây mà.

Telleo đã nhận ra nó, nhưng vẫn hốt hoảng. Lúc đầu, thấy cô lắc đầu liên tục, mình tưởng cô ấy vẫn chưa tỉnh nổi, cố xua đuổi cái cảnh tượng giống như một cơn ác mộng khỏi đầu. Siry trấn an:

- Không có gì đâu, ổn mà.

Telleo kéo tay Siry khỏi miệng. Mặt khiếp đảm, cô cố thì thầm:

- Không ổn đâu.

Siry thì xoa dịu:

- Không sao. Chúng tôi chỉ cần cô giúp đỡ.

- Cậu cần phải ra khỏi đây! Từ khi cậu đi, họ luôn canh chừng lều tôi.

Ồ ồ! Lều của Telleo bị giám sát. Đó là lý do cô muốn chúng mình ra khỏi, chứ không vì hai đứa đã làm cô sợ.

Ngồi dậy, Telleo nói như ra lệnh:

- Đi ngay! Rủ lại rừng trước khi họ...

- Bắt?

Một giọng nói mạnh bạo từ cửa phòng.

Cùng quay lại, mình và Siry thấy một đám an ninh. Chúng vẫn đầy vẻ đe dọa như mình còn nhớ. Tóc dài, dùi cui nặng trĩu bên hông. Có mấy gã nắm chặt dùi cui trong tay, sẵn sàng ra tay nếu hai đứa mình phản ứng.

Siry nghĩ nhanh hơn mình. Nó quay lại, vội vàng nói với Telleo:

- Ibara đang gặp nguy hiểm. Vì vậy chúng tôi phải trở lại để báo cho mọi người. Chúng tôi cần nói với hội đồng.

Lực lượng an ninh tiến tới tụi mình. Mình không chống lại. Chúng đã tóm được tụi mình rồi. Mình chỉ nói:

- Telleo, cậu ấy nói nghiêm túc đó. Chúng tôi cần nói chuyện với cha cô.

Telleo ra lệnh cho đám an ninh:

- Ngừng lại!

Chúng không ngừng. Nắm cánh tay tụi mình, chúng thô bạo bẻ ngoặt ra sau lưng.

Telleo kéo một tên ác ôn ra khỏi mình, quát lên:

- Tôi bảo ngừng lại!

- Thôi nào, Telleo. Chúng là quân trộm cướp và hải tặc. Hãy để chúng tôi làm phận sự chứ.

Hai đứa mình lóng ngóng đứng đó. Chúng muốn bắt tội mình, nhưng có vẻ không muốn chống lại con gái của sếp. Telleo bước tới, nhìn thẳng vào mắt mình, hỏi:

- Ibara gặp nguy hiểm gì?

- Đảo sắp bị tấn công. Chúng tôi nghĩ, hầu hết Jakill bị chết rồi. Nếu không gặp cha cô và báo cho ông ấy biết, toàn thể đảo sẽ bị kết thúc giống như họ.

Mình thấy sự kinh ngạc và hãi hùng trong mắt Telleo. Cô hỏi Siry:

- Đúng thế không?

Siry gật:

- Tôi nghĩ là họ chết hết rồi, Telleo. Chúng tôi đã phát hiện ra sự thật và đó là một ác mộng. Chúng tôi phải gặp ông Genj.

Telleo chờ đợi. Đám an ninh trông cũng không khá gì hơn. Cô bảo chúng:

- Tôi không yêu cầu các anh thả họ ra. Tôi yêu cầu các anh đưa họ tới hội đồng. Tôi cùng đi. Tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Mấy gã an ninh bối rối nhìn nhau. Telleo nói thêm:

- Bắt họ. Làm phận sự đi. Để tôi đưa họ tới hội đồng. Nếu điều họ cần nói có thể giúp ích cho Ibara, cha tôi sẽ nghe. Nếu họ nói thật, các anh sẽ không muốn gánh cái trách nhiệm vì đã không cho họ gặp hội đồng đâu.

Cả bọn nhìn gã đang nắm giữ Siry. Mình đoán hẳn là sếp. Sau cùng hẳn miễn cưỡng nói:

- Được. Nhưng nếu đây là trò lừa...

Mình nói ngay:

- Anh nên cầu xin đây là một trò lừa.

Telleo mạnh dạn bước ra cửa. mấy gã kia không biết phải làm gì. Từ phòng bên, Telleo la lớn:

- Mau lên!

Tuân lệnh, đám an ninh đẩy hai đứa mình ra, và tất cả cùng trên đường tới Núi Hội Đồng. Mình nghe tiếng chim thức giấc bắt đầu cho một ngày mới. Mặt trời sắp mọc rồi. Mình lo sợ, cùng với mặt trời lên là hàng ngàn dardo và sự hủy diệt hoàn toàn. Tới núi, Telleo bỏ lại hai đứa mình với đám an ninh trong một phòng tầng dưới. Cô đi lên đánh thức hội đồng. Đó là mấy phút đầy bối rối. Mình và Siry ngồi bên một vách tường. Sáu gã an ninh đứng phía bên kia, khoanh tay trờ trờ nhìn hai đứa. Với chúng, hai đứa chỉ là đồ rác rưởi. Sau khi nghe

chuyện chúng mình, chúng cũng sẽ chẳng ưa tụi mình được chút nào. Thật là tệ.

Telleo không đi lâu. Chạy trở lại, cô hỗn hển nói:

- Họ sẽ gặp hai người. Ngay bây giờ.

Mình hỏi:

- Họ đã có mặt ở đây rồi? Có hơi sớm không?

Mắt mở lớn, đầy kích động, cô nói:

- Một ngày lạ thường. Tôi không hiểu nổi.

Siry hỏi:

- Có chuyện gì?

- Tới mà xem.

Nói xong cô vội vã chạy đi. Tụi mình vừa định chạy theo. Đám an ninh nín lại. Chúng giữ hai đứa trong vòng kiểm soát trong khi tiến theo Telleo. Mình không chống cự. Nói thật, hai đứa đáng được cư xử như thế. Đồ trộm cướp hải tặc mà. Nhưng mình mừng vì sắp có cơ hội nói với hội đồng. Chúng mình đi lên những cầu thang đá đã đi qua vài ngày trước. Thủ tục vẫn như cũ. Đám bảo vệ giữ hai đứa mình tại cuối con một căn phòng rộng như hang động, chờ đến khi ba thành viên hội đồng gọi tới. Chỉ mấy giây sau khi chúng mình vào phòng, ông Genj và hai thành viên nữa hấp tấp bước qua không gian rộng lớn tiến tới chỗ ngồi ngay chính giữa phòng. Vừa đi, ông Genj vừa ngoắc tay ra lệnh đưa hai đứa mình lên. Mấy gã an ninh xô mạnh mình và Siry lên phía trước. Hội đồng ngồi xuống, lom lom nhìn hai đứa mình. Trông họ bồn chồn như tụi mình vừa kéo họ ra khỏi một việc quan trọng. Mình không biết nên nói trước, hay chờ cho tới khi được hỏi. Telleo tiến tới, lên tiếng trước. Cô bắt đầu:

- Tôi biết các vị nghĩ gì về hai cậu này. Họ đã lấy trộm một con tàu đáng giá.

Drea, người đàn bà có tàn nhang, cắt ngang:

- Cô không biết con tàu đó đáng giá như thế nào đâu.

- Tôi biết. Nhưng dù các vị nghĩ sao về cách làm của họ, tôi vẫn tin rằng họ đã khám phá ra một điều sinh tử đối với tương lai của Ibara và thành công của hôm nay.

Thành công của hôm nay? Là cái quỷ gì? Có chuyện lớn đang xảy ra, nhưng là gì? Hội đồng vẫn trừng trừng nhìn tụi mình với vẻ nghi ngờ. Thú thật, đầu óc mình như đóng băng. Có thể là vì mình đang tự đặt vào địa vị họ, tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra khi nghe những gì mình sắp nói. Nói sao đây? Có nên nói toạc ra rằng một đoàn quân người máy cực kỳ nguy hiểm từ một lãnh địa khác đang tiến tới hòn đảo của họ trên những tấm trượt nước siêu tốc hiệu Jet Ski, và sẵn sàng xâm chiếm nơi này? Sao họ có thể tin được điều đó? Thành linh, những chuyện đó dường như quá phù phiếm.

May là Siry không gặp vấn đề như mình. Nó nói:

- Con tày chúng tôi lấy trộm đang nằm dưới đáy biển, Tất cả bạn bè tôi đều đã chết rồi.

Hội đồng quay sang nhìn nó. Rõ ràng Siry đã làm họ chú ý. Khi hai đứa mình đứng đây lần trước, nó là một đứa ham gây sự và đáng ghét. Lúc này, nó tỏ ra vô cùng nghiêm túc như... trong hoàn cảnh nghiêm túc. Nó sôi nổi nói tiếp:

- Chúng tôi chỉ muốn biết sự thật về quê hương mình, đời sống của mình. Rất tiếc phải nói rằng, chúng tôi đã phát hiện ra điều đó. Tôi không muốn bạn bè mình chết một cách vô ích. Điều tốt nhất tôi có thể làm để vinh danh họ, là đứng đây hôm nay, báo cho quý vị biết Ibara đang vô cùng nguy khốn.

Ba thành viên hội đồng nhìn nhau. Genj ra lệnh cho đội an ninh:

- Để họ lại đây.

Gã to con phản đối:

- Nhưng thưa ngài...

Genj trấn an:

- Chúng ta sẽ không sao. Giữ người của mình ở tầng dưới. Khi cần ta sẽ gọi.

Đội an ninh lại bối rối nhìn nhau. Genj ra lệnh:

- Đi!

Vội vã lùi lại, chúng suýt xô phải nhau khi ra khỏi phòng. Nhưng mình tin chắc chúng đứng chờ ngay bên ngoài lối vào.

Ông già nhìn hai đứa mình, mệt mỏi thở dài:

- Vậy thì, các cháu đã tìm thấy thành phố Rubic chưa?

Mình như bị nện một cú đấm. Trông Siry cũng bàng hoàng như mình.

Cũng bối rối giống mình, nhưng vì những lý do khác, Telleo hỏi:

- Thành phố Rubic là gì?

Genj đứng dậy, bước vòng ra sau ghế. Trông ông có vẻ lo lắng. Ông ta chưa biết là đang gặp cảnh đáng lo như thế nào. Ông nói:

- Các cháu đã đi tìm sự thật. Một sự thật đã không được cho người dân Ibara biết suốt nhiều thế kỷ.

Siry sững sờ hỏi:

- Ông thú nhận? Thú nhận đã giữ bí mật quá khứ của chúng ta với dân chúng của ông?

- Đó là điều cần thiết.

Siry hét lên:

- Cần thiết? Còn tất cả những người đã từng chết vấn ông? Những người đã bị biến mất? Cần thiết để họ phải chết sao?

Moman, người đàn bà da đen, hỏi:

- Sao cháu lại cho là họ đã chết?

- Vì họ đã biến mất! Các vị không thể nói với tôi là họ chưa chết. Hay đang bị giam giữ trong ngục thất để họ không thể gây rắc rối.

Drea hỏi:

- Cháu muốn gặp họ không?

Siry đờ người, không biết trả lời sao. Mình liếc nhìn Telleo:

- Cô biết chuyện gì đang xảy ra không?

- Có, một chút. Tuyệt lắm.

Siry buột miệng hỏi lại:

- Tuyệt?

Nó bối rối chẳng thua mình. Ông Genj lên tiếng:

- Đây là một ngày mà Remudi, cũng như mọi người, đã nỗ lực không mệt mỏi để có được. Ta có thể nói: anh ấy đã cống hiến cả sinh mạng cho ngày hôm nay. Siry, cháu muốn thấy thành quả vĩ đại đã đạt được nhờ sự giúp đỡ của cha cháu không?

Siry ngớ ngẩn, không biết nói gì. Nhìn mình, ông tiếp tục:

- Pendragon, Remudi đã nói với chúng tôi về việc cậu tới đây.

Moman lên tiếng:

- Sau cậu nghĩ là chúng tôi để cậu tự do? Thật sự cậu nghĩ chúng tôi tin cậu bị mất trí sao?

Trời đất, thì ra mình chẳng lừa được ai với mảnh khốe đó.

Drea nói thêm:

- Remudi bảo, nếu anh ấy không có đây để được thấy ngày hôm nay, thì một người lạ tên là Pendragon, người đeo một nhẫn bạc, chắc chắn sẽ có mặt. Anh ấy bảo chúng tôi hãy tin tưởng người lạ đó, vì người này sẽ làm tất cả những gì có thể để giúp chúng tôi.

Genj nhìn Siry nói:

- Anh ấy bảo chúng tôi tin tưởng con trai của anh. Thú thật là ta đã không tin. Vì vậy ta đã để hai người đi với nhau. Ta không ngờ xảy ra vụ lấy trộm tàu.

Mình vội nói:

- Trộm con tàu đó, có thể chúng tôi đã cho Ibara cơ hội thứ hai.

Drea hỏi:

- Còn chuyến hành hương thì sao? Những con tàu đó là vô giá.

Siry hỏi:

- Chuyến gì?

Genj quát lên:

- Thôi. Siry, cháu muốn tìm sự thật hả. Đây là lúc cháu sẽ được thấy tất cả sự thật.

Ông quay người sải bước qua hang động, Moman và Drea theo sát sau. Không chắc phải làm gì, mình nhìn sang Telleo, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Ngày hồi sinh của Veelox.

Như thật sự đang ngây ngất, cô thân mật ôm mình, nói:

- Lẹ lên.

Telleo vội vã bước theo cha. Siry lắc đầu. Nó không hiểu mọi người nói gì. Hai đứa mình chỉ còn biết đi theo lên tầng cao hơn của Núi Hội Đồng. Qua nhiều cầu thang đá uốn lượn, lên tới đỉnh núi, chúng mình bước qua một đường hầm dài, vào một phòng với lỗ hổng mở rộng, nhìn ra quang cảnh ngoạn mục sau núi, phía không đối diện với ngôi làng. Ba thành viên hội đồng đứng bên ô cửa, nhìn xuống cảnh trải dài từ cánh rừng rậm của Ibara xuống biển. Siry, Telleo và mình đến bên họ, cùng ngắm nhìn cảnh đẹp diệu kỳ.

Xa xa, trong rừng, một đường mòn rộng từ sâu trong đảo uốn mình qua núi, tiến ra đại dương. Con đường kết thúc tại bến tàu, nơi mười thuyền buồm màu sắc rực rỡ neo đậu. Chính xác là chín. Một đã nằm dưới đáy cảng thành phố Rubic.

Ông Genj hãnh diện tuyên bố:

- Hôm nay là cực điểm của một kế hoạch đã được dự trù trong nhiều thế kỷ. Những con người dũng cảm mà các người đang thấy dưới kia sẽ đưa thế giới của chúng ta sống lại.

Mấy chục người trên con đường mòn bên dưới, tất cả đều mặc y phục sáng sủa đặc trưng của

thời trang Ibara. Đàn ông, đàn bà và cả trẻ con. Tất cả đều nhanh nhẹn, trật tự tiến tới bến tàu và những thuyền buồm. Hầu hết thuyền đã rời bến, và đang hướng ra biển. Dù từ trên cao, mình có thể thấy trên boong đầy người. Còn nhiều người trên bến, đang lên mấy thuyền còn lại. Người khác lằng xằng tháo dây buộc thuyền, chuyển hàng hóa. Tám thuyền đã ra khơi, hoặc đang bắt đầu giương buồm. Một cảnh thật đẹp mắt nổi bật trên vầng dương đang lên. Mình ước sao được biết toàn bộ cảnh này là gì.

Ông Genj thốt lên:

- Một ngày thật đáng tự hào.

Trông ông như phát khóc. Hai người đàn bà trong hội đồng thì thật sự đang khóc rồi.

Dù quá xa, họ vẫn vẫy tay chào những người bên dưới. Siry hỏi:

- Họ đang đi đâu vậy?

Ông Genj trả lời:

- Đi tới tương lai. Đúng như kế hoạch của Aja Killian.

Nghe tên Aja làm mình chột tính. Mình đã quên thuộc địa Ibara bắt nguồn từ kế hoạch của cô từ... ba trăm năm trước. Mình kêu lên:

- Làm ơn giúp tôi đi. Chuyện gì đang diễn ra thế này.

Không rời mắt khỏi mấy con thuyền. Genj nói:

- Cậu đã thấy thành phố Rubic. Biết Nguồn Sáng Đời Sống không?

- Cháu biết nhiều hơn cả những gì muốn biết.

- Vậy thì cậu đã thấy sự hủy hoại do nó gây ra. Mấy triệu người đã chết. Một sự diệt chủng tự nguyện. Aja Killian, một phader, đã thấy điều đó xảy ra. Cô tụ tập một số người chống lại sự mê hoặc của Nguồn Sáng Đời Sống, và lên kế hoạch cho tương lai của Veelox.

Mình và Siry biết kế hoạch này, vì đã thấy nhật ký của Aja. Nhưng không biết rõ chi tiết. Genj tiếp tục:

- Họ đã chọn đảo Ibara này làm con thuyền cứu hộ. Đây là nơi đã có lần là căn cứ quân sự để bảo vệ đất liền. Vũ khí tự động hiện có là để bảo vệ khỏi những vụ tấn công. Bốn mươi người đã rời thành phố Rubic để bắt đầu một đời sống mới tại đây, với một triết lý đơn giản. Đó là không để kỹ thuật quyết định đời sống của họ. Họ không muốn lịch sử lặp lại. Đó là lý do chúng tôi sống theo cách chúng tôi đang sống. Lệ thuộc tối thiểu vào kỹ thuật. Văn hóa, cách sống của chúng tôi đều được tổ tiên chúng tôi chọn lựa và lên kế hoạch một cách thận trọng. Tất cả chúng tôi đều là hậu duệ của bốn mươi người đó.

Drea nói tiếp:

- Phần đầu của Aja là thành lập một nơi định cư. Lúc đầu, họ sống trong núi, vì có sẵn đường

hầm, phòng ốc như tổ ong. Dần dần họ dựng lên thành làng Rayne. Trẻ con ra đời. Những gia đình phát triển. Thêm nhiều ngôi làng được thành lập bên kia đảo. Lịch sử buồn của Veelox và nguồn gốc của Ibara không được truyền lại cho thế hệ trẻ. Sợ rằng sức cám dỗ khám phá lại Nguồn Sáng Đời Sống sẽ quá lớn. Mỗi thế hệ qua đi, càng hiếm người biết sự thật. Kế hoạch của Aja cho phép một hội đồng ba thành viên do dân làng bầu lên. Chỉ hội đồng được biết toàn bộ lịch sử, và chỉ chia sẻ hiểu biết cần thiết để thực hiện kế hoạch tối thượng.

Siry hỏi:

- Vì sao? Sao việc giữ bí mật sự thật lại quan trọng thế?

Ông Genj lạnh lùng nhìn nó:

- Để tránh những kẻ tò mò làm những việc như cháu. Vì sợ rằng sức cám dỗ rời bỏ đảo quá lớn. Ibara cần phải mạnh để làm cái nôi của một nền văn minh mới. Ibara cần dân. Tất cả dân trên đảo.

Mình nói:

- Vì vậy, phải tạo ra một lượng dân số mới, ngay trên hòn đảo này.

- Đúng, mối quan tâm lớn nhất là bệnh tật. Vi trùng, bệnh truyền nhiễm, bất cứ bệnh gì cũng đều gây ra sự hủy diệt. Chúng tôi cần phải giữ đảo tránh khỏi ô nhiễm. Để làm việc đó, chúng tôi cần giữ nhân dân tránh xa khỏi bất cứ liên hệ nào với phần còn lại của Veelox. Cậu có thể thấy, việc đó đã thành công, tất cả là nhờ chúng tôi giữ bí mật.

Mình nhìn xuống những con thuyền. Hành khách cuối cùng đã lên boong chiếc thuyền cuối cùng. Mình hỏi:

- Tất cả vụ này là gì?

Moman đáp:

- Cuộc di dân đã được lên kế hoạch từ đầu. Ngay khi dân số tăng trưởng đủ bảo đảm cho sự sinh tồn của chúng tôi, chúng tôi bắt đầu tuyển người từ tổng dân số để sống trong một ngôi làng khác nằm cuối đảo. Tại đó, họ được dạy bản chất thật sự của Veelox. Được chọn là một vinh dự, vì họ sẽ là những người tiên phong. Họ sẽ là những người đầu tiên mạo hiểm rời khỏi đảo này, và phục hồi dân số thế giới. Họ là những người hành hương từ xứ Rayne.

Genj nói thêm:

- Những con tàu kia sẽ đưa họ ra đi để bắt đầu tỏa ra sống khắp đất liền.

Siry hỏi:

- Vậy là... những người bị biến mất trở thành những người hành hương?

- Cháu đang nhìn họ đó. Đây là mộng tưởng của Aja ngay từ đầu. Thật đáng tiếc vì cô ấy đã chết thảm thương như thế.

Mình vội hỏi:

- Ông nói vậy là sao?

- Aja Killian chưa từng đặt chân lên Ibara. Lập xong kế hoạch cứu Veelox, cô ấy đã bị bọn Đào tẩu ám sát chỉ vài ngày trước khi nhóm bốn mươi người giống buồm tới quê hương mới.

Cảm xúc mình xáo trộn với tất cả những gì được nghe. Mình hãnh diện về Aja. Đầu tiên, cô ấy cố cứu Veelox và hạ Saint Dane bằng cách phát minh Con Bọ Thực Tế. Chính kỹ thuật đã gây nguy hiểm cho Veelox, và cô cố chống lại bằng kỹ thuật. Nhưng thất bại. Vì vậy, Aja làm ngược lại, tìm con đường quay lưng với kỹ thuật. Kế hoạch của cô không là một sự sửa chữa gấp gáp. Đó là cuộc chiến cô đang gần kề thắng lợi. Cô muốn nã phát đạn khác vào Saint Dane. Cô đã đạt được điều đó. Veelox sắp tái sinh.

Moman nói thêm:

- Ngay sau khi những người hành hương ra đi an toàn, chúng tôi sẽ bắt đầu qui trình sau cùng đó là giáo dục toàn đảo về di sản của chúng tôi. Bây giờ dân số đã đủ mạnh, vì vậy người dân có thể an toàn tự chọn việc ở lại, hay vượt ra thế giới, hội nhập với những vùng đất mới. Nhiệm vụ của chúng tôi gần hoàn tất. Veelox đã được cứu.

Thì ra vậy. Đây là bước ngoặt của Ibara. Bước ngoặt thứ hai của Veelox. Đây là nguyên nhân Remudi có mặt trong hội đồng. Lữ khách của Ibara lãnh trách nhiệm thực hiện mộng tưởng của Lữ khách trên Veelox. Đây là... chuyện phải thế thôi.

Mình hỏi:

- Sao lại là hôm nay?

Ông Genj trả lời:

- Tụi Đào tẩu trở nên táo tợn hơn. Cuộc tấn công hai hôm trước đã thúc đẩy chúng tôi quyết định. Chúng tôi lo sợ cho đội tàu. Phải mất nhiều năm để đóng chúng. Không có tàu sẽ không có cuộc hành hương.

Rời cửa sổ, ông tiếng thẳng tới Siry:

- Vì chuyến phiêu lưu của cháu, chúng ta đã bị thiếu một thuyền. Chúng ta phải quyết định đi ngay bây giờ, trước khi bị mất thêm.

Siry lặng lẽ gục đầu. Ông nói tiếp:

- Siry, cha cháu đã sống vì ngày này. Được thấy những con thuyền giống buồm chở niềm hy vọng về một Veelox mới, là hình ảnh ấy sẽ tự hào được chứng kiến. Ta không thể nói là ông ấy cũng sẽ tự hào về cháu.

Trông Siry thật khủng khiếp. Mình thì thấy bình thường thôi. Mình đã giúp lấy trộm con tàu đó, và sắp quẳng một “viên thuốc an thần” khá quan trọng vào cái ngày huy hoàng của họ. Hành hương hay không. Rắc rối cũng vẫn ở phía trước. Mình nói:

- Có lẽ chúng tôi đã thật sự giúp ích cho cuộc hành hương.

Ông Genj nhìn mình khinh miệt:

- Sao cậu có thể nghĩ thế chứ?

- Vì những gì chúng tôi đã phát hiện ra trên thành phố Rubic. Ông Genj, chiến tranh sắp xảy ra. Ibara bị tấn công tới nơi rồi. Tôi không biết hàng rào phòng thủ của các vị có đủ mạnh đẩy lùi đoàn quân này hay không, nhưng thậm chí các vị bảo vệ được đảo, thì những con thuyền kia cũng sẽ là mục tiêu của chúng. Dù chỉ còn chín thuyền, nhưng nếu họ ra khỏi đây an toàn cũng đã là một thắng lợi lớn rồi.

Genj hoang mang nhìn hai thành viên nữ. Họ không biết phản ứng sao với thông tin đó. Nhẹ lòng? Hay khiếp đảm? Mình nghĩ là cả hai. Cuộc chiến đã cận kề, nhưng lần đầu tiên từ khi nhìn thấy thành phố Rubic, mình cảm thấy một tia hy vọng. Nghe chuyện về Veelox, Ibara, và kế hoạch thông minh của Aja Killian là mình tin cuộc hành hương là bước ngoặt của Ibara. Saint Dane phải biết điều đó. Tấn công Ibara với đội quân dado là để tiêu diệt cuộc hành hương và ngăn cản bước tiến của Veelox. Chắc chắn như vậy. Nhưng với đội thuyền buồm rời bến, điều không thể đã xảy ra.

Saint Dane đã ra tay quá muộn.

Hắn đã có thể mở cuộc tấn công, san bằng hòn đảo này, nhưng bây giờ hy vọng cứu Veelox đã đang ở trên mặt biển. Mình suýt cười phá lên. Có khả năng Saint Dane ngưng tấn công ngay khi biết bước ngoặt đã qua rồi không?

Siry hỏi:

- Telleo, cô biết vụ này không?

Cô đáp:

- Không đầy đủ. Tôi biết sắp tới thời điểm những người hành hương được đưa đi khám phá toàn thể thế giới, nhưng tôi không biết lý do hay lịch sử Veelox. Bây giờ cũng vậy.

Ông Genj nói với mình:

- Hãy cho chúng tôi biết về cậu, Pendragon. Cậu là ai? Vì sao Remudi đặt niềm tin vào cậu?

Mọi con mắt đều đổ dồn vào mình. Ớn thật. Mình phải giải thích thế nào đây? Mình quyết định, chỉ đơn giản nói sự thật về đoàn quân đang tụ tập trong thành phố Rubic. Hội đồng phải chuẩn bị hòn đảo sẵn sàng cho cuộc chiến. Với bước ngoặt đang trôi qua, mình chỉ hy vọng Saint Dane sẽ rút lui. Nhưng không thể bảo đảm được điều đó. Mình phải cố thuyết phục hội đồng hiểu là họ sắp bị tấn công.

Chẳng may là mình không kịp có cơ hội nói. Mọi âm thanh từ xa vọng lại làm mọi người ngừng bật. Tim mình thót lại. Ông Genj đang nhìn thẳng mình khi âm thanh đó vang lên. Mình thấy vẻ kinh ngạc trong mắt ông. Mình muốn níu giữ khoảnh khắc đó, vì không muốn ông thấy điều mình e sợ đã xảy ra. Đây là khoảnh khắc hân hoan của họ, nhưng với âm thanh đó, mình biết khoảnh khắc này không kéo dài.

Đó là tiếng súng đại bác.

Moman kêu lên:

- Không!

Mọi người chạy la lối hống trên đỉnh núi, nhìn chăm chăm ra biển. Từ từ bước lại, mình thấy chính xác điều mình đã lo sợ. Tất cả chín con thuyền đã rời bến, đang giong buồm ra khơi. Hầy hết đã, hoặc đang, kếp buồm lên. Rải rác dọc bờ biển, chúng tiến về những điểm khác nhau.

Ngoài xa là bốn tà chiến chất đầy những kẻ Đào tẩu.

Chín thuyền buồm đầy màu sắc, không trang bị vũ khí, chở niềm hy vọng của một Veelox mới đã bị tấn công.

Saint Dane không quá muộn.

NHẬT KÍ #31

(Tiếp theo)

IBARA

Không hiểu sao mình lại tự cho phép bản thân tin tưởng – dù chỉ một giây – rằng mọi chuyện sẽ có một kết quả tốt đẹp nhất. Đã khi nào xảy ra như thế chưa? Chưa hề. Saint Dane luôn tiến trước mình một bước. Hôm nay, mình nghĩ mối đe dọa lớn nhất đối với người dân Ibara là bị một đoàn quân dado tấn công. Thực tế cho thấy sự việc còn tệ hại hơn nhiều. Những con người này đang cận kề một khởi đầu mới. Họ sắp gieo những hạt giống, với niềm hy vọng chứa chan, sẽ mọc thành một thế giới mới. Đó chính là thời khắc Saint Dane nhắm tới. Thời khắc của chiến thắng. Thời khắc niềm hy vọng tràn trề nhất. Đó là lúc hấn ra tay.

Lần này hấn ra tay cực mạnh.

Mấy tàu chiến đột kích cấp kỳ. Chúng nhanh hơn và có thể áp đảo những thuyền buồm lớn hơn, nặng nề hơn. Mình biết rõ, vì đã từng lọt vào một cuộc tấn công như thế này rồi. Máy thuyền buồn chậm chạp còn là vì chất quá nhiều người. Họ không có phương tiện phòng thủ. Thuyền của họ không súng đạn. Họ tận số rồi.

Mục tiêu đầu tiên của mấy tàu chiến là những thuyền đã giương buồm. Chúng nã từng trái đạn trực diện vào thân thuyền bằng gỗ. Dù ở xa, mình có thể nghe được tiếng gỗ bị xé ra từng mảnh. Hai thuyền đã bốc cháy, cuộc tấn công chỉ vừa bắt đầu. Ngọn lửa tấp những cánh buồm như đốt giấy. Những con người khiếp đảm chạy khỏi cuộc tàn sát trở lên boong. Mình thấy

người lớn chụp lấy trẻ con và ghì chặt, nhảy khỏi thuyền. Có người nắm túi đồ làm phao. Những thuyền này không được trang bị dụng cụ an toàn hiện đại như áo hoặc bè cứu hộ. Nạn nhân phải tự xoay sở. Nhiều người chỉ biết bơi, tuyệt vọng tìm cách thoát khỏi con thuyền đang bốc cháy. Điều đó không ngăn được đám Đào tẩu. Chúng dồn dập nhả đạn cho đến khi những chiếc thuyền chỉ còn là một đồng gỗ cháy nổi lênh bênh.

Hệ thống phòng thủ tự động của Ibara nhô lên. Từ dưới nước, mấy khẩu đại bác kỳ lạ màu bạc vươn lên, nhả đạn lên mấy tàu chiến. Nhưng đám Đào tẩu đã rút kinh nghiệm từ lần tấn công trước. Chúng tiếp tục di chuyển, mau lẹ đổi hướng, quay ngược lại, luồn lách vào giữa mấy thuyền buồm. Gần như đạn không thể nhắm trúng chúng. Hầu hết đạn rớt xuống làm nước văng tung tóe một cách vô hại.

Nguy hơn nữa, những người hành hương đã có một chiến lược quá sai lầm. Họ di chuyển nối vào nhau. Như những xe ngựa khoanh thành một vòng tròn trong Miền Tây Cổ, họ cố gắng tự vệ một cách tuyệt vọng. Đó là hành động dở nhất. Họ không chỉ tự biến mình thành mục tiêu ngon ăn hơn cho đám Đào tẩu, mà còn che chắn tầm bắn từ đại bác của đảo. Đám Đào tẩu mau chóng dồn thuyền hành hương vào giữa chúng và bờ đảo. Ngay lập tức, súng của đảo rớt thẳng xuống thuyền hành hương. Cảnh những con người vô tội lọt giữa hai tầm đạn của bạn và thù thật khủng khiếp. Chẳng bao lâu, từng thuyền buồm bốc cháy, chìm xuống, hoặc mất tầm. Súng của đảo ngừng bắn, càng gây thêm tổn thất. Hình như không một tàu chiến nào của đám Đào tẩu bị trầy xước.

Những người sống sót vùng vẫy trong nước. Mình tưởng đám Đào tẩu tiếp tục tấn công họ. Nhưng, mình vui mừng thông báo: không phải vậy. Những thuyền chài nhỏ đã trên đường tiến ra để vớt họ. Đám Đào tẩu cũng không quan tâm tới mấy thuyền cứu hộ này. Nhiệm vụ của chúng thật rõ ràng. Đánh đắm đội thuyền buồm của những người hành hương. Cuộc truy quét của chúng kết thúc. Có thể nói rằng, tàn sát họ là việc giết chóc quá mức cần thiết. Chỉ mất hai mươi phút để đám Đào tẩu giáng một đòn kết liễu sấm sét nảy lửa lên kế hoạch và hy vọng của mấy thế hệ. Kế hoạch của Aja. Khi chiếc thuyền cuối cùng chìm xuống biển, đám Đào tẩu quay tàu, trở lại thành phố Rubic. Chúng đột kích như bầy điều hâu phục hận, xong việc, rút lui chớp nhoáng như khi xuất hiện.

Trận chiến? Mình gọi là trận chiến hả? Làm gì có trận chiến nào. Đó là một cuộc tàn sát. Chúng kiến toàn bộ cuộc tàn sát từ ngọn núi này còn tồi tệ hơn cả kinh khiếp. Không ai trong chúng mình có thể làm gì, chỉ còn biết nhìn và khóc. Genj và hai nữ thành viên hội đồng chết sống. Có thể họ biết quá khứ của Veelox qua những trang viết của tổ tiên, nhưng mình nghĩ họ cũng chưa bao giờ trải nghiệm một sự việc chớp nhoáng mà tàn bạo như thế này. Chưa thể nói bao nhiêu người hành hương chết. Các thuyền đánh cá vớt được mấy chục người, nhưng mình nghĩ không cách gì họ sống sót nổi. Không phải vì những mảnh thuyền nổ tung thành những mảnh sắc bén Đây là một thế giới yên bình và đơn giản... vừa bị lôi kéo một cách thô bạo vào thực tế.

Saint Dane từng nói với mình: Sự bại trận sẽ là hủy hoại kinh khiếp nhất khi nó đến đúng vào thời khắc chiến thắng. Điều đó đã xảy ra trên Veelox. Đã xảy ra trên Quillan. Nhìn những thuyền buồm nổ tung trên biển giống như thấy những văn thư lưu trữ của ông Pop bị thiêu đốt trên Quillan. Không chỉ hủy hoại tư liệu hay mất mát sinh mạng, mà là xóa sạch toàn thể niềm hy vọng.

Mình đi từ bàng hoàng tới ngây dại, rồi căm giận. Một lần nữa Saint Dane lại thắng. Hẳn phát hiện ra bước ngoặt của lãnh địa và ép buộc con người lái bước ngoặt đi lệch hướng. Trong vụ này, đồng minh của hắn là những kẻ Đào tẩu. Chúng cũng là một thành phần của Veelox như người dân Ibara. Chỉ khác là dân Ibara muốn tái thiết. Còn những kẻ Đào tẩu là bầy thú. Saint Dane rất khoái loài súc sinh. Hắn biết cách điều khiển những kẻ cơ hội chủ nghĩa yếu đuối.

Mình muốn gào lên, muốn chạy tới sau guồng máy kiểm soát của những khẩu súng phòng thủ kia, để nã mảy phát khỏi mặt nước. Mình muốn cái cảm giác đập tan tành một trong những tàu chiến của đám Đào tẩu.

Lòng căm giận của mình không chỉ vì những người hành hương khốn khổ kia. Mà còn vì Ibara. Veelox. Halla. Lãnh địa đã sẵn sàng để Saint Dane chiếm đoạt. Ibara là thành trì cuối cùng của nền văn minh. Không cách nào Ibara có thể chống lại một cuộc tấn công của dado. Sau đó là gì? Saint Dane sẽ tới đâu tiếp? Trái Đất Thứ Hai? Trái Đất Thứ Ba? Chưa bao giờ mình tức giận như lúc này. Chính xác hơn phải nói là “thình nộ”. Mình muốn có một mảnh của Saint Dane. Ngay lúc này. Mình muốn đập hẳn. Muốn xé hẳn ra từng mảnh.

Không ai thốt một lời. Nói gì được đây? Với hội đồng, cuộc tìm kiếm đã kết thúc. Nhiệm vụ tối tiên giao cho họ đã thất bại thảm hại. Mọi chuyện sẽ còn tệ hơn.

Mình không thể để chuyện đó xảy ra. Từ lần đầu thấy dado, mình đã nghĩ đến một kế hoạch, nhưng không cân nhắc một cách nghiêm túc. Đó là một hành động phát sinh từ tuyệt vọng. Một hành động không đúng. Nhưng nhìn xuống cảnh đoàn thuyền của những người hành hương bị hủy diệt, và biết dado đang tụ tập để tấn công Ibara, làm mình bất ngờ quyết định. Đúng, mình đang tức giận. Có thể là vì thời gian. Hành động công bằng mã thượng và làm một Lữ khách nhỏ đảng hoàng, theo đúng qui luật câu Press đặt ra không còn hợp thời nữa. Đúng và sai không còn là vấn đề quan trọng. Đây là thời điểm của nhúng chàm. Thời điểm để đánh trả.

Mình nói:

- Genj, không thể để vụ này làm ông mất tinh thần. Nếu ông làm thế sẽ thật sự đánh mất Ibara.

Ông ta bàng hoàng nói:

- Chúng ta đã mất mát rồi. Phải mất nhiều thế hệ nữa mới thay thế được những con thuyền đó.

Telleo sợ sệt hỏi:

- Pendragon, ngoài đó là gì? Ai đang làm chuyện này?

- Là những kẻ muốn bóp nát các người. Remudi biết chuyện này. Bây giờ ông ta đã chết rồi.

Moman sững sờ:

- Chết? Vì sao?

- Ông ta chết dưới tay kẻ sẽ tấn công hòn đảo này. Tôi đến đây để ngăn chặn hẳn.

Siry hỏi:

- Bằng cách nào? Dado....

Mình nói với ông Genj:

- Tập hợp dân của ông lại đưa họ tới trung tâm làng. Bảo họ là họ sẽ phải bảo vệ Rayne. Họ đã thấy chuyện gì xảy ra với đoàn người hành hương rồi. Những gì sắp xảy ra sẽ còn khủng khiếp hơn. Chúng ra sẽ cần tất cả những dân làng có khả năng chiến đấu.

Genj run rẩy, trông như một ông già lú lẫn:

- Sai... sai... hoàn toàn. Quá nhiều thế hệ đã lên kế hoạch cho ngày hôm nay. Không thể như thế được.

Nắm cánh tay Telleo, mình nhìn thẳng mắt cô, nói:

- Trấn tĩnh ông ấy. Mọi người phải sẵn sàng khi chúng tôi trở lại.

- Anh đi đâu?

- Đừng hỏi. Nhiệm vụ của cô là đảm bảo ngôi làng này sẵn sàng chiến đấu.

Drea hỏi:

- Cậu đi bao lâu?

- Không lâu đâu. Có thể chỉ vài giờ. Không đủ thời gian để đi lâu hơn đâu.

Siry hỏi:

- Mục đích là gì?

- Đi kiểm sự giúp đỡ.

Ngay sau đó, Siry và mình chạy qua làng, tiến ra bờ biển. Dân làng bàng hoàng đi loanh quanh. Nhiều người đã chứng kiến vụ thảm sát đội thuyền buồm. Tất cả không hiểu vì sao. Hai đứa mình ngừng lại sau lều của hội đồng – nơi Telleo đã săn sóc cho mình khỏe lại – thu nhặt vài hộp gỗ nhỏ chứa một chất độc, vô hại với chúng mình, nhưng hết sức độc hại với mục tiêu mình nhắm tới.

Bầy ong.

Rời khỏi lều, chúng mình chạy ngay ra bờ biển. Tìm hang đá gần đó không có gì khó khăn. Siry hỏi:

- Vào đây làm gì? Tôi đến đây rồi. Chẳng có gì giúp được chúng ta đâu.

Mình không giải thích. Nó sẽ sớm biết thôi. Vào trong, chúng mình đi nhanh qua những đường hầm phức tạp. Mỗi khi tới một ngã tư, mình nhìn nhẩn Lữ khách để tìm đường. Mỗi khúc rẽ, mặt đá xám lại sáng rực hơn. Gần tới giữa hang động rộng giống như một thánh đường, nơi lần đầu chạm trán với bầy ong-quig, mình quyết định là không để điều đó xảy ra lần nữa. Mình ra dấu cho Siry. Nó mở nắp một hộp nhỏ, quăng về phía trước, rồi nói:

- Đủ để giết chết mấy ngàn con ong

- Hy vọng cậu nói đúng.

Ló đầu nhìn qua góc đá, mình vừa kịp thấy từ mái trần những đốm sáng vàng tới tấp rơi xuống. Một trận mưa quig. Chết ngắc. Chẳng bao lâu, hàng ngàn đốm sáng vàng phủ đầy trên nền cát.

Siry há hốc miệng:

- Sống cả đời tại đây, chưa bao giờ tôi thấy cảnh này.

- Tập cho quen đi.

Hai đứa mình chạy qua hang, xác quig rào rào dưới chân. Qua mấy khúc rẽ, chúng mình tới cái hang có một ao nước bằng đá. Đó là miệng vào ống dẫn. Mình nói:

- Tới rồi

- Tới cái gì? Tôi đã từng đến đây. Chỉ là một cái ao thôi.

Mình đặt mấy hộp thuốc độc dọc vách hang, phòng xa cần tới khi trở lại. Thận trọng vẫn hơn, nhưng nếu kế hoạch thành công như mong muốn, tụi mình sẽ không cần tới chúng. Bước lên, mình nhìn xuống mặt nước xanh phẳng lặng. Mình chưa từng vượt qua ống dẫn tại nơi này nên không biết phải làm gì. Siry nói:

- Pendragon, tôi sẽ làm bất kỳ điều gì anh muốn, nhưng phải cho tôi biết chuyện này là sao?

- Cậu cần phải mạnh mẽ, vì cậu sắp thấy những điều cậu chưa bao giờ nghĩ là có thể xảy ra. Tôi chỉ có thể nói rằng: cha cậu đã biết tất cả về chuyện này. Nếu có chút thương yêu hay kính trọng kỷ niệm về ông, thì hãy tin tưởng cha cậu. Tin tưởng tôi.

- Tôi tin anh.

- Vậy thì chúng ta bơi.

Mình phóng đầu xuống ao. Siry phóng theo ngay. Tụi mình không thay quần áo. Thời gian dành cho việc đó đã qua lâu rồi, nhất là với những gì mình đang dự tính. Mình làm vậy có đúng không? Không biết và cũng không cần biết. Không quan trọng nữa. Mình muốn cho Saint Dane một cú thật đau, không gì cản trở được mình.

Khi hai đứa đứng nước, Siry nói:

- Một cái ao không đáy. Bên dưới không có gì.

- Cậu lầm. Tất cả ở dưới đó. Tất cả những gì hằng có hoặc sẽ có.

Hít một hơi, mình kêu lên:

- Veelox!

Nước bắt đầu chuyển động, xoáy tròn. Cảm giác như ở trong một cái bồn Jacuzzi[\[18\]](#) khổng

lồ vậy. Ánh sáng xuất hiện từ dưới sâu.

Siry lo lắng gọi:

- Pendragon?

- Thư giãn đi. Không có hại gì đâu.

Một lát sau, cả hai đứa mình bị hút xuống khỏi mặt nước, phóng tới quá khứ mà mình hy vọng sẽ là một buổi gặp gỡ giữa mình, Siry và... một hồn ma.

(Tiếp theo)

IBARA

Sát cánh bên nhau, hai đứa phóng qua đường hầm pha lê xuyên ngang cõi vĩnh hằng. Không có thời giờ để đưa Siry theo từ từ và giới thiệu với nó những điều kỳ diệu của ống dẫn. Nó sẽ phải tự tìm hiểu trong chuyến đi. Đáng lẽ mình nên lo ngại phản ứng của nó thế nào, nhưng nói thật, đầu óc mình không “để” ở đó, mà tập trung vào Saint Dane và việc ngăn chặn bầy dardo của hắn tấn công. Siry đi theo để giúp khi có thể, nếu nó làm mình chậm lại, mình sẽ tống nó trở về Ibara ngay lập tức.

Bên kia vách pha lê, thêm nhiều hơn những hình ảnh siêu phàm từ các lãnh địa, bằng phẳng trong không gian. Mỗi lần du hành qua ống dẫn, mình lại thấy số lượng hình ảnh tăng lên. Những hình ảnh dày đặc đến nỗi mình khó lòng thấy nổi những vì sao. Những gương mặt đảo lộn thành thú vật, nhường lối cho những đội quân diễu hành. Giống như đang xem nhiều phim chiếu chồng lên nhau, tất cả đều hiện ra lơ mơ. Đó là một điềm gở. Một từ chính xác nhất để diễn tả cảnh tượng này chợt đến với mình: “Hồn mang”. Hoặc có thể là một từ khác. “Hội Tụ”. Nhìn những hình ảnh đang xoáy vòng làm mình có thêm lý do để tin là đang làm điều đúng. Phải kết thúc sự hồn mang này trước khi nó chiếm ngự tất cả.

Siry tròn tròn mắt mà nhìn. Mình không biết bắt đầu từ đâu để giải thích cho nó hiểu tất cả những hình ảnh này có ý nghĩa gì. Mình chỉ nói:

- Tôi biết, thấy những hình ảnh không thể tin nổi này, cậu có cả ngàn câu hỏi. Tôi sẽ trả lời tất cả, nhưng không phải bây giờ. Tin tôi đi.

Nó gật, mồm vẫn há hốc. Nếu trải nghiệm này có điều gì tốt thì đó là: chứng minh cho Siry một lần và mãi mãi: Lữ khách có thật.

Nó chỉ hỏi một câu:

- Cha tôi biết tất cả chuyện này?
- Ông ấy là Lữ khách. Đây là những gì chúng tôi làm.

Mình sợ Siry phát hoảng. Không dễ gì đương đầu với một thế giới bỗng hoàn toàn đảo ngược. Cho đến thời điểm này những gì nó thấy có thể khó tin, nhưng còn có thể giải thích được. Chuyện này thì... không thể.

Như đọc được ý nghĩ của mình, nó trấn an:

- Tôi không sao đâu, Pendragon. Nhưng hãy cố báo cho tôi biết trước khi cho tôi thấy bất cứ gì khác có thể làm tôi mất trí, được chứ?

Mình suýt phì cười:

- Được rồi. Tôi bắt đầu đây. Chúng ta đang du hành ngược thời gian, tới một lãnh địa khác. Chúng ta sẽ tới một Veelox trước thất bại cuối cùng.

Siry suy nghĩ rồi nói:

- Tôi đoán là có thể chịu đựng nổi chuyện này.
- Tốt. Chịu đựng nổi việc gặp Aja Killian không?

Siry nhìn mình nghi hoặc. Mình không biết là nó sắp khóc hay cười.

- Cậu sẽ không bị mất trí vì tôi chứ?

Nó không còn thời gian trả lời. Tiếng nhạc đồng hành cùng Lữ khách đã rộn ràng hơn và lớn hơn, báo hiệu chúng mình đã tới Veelox. Hai đứa mình ra khỏi ống dẫn. Ánh sáng rút lại vào trong. Tiếng nhạc xa dần. Chung quanh tối đen như mực.

Siry hỏi:

- Chúng ta đang ở đâu?
- Trong quá khứ. Quá khứ của cậu.

Một làn ánh sáng mỏng manh đánh dấu cửa dẫn ra khỏi cổng. Mình đẩy ra, ánh sáng từ đường hầm bên ngoài tràn vào hang đá có ống dẫn. Mình bước ra ngoài, Siry theo sau, và mình đóng cánh cửa xám lại sau lưng.

Chỉ ngôi sao khắc trên vách, mình nói:

- Ngôi sao đó đánh dấu cổng vào ống dẫn.

Cầm tay nó, mình đưa lên. Mặt đá trên nhẫn nó rực sáng. Đưa tay mình kề bên tay nó để thấy

nhấn của mình cũng đang phát sáng.

- Cái này cũng giúp ích. Càng gần cổng, nhấn càng sáng hơn.

Nó hỗn hển:

- Phép thuật.
- Tôi ước sao dễ như phép thuật.

Hai đứa đứng giữa khung cảnh quen thuộc. Tất nhiên là với mình thôi. Đây là một đường hầm tàu điện ngầm, với những đường ray gãy nát. Không tàu nào di chuyển qua. Hai đứa bắt đầu bước đi. Siry hỏi:

- Sao anh biết chúng ta đến đúng thời điểm?
- Ông dẫn luôn đưa Lữ khách tới nơi chốn, tới thời điểm họ cần có mặt. Tôi không biết, chúng đọc được tư tưởng chúng tôi, hay có ai đó ngoài kia đang điều khiển như bậc thầy múa rối. Tôi chỉ biết rằng – trừ khi tôi hoàn toàn sai lầm – chúng ta sẽ ở trên Veelox trong thời đại của Aja Killian.

Tới cầu thang kim loại dẫn ra khỏi đường hầm, chúng mình bắt đầu leo lên. Mỗi khi thấy một thứ quen thuộc, mình càng thêm tự tin là ông dẫn đã làm tốt công việc của nó. Lên hết cầu thang, mình đẩy nắp đây. Mình thoáng nghĩ, nếu không tới đúng thời điểm, thì tòa nhà chọc trời sụp đổ đã chặn kín đường phố rồi. Cái nắp hầm bật lên dễ dàng. Vài giây sau, mình đã đứng trên một con phố quen thuộc của thành phố.

Siry leo lên bên mình, hỏi:

- Anh biết chúng ta đang ở đâu không?
- Có. Cậu cũng biết đấy. Thành phố Rubic.

Nó nhìn quanh, kinh ngạc:

- Không, không phải. Có cây cối và bảng hiệu, trông như thật sự có người sống tại đây.
- Họ sống tại đây. Hay họ đã sống tại đây. Đây là quá khứ, nhớ không?
- Họ đâu?

Bất hạnh là mình biết câu trả lời. Đã tới lúc giới thiệu Nguồn Sáng Đời Sống với Siry. Chúng mình chạy qua đường phố hoang vắng, tiến tới kim tự tháp. Đây là một thành phố mới chỉ bắt đầu xoáy chậm chậm vào suy tàn. Giấy bay dọc vỉa hè, cửa hàng đầy hàng hóa, kính quầy hàng vẫn còn nguyên vẹn. Còn cả mùi hương nữa. Chúng làm nơi này có cảm giác sống động. Phải một thời gian dài nữa thành phố mới hoàn toàn chết.

Vừa nhìn thấy kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống, Siry đứng khựng lại, thì thầm:

- Đúng là thành phố Rubic rồi.

Một lần nữa, vỏ ngoài kim tự tháp lại đen bóng. Chúng mình chạy về hướng lối vào. Lại gần hơn, chúng mình bắt đầu nhìn thấy người. Mấy phader và vedder đang dạo bước bên ngoài,

hưởng chút ánh sáng ban ngày hiếm hoi.

Siry chờ người vì sợ. Mình trấn an nó:

- Không sao đâu. Họ không phải những kẻ Đào tẩu.

Khi hai đứa bước vào kim tự tháp, các nhân viên của Nguồn Sáng Đời Sống nhìn tụi mình với ánh mắt lạ lùng. Chúng mình bước nhanh dọc hành lang có những bóng đèn tím tiêu diệt bất cứ vi khuẩn nào mang mầm bệnh vào kim tự tháp. Tóc gáy mình dựng ngược. Đó là một cảm giác kích lệ. Có nghĩa là Nguồn Sáng Đời Sống còn hoạt động. Mình không biết chính xác ống dẫn đã đặt hai đứa vào thời điểm nào, nhưng chắc chắn là trước thời gian kim tự tháp suy tàn. Càng vào sâu trung tâm càng thêm bằng chứng. Tất cả các trạm của phader đều hoạt động. Tất cả màn hình đều bật sáng. Cả vài ngàn cuộc nhảy đang được tiến hành. Mong ảo riêng của mỗi người nhảy đều hiển hiện trên màn hình trước mặt hai đứa mình. Mình trộm nhìn phản ứng của Siry. Mình nghĩ đầu óc nó đã bị cài khóa.

- Cậu không sao chứ?

- Tôi tưởng anh sẽ báo cho tôi biết trước khi để tôi thấy những điều làm tôi hóa điên lên chứ.

Mình nghe một giọng nói mạnh mẽ quen thuộc:

- Hãy cho tôi biết là thời điểm đã đến rồi.

Aja Killian đứng giữa hành lang trung tâm, hai chân dang ra, hai tay chống bên hông, trông bộ áo liền quần màu xanh biển sẫm của phader. Trông cô hoàn toàn tự tin như hình ảnh mình còn nhớ. Mái tóc vàng cột gọn gàng sau gáy. Vẫn đeo cặp kính gọng kim loại tròn vàng. Chỉ đôi mắt là hơi khác. Vẫn màu xanh sống động, nhưng có vẻ mệt mỏi. Aja đã già hơn, nhưng không chỉ vì năm tháng.

Mình hỏi:

- Thời điểm làm gì?

Aja bước thẳng lại mình:

- Anh đã hứa với tôi là sẽ đập tên khốn khiếp Saint Dane một trận nữa. Tôi muốn biết đã tới thời điểm đó chưa.

Ngắm nghía mình, cô mĩa mai nói thêm:

- À này, y phục đẹp ghê.

- Rất mừng gặp lại cô, Aja.

Aja nhìn Siry:

- Ai đây?

Siry đứng im. Chắc cậu chàng bị sốc. Sau cùng, thì nó đã được chứng kiến sự hiện diện của một huyền thoại.

- Tên cậu ấy là Siry. Cậu ấy là một Lữ khách.

Vừa đánh giá Siry, Aja vừa hỏi:

- Từ đâu?

- Ibara.

Cô bàng hoàng nhìn mình:

- Anh vừa nói là....

- Phải. Ibara.

Lần đầu tiên Aja Killian thông minh không thốt được thành lời. Mình nói tiếp:

- Aja, Veelox có thêm một bước ngoặt khác. Cách đây hơn ba trăm năm nữa. Bước ngoặt này xảy ra trên Ibara. Cô nghe vụ này chưa?

- Nếu anh không biết câu trả lời đó thì anh đã không có mặt tại đây.

- Đây là câu trả lời nữa cho cô. Đã tới thời điểm. Cô đã có cơ hội thứ hai để hạ Saint Dane.

Mấy giờ sau, ba chúng mình ngồi trong phòng kiểm soát trung tâm Nguồn Sáng Đời Sống. Đây là lãnh địa của Aja, là khu vực kiểm soát chính của kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống đặc biệt này. Aja đưa cho hai đứa mình món gloid bảy sắc cầu vồng tuyệt hảo (không tuyệt đâu), một loại thực phẩm như thạch, sản phẩm chủ yếu trên Veelox. Y hệt như mình còn nhớ: mùi trái cây, không làm no bụng, nhưng làm tăng năng lượng. Siry miễn cưỡng nhắm nháp cho đến khi Aja nhìn thẳng mắt nó, ra lệnh:

- Ăn!

Nó ăn ngấu nghiến như một chú cún con được huấn luyện. Làm một kỳ nhân trong huyền thoại đã thật.

Mình kể cho Aja nghe hầu hết những gì đã xảy ra từ khi mình đi khỏi Veelox. Không quá đi sâu vào chi tiết, nhưng đủ để cô hiểu: điều Saint Dane gọi là Hội Tụ sắp xảy ra, và bộ phóng sẽ là Ibara.

Mình diễn tả nhiều chi tiết về Ibara. Phần này, Siry giúp thêm cho mình. Nó đã cảm thấy thoải mái hơn với Aja và có vẻ rất thích được kể về quê hương của nó. Quê hương đã được Aja thiết lập. Nó muốn Aja biết là cô đã (sẽ) được coi như một người hùng như thế nào vì đã thai nghén ra nơi đó.

Aja rất thích vụ này.

Ổng dẫn đưa hai đứa mình tới đúng thời điểm kế hoạch về Ibara của Aja đã hình thành. Cô

biết Nguồn Sáng Đời Sống suy tàn chỉ còn là vấn đề thời gian. Mọi người đang chết dần mòn. Cô chưa chọn bốn mươi người đồng hành, nhưng đã chọn Ibara là điểm đến của họ. Cho cô biết kế hoạch sẽ thành công tốt đẹp là một niềm vui. Ibara đã trở thành một xã hội bình dị và thịnh vượng, không lệ thuộc vào kỹ thuật. Dân số được phục hồi. Veelox sắp hồi sinh.

Nhưng chẳng vui chút nào khi phải kể cho cô về những kẻ Đào tẩu, về vụ phá hủy những con thuyền di dân, và nhất là về dado sắp tràn lên đảo. Kế hoạch của cô chỉ thành công tới... một thời điểm.

Mình kết luận:

- Đó là bước ngoặt của Ibara. Saint Dane đã thuyết phục những kẻ Đào tẩu tấn công và tiêu diệt những người hành hương. Cuộc xâm lăng của dado không còn xa nữa. Đó là lý do chúng tôi có mặt tại đây.

Aja bước tới lui. Không để phí thời giờ rầu rĩ vì những vấn đề đã qua, cô tìm ngay cách giải quyết. Ngừng lại, Aja tự tin tuyên bố:

- Đơn giản thôi. Tôi sẽ thay đổi phương trình. Nếu mọi người làm theo kế hoạch của tôi, tôi sẽ lập một kế hoạch tốt hơn. Tôi sẽ tác động để họ thiết kế những con thuyền mạnh hơn. Hay sẽ trang bị vũ khí cho họ. Hoặc tốt hơn nữa là làm cho cuộc hành hương xảy ra sớm hơn

Giọng trở nên sôi nổi, hai mắt long lanh, cô hăng hái nói tiếp:

- Pendragon, thật không thể tin nổi. Nhờ biết những gì sẽ xảy ra, nên tôi có thể chống trả từ quá khứ! Tôi có thể kiểm soát tương lai.

- Không. Cô không thể.

- Sao không? Chúng ta có phương tiện thì chúng ta phải sử dụng chứ.

- Sẽ không thay đổi được gì đâu. Toàn thể vấn đề là ở đó. Halla đã không còn ổn định. Nếu hôm nay ta thay đổi một điều, Saint Dane sẽ trả đũa bằng cách đổi thay điều khác vào hôm sau. Hẳn có cái nhìn toàn diện về Halla. Vì vậy hẳn đã phát hiện ra tất cả những bước ngoặt. Dù bây giờ chúng ta làm gì, Saint Dane sẽ chống trả lại ngay. Nếu cô bảo mọi người làm những con thuyền mạnh hơn, đám Đào tẩu sẽ có những vũ khí mạnh hơn. Nếu những người hành hương ra đi sớm hơn, chúng sẽ tấn công sớm hơn nữa. Tôi đã cố để Courtney ngăn chặn Mark phát minh ra dado. Nhưng không thành công. Cậu Press luôn căn dặn tôi: nên để mọi sự việc xảy ra như... chuyện phải thế thôi. Nhưng chính xác đó là những gì Saint Dane đang cố phá vỡ. Bằng cách xé rời trật tự thiên nhiên, hẳn đang làm cho không gì có thể xảy ra theo đúng hướng nên xảy ra. Hội Tự. Hồn mang. Khi Halla nổ tung vào trong, hẳn sẽ tái thiết theo cách mà hẳn cho là thích hợp.

- Vậy thì anh còn tới đây làm gì?

- Tôi sẽ chiến đấu với hẳn, Aja.

Chỉ Siry, mình tiếp:

- *Chúng tôi* sẽ cùng người dân Ibara chiến đấu với hẳn. Chiến đấu với quy luật của hẳn, chiến tranh của hẳn. Hẳn đã nói, tàn phá Ibara là khởi sự cho Hội Tự. Tốt. Như vậy có nghĩa là chúng

tôi phải ngăn chặn hắn. Không bằng cách né tránh loanh quanh, hoặc cố làm những điều thông minh hơn, như thay đổi lịch sử chẳng hạn, mà phải trực diện ngay với hắn, đập hắn bằng chính chiến thuật của hắn.

Aja lom lom nhìn mình. Mình sẵn sàng chờ cô ấy phản đối. Nhưng Aja chỉ nói:

- Pendragon, anh không giống con người trước đây nữa.
- Tôi đã lớn rồi.

Cô trầm ngâm nói:

- Không là chuyện đó. Tôi cảm thấy.... Nói sao nhỉ? Sự giận dữ. Chua cay. Anh đang để cảm xúc che phủ lý trí phán đoán sao?

Mình thành thật trả lời:

- Sau những gì đã thấy, tôi khó kềm lòng căm giận.
- Tôi hiểu. Anh biết tôi nóng lòng đập Saint Dane đến ngần nào, nhưng tôi chưa mất đi khả năng làm việc một cách hợp lý.

Mình nạt:

- Tôi *đang* rất có lý.
- Vậy thì tôi hỏi anh một lần nữa: vì sao anh tới đây?
- Tôi cần biết tất cả về Ibara. Nơi đó đã từng là một căn cứ quân sự. Tôi cần thông tin về vũ khí. Bản đồ. Tất cả những gì cô có. Để bảo vệ nơi đó, tôi muốn biết mọi lợi thế có được.

Aja trầm ngâm gật đầu:

- Có những bản đồ cũ về đảo, với chi tiết nhiều dặm địa đạo và một bản kê khai đầy đủ về cách phòng thủ.
- Tuyệt vời!

Mình reo lên. Mọi chuyện đang sáng sủa lên.

- Còn gì nữa không?

Không biết phải nói những điều mình cần nói như thế nào đây. Mình mong cô ấy vẫn tỉnh táo và suy nghĩ hợp lý như bao giờ, vì điều mình phải nói sẽ chạm vào nỗi đau.

- Tôi muốn cô sẽ trở lại đó cùng chúng tôi. Người dân Ibara cần cô. Aja, đây là cơ hội cuối cùng. Cô nên tới đó. Đây là phát đạn thứ hai cô bắn vào Saint Dane.

Lom lom nhìn Aja, mình hy vọng cô sẽ đơn giản nói: “Đúng vậy”. Nhưng cô nhìn lên bảng

kiểm soát chính của Nguồn Sáng Đời Sống, chìm trong suy nghĩ. Sau cùng, cô tuyên bố:

- Tôi không thể. Tôi sẽ nói gì với mọi người? Là một bóng ma hiện về từ quá khứ ư? Một Lữ khách xuyên thời gian? Ấy là chưa nói tới vụ xáo trộn các lãnh địa!

- Chúng tôi sẽ không nói với họ cô là ai. Chúng tôi sẽ nói là tìm thấy cô trong đồng đồ nát của Ibara. Phải, đúng rồi! Cô sẽ là một kẻ Đào tẩu giác ngộ, muốn giúp chúng tôi chống lại dado.

Aja nhạo:

- Lố lăng quá!

Siry e dè lên tiếng:

- Tôi biết vì sao anh ấy muốn cô cùng đi.

Mình quát nó:

- Không. Cậu không biết.

Aja bảo Siry:

- Hãy nói với ta, Siry.

Aja có lý. Luôn luôn có lý. Kế hoạch này thật vô nghĩa. Đáng lẽ mình phải biết là cô ấy sẽ thấy tường tận ý tưởng khiếm khuyết của mình. Chúng mình phải nói với cô toàn bộ sự thật. Siry rút rề nhìn mình. Mình nhún vai, đồng ý để nó nói:

- Aja, cô sẽ bị ám sát. Ngay trước khi bốn mươi di dân ra đi để tới Ibara, cô sẽ bị giết chết. Không bao giờ cô đặt chân lên Ibara. Tôi rất tiếc.

Aja trừng trừng nhìn vách tường. Không biết trong đầu cô đang nghĩ ngợi gì. Sao mình có thể biết chứ? Chẳng khác nào mở hộp bánh vận mệnh, nói: “Mi sắp chết rồi. Thưởng thức bánh của mi đi”. Như tiếng chuông báo tử của kẻ sát nhân. Không ai nói gì một lúc lâu. Aja cần nạp thông tin và tính toán những chọn lựa. Đó là cách làm việc của cô.

Sau cùng, Aja nhìn mình, nhỏ nhẹ nhưng dứt khoát:

- Pendragon, anh nói đúng, Saint Dane là tất cả những gì làm rối loạn trật tự tự nhiên của Halla. Tôi đồng ý, cố gắng thay đổi lịch sử là sai lầm. Nhe nhất là chỉ không được gì, tệ nhất là dẫn tới thảm họa. Vì lý do đó, tôi đổi ý về việc trao các bản đồ Ibara cho anh. Nhưng tôi có thể biện minh cho việc tôi làm vì những bản đồ đó tồn tại trong quá khứ của Ibara. Làm sao biết được? Có thể hội đồng đang có những bản đồ đó rồi. Vì vậy tôi sẽ trao chúng cho anh, nhưng tôi sẽ không đi cùng. Nếu phải chết, tôi sẽ chết. Ai biết được tôi sẽ gây ra xáo trộn gì, nếu tôi không đi cùng lịch sử theo cái cách... chuyện phải thế thôi.

Mình cố nén nước mắt. Không thể tưởng tượng nổi đời sống thiếu vắng Aja Killian.

Cô nói thêm:

- Pendragon, tất cả chúng ta đều phải chết. Tôi muốn anh trở lại đó, liên kết dân chúng – tôi biết anh có khả năng làm chuyện đó – và tiêu diệt hắn. Tiêu diệt những con rô-bốt của hắn. Tiêu diệt tội ác của hắn. Nếu anh làm việc đó, thì cuối cùng cuộc chiến này có thể kết thúc.

Tại mình qua đêm tại nhà Evangeline, phụ tá của Aja. Tất cả đều cần nghỉ ngơi và không phải gấp rút trở lại Ibara ngay. Mình giải thích cho Siry, dù đi bao lâu thì ống dẫn cũng sẽ đưa chúng mình về Ibara đúng thời điểm cần có mặt. Đó là lý do mình đã nói với ông Genj và Telleo là sẽ trở lại chỉ trong vòng mấy giờ. Siry hiểu, phần nào thôi. Trời ạ, chính mình cũng không hiểu hoàn toàn. Nhưng mình tin là như thế.

Sáng hôm sau, khi hai đứa mình thức dậy thì Aja đã đi rồi. Cô ấy để lại lá thư, nói là không muốn phải nói lời chia tay. Cô ấy muốn, lần sau nếu có tin từ chúng mình, sẽ là tin đại thắng trên Ibara. Cuối thư, cô viết thêm: “Pendragon, hãy chiến đấu bằng lẽ phải. Tất cả chúng ta luôn phải như vậy. Có thể chúng ta không luôn thành công, nhưng chúng ta đã chiến đấu vì lẽ phải. Bốn phận của chúng ta là bảo đảm sao cho Halla tiếp tục tồn tại trong yên bình, nhưng phải hành động theo cách thức... chuyện phải thế thôi. Tôi biết anh sẽ có những quyết định đúng. Chúc may mắn”.

Lá thư được gắn vào một cuộn giấy dày. Bản đồ Ibara.

Dòng thư cuối cùng vương vấn mãi trong tâm trí mình. Cô muốn đánh gục Saint Dane vô cùng, nhưng cũng vẫn gắn bó với nguyên tắc của Lữ khách chúng mình và nguyên tắc của Halla. Mình tin và tôn trọng khả năng phán đoán của cô, nhưng cô chưa phải trải qua những gì mình đã gặp. Mình biết, nếu muốn đánh gục Saint Dane, chúng mình phải tìm một cách thức mới. Bất kỳ cách nào. Nói cách khác: chúng mình phải từ bỏ lối chơi cao thượng.

Cảm giác đã no nê và được nghỉ ngơi đầy đủ, mình và Siry trở lại ống dẫn. Có vẻ vẫn giống khoảng lặng hiếm hoi trước cơn dông bão, nhưng không có áp lực, vì dông bão sẽ chỉ xảy ra khi tại mình trở lại Ibara. Tìm được hồ có nắp đây, chúng mình leo xuống và thấy ngôi sao. Khi qua cổng, đứng trong miệng ống dẫn, mình hỏi Siry:

- Cậu thấy sao?

- Như bị quăng vào một trò mà mọi người đã đang chơi từ lâu, còn mình thậm chí còn không biết cả luật chơi.

Mình cười lớn:

- Nghe có vẻ hơi bị đúng.

Siry kính cẩn chạm tay vào cuộn bản đồ mình đang cầm, hỏi:

- Anh thật sự tin cái này có đầy đủ thông tin giúp chúng ta ngăn chặn dado?

Nhìn vào ống dẫn, nhìn lại nó, cân nhắc câu trả lời, rồi mình quyết định nói:

- Không.

- Tôi cũng không nghĩ vậy.

- Nhưng không sao. Chưa bao giờ tôi nghĩ chỉ có bản đồ là đủ.

- Vậy thì vì sao chúng ta phải tới đây để lấy.

- Vì chúng ta mới chỉ bắt đầu.

Mình hướng về ống dẫn. Nó lom lom nhìn mình rồi hỏi:

- Chúng ta không trở lại Ibara, đúng không?

- Chưa.

Nhìn vào ống dẫn, mình kêu lớn:

- *Zadaa!*

(Tiếp theo)

IBARA

Tới Zadaa mình có hai mục tiêu. Thứ nhất là tránh gặp Loor. Mình tin là, nếu biết kế hoạch đối mặt trong trận chiến chống lại Saint Dane của mình, cô ấy sẽ muốn cùng trở lại Ibara với chúng mình. Không, cô ấy sẽ *khăng khăng* đòi đi. Không, thậm chí không bàn cãi, cô ấy cứ thần nhiên cùng đi với hai đứa mình.

Dù rất muốn cô tham gia trận chiến này, vì mình nghĩ một cá nhân sẽ không đem lại sự khác biệt lớn, cho dù cô ấy là một chiến binh dũng mãnh như thế nào. Nhưng mình băn khoăn những gì xảy ra sau cuộc chiến hơn. Thắng, bại, hòa, nếu có chuyện xảy ra cho mình, Loor sẽ là chọn lựa hợp lý nhất để thay thế mình trong vai trò thủ lĩnh Lữ khách. Đã nhiều lần mình nghĩ Loor nên là một thủ lĩnh Lữ khách ngay từ đầu, nhưng đó không là chuyện phải thế thôi, dù mình cảm thấy sao về chuyện này. Mình muốn đảm bảo sao cho Loor còn sống để chiến đấu trong một ngày khác.

Ống dẫn đặt hai đứa mình xuống một hang động sa thạch nâu rộng lớn mà mình đã từng đến nhiều lần. Mình chẳng thích thú gì với hầu hết những kỷ niệm về nơi này. Cả Loor và Saint Dane đều đã bị giết chết tại đây... và sống lại. Đó là lần đầu tiên mình tin Lữ khách không là người bình thường. Saint Dane đã nói chúng mình là ảo ảnh. Mình không hiểu nghĩa là sao. Rõ ràng mình cảm thấy mình là một gã trai bình thường được sinh ra trên Trái Đất Thứ Hai. Nhưng mình cũng không thể chối bỏ là ở chúng mình có những điều kỳ lạ. Thật sự mình nghĩ, có thể cái chết của Loor là một ảo ảnh. Có thể chúng mình chỉ *tưởng* là nó đã xảy ra. Mình biết là vô lý, nhưng nói tất cả chúng mình là ảo ảnh cũng vô lý kém gì đâu, đúng không? Dù sự thật là

gì, mình không còn chọn lựa nào khác. Loor phải được an toàn.

Mục đích thứ hai, lý do chính việc hai đưa mình tới đây, là tìm lại một phương tiện có thể giúp chúng mình trong trận chiến.

Khi mình dẫn Siry băng qua hang, nó nói:

- Cho tôi biết về lãnh địa này đi.

Mình tóm tắt cuộc chiến tranh dành những dòng sông ngầm giữa người Ratu và Rokador. Cậu bé tội nghiệp bị ngập vì quá tải thông tin. Nó được thấy Halla nhiều hơn, nhanh hơn bất cứ Lữ khách nào khác.

Theo những hốc kê chân khoét trên vách sa thạch, chúng mình leo lên, ra khỏi hang động có ống dẫn. Mình thoáng nghĩ đến một con rắn-quig lẫn lút trong bóng tối dày đặc, nhưng không sợ. Saint Dane đã hoàn tất công việc trên lãnh địa này, nghĩa là lũ quig cũng đã xong trách nhiệm. Hai đứa leo qua kè đá nứt trên đỉnh, dẫn tới một cửa sập bằng gỗ và lối vào những địa đạo ngoằn ngoèo bên dưới Xhaxhu. Hầu hết địa đạo đã bị phá hủy khi biển ngầm bị vỡ. Mình vui mừng cho bạn biết, các đường hầm tới ống dẫn vẫn còn nguyên. Trông chúng vẫn như khi còn biển.

Đã tới lúc thay quần áo.

Mình chẳng thèm đóng cánh cửa gỗ lại. Mình cũng không thay bộ quần áo Rockador chất đồng gần ống dẫn. Mình cóc cần nếu bị ai nhìn thấy hai đứa. Chỉ có một điều quan trọng: chuẩn bị cho trận đánh.

Với Siry theo sát phía sau, mình tiến nhanh qua những đường hầm chật hẹp, quanh co như mê hồn trận, mà mình biết rõ là đưa tới dòng sông ngầm chảy dưới lòng đất Xhaxhu. Chẳng bao lâu, chúng mình rẽ lần cuối, rồi bước vào hang động dài, nơi nhiều năm trước, lần đầu mình nhìn thấy những dòng sông Zadaa.

Được thác nước cao nuôi dưỡng, con sông này vẫn chảy. Mình muốn leo lên mặt đất, nhìn Xhaxhu thay đổi do biển sa mạc tạo lên. Mình có thể tưởng tượng Xhaxhu bây giờ là một môi trường sống xanh tươi, thay vì là một thành phố sa mạc khô khan cằn cỗi. Đó là một chiến thắng to lớn của Lữ khách trước Saint Dane.

Đó là lịch sử.

Bước vào hang động có dòng sông, Siry khựng lại. Có thể nói là nó kinh ngạc trước hình ảnh một dòng sông trong lòng đất. Hay ngọn thác cao gầm thét. Có thể nó bị choáng ngập khi thấy một kỳ quan thiên nhiên kỳ vĩ, đẹp đến không ngờ như vậy lại tồn tại trên cõi đời này. Có thể nói tất cả những cảnh tượng đó đều đáng kinh ngạc, nhưng mình không nghĩ chúng là nguyên nhân khiến Siry đứng khựng lại. Mình biết nó đang nhìn gì. Đó là một thứ không giống với bất kỳ vật gì nó từng thấy, và có lẽ không bao giờ thấy lại lần nữa. Thứ đó là lý do làm hai đứa mình phải tới Zadaa. Gần bờ sông là một chiếc xe tròn, màu bạc, hai chỗ ngồi. Nó kinh sợ hỏi:

- Cái gì vậy?

Vừa xem xét xe, mình vừa trả lời:

- Cái này gọi là dygo. Người Rokador dùng để khoan đất, tạo ra nhiều dậm đường hầm.

Đây là một trong những dydo kiểu nhỏ, kích cỡ bằng một xe đẩy trong sân gôn. Khoang chính là một quả cầu bạc đặt trên những bánh xích như một xe máy kéo. Một cửa sổ tròn bao nửa quả cầu, để người lái có thể nhìn ra ngoài. Thiết bị khoan là một ống rỗng dài gần hai mét, gắn trên một đòn gánh, có thể quay theo mọi góc quanh quả cầu. Đầu ống rỗng gắn sát buồng lái, thuôn dần tới mũi khoan rỗng chừng ba mươi phân. Thân khoan làm bằng nhiều vòng khoen sắc bén, quay tròn khi hoạt động. Mình đã từng thấy dydo cắt xuyên đá như cắt kẹo bông.

Mình mở cửa quả cầu bạc, rồi ra hiệu cho Siry bước vào. Buồng lái của một dydo hai chỗ ngồi trông như một xe hơi nhỏ. Chật nhưng thoải mái. Mình ngồi vào ghế bên trái, thắt đai an toàn. Siry hỏi:

- Cái ấy để làm gì?

- Để không bị lộn nhào khỏi ghế, vì chúng ta sẽ di chuyển với nhiều góc độ khác nhau.

- Ô!

Siry thốt lên với giọng điệu sắp ồm tới nơi. Nó vội vàng thắt đai. Mình nhìn bộ điều chỉnh quen thuộc. Trước mặt mình là hai cần gạt để kiểm soát hướng đi của quả cầu. Mình gạt cần khởi động, tiếng máy rì rì vang lên. Mình nhìn Siry trấn an. Nó bối rối cười cười. Mình bảo:

- Nhìn đây.

Mình bắt đầu thao tác cần điều khiển. Quả cầu tròn quay sang phải, sang trái, rồi úp xuống. Mình kéo cả hai cần, chúng mình quay lộn ngược cho đến khi hướng lên trời.

- Như đã nói, chúng ta sẽ di chuyển mọi góc độ khác nhau.

- Tôi tin anh.

Giọng nó yếu xìu.

Mình điều chỉnh quả cầu cho đến khi nó hướng về dòng sông hung dữ. Tới rồi. Tới lúc rồi. Chúng mình sắp tiến một bước. Nghĩa là quãng bỏ hết quy luật. Mình đang hành động ngang tầm Saint Dane.

Cũng hay đấy chứ.

Cảm thấy sự căng thẳng nơi mình, Siry e dè nói:

- Tôi đang cố bắt kịp mọi chuyện, dù không có quyền hỏi về công việc của Lữ khách, nhưng tôi phải hỏi... anh tin chắc chuyện này đúng không?

Mình không muốn trả lời vội vàng. Đó là một câu hỏi rất hay. Một câu hỏi quan trọng. Mình đã tự hỏi bản thân cả ngàn lần rồi.

- Nhóm Jakill đã ăn cắp một thuyền hành hương. Việc làm đó có đúng không?

Ngẫm nghĩ một lúc, nó trả lời:

- Không. Tôi nghĩ đó là sai lầm.

Mình sẽ sờ. Tưởng đâu nó sẽ nói, bất chấp chuyện gì đã xảy ra, chúng đã có một quyết định đúng.

Nó nói tiếp:

- Tôi đã làm theo cảm tính và tức giận. Tất cả chúng tôi đã như vậy. Chúng tôi kích động lẫn nhau, tự thuyết phục mình là đang làm điều đúng. Bây giờ họ đã chết, còn tôi đang ngồi trên một cỗ máy kỳ lạ ở đâu đó, và sắp lặp lại chuyện đó lần nữa. Anh nói đi, đánh cắp con thuyền đó là đúng hay sai.

Mình tự tin nói:

- Đúng. Nếu không có chuyến đi đó của Jakill, chúng ta đã không thể chuẩn bị cho Ibara chống lại vụ tấn công.

Siry trầm ngâm gật đầu:

- Tôi nghĩ điều đó là đúng. Chỉ hy vọng chúng ta không đang làm bất cứ điều gì gây ra sự việc xấu hơn.

Nó làm mình phát bực! Mình đang cố cứu quê hương nó, dân tộc nó. Sao nó có thể hạch hỏi mình? Mình giận dữ hỏi:

- Tóm lại, cậu theo tôi hay không?

- Tôi theo anh, Pendragon. Dù chuyện gì xảy ra, tôi theo anh tới cùng.

Chấm dứt tranh luận. Mình xoay quả cầu khỏi dòng sông, hướng trực tiếp vào vách hang – vách có đường hầm dẫn tới ống dẫn. Mình vặn một cần điều khiển. Mũi khoan hạ xuống phía dưới. Bóp công tắc cho các khoen của mũi khoan bắt đầu quay. Với một tiếng rì rì, thiết bị cắt khởi động. Đây là khoảnh khắc bất hồi. Ngay khi bắt đầu khoan là không còn đường trở lại.

Mình nhấn tới. Mũi khoan cắm vào vách tường. Siry ngã ra sau ghế, như né tránh đất đá rơi xuống. Tất nhiên chuyện đó không xảy ra. Vì mũi khoan cắt xuyên qua vách thật dễ dàng, và chúng mình tiến tới, tạo thành một địa đạo mới dưới lớp cát của Zadaa. Đánh tung lớp đá cứng, thỉnh thoảng chúng mình băng ngang một đường hầm cũ. Vừa thúc cỗ máy tiến tới, mình vừa đoán chiều dài phải vượt qua. Sau một phút khoan đào, mình bẻ góc cho dygo chúi đầu đi xuống. Cách duy nhất để biết mình đang đi đúng đường là dựa vào cảm giác phương hướng và cái nhần Lữ khách của mình. Chẳng bao lâu, mặt nhần đá xám bắt đầu lấp lánh. Gần tới ống dẫn rồi. Vách đá cuối cùng vỡ tung, chúng mình tiến vào hang động quen thuộc. Mồ hôi đầm đìa, mình ngừng lại để thở. Không vì gắng sức, mà vì thần kinh căng thẳng.

Trông Siry còn thảm hại hơn mình. Nó gượng cười nói:

- Thú vị thật.

Mình quay quả cầu để nhìn lại đường hầm tại mình mới đào. Chẳng hay ho gì. Trên toàn cõi Halla, ống dẫn được che giấu ở những nơi con người không thể tình cờ phát hiện. Trường hợp này không còn trên Zadaa nữa. Chắc chắn người ta sẽ khám phá ra đường hầm mới. Họ sẽ thấy ống dẫn. Khoan đục qua đá, là mình vừa làm sụp đổ thêm một rào chắn nữa giữa các lãnh địa. Bây giờ, chính xác là mình đang chơi đúng theo trò của Saint Dane.

Siry hỗn hển hỏi:

- Đây là một bộ máy diệu kỳ, nhưng nó giúp chúng ta đánh gục những tên dado bằng cách nào?
- Nó sẽ không giúp, không giúp một cách trực tiếp.

Mình quay dygo 180 độ, hướng mũi về miệng ống dẫn, thúc nó tiến tới. Bánh xích từ từ lăn, cho đến khi đường hầm thăm thẳm phủ kín cửa sổ xe

Siry bối rối nhìn mình:

- Sao chúng ta lại đưa nó tới Ibara?
- Chúng ta không trở lại Ibara. Ít ra là chưa. Chúng ta sẽ tới một nơi khác
- Là đâu?

Nó trở mắt hỏi. Mình hít sâu một hơi rồi kêu lên:

- *Denduron!*

Ống dẫn bùng sáng. Mình lái dygo vào đường hầm, vào những khởi đầu của một Halla mới.

(Tiếp theo)

IBARA

Trên Denduron có hai cổng ống dẫn, mình không biết được quăng vào cổng nào. Một ở trên đỉnh núi tuyết sừng sững trên làng Milago. Cổng kia bị vùi sâu dưới nhiều tầng đá, lối vào ống dẫn đã bị phá hủy khi mạch tak nổ tung, để triệt tiêu mỏ mình thạch. Nhưng dù cổng nào thì tại mình cũng đã chuẩn bị. Một là dygo đưa chúng mình từ núi xuống, hoặc đục qua những đường hầm sụp đổ. Việc vượt qua cổng ống dẫn là điều mình ít lo lắng nhất.

Phóng qua ống dẫn trong một cái xe là một trải nghiệm mới. Nếu không đang lãnh một trách nhiệm cấp bách, mình có thể nói là rất thú vị. Mình buông cần điều khiển, vì đã được năng lực của ống dẫn đưa đi. Tầm nhìn của hai chúng mình chỉ là qua khung cửa phía trước dygo. Cũng tốt. Mình không muốn nhìn ra biển thời gian và không gian bên kia vách pha lê, để thấy bất cứ thay đổi nào rất có thể đã xảy ra sau những gì chúng mình làm trên Zadaa.

Vì ở trong dygo khép kín, mình không nghe được tiếng nhạc của ống dẫn. Tiếng nhạc đó luôn báo khi tới cuối cuộc hành trình. Hai mắt căng ra chăm chăm nhìn phía trước, mình tìm kiếm dấu hiệu là đã tới nơi vì sợ dygo lao vào cổng đã bị lấp vùi và đâm sầm phải vách đá.

Mình không cho Siry biết chuyện này. Nó có quá đủ chuyện để lo lắng rồi.

Sau vài phút di chuyển, mình quyết định không dám mạo hiểm khởi động mũi khoan. Mình đoán, mũi khoan sẽ đưa hai đứa mình xuyên qua bất cứ thứ gì. Nhưng hóa ra mình không cần phải lo lắng. Mũi khoan mới vừa khởi động, hai đứa đã được trút xuống miệng ống dẫn. Ánh sáng chói lóa rọi qua cửa sổ hẹp của quả cầu. Dù tụi mình ở đâu, thì cũng không phải bên dưới hàng tấn đá.

Bật tung cửa, mình nói:

- Ra thôi.

Một hình ảnh quen thuộc. Chúng mình đang ở trong hang động trên đỉnh núi, nơi lần đầu mình đặt chân lên một lãnh địa khác hẳn lãnh địa mình đang sống. Denduron. Chợt nghĩ tới cậu Press. Cậu sẽ nghĩ gì về việc mình đang làm? Mình không dám nghĩ xa hơn nữa, vì đó là một ý nghĩ kém vui.

Siry hỏi:

- Bây giờ chúng ta đang ở đâu?

Nó có vẻ mệt mỏi. Mình nghĩ, chẳng còn gì làm nó bất ngờ nữa.

- Denduron là lãnh địa đầu tiên Lữ khách đã đánh đại Saint Dane. Này, mặc những thứ này vào.

Một chồng quần áo da và lông thú đặt gần ống dẫn. Mình không bận tâm chuyện hòa trộn vào lãnh địa. Nếu người ta thấy chúng mình ngồi trong một dygo màu bạc lẫn bánh tiến tới, thì chuyện mặc gì đâu còn quan trọng nữa. Sẽ không còn chuyện phải trà trộn hóa mình trên Denduron. Mình quan tâm tới thời tiết hơn. Hai đứa đang mặc áo phong phanh của Ibara nhiệt đới. Sẽ bị chết cóng trên Denduron. Mình quăng quần áo Ibara vào dygo, rồi một lần nữa lại tròng vào bộ đồ da của Denduron. Mình nhận ra ngay một sự khác biệt. Quần áo được làm tốt hơn lần trước mình đến nhiều. Đây là dấu hiệu đầu tiên cho thấy người Milago đã tiến bộ sau thất bại của Saint Dane. Sẽ còn nhiều điều khác nữa. Mình giải thích cho Siry:

- Vùng này có hai sắc tộc. Milago và Bedoowan. Người Milago là nhà nông, Bedoowan tiến hóa và tri thức hơn, sống trong một thành phố lâu đài tráng lệ – nơi họ chỉ huy một đội quân đối xử với người Milago như những nô lệ. Nông dân bị ép buộc khai thác mỏ khoáng sản quý giá gọi là minh thạch. Đó là nền tảng sự giàu có của người Bedoowan. Các khu mỏ có thể sập bất cứ lúc nào, còn người Milago thì chết dần mòn. Họ nổi loạn và người Bedoowan bị đánh bại. Lữ khách ở đây tên là Alder. Anh ấy là người Bedoowan. Alder đã nói với tôi, bây giờ hai

sắc tộc chung sống hòa bình. Bedoowan cung cấp chuyên môn hiện đại, Milago được thực hành nâng cao tay nghề. Tóm lại, đây là nơi Saint Dane bị ngăn chặn lần đầu tiên.

Thay quần áo xong, tụi mình xỏ chân vào mấy đôi giày đế da. Thật khó tin là mình có thể nói: trang phục rất thoải mái. Da mềm và cắt may tinh xảo. Nếu có đồ lót riêng lúc này, chưa chắc mình đã cần tới. Hai đứa leo lại vào dygo. Mình nỗ lực rồi nhẹ nhàng tiến tới. Qua khỏi hang, chúng mình tiến vào vùng sáng chói lòa của Denduron. Hình ảnh đầu tiên là cánh đồng tuyết mênh mông, nơi mình và cậu Press đã bị quig tấn công. Mình vui mừng thông báo, không có cái sừng quig nào nhô lên từ tuyết. Như trên Zadaa, tại đây lũ quig không quấy rầy tụi mình. Bước ngoặt đã qua rồi.

Dydo dễ dàng lăn bánh trên tuyết, tạo ra những vết hằn sâu. Siry gần như hoàn toàn nín lặng, tận hưởng cảnh quan kỳ lạ uy nghi của rừng núi phủ tuyết chung quanh chúng mình. Một lãnh địa vô cùng xinh đẹp. Gồ ghề, nhưng tuyệt đẹp. Trên đường xuống làng Milago, nó chỉ hỏi một câu khi ngược nhìn trời:

- Tôi có bị điên không?

Mình phì cười:

- Không. Ở đây có ba mặt trời.

Siry chớp mắt, ngồi dựa vào lưng ghế. Nó ngạc nhiên đến sững sờ. Khi quyết định cùng nhóm Jakill ra đi để tìm hiểu sự thật, nó không thể ngờ đến những gì tự mình đang dẫn thân vào.

Khi chúng mình xuống thấp hơn, tuyết dần dần nhường lối cho cỏ. Mình tắt máy dygo. Hai đứa bước ra ngoài, quan sát quang cảnh. Từ trên cao, chúng mình nhìn xuống làng Milago mới dưới thung lũng. Lần cuối cùng mình thấy, nơi này chỉ là một cảnh hoang vắng tiêu điều. Vụ nổ mỏ đã tàn phá lâu đài của người Bedoowan và xé nát vùng nông thôn. Nhiều ngôi làng của người Milago cũng bị hủy hoại. Bây giờ không còn chút dấu vết nào của sự tàn phá. Trái lại, những túp lều của người Milago đã được tái thiết tốt hơn nhiều. Trông chúng rộng rãi hơn, vững chắc hơn. Con đường đất nhỏ quanh co giữa các túp lều, giờ trông có trật tự và vững chắc hơn. Hình như chúng được lát đá. Bên kia ngôi làng, mình thấy nông trại mênh mông, hoa màu trù phú. Tất cả đều có vẻ hoàn hảo.

Một thứ khác làm mình mỉm cười. Lúc này là buổi chiều muộn, ba vầng dương đang từ từ xuống nơi chân trời. Dưới làng đã lấp lánh ánh đèn. Khi mình tới đây lần trước, Milago không có đèn. Họ không có bất cứ loại năng lượng nào. Chỉ đến khi bước vào lâu đài của người Bedoowan, mình mới nhận ra lãnh địa này tiến bộ hơn mình tưởng lúc đầu. Bedoowan đã tìm giữ Milago trong thời đại tối tăm. Đúng nghĩa đen. Mình sung sướng đến rợn người khi thấy bây giờ Bedoowan đã chia sẻ kiến thức với Milago. Làng Milago đã sinh động hẳn lên.

Mình bảo Siry:

- Chúng ta xuống thôi kéo trời quá tối.

Trở lại vào dygo, chúng mình tiếp tục hành trình. Mình bắt đầu nghĩ đến bước tiếp theo. Đó có lẽ là việc khó khăn nhất trong tất cả các việc. Mình không muốn gặp Alder, vì cũng lý do không muốn gặp Loor. Mình không muốn anh ấy trở lại Ibara. Khổ nỗi, chúng mình lại cần anh ta giúp trên Denduron này. Tìm được một vị trí rậm rạp giống như những cây thông, mình kéo dygo vào.

- Chúng ta đi bộ một quãng đường còn lại, để không làm ai phát hoảng.

Ra khỏi quả cầu, chúng mình lấy cành lá phủ sơ sơ lên dygo. Ngụy trang không tốt lắm, nhưng chúng mình chỉ có thể làm tới thế thôi.

Vừa đưa Siry xuống làng, mình vừa nói:

- Chúng ta cần phải tìm anh chàng Lữ khách.

Chắc không ai nhận ra mình. Đã mấy năm qua rồi, và mình không còn là thằng nhóc nhút nhát, rồi bỏ nơi này ngay sau khi lâu đài của Bedoowan bị phá hủy. Mình vẫn còn hơi sợ, nhưng không còn quá nhỏ nữa. Không ai nhìn hai đứa tới lần thứ hai khi mình và Siry đi qua những con đường làng tắt hẹp. Bây giờ cộng đồng này đang phát triển. Không còn là một nơi ai cũng biết nhau. Lều đã trở thành nhà. Phố xá không còn ngập bùn, ánh đèn làm nơi này thân thiện và ấm cúng. Chẳng còn gì giống với ngôi làng xơ xác khi mình rời khỏi đây. Trừ một điều. Dọc theo một con phố là một quảng trường. Mới nhìn, trông như một công viên. Hàng rào thấp màu đen bao quanh một bãi cỏ, để làm mình tưởng tượng đến một nơi mọi người đến picnic. Nhưng đó không là công viên. Đó là một đài kỷ niệm. Giữa quảng trường là một vòng rộng bằng đá. Mình nhận ra, nó giống như lối vào một mỏ đá minh thạch ngày trước. Chính trên bệ đài đá này, Saint Dane đã chỉ đạo lễ Chuyển vận tàn ác của hắn, nơi một người thợ mỏ đã được chọn để cân với minh thạch thu hoạch được trong ngày. Nếu trọng lượng minh thạch không bằng người thợ mỏ, ông ta sẽ bị quăng vào hầm mỏ cho chết. Hình như kiến trúc này được đặt ở đó như một đài kỷ niệm và... nhắc nhở.

Chúng mình hỏi một dân làng đường tới doanh trại của chiến binh Bedoowan. Mình nghĩ đó là nơi tốt nhất để tìm Alder. Người đó chỉ mình tới triền dốc trên biển, nơi lâu đài Bedoowan từng tọa lạc. Mình biết đường. Đi qua làng và một đồng cỏ, chúng mình thấy ánh đèn phía trước. Mình nói cho Siry biết, trước cuộc chiến triền dốc phủ cỏ trải dài tới biển. Từ trên đỉnh dốc người ta không hề ngờ một lâu đài đồ sộ được xây dựng vào trong vách đá bên dưới, khi những hầm mỏ bị phá hủy, lâu đài đổ xuống biển, kéo theo nhiều đất đai bên trên nó.

Tới gần hơn, chúng mình thấy ánh đèn phát ra từ nền móng thành phố lâu đài bị phá hủy. Nó đã trở thành doanh trại của những chiến binh Bedoowan. Một bậc thềm đá cổ dẫn xuống một khoảng trống rộng. Mình nhận ra đó là đấu trường, nơi tụi mình đã chiến đấu với lũ quái quig. Kỷ niệm làm mình ớn lạnh. Không bao giờ mình tưởng thấy lại nơi này.

Đứng bên đấu trường đổ nát, Siry và mình nhìn xuống quang cảnh như một trò chơi. Nhiều chiến binh đứng thành vòng tròn, đang chăm chú theo dõi hai chiến binh đấu vật. Cuộc tỉ thí không có vẻ tàn khốc. Các chiến binh hoan hô, tán tụng cả hai đối thủ. Có vẻ họ chỉ vui đùa. Cảm giác thật bất ngờ. Trước kia, khi mình có mặt tại đây, họ là những kẻ xấu. Bây giờ không như thế nữa.

- Dám cá cược không?

Một tiếng nói vang lên sau hai đứa. Không cần quay đầu lại mình cũng biết là ai. Mình trả lời:

- Nếu anh là đấu thủ. Tôi chỉ đặt cược vào điều tôi chắc chắn thôi.

Thình lình mình bị nhắc lên bằng một vòng tay ôm mạnh mẽ. Nếu không biết rõ hơn, mình đã tưởng là bị xiết tới nát xương. Không có gì xa hơn sự thật cả. Alder thân mật nói:

- Chào, Pendragon.

- Ôi, gặp anh tôi mừng quá.

Buông mình ra, Alder lùi lại. Mình quên khuấy là anh chàng này to con đến thế nào. Dù mình đã cao thêm mấy phân, anh ta vẫn cao vượt hẳn mình. Mái tóc nâu đã mọc dài hơn, gần chấm vai. Quần áo da nhẹ nhàng như hai đứa mình, thay vì bộ giáp nặng nề của chiến binh Bedoowan. Chắc Alder đã xuống ca trực. Như mình đã viết trước đây. Alder là một chiến binh được đào tạo bài bản, nhưng tính tự tin và lòng dũng cảm có được là từ chiến trường. Đó là một con người thật dễ thương với nụ cười luôn nở trên môi.

Nhưng lúc này thì không. Vẻ mặt u ám, anh nói:

- Ước gì tôi cũng có thể nói là rất mừng được gặp cậu, Pendragon, tôi đã thấy cổ máy đó. Nhiều người đã thấy. Tôi không biết phải giải thích với họ thế nào. Sao cậu có thể đem một vật từ lãnh địa khác tới đây như vậy?

- Để cứu Halla.

Alder bối rối. Mình hiểu. Mình phải đích thân giải thích. Sau khi giới thiệu Siry, ba chúng mình ngồi trên vành đai đấu trường, mình kể cho Alder nghe mọi chuyện, không giấu diếm điều gì. Anh lắng nghe những gì mình nói. Việc này cũng có ích cho cả Siry. Kế hoạch của mình chiến đấu với Saint Dane trên Ibara đi ngược lại tất cả những gì Lữ khách chúng mình biết là lẽ phải, nhưng đó là cách duy nhất. Sau cùng, khi mình cho Alder biết lý do mình và Siry tới Denduron, mình có cảm giác như vừa thoi một cú vào bụng anh. Mỗi một lúc lâu, anh vẫn không nói gì. Anh nhìn xuống các đồng đội đang cười nói vui đùa. Mình cảm thấy ân hận. Nếu hai đứa mình không có mặt tại đây, chắc Alder đã ở dưới đó cùng họ. Đó không phải là cái cách “chuyện phải thế thôi”. Anh ấy là một Lữ khách.

Sau cùng, Alder mệt mỏi thở dài rồi nói:

- Để làm theo yêu cầu của cậu, chúng ta cũng có thể làm nguy hại tới tương lai của Denduron. Cậu có nghĩ đến điều đó không?

- Có. Nhưng Alder à, đây không chỉ là chuyện vì Veelox, mà là vì Halla. Nếu Saint Dane chiếm được Ibara, anh sẽ phải đối đầu với đoàn quân dado ngay tại nơi này.

- Điều cậu yêu cầu rất nguy hiểm. Chúng ta không thể làm một mình.

- Anh tìm trợ giúp được không?

- Pendragon, mọi người còn nhớ cậu. Họ nhớ cậu đã giúp Milago thoát khỏi sự chuyên chế độc ác của Bedoowan như thế nào. Người duy nhất họ tôn kính hơn, là ông Press. Nhưng ông không còn ở đây nữa, phải không?

Một lần nữa mình lại có cảm giác cậu Press sẽ không tán dương những gì mình đang làm. Nhưng như Alder nói, cậu không còn đây nữa. Bây giờ là màn trình diễn của mình.

Alder nói:

- Tôi có thể tìm người giúp cậu. Với một điều kiện.

- Nói đi.

- Cậu phải đưa tôi tới Ibara.

Mình nhảy dựng lên:

- Không được. Tôi không thể đánh liều sinh mạng anh lần nữa. Hai lần là quá nhiều rồi.

- Pendragon, đây không là việc thương lượng. Vị trí của tôi là ở bên cậu, chiến đấu với Saint Dane. Vì sao cậu từ chối, trừ khi cậu nghi ngờ những gì đang làm.

Mình la lại:

- Đúng, tôi nghi ngờ những gì mình đang làm. Vừa hành động, tôi vừa cố tính toán. Nếu có điều gì xảy ra cho tôi, cho chúng ta, thì chuyện gì sẽ xảy đến với các Lữ khách. Đó là lý do tôi đã không liên lạc với Loor. Nếu ba chúng ta không qua khỏi trận này, trong khi ông Gunny và Spader đang bị kẹt lại tại Eelong, chỉ còn lại Patrick, Loor, Aja và Elli trên Quillan. Họ sẽ cần anh, Alder. Chúng ta không thể liều lĩnh được.

Alder bình tĩnh nói:

- Nếu trận đánh này quan trọng như cậu nói, thì chuyện còn lại bao nhiêu Lữ khách không là vấn đề nữa. Chiến tranh sẽ được kết thúc.

- Đồng ý. Nhưng tôi không muốn anh tham gia vào vụ này.

- Vì sao? Nguyên nhân thật sự là gì? Vì cậu sợ tôi bị thương? Hay nghi hoặc những gì cậu đang làm?

- Tôi không nghi hoặc.

Mình quả quyết nói. Alder dứt khoát:

- Vậy là vị trí của tôi không còn gì bàn cãi nữa.

Mình cứng họng. Cố tìm một lý do khác để anh ta ở lại, nhưng tìm không ra.

Siry còn để thêm:

- Tôi thấy ý kiến anh ấy đi cùng cũng hay đấy chứ.

Sau cùng, mình đành phải nói:

- Tốt thôi. Anh được tiếp nhận. Tôi phản đối, nhưng anh được tiếp nhận.

- Có lẽ cậu nên nói là vui mừng vì có tôi tới đó giúp một tay chứ.

- Cũng được.

Mình nhận ra là đang tỏ ra vô ơn. Một lần nữa, vì mình, Alder lại bước vào vòng nguy hiểm. Anh ấy là một người bạn, một Lữ khách tốt. Đáng lẽ mình không nên nóng giận như vậy. Mình dịu giọng nói:

- Xin lỗi Alder. Tôi mừng có anh giúp đỡ. Chỉ vì không muốn bất cứ chuyện gì xảy ra với anh.

Đứng dậy, Alder đặt tay lên vai mình:

- Từ những gì cậu đã cho tôi biết, thì cách tốt nhất bảo đảm không gì xảy ra cho bất cứ ai trong chúng ta là: đánh bại Saint Dane trên Ibara.

Trời đã khuya, chúng mình cần nghỉ ngơi. Alder tìm cho tụi mình mấy giường thoải mái của doanh trại trong lâu đài đồ nát. Trở lại đây, mình hơi rờn rợn, khi nhớ lại chính mình là kẻ làm nổ tung nơi này. Không thể nào ngủ nổi. Công việc phía trước sẽ rất khó khăn và nguy hiểm. Mình không nói về cuộc chiến với Saint Dane, mà là việc trên Denduron.

Sáng hôm sau Alder dậy sớm để chuẩn bị. Khi mình và Siry thức giấc, ăn chút gì đó, thì Alder đã tập hợp xong hai mươi người tình nguyện từ làng Milago. Chúng mình gặp họ tại bãi đất trống giữa làng và lâu đài đồ nát. Mình nhận ra mấy người. Điều khác biệt lớn nhất với lần trước mình ở đây là: bây giờ trông họ rất khỏe mạnh. Hồi đó, tất cả đàn ông đều xám xịt như người chết, vì phải lao động trong hầm mỏ và hít thở hơi độc khi mình thạch được tách ra khỏi đá. Bây giờ trông họ béo tốt, mạnh khỏe. Mình cảm thấy áy náy khi sắp phải yêu cầu họ làm những gì.

Trưởng nhóm tình nguyện này là một người đàn ông mình còn nhớ rõ. Đó là Rellin, sếp thợ mỏ và là lãnh đạo cuộc cách mạng chống lại Bedoowan. Bây giờ ông là thủ lĩnh của người Milago, và vẫn là một thủ lĩnh uy quyền, tự tin như mình còn nhớ. Chỉ thiếu một điều: sự phẫn nộ. Bây giờ ông thư thái với thế giới của mình. Hy vọng mình sẽ không làm rộn cái thế giới đó quá nhiều.

Ông thân mật ôm mình, nói:

- Pendragon, cậu đã lớn rồi.

- Cháu không thể tin nổi những gì thấy tại đây. Một ngôi làng hoàn toàn đổi mới.

- Đúng vậy, nhưng phần lớn là nhờ cậu và ông Press. Tôi rất buồn nghe tin ông đã qua đời.

Mình gật đầu cảm kích. Rellin nói tiếp:

- Để tưởng nhớ ông, và vì những gì cậu đóng góp tạo nên thế giới này của chúng tôi, chúng tôi sẵn lòng làm những gì cậu yêu cầu. Cậu hiểu là sẽ có nguy hiểm chứ?

- Có, cháu hiểu. Cháu sẽ không xin trợ giúp nếu đây không là việc vô cùng quan trọng.

- Chuyện gì khiến nó quan trọng đến thế?

Mình biết là phải trả lời câu hỏi đó, tất nhiên không thể cho ông ta biết toàn bộ sự thật, nhưng ông xứng đáng được biết một vài chi tiết. Mình nói:

- Một ngôi làng cách xa đây đang cần cháu giúp. Như Milago, họ đang gặp mỗi nguy hiểm, có thể bị hủy diệt bởi một lực lượng độc ác và dữ dội. Cháu đang cố hết sức để giúp họ.

- Cậu đúng là một người thích phiêu lưu mạo hiểm, Pendragon. Một thiên hướng cao thượng, nhưng nguy hiểm, khi bạn lòng vào những vụ xung đột như thế.

Rellin nói trúng vấn đề một cách quái đản.

- Dạ, nhưng đó là điều đúng phải làm.

- Vậy thì, vì cậu và vì thiên hướng cao thượng của cậu, tôi sẽ đưa người của mình xuống lại hầm mỏ để tìm tak.

Mình thành thật nói:

- Cảm ơn ông.

Đây là những con người dũng cảm. Ước gì mình có thể nói với họ, việc khai thác tak cũng chính là để bảo vệ tương lai của họ, việc khai thác tak cũng chính là bảo vệ tương lai của họ.

Rellin nói:

- Cậu biết đó, mạch tak đã bị vùi sâu trong lòng đất. Sẽ mất rất nhiều công sức mới mở lại được.

- Không quá tốn công sức như ông nghĩ đâu.

Mình đưa ông Rellin và các thợ mỏ tới dygo. Đi bên mình, Siry thì thăm hỏi:

- Tak có gì đặc biệt đến thế?

- Đó là một chất thiên nhiên họ phát hiện trong khi khai thác minh thạch. Một thứ đất mềm, màu đỏ, có thể nặn thành quả bóng, như đất sét.

- Nó là gì, thuốc độc à?

- Một chất nổ mạnh kinh khủng. Một hạt tí xíu có thể làm nổ tung một trong những ngôi lều kia. Những người thợ mỏ định sử dụng tak chống lại Bedoowan nhưng điều đó sẽ làm thay đổi sự tiến hóa của xã hội. Vì với tak, người Milago sẽ trở thành những chiến binh. Sau khi hạ Bedoowan, Rellin định chinh phục những vùng khác trên Denduron. Ngôi làng thanh bình này sẽ thành một thành phố của chiến binh. Không bao giờ họ có được cơ hội đó. Sau vụ nổ, mỏ tak bị chôn vùi quá sâu, họ không thể khai thác được nữa.

- Trừ khi có dygo.

- Chính xác. Tôi muốn thổi tung Saint Dane về bất kỳ nơi nào mà hắn đã xuất phát. Với một vũ khí như tak, chúng ta sẽ có cơ hội chống lại đoàn quân của hắn, nếu không...

Mình không nói hết câu. Siry hỏi:

- Nhưng sau khi chúng ta đào đường hầm, liệu họ sẽ tiếp tục khai thác không?

- Không. Nơi này đã khác trước, họ không còn chiến tranh nữa.

Siry vẫn chưa hết lo lắng:

- Chỉ mong chúng ta không thổi tung người dân Denduron trở lại như xưa.

Mình gạt đi:

- Sẽ không có chuyện đó đâu.

Rellin và hai mươi người thợ mỏ thật sự kinh hoàng khi thấy dygo. Kinh hoàng là phải thôi. Mình đặt chuyện để nói với họ dygo đã tới từ một thành phố rất xa, phía bên kia núi, như thế nào. Biết họ có cả đồng thạc mắc, nhưng mình không cho họ cơ hội hỏi. Siry và mình lên ngay quả cầu, lái về hướng lâu đài. Không cách nào biết mạch mỏ tak ở đâu. Mình ngưng lại tại nơi hẻo lánh. Trong khi mấy người thợ mỏ sợ hãi đứng nhìn, mình điều khiển mũi khoan hạ xuống. Với một cú nhấn lên bàn đạp, mũi khoan khoét sâu vào đất. Tụi mình “lên đường”.

Khoan mỏ là việc đơn giản. Nhưng tìm thấy tak thì không đơn giản chút nào. Kế hoạch của mình là đào nhiều địa đạo để thợ mỏ thăm dò tak. Nếu không thấy gì, lại đào tiếp. Công việc nặng nhọc kéo dài nhiều ngày vẫn không có kết quả. Gặp mấy quặng mình thạch nhỏ, nhưng thợ mỏ không dám đào. Để kéo dài mạng sống của mấy trăm con người, họ đã phải chung sống với thứ ngọc xanh đó thế là đủ rồi.

Trong khi tiếp tục khoan đào, một số thợ mỏ khác đóng những thùng gỗ để chúng mình vận chuyển chất nổ. Thùng chứa là phần rất quan trọng. Vì tak phân hủy khi hòa với nước, mà lối vào Ibara phải qua hồ nước nên thùng chứa phải kín để nước không lọt vào. Họ cũng làm một xe trượt lớn và phẳng, để có thể kéo tak lên và vượt xa khỏi núi. Tất nhiên họ không biết là hai đứa mình chỉ đi nửa đường thôi.

Mình thật sự xúc động vì sự làm việc cật lực của mọi người. Khi nghe tin họ đang lao động vì ai, càng lúc càng thêm nhiều người tình nguyện tham gia. Thậm chí có người tình nguyện theo mình đi chiến đấu, nhưng mình không thể nào chấp thuận. Sau cùng, số thợ mỏ đủ đông để chia thành nhiều ca. Vì vậy luôn có người làm việc suốt cả ngày. Mình tin chắc, nếu có tak, chúng mình sẽ tìm ra.

Sống bên Alder thật thú vị. Anh chỉ dẫn cho Siry vài đường tác chiến, biểu diễn kỹ xảo sử dụng trường thương bằng gỗ, một môn mà anh và Loor đều tinh thông. Siry là một học trò nhiệt tình, nhưng không cách nào biến nó thành một chiến binh trong thời gian ngắn ngủi như thế. Chủ yếu cho vui. Vui cũng quan trọng lắm. Quá lâu rồi, tụi mình chưa làm điều gì hơi có vẻ vui chơi một tí.

Nhìn hai người luyện đấu với cây gỗ dài, mình chợt nảy ra một ý tưởng. Sau khi mở thêm một đường hầm mới bằng dygo, mình lái nó trở lại lên núi, tới ống dẫn. Mình không nói với ai, vì không định đi lâu. Đạp xe ngoài cửa hang, mình tiến vào trong, bước vào lòng ống dẫn:

- *Quillan!*

Vừa dứt lời, ống dẫn lập tức kéo mình tới lãnh địa với toàn kỷ niệm buồn.

Tới cổng ống dẫn, mình hấp tấp thay quần áo, mặc vào bộ đồ xám khó tả, đặt gần đó. Mình không gặp con quái quig nhện bằng máy nào. Không hề ngạc nhiên. Vì lãnh địa này đã bị tiêu diệt. Ra khỏi nhà kho mệnh mông có cổng vào ống dẫn, mình leo lên khu giải trí mái vòm kỳ lạ, nơi lần đầu mình nếm mùi Quillan. Rất buồn báo cho bạn biết: khu giải trí đang náo nhiệt. Những trò chơi của Quillan đã trở lại, và sầm uất hơn bao giờ. Thật đau lòng khi thấy cảnh này.

Đường phố không có gì thay đổi. Không biết theo tiêu chuẩn trên Quillan, thời gian đã qua là bao lâu rồi, nhưng lãnh địa này trông vẫn giống như lần đầu mình nhìn thấy. Đường phố chật cứng những con người di chuyển như xác ướp vô hồn. Những màn hình khổng lồ trên các nhà cao tầng vẫn chiếu cùng một hình ảnh những mẫu hình học, thỉnh thoảng xen kẽ bản thông báo của một xưởng ngôn viên không tên. Mình buồn chết được. Blok đã thắng. Saint Dane đã thắng. Mình đã thất bại thảm hại trên Quillan.

Điểm đến của mình là một khu thương mại ngảm bỏ hoang, nơi mình đã gặp gỡ một nhóm chống đối, tự gọi là “phục hưng”. Mình biết rõ lộ trình. Tìm thấy tòa nhà xây dựng trên khu mua sắm bỏ hoang, mình đi xuống cầu thang cố lỗi, tiến qua một loạt hành lang quanh co, sau cùng là lối hổng trên bức tường xi măng do những người phục hưng tạo thành lối vào.

Mình không thấy một thành viên phục hưng nào. Cũng không thấy Elli, Lữ khách. Không sao. Mình không tới đây để tìm hiểu về Quillan. Mình tới vì vũ khí. Mình tìm thấy chúng trong một quầy hàng bỏ hoang từ lâu. Thật đau lòng khi không thấy một người phục hưng nào canh gác vũ khí. Thêm một dấu hiệu nữa chứng tỏ cuộc vận động khôi phục đã thất bại. Họ không cần đến vũ khí nữa.

Nhưng mình cần. Mình tìm thấy một đồng roi sắt đen, dài gần hai mét. Dụng cụ giết dado. Mình không biết chúng làm bằng gì, hay hoạt động ra sao. Mình chỉ biết, khi đâm trúng dado bằng cây roi đó, nó sẽ làm nguồn điện dado mất tác dụng. Kết quả? Dado chết queo.

Mình đứng nhìn đồng vũ khí, tự hỏi vì sao mình đã mất công tới đây? Tội mình sắp đụng trận với hàng ngàn dado. Nếu dùng vũ khí này, trận chiến sẽ kết thúc. Hơn nữa, mình chỉ biết sử dụng loại vũ khí giống những cây roi đó thôi. Nhìn Alder hướng dẫn Siry, mình đã nhận ra điều đó. Chắc bạn sẽ nói có chúng mình sẽ tự tin hơn. Mà tự tin là điều mình đang rất cần. Cầm một chục vũ khí nhẹ đó, mình trở lại ống dẫn.

Mình biết cầm cả nắm roi sắt vào ống dẫn là quá liều. Nếu bị một dado an ninh nào phát hiện, mình tiêu luôn. Mình cố nguy trang chúng bằng một cái mền cũ rách của những người phục hưng bỏ lại. May ra mọi người sẽ tưởng mình ôm bó củi dài. Hay chổi. Hoặc ván trượt. (Phải, đúng vậy). Hoặc nghĩ là gì cũng được, ngoài vũ khí giết dado. Khi đã lên tới mặt đất, mình đi gần những tòa nhà, cố lẩn tránh mọi người. Tới một điểm, mình thấy hai dado an ninh xăm xăm tiến tới. Ruột gan mình lộn tùng phèo. Thành linh cảm thấy ý tưởng tới Quillan ngu ơi là ngu. Phó mặc cả một trận chiến cho may rủi, chỉ để có một li thỏa mãn. Mình nín thở.

Hai dado đi ngang qua mình.

Chuyến đi trở lại Denduron không có gì xảy ra. Thay lại bộ đồ da tại cổng, mình nhảy vào ống dẫn. Trong hang động trên Denduron, mình đặt đồng vũ khí bên cạnh ống dẫn, rồi nhảy ngay vào dygo, trở xuống núi. Tất cả chỉ mất vài tiếng đồng hồ. Không ai biết mình đã ra đi. Kể cả Alder và Siry. Tới Quillan là quá liều lĩnh, nhưng mình mừng là đã làm chuyện đó.

Không biết tính thời gian chính xác trên Denduron như thế nào. Nếu phải đoán, mình nghĩ là đã ở trên lãnh địa này được ba tuần rồi. Mình bắt đầu nghĩ đó là thời gian vô ích. Nếu tak ở sâu hơn dưới những đường hầm nông đã đào, như vậy tội mình sẽ phải đào bới phức tạp hơn

nhiều, để thợ mỏ có thể xuống sâu hơn. Cũng có nghĩa là mất thêm nhiều thời gian nữa. Mà mình thì không muốn mạo hiểm, làm nhiệm vụ những con người đang lao động vất vả này. Sau mấy tuần không tìm được gì, mình bắt đầu đối diện với khả năng: tội mình sẽ phải chiến đấu với dado mà không có tak...

Khi thấy vệt đỏ đầu tiên lộ ra, các thợ mỏ xúm lại quan sát. Rellin dùng ngón tay móc một miếng đất đỏ vo tròn thành một quả bóng nhỏ. Trở lại cửa đường hầm, trước mắt mọi người, ông ném quả bóng đất lên một gò đá. *Bùm!* Khối đá tan nát tạo thành một cơn mưa đá nho nhỏ. Tiếng nổ lớn đến nỗi mình bị ù tai. Khi không gian lắng xuống. Rellin quay lại nhún miệng cười với mình. Mình quay lại nhìn Siry:

- Đó là... tak.

Siry sững sờ:

- Có lẽ chúng ta thật sự có một cơ hội rồi.

Tiến trình khai thác thoáng sản thậm chí còn nguy hiểm hơn nhiều. Nếu đào không đúng cách thì nó sẽ phát nổ. Mình yêu tâm vì thợ mỏ không hấp tấp. Họ chỉ có những dụng cụ thô sơ, không được dùng tới từ những ngày còn khai thác mình thạch. Phát hiện ra đây là mạch mỏ chính, họ thận trọng đào, đổ đầy vào những cái bao, rồi chuyển lên khỏi đường hầm. Sau nhiều ngày, những thùng gỗ đầy dần. Còn có thể khai thác nhiều hơn nữa, nhưng mình không biết dygo kéo nổi không. Sau đó, các thùng gỗ được bịt kín bằng sáp ong, để nước không thấm vào.

Công việc hoàn tất. Dydo được nối với ván trượt tuyết bằng dây thùng dày, và các thùng gỗ được chất lên ván.

Siry hỏi:

- Anh tin chắc nó không nổ tung trên đường lên núi chứ?

- Không. Tôi không biết cả chuyện gì sẽ xảy ra khi chúng ta qua ống dẫn.

Nó rầu rĩ:

- Tôi chẳng muốn nghe câu đó tí nào.

Sau nhiều câu cảm ơn và tạm biệt, chúng mình đã sẵn sàng lên đường. Mình nói với Rellin là ông và người của ông đã làm một việc quan trọng, hy vọng việc làm này sẽ bảo đảm cho quê hương Siry được yên bình trong một thời gian dài. Ông trả lời:

- Pendragon, tôi tin những gì cậu vừa nói. Tak đã đem lại hòa bình cho Milago. Tôi tin nó lại sẽ giúp ích.

Alder, Siry và mình leo vào dygo. Cái xe này không được thiết kế cho ba người, vì vậy tội mình phải né cùi chỏ và đầu gối của nhau. Siry nhỏ nhất, ngồi chen vào giữa hai ghế. Cả ba chúng mình đều mừng vì đây không là chuyến đi quá dài... vì nhiều lý do.

Alder cảnh cáo:

- Chầm chậm thôi. Tránh dần xóc.

Quá đúng, không thể đùa được. Mình vào số dygo. Chỉ bị một chút sức căng từ trọng lượng tak, chúng mình tiến tới. Chuyển đi là một sự tra tấn tinh thần. Tụi mình đang kéo theo lượng chất nổ đủ để phá sập cả một quả núi. Chỉ một cú va chạm là đủ cho tụi mình bốc hơi luôn. Mình tự hỏi, bên trong quả cầu thép này, tụi mình được bảo vệ tới đâu. Nó được thiết kế để chịu đựng một số áp lực khá căng. Hy vọng tụi mình sẽ không phải phát hiện ra sức chịu đựng của nó.

Mình chọn một lối đi có vẻ ít ổ gà nhất. Mỗi lần dygo nảy lên, mình giảm tốc độ tối đa, để tak không bị xô dạt vào nhau. Cả ba đứa mình đều đầm đìa mồ hôi, làm trong khoang bốc hơi, vô cùng ngột ngạt. Thỉnh thoảng tụi mình phải dừng lại, mở cửa cho không khí thoát ra ngoài.

Tới nơi có tuyết, tụi mình cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Xe chạy trên tuyết êm hơn trên cỏ và đá. Sau cùng mặt đất bằng phẳng dần, và mình đã thấy cổng vào ống dẫn, Một hành trình mệt đừ đừ, nhưng tụi mình đã vượt qua được.

Alder hỏi:

- Sao đây? Lái thẳng và ống dẫn, tiến vào Ibara?

- Không. Chúng ta còn nhiều chuyển đi nữa. Tôi lái dygo đi trước, thu dọn khu cổng bên kia. Hai người xếp các thùng gần ống dẫn, chờ tôi.

Chúng mình tháo xe trượt, rồi mình lái quả cầu vào hang, tiến thẳng tới ống dẫn, kêu lên:

- *Ibara!*

Một lát sau, mình được hút lên và đưa đi. Mình phải tin, ống dẫn sẽ vẫn tiếp tục đưa mình tới đúng nơi đúng thời điểm cần đến. Nếu bây giờ nó giở chứng thì... Ôi, mình không muốn nghĩ đến trường hợp đó. Không thể làm gì nếu điều đó xảy ra, mình tập trung vào công việc sắp tới. Việc di chuyển. Chỉ thế thôi. Ok, một việc di chuyển *đây nguy hiểm*, nhưng vẫn là việc di chuyển.

Khi dygo tới Ibara, mình khởi động mũi khoan. Ngay khi quả cầu nhấp nhô nhô lên mặt nước, mình bắt đầu khoan. Vừa lên khỏi cái ao đã là miệng ống dẫn, mình phá vỡ một phần vành đai đá, làm nước tràn lên khắp nền hang. Mình không ngừng lại, tiếp tục di chuyển qua cát ướt. Bước tiếp theo là mở một đường hầm mới xuyên qua vách hang. Tụi mình cần chuyển ba mươi thùng tak nặng nề ra khỏi đây. Kéo chúng qua những đường hầm quanh co như mê cung thì sẽ mất mấy tuần. Tụi mình không có mấy tuần. Cái thời bảo toàn bí mật qua rồi. Mình khoan thẳng qua đá, khoan một mạch cho đến khi nhìn thấy ánh sáng trên bãi biển Ibara.

Quay dygo lại, mình thấy đá đã tạo ra một đường hầm dẫn thẳng lại ống dẫn. Dài một trăm mét. Không ngoằn ngoèo, không góc rẽ, dễ phát hiện. Bất kỳ ai đi qua, cũng sẽ phát hiện ra ống dẫn. Mình cóc cần. Dù sao, sau trận đánh, không thể biết khu vực này sẽ trông như thế nào. Mọi cá cược đã kết thúc. Mình lăn qua đường hầm, trở lại cái ao bị mẻ, bước ra khỏi dygo, rồi bước lên miệng ống dẫn, kêu lên:

- *Denduron!*

Mình cúi đầu phóng xuống. Suốt chuyến đi, mình nhắm mắt vì không muốn thấy những hình ảnh của Halla lom lom nhìn lại mình. Chẳng bao lâu mình đã trở lại Denduron, nơi Alder

và Siry đang chờ. Đáng lẽ mình không nên lo lắng, vì ống dẫn đã làm đúng nhiệm vụ của nó. Những thùng gỗ đã chất cao, sẵn sàng chuyển đi.

Alder cầm một cây vũ khí kim loại mình đã đem tới từ Quillan, hỏi:

- Cái này là gì?

Mình lấy lại, xoay một vòng điệu nghệ, rồi thúc vào Siry:

- Vũ khí giết dado. Từ Quillan.

Siry hỏi:

- Sao chúng tôi được đây?

- Mấy ngày trước tôi đã đến đó. Có vấn đề gì sao?

Alder nói:

- Không có vấn đề, nêu xáo trộn các lãnh địa không còn là điều quan trọng nữa.

Bỏ cây roi sắt xuống đồng vũ khí, mình nói:

- Không. Không quan trọng nữa. Bây giờ chúng ta đang chơi theo luật chơi của Saint Dane, nhớ không? Đó không là sự chọn lựa của tôi.

Chạm tay vào một thùng tak, Alder nghiêm nghị nhìn mình:

- Tôi nhớ. Nhưng cậu cũng nên nhớ là chúng ta luôn có một sự chọn lựa.

Mình độp chát:

- Và chúng ta đã chọn rồi. Mỗi người chúng ta sẽ chuyển một thùng tới Ibara. Dem nhiều hơn sẽ quá khó và chúng ta không muốn làm rơi chất nổ này. Sau khi chuyển hết, tôi sẽ trở lại lấy vũ khí.

Alder gật. Siry nhún vai. Mình đi đầu tiên. Vác một thùng nặng, mình trở vào ống dẫn, kêu lên:

- *Ibara!*

Phần hóc búa bắt đầu khi qua tới đầu kia. Cái thùng nổi bồng bênh, nhưng rất khó đẩy lên và đưa qua chỗ vành đá mình đã làm vỡ bằng dygo. Thùng thì nặng, rất khó lấy đủ lực đẩy trong khi đứng nước. Nhưng mình đã làm được, và đặt thùng an toàn xa khỏi ống dẫn.

Một lúc sau, Alder và Siry cũng tới nơi. Mình giúp họ đưa thùng lên khỏi nước, rồi đặt gần thùng đầu tiên.

Sau đó cả ba lại phóng xuống nước với tiếng kêu lớn "*Denduron*", và chúng mình ngược lại lộ

trình.

Dù đó là một công việc mệt mỏi, chán ngắt nhưng tụi mình luôn cảnh giác. Nếu trượt chân, rơi rớt là... bùm. Mất mấy tiếng mới hoàn tất, nhưng tất cả đều ổn. Ba mươi thùng tak đã được chất đồng trên lãnh địa Ibara.

Alder, Siry và mình ngồi bên rìa ống dẫn nghỉ ngơi, không nghỉ ngơi là thua luôn. Nhưng không kéo dài. Không thể. Mình tuyên bố:

- Chúng ta đã trở lại đúng thời gian.

Siry hỏi:

- Nghĩa là sao?

- Là chúng ta lại đang ở trong thời gian của Ibara. Một cuộc xâm lăng sắp xảy ra, nhớ không?

Cuortney, mình chấm dứt nhật ký này tại đây. Mình quá lo lắng, đến không thể viết gì hơn nữa. Sẽ cho bạn biết sự chuẩn bị của tụi mình trong nhật ký tới. Giả dụ có nhật ký tới. Mình mừng có Alder đi cùng. Anh ấy luôn chứng tỏ là một trợ thủ đắc lực. Biết anh ở bên mình trong trận chiến, làm mình thêm tin tưởng là chúng mình thật sự có một cơ hội. Cơ hội tốt đến thế nào? Mình không biết. Ít ra, mình có thể nói, tụi mình đã làm tất cả những gì có thể.

Mình vừa sợ vừa phấn khích. Bây giờ nhìn lại tất cả những gì đã xảy ra, rõ ràng mưu đồ của Saint Dane là để dẫn tới vụ này. Hẳn nghĩ Ibara sẽ là con đô-mi-nô đầu tiên bị xô đổ trong kế hoạch lật đổ Halla. Mình nói: hẳn sẽ nhận được một bất ngờ lớn. Mình ao ước nhìn mặt hẳn khi tụi mình thổi bay đoàn quân của hẳn vào quên lãng. Thậm chí, nếu tụi mình thua, bảo đảm là tụi mình sẽ tiêu diệt càng nhiều dado càng tốt. Bây giờ mình đang chơi theo luật của hẳn. Hẳn đang xáo trộn các lãnh địa, để cố bóp nát Halla. Mình đang xáo trộn các lãnh địa để cố ngăn chặn hẳn.

Chỉ một trong hai – mình hoặc hẳn – chứng minh được là ai đúng.

Vì vậy, chúng mình tiến tới.

CHẤM DỨT NHẬT KÍ #31

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

Courtney vò nát những trang nhật kí của Bobby quăng vào tường. Cô vừa sợ vừa tức giận. Tức giận chính cô. Cô đã làm Bobby thất vọng. Vì thất bại của cô, biên giới các lãnh địa sắp sụp đổ xuống... đầu Bobby.

Sự việc lại càng thảm khốc hơn khi càng tìm hiểu về trường hợp của Mark, cô càng không hiểu nổi. Sao cha mẹ cậu ấy có thể còn sống được chứ? Cô rời khỏi Trái Đất Thứ Hai sau khi lịch sử bị sửa đổi. Cô biết những thay đổi của Mark tạo ra trên Trái Đất Thứ Nhất sẽ ảnh hưởng đến Trái Đất Thứ Hai. Những thay đổi đó không bao gồm việc cứu cha mẹ cậu ấy thoát chết trong tai nạn máy bay.

Vậy mà, cha mẹ cậu ấy còn sống. Sống khỏe.

Courtney nghĩ, có thể một người trong gia đình Dimond là Saint Dane nguy trang. Nhưng còn người kia? Saint Dane có thể làm được nhiều thứ. Nhưng hẳn không thể tách làm hai. Vì Nevva Winter ở bên cha mẹ Mark, Courtney đoán trừ khi một Lữ khách khác – cũng có khả năng thay hình đổi dạng – bất ngờ nhập cuộc. Chính những kẻ này thật sự đội lốt ông bà Dimond. Cô tự trách mình đã cảm thấy bất an vì thấy cha mẹ Mark còn sống, nhưng đó là một điều vô lý đối với cô.

Tệ hơn nữa, Courtney biết, Bobby và các Lữ khách thường phải có sự lựa chọn vô cùng khó khăn vì mục đích cao cả hơn. Nhưng có ai trong họ từng phải có một sự lựa chọn khó khăn như Mark đang gặp phải chưa? Cậu ấy phải quyết định những người thân yêu nhất sống hoặc chết. Cậu ấy đã chọn việc cứu họ, và Nevva Winter đã đưa ra lời hứa hẹn của cô ta. Bằng cách tới Trái Đất Thứ Nhất, Mark đã cứu được cha mẹ. Courtney nghĩ, không cách nào có thể thuyết phục Mark là cậu ấy đã bị lừa. Cậu ấy sẽ đưa Lò Rèn vào Trái Đất Thứ Nhất. Mở đầu một chuỗi phản ứng dẫn tới việc phát minh ra dado, sự sụp đổ của Ibara, và dẫn tới vụ ám sát chính cậu ấy.

Courtney không ưa chuyến du hành trên biển này chút xíu nào.

Có tiếng gõ cửa, tiếp theo ngay sau đó là tiếng mở khóa. Sĩ quan bậc sáu Hantin ló đầu vào, thân mật nói:

- Tới giờ ăn rồi, thưa cô.

- Tôi không đói

Anh ta phỉnh phờ:

- Nào nào, chúng tôi đâu muốn cô thành bệnh nhân trong khu bệnh xá này, đúng không?

Theo ngay sau anh ta là một nam tiếp viên trong áo choàng trắng, đẩy cái bàn phủ vải trắng, với những đĩa đồ ăn có nắp đậy. Courtney trở mình trên giường, không thiết ăn uống gì.

Tay tiếp viên tăng hăng rồi nói:

- Thôi nào cô. Tôi nghị là cô sẽ thích món này đây.

Courtney đã từng nghe kiểu phát âm kì cục này. Cô ngược lên đứng lúc gã tiếp viên đứng thẳng người, nháy mắt với cô, rồi xoay người tung một cú đấm vào sĩ quan bậc sáu Hantin. Quá bất ngờ, anh ta loạng choạng giật lùi, rồi cố chống lại, nhưng gã tiếp viên bồi thêm cú đấm nữa, làm anh ta đứng thẳng dậy một giây, rồi đổ sầm lên cái bàn có bánh xe, ngất lịm, đồ ăn chén đĩa bay khắp phòng.

Vừa vung vẩy bàn tay bị đau, Dodger vừa nói:

- Bây giờ tôi *biết* là sẽ bị đuổi khỏi khách sạn

Courtney há hốc miệng nhìn anh chàng nhỏ con.

- Đừng quá ngạc nhiên chứ. Tôi đã đoạt Giải Vàng vô địch suốt ba năm liền rồi đó.

Courtney nhảy khỏi giường, vòng tay ôm hân.

- Không thể tin nổi là anh tìm ra tôi.

- Tôi nói rồi, nơi này chẳng khác gì một khách sạn nổi.

Đẩy Courtney ra, hân trở lại công việc. Trước hết là dọn dẹp cái bàn bị đổ.

- Lờn đồn về một kẻ đi chui lan truyền rất nhanh. Tôi biết cách lắng nghe. Chỉ cần chồm bộ đồ này, lấy một khay đồ ăn như mình là người làm việc trên tàu, rồi đẩy xe tới thẳng đây. Để ợt

- Hay quá. Anh khiếp thật.

- Đồng ý. Bây giờ chúng ta phải dùng mưu. Ngay khi phát hiện ra cô biến mất, họ sẽ truy lùng một cô gái mặc đồ con trai dơ dáy, chứ không tìm một tiểu thư thượng lưu xinh đẹp đâu.

- Biết ai như thế không?

Dodger thò tay xuống dưới xe đồ ăn, lấy ra một bộ váy dạ hội trắng long lanh và đôi giày rất xứng với váy áo, nhoen cười nói:

- Bây giờ tôi biết rồi đây.

Cầm bộ áo, mắt Courtney sáng lên:

- Lấy ở đâu vậy?

Dodger hờ hững đáp:

- Ừ... mua trên phố Regent.

- Anh lấy trộm.

Rút từ túi ra mảnh giấy, Dodger nói ngay:

- Hồng dấm đầu. Tính tiền cho ông bà bà Anthony Galvao. Phòng mười hai – mười hai. Khi tàu cập bến, họ mới nhận được hóa đơn. Quá đã!

Courtney cười sáng sủa, nhảy ra sau giường, bắt đầu cởi quần áo. Trong khi cô thay đồ, Dodger lục túi Hantin, lấy chìa khóa, còng tay, sau cùng là khẩu súng lục. Hắn kéo Hantin tới một cái giường, đẩy vào trong. Sau khi còng tay Hantin vào thành giường, hắn lấy mền phủ lên mặt anh ta.

- Ai ngó vào, thì đây sẽ là cô, đang ngủ như một em bé.

- Anh ta tỉnh dậy thì sao?

- Gào toáng lên và chẳng ai nghe thấy. Chúng ta sẽ ổn cho đến khi có người đến thay ca với anh ta.

Courtney bước ra từ sau giường. Bộ váy vừa khít. Thanh mảnh, nuốt nà với tay áo ngắn khoe ra đôi tay rắn chắc của cô. Dodger huýt sáo:

- Ái chà! Mình biết có một cô gái trốn đâu đây mà.

Dù thích được nghe khen, nhưng Courtney cau có nói:

- Tôi tin anh. Nhưng còn anh? Tôi không nghĩ tiếp viên lại cứ tò tò theo hành khách được.

- Chính xác!

Dodger kêu lên, rồi mở nút áo jacket, cởi ra, để lộ cái áo vét dạ phục. Hoàn hảo cho tới đôi giày đen và chiếc cà vạt bóng mượt. Vuốt tóc ra sau, Dodger xòe hai bàn tay cho Courtney đánh giá:

- Sao? Không quá xoàng chứ hả?

- Phong cách nhà Galvao?

- Họ là một đôi rất hào phóng. Nào, hãy ra khỏi đây. Tôi đã tìm thấy phòng của Mark và..

- Dodger, cậu ấy đã đến đây.

- Hả?... cái gì?

- Cậu ấy đến đây. Đến phòng này... với Nevva Winter. Tôi biết cô ta. Cô ta là một Lữ khách. Và... cũng là một kẻ phản bội. Cô ta đã giúp Saint Dane chiếm Quillan. Chính Nevva Winter đã gặp Mark trên Trái Đất Thứ Hai và bảo nếu cậu ấy thay đổi lịch sử thì có thể cứu cha mẹ thoát khỏi cái chết vì tai nạn máy bay.

Dodger chớp mắt, nhăn nhó cả giây mới hiểu ra:

- Ôi, đơn giản thế sao? Ả tuôn những lời giả dối và cậu ta tin ngay.

- Không chỉ đơn giản thế đâu. Cha mẹ Mark cũng đang ở đây. Họ còn sống.

- Nhưng...

- Phải, tôi biết. Chính tôi cũng không tin nổi. Nevva đã hoàn thành lời hứa cứu họ thoát chết. Không thể trách Mark vì những gì cậu ấy đã làm.

- Thậm chí nếu việc làm đó là cung cấp cho Saint Dane một đoàn quân chinh phục Halla?

Courtney cay đắng nói:

- Tôi không cho là cô ta đã đề cập tới chuyện đó. Mark không biết Andy Mitchell chính là Saint Dane. Tôi đã nói, nhưng cậu ấy không tin.

Dodger gãi đầu, huýt sáo:

- Vậy thì, Mark vẫn là một người tốt.

- Đúng, nhưng chúng ta sẽ rất vất vả thuyết phục để cậu ấy hủy bỏ Lò Rèn.

Dodger nhú mày:

- Phải, tôi cũng thấy vậy.

Courtney nói chắc nịch:

- Tôi có thể làm chuyện đó. Mark là bạn tôi. Bạn thân nhất. Nếu chúng ta có thể tách Mark ra khỏi mấy người kia, tôi sẽ thuyết phục cậu ấy.

Cô tiến tới cửa. Dodger theo sát phía sau. Nhìn lần cuối, bảo đảm mọi thứ có vẻ đã ngăn nắp, Dodger khép cánh cửa nặng nề, dùng chìa của Hantin khóa cửa lại, tuyên bố:

- Rúc cho ấm như rận nhé.

Hai người bước nhanh qua hành lang dài. Courtney cột tóc lên cao, cố làm sao cho tóc tai có kiểu cạo đằng hoàng. Cô hỏi:

- Buồng cậu ấy ở đâu?

- Không là buồng, mà một căn hộ. Những người đến từ Anh chi cả đồng tiền để đón cậu ấy đi, hẳn họ phải biết giá trị công nghệ của cậu ấy như thế nào.

Courtney bắt đầu sốt ruột:

- Ok, căn hộ của cậu ấy ở đâu?

- Phía trước Boong Chính. Nhưng cậu ấy không có đó.

- Sao anh biết?

Dodger tự hào đáp:

- Vì họ đã đặt một bữa tiệc cho năm người, tiệc của gia đình Dimond, trong phòng ăn hạng nhất.

- Anh tuyệt quá.

- Đúng, tôi rất tuyệt mà.

Đi xuyên suốt con tàu, hai người lên Boong Dao Mát và nhà hàng sang trọng mà trước đó Courtney đã phải chạy như điên để vượt qua. Cố bình tĩnh lại, cả hai chậm bước, giả bộ như thực khách. Có vài ánh mắt thoáng nhìn theo, nhưng Courtney tin chắc đó là vì mái tóc rối tung của cô. Tay trong tay, cả hai thận trọng bước qua cánh cửa phòng ăn rộng mở.

Tiếng nhạc của ban nhạc lớn tràn ngập phòng ăn sang trọng đầy thực khách. Bên trong hai lớp cửa là khu phòng khách, với một lò sưởi khổng lồ, những chiếc ghế bành thoải mái để hành khách ngồi chờ bàn ăn. Bên phải là một dãy nhung dẫn lên bệ đài, có một tiếp tân trưởng vẻ mặt nghiêm trang với hàng ria mảnh, chào đón và hướng dẫn hành khách tới chỗ ngồi. Courtney và Dodger quyết định né gã này. Đi qua hắn, hai người tiến vào khu ngồi đợi. Từ đó, họ có thể nhìn vào phòng ăn rộng lớn. Liếc qua một chậu cây cọ. Courtney và Dodger rà soát con mồi.

Courtney chỉ tay nói:

- Kia rồi.

Gần giữa phòng, phía sân khấu, là một bàn dành cho năm người. Mark, Andy, Nevva và ông bà Dimond. Andy và Nevva đang cười nói như bạn cố tri. Mark và ông bà Dimond có vẻ kín đáo hơn. Mark vân vê cái muỗng, không quan tâm tới món ăn trước mặt.

Một tiếng nói nghiêm nghị vang lên sau lưng:

- Tôi giúp gì được hai người không?

Từ từ quay lại, Dodger và Courtney thấy bộ mặt khó chịu của tiếp tân trưởng sừng sững trên hai người. Dodger vội nói:

- Không, cảm ơn. Chúng tôi đang tìm mấy người bạn.

- Hai người đặt bàn chưa?

Hắn hỏi như biết trước họ không đặt bàn. Courtney trả lời:

- Không. Đêm nay chúng tôi không ăn tại đây.

Hắn nhìn hai người vẻ ngờ vực. Nổi giận, Dodger đứng bật dậy, quát lớn:

- Có vấn đề gì, chúng tôi giúp được anh không?

Gã tiếp tân trưởng cúi thấp đầu:

- Xin thứ lỗi, nếu có gì tôi có thể làm cho hai vị, xin đừng ngại hỏi.

Dodger nói lạnh tanh:

- Chúng tôi không cần gì hết.

Tiếp tân trưởng lẩn ngay.

Courtney rúc rích cười:

- Tuyệt thật.

- Ê, chúng ta là khách hàng trả tiền mà. Hẳn không thể cư xử như chúng ta không có quyền hạn gì hết.

- Trừ một điều: chúng ta không trả tiền và không có quyền.

- Chuyện vặt.

- Bây giờ làm gì?

- Không thành vấn đề. Tôi đã có cách chơi.

Ánh mắt Courtney đầy nghi ngại. Dodger nổi sùng:

- Sao? Tôi đã bao giờ làm cô thất vọng chưa?

- Tôi mới biết anh mà.

- Nhưng cô thích điều cô đã biết. Thừa nhận đi.

- Dodger! Đây không là trò chơi.

Hắn tự tin đáp:

- Chắc chắn là trò chơi. Và tôi biết cách chơi. Đừng rời mắt khỏi họ khi có cơ hội, cô hãy kéo Mark ra khỏi đó.

- Cái gì? Bằng cách nào?

Dodger cười cười:

- Tin tôi đi. Hãy đưa cậu ấy xuống cuối tàu. Tôi sẽ gặp cô tại đó.

- Anh đi đâu?

Dodger đặt ngón tay lên môi:

- Suyt, bí mật nghề nghiệp. Chuẩn bị đi.

Cầm tay Courtney hấn đặt lên một nụ hôn lịch sự. Sau cái nháy mắt, hấn lùi lại, rồi tiến thẳng tới tiếp tân trưởng. Courtney nhìn Dodger thì thăm vào tai và hờ hững dúm cho anh ta một thứ – chắc là tiền bo. Hấn thoi nhẹ lên cánh tay anh ta, rồi cùng nhau ra khỏi nhà hàng như hai người bạn cũ. Chuyện gì vậy? Tiếp tân trưởng rời vị trí, đi qua phòng ăn, tiến tới ban nhạc. Giữa các bàn và sân khấu là một sàn nhảy với nhiều người đang dìu nhau theo tiếng nhạc chậm chậm. Anh ta lại gần nhạc trưởng, thì thăm. Nhạc trưởng gật đầu và tiếp tân trưởng rút lui.

Dodger đã làm gì vậy?

Tới lúc Courtney bắt đầu phần hành động của cô. Phải tiếp cận bàn của Mark mà không để ai nhìn thấy. Cô lách qua mấy chậu cây cọ, suýt ngã vào bàn của một cặp thực khách già. Chộp chai rượu vang xém rơi xuống sàn, cô vội nói:

- Ui, xin lỗi

- Oái!

Bà già kêu lên giận dữ. Đúng là bà lão cô và Dodger đã đụng đầu khi mới lên tàu, đúng nghĩa đen. Bà ta nhìn quanh tìm người xử lý Courtney.

Thận trọng đặt lại chai rượu lên bàn, cô nói:

- Xin lỗi bà, lỗi cháu. Tính tiền chai rượu này cho cháu. Phòng mười hai – mười hai, Galvao.

Ông già kêu lên:

- Ồ, ư... Cảm ơn cháu.

Bà già ném cho Courtney cái nhìn đầy khó chịu, rồi tiếp tục ăn súp. Courtney vội lảng xa, tiến gần hơn tới bàn Mark, luôn cố khuất mình sau các thực khách. Tới gần một cột gỗ lớn, chỉ còn cách bàn Mark vài mét, cô đứng quay lưng lại, chờ đợi... chuyện gì?

Câu trả lời tới ngay. Một gã bồi còn trẻ vội vã tiến qua phòng với một cái khay bạc, trên có một tờ giấy. Hấn tiến thẳng tới bàn Mark. Courtney nghe hấn nói:

- Có điện tín từ Luân đôn gửi cho ông Mitchell. Có vẻ là chuyện khẩn.

Courtney nghe tiếng Andy:

- Cảm ơn.

Cô nổi da gà vì biết đó chính là Saint Dane.

Andy đọc tờ giấy, tức giận kêu lên:

- Chết tiệt!

Nevva hỏi:

- Có rắc rối gì vậy?

- Cửa KEM. Tôi phải điện lại cho họ. Ngay bây giờ. Nào, lẹ lên Nevva.

Courtney nghe tiếng hân xô ghế ra sau. Tiếng Nevva lịch sự nói:

- Chúng tôi xin lỗi.

Tiếng ông Dimond hỏi:

- Có vấn đề à?

Tiếng Andy cầu nhàu:

- Không có gì tôi không giải quyết được.

Andy và Nevva rời khỏi bàn, đi qua cây cọ Courtney đang núp. Chỉ cách cô vài phân. Courtney nín thở, nếu chúng quay lại là thấy cô ngay. Cô tự trách mình là đã đứng quá gần. Cô nhìn Andy và Nevva đang vội vã lách qua đám đông, không hề quay lại. Tới lúc đó cô mới thở lại được. Bây giờ làm gì? Đây là cơ hội của cô? Cô nên giáp mặt cả ba người nhà Dimond không? Cô rất quý ông bà Dimond. Có thể họ sẽ lắng nghe. Cũng có thể họ gọi an ninh, và cô sẽ bị tổng lên bờ trên một thuyền buồm nhỏ. Nhưng cô nghĩ là phải nắm lấy cơ hội. Courtney vừa định đi vòng cây cột, thì ban nhạc ngừng chơi và nhạc trưởng tiến tới micro, thông báo:

- Chúng tôi có một thỉnh cầu đặc biệt. Một màn khiêu vũ đèn chiếu dành cho cặp đôi hạnh phúc. Chúng ta hiểu ngay đó là hai người đang ăn mừng một sự kiện rất đặc biệt. Xin mời ông và bà Dimond. Hai vị đang ngồi đâu?

Cử tọa vỗ tay tán thưởng, nhìn quanh tìm cặp đôi bí mật. Courtney tủm tỉm cười. Cô biết ông Dimond sẽ bị hành xác. Ông không là một người nhảy giỏi. Cô cũng biết, bà Dimond sẽ phải dìu chồng lên sàn. Bà rất mê khiêu vũ. Và cô cũng biết Dodger quả là một tay láu cá.

Phòng ăn chìm trong bóng tối. Một ngọn đèn chiếu bật sáng, rọi lên những thực khách cho tới khi ngừng lại nơi ông bà Dimond. Cử tọa tiếp tục vỗ tay trong khi bà Dimond kéo chồng lên sàn nhảy. Mọi cặp mắt đều dồn vào ông bà. Từ từ liếc quanh cột, Courtney thấy Mark đang ngồi một mình, tay chống cằm, lơ đãng gõ muống lên bàn

Tiến tới Mark, cô nói ngay:

- Mười phút. Mình xin cậu vậy thôi.

Mark nhảy dựng lên như bị điện giật:

- Court... Courtney? Sao... sao bạn...

- Cậu cà lăm. Nghĩa là vẫn còn là Mark của mình. Làm ơn đi theo mình.

- Mình... mình không thể.

Mark có vẻ ngượng ngùng. Courtney năn nỉ:

- Có, Mark, cậu có thể. Cậu phải đi với mình.

- Courtney, mình xin bạn. Đừng yêu cầu mình làm bất cứ điều gì có hại cho ba má mình.

Cả hai đều hướng nhìn về cha mẹ Mark đang khiêu vũ một mình trong ánh đèn chiếu. Courtney nghĩ, trông họ thật rạng rỡ và hạnh phúc

- Không bao giờ mình muốn làm tổn hại đến ba má bạn. Nhưng bạn phải biết chuyện gì đang xảy ra. Ở đây đầy nguy hiểm. Bạn phải là người biết điều đó. Hay bạn đã quên tất cả những gì xảy ra ba năm trước?

Mark bối rối hết nhìn cha mẹ, lại nhìn Courtney. Cô nói:

- Chúng ta không có nhiều thời gian, Bobby sắp lâm trận, mà bạn là người duy nhất có thể ngăn chặn chuyện đó.

Mắt Mark chăm chú tập trung. Courtney biết cái nhìn đó. Cô đã thấy nhiều lần khi hai đứa đọc chung nhật kí của Bobby và cùng bối rối về thực chất của không gian và thời gian. Cô đã thấy cái nhìn đó khi hai đứa cùng bước vào ống dẫn, khi hai đứa lần đầu nhìn thấy Nước Đen, và khi ống dẫn được tạo ra trước mắt cô và Mark dưới tầng hầm nhà Sherwood. Cô biết mình đã không mất Mark.

- Mark, bạn phải nhập cuộc lại.

Mark nhìn cha mẹ, một nụ cười buồn thoáng qua mặt. Hít một hơi, ném cái muỗng lên bàn, Mark đứng dậy đối diện Courtney nói:

- Hô hây hô!

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

(Tiếp theo)

Courtney và Mark di chuyển nhanh trên tàu, chọn lộ trình tránh khỏi những con mắt tò mò của đám đông. Courtney biết không còn nhiều thời gian. Khi mọi người trở lại, không thấy Mark, có thể họ nghĩ cậu vào phòng vệ sinh hay gì đó. Vậy thôi. Nhưng Saint Dane và Nevva sẽ biết có chuyện không ổn. Chẳng bao lâu cả tàu sẽ đi tìm Mark. Phát hiện Courtney đã trốn thoát, mọi chuyện sẽ hỏng hết. Courtney nhận ra, cô chỉ còn một cửa nhỏ để cứu Halla, và Mark.

Họ phóng ra ngoài Boong A và chạy tới cuối tàu. Boong vắng hoe. Không ai làm phiền họ. Ít nhất là trong một thời gian ngắn. Tối lan can, hai người ngừng lại. Courtney nhìn xuống đại dương ngầu bọt, đang khuấy động như đánh thức con tàu đồ sộ. Họ đã đi xuống một đoạn khá dài. Cô quay lại Mark, và trong khoảnh khắc, cô thấy lại cậu bé mà cô đã quen biết từ rất lâu rồi. Mark nói:

- Courtney, mình nhớ bạn quá.

Hai người ôm nhau. Courtney siết chặt bạn trong vòng tay, để tự cho phép mình nghĩ, trong một thoáng giây, là mọi việc đều sẽ ổn.

- Bạn lạnh cóng rồi.

Mark nói và cởi áo vét, khoác lên vai Courtney. Cô nói:

- Cám ơn.

Mark buồn rầu:

- Quá nhiều chuyện đã xảy ra.

- Bạn không hiểu đâu. Mình phải làm cho bạn hiểu. Mark, mình hiểu những gì bạn đã nói với mình. Mình hiểu vì sao bạn làm những gì đã làm.

- Bạn nói như chuyện đã xảy ra rồi. Chúng ta chưa tới Anh quốc mà.

- Đó là lý do mình có mặt tại đây. Đó là lý do ống dẫn đưa mình trở lại trước khi bạn đem Lò Rèn tới cái công ty KEM kia.

Mark ngạc nhiên hỏi:

- Bạn biết chuyện này?

Courtney muốn phá lên cười. Cô biết không? Cô biết nhiều hơn những gì muốn biết.

- Quá nhiều chuyện phải nói với bạn, nhưng chúng ta không có thời gian. Lúc này có thể họ đang truy lùng chúng ta rồi. Mình đã điên đầu với cả triệu cách, để làm sao cho bạn hiểu những gì thực sự đã xảy ra. Hay sắp xảy ra. Sau cùng mình nhận ra, tất cả đều không quan trọng bằng sự thật độc nhất. Đó là điều quan trọng nhất mình có thể làm bạn tin. Vì mọi chuyện khác sẽ phát sinh từ đó.

- Chuyện đó là gì?

- Những gì mình đã nói với bạn trước đây đều là sự thật. Andy Mitchell là Saint Dane. Từ khi chúng ta gặp nó trong nhà trẻ. Vụ này không bắt đầu từ khi Bobby ra khỏi nhà dậu. Chúng ta đã bị Saint Dane lừa gạt suốt đời. Hắn lừa gạt bạn. Làm bạn sợ hãi. Rồi mê hoặc bạn bằng cách làm bạn thành linh phát hiện ra hắn là một thiên tài. Rồi hắn làm bạn tin tưởng khi giúp bạn cứu mình sau tai nạn trong núi. Tất cả đều là âm mưu. Mark, bạn biết những gì hắn đã làm trên các lãnh địa khác rồi đó. Bạn đã biết cách hắn thu phục lòng tin của con người, để làm cho họ

phải phạm sai lầm. Đó cũng chính là những gì hắn đang làm trên Trái Đất Thứ Nhất. Hắn đang điều khiển chúng ta. Mark, bạn phải tin mình.

Mark không rời mắt khỏi Courtney. Cô cố đọc tư tưởng bạn, hy vọng cậu ấy mau chóng hiểu tất cả mọi việc đã đưa cô và bạn tới nơi này, và sẽ nhìn vấn đề với một quan niệm mới. Mark sáng suốt. Có thể cậu ấy cảm thấy bị lợi dụng, bị phản bội, thậm chí có thể cậu cảm thấy là một gã khờ, nhưng cô tin chắc Mark sẽ hiểu và chấp nhận những gì đã xảy ra. Không còn cách lý giải nào khác.

Sau cùng Mark nói:

- Bạn đang lầm...

- Nhưng...

- Chỉ một sự thật quan trọng với mình. Nếu sự việc xảy ra như phải xảy ra, thì ba má mình sẽ phải chết.

- Nhưng họ chết rồi! Ý mình là, không biết phải nói sao đây, nhưng mình đã thấy Trái Đất Thứ Hai sau khi quá khứ bị thay đổi. Sau khi *bạn* làm quá khứ thay đổi. Ba má bạn vẫn bị chết trong tai nạn đó.

- Vậy thì vì sao ông bà lại đang ở đây, ngay lúc này, đang khiêu vũ dưới ánh đèn kia?

Courtney ú ớ, không có câu trả lời.

- Courtney!

Dodger vừa gọi vừa chạy lại. Mark chờ người. Courtney vội nói:

- Không sao đâu. Đây là Dodger. Anh ấy là phụ tá của ông Gunny.

Dodger bắt tay Mark, hòa nhã nói:

- Rất vui gặp bồ. Túm được bồ khó quá. Nhưng bây giờ ổn cả rồi, đúng không?

Mark và Courtney lẳng lặng nhìn xuống sàn. Dodger nhú mày:

- Cô nói với anh ấy về Saint Dane rồi chứ?

- Bạn ấy vẫn không tin tôi.

Mark hỏi:

- Bạn có bằng chứng gì không, Courtney?

Courtney đáp yếu ớt:

- Bạn cứ đọc nhật ký của Bobby sẽ rõ.

Mark nói như quát:

- Không đủ. Ba má mình đang có mặt tại đây. Còn sống. Bạn yêu cầu mình hủy bỏ Lò Rèn, đúng không? Như vậy chẳng khác nào bạn muốn mình giết cha mẹ.

- Mình biết là... rất khó.

- Khó? Từ đó không đủ để diễn tả việc này.

Courtney phản công:

- Mark, có những điều không đúng. Với việc đưa Lò Rèn tới Trái Đất Thứ Nhất, bạn sẽ tạo ra một chuỗi kích thích dẫn đến việc tạo ra một công nghệ để Saint Dane lật đổ Halla. Đó là một sự thật. Bạn không biết vì chưa đọc nhật ký.

- Nhật ký có thể sai lầm. Bạn nói là, Saint Dane có khả năng lừa gạt chúng ta suốt đời, lừa mình vào trận quyết chiến cuối cùng, thì có thể hắn cũng đủ thông minh để giở trò ma mãnh với những trang nhật ký đó. Bạn có nghĩ đến trường hợp đó chưa?

Courtney quỳ quậy lắc đầu:

- Không. Bạn biết điều đó không thể như thế được.

- Nhưng bạn nói không đúng. Ba má mình là bằng chứng. Bạn chỉ có những dòng chữ trên mấy trang giấy. Mình có chứng cứ sống.

Nước mắt thất vọng dâng đầy. Courtney kêu lên:

- Nhưng mình đã ở đó. Mình đã thấy Trái Đất Thứ Hai thay đổi.

- Xin lỗi Courtney, mình nghĩ có bàn tay Saint Dane đâu đó trong vụ này, nhưng hình như chính bạn là người đang bị hấn điều khiển. Như hấn đã làm tại học viện Stansfield. Mình sẽ chuyển giao Lò Rèn cho công ty đó tại Anh. Họ sẽ áp dụng kỹ thuật đó vào bất cứ việc gì, bắt đầu một chuỗi sự kiện sẽ cứu mạng cha mẹ mình. Mình không biết Saint Dane đã làm gì với bạn, nhưng những gì bạn nói không là... chuyện phải thế thôi. Chúng ta sẽ tính toán tất cả vụ này ngay khi tới Luân Đôn.

Thông cảm vượt nhẹ vai Courtney, rồi Mark bước đi.

Dodger vội lên tiếng:

- Mark, đứng lại.

Nhìn lên, Mark kinh ngạc thấy Dodger đứng chặn đường với khẩu súng đã lấy của sĩ quan bậc sáu Hantin.

Courtney bàng hoàng kêu lên:

- Dodger, anh làm gì vậy?

- Đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta, Courtney. Ngay sau khi anh ta đi khỏi đây, cả hai chúng ta sẽ bị họ tóm cổ, quăng lên một thuyền buồm nhỏ. Lúc này không làm sẽ không bao giờ làm được nữa.

- Đẹp khẩu súng đó ngay!

Dodger không nao núng. Mark hoảng hốt giật lùi tới lan can.

- Anh ta không tin cô! Cô biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ta đi khỏi đây chứ. Cô muốn vậy sao?

- Không!

Courtney kêu lên, rồi quay nhìn Mark ứa nước mắt, nói:

- Mark, làm ơn nghe mình đi. Mình đang nói toàn sự thật. Mình không thể giải thích vì sao ba má bạn còn sống, nhưng nếu bạn không hủy bỏ Lò Rèn, là bạn sẽ tiêu diệt Halla.

- Courtney, mình biết là bạn tin điều đó. Nhưng mình... không tin.

Giọng run rẩy gần như Courtney, bàn tay cầm súng cũng run rẩy, Dodger nấn nỉ:

- Xin đừng để tôi phải làm chuyện này.

Giọng Mark càng có vẻ tự tin hơn:

- Tôi sẽ chuyển giao Lò Rèn, và tôi sẽ cứu cha mẹ mình.

Mark mạnh bạo tiến một bước tới Dodger. Dodger nao núng. Courtney giật khẩu súng, hướng về Mark:

- Đứng lại!

Tay cô run rẩy, nhưng mũi súng vẫn chĩa thẳng vào Mark.

Như không thể tin vào mắt mình, Mark lắp bắp:

- Court... Courtney...

Courtney nói qua hàng nước mắt:

- Còn điều nữa mình chưa nói với bạn. Bobby và mình đã tới Trái Đất Thứ Ba. Chúng mình đã nhìn ngược về lịch sử. Mark, những gì mình nói đều là sự thật. Kể cả chuyện này: Xác bạn – với một viên đạn nằm trong cơ thể – trôi dạt vào bờ biển. Máy tính không biết kẻ sát nhân là ai, nhưng mình nghĩ bí ẩn đó đã có lời giải đáp. Có vẻ như kẻ đó là... mình.

Mark lắp bắp:

- Kh... không. Mình không tin bạn sẽ bắn mình.

Courtney nức nở:

- Mình yêu bạn, Mark. Nhưng mình không thể để bạn làm chuyện đó. Không thể để bạn thay đổi lịch sử.

Mark đứng chết sững. Courtney lên đạn. Mark lùi sát lan can, nói nhỏ:

- Mình cũng yêu bạn, Courtney. Mình đoán, đây là... chuyện phải thế thôi.

Courtney nâng súng, nhắm qua hàng nước mắt. Mark căng thẳng. Mắt nó nhắm lại. Courtney từ từ siết cò. Không ai nhúc nhích. Khoảnh khắc đóng băng vô tận. Courtney chớp mắt, nhích một bước sang phải, rồi ném khẩu súng khỏi tàu. Khẩu súng mất tầm vào đại dương u tối. Mark thở phào sau khi đã nín thở quá lâu. Courtney chạy ào tới, ôm bạn. Cả hai để cảm xúc tuôn trào cùng nước mắt.

Dodger kêu lên:

- Courtney! Cô làm gì thế?

- Tôi nghĩ là mình đang đổi thay lịch sử. Mark bị giết trên con tàu này. Bây giờ bạn ấy đã an toàn. Có thể tôi vừa đem lại cho chúng ta thêm thời gian để làm điều đúng.

Nhìn Mark, cô nói thêm:

- Mình rất tiếc.

- Mình cũng rất tiếc. Nhưng mình sẽ không đổi ý.

Giọng một người đàn bà vang lên hỏi:

- Về chuyện gì?

Khoác tay nhau, ông bà Dimond đang tiến lại. Ông Dimond hỏi:

- Ổn cả chứ?

- Dạ, không có gì.

Mark trả lời, nhưng tất cả đều thấy cậu không nói thật.

Ông Dimond nói với Courtney:

- Courtney, chúng ta vẫn đang cố hiểu chuyện này. Hai bác muốn giúp cháu, giúp Bobby. Chúng ta có thể làm gì nào?

Courtney nhìn Mark, Mark nhìn sang hướng khác. Cô nhìn Dodger, hấn nhún vai kiểu “Đây là chuyện cô phải giải quyết.”

Ông bà Dimond dựa sát nhau, chờ Courtney lên tiếng. Courtney biết ông bà Dimond từ ngay

sau khi cô và Mark trở thành phụ tá cho Lữ khách. Cô thấy ông bà thật tuyệt vời. Ý nghĩ muốn ông bà chết, cho dù lịch sử nói đúng đến thế nào, làm cô thật đau lòng. Cô muốn mọi việc tốt đẹp hơn và ông bà được sống một cách bình thường. Khi đứng nơi cuối con tàu đó, chìm trong tuyệt vọng, một ý nghĩ chợt đến với cô.

- Có thể hai bác giúp được. Có thể hai bác là hai người duy nhất có thể giúp chúng cháu.

Bà Dimond nói:

- Chúng ta sẵn lòng làm bất cứ việc gì.

- Hai bác bảo Mark đã nói tất cả? Về Halla, Saint Dane, và Lữ khách, đúng không ạ?

- Đúng, hai bác vẫn chưa hết bàng hoàng.

- Hai bác đã nói những gì với bạn ấy? Cháu muốn nói về chuyện xảy ra trong chuyến bay tới Florida.

Hai ông bà bối rối nhìn nhau. Ông Dimond lên tiếng:

- Chẳng có gì nhiều để nói. Hai bác đã không lên phi cơ. Nếu đi chuyến đó, hai bác sẽ chẳng thể có mặt tại đây, đúng không?

Tâm trí rối bời, Courtney nói:

- Dạ đúng. Nhưng vì sao hai bác đã không lên máy bay đó? Mark nghĩ, bằng cách tới Trái Đất Thứ Nhất, bạn ấy sẽ tạo ra một chuỗi sự kiện để cứu hai bác. Cháu muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Điều gì đã ngăn hai bác lên máy bay đó?

Ông Dimond nhún vai:

- Do Nevva Winter. Cô ấy bắt kịp hai bác khi chúng ta sửa soạn lên máy bay. Bác tưởng Mark biết rồi.

Courtney nhìn Mark. Chậm rãi lắc đầu, Mark nói nhỏ:

- Mình không biết chuyện đó.

Courtney nhắm mắt, nhoẻn cười. Cảm giác nhẹ lòng làm cô chỉ muốn quì xuống mà khóc. Ông Dimond hỏi:

- Chuyện đó quan trọng thế sao?

- Đó là tất cả. Mark, đó là bằng chứng cho bạn. Nevva đã biết những gì sắp xảy ra và ngăn ba má bạn lên máy bay. Cô ta từ lãnh địa khác tới. Chẳng có gì bạn sắp làm tại đây ảnh hưởng tới cô ta. Hay ảnh hưởng tới máy bay đó. Nó vẫn bị tai nạn. Ba má bạn sống là do Saint Dane cứu, để thuyết phục bạn làm đúng những gì bạn đang làm.

Mark dựa lan can, nhìn xuống sàn nhưng chẳng thấy gì. Courtney vô cùng hy vọng, sau cùng thì, mọi việc đã bắt đầu sáng tỏ.

Cô đánh liều nói:

- Mark, bạn vẫn có thể thu xếp mọi việc đúng cách mà ba má bạn vẫn không bị chết. Xin hãy giúp Bobby.

Mark đau khổ nhìn Courtney, xót xa hỏi:

- Mình đã làm gì rồi?

- Không. Tóm lại, bạn chưa làm gì.

Mark rời lan can, vượt qua mọi người, tiến bước.

Ông Dimond vội hỏi:

- Con đi đâu?

Không ngừng lại, Mark trả lời:

- Hủy bỏ Lò Rèn.

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

(Tiếp theo)

- Chúng kia rồi!

Andy Mitchell gào lên từ trên cao. Nó đang đứng bên lan can trên Boong Dạo Mát nhìn xuống Boong Chính, nơi Mark vừa bước đi. Cùng với nó còn có Nevva và hai sĩ quan của tàu.

Courtney la lên:

- Vọt!

Mark bắt đầu chạy, Courtney và Dodger phóng theo. Cô nói với ông bà Dimond:

- Kèm chân họ lại.

Mark biến vào trong tàu, theo sát phía sau là Courtney và Dodger. Andy dẫn đầu hai sĩ quan

xuống thang để đuổi theo, nhưng gặp ngay ông bà Dimond đứng chặn đường dưới chân thang. Ông Dimond vui vẻ lên tiếng:

- Chào Andy.

- Tránh đường ngay.

Hai người vẫn đứng tại chỗ. Bà Dimond gắt:

- Tôi nghĩ cậu phải nên giải thích vài câu chứ.

Andy nhìn bà với đôi mắt lạnh lẽo gần như đánh bà bật lùi lại. Trong một thoáng đôi mắt nó lóe lên màu xanh tức giận. Bà Dimond há hốc miệng. Andy chồm ra sau như định đánh ai, nhưng viên sĩ quan vừa xuống tới sau lưng nó. Ông ta ra lệnh:

- Thôi, không cần manh động. Chúng còn trên tàu, không trốn lâu được đâu.

Andy quay lại viên sĩ quan, sẵn sàng đập. Thấy Nevva trên đầu cầu thang, sau hai sĩ quan, nó ra hiệu cho cô ta trở lại hướng khác. Lách qua hai sĩ quan, nó trở ngược lên thang.

Bà Dimond nhìn chồng, nói:

- Đời còn gì lạ lùng hơn nữa không?

Mark phóng xuống hành lang Boong Chính. Cậu không quay lại lối cũ hay chọn lộ trình khó đi. Tất cả là tốc độ. Courtney và Dodger theo sát sau. Họ không sợ bị nhìn thấy nữa. Có bị giam suốt hành trình cũng không còn quan trọng. Bây giờ là chạy đua. Phải tới căn hộ của Mark trước mọi người. Trước Andy và Nevva. Đó là chặng cuối trong nhiệm vụ của họ.

Họ phải tiêu hủy Lò Rèn.

Phía trước, một nhóm người ăn mặc sang trọng cười hát, tràn ra từ phòng ăn.

Mark gào lên:

- Tránh đường!

Không đợi họ kịp làm theo, cậu phóng thẳng vào họ. Đàn ông vội nhảy tránh, đàn bà tản ra. Courtney suýt phì cười nếu cô không sắp phóng vào họ. Ngay khi các hành khách vừa kịp hoàn hồn, Courtney chạy tới với toàn bộ tốc lực, la lớn:

- Tránh đường!

Hành khách dạt sát tường. Courtney và Dodger lao qua không một lời xin lỗi.

Phóng xuống hành lang dài, với hai dãy cửa trắng sang trọng, Mark giảm tốc đủ để nhìn số phòng. Nhờ vậy Courtney và Dodger đuổi kịp.

Courtney kêu lên:

- Đây hả? Đây là căn hộ của bạn?

- Ờ.

Vừa thở hồng hộc, Mark vừa tìm chìa khóa trong túi. Courtney cảnh giác:

- Tốc độ là bạn của chúng ta.

- Mình đang làm việc hết tốc độ đây.

Ngừng lại trước một cánh cửa, Mark tra chìa vào ổ khóa.

Một giọng nói vang lên sau họ:

- Mark, ngừng ngay lại.

Andy Mitchell xuất hiện cuối hành lang.

Dodger nài nỉ:

- Lẹ lẹ lên, bồ ơi.

Mark lóng ngóng với cái chìa khóa:

- Mình quỳnh quá. Rồi.

Cậu vặn khóa, mở tung cửa. Cả ba nhảy vào trong. Dodger đóng cửa rồi khóa lại. Mark nhào tới tủ gỗ nhỏ, mở tung ngăn kéo trên cùng, bốc trong đồng bít tất.

Dodger nhìn quanh, huýt sáo:

- Oa! Ngon lành quá ta.

Ngồi phịch xuống trường kỷ, vòng tay sau đầu, Dodger lăm lăm:

- Thương thức cảnh này, mới thấy tụi mình như bị xiềng suốt chuyến đi.

Courtney đứng sau Mark, lo lắng nài nỉ:

- Nói với mình là nó vẫn còn đây đi.

Mark kêu lên:

- Thấy rồi.

Cậu cầm lên một thiết bị nhỏ bé, vô hại, sắp sửa đổi thay lịch sử. Courtney còn nhớ vật này như in. Với cô, trông nó như một quả bóng nhỏ của trò chơi nặn đất dẻo. Bên trong là bộ khung phức tạp, được điều khiển bởi mấy tính tiên tiến do Mark thiết kế, làm thay đổi hình dạng theo giọng nói ra lệnh. Còn “bộ áo” bằng chất dẻo là do Saint Dane chôm từ Trái Đất Thứ Ba. Tất cả

kỹ thuật máy tính là của Mark. Cậu gọi nó là “Lò Rèn”. Đó là sản phẩm trí óc của Dimond Alpha Digital Organization. Đó là một quả bóng nhỏ bằng đất sét. Đó là ông nội của dado.

Courtney ra lệnh:

- Hủy nó đi.

Mark cầm phát minh của mình lên, ngắm nghía như một người cha nặng lòng thương yêu. Dodger nhảy dựng lên, ghé sát tai vào cửa, rồi bình tĩnh nói:

- Chúng đang tới. Bây giờ là lúc tốt nhất.

Mark nói nhỏ:

- Courtney, mình rất tiếc. Mình không cố ý để những chuyện này xảy ra.

- Chúng ta còn nhiều thời gian sau này để nói về chuyện đó. Làm đi.

Sự thống khổ hiển hiện trên mặt Mark. Cậu buông quả cầu kỹ thuật cao xuống sàn, nhắm mắt, đập mạnh chân lên. Courtney nghe tiếng đập vỡ rầm rắc khi Lò Rèn bị giẫm nát vào dĩ vãng. Đúng lúc chân Mark tiêu hủy Lò Rèn...

Nhẫn của Courtney sống động. Cô đưa lên cho tất cả cùng nhìn. Mark hỏi:

- Đây có nghĩa là mọi việc đã thay đổi lại?

- Theo mình, chúng ta sắp khám phá ra điều đó rồi.

Cô tháo nhẫn, đặt xuống sàn.

Dodger vẫn ghé sát tai vào cửa:

- Tôi không nghe tiếng chúng tiến tới nữa. Các bạn nghĩ chúng biết không?

Courtney trả lời:

- ôi bảo đảm là chúng biết.

Mark day chân lên thảm, để chắc chắn từng mảnh cuối cùng đều tan thành bột. Cậu nhặt những gì còn sót lại, ném qua ô cửa sổ. Lò Rèn không còn nữa.

Chiếc nhẫn nở rộng khi ánh sáng rọi khắp phòng. Dodger lại gần cùng hai bạn nhìn cảnh đang diễn ra. Một lát sau, nhẫn trở lại bình thường. Kế bên là một cuộn giấy da.

Courtney bối rối nói:

- Nhanh thật.

Dodger bảo:

- Thời gian vụt qua khi cô bay qua nó.

Courtney nhặt cuộn giấy, áp lên ngực.

- Mình đoán, chúng ta sẽ phải đọc nhật ký này trên thuyền buồm. Mark, mình hãnh diện về bạn.

Dodger nói:

- Nay bồ, bồ đã làm một điều đúng. Xin lỗi vì đã suýt bắn bồ. Mình không muốn làm vậy đâu.

Mark không phản ứng, lom lom nhìn xuống sàn. Courtney hỏi:

- Bạn ổn chứ?

- Mình không biết. Mình sẽ không biết cho đến khi nào biết là cha mẹ mình còn sống hay không.

NHẬT KÍ #32

IBARA

Đây là nhật ký cuối cùng của mình.

Biết là trước đây mình đã từng viết như thế, nhưng đó là vì mình luôn sợ có chuyện xảy ra, cản trở mình viết. Lần này không giống thế. Không gì sẽ xảy ra. Không có gì xảy ra với mình nữa. Mình bảo đảm. Khi viết nhật ký này – lần đầu tiên kể từ khi ra khỏi nhà để trở thành Lữ khách – mình cảm thấy an toàn. Tới được giai đoạn này chẳng dễ dàng gì. Thật ra, đó là một cơn ác mộng. Nhưng bây giờ đã chấm dứt rồi. Gần như vậy. Mình sẽ phải hồi tưởng lại chuyện đó trong những trang này. Mình muốn tránh né việc viết tất cả ra, vì quá đau đớn. Nhưng làm vậy là sẽ không công bằng. Không công bằng với bạn, Courtney. Với các Lữ khách. Với cậu Press. Mình phải kết thúc những gì mình đã khởi động, đúng như mình đã làm tại Ibara này. Nhìn lại tất cả những gì đã xảy ra từ sau khi mình viết nhật ký trước, mình có thể đoán chắc một điều: Trận chiến vì Halla đã chấm dứt. Chuyện đó xảy ra như thế nào sẽ được thuật lại với bạn trong nhật ký cuối cùng này của mình. Hy vọng mình có thể tìm đúng từ ngữ để vẽ lại bức tranh như nó đã xảy ra. Như mình đã thấy. Như chuyện phải thế thôi.

Khi trở lại Ibara cùng với tak, chúng mình cho Alder mặc quần áo địa phương, rồi vội vã ra

khỏi đường hầm mới đào, tiến tới Núi Hội Đồng. Không hề bị một con ong-quig nào quấy rầy. Chắc thuốc độc đã giết chúng chết ráo rồi. Khi tụi mình tới làng, mọi người vẫn đang vất vưởng lo lắng, kẻ than khóc, người an ủi. Một không khí báo điềm chẳng lành.

Siry kinh ngạc nói:

- Cứ như chúng mình chưa bao giờ đi khỏi đây.

- Tôi nói rồi. Ông dẫn đưa chúng ta tới đúng nơi, đúng thời điểm chúng ta cần có mặt. Trông như những kẻ Đào tẩu chỉ mới tấn công những người hành hương mấy giờ trước.

Nó sợ sệt thì thầm:

- Thật đáng kinh ngạc.

Mình chẳng thấy có gì kinh ngạc. Điều đáng kinh ngạc là mình đã không nghi ngờ sự kiện đó. Khi qua làng, mình thấy Alder đang quan sát tất cả, phân tích cơ hội của chúng mình, và không một lời nhận xét hay ho nào được thốt ra. Anh ta hỏi:

- Quân đội đâu?

Mình rầu rĩ trả lời:

- Không có quân đội.

- Vậy thì ai chiến đấu với dado?

- Anh đang nhìn họ đó.

- Những con người này không được chuẩn bị để đương đầu với chiến tranh. Họ không được huấn luyện. Sao cậu có thể dự định đánh đuổi một đạo quân người máy với những ngư dân này chứ?

- Giờ thì anh biết vì sao chúng ta cần tak rồi đó.

Tới gần núi hơn, mình thấy ông Genj đã làm theo yêu cầu của mình. Một đám đông đang tụ tập dưới chân núi. Lực lượng an ninh đã gom góp tất cả những ai sẵn lòng tự nguyện và có khả năng chiến đấu. Nhìn đám đông dân làng nhút nhát, mình nhận ra Alder thật chí lí. Những con người này không thể bảo vệ nổi hòn đảo của họ.

Hội đồng đang chờ tụi mình trong căn phòng hang động. Telleo cũng có mặt tại đó. Mấy gã an ninh vội gọi chúng mình vào ngay. A, sự việc đã đổi thay. Chúng mình không còn là những tên tội phạm nữa.

Mình lên tiếng:

- Đây là Alder. Một chiến binh. Anh ấy có thể giúp chúng ta.

Ông Genj nhú mày:

- Cậu đi cầu cứu, và trở về chỉ với một người độc nhất sao?

Ông ta, cả Moman và Drea, tỏ vẻ đầy nghi hoặc. Telleo cũng không tỏ ra chút vui mừng nào. Không sao. Họ chưa biết về Alder. Mình nói:

- Không thể biết còn bao lâu nữa, chúng ta cần phải thành lập phòng thủ ngay từ bây giờ.

Moman nói:

- Tôi không hiểu. Đám Đào tẩu đã tấn công. Thuyền hành hương đã bị phá hủy. Vì sao chúng lại tấn công nữa?

- Vấn đề ở đây là chúng ta không lo sợ đám Đào tẩu tấn công. Có một đạo quân tập hợp trong thành phố Rubic đang sửa soạn xâm lăng Ibara. Chúng đáng sợ hơn những kẻ Đào tẩu nhiều, vì chúng là những bộ máy.

Ba thành viên hội đồng nhìn như mình đến từ Hải Vương Tinh, hoặc từ bất kỳ nơi nào có những tên điên khùng tới Veelox.

Siry tiếp lời mình:

- Tôi đã thấy. Chúng sẽ tới đây trên những thuyền nhỏ. Hàng ngàn tên.

Genj nói:

- Con người đó – con người điều khiển đoàn quân đó – tay đã giết chết Remudi – là ai?
- Hẳn là thủ lĩnh của đám Đào tẩu.

Mình trả lời. Chỉ là một lời nói dối nhỏ. Hẳn đã lãnh đạo tụi Đào tẩu. Tất nhiên hẳn có mưu đồ lớn hơn, nhưng lúc này – hoặc mãi mãi – mình không muốn đả động tới điều đó. Hội đồng trao đổi ánh mắt với nhau. Họ vẫn cần được thuyết phục thêm.

Mình nói thẳng:

- Xin nghe tôi nói. Hoặc các vị để chúng tôi giúp, hoặc tất cả những gì quý vị đã nỗ lực, tất cả những gì tổ tiên các vị nỗ lực, tất cả những gì Aja Killian đã hình dung về Ibara đều sẽ bị hủy diệt. Tùy các vị chọn lựa.

Lời nói của mình làm họ day dứt.

Telleo lên tiếng:

- Tôi tin Pendragon. Bọn Đào tẩu đã hủy hoại tương lai chúng ta. Sao chúng ta có thể tin chúng sẽ ngừng lại tại đó.

Ông Genj tuyên bố ngay:

- Chúng ta không là chiến binh.

Mình vội nói:

- Tôi biết. Vì vậy chúng ta phải cần thông minh và... may mắn.

Đây là lúc chuẩn bị phòng thủ Ibara. Dự tính của mình là sử dụng tak như một vũ khí chống lại dado, ngoài ra mình không nghĩ gì hơn. Bây giờ sự có mặt của Alder bỗng lại là một sáng kiến. Anh ấy biết chiến thuật. Thành viên trong một đội quân. Một đoàn hiệp sĩ, nhưng vẫn là một đội quân. Chúng mình trải mấy tấm bản đồ Ibara của Aja lên bàn hội đồng. Ông Genj kinh ngạc hỏi:

- Cậu lấy những thứ này ở đâu?
- Thành phố Rubic.

Mình không nói đó là thành phố Rubic mấy trăm năm trước, và do chính tay Aja Killan trao cho mình. Nói vậy, sẽ làm ông ta bị nhũn não mất.

Liếc qua bản đồ mình nhận ra ngay vịnh lớn nơi làng Rayne đã được thiết lập. Alder cúi xuống quan sát chi tiết đảo, rồi kết luận:

- Chỉ một nơi trên đảo có thể là điểm đổ bộ lớn. Trong vịnh này đây.

Ông Genj giải thích:

- Đó là lý do làng Rayne được dựng lên tại đây. Nơi duy nhất có thể mở cảng. Toàn thể phần còn lại của đảo bị bao quanh bằng dốc đá và những bãi biển hiểm trở.

- Vậy là chúng ta đã biết nơi đặt hệ thống phòng thủ.

Alder chỉ những ô vuông màu đỏ đặt dưới nước, ngay bên ngoài vịnh, hỏi:

- Còn những cái này là gì?

Monan trả lời:

- Đó là những khẩu súng lực lượng quân sự đã lắp đặt từ nhiều thế hệ trước, để bảo vệ cửa vào vịnh.

Alder ngó mình. Anh ta còn xa lạ với những từ về súng đạn.

Mình hỏi:

- Chúng tự động khai hỏa?

Ông Genj trả lời:

- Không. Chúng được kiểm soát và bảo quản bởi lực lượng an ninh của chúng tôi từ núi này.

- Chúng tôi cần biết chúng hoạt động như thế nào.

Ông ta lắc đầu như có điều không ưng ý:

- Chuyện này làm chúng tôi rất khó xử. Từ khi Ibara được ổn định, hội đồng đã phải giữ bí mật với dân chúng về những hoạt động quân sự trên đảo này. Súng hiểm khi được sử dụng và chỉ dùng để huấn luyện về đêm.

Mình cố tỏ ra kiên nhẫn:

- Ông Genj. Ông nghiêm túc tin rằng: sau những gì xảy ra với di dân, vẫn còn có người trong làng Rayne không biết gì về những khẩu súng này sao?

Genj thiếu não nhìn Moman và Drea. Mình thông cảm. Suốt đời họ đã hy sinh để theo đúng đường lối chỉ đạo của Aja Killian đặt ra từ nhiều thế kỷ trước. Bây giờ họ đang thấy chuyện đó không còn quan trọng nữa. Nhiệm vụ của họ đã đổi thay từ một niềm hy vọng thành một nỗi tuyệt vọng.

Sau cùng ông bảo mình:

- Tiếp tục đi.

Chỉ một vạch đen sẫm ngay dưới làng, song song với bờ biển, mình hỏi:

- Đây là gì?

- Một địa đạo. Lực lượng quân sự dùng làm kho vũ khí.

- Còn gì dưới đó không? Ý tôi là còn vũ khí không?

- Không. Chúng đã được phá hủy khi lực lượng quân sự bỏ đảo.

Alder hỏi:

- Ở đây các vị còn vũ khí nào khác nữa không?

Siry trả lời:

- Súng thối, với đầu tên tẩm độc.

Alder và mình chán nản nhìn nhau. Mình nói:

- Tên độc thì làm sao chống lại máy móc.

Ông Genj nói thêm:

- Chúng tôi cũng có nỏ bắn tên lửa tầm xa. Giúp được gì không?

Alder tươi tỉnh hẳn:

- Được đó.

Mình biết anh ta nghĩ gì. Tên có thể phóng tak đi.

Alder kết luận:

- Đừng phí thời gian nữa. Tôi có một kế hoạch đây.

Kế hoạch là một phần tài năng, một phần sáng suốt, và tám phần tuyệt vọng. Hy vọng thật sự duy nhất để bảo vệ hòn đảo là tia từng dado khi chúng lên bờ. Lợi thế duy nhất của tụi mình là có thể che giấu hệ thống phòng thủ. Dado phải tiến tới đúng tuyến phòng thủ. Tụi mình chỉ biết chờ đợi.

Việc đầu tiên là hiệu triệu nhân dân Rayne. Rạp hát ngoài trời chật ních những con người lo lắng sợ sệt. Tất cả đều đã thấy những thuyền buồm hành hương bị tấn công. Việc thuyết phục họ tin một cuộc tấn công nữa sắp xảy ra không quá khó. Ông Genj nói với mọi người, họ không là những người cuối cùng của một thế giới lụi tàn, mà là những người đầu tiên của một *thế giới mới*. Ông cho họ cả niềm hy vọng và nỗi lo sợ – hy vọng một khởi đầu mới và lo sợ họ sẽ không có cơ hội nếu không bảo vệ được đảo. Rất tuyệt. Mình cảm thấy một niềm kính trọng mới đối với ông. Ông đã muốn làm những gì là đúng với nhân dân của ông. Mình có thể phản biện: đáng lẽ không nên để người dân Ibara sống trong tăm tối quá lâu như vậy. Nhưng đó không là lỗi của Genj. Ông chỉ tuân theo chỉ đạo đã truyền lại từ nhiều đời trước. Những chỉ đạo từ Aja. Thật kỳ lạ làm sao?

Ông Genj giới thiệu mình và Alder với đám đông. Ông nói với họ, chúng mình đến từ bên kia đại dương và biết-cách bảo vệ Ibara. Ông bảo họ hãy làm theo lệnh của hai đứa mình, như chúng mình là thành viên hội đồng.

Ông đặt lòng tin của nhân dân và tương lai của Ibara vào tay hai đứa mình.

Nhiều việc phải làm cấp kỳ. Alder giao cho Telleo việc sắp xếp tất cả những ai không thể chiến đấu. Đó là trẻ con và người già. Nhiều người được chỉ định đưa khỏi làng, tới nơi an toàn trong một ngôi làng bên kia đảo. Trong khi đoàn di cư đó lên đường, Siry dẫn một nhóm ba mươi người tới những hang đá bên bờ biển, chuyển tak vào làng.

Nó hỏi mình:

- Tôi phải nói sao với họ về dygo?

- Bảo họ, đó là một thứ chúng ta đã đem tới Ibara từ một nơi rất xa xôi. Họ sẽ mê tơi và hoàn toàn tin tưởng chúng ta. Nhớ... không để một thứ gì bị rơi rớt. Nếu làm rơi, âm thanh cuối cùng họ nghe, sẽ là một tiếng “bùm” khủng khiếp.

Với sự tỉnh táo, Siry tiến bước cùng nhóm của nó.

Alder và mình theo một gã an ninh làm một vòng quan sát những khẩu súng của Ibara. Phòng hỏa lực được xây dựng trong núi, tầm nhìn cao hơn vịnh. Từ đó có thể nhìn thấy mọi vị trí. Một chiếc ghế đơn có thể xoay sang hai bên phải trái. Trước ghế là một bảng điều khiển và một cần điều chỉnh với cò súng. Từ điểm đó có thể điều khiển mười khẩu. Gã an ninh giải thích, từ ngày đầu tiên Ibara ổn định, luôn có một người túc trực, phòng xa bị tấn công. Không có gì xảy ra, cho đến gần đây mới phải cần tới súng.

Trước khi ra khỏi phòng, mình nhìn qua hốc núi, về phía thành phố Rubic. Biển trống trơn. Chúng mình còn thời gian.

Ngay sau khi chuyển tak vào núi, Siry và đội của nó bắt tay vào công việc gắn kết những mảnh nhỏ chất nổ vào đầu mũi tên. Mấy ngàn cung tên được đưa lên từ kho sâu trong lòng núi. Siry chỉ huy, tổ chức cho đàn ông, đàn bà vào hàng lối, để sản xuất tên tẩm chất nổ được hiệu quả. Nó đúng là một lãnh đạo bẩm sinh. O bế, ra lệnh, đe nẹt, năn nỉ mọi người để đảm bảo tối đa sản phẩm. Kết quả sau cùng là họ đã tạo ra một kho vũ khí với mấy ngàn mũi tên. Không may là có nhiều ngàn dado.

Kế hoạch của Alder là bốn hàng cung thủ được đặt song song với bờ biển. Hàng thứ nhất gần mặt nước, lần lượt ba hàng sau lùi dần về phía núi. Các cung thủ sẽ tĩa dado khi chúng lên bờ. Tất nhiên không có cách nào hạ được tất cả bọn chúng. Khi dado tiến gần hơn, hàng cung thủ sẽ lùi lại, nhập cùng các hàng sau, và tiếp tục bắn. Mục tiêu là càng hạ nhiều địch càng tốt, trước khi chúng tiến tới Núi Hội Đồng.

Điểm kháng cự quyết định của tụi mình là từ núi. Đây là vị trí phòng thủ tốt nhất có được. Cung thủ sẽ từ từ rút lại phía sau, cho đến khi vào trong lòng núi. Nếu may mắn, dado bị hạ đủ để chúng mình có thể bảo vệ núi thành công. Nếu không, núi sẽ trở thành nắm mồi của tụi mình.

Trong khi Siry giám sát công việc làm tên, mình và Alder được đưa vào những địa đạo bên dưới làng. Đường vào nằm dưới Núi Hội Đồng. Xuống khỏi những bậc đá, tụi mình vào một

hành lang dài và hẹp, giống như một hầm mỏ đục qua đá cứng. Cảm giác phương hướng cho mình biết là lối này dẫn ra bờ biển. Chúng mình chạy suốt chiều dài của đường hầm, vượt qua vài ngã tư không có trên bản đồ. Sau cùng, chúng mình tới cuối đường có một ngã ba, với hai ngã rẽ phải hoặc trái. Đây là một địa đạo lớn trong bản đồ. Nó trải dài vào bóng tối của cả hai phía, song song với bờ biển. Khoảng ba mét lại có một thang chống lên mái trần. Alder leo lên một thang, ngó qua một khe đá.

- Mình thấy nước rồi. Đây là những vị trí phòng thủ. Chúng ta sẽ đặt hàng cung thủ thứ ba ở dưới này. Dado sẽ không biết bị tấn công từ đâu.

Nhảy xuống thang, mặt anh tươi rói với nụ cười:

- Pendragon, sau cùng thì hình như chúng ta đã có được một cơ hội.

Mình nhìn ngược xuôi địa đạo tám tối. Một ý tưởng thành hình. Alder hỏi:

- Cậu nghĩ gì vậy?

- Đường hầm này là vũ khí bí mật của chúng ta. Vấn đề là tìm cách sử dụng hiệu quả nhất.

Ngày sắp tàn. Mặt trời chìm sâu sau núi, trái bóng dài lên làng Rayne. Alder nghĩ khả năng dado tấn công vào ban đêm là rất nhỏ. Điều đó làm giảm bớt áp lực. Một chút thôi. Ngày hôm sau, khi mặt trời lên, áp lực sẽ ở trên mặt nước. Nghĩa là sẽ ở trước mắt chúng mình.

Alder nói:

- Nếu thông minh, chúng sẽ tấn công vào hừng sáng, khi mặt trời mới lên.

- Ý anh là khi chúng ta bị lóa mắt.

Alder gật. Tuyệt vời. Tụi mình phải chuẩn bị như bình minh sẽ đưa dado tới. Rạng đông của dado. Nghe như một phim kinh dị tồi. Có thể đúng như vậy.

Sau khi trời tối, Telleo trở lại báo cáo: trẻ con và người già đã được an toàn nơi cuối đảo. An toàn? Mình nói “an toàn” hả? Được bao lâu? Mình không dám nghĩ tiếp.

Sự việc cuối cùng trong đêm đó, là đưa đội quân tạm thời trở lại điểm tập kết để nhận lệnh cuối cùng. Đây không là một đội quân thực sự. Không sĩ quan, không trung sĩ, không có bất cứ một sự tổ chức sắp xếp nào. Ngoài Alder, không ai trong chúng mình có chút xíu kinh nghiệm nào về việc tiến hành một cuộc chiến tranh. Tới đâu, chúng mình tính tới đó.

Mình nhường việc tổ chức nhân sự cho Alder. Anh chia họ thành mấy nhóm. Những ai cảm thấy tự tin vào khả năng bắn cung được chuyển sang một bên. Mình thoáng đếm khoảng chừng một trăm cung thủ tương lai. Nhóm kia được chọn theo tốc lực. Họ sẽ là liên lạc viên, chuyển lệnh từ vị trí chỉ huy trong núi tới các hàng cung thủ. Nhóm cuối cùng là tạp vụ, di chuyển tới những nơi cần thiết, như chuyển đạn dược, giúp thương binh, hay trong trường hợp xấu nhất, lấy cung và tên tẩm tak của những người ngã xuống, để chuyển tới nơi khác.

Chiến tranh sắp tới và điều đáng sợ sẽ đến.

Alder giải thích chiến lược của anh cho cả nhóm, chỉ cho họ thấy trên bản đồ, mỗi hàng cung thủ sẽ ở vị trí nào khi cuộc xâm lăng bắt đầu. Anh bảo họ phải ở lại vị trí càng lâu càng tốt, chờ lệnh di chuyển về phía sau mới được rút lui. Lần thay đổi vị trí sau cùng sẽ là di chuyển vào núi. Tại đó họ sẽ tiếp tục nhiệm vụ phòng thủ càng lâu càng tốt.

Càng lâu càng tốt. Ai biết sẽ là bao lâu? Saint Dane đã ra lệnh cho dado làm gì? Vụ này sẽ kết thúc ra sao? Liệu có cơ hội đầu hàng không? Hay nhiệm vụ của chúng là quét sạch hết dân số? Mình không muốn điều đó xảy ra, nhưng khả năng đó rất có thể là sự thật.

Trong khi Alder nói, mình ngồi sau anh ta, nhìn những khuôn mặt người dân Ibara. Khoảng hai trăm người ở lại chiến đấu. Không ai nói một lời. Họ chăm chú lắng nghe. Tất cả đều có vẻ khiếp sợ. Họ lắng nghe bất cứ điều gì có thể cho họ một chút bảo đảm nhỏ nhoi là họ thật sự có được một cơ hội. Họ đã thấy những gì xảy ra cho những người hành hương. Có thể họ không hiểu biết gì về kẻ thù, nhưng họ biết khả năng của họ là gì. Chín trăm người hành hương lên thuyền sáng hôm đó, chỉ một nửa sống sót sau cuộc tấn công.

Cho đến thời khắc đó, mình chỉ bận tâm tới một điều: hạ gục Saint Dane. Như mình đã nói, trận đánh vì Ibara rất có thể là trận đánh đầu tiên vì toàn thể Halla. Nhưng nhìn những khuôn mặt hãi hùng kia làm mình nhận thấy: đây cũng là trận đánh của họ. Đây không là những con tốt được thí cho cuộc xung đột lớn lao hơn nào đó. Họ là những con người hồn nhiên vô tội, có cuộc sống yên bình và hữu ích. Đây là quê hương của họ. Họ không hề làm gì để gây ra sự khùng khiếp sắp trút xuống đầu họ. Bây giờ tương lai của tất cả muôn loài đã đặt lên vai họ. Thật không công bằng. Saint Dane từng nói, con người của các lãnh địa luôn tự đem lại bất hạnh cho chính họ. Những con người này đã làm gì sai trái? Nhiệm vụ duy nhất của họ là sống còn và cố gắng hồi phục một nền văn hóa đang lụi tàn. Họ đã làm gì để phải chịu cảnh này? Câu trả lời là: chẳng có gì. Điều đó càng làm mình căm ghét Saint Dane hơn bao giờ hết. Mình muốn chiến thắng Saint Dane vì tất cả những nguyên nhân vừa nói, nhưng sau thời gian sống cùng những con người này, và cảm nhận nỗi sợ của họ, mình cũng muốn sẽ thắng vì họ.

Khi Alder dứt lời, anh hỏi mình muốn nói gì với mọi người không. Đây là một việc rất khó. Mình có thể nói gì để họ hiểu rằng cuộc chiến này quan trọng đến thế nào? Hay cho họ hy vọng có một cơ hội không bị tàn sát? Mình đứng trên sân khấu, một mình, nhìn xuống những khuôn mặt hãi hùng. Hội đồng ngồi một bên sân khấu, cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng mình biết họ cũng đang lo sợ như mọi người, kể cả mình. Telleo ngồi kế bên cha, mỉm cười và gật đầu khích lệ mình. Mình muốn nói mấy câu để họ cảm thấy yên tâm hơn, nhưng nói gì đây? Đa số họ đều không biết gì bên ngoài bờ biển này. Sao mình có thể giải thích về Halla? Họ không có một khái niệm nào là họ đang đóng một vai trò mấu chốt trong tương lai của tất cả những gì hằng hiện hữu, hoặc sẽ hiện hữu. Mình phải nói gì để đem lại niềm tin cho những con người này? Tất cả đều lom lom nhìn mình, chờ đợi câu trả lời. Hay một nguồn cảm hứng. Hay một thứ gì đó.

Sau cùng mình nói:

- Trận chiến này không là toàn thể tương lai của chúng ta. Đây không là sự kết thúc. Nó chỉ là một khoảnh khắc trong thời gian. Bất kể chuyện gì xảy ra, vẫn sẽ luôn có tương lai. Nó tùy thuộc vào chúng ta để làm cho tương lai tốt đẹp hơn. Tôi tin là chúng ta sẽ làm được điều đó. Đừng bao giờ mất hy vọng, vì chính xác đó là điều kẻ thù mong muốn. Dù kết cuộc trận chiến này như thế nào, nếu chúng ta tiếp tục tin rằng vẫn còn hy vọng vào một tương lai tốt đẹp hơn, chúng ta sẽ chiến thắng.

Mình chỉ nói vậy thôi. Rời sân khấu, mình cảm thấy như đã thất bại. Bước xuống, người đầu tiên mình gặp là Siry. Mắt nó đầy lệ. Mình hỏi:

- Sao vậy?

- Với tất cả những gì anh đã nói với tôi, đây là những lời tôi sẽ ghi nhớ.

Một bàn tay đặt lên vai mình. Đó là Telleo. Cô nói:

- Định mệnh đã đem anh tới với chúng tôi, Pendragon. Anh là tương lai của chúng tôi.

Cô nghiêng người, hôn lên má mình và ôm mình thật chặt. Mình ôm lại cô. Trong khoảnh khắc đó, mình tự cho phép tin rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp.

Alder và mình trở lại lều cộng đồng, nơi mình tạm coi như nhà mình. Tại đây, mình đã viết xong nhật ký cuối cùng, gửi cho bạn. Mình không thể ngủ được. Bình minh sẽ đem lại gì đây? Vụ này sẽ diễn ra như thế nào? Đây có là khởi đầu cho một kết cuộc không? Có là một chiến thắng vĩ đại nhất của mọi thời đại? Không, của *mọi thời gian*.

Trong quá nhiều năm mình đã sống với chỉ thị của cậu Press: không bao giờ được xáo trộn các lãnh địa. Mỗi lãnh địa cần phải sống với số phận riêng, không được quyền can thiệp vào. Đó là đường lối của chuyện phải thế thôi. Nhưng Saint Dane đã thay đổi luật lệ, ép mình phải có một sự chọn lựa đầy khó khăn. Sẽ có cái giá quá đắt phải trả cho chiến thắng này không? Mình có nên phải để klee giết gar trên Eelong? Mình có nên rời khỏi Quillan, không bước vào Đại Hội X? Nói rằng để sự việc xảy ra theo đường lối của chuyện phải thế thôi, không có nghĩa sự việc luôn có một kết quả tốt đẹp nhất. Chúng ta không nên can thiệp vào trật tự tự nhiên của các lãnh địa, nhưng Saint Dane cũng không được can thiệp vào. Vì tác động xảo quyệt của hắn, sự việc – tại khắp nơi – đã không xảy ra như đáng lẽ phải xảy ra. Có thể nào, hai điều sai làm thành một điều đúng? Mình không biết. Mình chỉ có thể nói chắc rằng: bây giờ đã quá muộn để quay lại.

Courtney, khi kết thúc nhật ký cuối cùng đó, mình vẫn còn hy vọng là bạn đã gặp Mark. Mình tưởng tượng vầng dương lên và không có bóng dado nào phía chân trời. Mình tưởng tượng là đang chờ đợi một trận chiến không xảy ra, vì dado đã ngưng tồn tại. Sự tưởng tượng đó còn làm mình lo lắng hơn. Mình không nên nghĩ theo cách đó. Mình phải chuẩn bị tinh thần như trận chiến là điều không thể tránh được. Mình phải đối diện với cuộc chơi. Dưới chân mình là vũ khí giết dado đem từ Quillan tới. Mình muốn sử dụng nó. Mình muốn mặt trời lên.

Mình muốn chiến đấu.

(Tiếp theo)

IBARA

Sáng sớm hôm sau mình và Alder tới Núi Hội Đồng. Một giờ nữa mặt trời mới lên, hai đứa mình đi qua làng Rayne trong bóng tối. Theo mình biết, các cung thủ đã ở vị trí suốt đêm qua. Hàng thứ nhất ở sát bờ biển. Hàng thứ hai trong làng, dùng những ngôi lều làm lá chắn. Hàng thứ ba trong lòng đất, từ các địa đạo, quan sát ra ngoài. Sau họ là hàng thứ tư, cũng là hàng cuối cùng, giữ vị trí giữa đường vào núi. Chúng mình thoáng trao đổi ánh mắt với những cung thủ. Mình thấy họ sợ, nhưng tự tin. Không là lính, nhưng họ đã sẵn sàng vào cuộc chiến. Không một lời trao đổi, chỉ là những cái gật đầu hiểu biết.

Vị trí chỉ huy được lập trong phòng hỏa lực, nơi kiểm soát những khẩu súng đặt dưới nước. Từ đó, chúng mình có tầm nhìn rõ xuống vịnh, ra ngoài đại dương và ngôi làng bên dưới. Đây là vị trí tốt nhất. Trận chiến sẽ diễn ra bên dưới tụi mình.

Ba thành viên hội đồng đã có mặt tại đó, cùng với Siry và gã to con đã bắt mình trong lần đầu mình tới Ibara. Tên này là hàng đầu phòng thủ của chúng mình. Hắn ngồi trên ghế xạ thủ. Tại đây còn có ba liên lạc viên trẻ, chuyển lệnh tới các cung thủ.

Tiến lại gã xạ thủ, mình hỏi thẳng:

- Anh giỏi cỡ nào?

Xoay ghế hướng về mình, hắn mạnh dạn trả lời:

- Giỏi nhất.

Gã này hoàn toàn tự tin. Sự tự tin ấy có giá trị bằng chính xác một người trong chúng mình.

Bản đồ Ibara treo trên vách đá. Những vạch được kẻ để chỉ vị trí cung thủ. Đứng nhìn bản đồ, mình tự hỏi, tất cả sẽ diễn biến ra sao. Mình có thể mừng tượng trận đánh, nhưng không thể thấy kết cuộc. Tất nhiên mình hy vọng, chúng mình sẽ xóa sổ đạdo trước khi chúng gây bất cứ tác hại nào, nhưng dường như điều đó là không thể. Mình không muốn là một kẻ yếm thế, nhưng số phiếu không về phía tụi mình.

Như đọc được ý nghĩ mình, ông Genj tiến lại, hỏi:

- Nếu tình hình xấu, chúng ta chấp nhận đầu hàng không?

- Tôi không biết. Chúng ta sẽ tính đến chuyện đó khi tới thời điểm.

Siry chỉnh lại:

- Nếu tới thời điểm.

Nó cũng đang cảm thấy tự tin. Điều đó có nghĩa: bây giờ chúng mình có chính xác thêm hai người nữa. Mình hỏi:

- Telleo đâu?

Ông Genj trả lời:

- Tôi đưa nó tới phụ trách dân làng đang trú ẩn.

Drea hỏi:

- Liệu có cơ hội chuyện này sẽ không xảy ra không?

- Chúng ta có thể hy vọng.

Đó là cách trả lời tốt nhất của mình.

Rời khỏi bản đồ, mình tới cửa sổ lớn cắt vào đá. Trời đang sáng dần. Không bao lâu nữa, chúng mình sẽ thấy rõ chi tiết trên biển, và biết được ngoài đó có gì không. Alder tiến lại bên mình. Hai đứa cùng nhìn ra ngoài mặt biển đen ngòm. Anh lên tiếng:

- Tôi không biết những gì chúng ta đang làm có đúng không. Nhưng tôi tin chúng ta không còn chọn lựa nào khác nữa.

Mình gật, khoan khoái vì được ủng hộ.

Bầu trời đen như mực từ từ chuyển thành màu xanh dương, tiếp theo là một làn sáng mỏng xuất hiện trên chân trời. Chỉ mấy phút nữa là trời nắng. Tất cả đứng bên cửa sổ, chăm chú nhìn ra dải băng đang tỏa sáng.

Giọng đầy hy vọng, Siry nói:

- Tôi không thấy gì hết. Đáng lẽ bây giờ chúng ta nhìn thấy chúng rồi chứ?

Mình không trả lời. Không biết.

Moman cũng đầy hi vọng:

- Đây là tin tốt. Có thể chúng chỉ muốn đánh chìm thuyền hành hương.

Mình thì có một hy vọng khác. Hy vọng bạn đã tìm ra Mark, và sẽ không còn bất cứ thứ gì như những dado này nữa.

Drea hùa theo:

- Có thể chị nói đúng. Có thể chúng cảm thấy nỗ lực di chuyển khỏi đảo của chúng ta là một mối đe dọa. Chúng chỉ muốn chúng ta ở lại đây và...

Alder kêu lên:

- Kìa! Có gì ngoài kia rồi.

Rất khó thấy gì. Nước vẫn còn tối đen. Siry nói:

- Tôi không thấy gì hết.

Chờ đợi căng thẳng mấy phút cho mặt trời tỏa thêm ánh sáng phía chân trời. Khi những tia sáng đầu tiên rơi trực tiếp lên biển, mọi chuyện trở nên rõ ràng. Drea há hốc miệng. Căn nhắc những gì chúng mình đang thấy, thì phản ứng đó là quá nhẹ.

Ông Genj lẩm bẩm:

- Loài quỷ dữ nào có thể làm ra một thứ như thế?

Mình biết câu trả lời, nhưng nghĩ là ông ta sẽ không thích nghe. Những gì chúng mình thấy trên đại dương sáng hôm đó đúng là quỷ dữ. Không còn từ nào hay hơn để diễn tả. Trong thời khắc đó, mình biết những người lính Đức đã cảm thấy gì trên bờ biển Pháp trong Chiến tranh Thế giới Thứ hai, khi họ thức giấc vào buổi sáng để thấy toàn thể hạm đội của Đồng Minh phía chân trời.

Trên mặt biển, ngoài lối dẫn vào vịnh, là nhiều ngàn thuyền trượt nước. Mình lặp lại: nhiều ngàn. Giữ hàng sát nhau, chúng đang từ từ tiếng thẳng tới chúng mình. Hàng đầu năm mươi thuyền. Tiếp theo là những thuyền khác. Tiếp theo. Tiếp theo nữa. Không đếm xuể. Trông như mỗi chiếc chở ba hành khách. Mặt trời đang mọc khiến chúng trông như những cái bóng ma quái. Chúng là tử thần. Sự chờ đợi và thắc mắc đã hết rồi.

Chúng mình sắp bị xâm lăng.

Alder thông báo:

- Chúng có vũ khí.

Dù xa, chúng mình có thể thấy mỗi thuyền có một dado cầm khẩu súng trường vàng. Trông giống vũ khí của Quillan. Đứng bên mình, tay xạ thủ tròn tròn mắt kinh ngạc. Mình bảo:

- Anh nói anh là người tài giỏi nhất. Chứng minh đi.

Căng người quyết định, hần nhảy tới ghế. Việc điều khiển khá đơn giản. Trước mặt hần là bảng với một loạt cần cầu dao. Ghế cao đủ để hần nhìn thấy những khẩu súng dưới biển. Một dây gương gắn vào đá phía dưới cửa sổ, mỗi tấm gương cho hần có tầm nhìn một khẩu súng riêng biệt.

Mình hỏi:

- Súng này bắn đạn gì?

- Đầu đạn nhỏ phóng bằng áp lực nước.

Ôi! Có vẻ không là vũ khí phá hủy hàng loạt, nhưng hơi muộn để phàn nàn.

- Có bao nhiêu đạn?

Hần trả lời bằng cách nhăn mặt, nghĩa là: “không đủ”

Thuyền trượt nước siết hàng sát nhau khi tới gần cửa vào vịnh. Tốt. Mục tiêu sẽ thu nhỏ hơn.

Ông Genj bồn chồn ra lệnh:

- Đưa súng lên! Bắn!

Vừa tập trung, tay xạ thủ vừa nói:

- Chưa lọt vào tầm bắn. Ông yên tâm, khi chúng tới gần hơn, tôi sẽ gửi cho chúng lời chào đón đặc biệt.

Mình thấy một bóng đen vút xuống từ bầu trời, bay qua núi tiến ra biển. Trông như một con chim đen to quá khổ. Mình chưa bao giờ thấy một thứ như vậy trên Ibara, nhưng trước đây mình đã từng thấy. Mình thì thầm với Alder:

- Saint Dane.

- Chúng tỏ hấn đang quan sát trận chiến của hấn từ trên cao.

- Đúng. Hãy cho hấn một màn trình diễn hay ho.

Hai bàn tay mình dầm mồ hôi. Theo thói quen, mình nhặt cái roi đen giết dado lên. Rõ ràng chỉ là có cái để cầm. Mình siết chặt roi trong khi nhìn bon dado tiến tới. Càng lúc càng thêm nhiều hàng thuyền trượt xuất hiện. Hình như số lượng của chúng là vô tận.

Tay nắm cần điều khiển, tên xạ thủ dỗ dành:

- Gần chút nữa, gần thêm chút nữa đi.

Lũ dado tiến tới. Hàng đầu tiên còn cách vịnh năm mươi mét. Chúng đã vào tới tầm ngắm. Tất cả đều nín lặng. Rồi:

- Đón mừng tới Ibara!

Tay xạ thủ reo lên, với tay tới bảng điều khiển, lanh lẹ bấm một hàng nút.

Lần lượt từng khẩu súng của Ibara vươn lên khỏi mặt nước. Trước đó, mình chỉ thấy một bộ. Lúc này mười cặp đại bác bạc từ dưới sau xuất hiện, vào vị trí, tạo thành một hình bán nguyệt bảo vệ trước vịnh. Hạm đội dado đang lướt vào đúng tầm ngắm. Trận chiến vì Ibara sắp bắt đầu. Tay phải xạ thủ đặt trên cần, nhắm và bắn. Tay trái trên bảng điều khiển để luân phiên giữa các khẩu súng.

Ông Genj ra lệnh:

- Bắn! Bắn!

Xạ thủ thả lỏng. Với chiếc ghế xoay trở nhanh lẹ, thích hợp với hàng loạt tầm nhắm, hấn phóng đạn như mưa. *Uỳnh, uỳnh, uỳnh, uỳnh*. Ngay lập tức, dado nổ tung trước mắt chúng mình. Nếu chúng là người, hình ảnh này sẽ thật khủng khiếp. Nhưng chúng là máy. Chẳng khác nào bắn vào máy rửa chén. Cái máy rửa chén cực kì nguy hiểm. Mình thích thú tận hưởng từng giây.

Xạ thủ tiến, lùi, điều chỉnh tầm ngắm, tay trái thoăn thoắt giữa mười cặp đại bác, nổ tung dardo vào còi vĩnh hằng. Một cảnh tuyệt đẹp. Hẳn thật tài giỏi. Tuy nhiên, dardo hung nhúc, nhắm mắt bắn cũng có thể bắn trúng một tên. Những dardo cầm lái đứng trước mũi thuyền trượt luôn là những kẻ ăn đạn đầu tiên. Ngay khi chúng bị ngã, hay nổ tan thành từng mảnh, thuyền trượt nằm ý trên nước, những dardo khác nhào lên điều khiển, gây thành một khối chen lấn, thuyền này chổng lên thuyền kia. Phản ứng dây chuyền tạo thành một sự hỗn loạn trên mặt nước. Tuyệt.

Vừa tiếp tục bắn, tay xạ thủ vừa la lên đầy tự tin:

- Trận này sẽ kết thúc trước khi bắt đầu.

Mình chợt nghĩ đến câu “bắn cá trong thùng”. Không phát nào bắn trật. Một phát một dardo chết. Đôi khi nhiều hơn. Chẳng bao lâu mặt nước đầy mảnh dardo lênh bênh.

Drea vui mừng vỗ tay, kêu lên:

- Thậm chí chúng ta không cần tới cung tên.

Alder có vẻ không tin tưởng. Anh nhìn cuộc tàn sát với vẻ cau có. Mình biết anh ta đang có cùng ý nghĩ như mình. Xạ thủ đang tỏ ra tài giỏi hơn cả hy vọng của tụi mình. Hẳn tiêu diệt hết mấy trăm dardo này tới hàng trăm dardo khác. Không may là, có hàng ngàn dardo này tới hàng ngàn dardo khác. Chúng mình mới chỉ ở vào thời khắc đầu tiên.

Nắm lấy một liên lạc viên, mình la lớn:

- Xuống hàng cung thủ đầu tiên. Bảo họ chờ dardo bước lên bờ mới được bắn.

Gật đầu, hẳn chạy đi ngay. Drea hoảng hốt hỏi:

- Cậu nghĩ sao vậy? Hình như chúng không thể vượt qua nổi cửa vịnh, nói chi tới bờ.

Ông Genj quả quyết:

- Chúng sẽ rút lui. Giờ đã biết lực lượng phòng thủ của chúng ta mạnh cỡ nào. Chúng phải rút lui để giảm tổn thất.

Mình nói thẳng thừng:

- Chúng sẽ không rút.

Moman vội hỏi:

- Sao cậu biết?

- Chúng đã biết về những khẩu súng của chúng ta. Các vị nghĩ vì sao chúng đưa tới quá nhiều quân như vậy? Vì chúng là máy. Chúng bắt cần biết sẽ bị tiêu diệt bao nhiêu. Chúng sẽ cứ tiếp tục tiến tới, cho tới khi chúng ta hết đạn.

Xạ thủ vẫn đang tiếp tục tấn công dữ dội. Mặt nước là một cánh đồng mảnh vụn. Thuyền

trượt không dado cầm lái, lao tới, đâm sầm vào nhau. Dado rơi xuống nước, không thể bơi. Nếu đạn không giết chúng, nước sẽ làm việc đó. Hàng trăm dado vùng vẫy dữ dội trước khi chìm nghỉm. Nhiều tên bị thuyền trượt lao trúng hoặc bị những dado hàng kế tiếp va đập. Đúng là một cuộc tàn sát.

Tay xạ thủ hét toáng lên:

- Sắp hoàn tất rồi.

Genj ra lệnh:

- Tiếp tục bắn đi.

Không bỏ lỡ một tích tắc, tay xạ thủ xoay trở, thay đổi súng, tiêu diệt dado. Mình nhận thấy càng lúc hấn càng sử dụng ít súng hơn. Chẳng bao lâu, hấn chỉ còn bắn với bốn khẩu. Rồi ba, rồi hai, cuối cùng là một. Với tiếng nổ sau cùng, mấy khẩu súng lặng câm.

Mồ hôi ướt đầm, hấn hỗn hển nói:

- Xong.

Bên dưới lối vào vịnh bị tắc nghẽn. Dado phía sau không thể vượt qua. Alder nhận xét:

- Sự cản trở này sẽ không kéo dài.

Anh nói đúng. Nhiều thuyền trượt tách khỏi hàng sau, chạy vòng hai bên những dado và thuyền trượt chết gây tắc nghẽn. Một cách có phương pháp, chúng đẩy những mảnh vụn khỏi đường chạy.

Siry nói:

- Chúng biết phải làm gì. Chúng đã tiên liệu chuyện này.

Mình không biết xạ thủ đã tiêu diệt được bao nhiêu dado. Ba trăm? Năm trăm? Có thể một ngàn? Nhưng ngoài kia – chỉ một trăm mét mảnh vụn giữa chúng và vịnh – còn nhiều ngàn dado nữa.

Hội đồng đã nhận ra một thoáng chiến thắng huy hoàng của họ chỉ còn là kỉ niệm.

Siry nói:

- Bây giờ phải tùy thuộc vào cung thủ.

Chúng mình chỉ còn biết chờ đợi và... lo lắng. Giống như đang ở trước mắt núi lửa. Một sự bình tĩnh giả tạo. Đông bão sắp bắt đầu. Bên dưới, mình thấy các cung thủ căng thẳng hấn lên. Họ biết chuyện gì đang tới. Chuyện quyết định bây giờ là quân số. Nếu tên tằm tak hạ đủ số dado, có thể cuộc xâm lăng này sẽ bị kết thúc. Nhìn hàng hàng lớp lớp thuyền trượt của dado đang chờ dọn đường, mình thấy khó có cơ hội đó.

Tay xạ thủ nói:

- Không còn gì làm tại đây nữa, tôi xuống với đồng đội.

Mình nói:

- Anh thật phi thường.

Ông Genj nói thêm:

- Tất cả chúng ta đều hãnh diện vì anh.

Hắn gật đầu cảm ơn, rồi quay đi.

Đoàn quân dado kiên nhẫn chờ dọn đường. Những tên không phải dọn dẹp mảnh vụn, đã thành lập lại đội hình thành những nhóm sát bên nhau, đủ để vượt qua cửa vịnh. Chúng biết phải làm gì một cách chính xác. Tuy nhiên, chúng không biết những gì đang chờ đợi trong làng Rayne. Chúng biết về những khẩu súng. Nhưng không biết về tak.

Mình tuyên bố:

- Tới lúc rồi.

Lối vào vịnh đã quang đãng. Các thuyền trượt nổ máy phóng tới. Mất núi lửa chuẩn bị hành động.

Mình thì thầm:

- Khoan. Chờ đi.

Mình muốn cung thủ hàng đầu chờ đợi, sợ họ bắn quá sớm làm dado tản ra. Cần phải gom càng nhiều địch vào bấy càng tốt, để tăng sức công phá của tên tầm tak lên tối đa.

Dado không hấp tấp. Chúng từ từ di chuyển theo đội hình vào vịnh. Trông chúng như những người hùng chiến thắng, đang tiến tới thu chiến lợi phẩm, hơn là một đoàn quân xâm lược sẵn sàng lâm trận.

Giọng đầy hi vọng, Siry nói:

- Chúng tưởng trận chiến đã kết thúc. Chúng không biết sắp đụng phải một cơn bão lửa.

Hạm đội tiến gần bờ biển hơn. Hy vọng liên lạc viên đã chuyển tin mình bảo các hàng cung thủ phải chờ. Nhìn kẻ thù lừ lừ tiến tới là một điều khủng khiếp, nhưng họ cần phải kiên nhẫn. Họ càng giữ vững tinh thần, càng nhiều dado bị đánh gục.

Alder nói:

- Họ đang tuân thủ chờ đợi. Có thể chúng ta vẫn còn cơ hội.

Hàng Dado đầu tiên tới bờ biển. Chúng không nhảy ngay khỏi thuyền trượt và nhào vào cát để tự vệ. Trái lại, chúng nhìn nhau như để biết chắc đã tới nơi một cách an toàn, rồi mới thận

trọng rời thuyền, bắt đầu bước vào làng. Không căng thẳng. Không sợ. Không chuẩn bị cho bất cứ trận đánh nào. Thậm chí, các dado cũng không cầm súng nhắm, mà hồ hững hờ mũi súng lên trời.

Tuyệt vời

- Nào, bắn đi.

Mình lắm bầm, hy vọng có người dũng cảm bắn mũi tên đầu tiên.

Không ai bắn. Thêm nhiều dado xuống bãi, theo đám trước tiến vào làng Rayne

Ông Genj kêu lên:

- Sao họ không bắn? Có chuyện không ổn rồi.

Mình nói:

- Hoặc là vậy. Hoặc họ can đảm hơn chúng ta tưởng.

Lũ dado tiếp tục tiến tới. Càng lúc trên bờ biển càng đông dado. Chẳng bao lâu nữa sẽ gấp trăm lần, quá muộn để cung tên đạt hiệu quả. Mình vừa bắt đầu nghĩ kế hoạch của chúng mình đã thất bại...

Dado đầu tiên nổ tung. Mình nói: nổ tung. Bất ngờ đến làm tất cả chúng mình đều nhảy bật lên. Tên bay êm ru. Dấu hiệu đầu tiên cho thấy chuyện xảy ra là một dado ở giữa hàng thứ nhất tan thành từng mảnh khắp bãi biển. Đám còn lại ngừng bước, bối rối nhìn quanh. Ít ra, có vẻ bối rối như một dado có thể biểu lộ. Chúng không biết chuyện gì đã xảy ra. Mấy giây sau thêm nhiều dado nổ tung trong những tia sáng trắng nóng hổi, những mảnh thân thể chúng trút như mưa trên cát.

Alder nói:

- Chúng không hiểu chuyện gì đang xảy ra

Giọng anh đầy phấn khởi. Mình cũng cảm thấy như vậy. Có thể như vậy sao? Chúng mình có cơ hội sao?

Các cung thủ bắn liên tục. Những tiếng nổ chói tai tiếp nối nhau. Dado tan tành thành từng mảnh vụn. Khói tràn ngập bờ biển. Mình sợ khói cản trở tầm nhắm của cung thủ, nhưng không quan trọng. Quá nhiều dado, thậm chí không trúng tên này cũng trúng tên khác, kết quả sẽ trúng một thứ gì đó.

Sau cùng, dado tìm cách che chắn. Chúng nhào xuống, bò trên cát. Không sao. Cung thủ không ngừng bắn. Chúng nổ tung thành những mảnh sắt vụn. Mảnh vụn cháy văng tung tóe gây thương vong cho những dado khác chẳng khác gì những mũi tên tẩm tak. Thêm nhiều dado lên bờ, đập trúng “máy xay sắt”. Hàng chục tên bị ngã. Dado phía sau phải đập lên xác đồng đội để tiến lên, để rồi cũng bị nổ tung vào quên lãng. Toàn cảnh diễn ra trong một âm sắc siêu thực, như thời gian đang chậm lại. Chưa bao giờ mình thấy cảnh nào như thế này, hy vọng sẽ không bao giờ phải thấy lại nữa.

Mọi diễn biến đang thuận lợi, cho đến khi dado bắt đầu phản công.

Dado với vũ khí ngừng tiến tới, nấp sau đồng đồ nát của dado đã ngã xuống, rồi bắt đầu bắn. Mình nghe tiếng *phụt, phụt, phụt* quen thuộc từ súng của chúng. Rõ ràng đây là vũ khí của Quillan. Trên Quillan, vũ khí này bắn ra một năng lượng làm ai bị bắn trúng đều mất khả năng hoạt động. Tại Ibara này, vũ khí đó có vẻ mạnh mẽ hơn nhiều. Cây cối bật tung. Cát bay mù mịt.

Cung thủ bị chết.

Mình thấy ba cung thủ ngã xuống. Chỉ đến khi liên lạc viên chạy tới kiểm tra, thu hồi cung tên, mình mới biết họ đã chết. Nhiệm vụ của liên lạc viên là lấy vũ khí của những ai không còn khả năng sử dụng nữa. Trận chiến đã trở thành quá thật.

Những tiếng nổ chậm lại, vì các cung thủ thận trọng hơn. Tuy nhiên họ vẫn tiếp tục hạ dado. Bờ biển hỗn loạn, nhưng hàng cung thủ vẫn trụ vững. Những dado còn trên mặt nước gặp khó khăn khi muốn lên bờ. Quá nhiều thuyền trượt nước và những mảnh thân thể của chúng chặn ngang đường. Trông cứ như một bãi đồng nát rừng rợn. Nhưng chúng vẫn tiến tới. Tiến tới. Thuyền trượt nước tràn đầy khắp vịnh. Ngoài biển, chèo tới lượt vào còn nhiều hơn nữa. Dado chưa tiêu đâu. Còn lâu mới tiêu. Chúng bò, nhích từng phân lên bãi biển, di chuyển gần hơn tới các cung thủ trên hàng đầu.

Mỗi lo sợ lớn nhất của mình là hết tên để bắn.

Alder phát biểu:

- Chúng ta phải rút hàng đầu về.

Mình nói:

- Làm ngay đi. Họ sắp hết tên rồi. Rút họ về gấp.

Một liên lạc viên được phái đi chuyển lệnh. Hàng thứ hai chưa bắn phát nào. Chuyển hàng đầu về, đồng nghĩa với việc thay đạn được và cung thủ mới. Mất mấy phút liên lạc viên mới tới nơi, thông báo cho cung thủ ở giữa hàng. Người này ra hiệu cho hai bên. Lệnh được mau chóng truyền đi và họ bắt đầu rút lui.

Nhưng ngay khi họ bắt đầu di chuyển, dado cũng bắt đầu. Hình như chúng biết có một cơ hội, và nắm ngay lấy. Chúng bắn hàng loạt vào các cung thủ, rất nhiều người bị bắn trúng. Vài cung thủ đã chuyển về sau hàng thứ hai, nhưng dado vẫn tiếp tục tiến tới. Chúng xối xả bắn một cách tàn nhẫn. Lều bốc cháy. Cây đổ nhào. Gần như hàng cung thủ thứ hai chưa kịp rút tên. Đến khi họ bắt đầu bắn thì đã có cả chục người chết hay bị thương, và đường vào làng đã bốc cháy.

Tình hình cuộc chiến đã thay đổi. Bây giờ các cung thủ chỉ lo tự vệ.

Ông Genj gầm gừ:

- Quả là một cơn ác mộng.

Nắm lấy liên lạc viên cuối cùng, Alder gào lên:

- Bảo họ rút về phía sau hàng thứ ba.

Liên lạc viên cầm đầu chạy ngay. Alder tuyên bố:

- Chúng ta cần phải bảo vệ đường hầm. Thắng hay bại đều do hàng thứ ba.

Khói cuộn cuộn trên ngôi làng. Lửa ngùn ngụt. Xác chết khắp nơi. Mình cảm giác như đang nhìn vào tương lai của Halla. Đây là những gì Saint Dane đã dành cho các lãnh địa khác? Hắn sẽ hành quân vào làng Milago? Tới thành phố Magorran? Chúng mình đã chiến đấu với dado trong đường xe điện ngầm trên Trái Đất Thứ Nhất. Saint Dane đã lén lút đưa chúng tới Trái Đất rồi?

Liên lạc viên đã an toàn tới hàng cung thủ thứ hai và chuyển lệnh rút lui. Lần này họ thận trọng hơn, vừa rút lui vừa bắn tên. Mình đã quen – hay bị mù mắt – với tiếng nổ. Ít ra, tiếng nổ đồng nghĩa với thêm nhiều dado bị tiêu diệt. Chỉ tiếng *phụt* từ vũ khí của Quillan mới làm mình nổi da gà. Âm thanh đó đồng nghĩa với việc cung thủ đã lọt vào tầm nhắm của chúng.

Cuộc rút lui trôi chảy. Ngay khi hàng thứ nhất và thứ hai đã ở sau hàng cung thủ thứ ba trong lòng đất, một cơn bão những mũi tên được bắn ra. Đồng loạt một lúc quá nhiều tiếng nổ, làm mình tưởng màng nhĩ sắp nổ tung. Ngôi làng liên tục tỏa sáng. Mình thấy những mảnh dado bay khắp nơi. Đây là đợt bắn chặn căng thẳng nhất kể từ lúc những khẩu súng nước khai hỏa trên biển. Các cung thủ dưới đất được bảo vệ và họ không ngừng nghỉ. Dado không biết phải nhắm vào đâu. Trong khi các cung thủ liên tục trút tên lên chúng.

Bạn biết màn tấn công chót y như trong một buổi diễn pháo hoa chứ? Đó là cách hay nhất để mình miêu tả những gì đang xảy ra trong làng. Tiếng nổ này chồng lên tiếng nổ khác. Liên tục không ngừng dội xuống dado. Khói dày tới nỗi mình không còn nhìn thấy nước nữa. Tuy nhiên, tiếng nổ vẫn tiếp tục.

Mình nhìn hội đồng. Mặt thần thờ, họ nhìn cảnh đó với đôi mắt nhòa lệ.

Ông Genj buồn bã lắc đầu:

- Sao cuộc đời có thể sai lầm đến thế?

Mình biết vì sao. Câu trả lời đang bay đâu đó trên đám khói, nhìn xuống cảnh tàn sát. Mình bắt đầu tưởng tượng, mỗi tiếng nổ như một phát súng bắn thẳng vào Saint Dane. Mình hi vọng hắn sẽ đau khổ.

Cấp kì như khi bắt đầu, đợt bắn chặn ngừng lại. Mình hy vọng là chưa hết tên. Lúc đó, ngoài khói, không nhìn thấy gì. Có lẽ cung thủ chờ khói tan để quan sát. Tất nhiên, dado cũng đang làm giống vậy.

Alder nói:

- Chúng ta bắn như vậy là quá nhiều rồi. Chờ khói tan sẽ biết là đã đủ chưa.

Rời khỏi cửa sổ, mình muốn nghỉ ngơi một chút. Mình chỉ có thể hình dung những cung thủ đứng cảm dưới đó đang cảm thấy thế nào. Đến bên bản đồ trên vách, mình nhận thấy nếu dado rút lui, Rayne cũng sẽ bị thay đổi. Một phần ba làng bị phá hủy. Nhìn đường vẽ địa đạo chạy dưới lòng đất, mình nghĩ nếu thắng là nhờ địa đạo này.

Drea thông báo:

- Khói tan rồi.

Chạy vội tới cửa sổ, mình thấy làn gió nhiệt đới đang thổi khói khỏi chiến trường.

Ông Genj lên tiếng:

- Những kẻ xâm lăng có thể sống sót không?

Mình trả lời:

- Chúng ta sẽ biết ngay thôi.

Khói tan. Những gì chúng mình nhìn thấy, vừa khủng khiếp vừa...đẹp. Từ địa đạo tới bờ biển không có gì chuyển động. Hoàn toàn không. Khu vực đó của làng bị hủy hoại, nhưng đó chỉ là một cái giá nhỏ phải trả. Vì những dado lên bờ đã bị tiêu diệt. Bãi biển phủ đầy mảnh vụn những phần thân thể máy. Mình chỉ loáng thoáng thấy cát dưới đồng đồ nát.

Moman hỏi:

- Có thể như thế không? Kết thúc rồi sao?

Mình không muốn tin, nhưng kế hoạch thực sự đã thành công. Tak đã thành công. Dado đã rút lui. Đoàn quân của Saint Dane đã bị chặn đứng. Mình đang nghĩ, hành động tiếp theo của hắn sẽ là gì, thì Alder nắm cánh tay mình. Mình ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì?

Anh chỉ tay ra ngoài vịnh. Mình nhìn và... hai đầu gối run bần bật. Alder rầu rĩ nói:

- Đó mới chỉ là đợt đầu tiên.

Một đoàn dado khác lướt thuyền trượt nước đang vượt qua cửa vịnh, hướng vào bờ biển.

Mình nói:

- Trận chiến mới chỉ bắt đầu.

(Tiếp theo)

IBARA

Ông Genj hoảng hốt la lên:

- Đưa người của chúng ta ra khỏi đó ngay. Kéo họ lại. Chúng ta sẽ tự đặt mình vào lòng nhân từ của chúng. Chúng sẽ không tàn sát chúng ta đâu. Nếu chúng ta đầu hàng, chúng sẽ không ra tay. Tôi sẽ nói với thủ lĩnh của chúng. Tôi sẽ nói chuyện phải trái với hắn. Điều kiện của hắn có thể sẽ rất khắc nghiệt, nhưng chúng ta sẽ sống. Phải sống. Tôi sẽ tiếp xúc với hắn và...

Mình cắt ngang:

- Ông Gienj. Hắn muốn hủy diệt Halla. Ông không thể nói gì để làm thay đổi chuyện đó đâu.

Mặt đỏ bừng, ông ta hỏi lại:

- Nhưng còn cách nào nữa? Đây là một vụ tự sát.

Có lẽ ông nói đúng, nhưng mình không sẵn sàng bỏ cuộc. Chưa. Bước lại, mình lom khom nhìn bản đồ. Một ý tưởng dần dần thành hình. Có thể là một hành động tuyệt vọng. Hy vọng sự việc không dẫn tới đó, nhưng không hiểu sao, mình biết nó sẽ xảy ra. Luôn luôn là như vậy.

Alder trầm tĩnh nói:

- Pendragon, chúng ta không thể ngăn nổi một cuộc tấn công nữa.

Chạy tới cửa sổ, mình nhìn tiến triển của làn sóng dado kế tiếp. Chúng đã vào vịnh và đang thận trọng từ từ di chuyển. Chúng đã rút kinh nghiệm từ sai lầm trước. Với mình điều đó lại càng hay. Mình đang cần tất cả thời gian có được. Mình vội vàng nói:

- Còn một cơ hội. Nhưng phải thi hành ngay, vì chúng ta không còn đủ thời gian nữa.

Siry tin tưởng nói:

- Dù là gì, hãy làm ngay đi! Chúng ta đã vượt qua được quá nhiều rồi, không thể đầu hàng.

Alder hỏi:

- Pendragon, cậu đề xuất việc gì?

- Siry, còn bao nhiêu thùng tak?

- Ba. Dưới chân núi.

Nhìn cả nhóm, mình nói:

- Ông Genj, ông có lý. Để lại cung thủ tại đó là tự sát. Alder, rút tất cả về. Lấy khoảng hai mươi cung thủ lập thành hàng phòng thủ thứ tư.

Chỉ vạch vẽ giữa núi và bờ biển, mình tiếp:

- Đưa tất cả cung thủ còn lại vào trong núi. Tất cả. Với họ, trận chiến đã kết thúc. Gửi liên lạc xuống, di tản đường hầm.

Alder lo lắng nói:

- Pendragon, không thể ngăn cản đợt tấn công mới với chỉ hai mươi cung thủ.

- Sẽ không phải ngăn cản. Để dado lên bờ và... tiến tới. Chúng ta sẽ chặn chúng tại đây.

Mình gõ ngón tay lên đường hầm trên bản đồ:

- Không cần thiết phải đặt phòng thủ trọng yếu, chỉ ngăn chúng tiến qua điểm này. Càng nhiều dado từ phía sau nhập vào nhóm đi trước, càng tốt.

Trùng trùng nhìn bản đồ, Alder cố tìm hiểu suy nghĩ của mình. Một giây sau, anh tươi tỉnh mỉm cười:

- Rất có thể thành công.

Siry chán nản:

- Cái gì thành công? Tôi không nghe kịp.

Mình giải thích:

- Chúng ta sẽ để chúng vào. Nhồi nhét chúng càng đông càng vui. Âm thanh cuối cùng chúng nghe sẽ là một tiếng “bùm” cực lớn.

Hiểu ra, mắt nó tròn xoe, hỗn hển nói:

- Chúng ta sẽ cho nổ tung toàn thể dado còn lại trong đường hầm!

Mình xác nhận:

- Nó ngay dưới những cặp móng rô-bốt của chúng.

Ông Genj và hai người đàn bà lo lắng nhìn nhau. Drea nói:

- Nghe... có vẻ nguy hiểm quá.

Mình cười lớn:

- Có vẻ nguy hiểm? Đó là một hành động điên rồ! Nào, Alder, Siry, nếu đồng ý với tôi thì nói ngay. Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa.

Siry vội vàng hét toáng lên:

- Anh đùa hả? Làm ngay đi.

Vừa tiến ra cửa Alder vừa nói:

- Tôi đi tìm liên lạc viên.

Mình đuổi theo vừa kịp ngăn anh ta lại:

- Anh không thể ở bất cứ chỗ nào gần đây khi tôi khởi sự. Tôi không cách gì báo cho anh biết khi nào cho nổ.

- Đừng lo, Pendragon. Tôi bảo đảm sẽ giữ khoảng cách giữa chúng ta. Nhưng cậu sẽ kích nổ tak cách nào?

Mình nhún vai:

- Chưa nghĩ tới chuyện đó.

Alder ôm vội mình:

- Biết là trước đây nói rồi, nhưng tôi hãnh diện vì cậu là thủ lĩnh Lữ khách.

- Còn tôi thì mừng vì anh đã thuyết phục tôi để anh cùng tới đây. Đi đi!

Alder chạy đi rồi, mình quay lại hội đồng:

- Các vị sẽ được an toàn ở trên này. Mọi người trong núi cũng sẽ an toàn. Nếu vụ này thất bại, hãy ra khỏi đây. Đưa tất cả mọi người ra khỏi đây. Tới cuối đảo, tìm những người còn ở đó và thoát đi. Dùng thuyền đánh cá, dùng bất cứ thứ gì có thể nổi trên nước, đi khỏi đây. Dù chuyện gì xảy ra, *đừng để* lọt vào tay Saint Dane. Bây giờ các vị chính là người đi hành hương của làng Rayne.

Genj gật đầu. Ông ta đã hiểu. Ông lão khốn khổ trông nhợt nhạt. Drea và Moman trông cũng chẳng khá gì hơn. Ông Genj lên tiếng:

- Cảm ơn cậu.

- Tôi kỳ vọng vào sự sống sót của ông. Tương lai Veelox tùy thuộc vào ông.

- Và cả cậu nữa.

Nhét cây roi đen vào sau lưng áo, để hai tay được tự to, mình tiến ra cửa. Stry theo sát phía sau. Canh đúng thời điểm là tất cả. Chúng mình phải sẵn sàng khi dado bước vào đây. Hai đứa mình chạy xuống những bậc thang đá, xuống chân núi. Mặt hang rộng đã được dùng làm bệnh xá tạm thời. Cung thủ bị thương được mang vào đó, đặt trên mặt đất. Mình thực sự mừng khi nghe họ rên rỉ, vì như vậy chứng tỏ họ còn sống. Các liên lạc viên đang sẵn sóc, lấy nước, băng bó chân tay bị thương cho họ. Một phụ nữ làm việc đặc biệt vất vả. Mình gọi:

- Telleo, tôi tưởng cô đang ở cuối đảo.

- Ở đây tôi có ích hơn. Vụ này thật điên rồ, Pedragon, trận chiến kết thúc rồi hả?

- Sắp. Chúng tôi sắp kết thúc nó.

- Đầu hàng?

- Không. Chúng tôi đang thu xếp một món quà nhỏ đón mừng các vị khách của chúng ta. Sẽ là một cú nổ thật sự. Đùa thôi.

Cô ta không cười. Siry cũng vậy.

- Thận trọng.

Telleo nói rồi trở lại với người bị thương.

Thận trọng? Còn hơn cả nói đùa. Mình và Siry chạy tới cuối hang, nơi một liên lạc viên đang canh giữ ba thùng tak. Mỗi chúng mình nâng một thùng vuông nặng, kéo lê tới bậc thang dẫn xuống đường hầm. Lệnh di tản đã được thông báo. Chúng mình phải cố lách qua dòng cung thủ đang leo lên để ra ngoài. Mắt họ mở lớn, hãi hùng. Tất cả đều mừng vì được ra khỏi địa đạo đó. Trông họ sốc nặng vì phải chiến đấu. Hoặc sốc nặng vì tak.

Vừa vác nặng vừa phải lách qua dòng cung thủ đang rút lui, nên không thể đi nhanh, đôi khi mình còn bị xô đẩy, suýt làm rơi thùng tak. Nếu bị rơi là... tất cả sẽ thành một đồng bầy nhầy. Sau cùng, cung thủ thừa thốt dần, chúng mình đã có một lối đi thông thoáng.

Vừa lê bước, Siry vừa hỏi:

- Sao chúng ta biết khi nào kích nổ tak?

- Nghe tiếng động từ trên. Ngay khi trận chiến bắt đầu, chúng ta biết dado đã tới.

- Kích nổ bằng cách nào?

Mình không trả lời. Mình không nghĩ là nó sẽ muốn nghe ý định trong đầu mình.

Siry khẩn khoản:

- Sao Pendragon?

Nó *rất muốn* nghe.

- Kích nổ tak là chuyện dễ. Quan trọng là phải ở một nơi khác khi nó phát nổ.

- Là sao?

- Là... tôi sẽ không ở nơi khác.

- Cái gì!

Nó kêu lên, ngừng phất lại, đặt thùng tak nó đang khuôn xuống. Mình cũng đặt thùng của mình xuống, nói:

- Không cách nào có thể làm câu hiểu điều này, vì chính tôi cũng không hiểu. Saint Dane đã nói với tôi: Lữ khách là ảo ảnh. Càng thấy nhiều, tôi càng nghĩ là hắn không nói dối.

Siry đáp lại bằng cách nhìn mình như mất hồn.

Mình tiếp:

- Tôi đã giết Saint Dane và hắn không chết. Hắn đã giết Loor và bằng cách nào đó, cô ấy sống lại.

- Nhưng cha tôi đã chết. Rồi còn những Lữ khách khác đã chết thì sao?

- Tôi không tin họ đã mất. Ít ra, tôi không tin họ đã hoàn toàn mất đi.

- Vô lý, vậy thì họ đâu?

- Tôi không biết. Quá nhiều điều về Halla mà chúng ta không biết. Ai tạo ra những ống dẫn? Quyền năng nào điều khiển chúng? Sao Saint Dane có thể làm được những điều hắn đang làm? Hắn là Lữ khách. Chúng ta cũng là Lữ khách. Có lẽ chúng ta giống hắn hơn mình tưởng. Tôi nghĩ, Lữ khách không thể chết. Ít ra là không chết theo cách nghĩ của chúng ta về cái chết.

Nó gào lên:

- Đúng là điên.

- Tôi biết. Nhưng tôi tin đó là sự thật. Cậu Press đã hứa là tôi sẽ gặp lại cậu. Tôi tin cậu tôi. Có thể thời điểm đó đã tới rồi.

Siry lắc đầu. Nó không muốn chấp nhận những gì mình đang nói. Mình nói thêm:

- Hãy tin là tôi không muốn làm chuyện này đâu. Nhưng tôi nghĩ đó là cách duy nhất để cứu Ibara. Và Veelox. Và Halla.

Nó cương quyết nói:

- Để tôi làm. Đây là lãnh địa của tôi. Dù sao tất cả chuyện này xảy ra là do lỗi tôi.

- Không đúng! Nếu không nhờ cậu và nhóm Jakill thì Ibara không bao giờ có được một cơ hội. Ngay khi cuộc chiến này kết thúc, mọi người sẽ cần đến cậu. Cậu phải giúp tái thiết Ibara và Veelox. Đánh bại Saint Dane và lũ dardo chỉ là bước đầu. Cậu và ông Genj và những người khác sẽ là những người hành hương mới.

Nó kêu lên:

- Không có anh, các Lữ khách khác sẽ làm gì?

- Tôi không nghĩ họ sẽ không có tôi. Giống như tôi vẫn cảm thấy cậu Press luôn ở bên tôi suốt

những năm qua. Tôi nghĩ là mình sẽ vẫn bên họ, bên cậu. Tin đi, nếu có cách nào khác, tôi đã...

Lom lom nhìn mặt đất, Siry nói:

- Khoan. Có thể *còn* một cách khác.

Mình nhìn theo mắt nó. Nằm đó là một cây cung bị một cung thủ làm rớt lại khi rút khỏi đường hầm.

Siry trầm ngâm nói:

- Có thể chuyện gì anh nói cũng đúng hết. Có thể chúng ta là ảo ảnh. Có thể chúng ra không thể chết. Nhưng anh không biết chắc. Anh *không thể* biết chắc. Tôi đề nghị, chúng ra đừng tìm hiểu nữa.

Mình hiểu ý nó. *Có* một cách khác. Mình vội nói:

- Trở lại lấy tên. Tôi ko thu xếp tak.

Không lưỡng lự, nó chạy ngược về núi. Đúng lúc đó mình nghe tiếng nổ đầu tiên. Trận đánh quyết định đã bắt đầu. Siry ngừng bước, quay lại nhìn mình:

- Anh sẽ chờ tôi chứ?

- Lẹ lên.

Nó vội phóng đi. Tất cả những gì mình nói với nó đều nghiêm túc. Mình đã sẵn sàng khám phá sự thật về Lữ khách. Mình hoàn toàn tin chắc bằng cách nào đó mình sẽ... còn sống ư? Không đâu. Nhưng mình đã sẵn sàng mạo hiểm. Trên một phương diện nào đó, nghe có vẻ như bỏ cuộc. Một hành động tuyệt vọng quyết liệt để đánh gục Saint Dane. Nếu có cách khác để hạ hắn, mình sẽ nắm lấy ngay. Rất có thể Siry tìm ra cách đó.

Nâng một thùng lên, mình khần trương đi dọc đường hầm. Ước gì vác được cả hai thùng, nhưng quá nặng, mình không muốn liều để rớt một thùng. Còn cách giao lộ năm mươi mét, mình ở ngay bên dưới vùng nguy hiểm. Bên trên thêm mấy phát nổ nữa. Sự chấn động làm cát trút xuống đầu mình. Dù trận chiến đã bắt đầu, nhưng tiếng nổ thừa thớt và cách xa nhau. Alder rất khôn ngoan. Anh không muốn để chúng biết đây là một cái bẫy. Cuộc tấn công toàn diện chưa bắt đầu. Dado chưa tiến quân toàn bộ lực lượng. Chúng mình vẫn còn thời gian.

Mình đặt thùng tak đầu tiên giữa giao lộ đường hầm, nơi dẫn tới núi và địa đạo song song bờ biển. Trước khi trở lại vác thùng thứ hai, mình rút vũ khí giết dado ở sau áo ra, ném xuống kế bên thùng tak. Không cần thiết nữa. Không có nó mình còn có thể chạy nhanh hơn. Ngay khi mình phóng trở lại để lấy thùng thứ hai, bên trên vang thêm nhiều tiếng nổ. Sự việc đang bắt đầu nóng bỏng hơn. Siry phải gấp rút lên. Mình vác thùng thứ hai, vội vàng trở lại giao lộ, đặt chồng lên thùng thứ nhất. Chật cao sẽ ích lợi cho kế hoạch. Xong. Bẫy đã được đặt. Vừa định chạy trở lại lấy cung, bỗng mình nhận ra có điều gì bất ổn.

Vũ khí giết dado đã biến mất. Mình vội nhìn quanh. Mình có điên không? Rõ ràng mới một phút trước mình đặt nó kế bên thùng tak. Hay nó lăn đi? Mình nghe tiếng va quệt trong đường hầm bên trái. Khom người cảnh giác, mình nhìn vào bóng tối. Hầm trống trơn, trừ cái thang dẫn lên lỗ quan sát.

Mình kêu lên:

- Chào. Anh không sao chứ?

Mình đoán đó là một cung thủ bị thương và bị bỏ lại phía sau. Phải đưa anh ta ra gấp. Để anh ta lại đó là chết chắc. Mình nghe tiếng chân lê đi. Rõ ràng trong đó có người.

- Này, anh phải ra khỏi đây. Sắp xảy ra...

Mình nghen hong khi thấy đó là ai. Hay phải nói, đó là *cái gì*. Bước cúng ngắc ra khỏi bóng tối là... một dado. Chắc bằng cách nào đó, nó đã đào đường xuống từ bên trên. Đó là dado sống sót trong đợt tấn công đầu tiên. Nó di chuyển một cách kỳ cục, như dây điện trong nó bị rối. Tay cầm vũ khí của mình, nó chống như một cái nạng hỗ trợ. Mình không biết phải làm gì. Cử chỉ của cổ máy rõ ràng là bị chập mạch, nhưng nó chỉ còn đi được một chân. Mình thoải mái, nghĩ chỉ thêm mấy bước nữa là... cúp điện.

Mình lằm. Không hề báo trước, dado tấn công. Nó vụt cây roi về phía mình. Mình né tránh, một làn gió rít lên, sát đầu mình. Cú thứ hai không trật. Nó quất lưng cây roi sắt ngang trán mình, quăng mình quay vòng vòng. Mình va mạnh lên vách hầm. Mình chưa kịp đứng vững, dado xông tới, chĩa cây roi như một ngọn giáo. Nó sắp đâm mình. Mình quăng người lùi lại. Mũi roi ngập vào vách, ngay nơi thân thể mình vừa ở đó một giây trước.

Mình nắm cây roi bằng cả hai tay, khom gối, kèm gót trên nền đất, kéo mạnh. Dado bị bất ngờ. Vẫn nắm cây roi, nó nhào vào mình. Cả hai đều lao đảo, cho đến khi mình mất thăng bằng, ngã ngửa, kéo theo dado. Cả hai đổ xuống bên hai thùng tak. Nếu ngã trúng thùng thì... cuộc giằng co sẽ kết thúc với một tiếng "bùm"! Nắm chặt vũ khí, mình và dado cuốn lấy nhau thành một khối không ai hơn ai.

Cử động của dado cà giạt và khó khăn, chắc chắn hệ thống máy có sự cố, làm ảnh hưởng tới suy nghĩ của nó, vì nó đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Một tay nó buông roi để dấm lên đầu mình. Trời đất, mình nổ đom đóm mắt. Nhưng mình không buông cây roi. Đó là phương tiện duy nhất sẽ cứu mình. Mình cố giữ bình tĩnh, và khi dado chuẩn bị dấm cú nữa, mình vịn cây roi tuột khỏi nắm tay nó. Nó lại dấm. Lần này mình xoay chân, nhào ra ngoài. Dado dấm vào không khí, còn mình đứng dậy, vũ khí trong tay. Theo đà cú dấm, dado ngã sòng soài. Mình đứng trên nó với cây roi. Màn xung đột kết thúc. Siết chặt cây roi, mình đâm thẳng ngực dado. Ánh sáng tóe ra. Dado nằm bất động với vũ khí dựng đứng. Lao đảo lùi lại, mình vẫn còn chóng mặt vì mấy cú dấm. Tuy nhiên mình không chóng mặt tới mức không nghe tiếng máy rì rì sau lưng.

Quay vội lại, mình thấy một dado nữa đang tiến tới. Trông nó còn thảm hại hơn dado trước. Bước đi trên hai chân cứng ngắc, như khớp gối bị đứt cầu chì. Đầu nó vịn vẹo như đang cố tập trung nhưng không thể. Một cánh tay đã bị nổ tung. Vật này không nguy hiểm... trừ một điều, nó đang cầm vũ khí. Trong bàn tay còn lành lặn, là một súng trường vàng mà mình đoán là vũ khí của Quillan. Từ từ, đầu đón, nó nâng súng, chĩa vào mình. Mình ở quá xa để nó có thể tấn công.

Phóng tới dado chết và cây roi, mình nhổ bật roi khỏi cổ máy chết, rồi quay phắt lại, phóng roi như phóng cây giáo. Vũ khí bay vút qua đường hầm tìm mục tiêu. Mình đóng đinh dado thứ hai ngay bụng. Không bao giờ bắn được nữa, nó chết đứng đung ngã đen. Dado đứng một lúc rồi đổ ụp xuống thành một đồng. Xong.

Bên trên thêm nhiều tiếng nổ nữa. Trận đánh đến hồi căng thẳng. Mình muốn kích nổ tak và kết thúc cuộc chiến ngay tại đó, nhưng có lẽ còn quá sớm, và có lẽ Siry đang trên đường trở lại.

Và dado thứ hai có súng.

Mình chạy lại, rút súng trường khỏi bàn tay chết. Tuyệt vời. Mình tin chắc khẩu súng này sẽ kích nổ tak. Từ một khoảng xa. Không chờ thêm một giây, mình chạy ngược lại đường hầm hướng tới núi. Bắt gặp một cây cung bỏ rơi, mình ngừng lại. Nhìn phía trước, không thấy dấu vết Siry. Thêm nhiều tiếng nổ. Thời gian đang cạn kiệt. Có quá sớm không? Quay lại, mình nhìn hai thùng tak xa xa cuối đường hầm. Không tưởng tượng nổi sức mạnh chứa trong hai thùng nhỏ đó. Tiếng nổ sẽ kinh khủng đến thế nào? Tổn thất gây ra tới đâu? Mình biết nó sẽ quét sạch dado trên kia. Mỗi lo sợ của mình là nó sẽ ảnh hưởng tới những người tốt. Tới Alder. Tới làng Rayne.

Tiếng nổ bên trên đã trở nên dữ dội hơn. Tới giờ rồi? Đợi nữa không? Không cách nào có thể biết chắc và mình quá căng thẳng, không chờ đợi lâu hơn được nữa. Đã tới lúc dành cho một tiếng nổ lớn. Mình nâng súng, đặt hai thùng tak vào tầm nhắm. Kế hoạch của mình là, bắn, buông súng, rồi chạy như điên. Nếu tak không phát nổ, mình sẽ trở lại, làm tiếp. Làm cho tới khi nào tak nổ. Mình chưa bao giờ bắn loại súng này, nhưng biết bắn súng trường khi còn ở nhà. Mình rất khá. Có thể bắn được. Rất tự tin. Hít một hơi, mình nhắm thẳng đáy thùng. Mọi sự việc sắp đổi thay mãi mãi.

Mình bóp cò.

Lách cách. Không có gì xảy ra. Mình bóp lần nữa. Cũng thế. Vũ khí không tốt. Hoặc vì hết đạn, hoặc đã bị hư hỏng ngoài chiến trường.

Một tiếng nói vang lên sau mình:

- Ôi... quá... gần.

Ruột gan mình lộn tùng phèo. Mình chóng mặt. Sao có thể như vậy chứ?

Giọng đó nói tiếp:

- Như ta luôn nói, thất bại là điều tồi tệ nhất khi nó đến đúng vào cái giây phút mi nghĩ là đã thắng.

Từ từ quay lại, mình đối diện hẳn. Saint Dane đứng giữa đường hầm, trừng trừng nhìn mình bằng đôi mắt xanh lè quỷ quái. Với cái cười hả hê, hẳn hỏi mình:

- Mi thật sự tin là đã thắng, đúng không?

(Tiếp theo)

Saint Dane nhạo báng với thái độ trịch thượng:

- Pendragon, đây là thời khắc vô cùng hả hê. Ta biết sau cùng thì mi cũng từ bỏ thần tượng chính trực của mi, để tự đặt mình vào, nói sao nhỉ? – trò bần. Sau cùng, mi đã nhận ra cách duy nhất để cứu Halla là gom Halla thành một mối. Đó là điều ta đã nói từ lâu. Vinh quang thật sự của Halla sẽ tới với sự hợp nhất. Chỉ lúc đó mới đạt được chiến thắng tận cùng.

- Chiến thắng? Chiến thắng gì? Mi luôn nói về việc cứu Halla và phá bỏ những bức tượng giữa các lãnh địa, nhưng.. vì sao? Mục đích của việc đó là gì?

Tên quý sứ khoái trá:

- Chắc chắn bây giờ mi đã hiểu phần nào rồi.

Bên trên, tiếng nổ rầm rầm. Đây không là lúc để tra vấn Saint Dane, nhưng hắn đang nói những điều trước đây mình chưa hề được nghe.

- Mi đã từng cố chứng minh là con người không đủ khả năng tự dẫn dắt số phận của họ. Mi cố chứng minh điều đó với ai?

Saint Dane khiêu khích:

- Mi sắp tìm ra câu trả lời rồi đó.

Tâm trí mình bấn loạn. Đang tới gần sự thật hơn bao giờ hết, nhưng điều đó làm mình sợ khủng khiếp. Sợ hơn cả tiếng tak đang nổ trên kia. Mình hỏi:

- Chuyện gì sẽ xảy ra sau Hội Tu? Nếu mi thực hiện theo cách của mi và các lãnh địa sụp đổ dưới ảnh hưởng của mi, sau đó là gì? Chỉ có thể thôi? Đó là tất cả mục đích của mi? Mi trở thành vua của tất cả mọi lãnh địa?

Hắn khùng khục cười:

- Gần giống thế.

Mình hỏi thẳng:

- Vậy hiện nay ai là vua?

Saint Dane tiến một bước gần mình. Hơi lạnh tỏa ra từ hắn. Mình không nhúc nhích. Hắn rút lên:

- Sau cùng thì bây giờ mi thấy sự thật rồi.

- Ta không thấy gì hết. Sự thật là gì?

Đôi mắt hắc không rời mình. Khi hắc nói, giọng điệu phần nộ mình chưa từng thấy:

- Một trật tự mới đang tới, Pendragon. Halla chỉ là bước khởi đầu.

Mình suýt ngất. Có thể đó là sự thật không? Còn có điều gì đó vĩ đại hơn cả Halla? Sao có thể như vậy được? Mình cố gắng hết sức để giọng nói không khản đặc:

- Ta sẽ chặn đứng mi. Ngay tại đây. Ngay lúc này.

Saint Dane cười khềnh:

- Máy ngàn dado trên kia có thể lo vụ đó.

Hoàn toàn tự tin, mình nói:

- Đây không là vấn đề quân đội. Hay vũ khí. Đây là chuyện đúng sai. Dù mi có bẻ cong vấn đề, đường lối của mi là sai.

Những tiếng nổ bên trên làm đường hầm run rẩy.

Saint Dane nói:

- Không. Vấn đề là quân đội và vũ khí. Và là.. sự khiếp sợ, là sức mạnh. Sự hoãi là vũ khí lớn nhất của ta. Halla sẽ là sức mạnh của ta. Đó là... chuyện phải thế thôi, vì đó là đường lối ta sẽ thi hành.

Chỉ còn một việc để làm. Mình quay đầu chạy. Không chạy khỏi Saint Dane. Mình chạy tới tak. Phải kích nó ngay. Mình chạy không xa. Tên quỷ sứ truy cản mình từ phía sau. Sau tất cả những trận đánh. Tất cả mọi bí ẩn và khốn khổ. Những lãnh địa bị mất và những lãnh địa được cứu thoát. Những người chết và những người sống lại. Tất cả dẫn tới sự việc này. Một trận quyết chiến giữa mình và Saint Dane. Mình vùng vẫy, nhưng hắc ghì chặt mình với hai bàn tay lạnh buốt. Saint Dane rít lên:

- Pendragon, thời gian không là bạn của mi nữa rồi. Chúng không thể giữ chân dado lâu hơn nữa đâu.

Mình thúc cùi chỏ ngay mũi hắc. Hắc gào lên đau đớn. Ôi, đã quá! Mình khoái hắc bị đau. Hắc choáng váng lảo đảo. Mình thoát ra. Nhưng chỉ chạy được mấy bước, mình bị hắc tóm lại, quăng mạnh vào vách hầm. Hắc rất nhanh. Nhanh tàn bạo luôn. Mình va đập mạnh tới nỗi làm đá vỡ rào rào rơi xuống đầu và lăn tới chân mình.

Đường hầm chấn động dưới sức nổ lúc này dồn dập hơn. Mình phải có tak. Có thể Alder không thể cầm chân dado lâu hơn nữa. Nhặt cục đá, mình ném dứ về Saint Dane. Hắc đưa tay lên tự vệ, mình tấn công liền. Phóng vào hắc, hai chân tới trước, thân mình song song với mặt đất. Cả hai chân mình bay trúng ngay ngực hắc đánh bật hắc sang một bên. Hắc hự lên, nhưng bật khỏi vách hầm, lao tới mình. Mình bị bất ngờ. Hắc quá nhanh. Ôm ghì lấy mình, hắc vật mình xuống đất. Hắc cũng rất mạnh. Mình không thể thoát ra. Trong thoáng giây, mình đã nằm ngửa với Saint Dane chêm chệch ngồi trên ngực. Hai gối hắc kèm chặt hai cánh tay mình. Mình cố đá, nhưng không có lực đẩy. Kẹt cứng luôn.

Mắt rực lửa, hắn đã mất bình tĩnh. Từ đâu đó, hắn rút ra một con dao ba móng của quái tang. Mình mới chỉ thoáng thấy, dao đã kề cổ. Hắn trừng trừng nhìn xuống mình, thở hồng hộc, một dòng nước bọt ròng ròng khỏi miệng. Mấy vết thẹo đó trên cái đầu sói lợi của hắn phập phồng máu... hay bất cứ là thứ gì đang chảy trong huyết quản hắn.

Saint Dane gầm gừ:

- Mi sai lầm tới nỗi sẵn sàng chết vì niềm tin của mình sao?

Mình cố thoát ra, nhưng hắn đè mạnh hơn. Sức ép của con dao làm mình nghẹt thở.

Giọng như một kẻ hóa rồ, hắn rít lên:

- Mi thua rồi, pendragon. Mi chẳng là gì nữa.

Mình sắp chết. Nhưng mình không sợ. Thật sự không sợ. Mình tin tưởng những gì đã nói với Siry. Và tin những gì Saint Dane đã nói với mình. Lũ khách là ảo ảnh, và với ý nghĩ kỳ quặc, mình muốn biết ý nghĩa của chuyện đó là gì.

Một tiếng gào dữ dội vang lên.

- Aaaaaa!

Saint Dane bật khỏi mình như bị một ô tô chạy hết tốc lực đâm trúng. Hắn bay qua đầu mình, lặn trên mặt đất cùng sức mạnh vừa lao vào hắn...

Siry.

Vừa vật lộn với gã Lữ khách ma quái, Siry vừa gào lên:

- Lẹ lên.

Siry không biết cách chiến đấu. Không sao. Nó là đứa không dễ bỏ cuộc. Saint Dane cố thoát khỏi nó, nhưng Siry ghì chặt hắn đủ lâu để mình đứng dậy và thấy một thứ trên cây cung bỏ rơi. Siry đã đem về ba mũi tên tẩm tak.

Những tiếng nổ rung chuyển đường hầm. Tới lúc rồi. Mình chạy tới cây cung. Saint Dane sẽ không bị kèm chế lâu. May mắn thì mình sẽ bắn được một phát. Một phát quan trọng. Tay phải cầm tên, tay trái cầm cung. Lâu rồi không bắn cung, nhưng mình nghĩ điều đó không quan trọng. Vấn đề là tak, không cần thiết nhắm trúng hồng tâm. Gần trúng là đủ rồi.

Di chuyển nhanh chóng nhưng thận trọng, mình đứng thẳng, vai nghiêng về cuối đường hầm, gài tên lên dây cung. Phải thật tập trung. Chỉ có một cơ hội. Một sơ xảy sẽ thành thảm họa.

Sau cùng Saint Dane thoát khỏi Siry. Vẫn nằm ngửa hắn vẫn người trườn tới mình. Mình có thể nhận ra cơn thịnh nộ của hắn. Chỉ vài giây nữa hắn sẽ đứng dậy, xông tới mình. Tay trái đang thẳng, mình nâng cung, kéo dây cho tới khi cảm thấy đuôi tên bằng lông vũ chạm má.

Saint Dane cố gắng đứng dậy. Siry kêu lớn:

- Pendragon!

Mình bình tĩnh ra lệnh:

- Nằm xuống.

Mình đã sẵn sàng. Một giây nữa thôi, Saint Dane sẽ lọt vào tầm nhắm. Phải thả tên bay thôi. Một thoáng trước khi mình buông dây cung, đầu Saint Dane lật ra sau, hấn ngã chúi mặt xuống đất. Siry gào lên:

- Bắn!

- Đây là sự kết thúc.

Mình nói và thả dây cung.

Một thoáng sau, Saint Dane tan thành khói, cuốn qua mình. Còn lại mình và Siry, cách Armageddon^[19] năm mươi mét.

Mình gào lên:

- Chạy!

Buông cây cung, mình chạy. Siry theo sát phía sau. Chúng mình phóng chạy vì mạng sống. Âm thanh đầu tiên mình nghe là tiếng rít sắc gọn. Trước đây mình đã nghe âm thanh này. Đó là tiếng tak bắt cháy. Một giây sau...

Thế giới sụp đổ sau lưng hai đứa mình. Đường hầm sáng rực vì lửa phát ra từ chất nổ. Mình cảm thấy hơi nóng và rồi tiếng nổ đến không chịu nổi. Nhìn vội lại, mình thấy một quả bóng lửa đang đến gần đường hầm phía sau chúng mình. Mặt đất rung chuyển làm tụi mình rất khó chạy. Tưởng sẽ bị nấu chín, nhưng chúng mình gặp một giao lộ nhỏ hơn, vội nhảy tránh vừa lúc áp lực của tiếng nổ phóng qua. Làn sóng lửa khủng khiếp thổi qua, hơi nóng như đốt cháy xém mặt mình. Tưởng quần áo bị cháy rụi. Chúng mình tránh được ngọn lửa, nhưng sức nổ đang xé rách đường hầm. Đá cát trút xuống xung quanh. Chẳng khác nào đang ở trong lòng đất giữa một trận địa chấn. Đường hầm chính biến hóa thành hỏa ngục. Hai đứa mình phải chạy sâu hơn vào đường hầm giao lộ.

Đẩy Siry tới trước, mình nói:

- Chắc phải có một lối ra khác.

Mặt đất rung chuyển làm hai đứa mất thăng bằng. Địa đạo cổ không chịu nổi. Đá liên tục thoi vào hai đứa mình. Vừa chạy chúng mình phải vừa choàng tay lên đầu. Đường hầm sau chúng mình sụp đổ. Nếu phía trước không còn đường nào khác nữa, hai đứa sẽ bị chôn vùi.

Chúng mình bị chôn thật.

Đường hầm phía trước cũng đã sụp đổ.

- Dưới kia.

Mình la lên, đẩy Siry xuống một khúc mái – hay sàn, hay bất cứ thứ gì – đã bị đổ. Đó là một tảng đá dài, rơi xuống và tạo thành một khoảng trống bên dưới. Trông nó có vẻ đủ mạnh để bảo vệ hai đứa khỏi bất cứ thứ gì từ trên trút xuống, cho đến khi nào chính nó không bị vỡ và nghiền nát chúng mình. Siry và mình cố lách vào khoảng trống, co sát vào nhau, chờ hồi kết cuộc. Một thế giới đất cát trút xuống như mưa. Mình gần như không thở nổi. Cảm giác như phổi đầy cát bụi. Mình và Siry ôm chặt nhau. Dù sống sót hay bị đè nát, hai đứa sẽ sống chết cùng nhau.

Ba mươi giây. Đó là phỏng đoán của mình từ lúc tak phát nổ tới khi sự chấn động lắng xuống. Ba mươi giây dài như một đời. Nhưng cả hai đứa mình đều còn thở. Chút chút thôi. Không khí không nhiều. Hai đứa không nhúc nhích thật lâu. Vì sợ va chạm phải thứ gì đó gây sụp đổ.

Siry hiền lành hỏi:

- Hết rồi hả?

Mình nhìn qua hai cánh tay khoanh trước mặt. Chẳng có gì để nhìn. Mình từ từ lộ đầu ra khỏi tảng đá. Không khí đầy bụi và đất, không thể nào nhìn thấy bất cứ thứ gì, ngoài... đất và bụi. Mình kéo áo, che ngang miệng, cố ngăn bụi vào phổi. Từ từ, khó khăn, không khí thoáng dần. Sau mấy phút cực khổ, mình có được cái nhìn đầu tiên vào những gì hai đứa mình đang gặp phải.

Mình bật cười ha hả. Siry vội hỏi:

- Chuyện gì?

Đường hầm sụp đổ cả hai bên chúng mình, hóa ra lại là điều hay. Mình thấy một tia sáng mỏng manh rơi qua đồng đồ nát. Khi bụi hoàn toàn lắng xuống, mình thấy một mảnh trời xanh. Mình kêu lên:

- Chúng ta có thể leo ra rồi.

Với ra sau, mình nắm tay Siry đang xòe ra và kéo nó ra khỏi nơi tạm trú. Hai đứa trườn lên hố đá dốc chẳng mấy chốc nhường chỗ cho cát. Chẳng bao lâu hai đứa đã tới mặt đất, lom lom nhìn Núi Hội Đồng. Còn nguyên.

Chỉ tay lên trên, Siry nói:

- Nhìn kia!

Trên rìa núi là... người. Người của làng Rayne. Họ còn sống. Sống sót từ vụ nổ. Xúm xít bên nhau, lặng lẽ nhìn về làng của họ... và về tương lai.

(Tiếp theo)

Mình và Siry leo ra khỏi đồng đồ nát của đường hầm, tìm đường trở lại Núi Hội Đồng. Một đám khói và bụi lơ lửng trên ngôi làng phía sau, nên chúng mình không thể thấy những tổn thất do bom tak gây ra. Một thứ mình thấy ngay: đất không còn như xưa nữa. Sức mạnh của vụ nổ thật sự đã tác động như một vụ động đất. Những đợt tấn công náo động của lũ dardo chắc đã bị đường hầm kéo đi. Kết quả là: chúng mình không thể tìm được đường trở lại núi, vì.. không có đường. Ít ra, trông nó không còn giống một con đường nữa.

- Pendragon!

Tiếng reo mừng vang lên. Đó là Alder. Còn sống. Anh chạy tới hai đứa mình từ một vòng bụi xoáy. Một hình ảnh đẹp nhất mà mình có thể mong chờ. Nụ cười tươi rói của anh nở rộng qua làn khói. Cả ba chúng mình ôm chặt lấy nhau.

Chàng dũng sĩ của Denduron lùi lại, hỏi:

- Này, hai cậu có nghe tiếng nổ đó không?

Siry và mình trố mắt nhìn anh ta. Alder nói ngay:

- Đùa thôi. Cậu không là người duy nhất có tinh thần hài hước đâu Pendragon.

Alder nói đùa. Một câu đùa ngớ ngẩn, nhưng vẫn là nói đùa. Mình phì cười:

- Ha, mình đoán đó là một thông báo chính thức. Halla sẽ không bao giờ giống trước nữa.

Anh thân mật bóp vai mình. Siry hỏi:

- Còn bọn dardo sao rồi?

Alder nghiêm túc lại:

- Rất khó kèm chân nổi chúng. Đợt sau còn nhiều hơn đợt trước. Hơn rất nhiều. Tụi mình không thể ngăn chúng lâu hơn nữa.

Mình bảo:

- Tôi muốn thấy chúng.

Alder dẫn tụi mình leo qua những mảnh đồ nát nhô lên từ lòng đất. Dường như bây giờ hầu hết địa đạo đã ở trên mặt đất. Nhưng không gian đầy bụi, mình không thể thấy gì cách xa chừng một mét.

Trên đường đi, Alder nói:

- Các cung thủ thật dũng cảm. Tôi từng chiến đấu bên những chiến binh tài năng hơn rất nhiều, nhưng không ai can trường như họ. Thậm chí khi quân số dáo tăng gấp bội, họ không hề nao núng. Tôi chạy từ vị trí này tới vị trí khác, hướng dẫn cho họ cách giương cung tốt nhất để bắn tên trúng dáo, nhưng không thể có mặt tại tất cả mọi nơi. Họ mau chóng tự học lẫn nhau.

Siry hỏi:

- Rồi khi tak phát nổ thì sao?

- Tôi cho họ biết, khi đất rung chuyển là dấu hiệu sắp nổ. Vì vậy họ đã không bối rối khi nghe tiếng nổ. Họ bỏ vũ khí để tháo chạy. Đất như đang trồi lên ngay dưới chân, quăng chúng tôi tới trước như một làn sóng. Nhưng tôi không tin không ai bị thương nặng. Chúng tôi đã rất may mắn.

Mình hỏi:

- Còn dáo thì sao?

Anh ta đưa hai đứa mình tới một gò đá cát khổng lồ mới xuất hiện tại đây. Cả ba leo lên đỉnh gò, nhìn cho rõ chiến trường. Chính xác hơn, nhìn những gì còn lại của nó.

Khói lơ lửng như một lớp sương ma quái khắp nơi. Khi làn gió nhẹ nhiệt đới thổi mỏng làn khói, đủ lộ ra từng chi tiết, mình không tin vào những gì đang thấy. Tưởng chắc mình đã lầm.

Siry há hốc miệng kinh ngạc:

- Biến mất rồi!

Ngôi làng Rayne không còn nữa. Thay vào đó là một đồng bừa bộn của những căn lều bị tàn phá và cây cối gục đổ. Ngay trước mắt chúng mình là một hồ bom khổng lồ. Alder nói:

- Chúng ở ngay trên tak. Mấy ngàn dáo. Từ sau đồn lên còn nhiều hơn nữa. Mình tin chúng không còn tồn tại nữa. Không biết từ nào để diễn tả cho đúng.

- Bốc hơi.

- Đúng. Tên nào không bốc hơi thì nổ tan thành từng mảnh vụn. Có thể một số thoát thân qua đường biển, nhưng không nhiều.

Siry bàng hoàng nhìn mình hỏi:

- Có thể như thế không? Chúng ta đã tiêu diệt toàn bộ một đoàn quân?

Alder tuyên bố:

- Chính xác đó là điều chúng ta đã làm. Ibara an toàn rồi.

Bước khỏi hai người mấy bước, mình nhìn xuống tàn tích của ngôi làng. Đúng, chúng mình đã thắng. Bất chấp sự chênh lệch đáng kinh ngạc. Đáng lẽ mình phải ăn mừng. Nhưng không. Nhẹ lòng thì có, nhưng không hồ hởi như khi sút banh vào lưới. Trận chiến đã kết thúc. Saint Dane đã thất bại. Nhưng với giá nào? Làng Rayne bị phá hủy. Phải mấy thế hệ nữa mới có thể trở lại như xưa. Quan trọng hơn, bước ngoặt của Veelox đã đi chệch hướng. Dù cuộc chiến với dado thật ấn tượng, nhưng đó không là bước ngoặt. Bước ngoặt đã xảy ra từ khi những kẻ Đào tẩu tiêu diệt mấy con thuyền hành hương. Phải mất một thời gian dài, toàn thể Veelox mới có thể được tái tạo. Với mình, cảm giác như thắng một trận đánh, nhưng thua cả một cuộc chiến tranh.

Điều khốn khổ nhất là biết mình đã phải làm gì để thắng trận đánh này. Tự hạ mình ngang tầm Saint Dane, sử dụng kỹ thuật và phương tiện của các lãnh địa khác. Tất cả những chuyện đó đáng giá không? Với Ibara, là một thành công hay thất bại? Đúng đó, nhìn xuống cảnh tàn phá, mình không biết chính xác câu trả lời.

Nghe một tiếng *quạ sặc* gọn trên đầu, nhìn lên, mình thấy một con chim đen to lớn đang vút qua làng, như kiểm tra tổn thất. Mình biết đó là ai. Hắc đã mất một đoàn quân, nhưng hắc sẽ chiến đấu lại. Mưu ma chước quỷ tiếp theo của hắc sẽ là gì? Rồi kế tiếp đó? Rồi kế tiếp nữa? Chiến tranh này cứ thế tiếp tục cho đến khi cuối cùng, hắc tìm ra cách làm cho Hội Tự xảy ra, để nắm quyền kiểm soát Halla? Rồi sau đó là gì? Hắc bảo Halla chỉ là bước “khởi đầu” là ý gì? Ngoài kia còn gì khác nữa? Tất cả nghe chừng đều vô vọng khủng khiếp.

Đứng trên gò, quan sát kết quả của một chiến thắng đáng ngờ, mình nhận ra trận đánh chưa kết thúc. Còn nhiều điều phải làm trên Ibara. Mình nói với Alder và Siry:

- Bây giờ chúng ta phải trở lại núi.

Siry hỏi:

- Vì sao? Kết thúc rồi mà.

- Chưa đâu.

Alder hỏi:

- Cậu nói gì vậy, Pendragon?

Nhìn xoáy vào mắt bạn, mình nói:

- Chúng ta đuổi theo Saint Dane.

Ba đưa mình chạy qua đồng đổ nát của làng Rayne, tiến về Núi Hội Đồng. Nhiều cung thủ bị thương dẫn lối cho tụi mình tới thùng tak cuối cùng. Trong khi Alder vác thùng tak, mình chỉ thị cho Siry đem theo những vũ khí giết dado còn lại. Sau cùng, mình lấy cây cung và hai mũi tên tẩm tak của một cung thủ bị thương.

Alder hỏi:

- Kế hoạch của cậu là sao, Pendragon?

- Trước hết, chúng ta tới ống dẫn.

Sau khi Siry trở lại với vũ khí, chúng mình tiến ra bờ biển. Cảm giác đầy ảm ảm khi đi qua tàn tích của ngôi làng. Quá nhiều năm nỗ lực đã bị tiêu hủy trong vài giây. Bởi tay mình. Thật đáng trách. Tụi mình thay phiên nhau vác thùng tak. Thùng nặng và rất khó đi. Tới bờ biển, mình ngạc nhiên thấy vực đá có ống dẫn còn nguyên vẹn. Sức nổ không ảnh hưởng tới nơi này. Chiếc dygo đậu tại cửa địa đạo mới khoan vẫn còn đó.

Mình nhìn ra biển. Nước xanh trong vẫn phẳng lặng như bao giờ. Khó hình dung nổi, vừa mới đây một hạm đội dado đã vượt qua nơi này. Điều đó thật sự cho mình hy vọng: Ibara có thể trở lại vẻ đẹp ban sơ của nó. Có thể nói đó cũng là hy vọng về toàn thể Veelox. Chính niềm hy vọng đó đã thuyết phục là mình sắp làm một việc đúng đắn. Mình nói:

- Trước hết, chúng ta trả lại những thứ này về đúng lãnh địa của chúng. Syri, cậu lái dygo được không?

- Chắc chắn được rồi!

- Đem nó lại Zadaa. Alder, đưa những vũ khí này lại Quillan. Đặt tại cổng vào ống dẫn. Dygo cũng vậy. Đặt tại cổng, rồi ra ngay.

Siry hỏi:

- Để tak lại? Đó là cách chúng ta sẽ hạ Saint Dane.

- Đúng. Để tak lại.

Alder hỏi:

- Sao việc này nghiêm trọng vậy, Pendragon?

- Trước hết là vì việc chúng ta gây ra vụ này tại đây là quá đủ tệ hại rồi. Tôi muốn chúng biến hết. Tất cả.

Siry hỏi:

- Còn dado và thuyền trượt? Chúng ta không thể trả lại tất cả thuyền trượt, đúng không? Và cũng không bao giờ thu dọn hết những mảnh vụn của dado.

Mình đáp ngay:

- Chúng ta không đem chúng tới đây. Tôi chỉ muốn tổng đi những gì do chúng ta đem tới.

Alder và Siry nhìn nhau. Họ nghĩ mình điên rồi. Cũng không quá lắm. Alder nói:

- Thôi được. Nếu cậu cảm thấy là đúng.

Siry tiến tới dygo. Nó đã chuẩn bị tinh thần nhận lấy cuộc “dạo chơi”. Khi nó sắp leo lên xe, mình gọi:

- Siry.

Nó ngoái lại nhìn, mình tiếp:

- Cha cậu hẳn sẽ hãnh diện vì cậu.

Nó nở một nụ cười thân thiện ấm áp mà mình tưởng trong nó không có tình cảm đó.

Vào dygo, nó cho xe lăn ngay vào đường hầm, tiến tới ống dẫn. Alder và mình bước sau nó với tak và vũ khí của Quillan. Anh ta cứ liếc nhìn mình. Có chuyện gì đó làm anh ta bồn chồn. Mình không ngạc nhiên, Alder là một gã thông minh.

- Đang nghĩ gì vậy, Pendragon? Từ sau trận đánh, cậu lặng lẽ một cách kỳ lạ.

- Chỉ có suy nghĩ về những gì đã xảy ra.

Siry ngừng dygo gần chỗ sút mình đã khoan qua cái ao là miệng ống dẫn. Nó mở cửa, nói:

- Ai muốn đi không? Vui lắm đó.

Thình lình nó lại như một đứa trẻ bình thường mười lăm tuổi. Mình kêu lên:

- Chúc chuyến đi vui vẻ.

Đóng cửa, rồi lại mở ra, nó la lớn:

- *Zadaa!*

Nó nhìn mình:

- Thấy không? Tôi đang học nè. Sẽ trở lại ngay.

Ống dẫn sống động. Nước xoay vòng. Mình chờ cho đến khi tiếng nhạc lên cao nhất, rồi ra hiệu cho nó tiến lên. Siry nhẩn ga. Dygo lăn bánh vào ao nước tròn bằng đá, chúi tới, rồi như rơi vào ống dẫn. Một lát sau, nó biến mất.

Mình nói với Alder:

- Tới lượt anh.

Chàng hiệp sĩ nhặt chỗ vũ khí còn lại lên, hỏi mình:

- Tiếp theo là gì?

- Như đã nói, chúng ta bám theo Saint Dane.

Alder gật, nhưng trong thâm tâm nghi hoặc mình không nói đúng sự thật. Anh ta biết có chuyện bất ổn.

- Cậu biết là mình luôn sẵn sàng có mặt vì cậu.

Gật đầu cảm ơn, nhưng mình thề là suýt bật khóc.

- *Quillan!*

Alder kêu lên và ống dẫn lại sống động. Mình ôm lấy anh:

- Tôi không biết phải nói gì.

- Nói là sẽ dẫn đo cân nhắc trước khi làm điều gì đó có thể làm cậu ân hận.

Mình không trả lời. Alder nhìn sâu vào mắt mình. Anh ấy cố tìm kiếm dấu hiệu những gì mình đang suy nghĩ. Mình quay đi. Ánh mắt ấy giết mình mất. Alder bước đến miệng ao, nói:

- Tạm biệt bạn.

Ánh sáng tràn ngập đường hầm và anh ấy biến mất.

Không thể biết mình còn bao nhiêu thời gian cho đến khi hội trở lại, vì vậy mình hành động ngay. Chạy tới thùng tak, mình kéo vào trong hang động, nhẹ nhàng đặt lên cát, đối diện thẳng vòng đá vào ống dẫn. Không lãng phí một giây, mình nhặt cung tên lên, phóng ra khỏi đường hầm. Tới miệng hầm, mình quay lại, quì một gối:

- Quạ!

Tiếng kêu quen thuộc vang lên trên đầu. Ngược lên, mình thấy con chim đen đang bay vòng trên cao.

- Bây giờ chỉ còn ta và mi.

Mình tự nhủ. Hay nói với hắc. Mình nhìn xuống nhẵn Lữ khách. Vẫn đang tỏa sáng. Mình đặt tên lên dây cung, chĩa vào đường hầm. Nhắm mắt trái, nhìn suốt chiều dài thân tên tới ống dẫn, mình thì thầm:

- Vĩnh biệt các bạn. Chúc may mắn.

Buông dây cho mũi tên bay tới, mình nhào xuống cát. Mũi tên rít lên khi phóng vào địa đạo tối tăm. Một tiếng nổ nhỏ, rồi một tiếng rít, tiếp theo là tiếng bộc phá vang ra. Nhảy bật dậy, mình chạy ra hướng biển, trước quả cầu lửa dội ra từ đường hầm. Sức chấn động quảng mạnh mình lên cát, hơi nóng bỏng rát lưng. Mình nằm im, không dám chuyển động. Những mảnh đá vụn trút xuống như mưa. Mình che đầu, sợ những mảnh lớn hơn rơi trúng. Tiếng nổ khủng khiếp vang dội ra xa. Chờ tới khi sỏi đá ngừng rơi, mình e dè nhìn lên để thấy những gì còn lại trên vách đá.

Chẳng còn gì nhiều. Mặt vách đá cao, dốc đứng bây giờ vỡ nát. Đường hầm đã biến mất dưới hàng tấn đá. Mình nhìn mặt nhẵn. Không còn tỏa sáng. Nó trở lại là mặt đá xám. Đó là bằng chứng mình cần.

Mình đã phá hủy ống dẫn trên Ibara.

Saint Dane sẽ không thể rời khỏi lãnh địa này.

Mình cũng vậy.

(Tiếp theo)

IBARA

Mình đang viết nhật kí này trong một phòng nằm sâu trong Núi Hội Đồng. Căn phòng này đã trở thành nhà của mình. Courtney, mình hy vọng những gì đã xảy ra không làm bạn choáng váng. Đã khá lâu rồi, kể từ khi mình phá hủy ống dẫn, nên mình có thời gian suy nghĩ về việc đó. Bây giờ cảm xúc và mọi kích động đã lắng xuống, mình vẫn tin là đã làm một việc đúng.

Mình đã hy sinh tất cả những gì mình có trong trận chiến chống lại Saint Dane. Mình đã phạm nhiều sai lầm, nhưng mình chỉ là con người. Ít ra, mình nghĩ mình là một con người. Thật ra, mình nghĩ mình chẳng có gì là người cả, nhưng bạn hiểu ý mình mà. Từ khi mất Quillan đã lấy của mình nhiều thứ. Từ khởi đầu, mình luôn cảm giác như sẽ có hồi kết cho cuộc tìm kiếm này. Nhất là từ khi có vẻ như Lữ khách chúng mình hạ được Saint Dane trên hầu hết các lãnh địa. Quillan đã làm mình thay đổi. Mình bắt đầu cảm thấy như cuộc chiến này sẽ kéo dài bất tận. Ai nói mỗi lãnh địa chỉ có một bước ngoặt? Điều gì ngăn cản Saint Dane trở lại bất kỳ lãnh địa nào để cố gắng xoay chuyển sự việc theo đường lối của hắn? Trên Ibara, hắn đã thuyết phục những kẻ Đào tẩu tấn công người hành hương xứ Rayne, đó là đặc trưng của Saint Dane. Nhưng còn dado? Không liên quan gì tới bước ngoặt trong vụ này. Một trận chiến tốc lực. Điều gì ngăn cản nổi Saint Dane không tái diễn trò đó trên lãnh địa khác? Có thể hắn lại tập hợp đoàn quân dado khác trên Quillan, hoặc điều hành ngay trên đại lộ Stony Brook.

Đó là nguyên nhân mình đã tiến hành bước quyết liệt này. Ống dẫn trên Ibara đã đi vào lịch sử, Saint Dane đã bị mắc bẫy. Nếu đem lại kết thúc chiến tranh, việc làm này cũng xứng đáng. Từ khi làm nổ tung ống dẫn, mình vẫn chưa hề thấy dấu vết nào của Saint Dane. Nhưng mình sẽ tìm ra. Mình tin chắc như vậy.

Tất nhiên, phá hủy ống dẫn cũng có nghĩa là mình bị kẹt lại đây cùng với hắn. Thật khó thú thật điều này, nhất là với bạn, nhưng mình cảm thấy đây cũng là một điều hay. Courtney, vì thật ra... mình đã tiêu rồi. Cảm giác như mình đã mất khái niệm về những giá trị mà cậu Press cho là rất quan trọng. Nhìn cảnh điêu tàn của làng Rayne thật khổ tâm. Đúng là chúng mình đã ngăn chặn được đội quân dado, nhưng cũng đã lấy đi trái tim của lãnh địa này khi tiến hành việc đó. Mình đã mất tự chủ. Âm ảnh đánh gục Saint Dane là tất cả những gì mình quan tâm, trong khi đáng lẽ mình phải băn khoăn tới hạnh phúc của lãnh địa. Saint Dane điều khiển để con người gây ra tai hại cho chính họ. Mình sợ, kẻ bị hắn điều khiển trên Ibara chính là mình. Mình đã quyết định. Mình đã thay đổi số phận Ibara bằng cách xáo trộn các lãnh địa.

Cả mình và hẳn đều không thể làm điều đó nữa.

Thay vì chiến đấu một cuộc chiến kéo dài vô tận để tránh hỗn loạn, mình muốn được tích cực. Muốn háo hức chờ đợi. Muốn phát triển một thứ gì đó. Mình thấy cơ hội đó trên Ibara này. Làng đã bị phá hủy. Nhiều người đã bị chết. Cần nhiều thập niên để tái thiết. Mình muốn là một phần tử trong việc đó. Và những kẻ Đào tẩu vẫn còn ngoài kia. Xung đột chưa hết. Phòng thủ tại đây yếu kém. Nếu chúng ta quyết định tấn công, dân làng Rayne không đủ khả năng ngăn chặn. Đó là một lý do nữa khiến mình thấy hạnh phúc khi lưu lại đây. Mình muốn bảo vệ những con người này hiệu quả hơn những gì mình đã làm trước đây. Thậm chí họ còn mời mình vào hội đồng. Tin nổi không? Mình tự hỏi, liệu họ có ban cho mình tước vị hay không? Sự ủy thác dành cho mình sẽ thực hiện được mộng tưởng của Aja Killian. Có thể đó là luôn... chuyện phải thể thôi.

Telleo đã trở thành bạn thân của mình. Courtney, cô ấy làm mình nhớ tới bạn thật nhiều. Mạnh mẽ, có quan điểm. Không gọi cho mình những nỗi buồn phiền. Có lẽ vì vậy mà mình mến cô ấy. Ban đêm, chúng mình bàn bạc về quá khứ của Veelox và tương lai Ibara hàng mấy tiếng đồng hồ. Mình sẽ không nói gì với cô ấy về Lữ khách. Tại đây chuyện đó không quan trọng. Không còn quan trọng nữa. Nhất là từ khi mình không còn là Lữ khách.

Mình nhớ Siry. Nhiều chuyện làm mình nghĩ, nó nên ở đây với mình, cùng đồng bào của nó. Chắc chắn nó muốn tiếp tay với họ xây dựng những cuộc đời mới. Đó chính xác là những gì Jakill dự định làm. Nhưng mình không muốn hai Lữ khách cùng kẹt lại đây. Hy vọng của mình là nó sẽ ở bên Alder, hay kết hợp với Loor. Cùng nhau có thể họ tìm hiểu sự thật về Lữ khách và cuộc đời của họ. Họ xứng đáng được biết. Tất cả chúng mình xứng đáng được biết điều đó.

Không biết có khi nào bạn sẽ gặp Siry không, nhưng nếu gặp, làm ơn giúp mình nói với cậu ấy vài chuyện. Mấy ngày sau trận chiến với dado, mình ngồi một mình trên bờ, nhìn biển bên ngoài vịnh, không nghĩ ngợi gì. Cảm giác thật dễ chịu. Rồi mình thấy một chấm nhỏ nơi chân trời. Một thuyền trượt, phóng rất nhanh, hướng vào cửa vịnh. Bản năng đầu tiên của mình là nghĩ ngay đến một nhóm dado, hoặc Đào tẩu. Mình vừa định tập hợp lực lượng an ninh, nhưng khi thuyền trượt tới gần hơn, mình thấy đó không là dado. Trên thuyền có bốn người. Mình tưởng là đã gặp ma.

Đang lướt qua mặt mình là bốn Jakill. Một trong số đó chính là cậu bé mắt chuột – cho đến lúc này mình cũng vẫn chưa biết tên nó. Ba người còn lại là một chàng trai và hai cô gái. Cô gái đang cầm lái là Twig. Họ đã ẩn trốn trong thành phố Rubic, tìm cách lấy trộm một trong số mấy thuyền trượt dado không sử dụng để tấn công làng Rayne. Mình cứ đứng yên trên bãi cát mà cười. Đây là dấu hiệu thật sự có hy vọng về một tương lai của Ibara.

Trong tất cả những khó khăn mình nhắc tới trong nhật ký này, điều mình sắp viết sau đây là khó khăn nhất. Nhưng thật lòng, Courtney ơi, mình nghĩ là sẽ chẳng bao giờ gặp lại bạn hay Mark nữa. Hai người bạn thân thiết nhất của mình. Và mãi là như vậy. Ngoài những gì mình đã làm, điều ân hận lớn nhất của mình là không biết liệu Mark có an toàn hay không. Mình nghĩ, điều này sẽ ám ảnh mình suốt đời. Nhưng mình tự an ủi rằng bằng cách làm những gì mình đã làm, mình đã cứu được Halla. Nhưng những gì Saint Dane nói làm mình lo lắng. Ý nghĩ Halla chỉ là khởi đầu cho một mưu đồ quỷ quái lớn hơn là quá khả năng chấp nhận của mình. Đó là giọt nước làm tràn ly dẫn đến quyết định của mình. Saint Dane đã tiêu rồi.

Bobby Pendragon cũng tiêu luôn.

Mình vẫn sẽ thường xuyên viết, để bạn biết mọi việc ở đây ra sao. Mong là không làm phiền

bạn. Đó là cách duy nhất mình còn có thể níu giữ một chút đời sống cũ của mình. Mình nghĩ đến bạn và Mark mỗi ngày. Mình nhớ chúng ta đã cùng nhau vui đùa trước khi tất cả chuyện này bắt đầu xảy ra. Không bao giờ mình quên được, dù tiếc nhớ chỉ làm mình thêm buồn. Nhưng, may mà mình không đến nỗi cô đơn. Ở đây, mình còn có Telleo và cha cô ấy. Đã tới lúc bắt đầu một cuộc đời mới và giúp những con người này tìm lại cuộc đời của họ.

Không biết đây có phải là đường hướng của chuyện phải thế thôi không, nhưng mọi chuyện sẽ xảy ra theo hướng đó.

Mình nhớ hai bạn. Mình yêu hai bạn.

Đừng quên mình.

CHẤM DỨT NHẬT KÍ #32

TRÁI ĐẤT THỨ NHẤT

(Tiếp theo)

Courtney phải đọc nhật kí cuối cùng của Bobby Pendragon trong “xà lim” của cô, sau khi biệt lập trên tàu *Queen Mary*. Dodger cũng ở trong “xà lim” bên kia hành lang. Cho đến khi được thả ra và gặp lại Mark và Dodger, cô sẽ vẫn phải tự giải quyết những thông tin mới. Thuật ngữ “khu biệt lập” quá thích hợp với hoàn cảnh của cô lúc này.

Không khóc lóc vì mất bạn. Không phẫn chấn vì một lãnh địa nữa được cứu. Không nguôi ngoai trước sự việc Saint Dane đã có thể hoàn toàn thất bại. Cô cảm thấy tê dại. Trống rỗng. Là Courtney, tâm trí cô đương nhiên nghĩ ngay tới sự thách thức tiếp theo. Nhiệm vụ trong cuộc chạy đua vượt chướng ngại vật sắp tới sẽ là gì? Thực tế lạ lùng là không còn cuộc đua vượt rào nào nữa. Không còn gì để làm. Nhưng còn đó hững câu hỏi. Vì sao dado không bị xóa sạch ngay sau khi Mark Mitchell tiêu hủy Lò Rèn? Nếu Mark bị mắc bẫy tại Veelox, điều đó có nghĩa là gì với Andy Mitchell? Nó đã biến đi? Hay chẳng có gì thay đổi, vì Trái Đất Thứ Nhất tồn tại trong một thời gian khác với Veelox. Hay có thể Andy bị kẹt lại đây, vì nếu nó du hành tới nơi khác sẽ tạo ra một thời gian nghịch lý. Hoặc có thể... có thể...

Courtney cố ngừng suy nghĩ. Không có lời giải đáp. Dù sao không còn quan trọng nữa. Chỉ còn một cảm giác trống rỗng vì biết Bobby đã rời xa cuộc đời cô mãi mãi và nhiệm vụ của cô và các bạn đã kết thúc rồi. Đáng lẽ cô phải mừng rỡ đến run người, vì điều đó có nghĩa là Halla đã an toàn, Quê nhà cô trên Trái Đất Thứ Hai an toàn. Nhưng cô không run rẩy vì vui mừng. Cô chìm ngập trong buồn rầu.

Suốt ba ngày sau đó cô ở trong phòng giam một mình. Không liên lạc được với bất cứ người quen biết nào. Đúng là một cực hình. Căn phòng khá thoải mái và họ cho cô ăn uống đầy đủ, nhưng cô gần như mất vị trí vì bị cô lập. Cô chỉ nhìn thế giới bên ngoài qua ô cửa nhỏ. Chẳng thấy gì ngoài biển, nhưng nó giữ cho cô khỏi hoàn toàn mất trí.

Ngày thứ tư, tiếng gõ cửa vào giờ điểm tâm thường lệ. Khi mở cửa, thay vì nhân viên phục vụ đẩy xe đồ ăn sáng. Mark Diamond bước vào phòng.

- Chúc mừng. Bạn đã chính thức được tự do và là một hành khách có trả tiền. Muốn chơi trượt ván không?

Courtney vòng tay ôm bạn. Rồi... cô khóc. Tất cả tuôn trào cùng nước mắt. Tất cả cảm xúc cô đã phải kềm nén trong suốt mấy ngày qua. Mark ôm cô dỗ dành.

- Ổn rồi. Mọi chuyện đã qua rồi.

Cô nức nở:

- Bạn không biết sự thật như thế nào đâu.

Mark để cô khóc.

Sau đó, Mark và Courtney ngồi trong căn hộ của Mark, nơi vài hôm trước Mark đã tiêu hủy phát minh của cậu ấy. Đó là hành động mà đôi bạn tưởng sẽ làm thay đổi lịch sử. Nhưng không. Mark và cha mẹ đã thu xếp trả tiền chuyến đi cho Courtney và Dodger. Là một luật sư, ông Diamond đã cố thuyết phục để họ rút lại sự buộc tội lậu vé tàu của Dodger và Courtney. Ông bà để đôi bạn ở lại một mình, vì biết Courtney và Mark có nhiều điều muốn nói với nhau. Dodger cũng tránh mặt.

Courtney nói là chính. Cô tóm tắt thật nhanh những gì xảy ra trên Quillan. Cô nói với Mark về dado, giải thích Saint Dane đã đem kỹ thuật vỏ nhựa tiên tiến của Trái Đất Thứ Ba tới như thế nào. Tóm lại Andy Mitchell không hề là một thiên tài. Mà là một tên trộm cắp. Đó là cách lịch sự nhất Courtney có thể nói về nó. Nó chính là Saint Dane. Courtney cho Mark thấy tương lai phát minh của cậu ấy đã thay đổi kỹ thuật trên nền Trái Đất Thứ Hai như thế nào và liên quan tới dado-như-người trên Trái Đất Thứ Ba... giống hệt Mark ra sao. Cô nói về kỹ thuật đã được đưa tới Quillan, nơi dado trở thành lính và tôi tớ. Sau cùng cô nói về việc Saint Dane tạo ra một đoàn quân dado làm động cơ để hấn tiêu diệt Ibara và toàn thể Halla ra sao.

Cô trầm ngâm tiếp:

- Tuy nhiên, mình không hiểu sao, sau khi bạn tiêu hủy Lò Rèn tất cả những chuyện đó lại không thay đổi.

Mark gục đầu nói:

- Mình biết vì sao. Sau khi bạn và Dodger bị bắt lại, mình đã điện cho công ty KEM để chấm dứt giao dịch. Vì tất cả nguyên nhân tới Anh là để chuyển giao mẫu mã và ký hợp đồng chính thức sáng lập Diamond Alpha Digital Organization.

Mark cười cay đắng:

- Mình đã nghĩ ra cái tên đó. Tưởng nghe có vẻ quan trọng. Khôi hài thật hả?

- Họ trả lời sao?

- Họ điện lại là quá muộn rồi. Cha mình giải thích: giấy tờ ký kết chỉ là thủ tục. Gia đình mình đã nhận tiền của họ. Chết tiệt, chính họ trả tiền cho chuyến đi này. Dù không ký hợp đồng, nhận tiền rồi coi như việc giao dịch hoàn tất. Họ tiếp tục tiến hành như nhà mình đã đồng ý.

- Nhưng bằng cách nào? Không có mẫu, sao họ có thể tiến hành?

- Nhớ cuộc thi khoa học chứ? Tụi mình không chỉ trưng bày mẫu mã Lò Rèn. Tụi mình đã làm bản thiết kế coi chi tiết để giải thích nó hoạt động như thế nào. Andy phụ trách những bản thiết kế này và...

- Và gửi nó cho KEM.

Mark gật.

- Ý bạn là một đề án khoa học là thứ suýt gây sự sụp đổ của Halla?

- Nó cũng được viết rất hay. Đầy màu sắc. Phong chữ rất đẹp.

Courtney nhăn mặt:

- Chẳng có gì là khôi hài cả.

- Mình biết.

- Vì vậy tụi mình đã không có cơ hội ngăn chặn bạn. Ông dẫn đã không đưa tụi mình tới nơi, tới thời điểm cần có mặt.

- Hoặc có thể còn lý do khác bạn cần có mặt tại đây mà chúng ta không biết.

Courtney la lên:

- Phải, như giết cậu chẳng hạn! Ít ra mình đã ngăn chặn được chuyện đó.

- Đúng, mình rất mừng.

Cả hai im lặng, nhớ lại khoảng khắc kinh khủng đó. Sau cùng Mark nói:

- Dù sao chúng ta cũng đã biến đổi.

- Ai?

- Andy và Nevva. Họ lục tung khắp tàu từ trong ra ngoài để tìm chúng, nhưng mình biết là chúng biến rồi.

- Có thể đó là một điều tốt. Có thể điều đó vô nghĩa Saint Dane đã thực sự bị kẹt lại trên Ibara.

Mark đứng dậy, bước tới lui, cao giọng:

- Mình quá ngu. Tất cả tại mình. Tất cả. Mình suýt gây ra sự sụp đổ của Halla.

- Không nên nhìn sự việc như thế. Bạn không tạo ra một đội quân, bạn chỉ phát minh ra một đồ chơi. Một đồ chơi lạ thường. Mọi chuyện khác là do Saint Dane.

- Nhưng đáng lẽ mình phải thấy chuyện đó. Mình tin tất cả những gì hắn nói, vì hắn nói toàn những điều mình thích nghe.

Courtney kêu lên:

- Chính xác! Bạn không là người đầu tiên. Hy vọng bạn là người cuối cùng.

Courtney không chịu đựng bị giam chân trong phòng hơn được nữa, cô và Mark ra ngoài Boong Mặt Trời, hưởng thụ chút không khí trong lành cần thiết. Đây là phút giây đầu tiên Courtney thích thú được ở trên tàu, không phải liếc ra sau để xem có ai săn đuổi mình không. Đây là lúc hàn gắp. Gặp Mark và được an toàn là cảm giác tuyệt vời, mặc dù cô biết sự việc không bao giờ giống như trước nữa. Mark đã thay đổi. Đã trưởng thành. Không còn là một cậu bé nhút nhát nữa. Cả hai đều đã thay đổi. Cả hai đều trải qua quá nhiều chuyện để không thể vận động như những con người trước đây. Courtney cảm thấy điều đó cũng bình thường thôi, nhưng buồn. Cảm giác như tuổi thơ ngày nào mấy phút trước không còn nữa.

Tản bộ tới mũi tàu, đôi bạn đứng cạnh lan can nhìn ra phía trước. Mark nói:

- Bạn nghĩ thật sự kết thúc chưa? Ý mình là chúng mình đã an toàn chưa?

- Mình đoán rất có thể. Nhưng làm sao mọi chuyện có thể bình thường nếu chẳng bao giờ chúng ta gặp lại Bobby nữa.

- Mình nhớ cậu ấy quá.

Courtney gật rồi dựa vào Mark.

Phía sau một tiếng nói vang lên:

- Làm sao biết hai người ở đây mà tìm chứ?

Dodger đang khệnh khạng bước tới, miệng cười rạng rỡ:

- Đây là tin giật gân rất thú vị hai người cần biết. Khi cảm ơn ông Diamond vì đã giúp chúng mình khỏi bị giam, mình nói là ông cực kỳ lỗi lạc mới tránh cho mình khỏi bị kết tội tấn công tay sĩ quan đó.

Mark nói:

- Cha tôi giỏi lắm.

- Ồ, ông ấy không giỏi đến thế đâu. Ông không biết mình nói chuyện quái quỷ gì. Ông bảo, làm gì có chuyện tấn công sĩ quan nào. Mình đoán gã bị mình đánh đã bỏ qua lỗi cho mình. Vì vậy mình đi tìm sĩ quan bậc sáu Hantin để xin lỗi. Biết sao không? Chẳng có sĩ quan bậc sáu Hantin nào hết. Thậm chí tàu này không có sĩ quan bậc sáu. Hai người nghĩ sao?

Courtney nhớ lại mọi sự kiện, rồi kêu lên:

- Khẩu súng của hắn! Mark, lịch sử nói là bạn bị bắn. Hai đứa mình đã lấy khẩu súng của gã sĩ quan ma đó! Bạn có nghĩ là...

Mark thở hỗn hển:

- Có. Mình nghĩ đó là Saint Dane.

- Hắn muốn bạn chết và hắn muốn mình giết bạn.

Dodger nói thêm:

- Nhưng sự việc không diễn ra theo mưu đồ sắp đặt của hắn.

Mark hỏi:

- Như vậy có nghĩa kế hoạch của hắn còn nhiều điều hơn chúng ta tưởng.

Không ai có câu trả lời. Cả ba lặng lẽ nhìn vạch xám đang hình thành phía chân trời. Tàu đang tiến tới Anh quốc.

VEELOX

Cao cao trên thành phố Rubic cổ, một bóng hình đơn độc đang đứng trên đỉnh kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống, quan sát cảnh điêu tàn bên dưới. Bộ quần áo đen phản phất trong gió. Đây là điểm cao nhất của thành phố. Chỉ những kim tự tháp khác, ở xa xa, mới vươn tới tầm cao như thế. Đó là một vị trí không cách gì có thể leo lên. Cách duy nhất lên tới đó chỉ là bay

Một con quạ đen to lớn bay vút qua mây, lao xuống kim tự tháp, rồi hạ cánh bên hình dáng

đơn độc. Hình dáng đó không nhúc nhích hoặc không hay biết có kẻ mới tới. Sau một thoáng thay hình đổi dạng, hai cái bóng đứng bên nhau trên thành phố.

Kẻ mới tới hỏi:

- Ông hài lòng chứ?

Saint Dane bình thản:

- Có vài bất ngờ, nhưng không sao. Kết quả cuối cùng cũng thế thôi. Pendragon không còn là một nhân tố nữa.

Vị khách nói:

- Xin tha lỗi vì tôi hỏi câu này: chúng ta có thể tin chắc vậy không?

Saint Dane mệt mỏi thở dài:

- Nó và đồng loại của nó đã kiệt sức vì niềm tin phải chiến đấu chống lại sự độc ác của ta, vì một giá trị cao cả hơn của Halla. Bây giờ nó hiểu không có định nghĩa rõ ràng về sự độc ác. Nó đã gây ra cảnh tàn phá và đau khổ. Nó đã lèo lái con người trên các lãnh địa như ta. Qua nhiều trận đánh nó mới hiểu được điều đó. Bây giờ nó biết, nó chẳng khác gì ta. Nhận thức đó đã bóp nát khao khát tiến bước của nó. Nó tiêu rồi.

- Điều đó có đủ giữ chân nó không?

Saint Dane trừng trừng nhìn khách của hắn với ánh mắt lạnh như băng:

- Mi cật vấn ta?

Người khách rùng mình nhưng cố tỏ ra không yếu đuối:

- Đương nhiên là không. Tôi không bao giờ hỏi về dự định của ông. Nhưng nó rất mạnh.

Những vết sẹo trên đầu Saint Dane đỏ rực vì tức giận:

- Không mạnh quá đâu. Nếu đủ mạnh, nó đã không bị điều khiển dễ dàng như thế.

- Ông nghĩ nó có hiểu những gì đã làm không?

- Không hiểu thì nó cũng sẽ sớm hiểu ra. Từ lâu ta đã nói với nó, Denduron sẽ là con đô-mi-nô đầu tiên bị xô đổ. Với việc khai thác tak, nó đã đảm bảo cho điều đó. Chính Pendragon đã tạo chiến thắng cho chúng ta. Ta chờ đợi giây phút nó nhận ra điều đó.

- Và ông tin điều đó sẽ bóp nát tinh thần nó?

Saint Dane ngó xuống người khách với ánh mắt của tình phụ tử. Hắn vươn tay vò mái tóc đen của khách:

- Hối quá nhiều rồi đó.

Tàn bạo túm đầy nắm tóc, giật mạnh làm người khách bật kêu vì đau đớn, hấn quát lên:

- Lo việc của mi đi. Làm cho nó yêu quý Ibara. Làm cho nó không muốn gì hơn là được sống tại đó và giúp tạo nên thế giới hoàn hảo của nó. Biết đâu, có thể nó sẽ si tình. Lúc đó quá muộn để nó có thể đánh trả.

Đẩy người người khách ra xa, hấn lấy lại bình tĩnh:

- Ta chờ đợi khoảng khắc nó hiểu bản chất thật của sự xung đột giữa ta và nó. Nó sẽ hiểu nhiệm vụ của nó phù phiếm như thế nào ngay từ đầu. Chúng ta – ta và nó – sẽ đứng bên nhau. Một trong vinh quang, một trong nhục nhã. Chỉ lúc đó ta mới thật sự làm chủ Halla.

Hấn nhếch mép nở nụ cười tự thuyết phục:

- Khi hiểu ra chính nó đã trao quyền uy cho ta, giây phút mặc khải đó ngọt ngào hấp dẫn làm sao chứ.

Khách gật đầu, không dám nhìn vào mắt tên quỷ sứ. Hấn dịu dàng nói:

- Ta xin lỗi, Nevva. Ta là nạn nhân vì nỗi đam mê của chính mình.

Nevva Winter lau giọt nước mắt, trả lời:

- Đó là lý do tôi đặt niềm tin vào ông. Đam mê đó là những gì sẽ bảo đảm cho chiến thắng vinh vang của ông.

- Chiến thắng của chúng ta.

- Nhưng xin đừng gọi tôi là Nevva trên lãnh địa này.

- Ta rất cảm kích mi đã hòa mình hoàn toàn vào vai trò mi đóng.

- Tôi cũng rất đam mê trong cuộc chinh phục của chúng ta.

- Niềm đam mê của mi sẽ được tưởng thưởng. Ngay khi ta nắm quyền cai trị Halla, chúng ta sẽ thật sự... bên nhau.

- Lùi khỏi Nevva Winter một bước, vừa bắt đầu biến dạng, Saint Dane vừa nói:

- Hãy chờ đến lúc đó. Bây giờ... tạm biệt Telleo.

Đám mây đen là Saint Dane tạo ra một con quạ. Phóng khỏi chỗ đậu, con chim lao xuống những tòa nhà đổ nát của thành phố Rubic, trước khi biến vào những đám mây...

Và vào Hội Tụ.

[1] Vị thánh, người thánh thiện

[2] Night of Living Dead, một bộ phim về xác ướp do Mỹ sản xuất.

[3] Yoda là một nhân vật trong Chiến tranh giữa các vì sao.

[4] Bugs Bunny: tên con thỏ nhân vật chính trong phim hoạt hình của Mỹ.

[5] Đội bóng chày Dodgers được thành lập vào năm 1883 tại Brooklyn, New York, và chuyển hẳn đến Los Angeles từ mùa giải năm 1957

[6] Anh chàng người thiếc trong truyện *Phù thủy xứ Oz* phải được bơm dầu mới hoạt động được

[7] Mèo cười nhả nhử trong tác phẩm *Alice lạc vào xứ thần tiên* của Lewis Carroll

[8] Những con búp bê nhỏ rất phổ biến và yêu thích vào đầu thập niên 1900

[9] Greenwich:Vùng dân cư lân cận ở phía tây của Hạ Manhattan ở thành phố New York.

[10] Starbuck: Hệ thống cà phê shop nổi tiếng của Mỹ.

[11] Indiana Jones: nhân vật trong bộ phim phiêu lưu giả tưởng nổi tiếng của Mỹ.

[12] Cape Cod: Đảo thuộc Massachusetts ở vùng Đông Bắc Hoa Kỳ.

[13] Royal Mail Ship: tàu trở bưu kiện Hoàng gia

[14] Nguyên văn: Mecry Old: tên vùng đất thần tiên trong truyện *Phù thủy xứ Oz*

[15] Tiếng Anh twig có nghĩa là nhanh cây, que để dò mạch nước

[16] Tên cây cầu treo bắc qua eo biển Đại Tây Dương, được xem như cửa ngõ vào cảng New York

[17] Đảo Ellis nằm trên vịnh Thượng New York, thành phố New Jersey, là cửa ngõ cho hàng triệu dân nhập cư tới Hoa Kỳ từ năm 1892-1954

[18] Nhãn hiệu một loại bồn tắm mát-xa.

[19] Theo kinh thánh Armageddon là nơi chiến đấu quyết liệt giữa Thiện và Ác.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>